UTSAK

23rd International Medical and Health Sciences Research Congress

17–18 October 2026
Ankara / Turkey

CONFERENCE

ABSTRACT BOOK

ÖZET KİTAPÇIĞI

www.utsakcongress.com

23rd International
Medicine and Heath Sciences Researches Congress

23. Uluslararası
Tıp ve Sağlık Bilimleri Araştırmaları Kongresi

UTSAK

17 - 18 Ekim 2026
Ankara

Medicine and Health Sciences
Tıp ve Sağlık Bilimleri

Abstracts Book
Özet Kitabı

ISBN: 978-625-8886-27-6

Editor
Prof. Dr. Hülya ÇİÇEK

Ankara 2026

Publishing Director / Yayın Yönetmeni
Zuhal KOÇ

Editor / Editör
Prof. Dr. Hülya ÇİÇEK

Cover Design / Kapak Tasarımı
Faruk KAASLAN

Interior Design / İç Tasarım
Faruk KARAASLAN

ISBN: 978-625-8886-27-6

1st Edition / 1. Baskı: 17 Ekim 2026
BERİKAN YAYINEVİ : Kültür Mah. Kızılırmak Cad. Gonca Apt.
No: 61/6 Çankaya-Kızılay/ANKARA
Tel: (0312) 232 62 18
Fax: (0312) 232 14 99 ANKARA

Ankara 2026

ÖZETLER
ABSTRACTS

İÇİNDEKİLER / CONTENTS

252 bildiri / submissions

01	TÜRKİYE'DE TÜTÜN KULLANIMININ 2010–2025 YILLARI ARASINDAKİ DEĞİŞİMİ: CİNSİYET, YAŞ VE SOSYOEKONOMİK RİSK AÇISINDAN BİR DEĞERLENDİRME	13
02	PERİFERİK SİNİR HİSTOLOJİSİNDE PREANALİTİK STANDARDIZASYON: MİYELİN MORFOLOJİSİ VE KANTİTATİF ANALİZ İÇİN METODOLOJİK YAKLAŞIMLAR	14
03	RADİKAL PROSTATEKTOMİDE PERİNÖRAL İNVAZYON VE TÜMÖR VOLÜMÜNÜN PREDİKTİF DEĞERİ	16
04	KİMYASAL TESPİTTEN KLİNİK KARAR VERMEYE: ORGANOFOSFORLU SİNİR AJANI MARUZİYETİNDE SENSÖR TABANLI ERKEN UYARININ TOKSİDROM REHBERLİĞİNDEKİ TIBBİ MÜDAHALEYLE BÜTÜNLEŞTİRİLMESİ	18
05	AKUT BATIN OLMAKSIZIN SUBAKUT GOSSYPIBOMA: İNCE BARSAK DUVARINA İNKORPORE RETANSİYONE CERRAHİ KOMPRES OLGUSU	20
06	İZOLE SIÇAN VAS DEFERENS DOKUSUNDA FLUOKSETİNİN KASILMA CEVAPLARI ÜZERİNE OLAN ETKİLERİ	21
07	ASIRLIK ÇINARLARIN BEYİN RADYOLOJİSİ: 100 YAŞ VE ÜZERİ 104 OLGUNUN NÖRORADYOLOJİK FENOTİPLENDİRİLMESİ VE "SÜPER YAŞLANMA" PROFİLİ	22
08	ACINETOBACTER LWOFFII SUŞLARINDA PAN-GENOMİK ÇEŞİTLİLİK: DİRENÇ VE VİRÜLANS DİNAMİKLERİNİN POPÜLASYON DÜZEYİNDE İNCELENMESİ	23
09	GERÇEK ZAMANLI KIL SAYIMI VE KIL ÇAPI ÖLÇÜMÜ İÇİN BİR YAPAY ZEKÂ SİSTEMİNİN GELİŞTİRİLMESİ	24
10	PEDİATRİK ORAL KAVİTEDE MİKRO- VE NANOPLASTİK MARUZİYETİ: KAYNAKLAR, BİYOLOJİK ETKİLER VE KLİNİK YAKLAŞIMLAR	26
11	SON 5 YILDA KAROTİS ARTER STENTLEME UYGULANAN HASTALARDA PREDİLATASYONUN MİKROENFARKT GELİŞİMİ ÜZERİNDEKİ ETKİSİ VE DARLIK DERECESİ İLE İLİŞKİSİ	27
12	HİSTEROSKOPİYE YÖNLENDİRİLEN KADINLARDA PİPELLE İLE BİLDİRİLEN POLİBİN SINIRLI TANISAL DEĞERİ	28
13	DENEYSEL ÜLSERATİF KOLİTLİ ERKEK SIÇANLARDA ELEKTROAKUPUNKTURUN ENTERİK DOKU ÜZERİNE ETKİLERİ	29
14	HEMŞİRELİK ÖĞRENCİLERİNDE KLİNİK MUHAKEME İLE ÖZ-YÖNETİMLİ ÖĞRENME VE KLİNİK ÖĞRENME ORTAMI ARASINDAKİ İLİŞKİLERİN İNCELENMESİ	30
15	MANDİBULAR BİRİNCİ MOLAR KAYBINDA MUKOZA RETANSİYONLU YİRMİ YAŞ DİŞİNİN OTOTRANSPLANTASYONU: 1 YILLIK TAKİPLE BİR OLGU SUNUMU	31
16	ACİL SERKLAJ SONRASI PERİNATAL KAYIP YAŞANAN HASTADA ÖYKÜYE DAYALI PROFİLAKTİK SERKLAJ İLE BAŞARILI GEBELİK SONUCU: OLGU SUNUMU	33
17	KAYNAĞI BELİRLENEMEYEN SPONTAN SUBARAKNOİDAL KANAMA: GENÇ BİR ERİŞKİNE AİT OTOPSİ VAKA SUNUMU	35
18	MOGAD ARAŞTIRMALARINDA BİLİMSEL ÜRETİM KAVRAMSAL YAPI VE İŞ BİRLİĞİ AĞLARININ 2012–2026 DÖNEMİNDE BİBLİYOMETRİK ANALİZİ	36
19	TÜKETİCİLERE YÖNELİK ÜRETKEN YAPAY ZEKA SOHBET BOTLARININ 2020 DÜNYA SAĞLIK ÖRGÜTÜ FİZİKSEL AKTİVİTE VE SEDANTER DAVRANIŞ ÖNERİLERİYLE UYUMU: FİZYOTERAPİ VE REHABİLİTASYON AÇISINDAN ÇIKARIMLAR	37
20	AMELİYATHANEDE CERRAHİ POZİSYONA BAĞLI BASINÇ YARALANMALARININ ÖNLENMESİNE İLİŞKİN ARAŞTIRMALARIN BİBLİYOMETRİK ANALİZİ	38
21	PROTEZ KAPAK SEÇİMİNE İLİŞKİN HASTA SORULARINA BÜYÜK DİL MODELLERİNİN YANITLARININ DEĞERLENDİRİLMESİ	39

22	BİLATERAL MANDİBULAR DAİMİ BİRİNCİ MOLARLARDA İYODOFORMLU KALSİYUM HİDROKSİT ARA MEDİKASYONU İLE ENDODONTİK RETREATMENT: İKİ YILLIK TAKİP	40
23	TİP 2 DİYABET TEDAVİSİNDE METFORMİN VE İNSÜLİN KULLANIMININ NESFATİN-1/ERK2 SİNYAL YOLAĞI VE OKSİDATİF STRES PARAMETRELERİ ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ	41
24	DONUK OMUZ HASTALARINDA SUPRASKAPULAR SİNİR PULSED RADYOFREKANS UYGULAMALARININ YAPAY ZEKA DESTEKLİ TEMATİK ANALİZİ: KLİNİK KANITLARIN NİTEL SENTEZİ	43
25	HİPOKOLESTEROLEMİK DEĞERLER DİKKATİMİZİ ÇEKİYOR MU? HETEROZİGOT APOB İLİŞKİLİ FAMİLYAL HİPOBETALİPOPROTEİNEMİ VE KLİNİK BULGULARI	44
26	YOUTUBE VİDEOLARINDA AKRAN ZORBALIĞI: KALİTE, GÜVENİLİRLİK VE İÇERİK ANALİZİ	45
27	İNFRAORBİTAL FORAMENİN KLİNİK ÖNEMİ VE AKSESUAR İNFRAORBİTAL FORAMENLER: LİTERATÜR DERLEMESİ	46
28	KISA DÖNEM KUPRİZON UYGULAMASININ FARE BEYNİ GEN EKSPRESYONLARI DEĞİŞİMİNE ETKİSİNİN BİYOİNFORMATİK ARAÇLARLA BELİRLENMESİ	47
29	OLEKRANON KIRIKLARINDA PLAK-VİDA İLE GERGİ BANDI OSTEOSENTEZİ SONRASI İMPLANT ÇIKARILMASI VE REVİZYON GEREKSİNİMİ KARŞILAŞTIRMASI	49
30	SAĞLIKLI BİREYLERDE ALTI DAKİKA YÜRÜME TESTİ MESAFESİ İLE SOLUNUM FONKSİYON PARAMETRELERİ ARASINDAKİ İLİŞKİ: PİLOT ÇALIŞMA	51
31	YAPAY ZEKA MODELLERİNİN ZAYIFLAMA DİYET PLANLARINDA TÜBER 2022'YE UYUMU	52
32	ÜRETKEN YAPAY ZEKÂ MODELLERİNİN BRONŞEKTAZİYE İLİŞKİN TÜRKÇE HASTA SORULARINA YANITLARININ DOĞRULUK, GÜVENLİK VE 2025 ERS-TEMELLİ KILAVUZ UYUMU AÇISINDAN KARŞILAŞTIRILMASI	53
33	BRUKSİZMLİ BİREYLERDE ANTEGONİAL VE SİGMOİD ÇENTİK DERİNLİKLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ	55
34	FARKLI CFDNA KORUMA SİSTEMLERİNİN ANALİTİK PERFORMANSLARININ KARŞILAŞTIRILMASI	56
35	SAĞLIK PROFESYONELLERİNİN ÇOCUKLUK ÇAĞI OTİZMİ HAKKINDA BİLGİSİ VE İLİŞKİLİ FAKTÖRLERİN BELİRLENMESİ	57
36	ARNAVUTLUK'TA REOPERATIF MITRAL KAPAK CERRAHISI: TEK MERKEZIN ON YILLIK DENEYIMI	58
37	MEME CERRAHİSİNDE İNDOSİYANİN YEŞİLİ İLE FLORESAN GÖRÜNTÜLEME: KULLANIM ALANLARI VE PRATİK NOKTALAR	59
38	ORAL CERRAHİ İŞLEM GEREKEN BİREYLERİN PREOPERATİF SİBERKONDRİ CİDDİYETİ İLE ANKSİYETE VE CERRAHİ KORKU SEVİYELERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ	61
39	SİSTOLİK KAN BASINCI İLE İLİŞKİLİ ANTROPOMETRİK, BİYOKİMYASAL VE SOSYODEMOGRAFIK DEĞİŞKENLERİN KISMİ EN KÜÇÜK KARELER REGRESYONU (PLSR) İLE DEĞERLENDİRİLMESİ	62
40	AÇIK AÇILI GLOKOM VE OKÜLER HİPERTANSİYONDA LATANOPROST, LATANOPROSTEN BUNOD VE KORUYUCUSUZ LATANOPROSTUN OKÜLER YÜZEY VE HASTA KONFORU ÜZERİNE ETKİLERİ: ALTI HAFTALIK KARŞILAŞTIRMALI ÇALIŞMA	64
41	ERKEN MEMBRAN RÜPTÜRÜ VE OLİGOHİDRAMNİYOZ EŞLİĞİNDE PRENATAL TANI KONAN KONJENİTAL YÜKSEK HAVA YOLU OBSTRÜKSİYONU SENDROMU	65
42	112 ACİL SAĞLIK PERSONELLERİNDE YAŞAMDA ANLAM VE TRAVMA SONRASI BÜYÜME ARASINDAKİ İLİŞKİNİN İNCELENMESİ	66
43	ANTİSOSYAL KİŞİLİK BOZUKLUĞUNDA GEÇMİŞ VE YAKIN DÖNEM ŞİDDETE MARUZ KALMA	67
44	İNTRAOPERATİF TOMOGRAFİ EŞLİĞİNDE C1-C2 VİDALAMA TEKNİKLERİ: CERRAHİ GÜVENLİK, DOĞRULUK VE KLİNİK SONUÇLAR	68

45	EV TİPİ BEYAZLATMA SONRASINDA MATERYAL KALINLIĞI VE RENKLENDİRİCİ ORTAMLARIN 3B YAZICI İLE ÜRETİLEN KRON REZİNİNİN RENK STABİLİTESİ VE BEYAZLIK İNDEKSİ ÜZERİNDEKİ ETKİSİ	69
46	VESTİBÜLER KEMİK DEFEKTİ VE GİNGİVAL LASERASYON BULUNAN ESTETİK BÖLGEDE AŞAMALI İMPLANT TEDAVİSİ: OLGU SUNUMU	70
47	SEMPTOMATİK KOLELİTİAZİSTE LAPAROSKOPİK KOLESİSTEKTOMİNİN GÜVENLİĞİ: TEK CERRAHIN 3 YILLIK DENEYİMİ	71
48	FASET EKLEM KAYNAKLI AĞRIDA MEDİAL DAL BLOĞU SONRASI RADYOFREKANS TEDAVİSİNE GEÇİŞ KRİTERLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ: ALGOLOJİ UZMANLARI ARASINDA KESİTSEL ANKET ÇALIŞMASI	73
49	GASTROİNTESTİNAL DİSMOTİLİTE, GLUKAGON BENZERİ PEPTİD-1 TEMELLİ AJANLAR VE OPİOİDLER: DİSPROPORSİYONALİTE ANALİZİ VE ZAMANSAL-BİLDİRİCİ HETEROJENLİĞİ	74
50	EMBRİYOGENEZ SÜRECİNDE HÜCRESEL SENESENS: GEÇİCİ BİR GELİŞİMSEL SİNYAL MEKANİZMASI MI?	76
51	TEDAVİ NAİF GLOKOM HASTALARINDA LATANOPROSTENE BUNOD %0, 024'ÜN BİR AYLIK GÖZ İÇİ BASINCI VE OPTİK BİYOMETRİ ÜZERİNE ETKİSİ	77
52	EKSTRAKT BAZLI DERİ PRİK TESTLERİNDE HAMAM BÖCEĞİ VE EV TOZU AKARI EŞ DUYARLANMASI: MOLEKÜLER TANISAL YAKLAŞIM AÇISINDAN ÇIKARIMLAR	78
53	AKDENİZ DİYETİNE UYUM KONUSUNDAKİ ARAŞTIRMALARIN BİBLİYOMETRİK ANALİZİ	79
54	TRAVMA SONRASI VERTİKAL KÖK KIRIĞINA BAĞLI DİŞ KAYBININ FİBERLE GÜÇLENDİRİLMİŞ ADEZİV KÖPRÜ İLE REHABİLİTASYONU: OLGU SUNUMU	80
55	LİPOPOLİSAKKARİT KAYNAKLI ENDOTOKSEMİNİN SIÇANLARDA FARKLI ORGANLAR VE ANTİOKSİDAN SİSTEM ÜZERİNDEKİ ERKEN AŞAMA ETKİLERİ	81
56	SERBEST FERULİK ASİT VE FERULİK ASİT YÜKLÜ KATI LİPİD NANOPARTİKÜLLERİN BALB/C FARELERDE ANKSİYOLİTİK BENZERİ ETKİLERİNİN KARŞILAŞTIRILMASI	82
57	FOURNİER GANGRENİNİN NADİR BİR KOMPLİKASYONU OLARAK PENİL NEKROZ: OLGU SUNUMU VE LİTERATÜR İNCELEMESİ	83
58	GLP-1 TEMELLİ İLAÇLARIN HEDONİK AÇLIK ÜZERİNE ETKİLERİNİN İNCELENMESİ	84
59	BÜYÜK DİL MODELLERİNİN OFTALMOLOJİDEKİ YERİ: KÜRESEL BİBLİYOMETRİK ANALİZ VE TÜRKİYE'NİN KATKISI (2022–2026)	86
60	HEMATOM ÖN TANISIYLA DEĞERLENDİRİLEN POSTTRAVMATİK DEV KRURİS BURSİTİ: OLGU SUNUMU	87
61	LONGİTUDİNAL MENİSKÜS YIRTIĞININ ALL-INSIDE VERTİKAL MATRİS TAMİRİ SONRASI EKSTANSİYON VE FLEKSİYONDA YÜK VERMENİN BİYOMEKANİK ETKİSİ: SONLU ELEMANLAR ANALİZİ	88
62	ALERJİ LABORATUVARINDA YAPILAN İNHALAN ALERJEN DERİ PRİCK TESTİ SONUÇLARININ RETROSPEKTİF OLARAK DEĞERLENDİRİLMESİ	89
63	ÇOCUKLUK ÇAĞINDA BRUSELLOZUN NADİR MANİFESTASYONU	91
64	JVIR VE CVIR'DE ATIF KLASİKLERİ: EN ÇOK ATIF ALAN 100 MAKALENİN BİBLİYOMETRİK ANALİZİ	92
65	TİNNİTUS TANILI HASTALARDA FİBROMİYALJİ VE SERVİKAL PATOLOJİLERİN PREVALANSI: RETROSPEKTİF KESİTSEL BİR ÇALIŞMA	93
66	GİRİŞİMSEL AĞRI TEDAVİLERİ SONRASINDA KLİNİK BAŞARININ TANIMLANMASI: ALGOLOJİ UZMANLARI ARASINDA YAPILANDIRILMIŞ ANKET ÇALIŞMASI	95
67	SAĞLIK HİZMETLERİNDE KALİTEYİ GERÇEKTE NE GÖSTERİR? KLİNİK SONUÇLAR, HASTA DENEYİMİ VE PERFORMANS GÖSTERGELERİ ÜZERİNE BİR DERLEME	96

68	PİLONİDAL SİNÜS HASTALIĞI İLE ABO VE RH KAN GRUPLARI ARASINDA İLİŞKİ VAR MI? YAŞ VE CİNSİYET EŞLEŞTİRİLMİŞ BİR OLGU-KONTROL ÇALIŞMASI	97
69	GELİŞİMSEL KALÇA DİSPLAZİSİ HASTALARINA YÖNELİK TÜRKÇE FACEBOOK DESTEK GRUPLARININ İÇERİK VE BİLGİ DOĞRULUĞU ANALİZİ	98
70	SPERM EPİGENETİĞİ VE EMBRİYO GELİŞİMİ: DNA'NIN ÖTESİNDE PATERNAL KATKI	100
71	MAKSİLLER SİNÜS TABANI AUGMENTASYONUNDA CERRAHİ PLANLAMA VE YAKLAŞIM SEÇİMİNİ ETKİLEYEN FAKTÖRLER	101
72	YOĞUN BAKIMDA PERKÜTAN ENDOSKOPİK GASTROSTOMİ UYGULANAN HASTALARDA YATIŞ SERUM ALBÜMİNİ İLE 30 GÜNLÜK MORTALİTE ARASINDAKİ DOĞRUSAL OLMAYAN İLİŞKİ: RETROSPEKTİF KOHORT ÇALIŞMASI	102
73	GASTROİNTESTİNAL STROMAL TÜMÖR TANILI HASTALARDA BAŞVURU SEMPTOMLARINN KLİNİK SONLANIMLARLA İLİŞKİSİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ	104
74	ONKOLOJİ HASTALARINDA PET/BT'DE BÖLGESEL SEREBRAL 18F-FDG TUTULUMU VE KISA DÖNEM SAĞKALIM İLE İLİŞKİSİ	105
75	KLİNİK SALMONELLA İZOLATLARINA KARŞI SALMONELLA BAKTERİYOFAJININ İN VİTRO ETKİNLİĞİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ	106
76	ÜÇÜNCÜ TRİMESTER GEBEDE AKUT HEPATOSELÜLER HASARIN BEKLENMEDİK BİR NEDENİ: HELİZ OTU (FERULA SPP.) TÜKETİMİNE BAĞLI TOKSİK HEPATİT*	107
77	POSTOPERATİF PULMONER ÖDEM: PRONE POZİSYON SONRASI NADİR BİR KOMPLİKASYON	108
78	HOMOSİSTİNÜRİ ZEMİNİNDE GELİŞEN NÖBET VE ŞOK TABLOSU	110
79	KARBAPENEM DİRENÇLİ KAN KÜLTÜRÜ İZOLATLARINDA SEFTAZİDİM-AVİBAKTAM DİRENCİ AZALIYOR MU?	111
80	PSİKİYATRİK ÖYKÜSÜ BULUNAN OLGUDA SUİSİDAL YÜKSEKTEN DÜŞME VE CERRAHİ FİKSASYON SONRASI GELİŞEN KATATONİ YÖNETİMİ: EKT ERİŞİM ENGELİ VARLIĞINDA PARSİYEL DOPAMİN AGONİSTİ YANITI VE LOJİSTİK YÖNETİM	113
81	BÖBREK NAKLİ ALICILARINDA OBEZİTE YÖNETİMİ İÇİN SLEEVE GASTREKTOMİ VE NAKİL YAPILMAMIŞ HASTALARLA KARŞILAŞTIRMA: İLK DÖRT VAKA İLE DENEYİMİMİZ	115
82	PARATİROİD CERRAHİSİNDE İNTRAOPERATİF PTH YÜKSELİŞİ DOKUZ OLGULUK RETROSPEKTİF SERİ	116
83	ESTETİK BÖLGEDE İMMEDİYAT İMPLANTASYON SONRASI GEÇİCİ RESTORASYON KOMPLİKASYONUNUN YÖNETİMİ: İKİ YILLIK OLGU TAKİBİ	117
84	POSTMENOPOZAL OSTEOPOROZDA KÜMÜLATİF SİSTEMİK RİSK YÜKÜ İLE KEMİK MİNERAL YOĞUNLUĞU ARASINDAKİ İLİŞKİ	118
85	FETAL TRİZOMİLİ ÜÇ OLGUDA PLASENTAL BULGULAR	119
86	NAZOFARENKS KARSİNOMU NEDENİYLE UYGULANAN RADYOTERAPİ SONRASINDA TEMPORAL, MASSETER VE STERNOKLEİDOMASTOİD KASLARDAKİ MİKROVASKÜLER PERFÜZYON DEĞİŞİKLİKLERİNİN KANTİTATİF DEĞERLENDİRİLMESİ: SUPERB MİKROVASKÜLER GÖRÜNTÜLEME ÇALIŞMASI	120
87	YİNELENEN PSEUDOARTROZ VE OSTEOMİYELİT GELİŞEN ULNA KIRIĞINDA İLİZAROV İLE UZATMA VE DİK PLAK FİKSASYONUNUN BAŞARILI YÖNETİMİ: VAKA SUNUMU	121
88	ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİLERİNDE GIDA GÜVENCESİZLİĞİ VE ENFLASYONUN SÜRDÜRÜLEBİLİR VE SAĞLIKLI BESLENME ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ	122
89	ÜÇÜNCÜ BASAMAK BİR HASTANEDE BRUCELLA TEST SONUÇLARININ 3, 5 YILLIK RETROSPEKTİF ANALİZİ	123
90	FARKLI YEM KATKI MADDELERİNİN SÜT VERİMİ, SÜT KOMPOZİSYONU VE İŞLETME KARLILIĞI ÜZERİNE ETKİLERİ	124

91	LAPAROSKOPİK KOLESİSTEKTOMİDE DREN KULLANIMI: DREN KONULAN VE KONULMAYAN HASTALARIN KLİNİK ÖZELLİKLERİ VE POSTOPERATİF SONUÇLARININ KARŞILAŞTIRILMASI	125
92	SAKARYA'DA ÇOCUKLUK ÇAĞI AŞI KAPSAYICILIĞININ BELİRLEYİCİLERİ: ÇOK DÜZEYLİ KARMA ETKİLİ MODEL ANALİZİ	127
93	GENÇ BİREYLERDE KÜBİTAL AÇININ ÖN KOL KAS KUVVETİ VE EL FONKSİYONLARIYLA İLİŞKİSİ	128
94	TOTAL KALÇA ARTROPLASTİSİ SONRASI YUMUŞAK DOKU TÜMÖRÜNÜ TAKLİT EDEN METALLOZİS: TÜMÖR BENZERİ KİTLE FORMASYONU	130
95	MANDİBULADA YERLEŞİMLİ ODONTOJENİK MİKSOMA: OLGU SUNUMU	131
96	PROGRESİF ÇÖKEN AYAK DEFORMİTESİNDE YÜK VERME VE YÜK VERMEME RADYOGRAFİLERİ ARASINDAKİ RADYOGRAFİK FARKLILIKLAR: BLAND–ALTMAN ANALİZİ	132
97	FRUKTOZUN MİKTARI MI, KAYNAĞI MI? FRUKTOZ İÇEREN BESİN GRUPLARI İLE BEDEN KÜTLE İNDEKSİ ARASINDAKİ İLİŞKİNİN İNCELENMESİ	133
98	DİYABETİK MAKÜLA ÖDEMİNDE DEKSAMETAZON İMPLANT TEDAVİSİNE YANITIN BAŞLANGIÇ SİSTEMİK İNFLAMATUAR İNDEKSE GÖRE DEĞERLENDİRİLMESİ	134
99	RENAL TRAVMADA GİRİŞİM GEREKSİNİMİ İLE İLİŞKİLİ KLİNİK VE ANATOMİK FAKTÖRLER: AAST DERECESİ YETERLİ Mİ?	135
100	GEBELİĞİN ÜÇÜNCÜ TRİMESTERİNDE ADEZYONA BAĞLI İNCE BAĞIRSAK OBSTRÜKSİYONU VE PERFORASYONU: OLGU SUNUMU	136
101	NÖROBLASTOMA PATOGENEZİNDE SİKLİN BAĞIMLI KİNAZLARIN (CDK) ROLÜ VE CDK İNHİBİTÖRLERİNİN TERAPÖTİK POTANSİYELİ	137
102	AKCİĞER ADENOKARSİNOMUNDA EGFR-MUTANT İLE YABAN TİP BEYİN METASTAZLARININ RADYOMİK ÖZELLİKLERİ: MULTİMODAL BİR ANALİZ	138
103	TEKRAR KORONER ANJİYOGRAFİ YAPILAN HASTALARDA ANATOMİK VE BİYOLOJİK YÜKÜN STENT İÇİ RESTENOZ İLE İLİŞKİSİ	139
104	SIÇANLARDA DENEYSEL SİYATİK SİNİR HASARI MODELİNDE PİRFENİDONUN PERİFERİK SİNİR İYİLEŞMESİ ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ	140
105	SAKARYA'DA ÇOCUKLUK ÇAĞI AŞI KAPSAYICILIĞININ AİLE SAĞLIĞI MERKEZİ DÜZEYİNDE MEKÂNSAL ANALİZİ VE MÜDAHALE ÖNCELİKLENDİRMESİ	141
106	DARP SONRASI KÜNT TRAVMAYA BAĞLI İZOLE GLOB YARALANMASI GÖZ HASTALIKLARI ENGELLİLİK DURUMUNU NASIL ETKİLER?	142
107	REKTOSEL NEDENİYLE LAPAROSKOPİK VENTRAL MESH REKTOPEKSİ UYGULANAN HASTALARDA UTERİN MANİPÜLATÖR KULLANIMI: TEK MERKEZ DENEYİMİ	143
108	ONKOLOJİK CERRAHİ GEÇİREN HASTALARIN AİLE BAKIM VERİCİLERİNDE BAKIM VERİCİ YÜKÜ İLE SAĞLIK OKURYAZARLIĞI ARASINDAKİ İLİŞKİ	144
109	RESTORATİF DİŞ TEDAVİSİ EĞİTİMİNDE FANTOM SİMÜLASYON TEMELLİ OBJEKTİF VE GELENEKSEL DEĞERLENDİRME YAKLAŞIMLARININ KARŞILAŞTIRILMASI	145
110	İNTRAVİTREAL ANTİ-VEGF AJANLARINDA GÖZ İÇİ İNFLAMASYON VE RETİNAL VASKÜLİT BİLDİRİMLERİ: FAERS VERİTABANINDA FARMAKOVİJİLANS ANALİZİ	146
111	LUMBAL DİSK HERNİSİ OLAN BİREYLERDE ALETLİ YUMUŞAK DOKU MOBİLİZASYONU VE VİBRASYON UYGULAMASININ AĞRI, FONKSİYONELLİK VE KİNEZYOFOBİ ÜZERİNDEKİ ETKİSİ	147
112	MESLEKİ KURŞUN MARUZİYETİNDE KAN KURŞUN DÜZEYİ İLE DEPRESYON, ANKSİYETE VE BİLİŞSEL İŞLEVLER ARASINDAKİ İLİŞKİ	148
113	ACİL TIPTA TELETIP VE DİJİTAL SAĞLIK ARAŞTIRMALARINDA KÜRESEL EĞİLİMLER: BİBLİYOMETRİK BİR ANALİZ (1996–2026)	150
114	YOUTUBE'DAKİ STATİK GÖRSEL BİLGİ İLE YAPAY ZEKÂ TABANLI ETKİLEŞİMLİ BİLGİ: GASTRİK BOTULİNUM TOKSİN ENJEKSİYONU ÜZERİNE KARŞILAŞTIRMALI BİR İNFODEMİYOLOJİ ÇALIŞMASI	151

115	KRONİK BÖBREK HASTALIĞINDA UZUN DÖNEM SAĞKALIM ANALİZİ	153
116	SPONTAN EKİMOZLA BAŞVURAN HASTALARDA VON WİLLEBRAND HASTALIĞI VE ALTTA YATAN DİĞER ETYOLOJİLERİN DEĞERLENDİRİLMESİ	155
117	AÇLIK OTU (SİNAMEKİ) KULLANIMINA BAĞLI GELİŞEN FATAL AKUT KARACİĞER YETMEZLİĞİ: OLGU SUNUMU	156
118	TÜRKİYE'DE SATILAN BİTKİSEL BAZLI İÇECEKLER VE İNEK SÜTLERİNİN BESİN ÖĞESİ YOĞUNLUĞU VE EKONOMİK KARŞILANABİLİRLİĞİ: NRF4.3 VE MNRF-PI TABANLI TANIMLAYICI KESİTSEL ANALİZ	157
119	AMALGAM RESTORASYONLARIN KAN CIVA DÜZEYİ VE SİSTEMİK BİYOBELİRTEÇLERE ETKİSİ: GÜNCEL LİTERATÜR DERLEMESİ	158
120	GLUTEAL YERLEŞİMLİ CIC-DUX4 SARKOMU: OLGU SUNUMU	159
121	ERKEN EMBRİYONİK GELİŞİMDE PROGRAMLANMIŞ HÜCRE ÖLÜMÜNÜN İŞLEVSEL GEREKLİLİĞİ VE KALİTE KONTROL MEKANİZMALARI	160
122	İNMENİN FARKLI EVRELERİNDE BİLATERAL ÜST EKSTREMİTE MOTOR PERFORMANSININ KARŞILAŞTIRILMASI	161
123	ÇÜRÜKSÜZ SERVİKAL LEZYONLARDA ETİYOLOJİYE DAYALI TEDAVİ PLANLAMASI	162
124	TAM DİŞSİZ HASTALARDA PROTETİK REHABİLİTASYON SONRASI YAŞAM KALİTESİ GÖSTERGELERİNİN DEĞİŞİMİ	163
125	BALON ANJİYOPLASTİ SONRASI TEKRARLAYAN SANTRAL VENÖZ DARLIK VE OKLÜZYONDA STENT TEDAVİSİNİN AÇIKLIK SONUÇLARI: RETROSPEKTİF BİR ÇALIŞMA	164
126	KOMBİNE METOPROLOL VE DİLTİAZEM ZEHİRLENMESİNE BAĞLI HİPOTANSİYON VE BRADİKARDİNİN YÜKSEK DOZ İNSÜLİN TEDAVİSİ İLE YÖNETİMİ: OLGU SUNUMU	166
127	BLEOMİSİNLE OLUŞTURULAN DENEYSEL AKCİĞER FİBROZİSİ MODELİNDE PUERARİNİN KARACİĞER HİSTOPATOLOJİSİ ÜZERİNE ETKİLERİ	167
128	SESSİZ BİR TEHDİT OLARAK BAĞIRSAK MİKROBİYOMUNUN ANTİMİKROBİYAL DİRENÇ REZERVUARI ROLÜ	168
129	NAZAL SEPTUM DEVİASYONU OLAN HASTALARDA PAROTİS VE SUBMANDİBULAR BEZ HACİMLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ VE YAŞ İLE CİNSİYETLE İLİŞKİSİ	169
130	KARADENİZ BÖLGESİ'NDEKİ BİR ÇOCUK VE ERGEN PSİKİYATRİSİ YATAKLI SERVİSİNDE AKUT VE UZAMIŞ YATIŞLARIN KLİNİK ÖZELLİKLERİNİN KARŞILAŞTIRILMASI	171
131	FEBRİL KONVÜLZİYONLU ÇOCUKLARDA İNFLAMASYON İNDEKSLERİNİN KOMPLİKE NÖBET ÖZELLİKLERİYLE İLİŞKİSİ	172
132	AİLEVİ AKDENİZ ATEŞİNDE KOLŞİSİN DİRENCİ İLE İLİŞKİLİ KLİNİK VE İNFLAMATUVAR ÖZELLİKLER	173
133	TİP 1 DİYABETLİ PEDİATRİK OLGULARDA REZİDÜEL B-HÜCRE FONKSİYONU İLE GLİSEMİK GÖSTERGELER ARASINDAKİ İLİŞKİ	174
134	ŞANLIURFA EĞİTİM VE ARAŞTIRMA HASTANESİ'NDE FETAL KALPTE TEK EKOJEN ODAK İLE İKİ VEYA DAHA FAZLA EKOJEN ODAĞIN PERİNATAL SONUÇLAR AÇISINDAN KARŞILAŞTIRILMASI: TEK MERKEZLİ RETROSPEKTİF ÇALIŞMA	175
135	DİYABET PREVELANSI İLE ANTİDİYABETİK İLAÇ KULLANIMININ ARASINDAKİ İLİŞKİ VE SAĞLIK HARCAMALARININ ROLÜ	177
136	SİLİKOZİS Mİ, SARKOİDOZ MU? TANIDA MESLEKİ ÖYKÜNÜN ÖNEMİ	179
137	TİRZEPATİD KULLANIMI SONRASINDA MULTİPL SKLEROZ TANISI: OLGU SUNUMU VE LİTERATÜR EŞLİĞİNDE NEDENSELLİK DEĞERLENDİRMESİ	180
138	ORAL KAVİTE TÜMÖRLERİNDE HALP SKORUNUN BOYUN LENF NODU METASTAZI VE KANSERE ÖZGÜ SAĞKALIMLA İLİŞKİSİ	182

139	SGLT-2 İNHİBİTÖRÜ KULLANAN TİP 2 DİYABETLİ HASTALARDA İDRAR KÜLTÜRÜ POZİTİFLİĞİ VE ÜROPATOJEN DAĞILIMI: TEK MERKEZLİ RETROSPEKTİF ÇALIŞMA	183
140	DİYABETİK NEFROPATİDE TANISAL YAKLAŞIMLAR: GELENEKSEL TESTLER, YENİ BİYOBELİRTEÇLER VE ANALİTİK YÖNTEMLER	184
141	KENDİNE ZARAR VERME DAVRANIŞI NEDENİYLE ACİL SERVİSE BAŞVURAN ÇOCUK VE ERGENLERİN KLİNİK VE PSİKİYATRİK ÖZELLİKLERİNİN RETROSPEKTİF DEĞERLENDİRİLMESİ	185
142	TÜRKİYE KAYNAKLI KULAK BURUN BOĞAZ YAYINLARININ 2025 YILI PROFİLİ: PUBMED TABANLI BİBLİYOMETRİK BİR İNCELEME	186
143	OTOİMMÜN NODOPATİLERDE NÖROPATİK AĞRI: ANTİKORA ÖZGÜ FENOTİPLER, OLASI MEKANİZMALAR VE TEDAVİLER	188
144	GENİŞ MURAL UNİKİSTİK AMELOBLASTOMADA MANDİBULA DEVAMLILIĞINI KORUYAN İKİ AŞAMALI TEDAVİ: BEŞ YILLIK TAKİPLİ BİR OLGU SUNUMU	190
145	İVF ÜÇÜZ GEBELİKTE İLK FETÜSÜN ABORTUSU SONRASI SERVİKAL SERKLAJ İLE 18 GÜNLÜK GECİKMİŞ ARALIKLI DOĞUM	191
146	NEOADJUVAN TEDAVİ SONRASI MEME KARSİNOMLARINDA SATALOFF VE REZİDÜEL KANSER YÜKÜ (RCB) SİSTEMLERİNİN KARŞILAŞTIRILMASI: 131 OLGULUK DENEYİM	192
147	İNFLUENZA A ENFEKSİYONU İLE İLİŞKİLİ AKUT SİALADENİT: BİR OLGU SUNUMU	193
148	HASTANEDE YATAN YAŞLI BİREYLERDE BAŞARILI YAŞLANMA İLE İLİŞKİLİ SAĞLIK DAVRANIŞLARI VE KRONİK HASTALIĞA UYUM	194
149	YAPAY ZEKÂ İLE MENÜ PLANLAMA: ÜNİVERSİTE ÖĞLE MENÜLERİNİN DİYETİSYEN MENÜSÜYLE KARŞILAŞTIRILMASI	195
150	PAROTİS LEZYONLARINDA BENİGN VE MALİGN AYRIMINDA PREOPERATİF GÖRÜNTÜLEME VE SİTOLOJİNİN TANISAL DOĞRULUĞU: RETROSPEKTİF BİR ÇALIŞMA	196
151	DEJENERATİF MİTRAL KAPAK HASTALIĞI BULUNAN KÖPEKLERDE MAPSE İLE SOL VENTRİKÜL SİSTOLİK FONKSİYON İNDEKSLERİ ARASINDAKİ İLİŞKİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ	197
152	GELENEKSEL TEDAVİDE ÜRİNER SİSTEM TAŞLARINI DÜŞÜRÜCÜ OLARAK KULLANILAN BİTKİ EKSTRESİ İÇEREN AĞIZDA DAĞILAN FİLM FORMÜLASYONLARI KAPSAMINDA YÜRÜTÜLEN ÖN FORMÜLASYON ÇALIŞMALARI	198
153	TİMPANOPLASTİDE ENDİŞE KAYNAĞI OLARAK BİLATERAL YÜKSEK YERLEŞİMLİ JUGULAR BULBUS: OLGU TEMELLİ LİTERATÜR DERLEMESİ	200
154	A. COMMUNICANS ANTERIOR FENESTRASYONU: KADAVRA ÇALIŞMASI	202
155	ARI VENOMU ANAFİLAKSİSİNDE İLK REAKSİYONUN KLİNİK PATERNİ VE TEKRAR REAKSİYON DENEYİMİ: TEK MERKEZ GERÇEK YAŞAM VERİLERİ	203
156	ÇOCUKLARDA EKRAN KULLANIM SÜRESİ, YÜRÜTÜCÜ İŞLEVLER VE DUYGUSAL REGÜLASYON ARASINDAKİ İLİŞKİNİN İNCELENMESİ	204
157	ZAYIFLAMA DİYETLERİNDE YAPAY ZEKÂ MODELLERİNİN DİYETİSYEN REFERANSIYLA UYUMU: CHATGPT, CLAUDE VE GEMİNİ'NİN BESİN DEĞİŞİMLERİ AÇISINDAN KARŞILAŞTIRILMASI	205
158	SCORE İLE HESAPLANAN KARDİYOVASKÜLER RİSK İLE KOROİDAL YAPISAL BİYOBELİRTEÇLER ARASINDAKİ İLİŞKİ	206
159	AKUT APİKAL APSELİ KÖK KANAL TEDAVİLİ PREMOLAR VE KOMŞU MOLARDA AŞAMALI ENDODONTİK YÖNETİM: 12 AYLIK TAKİPLİ OLGU SUNUMU	207
160	DERİN İNFİLTRATİF ENDOMETRİYOZİSLİ BİREYLERDE DENTAL VE PERİODONTAL PARAMETRELERİN DEĞERLENDİRİLMESİ: KONTROLLÜ KESİTSEL BİR ÇALIŞMA	208
161	SAĞ İNTERNAL JUGULER VENDEN YERLEŞTİRİLEN SANTRAL VENÖZ KATATERİN SAĞ SUBKLAVYEN VENE MALPOZİSYONU	209
162	AĞRININ AİLESEL YANSIMASI: ANNE VE ÇOCUKLARDA KRONİK AĞRI İLİŞKİSİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ	210

163	FİTOKİMYASALLARIN ANTİKANSER ETKİLERİ: MOLEKÜLER MEKANİZMALAR VE GÜNCEL KANITLAR	211
164	AKUT KORONER SENDROM NEDENİYLE BAŞARILI PERKÜTAN KORONER GİRİŞİM SONRASI EKSTÜBASYON DÖNEMİNDE AJİTASYON: İDRAR TARAMASINDA KANNABİNOİD SAPTANAN BİR OLGU	212
165	YİVSİZ SİLAH RUHSATI SAĞLIK RAPORLARININ GÖZ HASTALIKLARI AÇISINDAN DEĞERLENDİRİLMESİ	213
166	BEYİN OMURİLİK SIVISI MULTİPLEKS PCR PANELİNDE İZOLE HHV-6 POZİTİFLİĞİ SAPTANAN OLGULARIN KLİNİK ÖZELLİKLERİ VE BOS LÖKOSİT SAYISI İLE DEĞERLENDİRİLMESİ	215
167	DİŞ HEKİMLİĞİNDE SİSTEMİK HASTALIĞI OLAN HASTAYA YAKLAŞIM: RİSK DEĞERLENDİRMESİNE DAYALI BİR KARAR ÇERÇEVESİ	216
168	VIDEOENDOSCOPIC SURGERY: ROBOTIC-ASSISTED VERSUS CONVENTIONAL LAPAROSCOPIC APPROACHES	217
169	RADYOLOJİK KOLELİTİAZİS BULGUSUNUN BARİATRİK CERRAHİ SONRASI KİLO KAYBI ÜZERİNDEKİ ETKİSİ	218
170	ANATOMİ EĞİTİMİNDE OYUN TEMELLİ ÖĞRENMENİN BİLGİ DÜZEYİNE ETKİSİ VE ÖĞRENCİ GÖRÜŞLERİ: ÖN TEST- SON TEST ÇALIŞMASI	219
171	AKCİĞER KANSERİ ÖN TANILI OLGULARDA BRONŞ LAVAJI SİTOLOJİSİ İLE BRONKOSKOPİK BİYOPSİ YETERLİLİĞİ ARASINDAKİ İLİŞKİ	221
172	HASTANE VE AĞIZ VE DİŞ SAĞLIĞI MERKEZLERİNDE ÖRGÜTSEL SESSİZLİK: HATA BİLDİRİMİ, YÖNETİCİ TUTUMU VE ÖRGÜTSEL ÖĞRENME	222
173	TÜRKÇE VE İNGİLİZCE YOUTUBE SHORTS'TA SEPSİS BİLGİSİ: KALİTE, GÜVENİLİRLİK VE YANLIŞ BİLGİLENDİRME	223
174	PEDİATRİK DENTAL SEDASYONDA ERKEN SPO_2 TRAJEKTORİ PATERNLERİ İLE POSTANESTEZİK AJİTASYON ARASINDAKİ İLİŞKİ	225
175	GEBELİĞİN UYANDIRDIĞI SESSİZ TEHDİT: KONJENİTAL TROMBOTİK TROMBOSİTOPENİK PURPURA OLGUSU	226
176	GASTRİK ADENOKARSİNOMDA TÜMÖR LOKALİZASYONU PATOLOJİK AGRESİFLİK GÖSTERGELERİNİ ETKİLER Mİ?	227
177	DÜŞMEDEN İMMOBİLİTEYE: TOTAL KALÇA PROTEZİ SONRASI DELİRYUM VE MOBİLİZASYON GÜÇLÜĞÜ GELİŞEN YAŞLI HASTANIN ROY ADAPTASYON MODELİ'NE GÖRE HEMŞİRELİK BAKIMI: OLGU SUNUMU	228
178	TİROİD CERRAHİSİ LİTERATÜRÜNÜN BİBLİYOMETRİK ANALİZİ: 2000-2025 PUBMED VERİLERİ	229
179	UNINTENTIONAL CYTISINE OVERDOSE WITHOUT CLINICAL TOXICITY: A CASE REPORT	230
180	SNC80'NİN HİDROJEN PEROKSİT İLE OLUŞTURULAN OKSİDATİF HASARDA HT-22 HÜCRE CANLILIĞI ÜZERİNE ETKİSİNİN İN VİTRO DEĞERLENDİRİLMESİ	231
181	POLİTRAVMA HASTASININ OLAY YERİNDEN HASTANEYE YÖNETİMİNDE MULTİDİSİPLİNER EĞİTİM: "POLYARM" ERASMUS+ PROJESİ PİLOT KURS DENEYİMİ	232
182	PERİODONTAL SAĞLIK İLE GÜLÜMSEME PARAMETRELERİ ARASINDAKİ İLİŞKİNİN İNCELENMESİ: KESİTSEL BİR ÇALIŞMA	234
183	GLP-1 RESEPTÖR AGONİSTLERİ VE OPTİK İSKEMİK NÖROPATİ: FAERS VERİTABANINDA FARMAKOVİJİLANS ANALİZİ	235
184	ALOGLİPTİNİN HİDROJEN PEROKSİT İLE OLUŞTURULAN OKSİDATİF HASARDA HT-22 HÜCRE CANLILIĞI ÜZERİNE ETKİSİNİN İN VİTRO DEĞERLENDİRİLMESİ	236
185	MİKROBİYOTA VE İNTESTİNAL PROTOZOONLAR ARASINDAKİ İLİŞKİ	237
186	TÜRKİYE'DE TIBBİ DOKÜMANTASYON VE SEKRETERLİK ALANINDA YAPILAN AKADEMİK ÇALIŞMALARIN İNCELENMESİ	238

187	KIZ ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİLERİNDE HPV VE HPV AŞISINA YÖNELİK BİLGİ, TUTUM VE SAĞLIK İNANÇLARININ BELİRLENMESİ	239
188	HALP SKORUNUN İDİYOPATİK GRANÜLOMATÖZ MASTİT PROGNOZUNA ETKİSİ	240
189	ŞİZOFRENİ HASTALARINDA SAĞLIKLI YAŞAM DAVRANIŞLARININ PSİKOPATOLOJİ ŞİDDETİ, UMUTSUZLUK VE YÜRÜTÜCÜ İŞLEVLER İLE İLİŞKİSİ	241
190	PREMOLAR DİŞLERDE TEL LOOP TEKNİĞİ İLE ENDODONTİK KIRIK ALET ÇIKARILMASI	243
191	TÜRKİYE'DE DEHB'YE YÖNELİK ÇEVRİMİÇİ ARAMA İLGİSİNİN ZAMANSAL ARTIŞI VE TERMİNOLOJİK AYRIŞMA: 2019–2026 GOOGLE TRENDS İNFODEMİYOLOJİ ÇALIŞMASI	245
192	AKROMİYOKLAVİKÜLER EKLEM ÇIKIKLARINDA KORAKOKLAVİKÜLER STABİLİZASYONA AKROMİYOKLAVİKÜLER STABİLİZASYON EKLENMESİ: DOKUZ OLGUNUN KISA DÖNEM SONUÇLARI	246
193	GASTRİK SUBMUKOZAL LEZYONUN NADİR NEDENİ: EKTOPİK PANKREAS DOKUSU	247
194	BASİT DÜŞME İLE GELİŞEN AKUT TRAVMATİK SANTRAL KORD SENDROMU: DEJENERATİF SERVİKAL DARLIĞI OLAN NADİR BİR OLGU	248
195	PLANTAR LENTİGO SİMPLEKS: AKRAL MELANOMU TAKLİT EDEN BENİGN BİR MELANOSİTİK LEZYON OLGUSU	249
196	TOXOPLASMA GONDİİ, RUBELLA VİRÜSÜ VE SİTOMEGALOVİRÜS SEROPOZİTİFLİĞİNİN RETROSPEKTİF DEĞERLENDİRİLMESİ: ÜÇÜNCÜ BASAMAK BİR HASTANE VERİLERİ	250
197	FABELLA PREVALANSINDAKİ ZAMANSAL ARTIŞ VE KLİNİK ÖNEMİ: GÜNCEL BİR LİTERATÜR DERLEMESİ	251
198	WİNTERGREEN YAĞININ A549 AKCİĞER ADENOKARSİNOM VE HEK-293 HÜCRELERİNDE SİTOTOKSİK ETKİSİNİN İN VİTRO DEĞERLENDİRİLMESİ	252
199	ACİL SERVİSTE İTAKİ VE DENN DÜŞME ÖLÇEKLERİNİN KARŞILAŞTIRILMASI	253
200	PULMONER ATİPİK KARSİNOİD TÜMÖRÜN DİSTAL FEMUR METASTAZI: NADİR BİR METASTATİK PATERN	254
201	RADİUS DİSTAL KIRIKLARINA YÖNELİK YAPILAN VOLAR PLAK CERRAHİSİNDE, STAPLER VE MONOFİLAMENT SÜTÜR İLE CİLT KAPAMASININ YARA YERİ KOMPLİKASYONLARI VE CERRAHİ SÜRE AÇISINDAN KARŞILAŞTIRILMASI	255
202	PERİODONTAL FENOTİP AUGMENTASYONUNDA SIĞIR KAYNAKLI KOLLAJEN MEMBRAN KULLANIMINI TAKİBEN GELİŞEN PERSİSTAN İNFLAMATUVAR REAKSİYON: OLGU SUNUMU	256
203	İLERİ YAŞ KADIN HASTADA İNKARSERE OBTURATOR HERNİ: LAPAROSKOPİK TAPP ONARIMI VE ICG İLE BAĞIRSAK VİABİLİTESİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ	257
204	DİZ OSTEOARTRİTİNDE İNTRA-ARTİKÜLER PRP ENJEKSİYONU ÖNCESİ EKLEM ASPİRASYONUNUN KLİNİK SONUÇLARA ETKİSİ	258
205	SDÜ BEYİN VE SİNİR CERRAHİSİ KLİNİĞİNDE İNTERLAMİNER ENDOSKOPİK DİSKEKTOMİ VE MİKRODISKEKTOMİ YAPILAN HASTALARIN BİR YILLIK TAKİPLERİNİN NÜKS AÇISINDAN KARŞILAŞTIRILMASI	259
206	ARE SUTURES NECESSARY İN INGROWN TOENAİL SURGERY? RETROSPECTİVE COMPARİSON OF WİNOGRAD TECHNİQUES WİTH AND WİTHOUT SUTURES	260
207	İZOLE POSTERİOR ÜRETRAL YARALANMANIN TRAVMA SONRASI GECİKMİŞ TANISI: KONTRASTLI BİLGİSAYARLI TOMOGRAFİNİN TANISAL KATKISINI GÖSTEREN BİR OLGU	261
208	DEPREM NEDENİYLE AKUT BÖBREK YETMEZLİĞİ GELİŞEN BİREYLERDE HEMODİYALİZ SÜRECİ VE YÖNETİMİ: ADIYAMAN ÖRNEĞİ	262
209	İMPLANTE EDİLEBİLİR KARDİYOVERTER DEFİBRİLATÖR (ICD) UYGULANAN HASTALARDA ŞOK YAŞAMA DURUMUNUN ŞOK ANKSİYETESİ VE ÖZ ETKİLİLİK ÜZERİNE ETKİSİ	263
210	AKUT LÖSEMİDE OTOLOG VE ALLOJENİK KÖK HÜCRE NAKLİ SONUÇLARININ KARŞILAŞTIRMASI	264

211	HIV İLE YAŞAYAN BİREYLERDE HEPATİT B, HEPATİT C VE SİFİLİZ SEROPREVALANSI: TEK MERKEZLİ KESİTSEL BİR ÇALIŞMA	265
212	SALVAGE MASTEKTOMİ SONRASI GELİŞEN GENİŞ GÖĞÜS DUVARI NEKROZUNUN LATİSSİMUS DORSİ FLEBİ İLE REKONSTRÜKSİYONU: OLGU SUNUMU	266
213	YÜKSEK DOZ KLONAZEPAM ALIMI SONRASI BİLİNÇ DÜZEYİ KORUNURKEN GELİŞEN REKÜRREN HİPOTANSİYON VE NOREPİNEFRİN GEREKSİNİMİ: BİR OLGU SUNUMU	267
214	PRETERM İKİZ GEBELİKTE UTEROTONİK TEDAVİYE DİRENÇLİ UTERİN ATONİNİN B-LYNCH KOMPRESYON SÜTÜRÜ VE BAKRİ BALON İLE BAŞARILI YÖNETİMİ: OLGU SUNUMU	268
215	YAPAY ZEKANIN PERİODONTAL TEDAVİ BİLGİSİ: EFP KILAVUZU TEMELLİ BİR ÇALIŞMA	269
216	BAŞ AĞRISI VE KREATİNİN YÜKSEKLİĞİ İLE BAŞVURAN GENÇ ERİŞKİNDE TANISAL TUZAK: IGA NEFROPATİSİ OLGUSU	270
217	ACİL OBSTRÜKTİF REKTOSİGMOİD KANSER CERRAHİSİNDE LİNEER STAPLER KİLİTLENMESİ: GÜVENLİ BİR KURTARMA STRATEJİSİ	271
218	ABD'Lİ YETİŞKİNLERDE ÖZBİLDİRİMLİ İŞİTME DÜZEYİ VE FISILTIYI DUYUP ANLAMA DURUMU: NHIS 2023 TANIMLAYICI BULGULARI	272
219	MALİGNİTE ŞÜPHESİYLE DEĞERLENDİRİLEN ALT DUDAK PARESTEZİSİ: BİR RADİKÜLER KİST OLGUSU	273
220	ÇOCUK İSTİSMARI VE İHMALİNDE ORAL, FASİYAL VE DENTAL BULGULAR	275
221	ERİŞKİN BİR HASTADA ARDS İLE SEYREDEN BOĞMACA: OLGU SUNUMU	276
222	DİRENÇLİ PRİMER AÇIK AÇILI GLOKOMDA GONYOSKOPİ DESTEKLİ TRANSLUMİNAL TRABEKÜLOTOMİ'NİN ÜÇ YILLIK SONUÇLARI VE CERRAHİ BAŞARIYI ETKİLEYEN FAKTÖRLER	277
223	SHEAR-WAVE ELASTOGRAFİ (SWE) KULLANILARAK PEDİYATRİK LENFOMANIN KANTİTATİF DEĞERLENDİRİLMESİ: PERİFERİK LENFADENOPATİDE BİYOMEKANİK DOKU KARAKTERİZASYONU	278
224	YOĞUN BAKIM ÜNİTESİ HASTALARINDA BELGELENMİŞ OBSTRÜKTİF UYKU APNESİNİN SIKLIĞI VE PROGNOSTİK ÖNEMİ: RETROSPEKTİF KOHORT ÇALIŞMASI	280
225	KAPALI REDÜKSİYON SIRASINDA ORTOPEDİ ASİSTANINDA GELİŞEN AKUT BİRİNCİ METAKARP KIRIĞI, NADİR BİR MESLEKİ YARALANMA	281
226	ORAL VE MAKSİLLOFASİYAL UYGULAMALARDA ULTRASON REHBERLİ GİRİŞİMLER: BİBLİYOMETRİK EĞİLİMLER VE KANIT OLGUNLUĞU	282
227	ÇOCUKLUK ÇAĞI HASHİMOTO TİROİDİTİNDE PUBERTAL DURUMUN KLİNİK VE BİYOKİMYASAL SPEKTRUM ÜZERİNE ETKİSİ	283
228	HİPERTANSİYON VE KOLESTEROL İLACI KULLANIMININ HİPERTANSİYON PREVELANSI ÜZERİNDEKİ ETKİSİ VE SAĞLIK HARCAMALARININ ROLÜNÜN POPÜLASYON DÜZEYİNDE ANALİZİ	284
229	İNDOMETAZİN İLE OLUŞTURULAN AKUT BÖBREK HASARINDA PROPOLİS VE SUSAM EKSTRAKTI KOMBİNASYONUNUN KORUYUCU ETKİSİNİN HİSTOPATOLOJİK VE İMMÜNOHİSTOKİMYASAL OLARAK DEĞERLENDİRİLMESİ	286
230	HEMATOLOJİK DEĞERLENDİRME KAPSAMINDA BCR: :ABL1 ANALİZİ YAPILAN OLGULARDA FISH VE MOLEKÜLER GENETİK TEST SONUÇLARININ UYUMU: TEK MERKEZ DENEYİMİ	287
231	HT-22 HÜCRELERİNDE H2O2 İLE İNDÜKLENEN OKSİDATİF STRES MODELİNDE STATİK MANYETİK ALANIN MODÜLATİF ETKİSİ	288
232	SİPROFLOKSASİNİN ESCHERICHIA COLI İLE ÜRİNER SİSTEM ENFEKSİYONU OLUŞTURULAN DİYABETİK SIÇANLARDA HSP70, HSP90, VEGF-A VE TGF-α DÜZEYLERİNE ETKİSİ	289
233	6-OHDA İLE İNDÜKLENEN PARKİNSONİZM MODELİNDE HİPERTERMİNİN NİGROSTRİATAL DOPAMİNERJİK SİSTEM ÜZERİNDEKİ OLASI KORUYUCU ETKİSİNİN İMMÜNOHİSTOKİMYASAL OLARAK DEĞERLENDİRİLMESİ	291

234	MALİGNİTEYE BAĞLI HEMOPTİZİDE BRONŞİYAL ARTER EMBOLİZASYONUNUN ETKİNLİĞİ VE KLİNİK SONUÇLARI: TEK MERKEZ DENEYİMİ	292
235	KOMPLİKE AKUT APANDİSİTİN ÖNGÖRÜLMESİNDE PREOPERATİF LABORATUVAR BELİRTEÇLERİNİN DEĞERİ	294
236	SAĞLIK BİLİMLERİ ÖĞRENCİLERİNDE YAPAY ZEKÂ ARACI KULLANIM PROFİLLERİ: KULLANIM AMAÇLARI, DOĞRULAMA DAVRANIŞI, ETİK FARKINDALIK VE EĞİTİM GEREKSİNİMLERİNE YÖNELİK GİZİL SINIF ANALİZİ	295
237	ÇOCUKLARDA İNVAZİV İŞLEMLERE BAĞLI AĞRI VE KORKUNUN YÖNETİMİNDE HEMŞİRELİK GİRİŞİMLERİ: BİBLİYOMETRİK BİR ANALİZ	296
238	PEDİATRİK İKTAL EEG KAYITLARINDA SPEKTRAL BANTLARA ÖZGÜ FONKSİYONEL BAĞLANTISALLIK VE FAZ DİNAMİKLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ	297
239	POSTOPERATİF BÖHLER AÇISI VE SANDERS SINIFLAMASI, KALKANEUS KIRIKLARININ CERRAHİ TEDAVİSİ SONRASI FONKSİYONEL SONUÇ VE AĞRININ BAĞIMSIZ BELİRLEYİCİLERİDİR	298
240	KOLOREKTAL KANSER KARACİĞER METASTAZLARINDA METASTAZ YÜKÜ İLE POSTOPERATİF MAJOR KOMPLİKASYON ORANLARININ KARŞILAŞTIRMALI ANALİZİ	299
241	SPİNAL KORD YARALANMASINDA NÖROLOJİK VE FONKSİYONEL SONUÇLARI ÖNGÖREN MODELLERİN REHABİLİTASYON AÇISINDAN DEĞERLENDİRİLMESİ	300
242	İNGUİNAL HERNİ ONARIMI SONRASI KRONİK KASIK AĞRISI: SIKLIK VE İLİŞKİLİ FAKTÖRLER — TEK MERKEZ RETROSPEKTİF ANALİZ	302
243	KALÇA KIRIĞI NEDENİYLE HEMİARTROPLASTİ UYGULANAN 45 HASTADA TEK DOZ SEFAZOLİN İLE SEFAZOLİNE EK BİR HAFTALIK AMOKSİSİLİN-KLAVULANAT PROFİLAKSİSİNİN KARŞILAŞTIRILMASI: DÖRT YILLIK TAKİP	303
244	GENÇ ERKEK HASTADA SERTRALİN KULLANIMIYLA İLİŞKİLİ CİDDİ HİPONATREMİ: BİR OLGU SUNUMU	304
245	OPTİK SİNİR TUTULUMU İLE SEYREDEN MİLLER FİSHER SENDROMU OLGUSU	305
246	VAJİNAL HİSTEREKTOMİ SIRASINDA UTEROSAKRAL LİGAMENT FİKSASYONUNA MCCALL KULDOPLASTİ EKLENMESİNİN CERRAHİ SONUÇLARA ETKİSİ	306
247	SERVİKAL FASET TROPİZMİ İLE SPİNAL KANAL STENOZU ARASINDAKİ İLİŞKİNİN MANYETİK REZONANS GÖRÜNTÜLEME İLE DEĞERLENDİRİLMESİ	309
248	İMMÜN KONTROL NOKTASI İNHİBİTÖRÜ İLİŞKİLİ PNÖMONİTTE TEK TARAFLI VE BELİRGİN ASİMETRİK AKCİĞER TUTULUMU: RETROSPEKTİF BT ÇALIŞMASI	310
249	KALP YETERSİZLİĞİ HASTALARINDA SOSYAL DESTEĞİN GÜÇLENDİRMEYE ETKİSİ	311
250	CLOVE AND CINNAMON MIXED OIL NANOEMULSION DIPS TO COMBAT ASPERGILLUS NIGER FUNGUS SPOILAGE	312
251	NEXT-GENERATION SUSTAINABLE ANIMAL PRODUCTION: INTEGRATING PRECISION NUTRITION, CIRCULAR BIOECONOMY, AND CLIMATE RESILIENCE	313
252	HİSTEROSKOPİ EŞLİĞİNDE LAPAROSKOPİK İSTMOSEL ONARIMI: OLGU SUNUMU	314

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
02F3FE00

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0000-0001-7254-0362

TÜRKİYE'DE TÜTÜN KULLANIMININ 2010–2025 YILLARI ARASINDAKİ DEĞİŞİMİ: CİNSİYET, YAŞ VE SOSYOEKONOMİK RİSK AÇISINDAN BİR DEĞERLENDİRME

Doç. Dr. Elif KÖSE*[1], Arş. Gör. Dr. Melike KUTLU[1]
[1] Sakarya Üniversitesi
* Corresponding Author: Elif KÖSE
elifkose@sakarya.edu.tr

ÖZET

Amaç: Bu çalışmada, Türkiye'de 15 yaş ve üzeri bireylerde tütün kullanımının 2010–2025 döneminde cinsiyet, yaş grubu ve başlama nedenlerine göre değişiminin incelenmesi; tütün ve alkol kullanımının yoksulluk veya sosyal dışlanma riski (AROPE) durumuna göre karşılaştırılması amaçlanmıştır.

Yöntem: Tanımlayıcı nitelikteki bu trend çalışmasında TÜİK Türkiye Sağlık Araştırması (2010–2025, yedi dalga) ve Gelir ve Yaşam Koşulları Araştırması (2022, 2025) ağırlıklı prevalans verileri kullanılmıştır. Değişim yüzde puan (YP) ve göreli yüzde değişim olarak, 2016–2025 dönemi için ortalama yıllık değişim olarak hesaplanmıştır.

Bulgular: Toplam tütün kullanım yaygınlığı 2010'da %29,5 iken 2025'te %33,2'ye yükselmiştir (+3,7 YP); artış 2016 sonrasında kesintisiz sürmüştür. Günlük kullanım erkeklerde %39,0'dan %42,9'a, kadınlarda %12,3'ten %17,5'e çıkmıştır. 2016–2025 döneminde yıllık artış kadınlarda (0,36 YP/yıl) erkeklerden (0,21 YP/yıl) hızlı olmuş, erkek/kadın yaygınlık oranı 2,72'den 2,23'e gerilemiştir. 2025'te günlük kullanım en yüksek 35–44 yaş grubundadır (%39,9); 15–24 yaşta %16,4'ten %20,6'ya yükselmiştir. Daha önce kullanmış olma prevalansı %17,1'den %8,7'ye gerilerken hiç kullanmamış olma %53,4'ten %58,1'e çıkmıştır. Başlama nedenlerinde 2010–2014'te ilk sırada olan merakın yerini 2019'dan itibaren arkadaş etkisi almıştır (2025: %32,0); aile ve kişisel sorunlar kadınlarda daha sık bildirilmiştir. 2025'te günlük tütün kullanımı AROPE riski altında olmayanlarda %29,7, risk altındakilerde %27,1 iken son 12 ayda hiç alkol kullanmama oranı risk altındakilerde %95,1, olmayanlarda %87,1'dir.

Sonuç: Türkiye'de tütün kullanımı 2016'dan bu yana artmakta ve kadınlarda daha hızlı yükselmektedir. Tütün kullanımı sosyoekonomik gruplar arasında geniş bir tabana yayılırken alkol kullanımı risk altında olmayan grupta yoğunlaşmaktadır. Kadınlara, 25–44 yaş çalışma çağındaki nüfusa ve akran etkisiyle başlamanın önlenmesine yönelik hedefli müdahalelere gereksinim vardır.

Anahtar Kelimeler: Tütün kullanımı, trend analizi, toplumsal cinsiyet, sosyoekonomik risk, AROPE

CHANGES IN TOBACCO USE IN TURKIYE BETWEEN 2010 AND 2025: AN ASSESSMENT BY SEX, AGE AND SOCIOECONOMIC RISK

ABSTRACT

Objective: This study aimed to examine how tobacco use among individuals aged 15 and over in Türkiye changed between 2010 and 2025 by sex, age group and reasons for initiation. It also compared tobacco and alcohol use by risk of poverty or social exclusion (AROPE).

Methods: This descriptive trend study used weighted prevalence data from the Turkish Statistical Institute (TurkStat) Turkey Health Survey (2010–2025, seven waves) and the Income and Living Conditions Survey (2022, 2025). Change was calculated in percentage points (pp) and as relative percent change. For 2016–2025, the mean annual change was also calculated.

Results: Overall tobacco use prevalence rose from 29.5% in 2010 to 33.2% in 2025 (+3.7 pp), increasing steadily after 2016. Daily use increased from 39.0% to 42.9% in men and from 12.3% to 17.5% in women. In 2016–2025, the annual increase was faster in women (0.36 pp/year) than in men (0.21 pp/year), and the male-to-female prevalence ratio fell from 2.72 to 2.23. In 2025, daily use was highest in the 35–44 age group (39.9%), and among 15–24-year-olds it rose from 16.4% to 20.6%. Former use declined from 17.1% to 8.7%, while never use increased from 53.4% to 58.1%. From 2019 onward, peer influence replaced curiosity, the leading reason for initiation in 2010–2014 (2025: 32.0%). Family and personal problems were reported more often by women. In 2025, daily tobacco use was 29.7% among those not at AROPE risk and 27.1% among those at risk. Alcohol abstinence in the past 12 months was 95.1% among those at risk and 87.1% among those not at risk.

Conclusion: Tobacco use in Türkiye has been increasing since 2016, and it is rising faster among women. Tobacco use is spread widely across socioeconomic groups, whereas alcohol use is concentrated in the group not at risk. Targeted interventions are needed for women, for the working-age population aged 25–44, and to prevent initiation through peer influence.

Keywords: Tobacco use, trend analysis, gender, socioeconomic risk, AROPE

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
03F113BC

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

PERİFERİK SİNİR HİSTOLOJİSİNDE PREANALİTİK STANDARDIZASYON: MİYELİN MORFOLOJİSİ VE KANTİTATİF ANALİZ İÇİN METODOLOJİK YAKLAŞIMLAR

Öğr. Gör. Burcu GÜLTEKİN*[1]
[1] Necmettin Erbakan Üniversitesi
* Corresponding Author: Burcu GÜLTEKİN
bgultekin@erbakan.edu.tr

ÖZET

Giriş ve Amaç: Siyatik sinir; nörotravma, demiyelinizasyon ve aksonal rejenerasyon modellerinde sıkça kullanılan temel bir periferik sinir modelidir. Ancak periferik sinirin anizotropik anatomik organizasyonu ve yüksek lipid içeriği, rutin histolojik takip basamaklarında teknik artefaktların ortaya çıkmasına zemin hazırlamaktadır. Özellikle doku alımı ve fiksasyon aşamasındaki eksenel kaymalar, transvers kesit düzleminin bozulmasına ve gerçek histopatolojik değişimlerin hatalı yorumlanmasına yol açabilmektedir. Bu çalışmada; sinir izolasyonundan dijital görüntü analizine kadar olan basamakların incelenmesi, karşılaşılan teknik kısıtlılıkların değerlendirilmesi ve güvenilir miyelin analizi için metodolojik standardizasyon yaklaşımlarının belirlenmesi amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: Siyatik sinir doku takip süreci; diseksiyon, kılavuz destekli fiksasyon, dehidratasyon, parafin infiltrasyonu, transvers oryantasyonlu bloklama, mikrotom kesiti, boyama (H&E, Klüver–Barrera, Myelin Basic Protein [MBP] immünohistokimyası) ve ImageJ/Fiji tabanlı morfometrik analiz basamaklarında optimize edilmiştir. Sinirin uzun ekseninin büzüşmeden korunması amacıyla diseksiyon sonrası kılavuz platform üzerinde fiksasyon protokolü uygulanmıştır. Klüver–Barrera diferansiyasyon süreleri ile MBP antijen retrieval koşullarının miyelin halka morfolojisi ve boyama kalitesi üzerindeki etkileri değerlendirilmiştir.

Bulgular: İzole edilen sinirin fiksatif içerisine doğrudan serbest bırakılmasının dokuda kıvrılmaya ve büzüşmeye yol açtığı, bunun da bloklama sırasında dik açılı oryantasyonun kaybolmasıyla sonuçlandığı saptanmıştır. Transvers eksenden sapan oblik kesitlerin miyelin halka geometrisini bozarak (oval form) yalancı miyelin kalınlaşması veya demiyelinizasyon yanılgısına neden olduğu görülmüştür. Dokunun diseksiyonun hemen ardından sert bir kılavuz taşıyıcı üzerinde gerilmeden sabitlenerek fikse edilmesinin transvers miyelin halkası morfolojisini koruduğu belirlenmiştir. Ayrıca Klüver–Barrera boyamasında lityum karbonat diferansiyasyon süresinin hassas kontrolünün gerekliliği, MBP immünohistokimyasında ise aşırı antijen retrieval uygulamasının miyelin-akson arayüzünde mikroskobik yarılmalara yol açtığı tespit edilmiştir. Düzgün transvers kesit standardizasyonunun dijital görüntü analizinde (akson çapı, miyelin kalınlığı ve G-ratio) ölçüm varyansını belirgin şekilde azalttığı kaydedilmiştir.

Sonuç: Siyatik sinir histolojisinde miyelin bütünlüğünün ve kantitatif parametrelerin doğru değerlendirilmesi, preanalitik aşamaların standardizasyonuna doğrudan bağlıdır. Fiksasyon sırasında kılavuz kullanımı ile doku aksının düz tutulması, oblik kesit artefaktlarını önleyerek miyelin halka morfolojisinin korunmasında belirleyici basamaktır. Histokimyasal ve immünohistokimyasal yöntemlerin doğru oryante edilmiş kesitlerle desteklenmesi, periferik sinir çalışmalarında veri güvenilirliğini ve tekrarlanabilirliği artırmaktadır.

Anahtar Kelimeler: İmmünohistokimya, Kılavuz destekli fiksasyon, Miyelin morfolojisi, Preanalitik standardizasyon, Siyatik sinir

Anahtar Kelimeler: İmmünohistokimya, Kılavuz destekli fiksasyon, Miyelin morfolojisi, Preanalitik standardizasyon, Siyatik sinir

PREANALYTICAL STANDARDIZATION IN PERIPHERAL NERVE HISTOLOGY: METHODOLOGICAL APPROACHES FOR MYELIN MORPHOLOGY AND QUANTITATIVE ANALYSIS

ABSTRACT

PREANALYTICAL STANDARDIZATION IN PERIPHERAL NERVE HISTOLOGY: METHODOLOGICAL APPROACHES FOR MYELIN MORPHOLOGY AND QUANTITATIVE ANALYSIS

Introduction and Objective: The sciatic nerve is a widely used core peripheral nerve model in neurotrauma, demyelination, and axonal regeneration studies. However, the anisotropic anatomical organization and high lipid content of peripheral nerves predispose them to technical artifacts during routine histological processing steps. Axial shifts, particularly during tissue harvesting and fixation, lead to the disruption of the transverse section plane and the misinterpretation of true histopathological changes. This study aims to examine the steps from nerve isolation to digital image analysis, evaluate encountered technical limitations, and determine methodological standardization approaches for reliable myelin analysis.

Materials and Methods: The sciatic nerve tissue processing workflow was optimized through dissection, guide-supported fixation, dehydration, paraffin infiltration, transverse-oriented embedding, microtome sectioning, staining (H&E, Klüver–Barrera, Myelin Basic Protein [MBP] immunohistochemistry), and ImageJ/Fiji-based morphometric analysis steps. To prevent longitudinal shrinkage of the nerve,

a fixation protocol on a guide platform was applied immediately after dissection. The effects of Klüver–Barrera differentiation times and MBP antigen retrieval conditions on myelin ring morphology and staining quality were evaluated.

Results: Direct immersion of the isolated nerve into the fixative led to tissue curling and shrinkage, resulting in the loss of perpendicular orientation during embedding. Oblique sections deviating from the transverse axis distorted the geometry of the myelin ring (oval shape), leading to false myelin thickening or the misinterpretation of demyelination. Fixing the tissue immediately after dissection by securing it without tension on a rigid guide support preserved the transverse myelin ring morphology. Additionally, precise control of the lithium carbonate differentiation time in Klüver–Barrera staining was found necessary, while excessive antigen retrieval in MBP immunohistochemistry caused microscopic splitting at the myelin-axon interface. Proper transverse section standardization significantly reduced measurement variance in digital image analysis (axon diameter, myelin thickness, and G-ratio).

Conclusion: Accurate evaluation of myelin integrity and quantitative parameters in sciatic nerve histology directly depends on the standardization of preanalytical steps. Maintaining tissue alignment using a guide during fixation is the critical step in preventing oblique section artifacts and preserving myelin ring morphology. Supporting histochemical and immunohistochemical methods with correctly oriented sections enhances data reliability and reproducibility in peripheral nerve studies.

Key Words: Guide-supported fixation, Immunohistochemistry, Myelin morphology, Preanalytical standardization, Sciatic nerve

Keywords: Guide-supported fixation, Immunohistochemistry, Myelin morphology, Preanalytical standardization, Sciatic nerve

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
056709E9

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0003-3075-6063 | 0000-0001-5097-0505

RADİKAL PROSTATEKTOMİDE PERİNÖRAL İNVAZYON VE TÜMÖR VOLÜMÜNÜN PREDİKTİF DEĞERİ

Uzman Dr. Özgecan GÜNDOĞAR*[1], Öğr. Gör. Dr. Selçuk CİN[2]
[1] Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gaziosmanpaşa Eğitim ve Araştırma Hastanesi
[2] İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi, Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye
* Corresponding Author: Özgecan GÜNDOĞAR
ozgecankarahan@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Çalışmamızın amacı radikal prostatektomi materyalinde perinöral invazyon, tümör volümü ve ISUP derece grubunun ekstraprostatik yayılım ve cerrahi sınır pozitifliği ile ilişkisini ortaya koymaktır.

Gereç ve Yöntem: 2011–2026 yılları arasında merkezimizde değerlendirilen 293 radikal prostatektomi olgusu retrospektif olarak incelendi. ISUP derece grubu, tümör volümü (%), perinöral invazyon, lenfovasküler invazyon, multifokalite, vezikülo seminalis invazyonu, ekstraprostatik yayılım ve cerrahi sınır durumu değerlendirildi. Karşılaştırmalarda ki-kare, Fisher kesin testi ve Mann–Whitney U testi kullanıldı; tümör volümü için ROC analizi yapılarak eşik değer Youden indeksi ile belirlendi. Bağımsız belirleyiciler çok değişkenli lojistik regresyon ile araştırıldı.

Bulgular: Olguların %48,1'i derece grubu 1 idi. Perinöral invazyon 208/279 (%74,6), cerrahi sınır pozitifliği 97/281 (%34,5), ekstraprostatik yayılım 50/215 (%23,3) olguda saptandı. Perinöral invazyon izlenmeyen 56 olgunun hiçbirinde ekstraprostatik yayılım görülmezken, perinöral invazyon varlığında oran %31,4 idi ($p<0,0001$); cerrahi sınır pozitifliği sırasıyla %7,6 ve %42,9 bulundu ($p<0,0001$). Ekstraprostatik yayılım oranı derece grubu 1'de %7,0 iken derece grubu 2 ve üzerinde %37,4'e yükseldi ($p<0,0001$). Tümör volümü medyanı yayılım olan olgularda %25, olmayanlarda %6,6 idi ($p<0,0001$); ROC analizinde eğri altında kalan alan 0,82, %15 eşiğinde duyarlılık %73, özgüllük %79 bulundu. Çok değişkenli analizde cerrahi sınır pozitifliği için perinöral invazyon (OR 6,8; %95 GA 2,5–18,6) ve tümör volümü (her %1 artış için OR 1,03), ekstraprostatik yayılım için tümör volümü (OR 1,06; %95 GA 1,03–1,09) ve derece grubu 3 ve üzeri (OR 5,4; %95 GA 2,4–12,1) bağımsız belirleyici olarak saptandı.

Sonuç: Perinöral invazyonun yokluğu ekstraprostatik yayılımın bulunmaması ile birlikte olup, varlığından daha bilgilendirici görünmektedir. Cerrahi sınır pozitifliği perinöral invazyon ve tümör volümü ile, ekstraprostatik yayılım ise tümör volümü ve derece grubu ile ilişkili bulunmuştur; bu ayrışma, cerrahi sınır pozitifliğinin tümörün derecesinden çok tümör yükü ve yerleşimi ile belirlendiğini düşündürmektedir. Her raporda halihazırda yer alan bu parametreler, ek maliyet gerektirmeden lokal yayılım riskinin öngörülmesinde kullanılabilir.

Anahtar Kelimeler: prostat karsinomu, radikal prostatektomi, perinöral invazyon, tümör volümü, ekstraprostatik yayılım, cerrahi sınır

PREDICTIVE VALUE OF PERINEURAL INVASION AND TUMOR VOLUME IN RADICAL PROSTATECTOMY SPECIMENS

ABSTRACT

Objective: To investigate the association of perineural invasion, tumor volume and ISUP grade group with extraprostatic extension and positive surgical margin in radical prostatectomy specimens.

Materials and Methods: A total of 293 radical prostatectomy cases evaluated at our center between 2011 and 2026 were reviewed retrospectively. ISUP grade group, tumor volume (%), perineural invasion, extraprostatic extension and surgical margin status were retrieved from pathology reports. Chi-square, Fisher's exact and Mann–Whitney U tests were used for comparisons; a cut-off value for tumor volume was determined by ROC analysis, and independent predictors were assessed by multivariate logistic regression.

Results: Grade group 1 accounted for 48.1% of the cases. Perineural invasion was present in 208/279 (74.6%), positive surgical margin in 97/281 (34.5%) and extraprostatic extension in 50/215 (23.3%) cases. None of the 56 cases without perineural invasion showed extraprostatic extension, whereas the rate was 31.4% in cases with perineural invasion. Positive surgical margin was found in 7.6% of cases without and 42.9% of cases with perineural invasion ($p<0.0001$). Extraprostatic extension increased from 7.0% in grade group 1 to 37.4% in grade group 2 and above ($p<0.0001$). Median tumor volume was 25% in cases with extraprostatic extension and 6.6% in those without ($p<0.0001$); the area under the ROC curve was 0.82, with 73% sensitivity and 79% specificity at a 15% cut-off. On multivariate analysis, the independent predictors of positive surgical margin were perineural invasion (OR 6.8; 95% CI 2.5–18.6) and tumor volume (OR 1.03), while those of extraprostatic extension were tumor volume (OR 1.06; 95% CI 1.03–1.09) and grade group 3 or above (OR 5.4; 95% CI 2.4–12.1).

Conclusion: The absence of perineural invasion was associated with the absence of extraprostatic extension and appears more informative than its presence. Positive surgical margin was related to perineural invasion and tumor volume, whereas extraprostatic extension was related

to tumor volume and grade group; this divergence suggests that margin positivity is determined by tumor burden and location rather than by tumor grade. These parameters, already included in every report, may be used to predict the risk of local spread at no additional cost.

Keywords: prostatic carcinoma, radical prostatectomy, perineural invasion, tumor volume, extraprostatic extension, surgical margin

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
06620FC5

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-2579-1932

KİMYASAL TESPİTTEN KLİNİK KARAR VERMEYE: ORGANOFOSFORLU SİNİR AJANI MARUZİYETİNDE SENSÖR TABANLI ERKEN UYARININ TOKSİDROM REHBERLİĞİNDEKİ TIBBİ MÜDAHALEYLE BÜTÜNLEŞTİRİLMESİ

Dr. Öğr. Üyesi Neslihan KÜLAHLIOĞLU*[1], Prof. Dr. Karim Ben ALI[2]
[1] Ankara University
[2] National Center for Nuclear Sciences and Technologies, Tunis, Tunisia
* Corresponding Author: Neslihan KÜLAHLIOĞLU
cbrn.neslihan@gmail.com

ÖZET

Arka Plan ve Amaç: Organofosforlu sinir ajanları, asetilkolinesterazı inhibe ederek akut kolinerjik toksisiteye yol açar ve hızla ilerleyen solunumsal, nörolojik ve otonom belirtilere neden olabilir. Kitlesel maruziyet durumlarında klinik bulguların tanınması, kesin analitik doğrulamadan önce gerçekleşebilir; çevresel veya giyilebilir sensör sistemleri ise kimyasal tehlikenin varlığı ve dağılımı hakkında erken bilgi sağlayabilir. Bu çalışma, şüpheli organofosforlu sinir ajanı maruziyetinin ardından daha erken ve güvenli tıbbi karar vermeyi desteklemek amacıyla, sensörlerden elde edilen kimyasal uyarı verilerinin toksidrom temelli klinik değerlendirmeyle nasıl bütünleştirilebileceğini değerlendirmeyi amaçlamıştır.

Yöntem: Güncel hakemli literatür ile Dünya Sağlık Örgütü ve Kimyasal Silahların Yasaklanması Örgütünün yetkili rehberleri kullanılarak yapılandırılmış bir anlatı derlemesi gerçekleştirilmiştir. Kanıtlar dört alanda sentezlenmiştir: organofosforlu bileşiklerin toksisite mekanizmaları ve klinik belirtileri; sahada kullanılabilir kimyasal algılama teknolojileri; triyaj ve dekontaminasyon; antidot tedavisi ve destekleyici tıbbi yönetim. Tespit çıktılarının klinik uygulamada karar vermeye dönüştürülmesine özellikle odaklanılmıştır.

Bulgular: Mevcut kanıtlar, sensör teknolojilerinin durumsal farkındalığı ve maruziyet bölgelerinin tanımlanmasını güçlendirebildiğini, ancak tek başına bireysel düzeyde klinik zehirlenmeyi ortaya koyamadığını göstermektedir. Buna karşılık, toksidrom temelli değerlendirme hızlı tedavi kararlarına olanak sağlamakla birlikte, özgül olmayan belirtiler, karma maruziyetler ve doğrulayıcı testlere erişimdeki gecikmeler nedeniyle sınırlanabilir. Bu nedenle, sensör verilerinin müdahale personelinin korunmasına, bölgelendirmeye, dekontaminasyon önceliklerine ve maruziyet olasılığının değerlendirilmesine yön verdiği; klinik bulguların, maruziyet yolunun, klinik şiddetin ve kolinesterazla ilişkili kanıtların ise hasta düzeyindeki tıbbi yönetimi yönlendirdiği bütünleşik bir çerçeve önerilmektedir. Bu çerçeve, analitik tespitin acil klinik bakımı geciktirmek yerine tamamlaması gerektiğini vurgulamaktadır.

Sonuç: Kimyasal algılamanın yapılandırılmış klinik değerlendirmeyle ilişkilendirilmesi, organofosforlu sinir ajanı olaylarına yönelik tıbbi müdahalenin zamanında, tutarlı ve güvenli biçimde gerçekleştirilmesini iyileştirebilir. Gelecekteki doğrulama çalışmaları; sensör verileri ile klinik karar süreçlerini bütünleştiren, birlikte çalışabilir protokollere, standartlaştırılmış veri eşiklerine ve çok sayıda yaralının bulunduğu durumlarda simülasyon temelli değerlendirmeye odaklanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Kimyasal ajanlar; Organofosforlu sinir ajanları; Kimyasal sensörler; Klinik toksikoloji; KBRN tıbbi müdahalesi

FROM CHEMICAL DETECTION TO CLINICAL DECISION-MAKING: INTEGRATING SENSOR-BASED EARLY WARNING WITH TOXIDROME-GUIDED MEDICAL RESPONSE TO ORGANOPHOSPHORUS NERVE AGENT EXPOSURE

ABSTRACT

Background and Aim: Organophosphorus nerve agents produce acute cholinergic toxicity through inhibition of acetylcholinesterase and may cause rapidly progressive respiratory, neurological, and autonomic manifestations. In mass-exposure settings, clinical recognition may precede definitive analytical confirmation, while environmental or wearable sensor systems may provide early information on the presence and distribution of a chemical hazard. This study aimed to evaluate how sensor-derived chemical warning data can be integrated with toxidrome-based clinical assessment to support earlier and safer medical decision-making following suspected organophosphorus nerve-agent exposure.

Methods: A structured narrative review was conducted using recent peer-reviewed literature and authoritative guidance from the World Health Organization and the Organisation for the Prohibition of Chemical Weapons. Evidence was synthesized across four domains: mechanisms and clinical manifestations of organophosphorus toxicity; field-deployable chemical sensing; triage and decontamination; and antidotal and supportive medical management. Particular attention was given to the interface between detection outputs and clinically actionable decisions.

Results: Current evidence indicates that sensor technologies can strengthen situational awareness and exposure-zone characterization but cannot independently establish individual clinical poisoning. Conversely, toxidrome-based assessment enables rapid treatment decisions but may be limited by nonspecific manifestations, mixed exposures, and delayed access to confirmatory testing. An integrated framework is therefore proposed in which sensor data inform responder protection, zoning, decontamination priorities, and exposure probability, while clinical signs, exposure route, severity, and cholinesterase-related evidence guide patient-level management. The framework emphasizes that analytical detection should complement, rather than delay, urgent clinical care.

Conclusion: Linking chemical sensing with structured clinical assessment may improve the timeliness, consistency, and safety of medical response to organophosphorus nerve-agent incidents. Future validation should focus on interoperable sensor-clinical decision protocols, standardized data thresholds, and simulation-based evaluation in multi-casualty settings.

Keywords: Chemical agents; Organophosphorus nerve agents; Chemical sensors; Clinical toxicology; CBRN medical response

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
06FEE16A

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID:

AKUT BATIN OLMAKSIZIN SUBAKUT GOSSYPIBOMA: İNCE BARSAK DUVARINA İNKORPORE RETANSİYONE CERRAHİ KOMPRES OLGUSU

Dr. Öğr. Üyesi Mahmut Baran YERLİKAYA*[1]
[1] Van Yüzüncü Yıl Ünv Tıp Fakültesi
* Corresponding Author: Mahmut Baran YERLİKAYA
gcbaranyerlikaya@gmail.com

ÖZET

Amaç: Akut batın ve belirgin sistemik inflamatuvar yanıt olmaksızın subakut dönemde saptanan gossypibomanın tanısal ve cerrahi yönetimini sunmaktır.

Olgu: Benign prostat hiperplazisi dışında ek hastalığı olmayan 57 yaşındaki erkek hasta, 21 Nisan 2025'te akut perfore kolesistit nedeniyle acil opere edildi. Preoperatif lökosit 18.000/µL ve CRP 250 mg/L idi. Yoğun inflamasyon nedeniyle laparoskopiden açık kolesistektomiye geçildi. Postoperatif beşinci günde taburcu edilen hastada yaklaşık ikinci ayda sağ subkostal insizyonda kapanmayan seröz akıntılı minimal açılma gelişti. Hasta 26 Temmuz 2025'te başvurduğunda akut batın yoktu; sağ üst kadranda sertlik ve dolgunluk mevcuttu, lökosit 6.000/µL ve CRP 5 mg/L idi. BT'de spongiform gaz paterni ve radyopak materyal içeren organize koleksiyon saptandı. Ertesi gün eksplorasyonda yaklaşık 15×10 cm pürülan kavite içerisinde ince barsak, omentum ve transvers mezokolonla yoğun inflamatuvar bütünleşme gösteren cerrahi kompres çıkarıldı. Parsiyel omentektomi ve ince barsaktaki deserözalize alanlara primer onarım uygulandı; rezeksiyon gerekmedi. Postoperatif subileus konservatif tedaviyle geriledi ve hasta sekizinci günde taburcu edildi.

Sonuç: Normal lökosit ve CRP değerleri gossypibomayı dışlamaz. Geçirilmiş abdominal cerrahi sonrası kapanmayan yara, seröz akıntı ve lokal abdominal dolgunluk varlığında retansiyone cerrahi materyal düşünülmeli; BT erken tanı ve cerrahi planlamada kullanılmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Gossypiboma, retansiyone cerrahi materyal, yabancı cisim, bilgisayarlı tomografi, intraabdominal apse

SUBACUTE GOSSYPIBOMA WITHOUT AN ACUTE ABDOMEN: A CASE OF RETAINED SURGICAL SPONGE INCORPORATED INTO THE SMALL BOWEL WALL

ABSTRACT

Objective: To present the diagnostic and surgical management of a subacute gossypiboma detected without an acute abdomen or marked systemic inflammatory response.

Case: A 57-year-old man with benign prostatic hyperplasia underwent emergency surgery for acute perforated cholecystitis on April 21, 2025. Preoperative leukocyte count was 18,000/µL and CRP was 250 mg/L. Severe inflammation required conversion from laparoscopy to open cholecystectomy. He was discharged on postoperative day 5. Approximately two months later, persistent serous drainage developed from minimal dehiscence of the right subcostal incision. On July 26, 2025, there was no acute abdomen, but right upper-quadrant firmness and fullness were present; leukocyte count was 6,000/µL and CRP was 5 mg/L. CT demonstrated an organized collection containing a spongiform gas pattern and radiopaque material. Exploration the following day revealed a retained surgical sponge within an approximately 15×10-cm purulent cavity densely incorporated into the small bowel, omentum, and transverse mesocolon. The sponge was removed, partial omentectomy and primary repair of deserosalized small-bowel areas were performed, and bowel resection was avoided. Postoperative subileus resolved conservatively, and the patient was discharged on postoperative day 8.

Keywords: Gossypiboma, retained surgical item, foreign body, computed tomography, intra-abdominal abscess

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
08771827

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

İZOLE SIÇAN VAS DEFERENS DOKUSUNDA FLUOKSETİNİN KASILMA CEVAPLARI ÜZERİNE OLAN ETKİLERİ

Uzman Dr. Hatice Ayça KALOĞLU*[1], Prof. Dr. Ergin DİLEKÖZ[2], Prof. Dr. Gökçe Sevim ÖZTÜRK FİNCAN[2], Arş. Gör. Dr. Tilbenur AKYEL[2]

[1] Ankara Etlik Şehir Hastanesi Psikiyatri Kliniği
[2] Gazi Üniversitesi Farmakoloji Anabilim Dalı
* Corresponding Author: Hatice Ayça KALOĞLU
aycakaloglu@gmail.com

ÖZET

Amaç: Psikiyatri pratiğinde yaygın olarak kullanılan seçici serotonin geri alım inhibitörlerine (SSGİ) bağlı cinsel işlev bozuklukları sık karşılaşılan bir advers etkidir. SSGİ kullanan erkeklerde ejakülasyon gecikmesi önemli bir yan etki olarak karşımıza çıkmaktadır. Ejakülasyon sürecinde vas deferensin koordineli kasılmaları kritik rol oynamasına karşın, SSGİ grubu ilaçların bu kasılmalar üzerindeki etkileri ve altta yatan mekanizmalar henüz tam olarak aydınlatılamamıştır. Bu çalışmada, prototip bir SSGİ olan fluoksetinin, izole sıçan vas deferensinin prostatik ve epididimal segmentlerinde oluşturulan kasılma yanıtları üzerindeki etkilerinin ve olası etki mekanizmalarının araştırılması amaçlanmıştır.

Yöntem: Çalışmada erişkin erkek Wistar albino sıçanlardan elde edilen vas deferens dokuları prostatik ve epididimal olmak üzere iki segmente ayrıldı ve izole organ banyosu sisteminde incelendi. Kasılma yanıtları üç farklı uyaranla oluşturuldu: elektriksel alan uyarımı (EAU; 60 V, 1 ms, 1–16 Hz), noradrenalin (10^{-7}–10^{-4} M) ve α,β-metilen ATP (10^{-5} M). Fluoksetin hidroklorürün etkisi iki aşamada değerlendirildi. İlk aşamada, 10^{-5} M fluoksetinle 20 dakikalık inkübasyon öncesinde ve sonrasında elde edilen yanıtlar karşılaştırıldı. İkinci aşamada, sabit 8 Hz EAU ile oluşturulan kasılma yanıtları üzerinde fluoksetinin kümülatif etkisi, 10^{-7}–3×10^{-5} M konsantrasyon aralığında incelendi. Tüm kasılma yanıtları, doku canlılığının ve yanıt verebilirliğinin göstergesi olarak KCl ile oluşturulan kasılmalara oranlanarak ifade edildi. İstatistiksel analizde Wilcoxon testi kullanıldı ve $p<0,05$ değeri anlamlı kabul edildi. Örneklem sayısı EAU ve noradrenalin deneylerinde n=6, α,β-metilen ATP deneylerinde n=4 idi.

Bulgular: Fluoksetin ön inkübasyonu, EAU aracılı kasılma yanıtlarını her iki segmentte de belirgin biçimde artırdı. Bu artış prostatik segmentte 1, 2, 8 ve 16 Hz'de, epididimal segmentte ise 4, 8 ve 16 Hz'de istatistiksel olarak anlamlıydı ($p<0,05$). Buna karşılık noradrenalin aracılı kasılmalar fluoksetin sonrasında azaldı. Bu azalma prostatik segmentte 10^{-5} ve 10^{-4} M, epididimal segmentte yalnızca 10^{-4} M konsantrasyonunda anlamlıydı ($p<0,05$). α,β-metilen ATP ile oluşturulan yanıtlar her iki segmentte azalma eğilimi gösterdi, ancak bu azalma anlamlılık düzeyine ulaşmadı. Sabit 8 Hz EAU sırasında kümülatif olarak uygulanan fluoksetin, prostatik segmentte yalnızca en yüksek konsantrasyonda (3×10^{-5} M) kasılma yanıtını anlamlı olarak baskıladı. Epididimal segmentte ise anlamlı bir değişiklik gözlenmedi.

Sonuç: Fluoksetin, izole sıçan vas deferensinde kasılma yanıtlarını uyaranın türüne, konsantrasyona ve doku segmentine bağlı olarak farklı yönlerde etkilemiştir. Sinir uyarımına bağlı yanıtların artarken noradrenalin aracılı yanıtların azalması, ilacın vas deferens kasılması üzerindeki etkisinin tek bir mekanizmayla açıklanamayacağını düşündürmektedir. Bu etkilerin mekanistik olarak doğrulanması ve ejakülasyon fizyolojisindeki karşılığının belirlenmesi için daha geniş örneklemli ileri çalışmalara gereksinim vardır.

Anahtar Kelimeler: Elektriksel alan uyarımı (EAU), Fluoksetin, Seçici serotonon geri alım inhibitörleri (SSGİ), Vas deferens

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
08C40C8D

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0003-2597-6221

ASIRLIK ÇINARLARIN BEYİN RADYOLOJİSİ: 100 YAŞ VE ÜZERİ 104 OLGUNUN NÖRORADYOLOJİK FENOTİPLENDİRİLMESİ VE "SÜPER YAŞLANMA" PROFİLİ

Uzman Dr. Hilal TASTEKİN TOZ*[1], Uzman Dr. Tahsin AYBAL[2]
[1] Medicana Çamlıca Hastanesi
[2] Kartal Lütfi Kırdar Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Hilal TASTEKİN TOZ
hilaltastekin@hotmail.com

ÖZET

Giriş ve Amaç: Yaşlanma süreçlerini inceleyen nöroradyolojikçalışmalar genellikle 65-85 yaş grubunda yoğunlaşmakta olup, 100 yaş ve üzeri (centenarian) popülasyona ait beyin görüntüleme verileri literatürde oldukça sınırlıdır. Bu çalışmada, 100 yaş ve üzerindeki bireylerin beyin Bilgisayarlı Tomografi (BT) bulgularını inceleyerek, bu özel popülasyondaki nörodejeneratif ve iskemik değişikliklerin dağılımını ve "Süper Yaşlanma" (Super-aging) fenotipinin sıklığını ve cinsiyetle ilişkisini ortaya koymayı amaçladık.

Gereç ve Yöntem: Çalışmaya bir üçüncü basamak sağlık merkezi arşivinden geriye dönük olarak beyin BT görüntüsü bulunan 100 yaş ve üzeri toplam 104 olgu dahil edildi. Olguların beyin BT kesitleri; kortikal/subkortikal atrofi derecesi ve iskemik/lökoaraiosis yükü açısından değerlendirilerek 3 ana fenotipe ayrıldı: Tipik Yaşlanma, Ara Form ve Süper Yaşlanma (atrofi ve iskemik odağın neredeyse hiç izlenmediği grup). Gruplar arası yaş karşılaştırmasında Kruskal-Wallis, cinsiyet ve BT bulguları ilişkisinde ise Fisher's Exact Test kullanıldı.

Bulgular: İncelenen 104 olgunun %89,4'ü (n=93) kadın, %10,6'sı (n=11) erkek olup, genel yaş ortalaması 101,94±2,62 (dağılım: 100-113) yıl olarak saptandı. Olguların %45,2'sinin (n=47) "Süper Yaşlanma", %45,2'sinin (n=47) "Ara Form" ve %9,6'sının (n=10) "Tipik Yaşlanma" grubunda yer aldığı görüldü. Yapılan Kruskal-Wallis testi sonucunda, radyolojik gruplar arasında kronolojik yaş dağılımı açısından istatistiksel olarak anlamlı bir fark saptanmadı (p=0.297). Olgular cinsiyete göre incelendiğinde; kadınların %45,2'si (n=42), erkeklerin ise %45,5'i (n=5) Süper Yaşlanma fenotipindeydi. Cinsiyet ile beyin yaşlanması fenotipleri arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki bulunmadı (p=0.723).

Sonuç: Çalışmamız, 100 yaşını aşmış olmanın mutlaka ağır beyin atrofisi ve yaygın iskemik hasarla sonuçlanmak zorunda olmadığını açıkça ortaya koymaktadır. Asırlık çınarların neredeyse yarısının beyin yapılarını başarıyla koruyarak bu yaşa ulaşmış olması (Süper Yaşlanma), bu popülasyonda güçlü bir "nörolojik direnç" (brain resilience) mekanizmasının varlığına işaret etmektedir. Bu direnç modelinin yaş ve cinsiyetten bağımsız olarak her iki grupta da eşit oranda görülmesi, başarılı yaşlanmanın evrensel biyolojik temellerine ışık tutmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Centenarian, 100 Yaş, Beyin BT, Süper Yaşlanma, Nörolojik Direnç

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
0953C3CD

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

ACINETOBACTER LWOFFII SUŞLARINDA PAN-GENOMİK ÇEŞİTLİLİK: DİRENÇ VE VİRÜLANS DİNAMİKLERİNİN POPÜLASYON DÜZEYİNDE İNCELENMESİ

Dr. Öğr. Üyesi Kübra CAN KURT* [1]
[1] Sağlık Bilimleri Üniversitesi
* Corresponding Author: Kübra CAN KURT
kubracan8484@gmail.com

ÖZET

Bu çalışmanın amacı, 113 A. lwoffii genomunun pan-genomik filogenetik ve in silico güvenlik karakterizasyonunu gerçekleştirerek tür içi genomik çeşitliliği, antibiyotik direnç genlerini (ARG), virülans faktörlerini ve mobil genetik elemanları (MGE) popülasyon düzeyinde aydınlatmaktır.

NCBI veri tabanından indirilen 113 A. lwoffii genom dizisi kalite kontrol kriterleri doğrultusunda seçilmiştir. Pan-genom ve çekirdek (core) genom analizleri Anvi'o v8 iş akışı ve Prodigal kullanılarak yürütülmüştür. Antibiyotik direnç genleri ve virülans faktörleri ABRicate programı ile tespit edilirlen mobil genetik elementler MOB-suite ile tespit edilmiştir.

Analizlerde 21 farklı antibiyotik sınıfına ait toplam 57 olası ARG tespit edilmiştir. Trimetoprime direnç sağlayan dfrA44 geni toplam 78 genomda tespit edilirken, D sınıfı beta-laktamazı kodlayan blaOXA-283 geni 47 genomda belirlenmiştir. Genomların %29'unun (33 genom) 4 ila 8 antibiyotik sınıfına direnç taşıdığı gözlemlenmiştir. Mobil genetik elementlerin %75'inin kromozomal (özellikle IS3, IS5, IS30), %25'inin plazmid kaynaklı olduğu tespit edilmiştir.

Bu çalışma, zararsız bir komensal olarak bilinen A. lwoffii'nin, aksine klinik açıdan en kritik antibiyotik gruplarına (özellikle karbapenemlere) karşı yüksek oranda direnç geni taşıdığını genomik düzeyde kanıtlamaktadır. Bu direnç potansiyeli, A. lwoffii'nin hastane ortamlarında ve çevresel nişlerde göz ardı edilen tehlikeli bir direnç rezervuarı haline geldiğini göstermekte ve klinik açıdan yakından izlenmesini zorunlu kılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Acinetobacter lwoffii, Pangenom, Antibiyotik direnç genleri, virülans faktörleri

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
0A89D23D

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0009-0002-2246-7755 | 0000-0003-1971 8330 | 0000-0001-5671-2021

GERÇEK ZAMANLI KIL SAYIMI VE KIL ÇAPI ÖLÇÜMÜ İÇİN BİR YAPAY ZEKÂ SİSTEMİNİN GELİŞTİRİLMESİ

Dr. Öğr. Üyesi Aydan YAZICI*[1], Ph.D. Cand. Alperen Can ESEN[2], Prof. Dr. Mehmet BİLGEN[3]

[1] Aydın Adnan Menderes Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Deri ve Zührevi Hastalıklar Anabilim Dalı, Aydın/Türkiye
[2] Aydın Adnan Menderes Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Biyofizik Anabilim Dalı, Aydın/Türkiye
[3] Prof. Dr., Aydın Adnan Menderes Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Biyofizik Anabilim Dalı, Aydın/Türkiye
* Corresponding Author: Aydan YAZICI
yaziciaydann@gmail.com

ÖZET

Amaç: Kıl sayısı ve birim alandaki kıl yoğunluğu, saç ve kıl hastalıklarının tanısında ve tedavi izleminde kullanılan temel niceliksel ölçütlerdir. Elle sayım gözlemciye bağlıdır ve zaman alır. Yaygın otomatik yöntemler ise üst üste binen kılları ayırt edebilmek için bölgenin tıraşlanmasını gerektirir ve maliyetlidir. Bu çalışmada, tüketici sınıfı bir el dermatoskobuyla alınan görüntülerden kıl sayısını, kıl yoğunluğunu ve kıl çapını ölçen bir sistem geliştirilmesi amaçlandı. Sistemin elle etiketlenmiş veri gerektirmemesi ve canlı görüntü akışı üzerinde çalışması hedeflendi.

Yöntem: Görüntüler DermLite DL5 el dermatoskobu ile akıllı telefon kamerası aracılığıyla alındı ve bilgisayara aktarıldı. Üst üste binen kılları tek tek ayırmaya çalışmak yerine, kılların görüntüdeki dağılımını gösteren bir yoğunluk haritası kullanıldı. Görüntü özniteliklerini çıkarmak için 142 milyon etiketsiz görüntüyle öz-denetimli olarak ön-eğitilmiş DINOv2 ViT-S/14 modeli kullanıldı ve modelin ağırlıkları değiştirilmedi (donduruldu). İnce kılları yüksek çözünürlükte yakalamak amacıyla ham görüntü üzerinde çalışan ikinci bir ayrıntı dalı eklendi. İki dalın çıktıları birleştirilerek hem yoğunluk haritası hem de kıl sınırlarını belirleyen bir bölütleme maskesi elde edildi. Modelde yalnızca yaklaşık dört yüz bin parametre eğitildi. Elle etiketleme gereksinimini ortadan kaldırmak için gerçek deri görüntüleri üzerine sayısı bilinen yapay kıllar çizilerek eğitim verisi üretildi. Dermatoskop görüntüsündeki ölçek cetvelinin kıl olarak algılanmaması için cetvel içeren örnekler de eğitime dahil edildi. Ölçümden önce dermatoskobun görüş alanı halkası saptandı ve piksel/mm ölçeği hesaplandı. Görüntü bu ölçeğe göre standartlaştırıldıktan sonra birbiriyle örtüşen 518×518 piksellik bloklar hâlinde taranarak sayım yapıldı. Kıl çapı, maskenin orta hattı boyunca mikrometre cinsinden ölçüldü. Terminal ve vellus kıl oranları da hesaplandı. Yöntem; hasta ve ölçüm bölgesi kaydı, canlı görüntü üzerinde sayım gösterimi, kare yakalama ve rapor oluşturma işlevlerine sahip bir masaüstü uygulamasına dönüştürüldü. Geliştirmede, DermNet ve Kaggle üzerinde açık veri olarak sunulan trikoskopi görüntüleri kullanıldı.

Bulgular: Doğrulama, kıl sayısı önceden bilinen ve eğitimde kullanılmamış sentetik görüntüler üzerinde yapıldı. Uygulamada kullanılan model bu görüntülerde kıl sayısını 2,9 kıllık ortalama mutlak hata (OMH) ile ölçtü (Pearson r = 0,998). Cetvel içeren örneklerle ince ayar yapılan sürümde OMH 1,4 kıla düştü. Gerçek dermatoskop görüntülerinde klasik eşikleme yöntemi porları ve deri dokusunu kıl olarak algıladı ve neredeyse kılsız bir karede 538 kıl saydı. Derin öğrenme modeli ise aynı karede 2 kıl saydı. Yoğun ve kesişen kıllar içeren karelerde yoğunluk haritasının tek tek kılları izlediği görüldü. Canlı akışta model arka planda yaklaşık 1,8 saniyede bir çalıştı ve bu sırada görüntü akıcılığı korundu. Rapora kaydedilen karelerde sayım, görüntü 0°, 90°, 180° ve 270° döndürülerek tekrarlandı. Görüş alanı halkasından bağımsız olarak, cetvelin 1 mm aralıklı çizgilerinden hesaplanan ölçek 140,2 piksel/mm bulundu ve bu değer referanstan yaklaşık %1 saptı. Buna karşın canlı görüntüde, cetvelden ölçülen ölçek ile halkadan türetilen ölçek arasında yaklaşık %20 fark saptandı. Bu farkın, cetvelin ekrandaki düzlemde, halkanın ise farklı bir optik düzlemde yer almasından kaynaklandığı düşünülmektedir.

Sonuç: Geliştirilen sistem uçtan uca çalışır durumdadır. Canlı görüntüde sayım yapabilmekte, kare bazında ölçüm almakta ve kişi bazında rapor üretmektedir. Elle etiketleme ve tıraş gerektirmemesi ve yaygın, düşük maliyetli donanımla kullanılabilmesi sistemin pratik üstünlükleridir. Ancak mutlak kıl yoğunluğu ve kıl çapı değerlerinin güvenilirliği ölçek kalibrasyonuna bağlıdır. Bu nedenle ölçeğin cetvelden otomatik olarak düzeltilmesine yönelik çalışmalar sürmektedir. Ölçüm tekrarlanabilirliği DermNet verilerinden alınan tekrarlı görüntülerle değerlendirilmektedir. Sayım doğruluğu ise uzman elle sayımıyla karşılaştırılarak incelenmektedir.

Anahtar Kelimeler: dermoskopi, trikoskopi, kıl hastalıkları, kıl sayımı, kıl çapı, derin öğrenme

DEVELOPMENT OF AN AI SYSTEM FOR REAL-TIME HAIR COUNTING AND DIAMETER MEASUREMENT

ABSTRACT

Objective: Hair count and hair density per unit area are fundamental quantitative measures in the diagnosis and follow-up of hair disorders. Manual counting is observer-dependent and time-consuming. Widely used automated methods require shaving the area to separate overlapping shafts and rely on expensive equipment. This study aimed to develop a system that measures hair count, density and diameter from consumer-grade handheld dermatoscope images on a live video stream, without manually labelled data.

Methods: Images were acquired with a DermLite DL5 handheld dermatoscope through a smartphone camera and transferred to a computer. Rather than separating overlapping shafts individually, counting relied on a density map showing the distribution of hairs in the image. A

DINOv2 ViT-S/14 backbone, self-supervised pretrained on 142 million unlabelled images, was used for feature extraction, and the weights of the model were left unchanged (frozen). A second detail branch operating on the raw image was added to capture thin shafts at high resolution. The outputs of both branches were fused to produce a density map and a segmentation mask delineating hair boundaries. Only about 400,000 parameters of the model were trained. To eliminate the need for manual labelling, training data were generated by drawing a known number of synthetic hairs on real skin images. Samples containing the ruler in the dermatoscope image were also included in training so that the ruler would not be detected as hair. Before measurement, the field-of-view ring of the dermatoscope was identified and the pixel/mm scale was computed. After the image had been standardized to this scale, counting was performed by scanning it in overlapping 518 × 518-pixel blocks. Hair diameter was measured in micrometres along the centreline of the mask. The proportions of terminal and vellus hairs were also calculated. The method was implemented as a desktop application providing patient and measurement site records, a live count overlay, frame capture and report generation. Trichoscopy images released as open data on DermNet and Kaggle were used for development.

Results: Validation was performed on synthetic images with previously known hair counts that had not been used in training. On these images, the model used in the application measured the hair count with a mean absolute error (MAE) of 2.9 hairs (Pearson r = 0.998). In the version fine-tuned with ruler-containing samples, the MAE fell to 1.4 hairs. On real dermatoscope images, conventional thresholding detected pores and skin texture as hair and counted 538 hairs in a nearly hairless frame. The deep learning model counted 2 hairs in the same frame. In frames containing dense and crossing hairs, the density map was observed to trace individual hairs. In the live stream, the model ran in the background approximately every 1.8 seconds, and video fluency was maintained. For the frames saved to the report, counting was repeated with the image rotated by 0°, 90°, 180° and 270°. Independently of the field-of-view ring, the scale computed from the 1 mm graduations of the ruler was 140.2 pixels/mm, deviating approximately 1% from the reference value. In the live image, by contrast, a difference of approximately 20% was found between the scale measured from the ruler and the scale derived from the ring. This difference is thought to arise because the ruler lies in the plane of the screen, whereas the ring lies in a different optical plane.

Conclusion: The developed system is operational end to end. It can perform counting on the live image, take frame-based measurements and produce per-person reports. Requiring neither manual labelling nor shaving and running on widely available low-cost hardware are the practical advantages of the system. However, the reliability of the absolute hair density and hair diameter values depends on scale calibration. Work is therefore continuing on automatic correction of the scale from the ruler. Measurement repeatability is being assessed with repeated images taken from DermNet data. Counting accuracy is being examined by comparison with expert manual counting.

Keywords: dermoscopy, trichoscopy, hair diseases, hair count, hair diameter, deep learning

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
0C89494F

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID: 0000-0002-6053-5547

PEDİATRİK ORAL KAVİTEDE MİKRO- VE NANOPLASTİK MARUZİYETİ: KAYNAKLAR, BİYOLOJİK ETKİLER VE KLİNİK YAKLAŞIMLAR

Dr. Öğr. Üyesi Banu Çiçek TEZ YAŞAR*[1]
[1] Ankara Medipol Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Pedodonti ABD
* Corresponding Author: Banu Çiçek TEZ YAŞAR
banu.tez@ankaramedipol.edu.tr

ÖZET

Mikro- ve nanoplastikler (MNP), kan, plasenta ve aterom plakları başta olmak üzere çeşitli insan dokularında saptanmış olup sistemik sağlık sonuçlarıyla ilişkileri giderek daha fazla araştırılan yeni nesil çevresel kirleticilerdir. Pediatrik popülasyon; nesneleri ağza götürme eğilimi, vücut ağırlığına oranla daha yüksek maruziyet düzeyi ve henüz olgunlaşmamış detoksifikasyon mekanizmaları nedeniyle MNP'lerin olası etkilerine karşı en savunmasız gruplar arasında yer almaktadır. Nitekim çocuklarda vücut ağırlığına göre polietilen tereftalat maruziyetinin erişkinlere kıyasla yaklaşık on dört kat yüksek olduğu bildirilmiştir. Oral kavite, çevresel kaynaklı MNP'lerin başlıca giriş yolu olmasının yanı sıra polimer esaslı dental materyallerden partikül oluşumunun gerçekleştiği bir bölgedir. Bu derlemenin amacı, pedodonti pratiğiyle ilişkili MNP kaynaklarını, salım mekanizmalarını ve olası biyolojik etkilerini güncel literatür doğrultusunda değerlendirmektir. Bu amaçla PubMed/MEDLINE, Scopus ve Web of Science veri tabanlarında 2015–2026 yılları arasında yayımlanan çalışmalar incelenmiştir. Mevcut veriler, çocuklara yönelik diş fırçalarının kullanım sonrasında tükürüğe mikroplastik aktarabildiğini ortaya koymaktadır. Reçine esaslı materyallerin aşındırılması sırasında 20–100 µm boyut aralığında partiküller oluşmakta ve bu partiküllerin oral keratinositlerde sitotoksisiteye, makrofajlarda ise inflamatuvar yanıta yol açtığı gösterilmektedir. Şeffaf plaklardan kaynaklanan salımın ise materyal bileşimi ve kullanım süresiyle ilişkili olduğu bildirilmiştir. Bununla birlikte, kanıtların büyük bölümü in vitro çalışmalara dayanmakta ve analitik yöntemler arasında standardizasyon bulunmamaktadır. Süt dişleri, pediatrik pulpa dokusu ve kompomer ile fissür örtücü gibi pedodontiye özgü materyallerde MNP varlığını doğrudan değerlendiren bir çalışmaya rastlanmamıştır. Sonuç olarak, pedodonti pratiğinde su soğutmalı bitirme ve cilalama, yüksek hacimli aspirasyon, yaşa uygun miktarda diş macunu kullanımı ve bilinçli ürün seçimini kapsayan önleyici yaklaşımların benimsenmesi önerilmektedir. Ayrıca spektroskopik doğrulamaya dayanan ve pediatrik popülasyona özgü klinik çalışmalara gereksinim duyulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Ağız Bakım Ürünleri, Çevresel Maruziyet, Çocuk Diş Hekimliği, Dental Materyaller, Mikroplastikler, Nanoplastikler

MICRO- AND NANOPLASTIC EXPOSURE IN THE PEDIATRIC ORAL CAVITY: SOURCES, BIOLOGICAL EFFECTS AND CLINICAL APPROACHES

ABSTRACT

Micro- and nanoplastics (MNPs) are emerging environmental contaminants that have been detected in various human tissues, including blood, placenta and atheromatous plaques, and whose associations with systemic health outcomes are increasingly being investigated. The pediatric population is among the most vulnerable groups to the potential effects of MNPs, owing to the tendency to place objects in the mouth, higher exposure relative to body weight and immature detoxification mechanisms. Indeed, infant exposure to polyethylene terephthalate per body weight has been reported to be approximately fourteen times higher than that of adults. The oral cavity is not only a primary route of entry for environmental MNPs but also a site where particles are generated from polymer-based dental materials. This review aims to evaluate the sources, release mechanisms and potential biological effects of MNPs related to pediatric dental practice in light of current literature. For this purpose, studies published between 2015 and 2026 in PubMed/MEDLINE, Scopus and Web of Science were reviewed. Current data indicate that toothbrushes designed for children may transfer microplastics into saliva after use. Grinding of resin-based materials generates particles in the 20–100 µm size range, which have been shown to cause cytotoxicity in oral keratinocytes and inflammatory responses in macrophages. Release from clear aligners has been associated with material composition and wear time. However, most of the evidence derives from in vitro studies, and analytical methods lack standardization. No studies directly evaluating MNPs in primary teeth, pediatric pulp tissue or pediatric-specific materials such as compomers and fissure sealants were identified. In conclusion, the adoption of preventive approaches in pediatric dental practice is recommended, including water-cooled finishing and polishing, high-volume suction, age-appropriate toothpaste amounts and informed product selection. Furthermore, clinical studies specific to the pediatric population and based on spectroscopic verification are needed.

Keywords: Dental Materials, Environmental Exposure, Microplastics, Nanoplastics, Oral Care Products, Pediatric Dentistry

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
0C904F57

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0009-0002-0424-9498 | 0000-0001-7987-0006 | 0000-0001-5825-911X

SON 5 YILDA KAROTİS ARTER STENTLEME UYGULANAN HASTALARDA PREDİLATASYONUN MİKROENFARKT GELİŞİMİ ÜZERİNDEKİ ETKİSİ VE DARLIK DERECESİ İLE İLİŞKİSİ

Arş. Gör. Dr. Fırat ÖZDEMİR*[1], Prof. Dr. Abdullah Soydan MAHMUTOĞLU[2], Uzm. Murat ÖZOĞUL[1]

[1] İstanbul Eğitim ve Araştırma Hastanesi
[2] İstanbul Eğitim ve Araştırma Hastanesi.
* Corresponding Author: Fırat ÖZDEMİR
ozdemir.firat.94@gmail.com

ÖZET

Giriş ve Amaç: Karotis arter stentleme (KAS) prosedürü sırasında distal emboli koruyucu filtre kullanımına rağmen mikroenfarkt gelişimi klinisyenler için hala önemlibir risk faktörüdür. Bu çalışma, son 5 yıl içerisinde kliniğimizde KAS yapılan ve tümüne predilatasyon uygulanan hasta grubunda mikroenfarkt sıklığını ve başlangıç darlık derecesinin bu klinik sonuç üzerindeki etkisini retrospektif olarak incelemeyi amaçlamaktadır.

Gereç ve Yöntem: Çalışmaya son 5 yıllık süreçte karotis stentleme prosedürü uygulanan ve ortak özellik olarak işlem öncesi predilatasyon yapılan 126 hasta dahil edildi. Hastaların darlık yüzdeleri, işlem sonrası DWI-MRG ile teyit edilen mikroenfarkt varlığı ve enfarktların lokalizasyonu analiz edildi. İstatistiksel değerlendirmelerde darlık derecelerine göre risk grupları oluşturularak mikroenfarkt oranları karşılaştırıldı.

Bulgular:

Çalışma popülasyonunun (n=126) tamamına predilatasyon uygulandı ve toplam 32 hastada (%25,4) yeni mikroenfarkt saptandı. Mikroenfarkt gelişen grupta ortalama darlık oranı %88,9 iken, mikroenfarkt izlenmeyen grupta bu oran %86,1 idi. Mikroenfarktların lokalizasyon dağılımı; %81,2 (n=26) ipsilateral (aynı taraf), %12,5 bilateral ve %6,3 kontralateral olarak izlendi. Darlık derecesi ile risk korelasyonu incelendiğinde; darlık oranı <%80 olan hastalarda mikroenfarkt oranı sadece %6,25 iken, darlık oranı %90-98 olan 'kritik stenoz' grubunda bu oran yaklaşık 5 kat artarak %30,3'e ulaştı.

Sonuç: Son 5 yıllık verilerimiz, karotis stentleme sırasında distal koruma filtresi kullanılsa dahi, predilatasyon uygulanan her dört hastadan birinde mikroenfarkt geliştiğini göstermektedir. Özellikle darlık derecesi %90'ın üzerinde olan hastalarda predilatasyon sonrası mikroenfarkt riskinin belirgin şekilde artması (yaklaşık her 3 hastadan 1'i), bu spesifik hasta grubunda doğrudan stentleme veya farklı nöroproteksiyon stratejilerinin değerlendirilmesi gerektiğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Karotis Arter Stentleme, Predilatasyon, Mikroenfarkt, Kritik Stenoz, Distal Koruma Filtresi

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
0D0E1E38

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0002-1935-3696

HİSTEROSKOPİYE YÖNLENDİRİLEN KADINLARDA PİPELLE İLE BİLDİRİLEN POLİBİN SINIRLI TANISAL DEĞERİ

Uzman Dr. Ümran KARABULUT DOĞAN*[1]
[1] Özel Kayseri Dünyam Hastanesi
* Corresponding Author: Ümran KARABULUT DOĞAN
karabulut04@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Histeroskopiye yönlendirilen kadınlarda Pipelle örneklemesinde polip bildirilmesinin, histopatolojik olarak doğrulanmış endometrial polip olasılığını anlamlı biçimde değiştirip değiştirmediğini belirlemek.

Gereç ve Yöntem: Histeroskopi uygulanan 146 ardışık kadını kapsayan, tek merkezli retrospektif tanısal doğruluk çalışması. Yüz on altı kadında histeroskopi öncesinde Pipelle örneklemesi yapılmıştı; referans standart değerlendirilemediği için 7 kadın dışlanmış ve birincil analizde 109 kadın kalmıştır. İndeks test, polip, yeterli polip-dışı veya yetersiz olarak sınıflandırılan Pipelle histopatoloji raporuydu. Referans standart, histeroskopik örneğin histopatolojisiydi. Olabilirlik oranları önceden belirlenmiş temel sonlanım ölçütüydü. Raporlama STARD 2015 kılavuzuna göre yapılmıştır.

Bulgular: 109 kadının 85'inde endometrial polip doğrulanmış olup, test öncesi olasılık %78,0 (%95 GA 69,3–84,7) idi. Pipelle, endometrial polibi olan 85 kadının 72'sinde (%84,7) ve polibi olmayan 24 kadının 20'sinde (%83,3) polip bildirmiştir. Pozitif olabilirlik oranı 1,02 (%95 GA 0,83–1,24) ve pozitif kestirim değeri %78,3 (%95 GA 68,8–85,5) olup, test öncesi olasılıkla neredeyse aynıydı. Fokal intrakaviter lezyon; Pipelle'nin polip bildirdiği kadınların %79,3'ünde, yeterli polip-dışı sonuçlu olanların %80,0'ında ve yetersiz materyalli olanların %71,4'ünde bulundu (kesin test, p>0,99). Yeterli polip-dışı ve yetersiz alt grupları, dışlama performansını kesin biçimde tahmin etmek için fazla küçüktü.

Sonuç: Histeroskopiye zaten yönlendirilmiş kadınlarda Pipelle'nin polip bildirmesi, histopatolojik olarak doğrulanmış endometrial polip olasılığını anlamlı biçimde değiştirmedi. Yeterli polip-dışı ve yetersiz alt gruplar küçük olduğundan, bunların dışlama değeri belirsiz kalmıştır; bu tür sonuçlar, klinik veya sonografik gerekçelerle endike kalan bir histeroskopiyi ertelemek için tek başına kullanılmamalıdır.

Anahtar Kelimeler: pipelle, endometrial örnekleme, histeroskopi, endometrial polip, tanısal doğruluk, olabilirlik oranı

LIMITED DIAGNOSTIC INFORMATION PROVIDED BY PIPELLE-REPORTED POLYP IN WOMEN REFERRED FOR HYSTEROSCOPY

ABSTRACT

Objective: To determine whether a Pipelle report of an endometrial polyp modifies the probability of a histologically confirmed endometrial polyp in women referred for hysteroscopy.

Study design: Single-centre retrospective diagnostic accuracy study of 146 consecutive women who underwent hysteroscopy. In 116 women, Pipelle sampling preceded hysteroscopy; 7 were excluded because the reference standard was not evaluable, leaving 109 women in the primary analysis. The index test was the Pipelle histopathology report, classified as polyp, adequate non-polyp, or inadequate. The reference standard was histopathology of the hysteroscopic specimen. Likelihood ratios were the pre-specified principal outcome. Reporting follows STARD 2015.

Results: An endometrial polyp was confirmed in 85 of 109 women, a pre-test probability of 78.0% (95% CI 69.3–84.7). Pipelle reported a polyp in 72 of the 85 women with an endometrial polyp (84.7%) and in 20 of the 24 women without one (83.3%). The positive likelihood ratio was 1.02 (95% CI 0.83–1.24), and the positive predictive value was 78.3% (95% CI 68.8–85.5), closely matching the pre-test probability. A focal intracavitary lesion was present in 79.3% of women in whom Pipelle reported a polyp, 80.0% of those with an adequate non-polyp result, and 71.4% of those with inadequate material (exact test, p>0.99). The adequate non-polyp and inadequate subgroups were too small to estimate rule-out performance precisely.

Conclusion: In women already referred for hysteroscopy, a Pipelle report of a polyp did not meaningfully modify the probability of a histologically confirmed endometrial polyp. Because the adequate non-polyp and inadequate subgroups were small, their rule-out value remained uncertain; such results should not be used in isolation to defer a hysteroscopy that remains indicated on clinical or sonographic grounds.

Keywords: pipelle, endometrial sampling, hysteroscopy, endometrial polyp, diagnostic accuracy, likelihood ratio

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
0EC9F2FA

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-9150-9210 | 0000-0002-7618-5043 | 0000-0001-8585-9903 | 0009-0006-9256-2773 | 0009-0009-1103-3733

DENEYSEL ÜLSERATİF KOLİTLİ ERKEK SIÇANLARDA ELEKTROAKUPUNKTURUN ENTERİK DOKU ÜZERİNE ETKİLERİ

Fzt. Bilge GÖVEN[1], Dr. Öğr. Üyesi Hüseyin BAYLAN*[2], Prof. Dr. Derya GÜZEL ERDOĞAN[3], Prof. Dr. Elvan ŞAHİN[3], Arş. Gör. Dr. Sevda AYDIN[3],

[1] Sakarya University, Institute of Health Sciences
[2] Adnan Menderes Üniversitesi
[2] Sakarya Üniversitesi Tıp Fakültesi
* Corresponding Author: Hüseyin BAYLAN
hbaylan@adu.edu.tr

ÖZET

Amaç: Ülseratif kolit (ÜK) tedavisinde kullanılan ilaçların sistemik yan etkileri, tamamlayıcı yaklaşımlara olan ilgiyi artırmaktadır. Bu çalışmada, asetik asit (AA) ile indüklenen deneysel akut ÜK modelinde elektroakupunkturun (EA) klinik, makroskobik, ve biyokimyasal etkilerinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: On iki haftalık, 24 Wistar albino erkek sıçan rastgele üç gruba ayrıldı (n=8): Kontrol, ÜK, ÜK+EA. Kolit modeli, anestezi altında asetik asit (AA) ile oluşturuldu; kontrol grubuna serum fizyolojik uygulandı. ÜK+EA grubunda bilateral olarak 10 seans kesikli akım uygulandı. On bir gün boyunca ağırlık yüzde değişimi (AYD) ve Hastalık Aktivite İndeksi (DAI) kaydedildi. Sakrifikasyon sonrası kolon ve karaciğer ölçümleri yapıldı; serumda NGF, TNF-α, IL-1β ve IL-6 düzeyleri ELISA ile belirlendi. İstatistiksel analizde ANOVA, Tukey HSD ve Ki-kare testleri kullanıldı ($p<0,05$).

Bulgular: ÜK grubunda iki hayvan kaybedilirken EA grubunda kayıp yaşanmadı. Üçüncü günde ÜK grubu −11,57±2,93 ağırlık kaybederken EA grubu −5,57±3,83 düzeyinde kaldı ($F=39,72$; $p<0,001$; $\eta^2=0,791$). Dördüncü günde DAI skorları EA grubunda anlamlı derecede düşük bulundu. Kolon uzunluğu, kolon ve karaciğer ağırlıkları bakımından gruplar arasında fark saptanmadı. Serum TNF-α ve NGF düzeyleri ÜK grubunda yüksekken EA ile kontrol düzeyine geriledi (sırasıyla $p=0,01$ ve $p=0,02$); IL-1β ve IL-6'da fark bulunmadı.

Sonuç: Elektroakupunkturu akut deneysel ÜK modelinde mortaliteyi önlemiş, klinik seyri erken dönemden itibaren stabilize etmiş, serum TNF-α ve NGF düzeylerini normalize etmiştir. Bulgular, EA'nın non-invaziv destekleyici bir seçenek olarak değerlendirilmesi için deneysel temel sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Ülseratif kolit, elektroakupunktur, TNF-α, NGF

EFFECTS OF ELECTROACUPUNCTURE ON ENTERIC TISSUE IN MALE RATS WITH EXPERIMENTAL ULCERATIVE COLITIS

ABSTRACT

Aim: The systemic adverse effects of the agents used in the treatment of ulcerative colitis (UC) have increased interest in complementary approaches. This study aimed to evaluate the clinical, macroscopic and biochemical effects of electroacupuncture (EA) in an experimental model of acute UC induced by acetic acid (AA).

Materials and Methods: Twenty-four twelve-week-old male Wistar albino rats were randomly allocated to three groups (n=8): Control, UC and UC+EA. Colitis was induced with intrarectal acetic acid under anaesthesia, while the control group received physiological saline. Rats in the UC+EA group underwent ten sessions of bilateral EA delivered with an intermittent current. The percentage body weight change (PBWC) and the Disease Activity Index (DAI) were recorded over eleven days. Following sacrifice, colonic and hepatic measurements were obtained, and serum NGF, TNF-α, IL-1β and IL-6 levels were determined by ELISA. Data were analysed using ANOVA, Tukey's HSD and chi-square tests ($p<0.05$).

Results: Two animals were lost in the UC group, whereas no mortality occurred in the EA group. On day three, body weight change was −11.57 ± 2.93% in the UC group compared with −5.57 ± 3.83% in the EA group ($F=39.72$; $p<0.001$; $\eta^2=0.791$). On day four, DAI scores were significantly lower in the EA group. No differences were detected between groups in colon length or in colon and liver weights. Serum TNF-α and NGF levels were elevated in the UC group and returned to control levels following EA ($p=0.01$ and $p=0.02$, respectively), whereas no differences were observed for IL-1β or IL-6.

Conclusion: In this acute experimental UC model, electroacupuncture prevented mortality, stabilised the clinical course from an early stage, and normalised serum TNF-α and NGF levels. These findings provide an experimental basis for considering EA as a non-invasive supportive option.

Keywords: Ulcerative colitis, electroacupuncture, TNF-α, NGF

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
0EF06657

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Hemşirelik

ORCID: 0000-0002-1260-0594

HEMŞİRELİK ÖĞRENCİLERİNDE KLİNİK MUHAKEME İLE ÖZ-YÖNETİMLİ ÖĞRENME VE KLİNİK ÖĞRENME ORTAMI ARASINDAKİ İLİŞKİLERİN İNCELENMESİ

Dr. Öğr. Üyesi Reva GÜNDOĞAN*[1], Araştırmacı Ezgi DEMİRLER[2]
[1] *Adıyaman Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Hemşirelik Bölümü* [2] Adıyaman Üniversitesi
* Corresponding Author: Reva GÜNDOĞAN
r4a5reva@gmail.com

ÖZET

Amaç: Bu araştırma, hemşirelik öğrencilerinde klinik muhakeme ile öz-yönetimli öğrenme ve klinik öğrenme ortamı arasındaki ilişkileri incelemek amacıyla yapılmıştır.

Materyal ve Metod: Araştırma türü kesitsel, tanımlayıcı ve ilişki arayıcıdır. Araştırma bir üniversitenin Sağlık Bilimleri Fakültesi hemşirelik bölümünde öğrenim gören ikinci ve üçüncü sınıf öğrencisi toplam 127 öğrenciyle Nisan 2026-Haziran 2026 tarihleri arasında yürütülmüştür. Veriler Kişi Tanılama Formu, Öz-Yönetimli Öğrenme Ölçeği, Hemşirelik Öğrencileri İçin Klinik Öğrenme Ortamı Ölçeği (HÖ-KÖOÖ) ve Klinik Muhakeme Ölçeği (KMÖ) kullanılarak toplanmıştır. Verilerin analizinde tanımlayıcı istatistikler ile Mann–Whitney U, Kruskal–Wallis ve Spearman korelasyon testleri kullanılmıştır.

Bulgular: Araştırmaya katılan öğrencilerin öz-yönetimli öğrenme toplam puan ortalaması 39,98±5,43, klinik öğrenme ortamı toplam puan ortalaması 72,06±12,66 ve klinik muhakeme toplam puan ortalaması 63,54±10,70 olarak bulunmuştur. Klinik öğrenme ortamı puanları yaş gruplarına göre, klinik muhakeme puanları ise genel akademik not ortalamasına göre anlamlı farklılık göstermiştir ($p < 0,05$). Değişkenler arasındaki korelasyon analizinde; öz-yönetimli öğrenme ile klinik öğrenme ortamı arasında orta düzeyde ($r = 0,504$, $p < 0,001$), öz-yönetimli öğrenme ile klinik muhakeme arasında güçlü düzeyde ($r = 0,622$, $p < 0,001$), klinik öğrenme ortamı ile klinik muhakeme arasında ise orta düzeyde pozitif yönlü anlamlı ilişki saptanmıştır ($r = 0,496$, $p < 0,001$).

Sonuç: Araştırmada öz-yönetimli öğrenme ve klinik öğrenme ortamı algıları ile klinik muhakeme ölçek puanları arasında pozitif yönlü anlamlı ilişkiler olduğu bulunmuştur. Bu doğrultuda hemşirelik eğitiminde öğrencilerin bağımsız öğrenme becerilerinin desteklenmesi ve klinik öğrenme ortamlarının güçlendirilmesi önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Hemşirelik eğitimi, klinik muhakeme, öz-yönetimli öğrenme, klinik öğrenme ortamı

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
102C60C9

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID: 0009-0000-4987-6634 | 0009-0003-0154-2215

MANDİBULAR BİRİNCİ MOLAR KAYBINDA MUKOZA RETANSİYONLU YİRMİ YAŞ DİŞİNİN OTOTRANSPLANTASYONU: 1 YILLIK TAKİPLE BİR OLGU SUNUMU

Arş. Gör. Baran COŞKUN*[1], Uzman Dr. İbrahim AKDENİZ[2]
[1] Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş ve Çene Cerrahisi
[2] Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Endodonti Anabilimdalı
* Corresponding Author: Baran COŞKUN
coskunbaran049@gmail.com

ÖZET

Giriş: Geniş periapikal lezyonlu ve endodontik tedaviye yanıt vermeyen mandibular molar dişlerin yönetiminde, geleneksel çekim ve protetik/implant rehabilitasyonlarına kıyasla diş ototransplantasyonu biyolojik, fonksiyonel ve maliyet etkin bir alternatif sunmaktadır. Verici dişin periodontal ligament bütünlüğünün korunması, soketin enfeksiyondan arındırılması ve PRF (trombositten zengin fibrin) gibi biyolojik materyallerle desteklenmesi, transplantasyon başarısını ve periapikal kemik rejenerasyonunu belirgin ölçüde artırmaktadır.

Olgu Sunumu: 18 yaşında sistemik olarak sağlıklı kadın hasta, sol alt birinci molar (46) dişinde persistan enfeksiyon ve kök kanal tedavisi ihtiyacı nedeniyle kliniğe başvurmuştur. Yapılan endodontik değerlendirmede; dişte iyileşmeyen periapikal lezyon ve kanaldan durdurulamayan püy drenajı saptanması üzerine, Endodonti ve Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalları tarafından multidisipliner bir yaklaşımla dişe çekim endikasyonu konulmuştur. Klinik ve radyolojik incelemelerde hastanın mukoza retansiyonlu ve kök morfolojisi alıcı sokete uyumlu olan 48 numaralı üçüncü molar dişinin, çekim soketine ototransplante edilmesine karar verilmiştir.

Lokal anestezi (%4 artikain hidroklorür ve 1:100.000 epinefrin ile mandibuler blok ve bukkal infiltrasyon) altında, alveolar kemik kaybını ve defekt oluşumunu önlemek amacıyla 46 numaralı diş atravmatik olarak çekilmiştir. Alıcı soket içindeki patolojik granülasyon dokusu kürete edilerek temizlenmiş, lokal antibiyotik (rifampisin) irrigasyonu uygulanmış ve soket kavitesine PRF yerleştirilmiştir. Ardından verici 48 numaralı diş atravmatik biçimde çekilerek minimal ekstraoral süreyle hazırlanan sokete yerleştirilmiştir. Dişin primer stabilitesini artırmak ve sokete tam adaptasyonunu sağlamak amacıyla oklüzalden geçen 8 askı sütur uygulanmıştır.

Postoperatif 1. hafta kontrolünde dikişler alınmış; dişte fizyolojik sınırlar dışında mobilite saptanmadığından kompozit/tel splint uygulamasına gerek görülmemiştir. Hastanın 6. ay ve 1. yıl klinik ve radyolojik kontrollerinde herhangi bir semptom, mobilite veya komplikasyona rastlanmamıştır. Radyografik incelemede periapikal kemik defektinin tamamen iyileştiği, periodontal ligament (PDL) aralığının ve lamina duranın sağlıklı anatomik sınırlarında yeniden oluştuğu gözlenmiştir.

Sonuç: Konvansiyonel endodontik tedavilerin yetersiz kaldığı geniş lezyonlu mandibular molar diş kayıplarında; atravmatik cerrahi teknik, lokal antibiyotik irrigasyonu ve PRF desteğiyle uygulanan üçüncü molar ototransplantasyonu, ek splintlemeye ihtiyaç duyulmaksızın yüksek periodontal ve periapikal iyileşme başarısı sunan biyolojik bir tedavi seçeneğidir.

Anahtar Kelimeler: • Diş ototransplantasyonu • Mandibular molar • Trombositten zengin fibrin (PRF) • Periodontal ligament iyileşmesi • Olgu sunumu

AUTOTRANSPLANTATION OF A MUCOSA-RETAINED THIRD MOLAR IN MANDIBULAR FIRST MOLAR LOSS: A CASE REPORT WITH 1-YEAR FOLLOW-UP

ABSTRACT

Introduction: In the management of mandibular molar teeth with large periapical lesions that fail to respond to endodontic therapy, tooth autotransplantation offers a biological, functional, and cost-effective alternative compared to conventional extraction followed by prosthetic or implant rehabilitation. Preserving the integrity of the donor tooth's periodontal ligament, decontaminating the recipient socket from infection, and supplementing the site with biological materials such as platelet-rich fibrin (PRF) substantially enhance transplantation success and periapical bone regeneration.

Case Report: An 18-year-old systemically healthy female patient presented to the clinic due to persistent infection and the need for root canal treatment in the mandibular right first molar (#46). Upon endodontic evaluation, an extraction indication was established through a multidisciplinary approach by the Departments of Endodontics and Oral and Maxillofacial Surgery due to an unhealing periapical lesion and uncontrollable purulent drainage from the canal. Clinical and radiological examinations led to the decision to autotransplant the mucosa-retained third molar (#48), whose root morphology was compatible with the recipient socket, into the extraction site. Under local anesthesia (mandibular block and buccal infiltration with 4% articaine hydrochloride and 1:100,000 epinephrine), tooth #46 was extracted atraumatically to prevent alveolar bone loss and defect formation. The pathological granulation tissue within the recipient socket was curetted and cleaned, local antibiotic (rifampicin) irrigation was performed, and PRF was placed into the socket cavity. Subsequently, donor tooth #48 was extracted atraumatically and positioned into the prepared socket with minimal extraoral time. To enhance the primary stability of the tooth and ensure

complete adaptation to the socket, an occlusal figure-eight sling suture was placed. At the postoperative 1-week follow-up, the sutures were removed; since no mobility beyond physiological limits was detected in the tooth, composite/wire splinting was not deemed necessary. At the 6-month and 1-year clinical and radiological follow-ups, the patient remained free of symptoms, mobility, or complications; radiographic evaluation revealed complete healing of the periapical bone defect, along with the regeneration of the periodontal ligament (PDL) space and lamina dura within healthy anatomical contours.

Conclusion: In the loss of mandibular molars with extensive lesions where conventional endodontic treatments fail, third molar autotransplantation performed with an atraumatic surgical technique, local antibiotic irrigation, and PRF support represents a biological treatment option that yields high periodontal and periapical healing success without requiring additional splinting.

Keywords: Tooth Autotransplantation, Mandibular Molar, Platelet-Rich Fibrin, Periodontal Ligament Healing, Case Report

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
12277DD3

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0009-0005-2737-9588

ACİL SERKLAJ SONRASI PERİNATAL KAYIP YAŞANAN HASTADA ÖYKÜYE DAYALI PROFİLAKTİK SERKLAJ İLE BAŞARILI GEBELİK SONUCU: OLGU SUNUMU

Uzman Dr. Mehmet DEMİR*[1]
[1] Çiğli Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Mehmet DEMİR
jinop48@gmail.com

ÖZET

Amaç: Servikal yetmezlik, ikinci trimester gebelik kaybı ve ileri derecede erken doğumun önemli nedenlerinden biridir. Bu olguda, ilk gebeliğinde fizik muayene bulgularına dayalı acil serklaj uygulanmasına rağmen perinatal kayıp yaşayan bir hastanın sonraki gebeliğinde öyküye dayalı profilaktik serklaj sonrasında elde edilen başarılı gebelik sonucunun sunulması amaçlandı.

Materyal ve Yöntem: Yirmi dokuz yaşında, gravida 1 para 0 hasta gebeliğinin 21. haftasında servikal kısalma nedeniyle değerlendirildi. Transvajinal ultrasonografide servikal uzunluk 20 mm ölçüldü. Vajinal progesteron tedavisi başlanarak haftalık takip önerildi. Bir hafta sonraki kontrolde servikal uzunluğun 15 mm'ye gerilediği görülmesi üzerine serklaj planlandı.

Bulgular: Gebeliğin 22. haftasında serklaj öncesi yapılan spekulum muayenesinde eksternal servikal osun açık ve amniyotik membranların prolabe olduğu izlendi. Hastaya çift Prolene sütür kullanılarak acil servikal serklaj uygulandı. Üç günlük hospitalizasyon sonrasında yakınmalarının gerilediği ve eksternal osun kapandığı görülerek haftalık kontrollerle taburcu edildi. Gebeliğin 24 hafta 5. gününde preterm prelabor membran rüptürü gelişmesi üzerine hasta yeniden yatırıldı ve serklaj sütürleri çıkarıldı. Fetüsün transvers prezentasyonda olması nedeniyle sezaryen ile 550 gram ağırlığında canlı bebek doğurtuldu. Yenidoğan postnatal üçüncü günde kaybedildi. Hasta yaklaşık altı ay sonra ikinci gebeliğiyle başvurdu. Birinci trimester taramasının ardından, gebeliğin 12. haftasında önceki obstetrik öyküsü göz önünde bulundurularak tek Mersilene sütür ile profilaktik servikal serklaj uygulandı ve progesteron tedavisine devam edildi. Düzenli takip edilen hastada 35. gebelik haftasında membran rüptürü gelişti. Serklaj sütürü çıkarıldıktan sonra sezaryen ile 2500 gram ağırlığında sağlıklı, canlı erkek bebek doğurtuldu.

Sonuç: İleri servikal dilatasyon ve membran prolapsusu geliştikten sonra uygulanan acil serklajla başarılı bir gebelik sonucu elde edilmesi güçleşebilir. Önceki ileri derecede erken doğum ve neonatal kayıp öyküsünün dikkatle değerlendirilmesi ve sonraki gebelikte uygun zamanda profilaktik serklaj uygulanması, gebelik süresinin uzatılmasına ve sağlıklı canlı doğum elde edilmesine katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Servikal yetmezlik, acil serklaj, profilaktik serklaj, preterm prelabor membran rüptürü, gebelik sonucu

SUCCESSFUL PREGNANCY OUTCOME WITH HISTORY-INDICATED PROPHYLACTIC CERCLAGE AFTER PERINATAL LOSS FOLLOWING EMERGENCY CERCLAGE: A CASE REPORT

ABSTRACT

Objective: Cervical insufficiency is an important cause of second-trimester pregnancy loss and extremely preterm birth. We present a patient who experienced perinatal loss despite a physical examination-indicated emergency cerclage in her first pregnancy and subsequently achieved a successful pregnancy outcome following history-indicated prophylactic cerclage.

Materials and Methods: A 29-year-old gravida 1, para 0 patient was evaluated at 21 weeks of gestation because of cervical shortening. Transvaginal ultrasonography showed a cervical length of 20 mm. Vaginal progesterone and weekly surveillance were recommended. One week later, the cervical length had decreased to 15 mm, and cerclage was planned.

Results: At 22 weeks, preoperative speculum examination demonstrated an open external cervical os with prolapse of the amniotic membranes. Emergency cervical cerclage was performed using two Prolene sutures. After three days of hospitalization, her symptoms regressed and the external os was observed to be closed; she was discharged with weekly follow-up. At 24 weeks and 5 days, preterm prelabor rupture of membranes occurred. The sutures were removed, and because of transverse fetal presentation, a live 550-g infant was delivered by cesarean section. The neonate died on postnatal day 3. Approximately six months later, the patient presented with a second pregnancy. Following first-trimester screening, history-indicated prophylactic cerclage was performed at 12 weeks using a single Mersilene suture, and progesterone treatment was continued. At 35 weeks, membrane rupture recurred. After removal of the cerclage, a healthy live male infant weighing 2500 g was delivered by cesarean section.

Conclusion: Achieving a successful pregnancy outcome may be more difficult when emergency cerclage is performed after advanced cervical dilatation and membrane prolapse have developed. Careful assessment of a previous extremely preterm birth and neonatal loss, followed by appropriately timed prophylactic cerclage in a subsequent pregnancy, may contribute to pregnancy prolongation and a healthy live birth.

Keywords: Cervical insufficiency, emergency cerclage, prophylactic cerclage, preterm prelabor rupture of membranes, pregnancy outcome

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
128FE5E5

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-9232-359X | 0000-0001-5941-2358 | 0000-0003-0411-8316

KAYNAĞI BELİRLENEMEYEN SPONTAN SUBARAKNOİDAL KANAMA: GENÇ BİR ERİŞKİNE AİT OTOPSİ VAKA SUNUMU

Arş. Gör. Dr. Berna DOĞAN ÖZDEMİR*[1], Dr. Öğr. Üyesi Ahmet DEPRELİ[2], Uzman Dr. İlknur KAR[3], Uzman Dr. Tuğba ATASEVEN[4]

[1] Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Anatomi Anabilim Dalı, Tokat, Türkiye
[2] Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi, Adli Tıp Anabilim Dalı, Konya
[3] Hakkari Adli Tıp Şube Müdürlüğü
[4] Ordu Devlet Hastanesi
* Corresponding Author: Berna DOĞAN ÖZDEMİR
bernadogann93@gmail.com

ÖZET

Subaraknoidal kanama (SAK), ani ölümle sonuçlanabilen önemli bir serebrovasküler patolojidir. Adli otopsilerde kanamanın travmatik veya spontan kökeninin ayırt edilmesi önem taşımaktadır. Bu sunumda, genç bir erişkinde kaynağı belirlenemeyen ve spontan kökenli olduğu değerlendirilen ölümcül SAK olgusunun adli tıbbi açıdan değerlendirilmesi amaçlandı. Yirmi sekiz yaşındaki erkek olgunun, evinde uyuduktan kısa süre sonra yakınları tarafından uyandırılamadığı ve olay yerine gelen sağlık ekiplerince ölümünün belirlendiği öğrenildi. Adli tahkikatta travma öyküsü bildirilmedi. Otopside ölümle ilişkilendirilebilecek haricî travmatik lezyon veya kafatası kırığı saptanmadı. Epidural ve subdural kanama izlenmezken, özellikle bazal sisternalarda yoğunlaşan SAK tespit edildi. Willis poligonu ve intrakraniyal damarların makroskobik incelemesinde belirgin anevrizma, rüptür odağı veya kanamayı açıklayabilecek vasküler patoloji görülmedi. Histopatolojik incelemede beyin, beyincik ve beyin sapına ait örneklerde subaraknoidal mesafede taze kanama; akciğer, karaciğer, kalp ve böbreklerde ise konjesyon dışında özellik saptanmadı. Toksikolojik analizlerde ölümle ilişkilendirilebilecek herhangi bir madde tespit edilmedi. Travma öyküsünün ve travmatik otopsi bulgularının bulunmaması, kanamanın spontan kökenli olduğunu desteklemekle birlikte anatomik kanama kaynağı belirlenemedi. Bu olgu, genç erişkinlerdeki ani ölümlerde spontan SAK olasılığının göz önünde bulundurulmasının ve travmatik-spontan ayrımında adli tahkikat, ayrıntılı otopsi ve laboratuvar bulgularının birlikte değerlendirilmesinin önemini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Subaraknoidal kanama, ani ölüm, adli otopsi, spontan kanama.

SPONTANEOUS SUBARACHNOID HEMORRHAGE OF UNDETERMINED ORIGIN: AN AUTOPSY CASE REPORT IN A YOUNG ADULT

ABSTRACT

Subarachnoid hemorrhage (SAH) is a major cerebrovascular condition that may result in sudden death. Distinguishing between traumatic and spontaneous origins of SAH is essential in forensic autopsies. This case report aimed to evaluate the forensic implications of a fatal SAH of undetermined origin, considered to be spontaneous, in a young adult. A 28-year-old man was reportedly found unresponsive by his relatives shortly after falling asleep at home and was pronounced dead by emergency medical personnel at the scene. No history of trauma was reported during the medicolegal investigation. At autopsy, no external traumatic injuries associated with death or skull fractures were identified. No epidural or subdural hemorrhage was observed, whereas SAH was detected, predominantly involving the basal cisterns. Macroscopic examination of the circle of Willis and intracranial vessels revealed no apparent aneurysm, site of vascular rupture, or vascular pathology that could explain the hemorrhage. Histopathological examination demonstrated fresh hemorrhage in the subarachnoid space in samples obtained from the brain, cerebellum, and brainstem, while no significant findings other than congestion were observed in the lungs, liver, heart, and kidneys. Toxicological analyses revealed no substances potentially associated with death. The absence of a history of trauma and traumatic findings at autopsy supported a spontaneous origin of the hemorrhage; however, its anatomical source could not be identified. This case highlights the importance of considering spontaneous SAH in sudden deaths among young adults and integrating medicolegal investigation, detailed autopsy, and laboratory findings when differentiating traumatic from spontaneous hemorrhage.

Keywords: Subarachnoid hemorrhage, sudden death, forensic autopsy, spontaneous hemorrhage.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
1341E9FB

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0003-3723-6335

MOGAD ARAŞTIRMALARINDA BİLİMSEL ÜRETİM KAVRAMSAL YAPI VE İŞ BİRLİĞİ AĞLARININ 2012–2026 DÖNEMİNDE BİBLİYOMETRİK ANALİZİ

Uzman Dr. Duygu ÖZKAN YAŞARGÜN*[1]
[1] SBÜ Haydarpaşa Numune Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Duygu ÖZKAN YAŞARGÜN
duyzkan01@gmail.com

ÖZET

Amaç: Miyelin oligodendrosit glikoprotein antikoru ilişkili hastalık (MOGAD) alanındaki yayın üretimini, atıf görünürlüğünü, kavramsal yapıyı ve bilimsel iş birliği ağlarını değerlendirmek amaçlanmıştır.

Yöntem: Web of Science veri tabanında "Myelin Oligodendrocyte Glycoprotein Antibody-Associated Disease" ifadesi All Fields alanında taranmış; 1 Ocak 2012–1 Ekim 2026 dönemindeki Clinical Neurology ve Neurosciences kategorilerinde Article türündeki 591 kayıt incelenmiştir. Yayınların yıllara ve dergilere göre dağılımı ile en çok atıf alan çalışmalar değerlendirilmiştir. VOSviewer ile anahtar kelime birlikte bulunma ve kurum, ülke ve yazar düzeyinde ortak yazarlık analizleri tam sayım yöntemiyle gerçekleştirilmiştir.

Bulgular: Yıl bilgisi bulunan 577 kayıtta yayın sayısı 2012'de 1 iken 2025'te 107'ye ve 1 Ekim 2026'ya kadar 114'e ulaşmıştır. Multiple Sclerosis and Related Disorders 108 yayınla (%18,274) ilk sırada yer almıştır. İlk 10 dergi yayınların %56,852'sini kapsamıştır. En çok atıf alan çalışma, Banwell ve arkadaşlarının 2023 tarihli uluslararası tanı ölçütleri yayınıdır (1.038 atıf). Anahtar kelime analizinde 963 terimden 71'i eşik değerini karşılamış; MOGAD, multiple sclerosis ve optic neuritis öne çıkmıştır. Yayın sayısında Mayo Clinic 42 yayınla, ABD 165 yayınla ve John J. Chen 28 yayınla ilk sırada yer almıştır. Toplam bağlantı gücünde kurumlar arasında Charité – Universitätsmedizin Berlin (166), ülkeler arasında İngiltere (321) öne çıkmıştır.

Sonuç: İncelenen veri seti, MOGAD araştırmalarında özellikle 2020 sonrasında artan yayın üretimini ve tanı, demiyelinizan fenotipler ile tedavi çevresinde gelişen bağlantılı bir araştırma yapısını göstermektedir. Üretkenlik, atıf etkisi ve iş birliği yoğunluğu farklı liderlik örüntüleri sergilemektedir. Bulgular, kullanılan veri tabanı, arama ifadesi ve analiz eşikleri çerçevesinde yorumlanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: MOGAD, miyelin oligodendrosit glikoprotein, bibliyometrik analiz, bilimsel haritalama, VOSviewer, ortak yazarlık

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
155A7B73

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon

ORCID: 0000-0002-9935-3564

TÜKETİCİLERE YÖNELİK ÜRETKEN YAPAY ZEKA SOHBET BOTLARININ 2020 DÜNYA SAĞLIK ÖRGÜTÜ FİZİKSEL AKTİVİTE VE SEDANTER DAVRANIŞ ÖNERİLERİYLE UYUMU: FİZYOTERAPİ VE REHABİLİTASYON AÇISINDAN ÇIKARIMLAR

Dr. Öğr. Üyesi Nurten Gizem TORE*[1]
[1] Gazi Üniversitesi
* Corresponding Author: Nurten Gizem TORE
gizemtore@gazi.edu.tr

ÖZET

Giriş: Üretken yapay zeka sohbet botları fiziksel aktivite hakkında bilgi edinmek için kullanılmaktadır, ancak kılavuz önerileriyle uyumları belirsizdir. Amaç: ChatGPT, Gemini ve Microsoft Copilot'un seçilmiş 2020 Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ) fiziksel aktivite ve sedanter davranış önerileriyle uyumunu ve fizyoterapiye olası yansımalarını incelemek. Yöntem: Aerobik aktivitenin şiddeti ve kombinasyonları, kas kuvvetlendirme, daha fazla yarar için ek aktivite, fiziksel aktiviteye başlama, 10 dakikalık asgari süre koşulunun kaldırılması, sedanter davranış ve yaşlılarda çok bileşenli aktiviteyi kapsayan 16 standart soru, üç platforma ayrı İngilizce sohbetlerde ikişer kez yöneltildi (96 yanıt). Tek bir fizyoterapist araştırmacı, yanıtları DSÖ'den türetilen dört ikili ölçüte göre puanladı (0–4). Soru bazında tekrarların ortalaması alınarak kesin permütasyonlu Friedman testi ve Holm düzeltmeli kesin Wilcoxon işaretli sıralar testleri uygulandı. Bulgular: Genel uyum ChatGPT'de %96,9, Gemini'de %93,8 ve Microsoft Copilot'ta %85,9 bulundu (Friedman χ^2=16,75; kesin p<0.001). ChatGPT ve Gemini, Copilot'tan daha yüksek uyum gösterdi (düzeltilmiş p=0.006 ve p=0.016); ChatGPT ile Gemini arasındaki fark anlamlı değildi (p=0.125). Tekrarlar arasındaki tam uyum sırasıyla %87,5, %75,0 ve %62,5 idi. Eksiklikler en sık yüksek sedanter davranış düzeyi, 10 dakikalık asgari süre koşulu ve yaşlılarda çok bileşenli aktiviteye ilişkin önerilerde görüldü. Sonuç: Üretken yapay zeka sohbet botları, seçilen DSÖ fiziksel aktivite önerileriyle genel olarak yüksek uyum göstermesine rağmen platformlar arasında kılavuz uyumu ve yanıt tutarlılığı açısından farklılıklar saptandı. Bu nedenle, sohbet botlarının yanıtları güvenilir kılavuzlarla doğrulanmalı ve bu araçlar bireyselleştirilmiş fizyoterapi değerlendirmesinin ve profesyonel egzersiz danışmanlığının yerine kullanılmamalıdır.

Anahtar Kelimeler: Yapay zeka, büyük dil modelleri, fiziksel aktivite, sedanter davranış, fizyoterapi, rehabilitasyon

GUIDELINE CONCORDANCE OF CONSUMER GENERATIVE ARTIFICIAL INTELLIGENCE CHATBOTS WITH THE 2020 WORLD HEALTH ORGANIZATION PHYSICAL ACTIVITY AND SEDENTARY BEHAVIOUR RECOMMENDATIONS: IMPLICATIONS FOR PHYSIOTHERAPY AND REHABILITATION

ABSTRACT

Background: Generative artificial intelligence (AI) chatbots are used to obtain physical activity information, but their guideline concordance is uncertain. Objective: To evaluate ChatGPT, Gemini, and Microsoft Copilot against selected 2020 World Health Organization (WHO) recommendations and examine implications for physiotherapy. Methods: Sixteen standardized questions covering aerobic activity intensities and combinations, muscle strengthening, additional activity, activity initiation, removal of the 10-minute bout requirement, sedentary behaviour, and multicomponent activity in older adults were submitted twice to each platform in separate English-language conversations (96 responses). One physiotherapist-researcher scored each response using four prespecified binary WHO-derived criteria (0–4). Mean question-level scores were compared using an exact-permutation Friedman test and Holm-adjusted exact Wilcoxon signed-rank tests. Run-to-run agreement was also assessed. Results: Overall concordance was 96.9% for ChatGPT, 93.8% for Gemini, and 85.9% for Microsoft Copilot (Friedman χ^2=16.75; exact p<0.001). ChatGPT and Gemini outperformed Copilot (adjusted p=0.006 and 0.016), whereas the ChatGPT–Gemini difference was nonsignificant (adjusted p=0.125). Exact agreement across runs was 87.5%, 75.0%, and 62.5%, respectively. Common omissions concerned high sedentary behaviour, removal of the 10-minute bout minimum, and multicomponent activity in older adults. Conclusions: Although generative AI chatbots demonstrated generally high concordance with selected WHO physical activity recommendations, differences in guideline concordance and response consistency were observed across platforms. Therefore, chatbot-generated responses should be verified against authoritative guidelines, and these tools should not replace individualized physiotherapy assessment or professional exercise counselling.

Keywords: Artificial intelligence, large language models, physical activity, sedentary behaviour, physiotherapy, rehabilitation

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
1622601D

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Hemşirelik

ORCID: 0000-0001-8700-8889

AMELİYATHANEDE CERRAHİ POZİSYONA BAĞLI BASINÇ YARALANMALARININ ÖNLENMESİNE İLİŞKİN ARAŞTIRMALARIN BİBLİYOMETRİK ANALİZİ

Dr. Öğr. Üyesi Aydın NART*[1]
[1] Esenyurt Üniversitesi
* Corresponding Author: Aydın NART
aydinnart@esenyurt.edu.tr

ÖZET

Amaç: Bu çalışmanın amacı, ameliyathanede cerrahi pozisyona bağlı basınç yaralanmalarının önlenmesine ilişkin bilimsel yayınların bibliyometrik özelliklerini incelemek ve alandaki araştırma eğilimlerini ortaya koymaktır. Yöntem: Bibliyometrik desende yürütülen çalışmanın verileri Web of Science Core Collection veri tabanından elde edilmiştir. Aramada ameliyathane ve perioperatif süreç, cerrahi pozisyonlandırma ve basınç yaralanmalarıyla ilişkili İngilizce terimler kullanılmıştır. İlk taramada 686 yayına ulaşılmıştır. Bulgular: Konuyla ilişkili aday yayınların 1994–2026 yılları arasında yayımlandığı ve araştırma üretkenliğinin özellikle 2019 yılından sonra belirgin biçimde arttığı görülmüştür. En fazla yayın 2025 yılında gerçekleştirilmiş; bunu 2022 ve 2024 yılları izlemiştir. Yayınların en sık International Wound Journal, Journal of Tissue Viability, Journal of Wound, Ostomy and Continence Nursing, Journal of Wound Care ve Journal of Clinical Nursing dergilerinde yayımlandığı belirlenmiştir. Aday yayınlar toplam 1.015 atıf almış ve yayın başına ortalama atıf sayısı 14,71 olarak hesaplanmıştır. Araştırmalarda basınç yaralanması, basınç ülseri, önleme, cerrahi, hasta pozisyonlandırma, pron pozisyon, risk faktörleri ve anestezi kavramlarının öne çıktığı saptanmıştır. Son yıllardaki çalışmaların risk değerlendirme araçları, koruyucu örtüler, destek yüzeyleri, pozisyon pedleri, mikro hareket uygulamaları ve ameliyat sırasındaki basınç dağılımına odaklandığı görülmüştür. Sonuç: Cerrahi pozisyona bağlı basınç yaralanmalarının önlenmesine yönelik araştırmalar son yıllarda artmış, risk değerlendirmesi ve kanıta dayalı koruyucu girişimler öne çıkmıştır. Bulgular, ameliyathane hemşirelerinin basınç noktalarının ve cilt bütünlüğünün korunmasındaki kritik rolünü vurgulamaktadır. Standart önleme protokollerinin geliştirilmesi ve farklı cerrahi pozisyonlara yönelik girişimlerin karşılaştırılması önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Cerrahi pozisyonlandırma, basınç yaralanması, ameliyathane, perioperatif hemşirelik

A BIBLIOMETRIC ANALYSIS OF RESEARCH ON PREVENTING SURGICAL POSITIONING–RELATED PRESSURE INJURIES IN THE OPERATING ROOM

ABSTRACT

Objective: This study aimed to examine the bibliometric characteristics of scientific publications on preventing surgical positioning-related pressure injuries in the operating room and identify research trends in the field. Methods: Data for this bibliometric study were retrieved from the Web of Science Core Collection database. English search terms related to the operating room and perioperative care, surgical positioning, and pressure injuries were used. The initial search yielded 686 publications. Results: Potentially relevant publications were published between 1994 and 2026, with a marked increase in research output after 2019. Publication output peaked in 2025, followed by 2022 and 2024. Publications appeared most frequently in the International Wound Journal, Journal of Tissue Viability, Journal of Wound, Ostomy and Continence Nursing, Journal of Wound Care, and Journal of Clinical Nursing. Candidate publications received 1,015 citations, with an average of 14.71 citations per publication. Prominent concepts included pressure injury, pressure ulcer, prevention, surgery, patient positioning, prone positioning, risk factors, and anesthesia. Recent studies focused on risk assessment tools, prophylactic dressings, support surfaces, positioning pads, micro-movement interventions, and intraoperative pressure distribution. Conclusion: Research on preventing surgical positioning–related pressure injuries has increased in recent years, with an emphasis on risk assessment and evidence-based preventive interventions. The findings highlight operating room nurses' critical role in protecting pressure points and maintaining skin integrity. Developing standardized prevention protocols and comparing interventions across surgical positions are recommended.

Keywords: Surgical positioning, pressure injury, operating room, perioperative nursing.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
16D65D9D

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0001-5735-4473 | 0000-0002-4248-2867

PROTEZ KAPAK SEÇİMİNE İLİŞKİN HASTA SORULARINA BÜYÜK DİL MODELLERİNİN YANITLARININ DEĞERLENDİRİLMESİ

Dr. Öğr. Üyesi Alper ÖZBAKKALOĞLU*[1], Dr. Öğr. Üyesi Ömer Faruk RAHMAN*[1]
[1] İzmir Bakırçay Üniversitesi Tıp Fakültesi Kalp ve Damar Cerrahisi Anabilim Dalı
* Corresponding Author: Alper ÖZBAKKALOĞLU
alper.ozbakkaloglu@bakircay.edu.tr
* Corresponding Author: Ömer Faruk RAHMAN
omerrahman@windowslive.com

ÖZET

Amaç: Kalp kapağı seçimi hem klinik faktörleri hem de hasta tercihlerini içeren ortak karar verme sürecine dayanır. Büyük dil modelleri hasta odaklı bilgi sağlama potansiyeline sahiptir; ancak ürettikleri yanıtların doğruluğu önemli bir endişe olmaya devam etmektedir. Bu çalışmada, büyük dil modellerinin kalp kapağı seçimine ilişkin hasta sorularına ürettikleri yanıtlar değerlendirilmiştir.

Yöntemler: Gerçek yaşamda hastaların bilgi arama davranışlarını yansıtacak şekilde yirmi hasta odaklı soru oluşturuldu ve üç büyük dil modeline (ChatGPT, Gemini ve Claude) yöneltildi. Tüm sorgular, zero-shot yaklaşımı kullanılarak tek bir oturumda gerçekleştirildi ve her soru için her modelden bir yanıt elde edildi. Yanıtlar, üç kör kalp ve damar cerrahı tarafından beş puanlı Likert ölçeği kullanılarak iki alanda değerlendirildi: Bilimsel Doğruluk ile Açıklık ve Sadelik. Yanıt uzunlukları da analiz edildi.

Bulgular: Bilimsel doğruluk açısından anlamlı farklılıklar gözlendi ve ChatGPT diğer modellere kıyasla daha düşük puan aldı ($p < 0{,}001$). Gemini ve Claude arasında fark saptanmadı. Açıklık ve sadelik açısından modeller arasında benzer sonuçlar elde edildi. Genel puanlar Claude için ChatGPT'ye kıyasla daha yüksekti ($p = 0{,}012$). Gemini en uzun yanıtları üretirken, Claude en kısa yanıtları üretti ($p < 0{,}001$).

Sonuç: Büyük dil modelleri benzer düzeyde anlaşılabilir bilgi sağlamakla birlikte bilimsel doğruluk açısından farklılık göstermektedir. Claude daha dengeli bir profil sergilemiştir. Bu sistemler hasta eğitimini destekleyebilir; ancak ortak karar verme süreçlerine entegre edilmelerinden önce daha ileri çalışmalara ihtiyaç vardır ve klinik karar vermenin yerine kullanılmaları uygun olmayabilir.

Anahtar Kelimeler: Kalp Kapağı Replasmanı, Protez Kapak Seçimi,Büyük Dil Modelleri, Hasta Eğitimi

EVALUATION OF LARGE LANGUAGE MODEL RESPONSES TO PATIENT QUESTIONS ON PROSTHETIC VALVE SELECTION

ABSTRACT

Aim: Heart valve selection relies on shared decision-making that incorporates both clinical factors and patient preferences. Large language models have the potential to provide patient-oriented information; however, the accuracy of their outputs remains a key concern. This study evaluated responses generated by large language models to patient questions on heart valve selection.

Methods: Twenty patient-oriented questions were developed to reflect real-world information-seeking behavior and posed to three large language models (ChatGPT, Gemini, and Claude). All queries were conducted in a single session using a zero-shot approach, with one response obtained per model for each question. Responses were evaluated by three blinded cardiovascular surgeons using a five-point Likert scale across two domains: Scientific Accuracy and Clarity and Simplicity. Response lengths were also analyzed.

Results: Significant differences were observed in scientific accuracy, with ChatGPT scoring lower than the other models ($p < 0.001$). No difference was found between Gemini and Claude. Clarity and simplicity were similar across models. Overall scores were higher for Claude than ChatGPT ($p = 0.012$). Gemini produced the longest responses, whereas Claude generated the shortest ($p < 0.001$).

Conclusions: Large language models provide similarly understandable information but differ in scientific accuracy. Claude demonstrated a more balanced profile. These systems may support patient education; however, further studies are needed before their integration into shared decision-making, and their use as a substitute for clinical decision-making may not be appropriate.

Keywords: Heart Valve Replacement, Prosthetic Valve Selection, Large Language Models, Patient Education

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
16DEDD48

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID:

BİLATERAL MANDİBULAR DAİMİ BİRİNCİ MOLARLARDA İYODOFORMLU KALSİYUM HİDROKSİT ARA MEDİKASYONU İLE ENDODONTİK RETREATMENT: İKİ YILLIK TAKİP

Dr. Öğr. Üyesi Meltem KARAHAN*[1]
[1] Sağlık Bilimleri Üniversitesi
* Corresponding Author: Meltem KARAHAN
meltem.karahan@sbu.edu.tr

ÖZET

Amaç: Çocuklarda daimi birinci molarların erken kaybı, oklüzal gelişim ve fonksiyon açısından önemli sorunlara yol açabilir. Bu olgu sunumunda, daha önce kanal tedavisi uygulanmış ve geniş periapikal lezyonlar gelişmiş iki daimi birinci moların kanal tedavisinin yenilenmesi ve korunması ile iki yıllık takip sonuçlarının sunulması amaçlanmaktadır.

Olgu Sunumu : On yaşındaki hasta, mandibular posterior bölgede şiddetli ağrı şikâyetiyle kliniğimize başvurdu. Hastanın 36 ve 46 numaralı dişlerine yaklaşık bir yıl önce kanal tedavisi uygulandığı, ancak koronal restorasyonlarının kaybedildiği belirlendi. Radyografik incelemede her iki dişte furkasyon ve periapikal bölgeleri içeren, kökleri geniş ölçüde çevreleyen radyolusent lezyonlar izlendi. Çekim ve yer tutucu uygulaması yerine dişlerin korunması amacıyla kanal tedavisinin yenilenmesine karar verildi. Kök kanallarının yeniden preparasyonu ve dezenfeksiyonunun ardından, üç ara seans boyunca iyodoform içeren kalsiyum hidroksit esaslı kanal içi medikament uygulandı. Klinik semptomların gerilemesini takiben kök kanal tedavileri tamamlandı. İki yıllık takip sonunda hastanın asemptomatik olduğu ve her iki dişteki radyolusent lezyonların radyografik olarak tamamen iyileştiği gözlendi. Dişlerin uzun dönem koronal restorasyonu için CAD/CAM onlay restorasyon planlandı.

Sonuç: Geniş periapikal ve furkasyon lezyonları bulunan, daha önce endodontik tedavi uygulanmış genç daimi molarlarda çekim öncesinde kanal tedavisinin yenilenmesi değerlendirilmelidir. Uygun dezenfeksiyon, kanal içi medikasyon ve düzenli takip ile prognozu şüpheli görünen dişlerin başarılı şekilde korunması mümkün olabilir.

Anahtar Kelimeler: Kanal tedavisinin yenilenmesi, daimi birinci molar, periapikal lezyon, kalsiyum hidroksit, çocuk diş hekimliği

ENDODONTIC RETREATMENT OF BILATERAL MANDIBULAR PERMANENT FIRST MOLARS USING IODOFORM-CALCIUM HYDROXIDE AS AN INTRACANAL MEDICAMENT: A TWO-YEAR FOLLOW-UP

ABSTRACT

Aim: Early loss of permanent first molars in children may lead to significant problems affecting occlusal development and function. This case report aimed to present the preservation of two previously endodontically treated permanent first molars with extensive periapical lesions through nonsurgical endodontic retreatment and to report their two-year follow-up outcomes.

Case Report : A 10-year-old patient presented to our clinic with severe pain in the mandibular posterior region. The mandibular permanent first molars (teeth 36 and 46) had undergone root canal treatment approximately one year earlier; however, their coronal restorations had subsequently been lost. Radiographic examination revealed extensive radiolucent lesions involving the furcation and periapical regions and surrounding a substantial portion of the roots of both teeth. To preserve the teeth and avoid extraction and subsequent space-maintaining treatment, nonsurgical endodontic retreatment was undertaken.

Following reinstrumentation and disinfection of the root canals, an iodoform-containing calcium hydroxide–based intracanal medicament was applied over three interim appointments. After resolution of the clinical symptoms, root canal treatment was completed. At the two-year follow-up, the patient remained asymptomatic, and radiographic examination demonstrated complete healing of the radiolucent lesions associated with both teeth. CAD/CAM onlay restorations were planned to provide definitive long-term coronal rehabilitation.

Conclusion: Nonsurgical endodontic retreatment should be considered before extraction in young permanent molars with previously endodontically treated teeth presenting with extensive periapical and furcation lesions. With adequate disinfection, intracanal medication, and regular follow-up, successful preservation of teeth initially considered to have a questionable prognosis may be achievable.

Keywords: Endodontic retreatment, permanent first molar, periapical lesion, calcium hydroxide, pediatric dentistry

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
17129FC2

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-9684-3277 | 0000-0001-9316-9574 | 0000-0001-5890-3622

TİP 2 DİYABET TEDAVİSİNDE METFORMİN VE İNSÜLİN KULLANIMININ NESFATİN-1/ERK2 SİNYAL YOLAĞI VE OKSİDATİF STRES PARAMETRELERİ ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ

Dr. Öğr. Üyesi Esra TEKİN*[1], Prof. Dr. Ayşegül KÜÇÜK[2], Doç. Dr. Adem DURMAZ[3]

[1] Kırıkkale Üniversitesi
[2] Bandırma Onyedi Eylül Üniversitesi
[3] Kütahya Sağlık Bilimleri Üniversitesi
* Corresponding Author: Esra TEKİN
esra.tekin@kku.edu.tr

ÖZET

Giriş ve Amaç: Tip 2 Diyabetes Mellitus (T2DM), yüksek görülme sıklığı ve metabolik komplikasyonları nedeniyle modern tıbbın en önemli odak noktalarından biridir. Bu araştırmada; sağlıklı bireyler ile farklı tedavi protokolleri (metformin veya insülin) uygulanan T2DM hastalarında nesfatin-1, hücre dışı sinyalle düzenlenen kinaz 2 (ERK2) seviyeleri ve sistemik oksidatif stres parametrelerinin karşılaştırılması amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntemler: Kesitsel nitelikteki çalışmaya 17 sağlıklı kontrol, 20 metformin kullanan ve 26 insülin kullanan T2DM hastası olmak üzere toplam 63 katılımcı dahil edilmiştir. Serum nesfatin-1, ERK2, malondialdehit (MDA), glutatyon (GSH) seviyeleri ile süperoksit dismutaz (SOD) ve katalaz (CAT) aktiviteleri spektrofotometrik yöntemlerle analiz edilmiştir. Verilerin istatistiksel değerlendirmesinde Tek Yönlü ANOVA ve post-hoc LSD testleri uygulanmış; $p<0.05$ düzeyi anlamlı kabul edilmiştir. Çalışma için Kütahya Sağlık Bilimleri Üniversitesi Klinik Araştırmalar Etik Kurulu'ndan onay alınmıştır (2023-15/04).

Bulgular: İnsülin kullanan grubun serum nesfatin-1 düzeyleri, sağlıklı kontrol ve metformin gruplarına kıyasla anlamlı derecede düşük bulunmuştur ($p<0.05$). ERK2 seviyelerinde gruplar arasında belirgin bir farklılık saptanmamıştır. Oksidatif stres parametreleri incelendiğinde; SOD aktivitesinin hem metformin hem de insülin gruplarında kontrol grubuna göre baskılandığı, GSH düzeylerinin özellikle insülin kullanan grupta anlamlı düzeyde azaldığı tespit edilmiştir ($p<0.05$). Serum MDA seviyeleri ile CAT aktivitelerinde gruplar arasında anlamlı farklılık gözlenmemiştir.

Sonuç: İleri evre diyabetik süreçleri temsil eden insülin grubunda nesfatin-1 seviyelerinin azalması ve antioksidan savunma sisteminin zayıflaması, bu parametrelerin hastalık şiddeti ile yakın ilişkisini düşündürmektedir. T2DM komplikasyonlarına karşı koruyucu özellikleri bilinen nesfatin-1'in, hastalığın erken evre tanı süreçlerinde ve tedavi seyrinin izlenmesinde kan bazlı, yardımcı bir moleküler belirteç olarak değerlendirilebileceği sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Tip 2 diyabet, nesfatin-1, ERK2, oksidatif stres, biyobelirteç

EFFECTS OF METFORMIN AND INSULIN USE ON NESFATIN-1/ERK2 SIGNALING PATHWAY AND OXIDATIVE STRESS PARAMETERS IN TYPE 2 DIABETES TREATMENT

ABSTRACT

Aim: Type 2 Diabetes Mellitus (T2DM) is a critical focus of modern medicine due to its high incidence and metabolic complications. This study aimed to comparatively evaluate nesfatin-1, extracellular signal-regulated kinase 2 (ERK2), and systemic oxidative stress parameters between healthy individuals and T2DM patients using metformin or insulin.

Methods: This cross-sectional study included 63 participants: 17 healthy controls, 20 T2DM patients using metformin, and 26 T2DM patients using insulin. Serum nesfatin-1, ERK2, malondialdehyde (MDA), glutathione (GSH) levels, and superoxide dismutase (SOD) and catalase (CAT) activities were analyzed using spectrophotometric methods. One-Way ANOVA and post-hoc LSD tests were utilized for statistical evaluation ($p<0.05$). The study was approved by the Clinical Research Ethics Committee of Kutahya Health Sciences University (2023-15/04).

Results: Serum nesfatin-1 levels in the insulin group were significantly lower compared to healthy control and metformin groups ($p<0.05$). No significant difference was observed among groups regarding ERK2. SOD activity was suppressed in both metformin and insulin groups compared to controls, and GSH levels significantly decreased particularly in the insulin group ($p<0.05$). No statistically significant difference was detected among groups in terms of serum MDA levels and CAT activities.

Conclusions: The marked decrease in nesfatin-1 and the weakening of antioxidant defenses in the insulin group, representing advanced diabetic stages, suggest a close relationship between these parameters and disease severity. It was concluded that nesfatin-1, known for its protective role against T2DM complications, could be evaluated as a blood-based auxiliary biomarker for early diagnosis and prognostic monitoring.

Keywords: Type 2 diabetes, nesfatin-1, ERK2, oxidative stress, biomarker

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
17E5BEF4

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0003-0992-9767

DONUK OMUZ HASTALARINDA SUPRASKAPULAR SİNİR PULSED RADYOFREKANS UYGULAMALARININ YAPAY ZEKA DESTEKLİ TEMATİK ANALİZİ: KLİNİK KANITLARIN NİTEL SENTEZİ

Uzman Dr. Emel BAŞAR*[1]
[1] Giresun Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Emel BAŞAR
dr_emel86@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Adheziv kapsülitte SSN-PRF'yi değerlendiren yayımlanmış klinik çalışmalardaki ortak örüntülerin yapay zekâ destekli tematik analizle belirlenmesi ve mevcut kanıtların nitel olarak sentezlenmesi amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: PubMed'de başlangıçtan 6 Eylül 2026'ya kadar yapılandırılmış tarama yapıldı; kaynakçalar ve ilgili dergi siteleri manuel olarak incelendi. Belirlenen 20 kayıttan 8'i dışlandı; tam metnine erişilen 11 klinik çalışma ana tematik senteze alındı. Yapay zekâ veri düzenleme ve ön kodlamada kullanıldı; çalışma seçimi, doğrulama, tema geliştirme ve yorumlama araştırmacı tarafından gerçekleştirildi. Meta-analiz yapılmadı.

Bulgular: On bir çalışmada toplam 559 katılımcının sonuçları analiz edilmiş; yaklaşık 363 katılımcıya PRF içeren bir girişim uygulanmıştır. Çalışmalar dört randomize kontrollü araştırma, üç karşılaştırmalı gözlemsel çalışma, iki kontrolsüz kohort/seri ve iki olgu bildiriminden oluşmuştur. Beş tema belirlenmiştir: erken ve orta vadeli analjezi; işlevsel iyileşme ve rehabilitasyona geçiş; teknik ve anatomik hedefleme heterojenliği; eş girişimler ve nedensel atıf sorunu; güvenlik verilerinin sınırlılığı. Tüm çalışmalarda PRF içeren girişimler sonrasında çalışma içi ağrı azalması, 10 çalışmada işlev veya eklem hareket açıklığında iyileşme bildirilmiştir. Etkinin büyüklüğü ve süresi değişmiş; eş tedaviler iyileşmenin yalnızca PRF'ye atfedilmesini sınırlandırmıştır. Ciddi işlem ilişkili güvenlik sinyali bildirilmemiştir; ancak güvenlik sonuçları yalnızca 5 çalışmada açıkça raporlanmıştır.

Sonuç: Mevcut kanıtlar, SSN-PRF'nin adheziv kapsülitte ağrı kontrolü sağlayarak rehabilitasyona katılımı destekleyebilecek tamamlayıcı bir girişim olduğunu düşündürmektedir. Bununla birlikte küçük örneklemler, heterojen protokoller ve eş tedaviler kesin üstünlük ya da standart uygulama çıkarımına izin vermemektedir.

Anahtar Kelimeler: adheziv kapsülit; supraskapular sinir; pulsed radyofrekans; tematik analiz; yapay zeka

ABSTRACT

Background: This study examined the clinical effects, procedural variability, and safety findings of suprascapular nerve pulsed radiofrequency (SSN-PRF) for frozen shoulder (adhesive capsulitis).

Objective: To identify recurring patterns across published clinical studies of SSN-PRF for adhesive capsulitis using artificial intelligence-assisted thematic analysis and to synthesize the available evidence qualitatively.

Materials and Methods: A structured PubMed search from database inception through September 6, 2026, was supplemented by manual screening of reference lists and relevant journal websites. Of 20 records, eight were excluded and 11 full-text clinical studies entered the main thematic synthesis. Artificial intelligence supported data organization and preliminary coding; the researcher performed study selection, verification, theme development, and interpretation. No meta-analysis was conducted.

Results: The 11 studies reported outcomes for 559 participants; approximately 363 received a PRF-containing intervention. They comprised four randomized controlled trials, three comparative observational studies, two uncontrolled cohorts or series, and two case reports. Five themes emerged: early- and medium-term analgesia; functional improvement and transition to rehabilitation; technical and anatomical targeting heterogeneity; co-interventions and causal attribution; and limited safety data. All studies reported within-group pain reduction, and 10 reported improved function or range of motion. Effect magnitude and duration varied, and co-interventions limited attribution solely to PRF. No serious procedure-related safety signal was reported, but only five studies explicitly described safety outcomes.

Conclusion: Current evidence suggests that SSN-PRF may facilitate rehabilitation through improved pain control in adhesive capsulitis. However, small samples, heterogeneous protocols, and co-interventions preclude firm conclusions about comparative effectiveness or a standardized treatment protocol.

Keywords: adhesive capsulitis; suprascapular nerve; pulsed radiofrequency; thematic analysis; artificial intelligence

Anahtar Kelimeler: Adheziv kapsülit, supraskapular sinir, pulsed radyofrekans, tematik analiz, yapay zeka

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
180233A1

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Dahili Bilimler

ORCID: 0000-0002-5521-7659

HİPOKOLESTEROLEMİK DEĞERLER DİKKATİMİZİ ÇEKİYOR MU? HETEROZİGOT APOB İLİŞKİLİ FAMİLYAL HİPOBETALİPOPROTEİNEMİ VE KLİNİK BULGULARI

Doç. Dr. Banu KADIOĞLU YILMAZ*[1]
[1] Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi
* Corresponding Author: Banu KADIOĞLU YILMAZ
banu.yilmaz@selcuk.edu.tr

ÖZET

Giriş: Heterozigot APOB ilişkili Familyal Hipobetalipoproteinemi (APOB-FHBL), APOB genindeki heterozigot patojenik varyantlardan kaynaklanan, çoğunlukla asemptomatik olarak görülen ama ılımlı transaminaz yüksekliği, hepatik steatoz, bazı vakalarda ağır non-alkolik steatohepatit ve siroza kadar ilerleyebilen, klinik takip gerektiren bir hastalıktır. Materyal-Metod: Heterozigot APOB-FHBL tanısı konulan dört olgunun klinik ve laboratuvar bulguları sunulacaktır. Bulgular: Olguların hepsi genetik olarak APOB geninde heterozigot varyant saptanıp biyokimyasal olarak apolipoprotein-B düşüklüğü gösterilerek tanısı doğrulanmış hastalardı. Olguların yarısı kızdı. Semptom yaşları ortalama 8,7 yıldı (4,9-11,6), tanı yaşları ortalama 12,1 yıldı (6-18,1), hastalarda tanısal gecikme ortalama 3,4 yıldı. Başvuru nedenleri hepatomegali, abdomen ultrasonografide tespit edilen hepatosteatoz ve biyokimyasal tetkiklerde saptanan transaminaz yüksekliğiydi. Hastaların hiçbirinde obezite veya bu klinik bulguları açıklayabilecek başka bir ek hastalık yoktu. Tüm hastaların total kolesterol, LDL-kolesterol ve trigliserit düzeyleri yaşa ve cinsiyete göre normal ortalama değerinin altındaydı, LDL-kolesterol düzeyi tüm hastalarda yaşa göre 5.persantildeki değerin de altındaydı. Total kolesterol 3 hastada 5.persantil değerinin altındayken, trigliserit ise 1 hastada 5.persantil değeri altındaydı. Hastaların hepsinde HDL-kolesterol düzeyleri normal sınırdaydı. Hepatosteatoz veya transaminaz yüksekliği saptanmayan hastalarda bile karaciğer elastografi değerlerinde patolojik yükseklikler mevcuttu. Sonuç: Yaşa, cinsiyete göre referans aralığın altındaki total kolesterol, LDL-kolesterol ve trigliserit değerleri de klinikte biyokimyasal sonuçları yorumlarken yükseklikler kadar dikkati çekmeli ve heterozigot APOB-FHBL gibi hastalıklar açısından uyarıcı olduğu akılda tutulmalıdır. Heterozigot APOB-FHBL tanılı hastaların ileride siroz gibi komplikasyonlar gelişme riski taşıdığı için tanısının konması ve izleminin yapılması önem arz etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Hipokolesterolemi, familyal hipobetalipoproteinemi, transaminaz yüksekliği

DO HYPOCHOLESTEROLEMIC VALUES CATCH OUR ATTENTION? HETEROZYGOUS APOB-ASSOCIATED FAMILIAL HYPOBETALIPOPROTEINEMIA AND ITS CLINICAL FINDINGS

ABSTRACT

Introduction: Heterozygous APOB-associated familial hypobetalipoproteinemia (APOB-FHBL) is a condition caused by heterozygous pathogenic variants in the APOB gene. Although often asymptomatic, it requires clinical monitoring as it can manifest with mild transaminase elevation and hepatic steatosis, potentially progressing to severe non-alcoholic steatohepatitis and even cirrhosis in some cases. Materials and Methods: The clinical and laboratory findings of four cases diagnosed with heterozygous APOB-FHBL are presented. Results: All cases were confirmed via genetic testing (identifying heterozygous variant in the APOB gene) and biochemical analysis (demonstrating low apolipoprotein-B levels). Half of the patients were female. The mean age at symptom onset was 8,7 years (range:4,9–11,6), the mean age at diagnosis was 12,1 years (range:6–18,1), and the mean diagnostic delay was 3,4 years. Reasons for presentation included hepatomegaly, hepatic steatosis detected on abdominal ultrasound, and elevated transaminase levels found during biochemical testing. None of the patients had obesity or any other underlying condition that could explain these clinical findings. Total-cholesterol, LDL-cholesterol, and triglyceride levels in all patients were below the age- and gender-specific normal mean values; notably, LDL-cholesterol levels in all patients were below the 5th percentile for their age. Total-cholesterol levels were below the 5th percentile in three patients, while triglyceride levels were below the 5th percentile in one patient. HDL-cholesterol levels were within the normal range for all patients. Pathological elevations in liver elastography values were observed even in patients without detectable hepatosteatosis or elevated transaminases. Conclusion: Total-cholesterol, LDL-cholesterol, and triglyceride levels falling below age- and gender-specific reference ranges should command as much clinical attention as elevated levels when interpreting biochemical results; it should be borne in mind that such low values may signal conditions like heterozygous APOB-FHBL. Diagnosing and monitoring patients with heterozygous APOB-FHBL is crucial, given the risk of developing future complications such as cirrhosis.

Keywords: Hypocholesterolemia, familial hypobetalipoproteinemia, elevated transaminases

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
1AC30638

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Hemşirelik

ORCID:

YOUTUBE VİDEOLARINDA AKRAN ZORBALIĞI: KALİTE, GÜVENİLİRLİK VE İÇERİK ANALİZİ

Dr. Öğr. Üyesi Özge Eda KARADAĞ AYTEMİZ*[1]
[1] Koç Üniversitesi
* Corresponding Author: Özge Eda KARADAĞ AYTEMİZ
oaytemiz@ku.edu.tr

ÖZET

Amaç: Akran zorbalığı çocukların sağlığını tehdit eden bir sorundur. YouTube, sağlık bilgisi için yaygın olarak kullanılsa da, içerik kalitesi istenilen ölçüde denetlenememektedir. Çocuk ve okul sağlığı hemşireleri zorbalığın erken fark edilmesinde kilit rol oynar. Bu çalışmada akran zorbalığı konulu Türkçe YouTube videolarının kalitesi, güvenilirliği ve içerik kapsamlılığının değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

Yöntem: Kesitsel çalışmada Ekim 2026'da oturum kapalı tarayıcıda "akran zorbalığı" aramasındaki ilk 100 video taranmıştır. Türkçe, akran zorbalığını ana konu olarak ele alan ve en az 1 dakika süren videolar dahil edilmiş; tekrar eden, konu dışı (dizi sahneleri dahil), sözlü anlatım içermeyen ve güvenlik gerekçesiyle erişilemeyen videolar dışlanmış; sonuçta 76 video incelenmiştir. Videolar, değerlendirici tarafından bilginin güvenilirliği (modifiye DISCERN, mDISCERN; 0–5), genel kalite (Global Kalite Ölçeği, GQS; 1–5), kaynak şeffaflığı (JAMA ölçütleri; 0–4), içerik kapsamlılığı (araştırmacı tarafından oluşturulan kontrol listesi; 0–12) ve yanlış bilgi varlığı açısından kodlanmıştır. Kruskal-Wallis ve Spearman analizleri kullanılmıştır.

Bulgular: Videoların medyan mDISCERN puanı 2 (ÇAA: 2-4), GQS puanı 3 (2-4), JAMA puanı 1 (112) ve içerik puanı 5 (3-8) idi. Videoların %22,4'ünde (n=17) yanlış bilgi saptandı; en sık doğrulanamayan istatistikler, mağduru ya da aileyi suçlayan ifadeler ve kanıtsız ya da zararlı öneriler (örn. zorbalık yapan çocukta ağır metal taraması, zorbaların adlarının ifşası) görüldü. Siber zorbalığa özgü öneriler (%9,2), uyarı işaretleri (%35,5) ve zorbalık–çatışma ayrımı (%38,2) en az ele alınan başlıklar arasındaydı. Videoların %25'i (n=19) sağlık profesyonellerine aitti; bu videolar, haber ve bağımsız kullanıcı videolarından daha yüksek puan almasına karşın, medyan izlenmesi en düşük gruptu (689). İzlenme sayısı mDISCERN ($\rho=-0,45$), GQS ($\rho=-0,39$) ve içerik puanıyla ($\rho=-0,36$) negatif yönde ilişkiliydi ($p<0,0$). Yüksek kaliteli videolar (GQS≥4) toplam izlenmenin yalnızca %15,9'unu almıştı.

Sonuç: Videoların kalitesi ve güvenilirliği düşük-orta düzeydedir ve videoların izlenme sayısı arttıkça kalite puanları düşmektedir. Hemşirelerin kanıta dayalı ve erişilebilir içerikler üretmesi ve ebeveynleri güvenilir kaynaklara yönlendirmesi önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Akran zorbalığı, YouTube, Sağlık bilgisi, Hemşirelik

PEER BULLYING IN YOUTUBE VIDEOS: QUALITY, RELIABILITY AND CONTENT ANALYSIS

ABSTRACT

Aim: Peer bullying is a problem that threatens children's health. Although YouTube is widely used for health information, its content quality cannot be adequately controlled. Pediatric and school nurses play a key role in the early recognition of bullying. This study aimed to evaluate the quality, reliability, and content comprehensiveness of Turkish YouTube videos on peer bullying.

Method: In this cross-sectional study, we screened the first 100 videos for "akran zorbaligi" (peer bullying) in a logged-out browser in October 2026. We included Turkish videos of at least one minute that addressed peer bullying as the main topic; we excluded duplicates, off-topic videos (including TV-series scenes), videos without verbal narration, and videos inaccessible due to safety restrictions, leaving 76 videos. We coded the videos for information reliability (modified DISCERN, mDISCERN; 0–5), overall quality (Global Quality Scale, GQS; 1–5), source transparency (JAMA benchmark criteria; 0–4), content comprehensiveness (researcher-developed checklist; 0–12), and misinformation. Kruskal-Wallis and Spearman analyses were used.

Results: Median scores were 2 (IQR: 2–4) for mDISCERN, 3 (2–4) for GQS, 1 (1–2) for JAMA, and 5 (3–8) for content. Misinformation appeared in 22.4% (n=17) of articles, most commonly as unverifiable statistics, victim- or family-blaming statements, and unsupported or harmful advice (e.g., heavy-metal testing for children who bully, publicly naming bullies). Cyberbullying-specific advice (9.2%), warning signs (35.5%), and the bullying–conflict distinction (38.2%) were among the least covered topics. Health professionals produced 25% of the videos (n=19); these videos scored higher than news and independent-user videos but had the lowest median view count (689). View counts were negatively correlated with mDISCERN ($\rho=-0.45$), GQS ($\rho=-0.39$), and content scores ($\rho=-0.36$) ($p<0.01$). High-quality videos (GQS≥4) received only 15.9% of total views.

Conclusion: Video quality and reliability are low to moderate, and quality scores decrease as view counts increase. Nurses should produce evidence-based, accessible content and guide parents towards reliable sources.

Keywords: Keywords: Bullying, YouTube, Health information, Nursing

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
1BC78469

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID:

İNFRAORBİTAL FORAMENİN KLİNİK ÖNEMİ VE AKSESUAR İNFRAORBİTAL FORAMENLER: LİTERATÜR DERLEMESİ

Öğr. Gör. Beliz GÜRAY*[1]
[1] İstanbul Üniversitesi
* Corresponding Author: Beliz GÜRAY
beliz1986@gmail.com

ÖZET

Amaç: İnfraorbital foramen (İOF) ve aksesuar infraorbital foramenlerin (AİOF) anatomik özelliklerini, görülme sıklıklarını ve klinik önemini değerlendirmek amaçlandı.

Yöntem: İnfraorbital foramen ve aksesuar infraorbital foramenlerin anatomik özellikleri, lokalizasyonları, nörovasküler ilişkileri ve klinik önemini ele alan, PubMed'de kayıtlı sekiz bilimsel yayın incelendi.

Bulgular: Bir derlemede AİOF sıklığı kafatası düzeyinde ortalama %16,9, süperomedial yerleşim oranı %92,2 olarak bildirildi. Konik Işınlı Bilgisayarlı Tomografi (KIBT) çalışmalarında sıklık sırasıyla 36/507 (%7,1), 143/1020 (%14,0) ve 58/200 (%29,0) hastaydı. Kadavra çalışmasında incelenen 44 tarafın 8'inde (%18,2) AİOF saptandı. Çalışmalar arasında örneklem özellikleri ve değerlendirme yöntemleri açısından farklılıklar bulunmaktadır. Aksesuar foramenler ek nörovasküler dallar içerebilir.

Sonuç: AİOF'nin varlığı ve lokalizasyonunun bilinmesi, infraorbital sinir bloğu ve maksillofasiyal girişimlerin planlanmasında önemlidir. KIBT, bölgenin anatomik değerlendirilmesinde yararlıdır.

Anahtar Kelimeler: İnfraorbital foramen; aksesuar infraorbital foramen; anatomik varyasyon; infraorbital sinir; KIBT.

ABSTRACT

Objective: To review the anatomical features, prevalence, and clinical relevance of the infraorbital foramen (IOF) and accessory infraorbital foramina (AIOF).

Methods: Eight publications indexed in PubMed addressing the anatomical characteristics, locations, neurovascular relationships, and clinical significance of the infraorbital foramen and accessory infraorbital foramina were reviewed.

Results: A review reported a mean skull-based AIOF prevalence of 16.9% and a superomedial position in 92.2%. Cone Beam Computed Tomography (CBCT) studies identified AIOF in 36/507 (7.1%), 143/1020 (14.0%), and 58/200 (29.0%) patients, respectively. A cadaveric study identified AIOF in 8 of 44 examined sides (18.2%). Differences in sample characteristics and assessment methods were observed among the studies. Accessory foramina may transmit additional neurovascular branches.

Conclusion: Recognition of AIOF and their location is important when planning infraorbital nerve blocks and maxillofacial procedures. CBCT is useful for anatomical evaluation of this region.

Keywords: Infraorbital foramen; accessory infraorbital foramen; anatomical variation; infraorbital nerve; CBCT.

Anahtar Kelimeler: İnfraorbital foramen, aksesuar infraorbital foramen, anatomik varyasyon, infraorbital sinir, KIBT. Infraorbital foramen, accessory infraorbital foramen, anatomical variation; infraorbital nerve, CBCT.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
1CCE2803

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0003-1881-8460

KISA DÖNEM KUPRİZON UYGULAMASININ FARE BEYNİ GEN EKSPRESYONLARI DEĞİŞİMİNE ETKİSİNİN BİYOİNFORMATİK ARAÇLARLA BELİRLENMESİ

Dr. Öğr. Üyesi Ahmi ÖZ*[1]
[1] Süleyman Demirel Üniversitesi
* Corresponding Author: Ahmi ÖZ
ahmioz@sdu.edu.tr

ÖZET

Giriş: Multipl skleroz (MS) merkezi sinir sisteminin en önemli demiyelinizan hastalıklarından biridir. MS'in deneysel modellerinden biri de kuprizon içeren pelet ile deney hayvanlarının 3-6 hafta süreyle beslenmesidir. En etkin demiyelinizasyonun 5. ve 6. haftalarda olduğu deneysel çalışmalarla gösterilmiştir. Ancak kuprizon uygulamasının erken dönemdeki etkileri ve deney hayvanlarının beyin dokularında gen ekspresyonları bakımından ortaya çıkan değişiklikleri moleküler düzeyde inceleyen çalışmaların sayısı sınırlıdır. Amaç: Bu çalışmanın amacı 1 hafta süreyle kuprizon ile beslenmiş farelerden alınan korpus kallozum numunelerinden elde edilen gen ekspresyonu verilerinin analizidir. Gereç ve Yöntem: Kuprizon-gen etkileşim analizi, karşılaştırmalı toksikogenomik veritabanı ile yapıldı. Biyoinformatik veri kümelerine erişim için gen ekspresyonu omnibus veritabanı kullanıldı ve GSE119672 kodlu veri seti kuprizon ile veya normal diyetle beslenen hayvanların korpus kallozum örneklerinden elde edilen verilerden karşılaştırmak için analiz edildi. Diferansiye ifade edilen genler, biyoinformatik araçlar kullanılarak belirlendi. Yol analizi Enrichr ile incelendi. Protein-protein etkileşim ağını göstermek için String Veritabanı kullanıldı.

Bulgular: Elde edilen bulgulara göre 282 gen downregüle 419 genin ise upregüle olduğu belirlendi. En çok up ve downregüle genlerden otuzunun dahil edildiği protein-protein etkileşim ağı ve Enrichr yolak analizi ile değerlendirildiğinde en çok ekspresyon değişiminin immün hücrelerde olduğu ve interferon sinyal yolaklarında artış olduğu, buna karşılık oligodendrosit kökenli hücrelerin ve miyelinizasyonun ise azalma olduğu kaydedildi.

Sonuç: Kuprizon kaynaklı hasarın erken evresinin değerlendirildiği veri seti analiz edildiğinde korpus kallozum örneklerinde immün sistem kaynaklı hücrelerin ve gen ekspresyonlarının aktifleşirken oligodendrosit etkinliğinin ve buna bağlı gen ekspresyonlarının düştüğü gösterilmiştir. Sonuç olarak kuprizon uygulaması ile başlatılan MS modeli erken dönemde (1 hafta) etkilerini gen, molekül ve hücresel düzeyde göstermeye başlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Biyoinformatik veri tabanları, kuprizone diyeti, multipl skleroz, demiyelinizasyon

DETERMINATION OF THE EFFECT OF SHORT-TERM CUPRIZONE ADMINISTRATION ON GENE EXPRESSION CHANGES IN THE MOUSE BRAIN USING BIOINFORMATIC TOOLS

ABSTRACT

Introduction: Multiple sclerosis (MS) is one of the most significant demyelinating diseases of the central nervous system. One experimental model for MS involves feeding laboratory animals a diet containing cuprizone for a period of 3–6 weeks. Experimental studies have shown that the most pronounced demyelination occurs during the 5th and 6th weeks. However, there are limited studies examining the early-stage effects of cuprizone administration and the resulting changes in gene expression within the brain tissue of experimental animals at the molecular level. Objective: The aim of this study is to analyze gene expression data obtained from corpus callosum samples of mice feed a cuprizone-diet for 1 week.

Materials and Methods: A cuprizone-gene interaction analysis was conducted using the Comparative Toxicogenomics Database (CTD). The Gene Expression Omnibus (GEO) database was accessed to retrieve bioinformatics datasets; specifically, the dataset GSE119672—comprising data from the corpus callosum of animals fed either a cuprizone-containing or a normal diet—was analyzed. Differentially expressed genes were identified using bioinformatics tools. Pathway analysis was performed via Enrichr, and the STRING database was used to visualize the protein-protein interaction network.

Results: The findings indicate that 282 genes were downregulated, while 419 genes were upregulated. Based on an analysis of a protein-protein interaction network—incorporating the top thirty upregulated and downregulated genes—and pathway analysis via Enrichr, it was observed that the most significant changes in gene expression occurred in immune cells, with an upregulation in interferon signaling pathways. Conversely, a decrease was noted in oligodendrocyte-lineage cells and processes related to myelination. Conclusion: Analysis of a dataset covering the early stage of cuprizone-induced damage revealed that, in samples from the corpus callosum, immune-related cells and their associated gene expression profiles are activated, while oligodendrocyte activity and corresponding gene expression are reduced.

In summary, the multiple sclerosis (MS) model induced by cuprizone administration begins to manifest its effects at the genetic, molecular, and cellular levels during the early phase (1 week).

Keywords: Bioinformatics databases, cuprizone diet, multiple sclerosis, demyelination.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
1D1EB8A1

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0003-2226-8457

OLEKRANON KIRIKLARINDA PLAK-VİDA İLE GERGİ BANDI OSTEOSENTEZİ SONRASI İMPLANT ÇIKARILMASI VE REVİZYON GEREKSİNİMİ KARŞILAŞTIRMASI

Uzman Dr. Oğuzhan GÖK*[1]
[1] Sancaktepe Prof Dr İlhan Varank Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Oğuzhan GÖK
droguzhangok@gmail.com

ÖZET

Amaç: Olekranon kırıklarının cerrahi tedavisinde kullanılan tespit yönteminin yeniden ameliyat gereksinimiyle ilişkisini araştırmak ve ek cerrahiye yol açan nedenleri değerlendirmek.

Gereç ve Yöntem: Tek merkezli retrospektif çalışmamızda, Ocak 2019 ile Mart 2026 tarihleri arasında kliniğimizde olekranon kırığı nedeniyle opere edilen hastaların kayıtları incelendi. Açık ve kapalı kırıklar ile tüm Mayo kırık tipleri çalışmaya dahil edildi. Diğer tespit yöntemleri ile tedavi edilen hastalar ve konservatif tedavi sonrası cerrahi yapılan hastalar dışlandı. Plak-vida osteosentezi uygulanan hastalar Grup 1, gergi bandı osteosentezi uygulanan hastalar Grup 2 olarak sınıflandırıldı. Demografik özellikler, kırık sınıflaması, implant çıkarılması ve revizyon osteosentez gereksinimi ile bu girişimlerin nedenleri değerlendirildi. Aynı kırığa ait cerrahi kayıtlar hasta bazında birleştirildi; izole implant çıkarılması ve revizyon osteosentez ayrı değerlendirildi. Yaş karşılaştırılmasında Mann-Whitney U, kategorik değişkenlerde Fisher testi kullanıldı ve p<0,05 istatistiksel olarak anlamlı kabul edildi.

Bulgular: Grup 1'de 20, Grup 2'de 44 hasta bulunmaktaydı. Yaş ortalamaları sırasıyla 42,6 (18–79) ve 41,5 (18–80) yıl olup gruplar arasında anlamlı fark saptanmadı (p=0,805). İrritasyon nedeniyle implant çıkarılması Grup 1'de bir (%5,0), Grup 2'de 17 hastada (%38,6) gerçekleştirildi (p=0,006). İmplant yetmezliği nedeniyle revizyon osteosenteGrup 1'de iki (%10,0), Grup 2'de üç hastada (%6,8) kaydedildi (p=0,644). İmplant çıkarılması veya revizyonu içeren ek cerrahi gereksinimi Grup 1'de %15,0, Grup 2'de %45,5 idi (p=0,025). Holm düzeltmesi sonrasında implant çıkarılması ve ek cerrahi gereksinimi açısından fark anlamlılığını korudu (sırasıyla düzeltilmiş p=0,018 ve p=0,049).

Sonuç: Olekranon kırıklarında gergi bandı osteosentezi, plak-vida osteosentezine kıyasla daha yüksek irritasyon nedeniyle implant çıkarılması ve ek cerrahi gereksinimiyle ilişkili bulundu. İmplant yetmezliği nedeniyle revizyon gereksiniminde ise gruplar arasında anlamlı farkı saptanmadı. Cerrahi planlamada gergi bandı uygulaması sonrası hasta bilgilendirmesinde irritasyon sonrası implant çıkarılması gereksinimi göz önünde bulundurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Olekranon kırığı, Plak-vida osteosentez, Gergi bandı osteosentez

COMPARISON OF IMPLANT REMOVAL AND REVISION REQUIREMENTS FOLLOWING PLATE AND SCREW FIXATION VERSUS TENSION BAND WIRING FOR OLECRANON FRACTURES

ABSTRACT

Objective: To investigate the association between fixation method and reoperation requirements following surgical treatment of olecranon fractures and to evaluate the reasons for additional surgery.

Materials and Methods: This single-center retrospective study reviewed the records of patients who underwent surgery for olecranon fractures at our institution between January 2019 and March 2026. Open and closed fractures across all Mayo fracture types were included. Patients treated with other fixation methods or undergoing surgery after conservative treatment were excluded. Patients treated with plate-and-screw fixation were classified as Group 1, and those treated with tension band wiring as Group 2. Demographic characteristics, fracture classification, implant removal, revision fixation, and the indications for these procedures were evaluated. Surgical records relating to the same fracture were consolidated at the patient level. Isolated implant removal and revision fixation were assessed separately. Age was compared using the Mann–Whitney U test, and categorical variables were compared using Fisher's exact test. Statistical significance was defined as p<0.05.

Results: Group 1 included 20 patients and Group 2 included 44 patients. Mean ages were 42.6 years (range, 18–79) and 41.5 years (range, 18–80), respectively, with no significant difference between groups (p=0.805). Implant removal due to irritation was performed in one patient (5.0%) in Group 1 and 17 patients (38.6%) in Group 2 (p=0.006). Revision fixation due to implant failure was recorded in two patients (10.0%) in Group 1 and three patients (6.8%) in Group 2 (p=0.644). Additional surgery, comprising implant removal or revision fixation, was required in 15.0% of Group 1 and 45.5% of Group 2 (p=0.025). Differences in implant removal and additional surgery remained statistically significant after Holm correction (adjusted p=0.018 and p=0.049, respectively).

Conclusion: Tension band wiring was associated with higher rates of implant removal due to irritation and additional surgery than plate-and-screw fixation for olecranon fractures. No significant difference was found in revision requirements due to implant failure. The potential need for implant removal due to irritation should be considered during surgical planning and discussed with patients undergoing tension band wiring.

Keywords: Olecranon fracture, Plate and screw osteosynthesis, Tension band osteosynthesis

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
1DA937A4

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID:

SAĞLIKLI BİREYLERDE ALTI DAKİKA YÜRÜME TESTİ MESAFESİ İLE SOLUNUM FONKSİYON PARAMETRELERİ ARASINDAKİ İLİŞKİ: PİLOT ÇALIŞMA

Arş. Gör. Dr. Zeynep Pelin DÜNDAR*[1]
[1] Necmettin Erbakan Üniversitesi
* Corresponding Author: Zeynep Pelin DÜNDAR
ftr_pelin@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Bu pilot çalışmanın amacı, sağlıklı bireylerde altı dakika yürüme testi (6DYT) mesafesi ile solunum fonksiyon parametreleri arasındaki ilişkiyi incelemektir.

Yöntem: Çalışmaya 40 birey (33 kadın, 7 erkek; medyan yaş 23 [22–24] yıl) dahil edilmiştir. Solunum fonksiyonları spirometri, fonksiyonel kapasite 6DYT ile değerlendirilmiştir. FVC, FEV_1, FEV_1/FVC, PEF ve FEF25–75 parametreleri ölçülen değerleriyle kaydedilmiştir. Verilerin normal dağılıma uygunluğu Shapiro–Wilk testiyle, değişkenler arasındaki ilişkiler Pearson veya Spearman korelasyon analiziyle değerlendirilmiştir ($p<0,05$).

Bulgular: Ortalama 6DYT mesafesi 589,84±43,09 m, 6DYT %beklenen değeri 93,92±6,68 olarak bulunmuştur. 6DYT mesafesi ile FVC% (r=-0,283; p=0,077), FEV_1% (r=-0,128; p=0,431), FEV_1/FVC% (r=0,117; p=0,474), PEF% (r=-0,025; p=0,880) ve FEF25–75% (r=0,150; p=0,357) arasında anlamlı korelasyon saptanmamıştır. FVC, FEV_1 ve PEF mutlak değerleriyle de anlamlı ilişki bulunmamıştır (ρ=0,105–0,151; p>0,05). Benzer şekilde, 6DYT %beklenen değeri ile solunum fonksiyon parametreleri arasında anlamlı ilişki saptanmamıştır (p>0,05). Boy uzunluğu ile 6DYT mesafesi arasında pozitif yönde anlamlı korelasyon bulunmuştur (r=0,372; p=0,018).

Sonuç: Sonuç: Bu pilot çalışmada, sağlıklı bireylerde istirahat solunum fonksiyon parametreleri ile 6DYT mesafesi arasında anlamlı ilişki saptanmamıştır. Bulgular, sağlıklı bireylerde fonksiyonel kapasitenin yalnızca spirometrik parametrelerle açıklanamayabileceğini ve değerlendirmede egzersiz kapasitesini yansıtan fonksiyonel testlerin ayrıca önem taşıdığını düşündürmektedir. Bu ilişkinin daha geniş örneklemlerde araştırılması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Altı dakika yürüme testi, solunum fonksiyonları

THE RELATIONSHIP BETWEEN SIX-MINUTE WALK TEST DISTANCE AND PULMONARY FUNCTION PARAMETERS IN HEALTHY INDIVIDUALS: A PILOT STUDY

ABSTRACT

Objective: This pilot study aimed to investigate the relationship between six-minute walk test (6MWT) distance and pulmonary function parameters in healthy individuals.

Methods: Forty healthy individuals (33 women and 7 men; median age: 23 [22–24] years) were included. Pulmonary function was assessed using spirometry, and functional exercise capacity was evaluated using the 6MWT. Measured values of forced vital capacity (FVC), forced expiratory volume in one second (FEV_1), FEV_1/FVC ratio, peak expiratory flow (PEF), and forced expiratory flow at 25–75% of FVC (FEF25–75) were recorded. Data normality was assessed using the Shapiro–Wilk test, and associations were examined using Pearson or Spearman correlation analysis ($p<0.05$).

Results: Mean 6MWT distance was 589.84±43.09 m, corresponding to 93.92±6.68% of the predicted value. No significant correlations were observed between 6MWT distance and FVC% (r=−0.283; p=0.077), FEV_1% (r=−0.128; p=0.431), FEV_1/FVC% (r=0.117; p=0.474), PEF% (r=−0.025; p=0.880), or FEF25–75% (r=0.150; p=0.357). Absolute FVC, FEV_1, and PEF values were also not significantly correlated with 6MWT distance (ρ=0.105–0.151; p>0.05). Similarly, no significant correlations were found between percent-predicted 6MWT distance and pulmonary function parameters (p>0.05). Height was positively correlated with 6MWT distance (r=0.372; p=0.018).

Conclusion: No significant associations were identified between resting pulmonary function parameters and 6MWT distance in healthy individuals. These findings suggest that functional exercise capacity may not be explained by spirometric parameters alone, highlighting the complementary value of functional exercise testing. Further studies with larger samples are warranted.

Keywords: Six-minute walk test, pulmonary function

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
1F34A673

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID:

YAPAY ZEKA MODELLERİNİN ZAYIFLAMA DİYET PLANLARINDA TÜBER 2022'YE UYUMU

Doç. Dr. Betül KOCAADAM BOZKURT*[1]
[1] Erzurum Teknik Üniversitesi
* Corresponding Author: Betül KOCAADAM BOZKURT
betul.bozkurt@erzurum.edu.tr

ÖZET

Bu çalışmada ChatGPT, Claude ve Gemini yapay zekâ modellerinin hazırladığı 1600, 1800, 2000 ve 2500 kcal'lik zayıflama diyetlerinin Türkiye Beslenme Rehberi (TÜBER) 2022 önerilerine ne kadar uyduğunun belirlenmesi amaçlanmıştır. Her modelden aynı istemle dört enerji düzeyi için birer menü alınmıştır. Böylece 12 diyet incelenmiştir. Her diyet TÜBER'in altı önerisiyle karşılaştırılmıştır: enerjinin %45–60'ının karbonhidrattan, %10–20'sinin proteinden, %20–35'inin yağdan gelmesi, günde 2–3 porsiyon süt, 3,5–5 porsiyon ekmek-tahıl ve 1,5–3 porsiyon meyve tüketilmesi. TÜBER 2022'deki bu altı öneri ile yapay zeka modellerinin zayıflama diyetlerindeki önerilerinin benzerliği incelenmiştir. ChatGPT ve Claude'un diyetlerinde enerji her düzeyde hedeflenen değere çok yakın bulunmuş (fark en fazla %1,1), Gemini'nin diyetleri ise hedeflenenden %7,2–12,2 daha fazla enerji içermiştir. 1600 ve 1800 kcal'de TÜBER'e en uygun diyetleri ChatGPT hazırlamış, bu diyetler altı önerinin hepsine uymuştur. 2000 kcal'de Claude ve Gemini'nin diyetleri altı önerinin hepsine uymuştur. 2500 kcal'de hiçbir diyet altı önerinin hepsine uymamış; en uygun diyet, dört öneriye uyan Claude'un diyeti olmuştur. Dört zayıflama diyetinin (4 diyet × 6 öneri) toplam 24 önerisinden Claude 20'sine, ChatGPT 19'una, Gemini 18'ine uymuş ve modellerin sonuçları birbirine yakın bulunmuştur. Karbonhidrat ve protein oranları bütün diyetlerde TÜBER'e uygun bulunmuştur. Besin grupları ayrı ayrı incelendiğinde ise yağ oranında ChatGPT ve Claude'un, süt grubunda Claude ve Gemini'nin, ekmek-tahıl grubunda Gemini'nin, meyve grubunda ChatGPT ve Claude'un diyetleri TÜBER'e daha uygun olmuştur. Uyulmayan önerilerin çoğunda (15 durumun 13'ü) önerilen miktar aşılmıştır; örneğin ChatGPT'de 2000 ve 2500 kcal'de süt ve ekmek-tahıl, Gemini'de yağ ve meyve fazla bulunmuştur. Claude'un 1600 ve 1800 kcal'lik diyetlerinde ise ekmek-tahıl eksik kalmıştır. Hiçbir yapay zeka modeli dört diyette de en uygun diyeti hazırlayamamıştır. Bu yüzden yapay zekâ ile hazırlanan diyetlerin diyetisyen tarafından düzenlenerek kişiye uygun hale getirilmesi gerektiği sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: TÜBER, zayıflama diyeti, besin değişim grupları, yapay zeka

COMPLIANCE WITH TUBER 2022 IN WEIGHT-LOSS DIET PLANS GENERATED BY ARTIFICIAL INTELLIGENCE MODELS

ABSTRACT

This study aimed to determine how well the 1600, 1800, 2000 and 2500 kcal weight-loss diets prepared by the artificial intelligence (AI) models ChatGPT, Claude and Gemini complied with the recommendations of the Turkey Dietary Guidelines (TÜBER) 2022. One menu per energy level was obtained from each model using the same prompt. Thus, 12 diets were examined. Each diet was compared with six TÜBER recommendations: 45–60% of energy from carbohydrate, 10–20% from protein, 20–35% from fat, 2–3 daily portions of dairy, 3.5–5 portions of bread and cereals, and 1.5–3 portions of fruit. The similarity between these recommendations and the corresponding values in the models' diets was examined. Energy content in ChatGPT's and Claude's diets was very close to the target at every level (maximum difference 1.1%), whereas Gemini's diets contained 7.2–12.2% more energy than targeted. At 1600 and 1800 kcal, ChatGPT prepared the diets most consistent with TÜBER, and these diets met all six recommendations. At 2000 kcal, Claude's and Gemini's diets met all six. At 2500 kcal, no diet met all six; the most consistent was Claude's, which met four. Of the 24 recommendations across each model's four diets (4 diets × 6 recommendations), Claude met 20, ChatGPT 19 and Gemini 18, and the models' results were similar. Carbohydrate and protein proportions complied with TÜBER in all diets. When the food groups and fat proportion were examined separately, ChatGPT's and Claude's diets were more consistent with TÜBER for fat proportion, Claude's and Gemini's for dairy, Gemini's for bread and cereals, and ChatGPT's and Claude's for fruit. In most cases of non-compliance (13 of 15), the recommended amount was exceeded; for example, dairy and bread and cereals were excessive in ChatGPT's 2000 and 2500 kcal diets, and fat and fruit in Gemini's diets. In contrast, bread and cereals fell below the recommended amount in Claude's 1600 and 1800 kcal diets. No AI model prepared the most consistent diet at all four energy levels. It was therefore concluded that AI-generated diets should be adjusted by a dietitian and tailored to the individual.

Keywords: TUBER, weight-loss diet, food exchange groups, artificial intelligence

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
1F506151

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Hizmetleri

ORCID: 0000-0003-4039-4860

ÜRETKEN YAPAY ZEKÂ MODELLERİNİN BRONŞEKTAZİYE İLİŞKİN TÜRKÇE HASTA SORULARINA YANITLARININ DOĞRULUK, GÜVENLİK VE 2025 ERS-TEMELLİ KILAVUZ UYUMU AÇISINDAN KARŞILAŞTIRILMASI

Uzman Dr. Belma AKBABA BAĞCI*[1]
[1] SBÜ Yedikule Göğüs Hastalıkları ve Göğüs Cerrahisi Ea Hastanesi
* Corresponding Author: Belma AKBABA BAĞCI
drbelma77@gmail.com

ÖZET

Amaç: Üretken yapay zekâ modelleri, hastaların sağlık bilgisine erişiminde giderek daha sık kullanılmaktadır. Bu çalışmanın amacı, farklı üretken yapay zekâ modellerinin erişkin bronşektaziye ilişkin Türkçe hasta sorularına verdikleri yanıtları doğruluk, 2025 European Respiratory Society (ERS)-temelli kılavuz uyumu, tamlık ve güvenlik açısından karşılaştırmaktır.

Yöntem: Kesitsel karşılaştırmalı çalışmada 21.09.2026 tarihinde ChatGPT (GPT-6 Astra), Gemini (3.6 Flash) ve DeepSeek (V4.1-Flash) modellerine bronşektaziye ilişkin 24 Türkçe hasta sorusu yöneltildi. Her soru bağımsız sohbet oturumunda standartlaştırılmış istemle soruldu; web araması/derin araştırma kullanılmadı ve ilk yanıtlar değerlendirildi. Toplam 72 yanıt, model kimliği gizlenerek tek bir göğüs hastalıkları uzmanı tarafından doğruluk, ERS-temelli kılavuz uyumu, tamlık ve güvenlik açısından 0–2 puanlandı. Dört alanın toplamından 0–8 aralığında araştırmacı-tanımlı bileşik kalite puanı oluşturuldu. Modeller Friedman testiyle karşılaştırıldı; anlamlı sonuçlarda eşleştirilmiş Wilcoxon testi ve Holm düzeltmesi uygulandı. Potansiyel zararlı bilgi Cochran Q testiyle değerlendirildi.

Bulgular: Bileşik kalite puanı ortalaması ChatGPT, Gemini ve DeepSeek için sırasıyla 7,92, 7,50 ve 6,67 idi; medyan [Q1–Q3] değerleri 8 [8–8], 8 [7–8] ve 7,5 [6–8] bulundu. Modeller arasında anlamlı fark saptandı (Friedman χ^2=11,872; p=0,0026; Kendall W=0,247). Holm-düzeltilmiş ikili karşılaştırmalarda ChatGPT–Gemini (p=0,030) ve ChatGPT–DeepSeek (p=0,009) anlamlı, Gemini–DeepSeek ise anlamsızdı (p=0,071). Doğruluk (p=0,0046), ERS-temelli kılavuz uyumu (p=0,0058) ve güvenlik (p=0,0183) açısından genel model farkı saptanırken, tamlıkta anlamlı fark bulunmadı (p=0,0663). Potansiyel zararlı bilgi yalnızca DeepSeek'in 2/24 (%8,3) yanıtında saptandı; oran farkı anlamlı değildi (p=0,135).

Sonuç: Bu kör, tek değerlendiricili karşılaştırmada modellerin performansları özellikle bileşik kalite, doğruluk ve 2025 ERS-temelli kılavuz uyumu açısından farklılık gösterdi. ChatGPT bu soru setinde daha yüksek bileşik kalite ve kılavuz uyum puanları elde etti. Sonuçlar; sınırlı soru sayısı, tek değerlendirici, her model-soru kombinasyonunda tek yanıt kullanılması ve modellerin zaman içinde güncellenebilir olması dikkate alınarak yorumlanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Bronşektazi; yapay zekâ; hasta eğitimi; kılavuz uyumu; dijital sağlık.

COMPARISON OF GENERATIVE ARTIFICIAL INTELLIGENCE MODELS FOR TURKISH PATIENT QUESTIONS ON BRONCHIECTASIS: ACCURACY, SAFETY, AND 2025 ERS-BASED GUIDELINE CONCORDANCE

ABSTRACT

Objective: Generative artificial intelligence models are increasingly used by patients to access health information. This study aimed to compare the responses of different generative artificial intelligence models to Turkish patient questions about adult bronchiectasis in terms of accuracy, 2025 European Respiratory Society (ERS)-based guideline concordance, completeness, and safety.

Methods: In this cross-sectional comparative study, 24 Turkish patient questions about bronchiectasis were submitted on September 21, 2026, to ChatGPT (GPT-6 Astra), Gemini (3.6 Flash), and DeepSeek (V4.1-Flash). Each question was asked in an independent conversation using a standardized prompt; web search/deep research was not used, and only the first response was evaluated. A total of 72 responses were scored by a single pulmonologist blinded to model identity for accuracy, ERS-based guideline concordance, completeness, and safety on a 0–2 scale. A researcher-defined composite quality score ranging from 0 to 8 was calculated by summing the four domains. Models were compared using the Friedman test; paired Wilcoxon signed-rank tests with Holm correction were applied when significant differences were identified. Potentially harmful information was evaluated using the Cochran Q test.

Results: Mean composite quality scores for ChatGPT, Gemini, and DeepSeek were 7.92, 7.50, and 6.67, respectively; median [Q1–Q3] values were 8 [8–8], 8 [7–8], and 7.5 [6–8]. A significant overall difference was observed among the models (Friedman χ^2=11.872; p=0.0026; Kendall W=0.247). Holm-adjusted pairwise comparisons were significant for ChatGPT versus Gemini (p=0.030) and ChatGPT versus DeepSeek (p=0.009), whereas Gemini versus DeepSeek was not significant (p=0.071). Significant overall differences were also found for accuracy (p=0.0046), ERS-based guideline concordance (p=0.0058), and safety (p=0.0183), while completeness did not differ significantly

(p=0.0663). Potentially harmful information was identified only in 2/24 (8.3%) DeepSeek responses; the difference in proportions was not statistically significant (p=0.135).

Conclusion: In this blinded, single-rater comparison, model performance differed particularly in composite quality, accuracy, and 2025 ERS-based guideline concordance. ChatGPT achieved higher composite quality and guideline concordance scores in this question set. Findings should be interpreted considering the limited number of questions, use of a single evaluator, one response per model-question combination, and the evolving nature of model versions.

Keywords: Bronchiectasis; artificial intelligence; patient education; guideline concordance; digital health.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
1F68BDD8

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID: 0000-0002-5726-9372

BRUKSİZMLİ BİREYLERDE ANTEGONİAL VE SİGMOİD ÇENTİK DERİNLİKLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Dr. Öğr. Üyesi Aslıhan ARTAŞ*[1]
[1] Gaziantep Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi Anabilim Dalı
* Corresponding Author: Aslıhan ARTAŞ
dt.aslihanartas@gmail.com

ÖZET

Amaç: Bruksizmle ilişkili tekrarlayan çiğneme kası aktivitesinin mandibular kemik yapılarda morfolojik değişikliklere yol açabileceği bildirilmektedir. Bu çalışmanın amacı, panoramik radyografiler üzerinde bruksizmli ve bruksizmi olmayan bireylerde antegonial ve sigmoid çentik derinliklerini karşılaştırmak ve sigmoid çentik derinliğinin ramus yüksekliği ile ilişkisini değerlendirmektir.

Yöntem: Çalışmaya, bruksizm tanısı almış 72 birey (37 erkek, 35 kadın) ile bruksizm öyküsü bulunmayan 72 sağlıklı birey (36 erkek, 36 kadın) olmak üzere 18–49 yaş aralığında toplam 144 birey dahil edildi. Panoramik radyografilerde bilateral antegonial ve sigmoid çentik derinlikleri ile ramus yüksekliği ölçüldü; sigmoid çentik derinliğinin ramus yüksekliğine oranı hesaplandı. İstatistiksel anlamlılık düzeyi $p<0,05$ olarak kabul edildi.

Bulgular: Sağ sigmoid çentik derinliği bruksizm grubunda 14,10±2,01 mm, bruksizmi olmayan bireylerde 13,50±1,74 mm; sol sigmoid çentik derinliği ise sırasıyla 13,99±2,04 mm ve 13,90±1,91 mm olarak bulundu. Sağ ve sol sigmoid ve antegonial çentik derinlikleri ile sigmoid çentik derinliğinin ramus yüksekliğine oranları açısından gruplar arasında istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmadı ($p>0,05$). Her iki grupta da ramus yüksekliği ile aynı taraftaki sigmoid çentik derinliği arasında anlamlı pozitif korelasyon saptandı ($p<0,05$). Erkeklerde bilateral antegonial ve sigmoid çentik derinlikleri kadınlara göre anlamlı derecede yüksekti ($p<0,05$).

Sonuç: Sigmoid çentik derinliğinin ramus yüksekliği ile ilişkili olduğu; antegonial ve sigmoid çentik derinliklerinin ise bruksizmin değerlendirilmesinde tek başına yeterli radyografik göstergeler olmayabileceği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Bruksizm, Antegonial Çentik, Sigmoid Çentik, Panoramik Radyografi

EVALUATION OF ANTEGONIAL AND SIGMOID NOTCH DEPTHS IN INDIVIDUALS WITH BRUXISM

ABSTRACT

Objective: Repetitive masticatory muscle activity associated with bruxism has been reported to potentially induce morphological changes in mandibular bone structures. This study aimed to compare antegonial and sigmoid notch depths between individuals with and without bruxism using panoramic radiographs and to evaluate the relationship between sigmoid notch depth and ramus height.

Methods: A total of 144 individuals aged 18–49 years were included: 72 diagnosed with bruxism (37 males, 35 females) and 72 healthy individuals without a history of bruxism (36 males, 36 females). Bilateral antegonial and sigmoid notch depths and ramus heights were measured on panoramic radiographs, and the ratio of sigmoid notch depth to ramus height was calculated. Statistical significance was set at $p<0.05$.

Results: Right sigmoid notch depth was 14.10±2.01 mm in the bruxism group and 13.50±1.74 mm in the non-bruxism group, while left sigmoid notch depth was 13.99±2.04 mm and 13.90±1.91 mm, respectively. No statistically significant between-group differences were observed in bilateral sigmoid and antegonial notch depths or sigmoid notch depth-to-ramus height ratios ($p>0.05$). Significant positive correlations were found between sigmoid notch depth and ipsilateral ramus height in both groups ($p<0.05$). Bilateral antegonial and sigmoid notch depths were significantly greater in males than in females ($p<0.05$).

Conclusion: Sigmoid notch depth was associated with ramus height, whereas antegonial and sigmoid notch depths may not be sufficient as standalone radiographic indicators for evaluating bruxism.

Keywords: Bruxism, Antegonial Notch, Sigmoid Notch, Panoramic Radiography

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
1FFF4A56

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0003-1966-3907

FARKLI CFDNA KORUMA SİSTEMLERİNİN ANALİTİK PERFORMANSLARININ KARŞILAŞTIRILMASI

Dr. Öğr. Üyesi Ekin ÇELİK*[1]
[1] Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi
* Corresponding Author: Ekin ÇELİK
ekincelik710@gmail.com

ÖZET

Amaç: Hücre dışı serbest DNA (cfDNA) analizinde örnek koruma ve işleme koşulları, elde edilen DNA miktarını ve moleküler analiz sonuçlarını etkileyebilmektedir. Bu çalışmada Roche, Streck ve PAXgene cfDNA koruma sistemlerinin, ortak bir örnek işleme ve izolasyon iş akışında cfDNA konsantrasyonu ve qPCR sonuçları açısından karşılaştırılması amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: cfDNA konsantrasyonlarının değerlendirildiği deneyde, referans cfDNA eklenmiş tam kan örnekleri üç koruma sistemi kullanılarak işlenmiştir (n=6/grup). Plazma, her basamağı 10 dakika süren 1600 × g + 1600 × g çift santrifüj protokolüyle ayrılmış ve cfDNA ortak bir manyetik boncuk temelli yöntemle izole edilmiştir. Elüattaki cfDNA konsantrasyonları Agilent 2100 Bioanalyzer ile belirlenmiştir. qPCR değerlendirmesinde ise 10 farklı donörden alınan kan örneklerine %5 mutant alel fraksiyonunda EGFR L858R referans cfDNA eklenmiş ve aynı donöre ait örnekler üç koruma sistemi arasında karşılaştırılmıştır. Sonuçlar betimleyici olarak değerlendirilmiştir.

Bulgular: cfDNA konsantrasyonu Roche grubunda en yüksek, PAXgene grubunda en düşük düzeyde bulunurken Streck grubunda bu iki sistem arasında değerler elde edilmiştir. Donör örneklerinde gerçekleştirilen EGFR L858R qPCR analizlerinde, üç koruma sistemine ait Ct ortalamalarının birbirine yakın olduğu gözlenmiştir.

Sonuç: Test edilen iş akışında cfDNA koruma sistemleri farklı DNA konsantrasyonları sağlarken qPCR Ct ortalamaları birbirine yakın bulunmuştur. Bulgular, koruma sistemlerinin değerlendirilmesinde DNA konsantrasyonu ve amplifikasyon sonuçlarının birlikte ele alınmasının önemini desteklemektedir. Bu betimleyici karşılaştırma, sistemler arasında istatistiksel üstünlük veya eşdeğerlik göstermemektedir.

Anahtar Kelimeler: cfDNA, preanalitik değişkenler, kan toplama tüpleri, qPCR.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
2114EF64

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Hemşirelik

ORCID:

SAĞLIK PROFESYONELLERİNİN ÇOCUKLUK ÇAĞI OTİZMİ HAKKINDA BİLGİSİ VE İLİŞKİLİ FAKTÖRLERİN BELİRLENMESİ

Dr. Öğr. Üyesi Gamze KAŞ ALAY*[1], Araştırmacı Ayşenur APAYDIN[2]
[1] Kastamonu Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi
[2] Bağımsız Araştırmacı
* Corresponding Author: Gamze KAŞ ALAY
gamze_37_95@hotmail.com

ÖZET

Amaç: : Bu araştırma, sağlık profesyonellerinin çocukluk çağı otizmi hakkındaki bilgi düzeylerini ve bu bilgi düzeyini etkileyen faktörleri belirlemek amacıyla yapılmıştır. Yöntem: Tanımlayıcı ve ilişki arayıcı desende yürütülen araştırmaya 81 sağlık profesyoneli katılmıştır. Veriler çevrimiçi anket yöntemiyle toplanmış, katılımcıların sosyodemografik özellikleri ile otizm hakkındaki bilgi düzeyleri değerlendirilmiştir. Bilgi düzeyi, 19 maddeden oluşan "Sağlık Çalışanlarının Çocukluk Çağı Otizmi Hakkında Bilgi Anketi" kullanılarak ölçülmüş ve veriler SPSS paket programı ile değerlendirilmiştir. Bulgular: Katılımcıların otizm bilgi puanı ortalaması 11,83+4,52 olarak bulunmuş ve bilgi düzeyinin orta düzeyde olduğu belirlenmiştir. Katılımcıların en çok zorlandığı alan, otizmin nörogelişimsel niteliği, eşlik edebilecek tıbbi durumlar ve başlangıç yaşına ilişkin maddeleri içeren Alan 4 olmuş, bu maddelerde doğru yanıt oranı %30-47 arasında kalmıştır. Ölçek toplam puanı kadın katılımcılarda erkeklere göre (p=0,026) ve otizm bilgisini öz-değerlendirmede kendine güvenenlerde (p<0,001) anlamlı düzeyde yüksek bulunmuştur. Eğitim düzeyine göre genel karşılaştırma anlamlı olmakla birlikte (p=0,043), Bonferroni düzeltmeli ikili karşılaştırmalarda gruplar arası fark kesinleşmemiştir. Otizmle ilgili eğitim/seminer alma (p=0,069) ve otizmli çocuklarla çalışma deneyimi (p=0,057) değişkenlerinde ise anlamlılığa yakın bir eğilim saptanmıştır. Yaş, meslek grubu, mesleki deneyim süresi ve çalışılan kurum türüne göre toplam puanda istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmamıştır (p>0,05). Sonuç: Sağlık profesyonellerinin çocukluk çağı otizmine ilişkin bilgi düzeyleri orta düzeydedir. Özellikle otizmin etiyolojisi, nörogelişimsel özellikleri ve eşlik eden tıbbi durumlar konusunda bilgi eksiklikleri bulunmaktadır. Bu nedenle hizmet içi eğitim programlarının erken tanı, komorbid durumlar ve güncel otizm bilgilerini kapsayacak şekilde güçlendirilmesi önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Çocuk, otizm spektrum bozukluğu, sağlık profesyoneli, bilgi düzeyi.

DETERMINATION OF HEALTHCARE PROFESSIONALS' KNOWLEDGE REGARDING CHILDHOOD AUTISM AND ASSOCIATED FACTORS

ABSTRACT

Objective: This study was conducted to determine the knowledge levels of healthcare professionals regarding childhood autism and the factors influencing these levels. Method: Eighty-one healthcare professionals participated in this study, which employed a descriptive and correlational design. Data were collected via an online survey, and the participants' sociodemographic characteristics and knowledge levels regarding autism were evaluated. Knowledge levels were measured using the 19-item "Questionnaire on Healthcare Professionals' Knowledge of Childhood Autism," and the data were analyzed using the SPSS software package. Results: The mean autism knowledge score of the participants was 11.83 ± 4.52, indicating a moderate level of knowledge. The area where participants struggled the most was "Area 4"—which covers items regarding the neurodevelopmental nature of autism, potential co-occurring medical conditions, and age of onset—with correct response rates ranging between 30% and 47%. The total scale score was found to be significantly higher in female participants compared to males (p=0.026) and in those who expressed confidence in their self-assessment of their knowledge about autism (p<0.001). Although the overall comparison based on education level was significant (p=0.043), the differences between specific groups did not reach statistical significance in pairwise comparisons adjusted with the Bonferroni correction. A trend approaching statistical significance was observed regarding the variables of having received training/seminars on autism (p=0.069) and having experience working with children with autism (p=0.057). No statistically significant difference was found in total scores based on age, professional group, duration of professional experience, or type of institution (p>0.05). Conclusion: Healthcare professionals possess a moderate level of knowledge regarding childhood autism. There are specific knowledge gaps concerning the etiology of autism, its neurodevelopmental characteristics, and associated medical conditions. Therefore, it is recommended that in-service training programs be strengthened to cover early diagnosis, comorbid conditions, and up-to-date information on autism

Keywords: Child, autism spectrum disorder, health professional, level of knowledge.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
2119C5E4

TÜR / TYPE
Poster

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID:

ARNAVUTLUK'TA REOPERATIF MITRAL KAPAK CERRAHISI: TEK MERKEZIN ON YILLIK DENEYIMI

Ph.D. Cand. Arber ALİU*[1], Prof. Dr. Arben BABOCİ[2], Doç. Dr. Altin VESHTİ[2], Ph.D. Cand. Armida AJASLLARİ[3], Uzm. Ira LAZO[2]

[1] Mother Theresa University Hospital Center
[2] Cardiac Surgery Service, University Hospital Center "mother Teresa", Tirana, Albania
[3] Polyclinic of Specialties No. 2, Tirana, Albania
* Corresponding Author: Arber ALİU
aliuarber@gmail.com

ÖZET

Amaç: Redo mitral kapak cerrahisi, özellikle daha önce komissürotomi veya protez kapak cerrahisi geçirmiş hastalarda teknik açıdan zorlu bir girişim olmaya devam etmektedir. Arnavutluk'ta bu hasta grubunu tanımlayan veriler sınırlıdır. Bu çalışmada, merkezimizin 10 yıllık deneyimi incelenerek redo mitral kapak cerrahisi uygulanan hastaların klinik profili, reoperasyonun başlıca endikasyonları ve erken dönem sonuçlarının değerlendirilmesi amaçlandı. Yöntem: 2013–2023 yılları arasında redo mitral kapak cerrahisi uygulanan 136 hasta retrospektif olarak incelendi. Demografik veriler, önceki mitral girişimler, kapak patolojisi, reoperasyon endikasyonu ve aciliyeti, operatif veriler ve hastane içi sonuçlar analiz edildi. Eksik veriler için imputasyon yapılmadı. Uygun durumlarda Fisher kesin testi, Mann–Whitney U testi ve keşifsel tek değişkenli lojistik regresyon kullanıldı. Bulgular: Cinsiyeti kayıtlı 134 hastanın 106'sı (%79,1) kadındı. Ortalama yaş 50,2±11,5 yıl (n=127) idi. Hastaların çoğu ilk redo operasyonunu geçiriyordu (115/133, %86,5). Önceki en sık mitral girişim komissürotomi (66/133, %49,6), ikinci sırada mekanik mitral kapak replasmanı (53/133, %39,8) idi. Reoperasyon sırasında 70/132 hastada (%53,0) mitral stenozu, 37 hastada (%28,0) mitral yetersizliği ve 25 hastada (%18,9) miks mitral kapak hastalığı mevcuttu. Operasyonların 95/133'ü (%71,4) elektif, 38'i (%28,6) acil veya acil koşullarda gerçekleştirildi. Mekanik mitral kapak replasmanı 123/136 hastada (%90,4) uygulandı. Hastane içi mortalite %8,1 (11/136) idi; elektif cerrahi sonrası %6,3, acil/acil koşullardaki cerrahi sonrası %13,2 olarak bulundu (p=0,293). Hastanede kaybedilen hastalarda aortik kros-klemp süresi daha uzundu (medyan 90'a karşı 62 dakika; p=0,0008). Tek değişkenli analizde kros-klemp süresindeki her 10 dakikalık artış, hastane içi ölüm olasılığında artış ile ilişkiliydi (OR 1,46; %95 GA 1,14–1,85; p=0,002). Sonuç: Deneyimimiz, Arnavutluk'ta redo mitral cerrahisinin profilinin, daha önce komissürotomi uygulanmış hastalardan protez kapağa bağlı reoperasyonların giderek artan yüküne doğru değiştiğini göstermektedir. Tekrarlayan cerrahinin karmaşıklığına ve elektif olmayan olguların oranına rağmen erken dönem sonuçları kabul edilebilir düzeydeydi. Daha uzun kros-klemp süresi hastane içi mortalite ile ilişkili bulundu ve muhtemelen daha yüksek operatif karmaşıklığı yansıtmaktadır.

Anahtar Kelimeler: redo mitral kapak cerrahisi; Arnavutluk; mitral kapak reoperasyonu; protez kapak disfonksiyonu; komissürotomi; sonuçlar

REOPERATIVE MITRAL VALVE SURGERY IN ALBANIA: A DECADE OF SINGLE-CENTER EXPERIENCE

ABSTRACT

Background: Redo mitral valve surgery remains a demanding procedure, particularly in patients with previous commissurotomy or prosthetic valve surgery. Data describing this population in Albania are scarce. We reviewed our 10-year experience to describe the clinical profile, main indications for reoperation and early results of redo mitral valve surgery in our center. Methods: We retrospectively reviewed 136 patients who underwent redo mitral valve surgery between 2013 and 2023. Demographic data, previous mitral procedures, valve pathology, indication and urgency of reoperation, operative data and in-hospital outcome were analyzed. Missing values were not imputed. Fisher's exact test, Mann–Whitney U test and exploratory univariate logistic regression were used where appropriate. Results: Of 134 patients with documented sex, 106 (79.1%) were women. Mean age was 50.2±11.5 years (n=127). Most patients were undergoing their first redo operation (115/133, 86.5%). Previous mitral commissurotomy was the most common earlier procedure (66/133, 49.6%), followed by mechanical mitral valve replacement (53/133, 39.8%). At reoperation, mitral stenosis was present in 70/132 patients (53.0%), mitral regurgitation in 37 (28.0%) and mixed mitral disease in 25 (18.9%). Ninety-five of 133 operations (71.4%) were elective and 38 (28.6%) were performed on an urgent or emergency basis. Mechanical mitral valve replacement was used in 123/136 patients (90.4%). In-hospital mortality was 8.1% (11/136): 6.3% after elective surgery and 13.2% after urgent/emergency surgery (p=0.293). Cross-clamp time was longer in patients who died in hospital (median 90 vs 62 minutes; p=0.0008). In univariate analysis, each additional 10 minutes of cross-clamp time was associated with higher odds of in-hospital death (OR 1.46, 95% CI 1.14–1.85; p=0.002). Conclusion: Our experience shows the changing profile of redo mitral surgery in Albania, from patients previously treated with commissurotomy to an increasing burden of prosthesis-related reoperations. Early results were acceptable despite the complexity of repeat surgery and the proportion of non-elective cases. Longer cross-clamp time was associated with in-hospital mortality, probably reflecting greater operative complexity.

Keywords: redo mitral valve surgery; Albania; mitral valve reoperation; prosthetic valve dysfunction; commissurotomy; outcomes

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
2356EE1A

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0002-8626-7675

MEME CERRAHİSİNDE İNDOSİYANİN YEŞİLİ İLE FLORESAN GÖRÜNTÜLEME: KULLANIM ALANLARI VE PRATİK NOKTALAR

Öğr. Gör. Dr. Burak ÇELİK*[1]
[1] Koç Üniversitesi Tıp Fakültesi, Genel Cerrahi Ana Bilim Dalı
* Corresponding Author: Burak ÇELİK
burakcelikgc@gmail.com

ÖZET

İndosiyanin yeşili (ICG), enjeksiyondan sonra plazma proteinlerine bağlanan ve yaklaşık 800 nm dalga boyunda uyarıldığında yakın kızılötesi bantta floresan veren suda çözünür bir trikarbosiyanin boyadır. 1950'lerden bu yana karaciğer fonksiyon testlerinde ve oftalmik anjiyografide kullanılmaktadır. Yakın kızılötesi kamera sistemlerinin yaygınlaşmasıyla cerrahi pratikte yerini almıştır. Güncel cerrahi kullanım alanları arasında kolesistektomide safra yolu anatomisinin gösterilmesi, kolorektal anastomoz öncesi barsak perfüzyonunun değerlendirilmesi, karaciğer segmentasyonu ve çeşitli solid tümörlerde lenfatik haritalama yer alır.

Meme cerrahisinde ICG'nin üç yerleşik kullanım alanı vardır. Birincisi sentinel lenf nodu biyopsisidir. ICG tek başına ya da radyoizotop veya mavi boya ile kombine kullanılabilir. Bildirilen tanımlama oranları yüzde 96 ile 99 arasındadır. Randomize bir çalışmada ICG radyoizotoba göre non-inferior bulunmuş, birden fazla seride kombinasyonun metastatik nodların saptanmasını artırdığı bildirilmiştir. Buna karşılık ICG'yi teknesyuma ekleyen randomize bir pilot çalışmada çıkarılan sentinel nod sayısı artmamış, ameliyat süresi uzamıştır. ICG'nin pratik üstünlükleri radyasyon içermemesi, lenfatik kanalların gerçek zamanlı görüntülenmesi, ve nükleer tıp planlamasına bağımlı olmamasıdır. Vücut kitle indeksi 40'ın üzerindeki hastalarda tanımlama oranı düşmektedir. Ciltte renklenme ve enjeksiyon bölgesinde subkutan nodül bilinen dezavantajlarıdır.

İkinci kullanım alanı perfüzyon değerlendirmesidir. Meme başı koruyucu mastektomilerde meme başı nekrozu yüzde 10 ile 20, implant kaybı yüzde 8 ile 18 oranında görülmektedir. ICG anjiyografi hipoperfüze cilt ve meme başı areola kompleksini gerçek zamanlı olarak gösterir ve mastektomi, redüksiyon mamoplasti ve flep ile rekonstrüksiyonda intraoperatif karar almada yardımcıdır. Subkutan adrenalin sinyali bozmaktadır. Herhangi bir doku eksize edilmeden önce sıcak kompres uygulanmalı ve klinik görünüm yeniden değerlendirilmelidir.

Üçüncü kullanım alanı aksiller ters haritalamadır. Aksiller diseksiyon sırasında kolu drene eden lenfatiklerin tanımlanarak korunması ve lenfödem riskinin azaltılması amaçlanır. Hastaların yaklaşık yüzde 20'sinde bu nodların sentinel nod ile aynı olması yöntemin onkolojik güvenliğini sınırlamaktadır.

ICG güvenli ve kolay bir yöntemdir. Ancak optimal tracer'ı tanımlayacak yüksek kaliteli randomize kanıt halen eksiktir.

Anahtar Kelimeler: indosiyanin yeşili, floresan görüntüleme, meme kanseri, sentinel lenf nodu biyopsisi, meme başı koruyucu mastektomi, aksiller ters haritalama

INDOCYANINE GREEN FLUORESCENCE IMAGING IN BREAST SURGERY: APPLICATIONS, PITFALLS AND PRACTICAL POINTS

ABSTRACT

Indocyanine green (ICG) is a water soluble tricarbocyanine dye that binds to plasma proteins after injection and fluoresces in the near infrared range when excited at around 800 nm. It has been in clinical use since the 1950s for hepatic function testing and ophthalmic angiography, and the wider availability of near infrared camera systems has moved it into the operating room. Current surgical applications include biliary anatomy during cholecystectomy, bowel perfusion before colorectal anastomosis, hepatic segmentation and lymphatic mapping in several solid tumours.

In breast surgery ICG has three established roles. The first is sentinel lymph node biopsy, where it is used alone or combined with radioisotope or blue dye. Reported identification rates reach 96 to 99 percent. A randomised trial found ICG non-inferior to radioisotope, and several series report higher detection of metastasis-positive nodes when the two are combined, although a randomised pilot trial adding ICG to technetium did not increase the number of sentinel nodes retrieved and prolonged operative time. The practical advantages of ICG are the absence of radiation, real time visualisation of lymphatic channels, low cost and independence from nuclear medicine scheduling. Identification rates fall in patients with a body mass index above 40, and skin staining and subcutaneous nodules at the injection site are recognised drawbacks.

The second role is perfusion assessment. Nipple necrosis occurs in 10 to 20 percent of nipple sparing mastectomies and implant loss in 8 to 18 percent. ICG angiography demonstrates hypoperfused skin and nipple areola complex in real time and guides intraoperative decisions in mastectomy, reduction mammoplasty and flap based reconstruction. Subcutaneous adrenaline interferes with the signal, and a warm compress should be applied and clinical appearance reassessed before any tissue is excised.

The third role is axillary reverse mapping, which identifies arm draining lymphatics during axillary dissection in order to reduce lymphedema. Overlap with the sentinel node in about 20 percent of patients limits its oncological safety.

ICG is safe and radiation free, but high quality randomised evidence defining the optimal tracer is still lacking.

Keywords: indocyanine green, fluorescence imaging, breast cancer, sentinel lymph node biopsy, nipple sparing mastectomy, axillary reverse mapping

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
235DC64E

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID:

ORAL CERRAHİ İŞLEM GEREKEN BİREYLERİN PREOPERATİF SİBERKONDRİ CİDDİYETİ İLE ANKSİYETE VE CERRAHİ KORKU SEVİYELERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Dr. Öğr. Üyesi Hanife Merva PARLAK*[1], Dr. Öğr. Üyesi Meltem ÖZDEMİR-KABALAK[1]
[1] Hacettepe Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
* Corresponding Author: Hanife Merva PARLAK
mervaparlakdt@gmail.com

ÖZET

Amaç: Bu çalışma oral cerrahi işlem gereken bireylerde preoperatif siberkondri, anksiyete ve cerrahi korku seviyelerini ve aralarındaki ilişkiyi değerlendirmeyi amaçlamıştır.

Yöntem: Bu kesitsel çalışmaya oral cerrahi işlem planlanan ve katılmaya gönüllü olan bireyler dahil edilmiştir. Veriler demografik bilgiler, siberkondri ciddiyeti, anksiyete ve cerrahi korku düzeylerini belirlemeye yönelik sorulardan oluşan anket formu ile toplanmıştır ve analiz edilmiştir. Tüm analizlerde anlamlılık düzeyi $p<0,05$ olarak kabul edilmiştir.

Bulgular: İnternet kullanım süresine ve katılımcıların internetteki sağlık bilgilerine güvenip güvenmemelerine göre ortalama siberkondri puanları arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmamıştır ($p>0,05$). Siberkondri ciddiyeti ile anksiyete ve cerrahi korku düzeyleri arasında pozitif, anlamlı ilişki saptanmıştır ($p<0,05$). Cerrahi işlem türüne göre anlamlı fark saptanmamıştır ($p>0,05$).

Sonuç: Preoperatif dönemde yüksek siberkondri ciddiyeti, daha yüksek anksiyete ve cerrahi korku ile ilişkilidir. Preoperatif dönemde hastaların çevrimiçi sağlık bilgisi arama davranışlarının sorgulanması klinik açıdan yararlı olabilir.

Anahtar Kelimeler: siberkondri, anksiyete, cerrahi korku, oral cerrahi

EVALUATION OF PREOPERATIVE CYBERCHONDRIA SEVERITY, ANXIETY, AND SURGICAL FEAR LEVELS IN INDIVIDUALS REQUIRING ORAL SURGICAL PROCEDURES

ABSTRACT

Objective: This study aimed to examine preoperative cyberchondria severity, anxiety, and surgical fear levels and the relationships among them in individuals requiring oral surgical procedures.

Methods: This cross-sectional study included individuals scheduled for oral surgical procedures who voluntarily agreed to participate. Data were collected using a questionnaire comprising demographic information and items assessing cyberchondria severity, anxiety, and surgical fear levels, and then analyzed. Statistical significance was set at $p<0.05$ for all analyses.

Results: No statistically significant differences were observed in mean cyberchondria scores according to the duration of internet use or whether participants trusted online health information ($p > 0.05$). Cyberchondria severity was significantly and positively associated with both anxiety and surgical fear levels ($p<0.05$). No significant differences were found according to the type of surgical procedure ($p>0.05$).

Conclusion: Higher preoperative cyberchondria severity was associated with increased anxiety and surgical fear. Assessing patients' online health information-seeking behaviors during the preoperative period may be clinically beneficial.

Keywords: cyberchondria, anxiety, surgical fear, oral surgery

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
2407F3C5

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0000-0002-6987-7068

SİSTOLİK KAN BASINCI İLE İLİŞKİLİ ANTROPOMETRİK, BİYOKİMYASAL VE SOSYODEMOGRAFIK DEĞİŞKENLERİN KISMİ EN KÜÇÜK KARELER REGRESYONU (PLSR) İLE DEĞERLENDİRİLMESİ

Dr. Öğr. Üyesi Erdoğan ASAR*[1]
[1] SBÜ Gülhane Tıp Fakültesi
* Corresponding Author: Erdoğan ASAR
erdo6718@gmail.com

ÖZET

Amaç: Bu çalışmada, yetişkin bireylerde ortalama sistolik kan basıncı ile antropometrik, biyokimyasal ve sosyodemografik değişkenler arasındaki ilişkinin Kısmi En Küçük Kareler Regresyonu (PLSR) yöntemiyle incelenmesi ve modelde göreli katkısı yüksek değişkenlerin belirlenmesi amaçlandı.

Yöntem: Çalışmada National Health and Nutrition Examination Survey (NHANES) 2021–2023 verilerinden oluşturulan 6.123 yetişkine ait veri seti kullanıldı. Ortalama sistolik kan basıncı yanıt değişkeni olarak belirlendi. Modele dahil edilen toplam 45 açıklayıcı değişken; sosyodemografik (7), antropometrik (9) ve biyokimyasal (29) olmak üzere üç grupta sınıflandırıldı. Eksik veriler, Zincirleme Denklemlerle Çoklu Atama (MICE) yöntemiyle ele alınarak her biri 6.123 gözlem içeren 20 tamamlanmış veri seti elde edildi. Elde edilen her bir veri setinde açıklayıcı değişkenler standardize edilerek 8 bileşenli Kısmi En Küçük Kareler Regresyonu (PLSR) modeli kuruldu. Yirmi modelin sonuçları birlikte değerlendirilerek Değişkenlerin Model İçindeki Katkı skorları (VIP) belirlendi.

Bulgular: Sekiz bileşenli PLSR modelinde ortalama açıklanan varyans oranı hata kareleri ortalamasının karekökü (RMSE) değeri ise 15,790,02 mmHg olarak bulundu. Yirmi tamamlanmış veri seti üzerinden hesaplanan ortalama VIP skorlarına göre model içindeki en yüksek göreli katkı yaş değişkeninde gözlendi (VIP=3,59). Yaşı sırasıyla bel-kalça oranı (VIP=1,85), LDH (VIP=1,52), HbA1c (VIP=1,47), hane halkı büyüklüğü (VIP=1,32), glukoz (VIP=1,27), bel çevresi (VIP=1,20), cinsiyet (VIP=1,16), eğitim düzeyi (VIP=1,09) ve vücut ağırlığı (VIP=1,04) izledi.

Sonuç: PLSR analizi, sistolik kan basıncı ile ilişkili antropometrik, biyokimyasal ve sosyodemografik değişkenlerin birlikte değerlendirildiği çok değişkenli yapıyı ortaya koydu. Yaş, model içinde en yüksek göreli katkıya sahip değişken olurken; santral obezite göstergeleri (bel-kalça oranı, bel çevresi), glisemik değişkenler (HbA1c, glukoz) ve biyokimyasal ölçümler (LDH) de öne çıktı. Bulgular, bu değişken gruplarının sistolik kan basıncıyla birlikte değerlendirilmesinin yararlı olabileceğini göstermektedir. VIP skorları değişkenlerin modeldeki göreli katkısını yansıtmakta olup nedensel ilişki veya klinik tahmin performansı olarak yorumlanmamalıdır.

Anahtar Kelimeler: Sistolik kan basıncı, Kısmi En Küçük Kareler Regresyonu (PLSR), Zincirleme Denklemlerle Çoklu Atama (MICE), Değişkenlerin Model İçindeki Katkı skorları (VIP)

ASSESSMENT OF ANTHROPOMETRIC, BIOCHEMICAL, AND SOCIODEMOGRAPHIC VARIABLES ASSOCIATED WITH SYSTOLIC BLOOD PRESSURE USING PARTIAL LEAST SQUARES REGRESSION (PLSR)

ABSTRACT

Objective: This study aimed to investigate the relationship between mean systolic blood pressure and anthropometric, biochemical, and sociodemographic variables in adults using Partial Least Squares Regression (PLSR), and to identify the variables with the highest relative contribution to the model.

Methods: A dataset comprising 6,123 adults derived from the 2021–2023 National Health and Nutrition Examination Survey (NHANES) was used. Mean systolic blood pressure was defined as the response variable. A total of 45 explanatory variables were included in the model and classified into three groups: sociodemographic (7), anthropometric (9), and biochemical (29) variables. Missing data were addressed using Multiple Imputation by Chained Equations (MICE), resulting in 20 completed datasets, each containing 6,123 observations. In each completed dataset, the explanatory variables were standardized, and an eight-component Partial Least Squares Regression (PLSR) model was fitted. The results from the 20 models were evaluated jointly, and the variables' relative contributions to the model were determined using Variable Importance in Projection (VIP) scores.

Results: In the eight-component PLSR model, the mean explained variance ratio was , and the root mean square error (RMSE) was 15.790,02 mmHg. Based on the mean VIP scores calculated across the 20 imputed datasets, age showed the highest relative contribution to the model (VIP = 3.59). Age was followed by waist-to-hip ratio (VIP = 1.85), LDH (VIP = 1.52), HbA1c (VIP = 1.47), household size (VIP = 1.32), glucose (VIP = 1.27), waist circumference (VIP = 1.20), sex (VIP = 1.16), educational level (VIP = 1.09), and body weight (VIP = 1.04), respectively.

Conclusion: The PLSR analysis revealed the multivariable structure arising from the joint evaluation of anthropometric, biochemical, and sociodemographic variables associated with systolic blood pressure. Age had the highest relative contribution to the model, while central obesity indicators (waist-to-hip ratio and waist circumference), glycemic variables (HbA1c and glucose), and biochemical measurements (LDH) also emerged as important contributors. These findings suggest that jointly evaluating these variable groups in relation to systolic blood pressure may be useful. The VIP scores reflect the variables' relative contributions to the model and should not be interpreted as evidence of causal relationships or clinical prediction performance.

Keywords: Systolic blood pressure, Partial Least Squares Regression (PLSR), Multiple Imputation by Chained Equations (MICE), Variable Importance in Projection (VIP).

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
24339D1E

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0009-0008-0304-5278

AÇIK AÇILI GLOKOM VE OKÜLER HİPERTANSİYONDA LATANOPROST, LATANOPROSTEN BUNOD VE KORUYUCUSUZ LATANOPROSTUN OKÜLER YÜZEY VE HASTA KONFORU ÜZERİNE ETKİLERİ: ALTI HAFTALIK KARŞILAŞTIRMALI ÇALIŞMA

Uzman Dr. Ahmet Mehmet SOMUNCU*[1]
[1] Trabzon Kanuni Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Ahmet Mehmet SOMUNCU
mehmetsomuncu89@hotmail.com

ÖZET

GİRİŞ VE AMAÇ:Glokom tedavisinde kullanılan prostaglandin analoglarının çoğunda koruyucu olarak bulunan benzalkonyum klorür (BAK), oküler yüzey için toksiktir. Bu çalışmada molekül ve koruyucu içeriği bakımından farklılık gösteren üç latanoprost temelli rejimi (BAK içeren latanoprost, BAK içeren latanoprosten bunod ve koruyucusuz latanoprost) hasta konforu ve oküler yüzey irritasyonu açısından karşılaştırdık.

Yöntem: Açık açılı glokom veya oküler hipertansiyon tanılı 34 hastanın 34 gözü değerlendirildi; hastalara latanoprost (n=12), latanoprosten bunod (n=13) veya koruyucusuz latanoprost (n=9) verildi. Göz içi basıncı (GİB), OSDI, irritasyon VAS, konjonktival hiperemi, gözyaşı kırılma zamanı (GKZ), Oxford boyanma skoru, semptom skorları ve tedaviye uyum başlangıçta ve altıncı haftada kaydedildi. ANOVA/Kruskal-Wallis, Dunn-Holm post-hoc analizi ve başlangıç değerine göre düzeltilmiş ANCOVA uygulandı.

Bulgular: Gruplar başlangıçta benzerdi; altıncı haftadaki GİB düşüşü gruplar arasında farklılık göstermedi (~%30-32; p=0,86). Koruyucusuz latanoprost grubunda en düşük irritasyon VAS (0,7±0,7'ye karşı 2,1±1,3 ve 2,6±1,3; p=0,004), en düşük hiperemi (p=0,009), boyanma (p=0,026), yabancı cisim hissi (p=0,007), kaşıntı (p=0,016) ve göz ağrısı ile en yüksek tedavi uyumu (%93,4'e karşı %87,8; p=0,031) saptandı. Başlangıca göre düzeltilmiş analizde OSDI (p=0,018) ve GKZ (p=0,022) da bu grupta daha iyiydi. Latanoprosten bunod hiçbir parametrede standart latanoprosttan daha iyi tolere edilmedi.

TARTIŞMA VE SONUÇ:Üç rejim de GİB'i benzer oranda düşürdü; ancak yalnızca koruyucusuz latanoprost oküler yüzey bulgularını, hasta konforunu ve tedaviye uyumu iyileştirdi. Daha yeni bir molekül olmasına karşın hâlâ BAK içeren latanoprosten bunod oküler yüzeyi korumadı. Bu sonuç, yüzey semptomlarının molekülden değil koruyucudan (BAK) kaynaklandığını göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: benzalkonyum klorür, glokom, latanoprost, latanoprosten bunod, oküler yüzey hastalığı, koruyucusuz

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
245CD42A

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0009-0000-8371-4743

ERKEN MEMBRAN RÜPTÜRÜ VE OLİGOHİDRAMNİYOZ EŞLİĞİNDE PRENATAL TANI KONAN KONJENİTAL YÜKSEK HAVA YOLU OBSTRÜKSİYONU SENDROMU

Uzman Dr. Fatma BEYHEKİM*[1]

[1] Selçuk Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı, Perinatoloji Bilim Dalı, Konya, Türkiye

* Corresponding Author: Fatma BEYHEKİM

fatma.beyhekim@selcuk.edu.tr

ÖZET

Amaç: Konjenital yüksek hava yolu obstrüksiyonu sendromu (CHAOS), fetal üst hava yolunun tam veya tama yakın intrinsik tıkanıklığı ile karakterize, nadir ve genellikle ölümcül bir anomalidir. Tabloya çoğunlukla polihidramniyoz eşlik eder. Bu çalışmada, erken membran rüptürü nedeniyle oligohidramniyozla seyreden ve ayrıntılı ultrasonografik incelemeyle CHAOS ile uyumlu bulgular saptanan bir fetüsü sunmayı amaçladık.

Olgu: 25 yaşında, primigravid, akraba evliliği olmayan ve spontan gebeliği bulunan hasta, 18+0. gebelik haftasında su gelmesi şikayetiyle başvurduğu dış merkezden erken membran rüptürü ön tanısıyla kliniğimize sevk edildi. AmniSure testi pozitif sonuçlandı ve hasta yatırıldı. Ultrasonografide maksimum vertikal cep 15 mm olarak ölçüldü. Yatışta yapılan ayrıntılı fetal incelemede her iki akciğerin belirgin biçimde büyümüş ve hiperekojen olduğu, kalbin toraks ortasında sıkışmış göründüğü saptandı. Trakea ve bronşlarda genişleme izlenmedi; obstrüksiyon seviyesi belirlenemedi. Asit, cilt ödemi ve plevral efüzyon yoktu. Mesane ve böbrekler normal görünümdeydi; eşlik eden başka anomali saptanmadı. Bulgular CHAOS ile uyumlu olarak değerlendirildi; aileye tanı ve prognoz hakkında bilgi verilerek terminasyon seçeneği sunuldu. Yatışın ertesi günü kendiliğinden başlayan vajinal kanama ve uterin kasılmalar üzerine hasta komplikasyonsuz olarak spontan abort etti. Abort materyalinden yapılan karyotip analizi normal sonuçlandı.

Sonuç: Erken membran rüptürü ile başvuran ve gebelik kaybı riski yüksek olan olgularda da ayrıntılı fetal anatomik inceleme yapılmalıdır. Membran rüptürü, CHAOS'ta beklenen polihidramniyozu maskeleyebilir. Erken tanı, gebelik devam etse bile yaşam şansı çok düşük olan bu anomali hakkında aileye doğru danışmanlık verilmesini sağlar; gebelik kaybının anlamlandırılması ve ailenin yas süreci açısından da önem taşır.

Anahtar Kelimeler: Konjenital yüksek hava yolu obstrüksiyonu sendromu (CHAOS), Oligohidramniyoz, Prenatal tanı

PRENATAL DIAGNOSIS OF CONGENITAL HIGH AIRWAY OBSTRUCTION SYNDROME ACCOMPANIED BY PREMATURE RUPTURE OF MEMBRANES AND OLIGOHYDRAMNIOS

ABSTRACT

Objective: Congenital high airway obstruction syndrome (CHAOS) is a rare and usually lethal anomaly characterized by complete or near-complete intrinsic obstruction of the fetal upper airway. It is most often accompanied by polyhydramnios. We aimed to present a fetus with oligohydramnios due to premature rupture of membranes, in whom detailed ultrasonographic examination revealed findings consistent with CHAOS.

Case: A 25-year-old primigravida with a spontaneous pregnancy and no consanguinity presented to another center with fluid leakage at 18+0 weeks of gestation and was referred to our clinic with a presumptive diagnosis of premature rupture of membranes. The AmniSure test was positive, and she was hospitalized. Ultrasonography showed a maximum vertical pocket of 15 mm. Detailed fetal examination on admission revealed markedly enlarged, hyperechogenic lungs bilaterally and a heart that appeared compressed in the center of the thorax. No dilatation of the trachea or bronchi was observed, and the level of obstruction could not be determined. There was no ascites, skin edema or pleural effusion. The bladder and kidneys appeared normal, and no other anomaly was detected. The findings were considered consistent with CHAOS; the family was counseled about the diagnosis and prognosis and offered termination. On the day after admission, following the spontaneous onset of vaginal bleeding and uterine contractions, the patient had an uncomplicated spontaneous abortion. Karyotype analysis of the abortion material was normal.

Conclusion: A detailed fetal anatomical examination should be performed even in pregnancies presenting with premature rupture of membranes and at high risk of loss. Membrane rupture may mask the polyhydramnios expected in CHAOS. Early diagnosis enables accurate counseling of the family about this anomaly, which carries a very low chance of survival even if the pregnancy continues, and is also important for making sense of the pregnancy loss and for the grieving process.

Keywords: Congenital high airway obstruction syndrome (CHAOS), Oligohydramnios, Prenatal diagnosis

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
24B23D91

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Acil Yardım ve Afet Yönetimi

ORCID: 0009-0005-3696-4682 | 0000-0002-0165-3535

112 ACİL SAĞLIK PERSONELLERİNDE YAŞAMDA ANLAM VE TRAVMA SONRASI BÜYÜME ARASINDAKİ İLİŞKİNİN İNCELENMESİ

Ma.St İlayda GÜREL*[1], Prof. Dr. Hatice KUMCAĞIZ[1]
[1] Ondokuz Mayıs Üniversitesi
* Corresponding Author: İlayda GÜREL
ilayda.grl10411@gmail.com

ÖZET

Amaç: Travmatik yaşantılar, bireyin psikolojik bütünlüğünü tehdit eden ancak kimi zaman olumlu değişimlere de zemin hazırlayan yaşantılardır. Travma sonrası büyüme, bireyin travmatik bir olayın ardından yaşadığı olumlu psikolojik gelişmeleri ifade ederken; yaşamda anlam ise bireyin hayatını anlamlandırma ve yön verme sürecini yansıtır. Bu araştırmada Samsun ilinde görev yapan 112 acil sağlık hizmetleri personelinin yaşamda anlam düzeyleri ile travma sonrası büyüme düzeyleri arasındaki ilişkiyi incelemek ve ayrıca çeşitli demografik özelliklere göre bu iki değişken arasında anlamlı fark olup olmadığını değerlendirmek hedeflenmiştir.

Yöntem: Nicel araştırma desenine sahip bu çalışma, ilişkisel tarama deseni ile yürütülmüştür. Çalışma grubunu, Samsun ilinde aktif olarak görev yapan ve çevrim içi anket formunu gönüllü olarak dolduran 212 acil sağlık personeli oluşturmuştur. Veri toplama aracı olarak kişisel bilgi formu, Yaşamda Anlam Ölçeği ve Travma Sonrası Büyüme Envanteri kullanılmıştır. Verilerin analizinde betimleyici istatistiklerin yanı sıra Pearson korelasyon ve bağımsız örneklem t-testi uygulanmıştır.

Bulgular: Bulgular, yaşamda anlam düzeyleri ile travma sonrası büyüme arasında pozitif yönde ve anlamlı bir ilişki olduğunu göstermiştir ($r = .553$, $p < .01$). Katılımcıların yaşamda anlam ve travma sonrası büyüme düzeyleri ile cinsiyet, medeni durum ve çocuk sahibi olma durumu arasında anlamlı bir farklılık gözlenmemiştir ($p > .05$).

Sonuç: Elde edilen verilerin, acil sağlık çalışanlarının travmatik yaşantılar karşısında geliştirdikleri olumlu değişimlerin ve yaşamın anlamı konusundaki düşüncelerinin daha iyi anlaşılmasına ve bu konudaki farkındalığın artırılmasına katkı sağlaması beklenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Travma Sonrası Büyüme, Yaşamda Anlam, Acil Sağlık Personeli

INVESTIGATING THE RELATIONSHIP BETWEEN MEANING IN LIFE AND POSTTRAUMATIC GROWTH AMONG 112 EMERGENCY HEALTH PERSONNEL

ABSTRACT

Traumatic experiences are events that threaten an individual's psychological integrity, yet they can sometimes lead to positive changes. Posttraumatic growth refers to the positive psychological developments that occur after a traumatic event, while meaning in life reflects the individual's process of making sense of life and finding direction. This study aimed to examine the relationship between levels of meaning in life and posttraumatic growth among 112 emergency health service personnel working in the province of Samsun, and to assess whether significant differences exist based on various demographic variables. Conducted within a quantitative research design, this study used a relational survey model. The sample consisted of 212 emergency healthcare personnel actively working in Samsun who voluntarily completed an online questionnaire. Data were collected using a personal information form, the Meaning in Life Questionnaire, and the Posttraumatic Growth Inventory. Descriptive statistics, Pearson correlation, and independent samples t-tests were used in the analysis. The findings indicated a positive and statistically significant relationship between meaning in life and posttraumatic growth. No significant differences were found based on gender, marital status, or whether participants had children. The results are expected to contribute to a better understanding of the positive changes developed by emergency health workers in response to traumatic experiences and to raise awareness about their perception of meaning in life.

Keywords: Posttraumatic Growth, Meaning In Life, Emergency Health Personnel

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
25AA2BC7

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-4469-5807

ANTİSOSYAL KİŞİLİK BOZUKLUĞUNDA GEÇMİŞ VE YAKIN DÖNEM ŞİDDETE MARUZ KALMA

Doç. Dr. Seda YILMAZ*[1]
[1] Psikiyatri Özel Muayenehanesi
* Corresponding Author: Seda YILMAZ
sddmrl@hotmail.com

ÖZET

Antisosyal kişilik bozukluğu (ASKB), dürtüsellik, saldırganlık ve kişilerarası ilişkilerde belirgin güçlüklerle seyreden bir kişilik bozukluğudur. Bu bireylerde şiddet davranışları sıklıkla değerlendirilmekle birlikte, yaşam boyunca şiddete maruz kalma deneyimleri de klinik açıdan önem taşımaktadır. Bu çalışmada ASKB tanısı olan bireylerin geçmiş ve yakın dönem şiddete maruz kalma düzeylerini sağlıklı kontrollerle karşılaştırmayı; ayrıca hasta grubunda şiddete maruz kalmanın intihar girişimi, madde kullanımı ve ek psikiyatrik tanı ile ilişkisini değerlendirmeyi amaçladık. Çalışmaya ASKB tanısı bulunan 40 hasta ve 40 sağlıklı kontrol dahil edildi. Katılımcılara sosyodemografik veri formu, Yakın Dönem Şiddete Maruz Kalma Ölçeği (REVS) ve Geçmiş Dönem Şiddete Maruz Kalma Ölçeği (PEVS) uygulandı. ASKB grubunda REVS puanı (43,94±16,23) kontrol grubundan (8,90±7,38) anlamlı olarak yüksekti ($p<0,001$). PEVS puanı da hasta grubunda (23,81±7,01) kontrol grubuna (3,42±3,26) göre anlamlı düzeyde yüksekti ($p<0,001$). Hasta grubunda intihar girişimi türü ve madde kullanım türüne göre REVS ve PEVS puanları açısından anlamlı farklılık saptanmadı ($p>0,05$). Ek psikiyatrik tanılara göre REVS puanları farklılık göstermezken ($p>0,05$), PEVS puanları açısından anlamlı fark bulundu ($p=0,004$); depresif bozukluğu olanlarda geçmiş dönem şiddete maruz kalma düzeyi daha yüksekti. Bu bulgular, ASKB'de şiddetin yalnızca dışa yönelen davranışlar üzerinden değil, bireyin maruz kaldığı yaşam boyu deneyimler üzerinden de ele alınması gerektiğini düşündürmektedir. Özellikle depresif bozukluk eş tanısı bulunanlarda geçmiş dönem şiddete maruz kalmanın daha yüksek olması, travmatik yaşantılar ile erişkin dönemdeki psikiyatrik yükün birlikte değerlendirilmesinin önemine işaret etmektedir. İntihar girişimi ve madde kullanımına göre anlamlı fark saptanmaması ise şiddete maruz kalmanın belirli bir davranış örüntüsünden ziyade daha genel bir klinik özellik olabileceğini düşündürmektedir; ancak alt gruplardaki sınırlı katılımcı sayıları bu sonuçların yorumlanmasında dikkate alınmalıdır. ASKB tanısı olan bireylerin klinik değerlendirmesinde saldırgan davranışların yanı sıra geçmiş ve yakın dönemde maruz kaldıkları şiddet deneyimlerinin de ayrıntılı olarak sorgulanması yararlı olabilir.

Anahtar Kelimeler: Antisosyal kişilik bozukluğu, şiddet, şiddete maruz kalma, geçmiş dönem şiddet, yakın dönem şiddet

PAST AND RECENT EXPOSURE TO VIOLENCE IN INDIVIDUALS WITH ANTISOCIAL PERSONALITY DISORDER

ABSTRACT

Antisocial personality disorder (ASPD) is characterized by impulsivity, aggression, and marked difficulties in interpersonal relationships. Although violent behavior is frequently evaluated in these individuals, experiences of being exposed to violence throughout life are also clinically relevant. This study aimed to compare past and recent exposure to violence in individuals with ASPD and healthy controls and to examine the associations of violence exposure with suicide attempts, substance use, and additional psychiatric diagnoses in the patient group. The study included 40 patients with ASPD and 40 healthy controls. Participants completed a sociodemographic data form, the Recent Exposure to Violence Scale (REVS), and the Past Exposure to Violence Scale (PEVS). The mean REVS score was significantly higher in the ASPD group (43.94±16.23) than in the control group (8.90±7.38) ($p<0.001$). Similarly, the mean PEVS score was higher in the patient group (23.81±7.01) than in controls (3.42±3.26) ($p<0.001$). REVS and PEVS scores did not differ significantly according to type of suicide attempt or substance use ($p>0.05$). REVS scores also did not differ according to additional psychiatric diagnosis ($p>0.05$), whereas PEVS scores showed a significant difference ($p=0.004$); patients with depressive disorder had higher levels of past exposure to violence. These findings suggest that violence in ASPD should be considered not only in terms of outwardly directed behavior but also in relation to lifetime experiences of being exposed to violence. The higher level of past violence exposure among patients with comorbid depressive disorder may indicate the importance of evaluating traumatic experiences together with psychiatric burden in adulthood. The absence of significant differences according to suicide attempt and substance use may suggest that violence exposure represents a broader clinical characteristic rather than a feature limited to a particular behavioral pattern; however, the small sizes of the clinical subgroups should be considered when interpreting these findings. Clinical assessment of individuals with ASPD may therefore benefit from a detailed evaluation of both past and recent experiences of violence exposure in addition to aggressive behavior.

Keywords: Antisocial personality disorder, violence, exposure to violence, past violence, recent violence

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
2668CCFC

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0001-5330-1251

İNTRAOPERATİF TOMOGRAFİ EŞLİĞİNDE C1-C2 VİDALAMA TEKNİKLERİ: CERRAHİ GÜVENLİK, DOĞRULUK VE KLİNİK SONUÇLAR

Dr. Öğr. Üyesi Murat ZAİMOĞLU*[1]
[1] Ankara Universitesi
* Corresponding Author: Murat ZAİMOĞLU
m.zaimoglu.neurosurgery@gmail.com

ÖZET

Başlık: İntraoperatif Tomografi Eşliğinde C1-C2 Vidalama Teknikleri: Cerrahi Güvenlik, Doğruluk ve Klinik Sonuçlar

Amaç: Üst servikal omurga cerrahisinde C1 (atlas) ve C2 (aksis) segmentlerinin stabilizasyonu, vertebral arter ve spinal kord gibi kritik nörovasküler yapılara yakınlığı nedeniyle üst düzey cerrahi hassasiyet gerektirir. Bu çalışmanın amacı, intraoperatif tomografi (i.CT) rehberliğinde gerçekleştirilen C1-C2 vidalama tekniklerinin cerrahi doğruluğunu, güvenliğini ve klinik sonuçlarını değerlendirmektir.

Gereç ve Yöntem: C1 lateral mass , C2 pedikül, laminar veya transartiküler vida tespiti uygulanan olgularda i.CT kullanımı incelenmiştir. Cerrahi esnasında elde edilen anlık 3 boyutlu verilerle vida yerleşim doğruluğu analiz edilmiş, olası malpozisyon oranları ve revizyon gereksinimleri değerlendirilmiştir.

Bulgular: İntraoperatif tomografi kullanımı, cerrahi görüşü ve anatomik oryantasyonu artırarak vida malpozisyon oranlarını minimum seviyeye indirmiştir. Gerçek zamanlı 3 boyutlu görüntüleme sayesinde, hatalı yerleştirilen vidalar operasyon bitmeden fark edilerek aynı seans içinde başarıyla revize edilmiştir. Bu yaklaşım, vasküler ve nörolojik komplikasyon riskini belirgin ölçüde azaltmış; postoperatif dönemde tatmin edici klinik ve radyolojik iyileşme oranları elde edilmiştir.

Sonuç: İntraoperatif tomografi eşliğinde (C1-C2) vidalama teknikleri, üst servikal bölgenin karmaşık anatomisinde hata payını minimuma indiren, cerrahi güvenliği ve fiksasyon kalitesini artıran güvenilir ve etkin bir yöntemdir.

Anahtar Kelimeler: servikal, füzyon, travma

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
2688604A

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID:

EV TİPİ BEYAZLATMA SONRASINDA MATERYAL KALINLIĞI VE RENKLENDİRİCİ ORTAMLARIN 3B YAZICI İLE ÜRETİLEN KRON REZİNİNİN RENK STABİLİTESİ VE BEYAZLIK İNDEKSİ ÜZERİNDEKİ ETKİSİ

Dr. Öğr. Üyesi Dalndushe ABDULAİ*[1]
[1] Biruni Üniversitesi
* Corresponding Author: Dalndushe ABDULAİ
dyshedyshe@gmail.com

ÖZET

Amaç: Bu çalışmanın amacı, materyal kalınlığı ve farklı renklendirici ortamların, 14 günlük bekletme ve bunu takiben uygulanan ev tipi beyazlatma sonrasında üç boyutlu yazıcı ile üretilen daimi kron rezininin renk stabilitesi ve beyazlık indeksi üzerindeki etkilerini değerlendirmektir.

Yöntem: Üç boyutlu yazıcı ile üretilen daimi kron rezininden hazırlanan örnekler; materyal kalınlığına (0,8, 1,0 ve 2,0 mm) ve bekletme ortamına (distile su, kahve, çay, kırmızı şarap ve kola) göre gruplandırıldı. Başlangıç CIELAB renk koordinatları (L*, a* ve b*) bekletme işlemi öncesinde ölçüldü. Örnekler renklendirici ortamlarda 14 gün bekletildikten sonra %16 karbamid peroksit kullanılarak ev tipi beyazlatma uygulandı. Renk ölçümleri bekletme ve beyazlatma işlemlerinden sonra tekrarlandı. Renk farkı CIEDE2000 formülü (ΔE00) kullanılarak, Diş Hekimliği Beyazlık İndeksi (WI_D) ise WI_D = 0,511L* − 2,324a* − 1,100b* formülü ile hesaplandı. Materyal kalınlığı ve bekletme ortamının etkileri faktöriyel varyans analizi ile değerlendirildi ve çoklu karşılaştırma testleri uygulandı ($\alpha = 0,05$).

Bulgular: Materyal kalınlığı ve renklendirici ortam, 14 günlük bekletme sonrasında renk değişimini anlamlı düzeyde etkiledi (her ikisi için $P < 0,001$). Kalınlık × renklendirici ortam etkileşimi de anlamlı bulundu ($P < 0,001$). En yüksek renk değişimi kırmızı şarap, çay ve kahve gruplarında gözlendi (ΔE00 sırasıyla yaklaşık 3,65, 3,61 ve 3,06). Beyazlatma tüm gruplarda WI_D değerlerini anlamlı düzeyde artırdı ($P < 0,001$) ve renklendirmeye bağlı renk değişimini azalttı.

Sonuç: Materyal kalınlığı ve renklendirici ortam, üç boyutlu yazıcı ile üretilen kron rezininin renk stabilitesini etkiledi. Kırmızı şarap, çay ve kahve en fazla renk değişimine neden olurken, distile su ve kola daha düşük düzeyde değişiklik oluşturdu. Ev tipi beyazlatma, beyazlık değerlerini artırdı ve renklendirmeye bağlı renk değişimini azalttı; ancak ileri derecede renklenen örneklerin başlangıç optik özelliklerini tamamen geri kazandıramadı. Materyal kalınlığı, renk değişimine karşı direnci etkiledi.

Anahtar Kelimeler: 3B yazıcı; renk stabilitesi; beyazlatma; materyal kalınlığı; beyazlık indeksi

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
27239432

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID:

VESTİBÜLER KEMİK DEFEKTİ VE GİNGİVAL LASERASYON BULUNAN ESTETİK BÖLGEDE AŞAMALI İMPLANT TEDAVİSİ: OLGU SUNUMU

Arş. Gör. Recep KARAKUŞ*[1]
[1] Fırat Üniversitesi
* Corresponding Author: Recep KARAKUŞ
rkarakus@firat.edu.tr

ÖZET

Amaç: Bu olgu sunumunun amacı, maksiller anterior bölgede mevcut vestibüler kemik defekti ve diş çekimi sırasında gelişen vestibüler gingival laserasyonun soket augmentasyonu, gecikmiş implant yerleştirilmesi ve protetik rehabilitasyonu içeren aşamalı bir yaklaşımla yönetimini sunmaktır.

Olgu Sunumu: Sistemik hastalığı bulunmayan 34 yaşındaki hasta, maksiller sol santral kesici diş bölgesinde estetik şikâyetlerle kliniğimize başvurdu. Klinik ve radyolojik değerlendirmede, 21 numaralı dişin servikal bölgesinde diş dokusu kaybı saptandı. İmplant destekli rehabilitasyon planlandı ve hastanın bilgilendirilmiş onamı alındı. Lokal anestezi altında, atravmatik çekim tekniği hedeflenerek gerçekleştirilen işlem sırasında vestibüler diş etinde laserasyon gelişti. Çekim sonrasında soketin vestibüler kemik duvarının bulunmadığı gözlendi ve soket augmentasyonu uygulandı. Dört aylık iyileşme döneminin ardından implant yerleştirildi. Yeterli primer stabilite elde edilmesi üzerine geçici restorasyon uygulandı. İmplant yerleştirilmesinden dört ay sonra daimi protetik restorasyon tamamlandı; protetik rehabilitasyon sürecinde peri-implant yumuşak doku konturu estetik gereksinimler doğrultusunda şekillendirildi. Çekim sırasında gelişen gingival laserasyon dışında, tedavinin sonraki aşamalarında ek komplikasyon gözlenmedi.

Sonuç: Bu olguda, vestibüler kemik defekti ve çekim sırasında gelişen gingival laserasyon varlığında aşamalı implant tedavisiyle protetik rehabilitasyon tamamlandı. Soket augmentasyonu, gecikmiş implant yerleştirilmesi ve protetik süreçte yumuşak doku konturunun şekillendirilmesini içeren bu yaklaşım, estetik bölgedeki doku yetersizliklerinin yönetimine ilişkin bir klinik örnek sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Soket augmentasyonu, estetik bölge, gingival laserasyon, gecikmiş implant yerleştirilmesi.

STAGED IMPLANT TREATMENT IN THE ESTHETIC ZONE WITH A BUCCAL BONE DEFECT AND GINGIVAL LACERATION: A CASE REPORT

ABSTRACT

Objective: This case report aims to describe the management of a pre-existing buccal bone defect and a buccal gingival laceration occurring during tooth extraction in the anterior maxilla through a staged approach involving socket augmentation, delayed implant placement, and prosthetic rehabilitation.

Case Report: A 34-year-old patient with no systemic disease presented to our clinic with esthetic concerns in the maxillary left central incisor region. Clinical and radiographic assessment revealed loss of tooth structure in the cervical region of tooth 21. Implant-supported rehabilitation was planned, and informed consent was obtained. Extraction was performed under local anesthesia with the intention of using an atraumatic technique; however, a buccal gingival laceration occurred during the procedure. Following extraction, the buccal socket wall was found to be absent, and socket augmentation was performed. After a four-month healing period, an implant was placed. Adequate primary stability was achieved, and a provisional restoration was provided. The definitive prosthetic restoration was completed four months after implant placement, and the peri-implant soft tissue contour was shaped during prosthetic rehabilitation to address esthetic requirements. Apart from the gingival laceration occurring during extraction, no additional complications were observed during the subsequent treatment stages.

Conclusion: In this case, prosthetic rehabilitation was completed through staged implant treatment in the presence of a buccal bone defect and a gingival laceration occurring during extraction. This approach, involving socket augmentation, delayed implant placement, and soft tissue contouring during prosthetic rehabilitation, provides a clinical example of the management of tissue deficiencies in the esthetic zone.

Keywords: Socket augmentation, esthetic zone, gingival laceration, delayed implant placement.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
27E82DD5

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0002-9641-0156

SEMPTOMATİK KOLELİTİAZİSTE LAPAROSKOPİK KOLESİSTEKTOMİNİN GÜVENLİĞİ: TEK CERRAHIN 3 YILLIK DENEYİMİ

Uzman Dr. Can UC*[1]
[1] Buca Seyfi Demirsoy Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Can UC
drcanuc@gmail.com

ÖZET

Giriş: Safra kesesi taşı hastalığı, toplumda yaklaşık %10–20 sıklığında görülen yaygın bir sağlık sorunudur. [1] Semptomatik kolelitiazisin standart tedavisi laparoskopik kolesistektomi olup, genel cerrahi pratiğinde en sık uygulanan cerrahi girişimlerden biridir. [2] aygın olarak uygulanmasına rağmen laparoskopik kolesistektomi, ciddi morbidite ve mortalite riski taşıyan bir işlemdir. Literatürde genel morbidite oranları %1,6–5,3, perioperatif mortalite oranları %0,08–0,14 ve açık cerrahiye dönüş oranları %0,6–8,2 arasında bildirilmektedir.[3,4] Bu çalışmada, tek merkezde ve tek cerrah tarafından gerçekleştirilen laparoskopik kolesistektomilerin klinik sonuçlarının değerlendirilmesi ve literatür verileriyle karşılaştırılması amaçlanmıştır.

Materyal – Metod: Ağustos 2023 - Ekim 2026 tarihleri arasında semptomatik kolelitiazis nedeniyle laparoskopik kolesistektomi uygulanan hastalar retrospektif olarak değerlendirildi. On sekiz yaşından büyük ve semptomatik kolelitiazis tanısıyla opere edilen hastalar çalışmaya dahil edilirken akut kolesistit veya safra kesesi polibi nedeniyle opere edilen hastalar çalışma dışı bırakıldı. Veriler hastane bilgi yönetim sisteminden elde edildi. Hastaların demografik özellikleri, operasyon süresi, hastanede kalış süresi, dren uygulaması, açık cerrahiye dönüş, postoperatif komplikasyonlar ve mortalite değerlendirildi.

Bulgular: Çalışmaya 183 kadın ve 52 erkek olmak üzere toplam 235 hasta dahil edildi. Hastaların yaş ortalaması 48,06 yıl, ortalama operasyon süresi 63,42 dakika (20–303 dakika) ve ortalama hastanede kalış süresi 1,42 gün (1–6 gün) idi. Subhepatik alana 118 hastada (%50,2) dren yerleştirildi. Sekiz hastada (%3,4) açık cerrahiye geçildi. Açık cerrahiye dönüş nedenleri yedi hastada Calot üçgenindeki fibrozise bağlı diseksiyon güçlüğü, bir hastada ise kanama idi. Postoperatif dönemde yedi hastada (%3,0) komplikasyon gelişti. Bunlar; yoğun bakım takibi gerektiren akciğer ödemi ve bronkospazm (birer hasta), kanama nedeniyle yeniden laparoskopik girişim (bir hasta), hipertansif atak (bir hasta), postoperatif sıvı koleksiyonu (iki hasta) ve koledokolitiazise bağlı ikter (bir hasta) olarak kaydedildi. Hastaların hiçbirinde mortalite görülmedi.

Sonuç: Semptomatik kolelitiazis için laparoskopik kolesistektomi merkezimizde dünya literatürüne uygun şekilde güvenle uygulanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: laparoskopik kolesistektomi, komplikasyon, mortalite, morbidite

SAFETY OF LAPAROSCOPIC CHOLECYSTECTOMY FOR SYMPTOMATIC CHOLELITHIASIS: A SINGLE-SURGEON EXPERIENCE OVER THREE YEARS

ABSTRACT

Introduction: Gallstone disease is a common health problem, affecting approximately 10–20% of the general population. Laparoscopic cholecystectomy is the standard treatment for symptomatic cholelithiasis and is one of the most frequently performed surgical procedures in general surgery practice. Despite its widespread use, laparoscopic cholecystectomy carries risks of significant morbidity and mortality. The literature reports overall morbidity rates ranging from 1.6% to 5.3%, perioperative mortality rates of 0.08%–0.14%, and conversion-to-open surgery rates of 0.6%–8.2%. This study aimed to evaluate the perioperative outcomes of laparoscopic cholecystectomies performed by a single surgeon at a single center and to compare these outcomes with those reported in the literature.

Materials and Methods: Patients who underwent laparoscopic cholecystectomy for symptomatic cholelithiasis between August 2023 and October 2026 were retrospectively evaluated. Patients aged over 18 years who underwent surgery for symptomatic cholelithiasis were included, whereas those operated on for acute cholecystitis or gallbladder polyps were excluded. Data were obtained from the hospital information management system. Demographic characteristics, operative time, length of hospital stay, drain placement, conversion to open surgery, postoperative complications, and mortality were evaluated.

Results: A total of 235 patients, including 183 women and 52 men, were included in the study. The mean age was 48.06 years. The mean operative time was 63.42 minutes (range, 20–303 minutes), and the mean length of hospital stay was 1.42 days (range, 1–6 days). A subhepatic drain was placed in 118 patients (50.2%). Conversion to open surgery was required in eight patients (3.4%). The reasons for conversion were difficult dissection due to fibrosis in the Calot's triangle in seven patients and bleeding in one patient. Postoperative complications occurred in seven patients (3.0%). These included pulmonary edema and bronchospasm requiring intensive care unit monitoring (one patient each), bleeding requiring repeat laparoscopic intervention (one patient), a hypertensive episode (one patient), postoperative fluid collections (two patients), and jaundice secondary to choledocholithiasis (one patient). No mortality was observed.

Conclusion: Laparoscopic cholecystectomy for symptomatic cholelithiasis is performed safely at our center, with outcomes consistent with those reported in the international literature.

Keywords: laparoscopic cholecyctectomy, complication, mortality, morbidity

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
28E8E42B

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-8056-4177

FASET EKLEM KAYNAKLI AĞRIDA MEDİAL DAL BLOĞU SONRASI RADYOFREKANS TEDAVİSİNE GEÇİŞ KRİTERLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ: ALGOLOJİ UZMANLARI ARASINDA KESİTSEL ANKET ÇALIŞMASI

Uzman Dr. Nevcihan ŞAHUTOĞLU BAL*[1]
[1] Ankara Bilkent Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Nevcihan ŞAHUTOĞLU BAL
nevci_sahut@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Bu çalışmada, algoloji uzmanlarının faset eklem kaynaklı ağrıda medial dal bloğu (MBB) sonrası radyofrekans ablasyona (RFA) geçişte kullandıkları kriterlerin ve klinik karar farklılıklarının değerlendirilmesi amaçlandı. Yöntem: Tanımlayıcı kesitsel anket çalışmasına aktif olarak algoloji alanında çalışan 25 uzman hekim dahil edildi. Çalışma 16.09.2026 tarihinde etik kurul onayı aldı (TABED No: 2-26-2790). Etik kurul onayının ardından 25 algoloji uzmanına anket yüz yüze uygulandı; 25 hekimin tamamı anketi tamamladı (yanıt oranı %100). On beş maddelik ankette ağrı azalması eşiği, blok stratejisi ve klinik senaryolardaki kararlar sorgulandı; sekiz klinik kriter 1–9 arasında puanlandı. Bulgular: Katılımcıların %48'i RFA için ≥%50 ağrı azalmasını seçerken, %36'sı sabit bir yüzde kullanılmaması gerektiğini belirtti. Kriterlerin önem puanları anlamlı olarak farklıydı (Friedman $\chi^2(7)=59.82$, $p<.001$; Kendall's $W=0.342$). Hasta tarafından bildirilen global iyileşme en yüksek ortalama puana ve yüksek/kritik önem oranına sahipti (8.04±1.10; %88); görüntüleme uyumu en düşük değerlendirildi (medyan 4 [3–6]; %12). İlk MBB'de ≥%80 ağrı azalması olduğunda katılımcıların %80'i rutin ikinci blok yapmayacağını bildirdi. %50 ağrı azalması ve belirgin fonksiyonel düzelme senaryosunda ise yalnız %20 doğrudan RFA'ya geçeceğini belirtti. Sonuç: MBB sonrası RFA kararında belirgin heterojenlik vardır. Ağrı azalması yanında global iyileşme, fonksiyon ve klinik bağlamın birlikte değerlendirilmesi, bölgeye özgü standardize karar çerçevelerine gereksinimi desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: medial dal bloğu, radyofrekans ablasyon, faset eklem ağrısı, prognostik blok, klinik karar verme

EVALUATION OF CRITERIA FOR PROCEEDING TO RADIOFREQUENCY TREATMENT AFTER MEDIAL BRANCH BLOCK IN FACET JOINT–MEDIATED PAIN: A CROSS-SECTIONAL SURVEY OF PAIN MEDICINE SPECIALISTS

ABSTRACT

Objective: To evaluate the criteria used by pain medicine specialists when deciding whether to proceed from medial branch block (MBB) to radiofrequency ablation (RFA) for facet joint–mediated pain and to assess variability in clinical decision-making. Methods: This descriptive cross-sectional survey included 25 physicians actively practicing pain medicine. Ethics approval was obtained on September 16, 2026 (TABED No. 2-26-2790). After approval, the survey was administered face-to-face to 25 pain medicine specialists; all 25 completed it (response rate, 100%). A 15-item questionnaire assessed pain-relief thresholds, block strategies, and decisions in clinical scenarios; eight clinical criteria were rated on a 1–9 scale. Results: Forty-eight percent selected ≥50% pain relief as the threshold for RFA, whereas 36% stated that no fixed percentage should be used. Importance ratings differed significantly across the eight criteria (Friedman $\chi^2(7)=59.82$, $p<.001$; Kendall's $W=0.342$). Patient-reported global improvement had the highest mean score and proportion of high/critical ratings (8.04±1.10; 88%), whereas imaging concordance was rated lowest (median 4 [IQR 3–6]; 12%). When the first MBB produced ≥80% pain relief, 80% would not routinely perform a second block. In contrast, only 20% reported that they would proceed directly to RFA when 50% pain relief was accompanied by clear functional improvement. Conclusion: Considerable heterogeneity exists in decision-making after MBB. Integrating pain reduction with global improvement, function, and clinical context may better reflect real-world practice and supports development of region-specific standardized decision frameworks.

Keywords: medial branch block, radiofrequency ablation, facet joint pain, prognostic block, clinical decision-making

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
290A2A78

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-2784-2027

GASTROİNTESTİNAL DİSMOTİLİTE, GLUKAGON BENZERİ PEPTİD-1 TEMELLİ AJANLAR VE OPİOİDLER: DİSPROPORSİYONALİTE ANALİZİ VE ZAMANSAL-BİLDİRİCİ HETEROJENLİĞİ

Uzman Dr. Hulusi Can KARPUZCU*[1]
[1] Ankara Etlik Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Hulusi Can KARPUZCU
can.karpuzcu@gmail.com

ÖZET

Amaç: Glukagon benzeri peptid-1 (GLP-1) temelli tedaviler ve opioidler gastrointestinal motiliteyi bozabilir. Bu çalışmada, her iki ilaç sınıfının aynı bireysel olgu güvenlilik raporunda yer aldığı durumlarda gastrointestinal dismotilite olaylarının, ilaç sınıflarının tek başına bildirim örüntülerine göre beklenenden daha fazla bildirilip bildirilmediğinin değerlendirilmesi amaçlandı.

Yöntem: ABD Gıda ve İlaç Dairesi Advers Olay Raporlama Sistemi'nde (FAERS) 2011Q1–2026Q1 dönemine ait, yinelenen kayıtlar ayıklandıktan sonra elde edilen 18.264.970 bireysel olgu güvenlilik raporu analiz edildi. Önceden tanımlanan eş-primer sonuçlar üst gastrointestinal motor disfonksiyon ve alt gastrointestinal fonksiyonel dismotiliteydi. Primer etkileşim değerlendirmesinde Omega (Ω) küçültme ölçütü kullanıldı. Tamamlayıcı analizlerde ham etkileşim raporlama odds oranı (ROR) ile ayarlanmış toplamsal ve çarpımsal etkileşim modelleri uygulandı. Zamansal ve bildirim kanalı analizleri post hoc tanısal analizler olarak gerçekleştirildi.

Bulgular: Her iki ilaç sınıfını içeren 12.028 ortak bildirimin 471'inde dar kapsamlı gastrointestinal dismotilite olayı saptandı; toplamsal etkileşimsizlik modeline göre beklenen olay sayısı 171,1 idi (Ω=1,46; Ω025=1,33). Ham etkileşim raporlama odds oranı 1,41 (%95 GA 1,27–1,56) bulundu. Ayarlanmış toplamsal etkileşim, 100.000 ortak bildirim başına 2.462 fazla olay (%95 GA 1.196–3.729) ile pozitifken, ayarlanmış çarpımsal etkileşim oranı 1,02 (%95 GA 0,73–1,42) idi. Dar kapsamlı dismotilite içeren 471 ortak bildirimin 422'si (%89,6) 2025Q1–2026Q1 döneminde gerçekleşti; bu 422 bildirimin 398'i (%94,3) tüketici veya avukat kaynaklıydı. 2024Q4'e kadar olan dönemde ve yalnızca sağlık profesyonellerinden gelen bildirimlerde pozitif bir bildirim etkileşim sinyali gözlenmedi.

Sonuç: FAERS'te GLP-1 temelli ajanlar ile opioidlerin aynı raporda yer aldığı durumlarda gastrointestinal dismotilite açısından genel bir görünür bildirim etkileşim sinyali saptandı. Bununla birlikte bu örüntü, kullanılan etkileşim ölçeğine bağlıydı ve belirgin zamansal ve bildirim-kanalı heterojenliği gösterdi. Bulgular, ilaçların gerçekten eşzamanlı kullanıldığını, nedensel bir ilişkiyi veya doğrulanmış bir farmakolojik etkileşimi göstermemektedir.

Anahtar Kelimeler: GLP-1 reseptör agonistleri, opioid analjezikler, gastrointestinal motilite, advers ilaç reaksiyonları, farmakovijilans

GASTROINTESTINAL DYSMOTILITY, GLUCAGON-LIKE PEPTIDE-1–BASED AGENTS AND OPIOIDS: DISPROPORTIONALITY ANALYSIS AND TEMPORAL AND REPORTER HETEROGENEITY

ABSTRACT

Objective: Glucagon-like peptide-1 (GLP-1)–based therapies and opioids can impair gastrointestinal motility. This study aimed to evaluate whether gastrointestinal dysmotility events were reported more frequently than expected from the reporting patterns of either drug class alone when both drug classes were listed in the same individual case safety report.

Methods: We analyzed 18,264,970 individual case safety reports from the US Food and Drug Administration Adverse Event Reporting System (FAERS) covering 2011Q1–2026Q1 after deduplication. The prespecified co-primary outcomes were upper gastrointestinal motor dysfunction and lower gastrointestinal functional dysmotility. The Omega (Ω) shrinkage measure was used for the primary interaction assessment. Complementary analyses included the crude interaction reporting odds ratio (ROR) and adjusted additive and multiplicative interaction models. Temporal and reporter-channel analyses were conducted as post hoc diagnostic analyses.

Results: Among 12,028 co-reports containing both drug classes, 471 included a narrow gastrointestinal dysmotility event; the expected number under the additive no-interaction model was 171.1 (Ω=1.46; Ω025=1.33). The crude interaction reporting odds ratio was 1.41 (95% CI, 1.27–1.56). Adjusted additive interaction was positive, corresponding to 2,462 excess events per 100,000 co-reports (95% CI, 1,196–3,729), whereas the adjusted multiplicative interaction ratio was 1.02 (95% CI, 0.73–1.42). Of the 471 co-reports containing narrow dysmotility, 422 (89.6%) occurred during 2025Q1–2026Q1; 398 of these 422 reports (94.3%) were submitted by consumers or lawyers. No positive reporting interaction signal was observed through 2024Q4 or among reports submitted exclusively by healthcare professionals.

Conclusion: In FAERS, an overall apparent reporting interaction signal for gastrointestinal dysmotility was observed in reports containing both GLP-1–based agents and opioids. However, this pattern depended on the interaction scale used and showed marked temporal and reporter-channel heterogeneity. These findings do not establish actual concurrent use of the drugs, a causal relationship, or a confirmed pharmacological interaction.

Keywords: GLP-1 receptor agonists, opioid analgesics, gastrointestinal motility, adverse drug reactions, pharmacovigilance

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
29EBA717

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Veteriner Hekimliği

ORCID: 0000-0003-0265-3163

EMBRİYOGENEZ SÜRECİNDE HÜCRESEL SENESENS: GEÇİCİ BİR GELİŞİMSEL SİNYAL MEKANİZMASI MI?

Dr. Nurşin AYDIN*[1]
[1] Kurum Yok
* Corresponding Author: Nurşin AYDIN
nursinaydin21@gmail.com

ÖZET

Hücresel senesens (hücre döngüsünün kalıcı olarak durması), uzun süre yalnızca yaşlanma ve kanserle ilişkilendirilmiş olsa da güncel bulgular embriyonik gelişim sırasında belirli dokularda geçici bir mekanizma olarak ortaya çıktığını göstermektedir. Bu çalışma, gelişimsel senesensin doku şekillenmesinde bir "sinyal mekanizması" olarak işlev görüp görmediğini literatür verileri ışığında değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Memeliler, kuşlar, amfibiler ve balıklar üzerindeki çalışmalar incelendiğinde; fare embriyolarında sinir tüpü, iç kulak ve uzuv tomurcuğu gibi kritik yapılarda senesens hücreleri saptanmıştır. Bu süreçte hücreler, klasik yaşlanmadan farklı olarak DNA hasarı yanıtı (p53/p16) vermez; süreç p21 proteini ve TGFβ/SMAD gibi spesifik sinyal yollarıyla kontrol edilir. Dikkat çekici bir bulgu olarak, p21 eksikliği nedeniyle senesens gerçekleşmediğinde, organizmanın bu boşluğu apoptozu (programlı hücre ölümü) artırarak telafi ettiği görülmüştür. Ayrıca, senesens hücrelerinin salgıladığı faktörler (SASP), gelişimsel sinyal merkezleri gibi hareket ederek çevre dokuları yönlendirir. Örneğin, aksolotl (Ambystoma mexicanum)'larda bu hücrelerin rejenerasyonu desteklediği gözlenmiştir. Ancak, senesensi belirlemek için kullanılan "SA-β-Gal" testinin doğruluğu tartışmalıdır; bazı araştırmacılar bu testin senesensi değil, dokudaki temizlikçi hücrelerin (makrofajlar) aktivitesini yansıtabileceğini savunmaktadır. Gelişimsel senesens, hasar yanıtından farklı, doku biçimlenmesi için özelleşmiş, geçici ve hassas bir programdır. Senesens hücrelerinin birer sinyal merkezi olarak işlev gördüğü hipotezi güçlü olsa da kullanılan belirteçlerin özgüllüğü ve bu mekanizmanın gelişim için mutlak zorunluluğu üzerine bilimsel tartışmalar sürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Embriyonik gelişim, geçici sinyal, hücresel senesens, p21, SASP.

CELLULAR SENESCENCE DURING EMBRYOGENESIS: A TRANSIENT DEVELOPMENTAL SIGNALING MECHANISM?

ABSTRACT

Although cellular senescence (permanent arrest of the cell cycle) has long been associated solely with aging and cancer, current findings show that it emerges as a transient mechanism in certain tissues during embryonic development. This study aims to evaluate, in the light of literature data, whether developmental senescence functions as a "signaling mechanism" in tissue shaping. When studies on mammals, birds, amphibians, and fish are examined, senescent cells have been detected in critical structures such as the neural tube, inner ear, and limb bud in mouse embryos. In this process, unlike classical aging, the cells do not mount a DNA damage response (p53/p16); the process is controlled by the p21 protein and specific signaling pathways such as TGFβ/SMAD. As a striking finding, when senescence does not occur due to p21 deficiency, the organism has been observed to compensate for this gap by increasing apoptosis (programmed cell death). Furthermore, the factors secreted by senescent cells act like developmental signaling centers and direct surrounding tissues. For example, in axolotls (Ambystoma mexicanum), these cells have been observed to support regeneration. However, the accuracy of the "SA-β-Gal" assay used to identify senescence is controversial; some researchers argue that this assay may reflect not senescence but the activity of scavenger cells (macrophages) in the tissue.

Developmental senescence is a transient and finely tuned program specialized for tissue morphogenesis, distinct from the damage response. Although the hypothesis that senescent cells function as signaling centers is strong, scientific debates continue regarding the specificity of the markers used and the absolute necessity of this mechanism for development.

Keywords: Embryonic development, transient signaling, cellular senescence, p21, SASP.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
2A35A6C9

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

TEDAVİ NAİF GLOKOM HASTALARINDA LATANOPROSTENE BUNOD %0,024'ÜN BİR AYLIK GÖZ İÇİ BASINCI VE OPTİK BİYOMETRİ ÜZERİNE ETKİSİ

Uzman Dr. Ahmet Taner UYSAL*[1]
[1] Trabzon Kanuni E. A. H
* Corresponding Author: Ahmet Taner UYSAL
ahmettaneruysal@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Latanoprostene bunod %0,024'ün, daha önce antiglokomatöz ilaç, lazer veya cerrahi uygulanmamış tedavi naif glokom hastalarında göz içi basıncı (GİB) ve optik biyometri üzerine bir aylık etkisinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Yöntem: Tek merkezli prospektif gözlemsel çalışmaya, yeni tanı konulup latanoprostene bunod %0,024 monoterapisi başlanan 15 hastanın 26 gözü alındı. GİB Goldmann aplanasyon tonometrisi, biyometrik parametreler optik düşük koherens reflektometri (Lenstar LS900) ile tedavi öncesi ve medyan 34. günde (30-42 gün) ölçüldü. İki gözü dahil edilen hastalarda göz ortalaması alınarak analiz birimi hasta kabul edildi; biyometrik parametrelere Holm düzeltmesi uygulandı. Bulgular: Yaş ortalaması 60,5±13,0 yıl olan hastaların 11'inde primer açık açılı glokom, üçünde psödoeksfolyatif glokom, birinde oküler hipertansiyon vardı. Ortalama GİB 25,93±3,19 mmHg'den 19,57±3,14 mmHg'ye geriledi (ortalama azalma 6,37±3,29 mmHg, %24,1±11,1; p<0,001); hastaların %66,7'sinde en az %20, %26,7'sinde en az %30 azalma sağlandı. Santral kornea kalınlığı 6,27±8,08 µm azaldı (düzeltilmiş p=0,012), lens kalınlığı 0,056±0,059 mm arttı (düzeltilmiş p=0,031); aksiyel uzunluk, aköz derinliği, keratometri, korneal astigmatizma, white-to-white ve pupil çapında anlamlı değişiklik saptanmadı. Sonuç: Latanoprostene bunod %0,024, tedavi naif hastalarda birinci ayda anlamlı ve klinik olarak belirgin GİB azalması sağlamıştır. Kornea ve lens kalınlığındaki küçük değişimlerin klinik önemi, cihazın ölçüm tekrarlanabilirliği sınırında kalmaları nedeniyle belirsizdir. Diğer optik biyometrik parametrelerde anlamlı değişiklik izlenmemiştir

Anahtar Kelimeler: Latanoprostene bunod, glokom, göz içi basıncı, optik biyometri, tedavi naif hastalar

THE ONE-MONTH EFFECT OF LATANOPROSTENE BUNOD 0.024% ON INTRAOCULAR PRESSURE AND OPTICAL BIOMETRY IN TREATMENT-NAIVE GLAUCOMA PATIENTS

ABSTRACT

Aim: To evaluate the one-month effect of latanoprostene bunod 0.024% on intraocular pressure (IOP) and optical biometry in treatment-naive glaucoma patients who had not previously received antiglaucoma medication, laser, or surgery. Methods: This single-center prospective observational study included 26 eyes of 15 newly diagnosed patients started on latanoprostene bunod 0.024% monotherapy. IOP was measured by Goldmann applanation tonometry and biometric parameters by optical low-coherence reflectometry (Lenstar LS900) before treatment and at a median of day 34 (range 30-42). For patients with both eyes included, eye-level values were averaged and the patient was used as the unit of analysis; Holm correction was applied to biometric parameters. Results: Mean age was 60.5±13.0 years; 11 patients had primary open-angle glaucoma, three had pseudoexfoliative glaucoma, and one had ocular hypertension. Mean IOP decreased from 25.93±3.19 mmHg to 19.57±3.14 mmHg (mean reduction 6.37±3.29 mmHg, 24.1±11.1%; p<0.001); at least 20% reduction was achieved in 66.7% of patients and at least 30% reduction in 26.7%. Central corneal thickness decreased by 6.27±8.08 µm (adjusted p=0.012) and lens thickness increased by 0.056±0.059 mm (adjusted p=0.031); no significant change was observed in axial length, aqueous depth, keratometry, corneal astigmatism, white-to-white distance, or pupil diameter. Conclusion: Latanoprostene bunod 0.024% provided a significant and clinically meaningful IOP reduction at one month in treatment-naive patients. The clinical significance of the small changes in corneal and lens thickness remains uncertain, as they were close to the measurement repeatability limits of the device. No significant change was observed in the other optical biometric parameters.

Keywords: Latanoprostene bunod, Glaucoma, Intraocular pressure, Optical biometry, Treatment-naive

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
2A4D743F

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0003-3752-8469

EKSTRAKT BAZLI DERİ PRİK TESTLERİNDE HAMAM BÖCEĞİ VE EV TOZU AKARI EŞ DUYARLANMASI: MOLEKÜLER TANISAL YAKLAŞIM AÇISINDAN ÇIKARIMLAR

Uzman Dr. Ferhat SAĞUN*[1], Prof. Dr. Şevket ARSLAN[1], Doç. Dr. Fatih ÇÖLKESEN[1]
[1] Necmettin Erbakan Üniversitesi Tıp Fakültesi
* Corresponding Author: Ferhat SAĞUN
ferhatsagun@gmail.com

ÖZET

Giriş ve Amaç: Ev tozu akarları (house dust mite, HDM) ve hamam böceği arasında, başta tropomiyozinler olmak üzere ortak moleküler komponentlere bağlı çapraz reaktivite görülebilir. Ancak ekstrakt bazlı deri prik testleri (DPT), gerçek eş duyarlanma ile moleküler çapraz reaktiviteyi ayırt edemez. Bu çalışmada hamam böceği sensitizasyonu ile Dermatophagoides farinae ve D. pteronyssinus sensitizasyonu arasındaki ilişkiyi ve bunun moleküler tanısal yaklaşım açısından olası önemini değerlendirmeyi amaçladık.

Gereç ve Yöntemler: On yıllık retrospektif kesitsel çalışmada, üçüncü basamak bir alerji ve immünoloji merkezinde DPT uygulanmış erişkinlerden hamam böceği, D. farinae ve D. pteronyssinus testlerinin tümü mevcut olan 21.582 hasta değerlendirildi. Herhangi bir HDM sensitizasyonu, D. farinae ve/veya D. pteronyssinus pozitifliği olarak tanımlandı. İlişkiler odds oranı (OR) ve %95 güven aralığı (GA) ile değerlendirildi; yaş ve cinsiyete göre düzeltilmiş OR lojistik regresyonla hesaplandı.

Bulgular: Hastaların 1.091'inde hamam böceği sensitizasyonu saptandı. Herhangi bir HDM sensitizasyonu hamam böceği pozitif hastalarda %62,3, negatif hastalarda %14,2 idi (OR: 10,03; %95 GA: 8,82–11,41; p<0,001). İlişki yaş ve cinsiyete göre düzeltme sonrasında da devam etti (düzeltilmiş OR: 9,82; %95 GA: 8,63–11,17; p<0,001). D. farinae pozitifliği sırasıyla %58,8 ve %12,8; D. pteronyssinus pozitifliği ise %46,7 ve %9,5 olarak bulundu (her ikisi için p<0,001).

Sonuç: Hamam böceği sensitizasyonuna HDM sensitizasyonunun güçlü biçimde eşlik ettiği görüldü. Ekstrakt bazlı DPT'deki bu eş pozitiflik gerçek eş duyarlanma ile moleküler çapraz reaktiviteyi ayırt edememektedir. Bu ayrım, özellikle alerjen immünoterapisi planlanan hastalarda klinik olarak ilgili primer sensitizan kaynağın belirlenmesi açısından önem taşıyabilir. Eş zamanlı hamam böceği ve HDM pozitifliği bulunan seçilmiş hastalarda moleküler tanısal yaklaşım ek bilgi sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Deri prik testi, ev tozu akarı, hamam böceği, moleküler tanı

CO-SENSITIZATION TO COCKROACH AND HOUSE DUST MITE IN EXTRACT-BASED SKIN PRICK TESTING: IMPLICATIONS FOR A MOLECULAR DIAGNOSTIC APPROACH

ABSTRACT

Background and Aim: Cross-reactivity between house dust mite (HDM) and cockroach allergens may occur through shared molecular components, particularly tropomyosins. However, extract-based skin prick testing (SPT) cannot distinguish genuine co-sensitization from molecular cross-reactivity. We aimed to evaluate the association of cockroach sensitization with Dermatophagoides farinae and D. pteronyssinus sensitization and its potential implications for a molecular diagnostic approach.

Materials and Methods: In this 10-year retrospective cross-sectional study, 21,582 adults with available SPT results for cockroach, D. farinae, and D. pteronyssinus were evaluated at a tertiary allergy and immunology center. Any HDM sensitization was defined as positivity to D. farinae and/or D. pteronyssinus. Associations were expressed as odds ratios (ORs) with 95% confidence intervals (CIs), and age- and sex-adjusted ORs were calculated using logistic regression.

Results: Cockroach sensitization was detected in 1,091 patients. Any HDM sensitization was present in 62.3% of cockroach-positive and 14.2% of cockroach-negative patients (OR: 10.03; 95% CI: 8.82–11.41; p<0.001). The association remained significant after adjustment for age and sex (adjusted OR: 9.82; 95% CI: 8.63–11.17; p<0.001). D. farinae sensitization rates were 58.8% and 12.8%, and D. pteronyssinus sensitization rates were 46.7% and 9.5%, respectively (both p<0.001).

Conclusion: Cockroach sensitization was strongly associated with HDM sensitization. Extract-based SPT cannot determine whether such co-positivity represents genuine co-sensitization or molecular cross-reactivity. This distinction may be particularly relevant when identifying the clinically relevant primary sensitizing source in patients considered for allergen immunotherapy. A molecular diagnostic approach may provide additional information in selected patients with concomitant cockroach and HDM positivity.

Keywords: Cockroach, house dust mite, molecular diagnosis, skin prick test

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
2CF3B948

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0000-0001-7042-9185 | 0000-0001-8856-7359 | 0000-0001-8087-563X | 0009-0008-6064-3709

AKDENİZ DİYETİNE UYUM KONUSUNDAKİ ARAŞTIRMALARIN BİBLİYOMETRİK ANALİZİ

Dr. Öğr. Üyesi Esra Tansu SARIYER*[1], Dr. Öğr. Üyesi Gonca YILDIRIM[2], Dr. Kenan GÖKDAĞ[3], Hemş. Defne Duru YILMAZ[4]

[1] Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Hamidiye Sağlık Bilimleri Fakültesi, Beslenme ve Diyetetik Bölümü
[2] Toros Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Beslenme ve Diyetetik Bölümü
[3] Milli Eğitim Bakanlığı (Phd), Matematik Öğretmenliği Bölümü
[4] Beslenme ve Diyetetik Bölümü Lisans Öğrencisi, Toros Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Beslenme ve Diyetetik Bölümü& Hemşire, Göztepe Prof. Dr. Süleyman Yalçın City Hastanesi, Hemşirelik Departmanı
* Corresponding Author: Esra Tansu SARIYER
esratansu.sariyer@sbu.edu.tr

ÖZET

Amaç: Bu çalışma, Akdeniz diyetine uyum ile ilişkili literatürün bibliyometrik özellikleri, zamansal gelişimi, uluslararası iş birliğini ve temel araştırma konularını analiz etmeyi amaçlamıştır. Yöntem: Bibliyometrik veriler, 17 Kasım 2025 tarihinde Web of Science veri tabanından elde edilmiştir. Arama işlemi; Akdeniz diyeti (“mediterranean diet*”, “mediterranean-diet*”, “mediterranean dietary pattern*”, “mediterranean nutrition*” veya “mediterranean food pattern*”) ve uyum (adherence, compliance, concordance, “dietary adherence”, “diet adherence” veya “adherence to diet”) ile ilgili terimler kullanılarak "Konu" (TS) alanında gerçekleştirilmiştir. Analize, 2003 ile 2025 yılları arasında yayımlanmış toplam 1.785 yayın dahil edilmiştir. Bibliyometrik ağları oluşturmak ve görselleştirmek için VOSviewer yazılımı kullanılmıştır. Bulgu:Akdeniz diyetine uyumla ilgili yayın ve atıf sayılarında zaman içinde önemli bir artış olduğunu; özellikle 2018 yılından sonra yayın sayısında hızlı bir yükseliş yaşandığını göstermiştir. Küresel iş birliği ağında İspanya, İtalya, Amerika Birleşik Devletleri ve Yunanistan kilit rol oynayan ülkeler arasında yer alırken, Türkiye'nin de son dönemdeki yayınlarda bağlantı yoğunluğunu artırdığı görülmüştür. Anahtar kelimelerin birlikte görülme (co-occurrence) analizi, literatürün ağırlıklı olarak obezite, metabolik sendrom, hipertansiyon, inflamasyon ve insülin direnci gibi kardiyometabolik sağlıkla ilişkili temalara odaklandığını ortaya koymuştur. Fiziksel aktivite, uyku, stres ve genel yaşam kalitesi gibi yaşam tarzıyla ilgili diğer faktörler de önemli çalışma konuları haline gelmiştir. Ayrıca, ergenler ve çocuklar ile yaşlı bireyler üzerine yapılan araştırmalar da ayrı birer çalışma alanı oluşturmuştur. Zamansal görselleştirme; insülin direnci, oksidatif stres, COVID-19, ekran süresi ve kırılganlık gibi temaların son yıllarda daha fazla önem kazandığını göstermiştir. Sonuç: Akdeniz diyetine uyum konusundaki literatür zamanla önemli ölçüde genişlemiş; sosyodemografik faktörleri, çeşitli popülasyon gruplarını, yaşam tarzı unsurlarını ve kardiyometabolik sağlığı kapsayan çok yönlü bir çalışma alanına dönüşmüştür.

Anahtar Kelimeler: Akdeniz diyeti, Akdeniz diyetine uyum, bibliyometrik analiz, VOSviewer, Web of Science

A BIBLIOMETRIC ANALYSIS OF RESEARCH ON MEDITERRANEAN DIET ADHERENCE

ABSTRACT

Aim: This study aimed to analyze the bibliometric characteristics, temporal evolution, international collaboration and main research topics associated with adherence to the Mediterranean diet. Methods: Bibliometric data were extracted from the Web of Science on November 17, 2025. The search was performed in the Topic (TS) field for terms related to mediterranean diet (“mediterranean diet*”, “mediterranean-diet*”, “mediterranean dietary pattern*”, “mediterranean nutrition*” or “mediterranean food pattern*”) and terms related to adherence (adherence, compliance, concordance, “dietary adherence”, “diet adherence” or “adherence to diet”). A total of 1.785 publications between 2003 and 2025 were included in the analysis. VOSviewer was used to generate and visualize bibliometric networks. Results: The results indicated a significant increase over time in the number of publications and citations related to adherence to the Mediterranean diet, with a rapid increase in the number of publications after 2018. Spain, Italy, the United States, and Greece were among the key players in the global collaboration network, while Türkiye showed improved connectivity in recent publications. Keyword co-occurrence analysis showed that the literature mainly focused on themes related to cardiometabolic health such as obesity, metabolic syndrome, hypertension, inflammation and insulin resistance. Other factors related to lifestyle, such as physical activity, sleep, stress, and overall quality of life, have also become important topics of study. In addition, investigations on adolescents and children, as well as on the elderly, were separate fields of research. Temporal visualization indicated that themes such as insulin resistance, oxidative stress, COVID-19, screen time, and frailty have become more significant in recent years. Conclusion: The literature on Mediterranean diet adherence has grown significantly over time and has evolved into a multifaceted field of study that includes sociodemographic factors, various population groups, lifestyle factors, and cardiometabolic health.

Keywords: Mediterranean diet, Mediterranean diet adherence, bibliometric analysis, VOSviewer, Web of Science

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
2E95322E

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID: 0009-0007-8029-2734 | 0000-0002-1807-4281

TRAVMA SONRASI VERTİKAL KÖK KIRIĞINA BAĞLI DİŞ KAYBININ FİBERLE GÜÇLENDİRİLMİŞ ADEZİV KÖPRÜ İLE REHABİLİTASYONU: OLGU SUNUMU

Uzm. Merve PALA*[1], Doç. Dr. Periş ÇELİKEL[2]
[1] Atatürk Üniversitesi
[2] Atatürk Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
* Corresponding Author: Merve PALA
umrv65@gmail.com

ÖZET

Travmatik dental yaralanmalar sonrasında tedaviye geç başvuru, pulpal ve periodontal iyileşmeyi olumsuz etkileyerek çok yönlü ve çok aşamalı bir tedavi planlaması gerektirebilmektedir. Bu olgu sunumunda, travmadan 1 hafta sonra kliniğimize başvuran 12 yaşında sistemik hastalığı bulunmayan bir hastada görülen çoklu travmatik yaralanmanın tedavi süreci sunulmuştur. Klinik muayenede daha önce kanal tedavisi görmüş 11 numaralı dişte vertikal kök kırığı ve mobil kök parçası, 12 ve 21 numaralı dişlerde ise sublüksasyona bağlı mobilite saptanmıştır. İlk seansta, vertikal kök kırığı tanısı nedeniyle bu kırık tipinde endike olan tedavi yaklaşımı doğrultusunda 11 numaralı diş çekilmiş, 12-21 numaralı dişlere ise splint uygulanmıştır. İki hafta sonra splintin sökülmesini takiben, mevcut semptomları nedeniyle 21 numaralı dişe kanal tedavisine başlanmış; işlem sırasında saptanan sekonder çürüğün temizlenmesi esnasında desteksiz kalan diş yapısı eski restorasyonla birlikte kuron seviyesinden kırılmış ve dişte travma öncesine dayanan nekrozun mevcut olduğu belirlenmiştir. Bu dişin kanal tedavisi AH Plus patı ve lateral/vertikal kompaksiyon tekniği uygulanarak tamamlanmış, fiber post ve direkt kompozit rezin ile koronal restorasyon sağlanmıştır. Aynı seansta, 11 numaralı diş boşluğunu kapatmak amacıyla 12-21 numaralı dişlerden destek alınarak fiber-güçlendirilmiş köprü uygulanmış ve pontik olarak akrilik diş uyumlandırılmıştır. Üç aylık kontrolde hastada semptom gözlenmemiştir. Bu olgu, gecikmiş başvurulu çoklu travma vakalarında doğru sıralanmış ve çok aşamalı bir tedavi yaklaşımıyla fonksiyonel ve estetik olarak başarılı sonuçlar elde edilebileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Travmatik diş yaralanması, vertikal kök kırığı, fiber post, fiber köprü, çocuk hasta

REHABILITATION OF TOOTH LOSS DUE TO VERTICAL ROOT FRACTURE AFTER TRAUMA WITH A FIBER-REINFORCED ADHESIVE BRIDGE: A CASE REPORT

ABSTRACT

Delayed presentation following traumatic dental injuries may compromise pulpal and periodontal healing, often requiring a multifaceted, multi-stage treatment plan. This case report presents the management of multiple traumatic injuries in a systemically healthy 12-year-old patient who presented one week after trauma. Clinical examination revealed a vertical root fracture with a mobile root fragment in the previously root-canal-treated tooth #11, and subluxation-related mobility in teeth #12 and #21. In the first session, tooth #11 was extracted in line with the standard treatment for vertical root fracture, and a splint was placed on teeth #12-21. Two weeks later, following splint removal, root canal treatment was initiated on tooth #21 due to persistent symptoms; during the procedure, secondary caries was identified, and while removing it, the unsupported tooth structure fractured at the crown level together with the existing restoration, revealing necrosis predating the trauma. Root canal treatment of this tooth was completed using AH Plus sealer with lateral/vertical compaction, and coronal restoration was achieved with a fiber post and direct composite resin. In the same session, a fiber-reinforced bridge supported by teeth #12-21 was placed to close the space of tooth #11, using an acrylic tooth as the pontic. No symptoms were observed at the three-month follow-up. This case demonstrates that a well-sequenced, multi-stage treatment approach can achieve functional and esthetic success even in cases of delayed presentation with multiple dental injuries.

Keywords: Traumatic dental injury, vertical root fracture, fiber post, fiber-reinforced bridge, pediatric patient

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
2EA21C5B

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0003-1183-4847

LİPOPOLİSAKKARİT KAYNAKLI ENDOTOKSEMİNİN SIÇANLARDA FARKLI ORGANLAR VE ANTİOKSİDAN SİSTEM ÜZERİNDEKİ ERKEN AŞAMA ETKİLERİ

Doç. Dr. Hasan ÇALIŞKAN[1], Dr. Öğr. Üyesi Pakize Nur AKKAYA[1], Dr. Öğr. Üyesi Fatma Bahar SUNAY[1], Dr. Öğr. Üyesi Seda KOÇAK*[2], ,

[1] Balıkesir Üniversitesi
[2] Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi
* Corresponding Author: Seda KOÇAK
sdakocak@gmail.com

ÖZET

Lipopolisakkarit (LPS), bakteriyel bir endotoksindir. Bu çalışma, sistemik LPS toksisitesinin karaciğer, akciğerler, kalp, dalak, pankreas ve böbrekler üzerindeki erken aşama etkilerini araştırmayı amaçlamaktadır. Çalışma için etik onay, Balıkesir Üniversitesi'nden alınmıştır (Protokol No.: 2026/6-5). Çalışmada 16 yetişkin erkek sıçan kullanılmıştır. LPS grubuna intraperitoneal enjeksiyon yoluyla 2 mg/kg E. coli kaynaklı LPS verildi (n=8), kontrol grubuna ise 1 ml/kg salin verilmiştir. Hayvanlar, ilacın verilmesinden 24 saat sonra ötenaziye tabi tutulmuştur. Serumda toplam antioksidan kapasite (TAS), toplam oksidan kapasite (TOS) ve OSI ölçülmüştür. Karaciğer, akciğerler, kalp, böbrekler, dalak ve pankreas üzerinde histolojik incelemeler yapıldı. Serum TAS, kontrol grubuna kıyasla anlamlı derecede azaldı ($p<0.01$). LPS grubunda, kontrol grubuna kıyasla TOS ve OSI değerlerinde hafif bir artış gözlendi; ancak bu artış istatistiksel olarak anlamlı değildi ($p > 0.05$). Akciğerlerde alveolar yapısal anormallikler ve septal kalınlaşma gözlendi. LPS uygulamasının ardından böbreklerde ve epitel hücrelerinde vasküler dejenerasyon, fırça kenarı hasarı ve nekroz gözlendi. Kalp ve pankreasta iltihaplanma ve fibroz alanlarında artış gözlendi. Dalakta, kırmızı pulpa konjesyonu, dalak hücrelerinde şişlik ve ikincil foliküler yoğunlukta artış mevcuttu. Karaciğerde, Kupffer hücrelerinde artış ve hepatositlerde vakuolar dejenerasyon gözlendi. Sistemik LPS uygulamasının ardından, hücresel hasar, nekroz ve fibroz gibi önemli bulgular gözlemlendi. Bu bulgular, erken aşamadaki LPS uygulamasından sonra çeşitli organ sistemlerinin olumsuz etkilendiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Lipopolisakkarit, histolojik değişiklikler, oksidatif stres

EARLY-STAGE EFFECTS OF LIPOPOLYSACCHARIDE-INDUCED ENDOTOXEMIA ON VARIOUS ORGANS AND THE ANTIOXIDANT SYSTEM IN THE RATS

ABSTRACT

Lipopolysaccharide (LPS) is a bacterial endotoxin. This study aims to investigate the early-stage effects of systemic LPS toxicity on the liver, lungs, heart, spleen, pancreas, and kidneys. Ethical approval for the study was obtained from Balikesir University (Protocol No.: 2026/6-5). Sixteen adult male rats were used in the study. The LPS group received 2 mg/kg of E. coli-derived LPS via intraperitoneal injection (n=8), while the control group received 1 ml/kg of saline. The animals were euthanized 24 hours after administration. Total antioxidant status (TAS), total oxidant status (TOS), and oxidative stress index (OSI) were measured in serum. Histological examinations were performed on the liver, lungs, heart, kidneys, spleen, and pancreas. Serum TAS was significantly reduced compared to the control group ($p<0.01$).TOS and OSI showed a slight increase in the LPS group compared to the control group, though this increase was not statistically significant ($p > 0.05$). Alveolar structural abnormalities and septal thickening were observed in the lungs. Following LPS administration, vascular degeneration, brush border damage, and necrosis were observed in the kidneys and epithelial cells. An increase in the area of inflammation and fibrosis was observed in the heart and pancreas. In the spleen, there was red pulp congestion, swollen spleen cells, and an increase in secondary follicular density. In the liver, an increase in Kupffer cells and vacuolar degeneration in hepatocytes were observed. Following systemic LPS administration, significant findings such as cellular damage, necrosis, and fibrosis were observed. These findings indicate that various organ systems are adversely affected following early-stage LPS administration.

Keywords: Lipopolysaccharide, histological changes, oxidative stress

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
2EFBDDE8

TÜR / TYPE
Poster

KONU / TOPIC
Eczacılık

ORCID: 0000-0002-8041-6844 | 0000-0003-2597-6184 | 0000-0002-7979-0089 | 0000-0002-9856-5418

SERBEST FERULİK ASİT VE FERULİK ASİT YÜKLÜ KATI LİPİD NANOPARTİKÜLLERİN BALB/C FARELERDE ANKSİYOLİTİK BENZERİ ETKİLERİNİN KARŞILAŞTIRILMASI

Prof. Dr. Rana ARSLAN*[1], Prof. Dr. Evrim AKYIL[2], Prof. Dr. Nurcan BEKTAŞ[1], Ecz. Mevcude ÇAM[3]

[1] Anadolu Üniversitesi Eczacılık Fakültesi, Farmakoloji ABD
[2] Anadolu Üniversitesi Eczacılık Fakültesi, Farmasötik Teknoloji ABD
[3] Anadolu Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Farmakoloji ABD
* Corresponding Author: Rana ARSLAN
rbeis@anadolu.edu.tr

ÖZET

Amaç: Anksiyete bozuklukları, sosyal ve mesleki işlevselliği olumsuz etkileyen, toplumda yaygın görülen psikiyatrik bozukluklardır. Mevcut farmakoterapilerin advers etkileri ve uzun süreli kullanıma ilişkin kısıtlılıkları, yeni tedavi alternatiflerinin araştırılmasını gerekli kılmaktadır [WHO, 2026]. Bitkisel kökenli bir fenolik bileşik olan ferulik asidin (FA) deneysel modellerde anksiyolitik benzeri aktivite gösterdiği bildirilmiştir [Wang ve ark., 2017; Çetiner ve ark., 2025]. Katı lipit nanopartiküller (KLN); kullanılan bileşenlere ve üretim yöntemine bağlı olarak düşük toksisite, organik çözücü kullanılmadan hazırlanabilme ve büyük ölçekte üretilebilme, doku hedefleme potansiyelleri, katı lipit matrislerinin etkin maddeyi kimyasal bozunmaya karşı koruyabilmesi ve kontrollü salıma olanak sağlaması gibi avantajları nedeniyle ilaç taşıyıcı sistemler olarak araştırılmaktadır [Öztürk ve ark., 2025; Yalçınkaya ve ark., 2025]. Bu çalışmada, serbest FA ile FA yüklü KLN formülasyonunun (KLN-FA) BALB/c farelerdeki anksiyolitik benzeri etkilerinin karşılaştırılması amaçlanmıştır.

Yöntem: Çalışma, Anadolu Üniversitesi Deney Hayvanları Biriminden temin edilen BALB/c farelerde gerçekleştirilmiştir. Davranış deneyleri, çevresel gürültü, aydınlatma, sıcaklık ve nem koşullarının standardize edildiği odalarda, 10.00–16.00 saatleri arasında yürütülmüştür. Serbest FA ve KLN-FA, ile ilgili deney gruplarına 25, 50 ve 100 mg/kg dozlarında intraperitoneal (i.p.) yolla uygulanmış; pozitif kontrol olarak diazepam (i.p.) kullanılmıştır. Uygulamalardan 30 dakika sonra anksiyolitik benzeri aktivite, açık alan, delikli tahta, yükseltilmiş artı labirent ve aydınlık–karanlık kutu testleri kullanılarak değerlendirilmiştir [Çetiner ve ark., 2025]. Hayvanların davranışları video kaydına alınmıştır. Çalışma, Anadolu Üniversitesi Hayvan Deneyleri Yerel Etik Kurulunun 17.03.2021 tarih ve 2021-11 sayılı onayı ve Anadolu Üniversitesi BAP Komisyonu tarafından desteklenen 2101S005 numaralı proje kapsamında yürütülmüştür.

Bulgular: Aydınlık–karanlık kutu testinde KLN-FA, eş doz serbest FA ile karşılaştırıldığında, test edilen tüm dozlarda aydınlık bölmede geçirilen süreyi anlamlı olarak artırmıştır. Açık alan testinde, serbest FA'nın 25 mg/kg dozu dışında kalan uygulama gruplarında merkez bölgede geçirilen süre kontrol grubuna göre anlamlı olarak artmıştır. 50 mg/kg KLN-FA grubu ile serbest FA grubu karşılaştırıldığında anlamlı bir artış saptanmıştır. Delikli tahta test sonuçlarına göre, her iki formülasyonun tüm dozlarında keşfedilen delik sayısı kontrol grubuna göre artmış; KLN-FA gruplarında daha belirgin bir artış gözlenmiştir. Yükseltilmiş artı labirent testinde, her iki uygulamanın tüm dozlarında kontrol grubuna göre anlamlı anksiyolitik benzeri aktivite belirlenmiştir. Eş doz serbest FA ve KLN-FA arasında yapılan karşılaştırmada ise KLN-FA'nın 25 mg/kg dozunda serbest FA'ya göre anlamlı etki gösterdiği belirlenmiştir.

Sonuç ve Tartışma: Bulgular, FA'nın deneysel anksiyete modellerindeki anksiyolitik benzeri aktivitesini desteklemekte ve KLN formülasyonunun bu aktiviteyi teste ve doza bağlı olarak artırabildiğini göstermektedir. Bu sonuçlar, FA'nın anksiyolitik benzeri etkisinin geliştirilmesinde KLN temelli taşıyıcı sistemlerin araştırılmasını desteklemektedir. Bununla birlikte, gözlenen etkinlik artışının biyoyararlanım, beyin dağılımı veya salınım profilindeki değişikliklerle ilişkisini ortaya koymak için farmakokinetik ve mekanistik çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Ferulik asit, katı lipid nanopartikül, anksiyolitik benzeri aktivite, davranış testleri, BALB/c fare.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
308C0C19

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0001-9799-8134 | 0000-0002-2149-0163 | 0000-0002-2403-4884

FOURNİER GANGRENİNİN NADİR BİR KOMPLİKASYONU OLARAK PENİL NEKROZ: OLGU SUNUMU VE LİTERATÜR İNCELEMESİ

Uzman Dr. Ufuk BOZKURT[1],
Doç. Dr. Özer BARAN*[1], **Doç. Dr. Salih BÜRLUKKARA**[1], **Arş. Gör. Dr. Meriç Doğukan DEMİR***[1],
Arş. Gör. Dr. Ahmet Mustafa DOĞAN[1],
[1] Karabük Üniversitesi Tıp Fakültesi, Karabük/Türkiye
* Corresponding Author: Özer BARAN
ozerbaran@karabuk.edu.tr
* Corresponding Author: Meriç Doğukan DEMİR
dogu-kan-93@hotmail.com

ÖZET

Giriş: Fournier gangreni (FG), dış genital organları ve perineal bölgeyi etkileyen, ilerleyici bir nekrotizan fasiittir. Yüksek morbidite ve mortalite oranına sahiptir ve hızla perineal bölgeden tüm karın, alt ekstremiteler ve göğüs bölgesine doğru yayılım gösterebilir.

Geniş spektrumlu antibiyotik tedavisi, nekrotik ve enfekte dokuların seri debridmanı, yara bakımı ve altta yatan diyabet gibi hastalıkların kontrol altına alınması, Fournier gangreninin yönetiminin önemli bir parçasıdır. Testislerin nörovasküler beslenmesinin genellikle korunması ve etrafını saran farklı fasial yapısı sayesinde FG olgularında testisin tutulumu nadirdir. Ayrıca penis de, kapsamlı vasküler anatomisi nedeniyle klinik tabloda nadiren yer alır. Penis, terminal arterler tarafından beslendiği için nekroz sıklıkla, distal nekroz olarak ortaya çıkar. Bununla birlikte, ilerlemiş vakalarda nadirde olsa penektomi ve orşiektomi de dahil olmak üzere ciddi organ kayıplarına neden olabilir.

Olgu sunumu: 51 yaşında, diyabet, hipertansiyon ve son dönem böbrek yetmezliği tanısı konmuş bir erkek hasta, on gündür devam eden skrotal ödem, akıntı ve renk değişikliği şikayetiyle acil serviste görüldü. Yapılan klinik ve laboratuvar değerlendirmesi sonrası hasta fournier gangreni ön tanısı ile interne edildi. Acil debridman planlanan hastadan aydınlatılmış onam ve rutinler alındıktan sonra geniş spektrumlu antibiyotiklere başlandı. Ardından ameliyathanede geniş debritman yapıldı. Hastanın ilk debridmanından sonra, tüm skrotumu, suprapubik ve perineal bölgeleri etkileyen nekrotizan fasiit görüldü. Her üç günde bir seri debridman yapıldı ve yara yerine negatif basınçlı vakum cihazı kullanılarak hasta takip edildi.

İlk debridmandan sonra genel sağlık durumunda kötüleşme nedeniyle hasta yoğun bakım ünitesine alındı. Üçüncü seansta, kan akışının yetersizliği sonucu sol testiste nekroz görüldükten sonra sol orşiektomi yapıldı. Penise ve sağ testise kan akışının normal olduğu tespit edildi. Dördüncü debridman sırasında penisin neredeyse tamamında, üretrada ciddi enfeksiyon ve sağ testiste kan akışının yetersizliği nedeniyle nekroz görüldü. Ardından hastaya sağ orşiektomi uygulandı. Korpus kavernozum ve üretra kesildi. Üretranın distal nekrotik bölümü çıkarıldı. Kalan sağlam üretraya Foley kateteri yerleştirildi. Penis kruralara kadar serbest bırakıldıktan sonra penil kruralar tek tek kesildi. Penis ve pubis arasındaki bağlar kesildikten ve kanama durdurulduktan sonra penektomi yapıldı. Sol inguinal alanda yara dudakları debride edilerek primer süture edildi. Hastanın takibinde yara yerinin iyileştiği izlenirken hastanın oral alımında bozulma başladı ve önceden beri var olan dahili problemleri nedeniyle genel sağlık durumu kötüleşen hasta yoğun bakım ünitesine alındı. Yapılan tüm tedavilere rağmen ilk müdahaleden 44 gün sonra hasta hayatını kaybetti.

Sonuç: Fournier gangreni hızla ilerleyen acil bir durumdur. Erken teşhis, geniş spektrumlu antibiyotik tedavisi, acil debridman, yara yeri bakımı ve altta yatan nedenlerin tedavisi FG'de hayati önem taşımaktadır. Ancak tüm bunlara rağmen, sepsis, organ kaybı ve ölüm gibi sonuçlara yol açabilir**.**

Anahtar Kelimeler: Fournier gangreni, Penil Nekroz, Penektomi

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
30FA9590

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID:

GLP-1 TEMELLİ İLAÇLARIN HEDONİK AÇLIK ÜZERİNE ETKİLERİNİN İNCELENMESİ

Doç. Dr. Osman BOZKURT*[1]
[1] Selçuk Üniversitesi
* Corresponding Author: Osman BOZKURT
dytosmanbozkurt@gmail.com

ÖZET

Hedonik açlık (hedonic hunger), enerji açığı olmadan lezzetli besinlere yönelik sık düşünce ve tüketme dürtüsü olarak tanımlanmıştır. Bu derlemede GLP-1 reseptör agonistleri (GLP-1 RA) ile GIP/GLP-1 ikili agonisti tirzepatidin hedonik açlığa etkisinin incelenmesi amaçlanmıştır. PubMed, Web of Science, Scopus ve Google Scholar'da Ocak 2007-Eylül 2026 dönemi taranmış; hedonik açlık ya da besin ödülü ilişkilerini inceleyen 13 insan çalışması (10'u randomize çalışma 3'ü randomize olmayan), 2 sistematik derleme ve 1 hayvan çalışması, toplam 16 çalışma irdelenmiştir. Eksenatidin damardan tek seferlik verilmesi, obez ve tip 2 diyabetli bireylerde beynin ödül ve iştahla ilgili bölgelerinde besin görsellerine yanıtı azaltmıştır (n=48). Semaglutid 1,0 mg 12 haftada gün boyu enerji alımını plaseboya göre %24 azaltmış, tatlı olmayan yüksek yağlı besinleri sevme ve bu besinlere farkında olmadan yönelme eğilimini azaltmıştır (n=30). Semaglutid 2,4 mg, 20. haftada öğle enerji alımını %35 azaltmış (n=72); 2 yıllık izlemde yeme isteğini kontrol etme becerisindeki iyileşme 104. haftada da korunmuştur (n=174). Tirzepatid üçüncü haftada öğle enerji alımını plaseboya göre 524,6 kkal (%95 GA: −648,1; −401,0) azaltmış, Besin Gücü Ölçeği puanını düşürmüştür (n=114). Etkinin kalıcılığı ölçüte göre değişmiştir. Besin meşguliyeti (food preoccupation) farkı liraglutid ile 52. haftada (n=113), semaglutid ile 40. haftada (n=120) anlamlı bulunmamış, ancak semaglutid grubunda öğle enerji alımı 60. haftada plasebodan yaklaşık 270 kkal düşük kalmıştır. Liraglutid 16 haftada milkshake beğenisinde ve ventromedial prefrontal korteks yanıtında anlamlı değişiklik oluşturmamıştır (n=44). Liraglutid, semaglutid ve dulaglutid kullanan bireylerin yer aldığı 5 çalışmayı (n=182) birleştiren meta-analizde, Tıkınırcasına Yeme Ölçeği (Binge Eating Scale) puanı kontrol grubuna göre ortalama 8,14 puan azalmıştır (%95 GA: −13,13; −3,15). Mevcut çalışmalar, GLP-1 RA ve tirzepatidin hedonik açlığı özellikle tedavinin ilk 20-24 haftasında, besine yönelik istek ve meşguliyeti azaltarak baskıladığına işaret etmiştir. Bu etki her ölçütte kalıcı olmamış; iştah ve besin meşguliyeti üzerindeki etki zamanla zayıflarken enerji alımındaki azalma 60. haftaya kadar sürmüş, besinden alınan hazza etkisi ise tutarsız kalmıştır. Bu nedenle bu ilaçları kullanan bireylerde diyet danışmanlığının yalnızca tedavinin başlangıcıyla sınırlı kalmaması, hedonik açlığın yeniden artabileceği altıncı aydan sonraki dönemi de kapsaması önerilmiştir. Besin Gücü Ölçeğini birincil sonlanım olarak kullanan ve ilacın bırakılmasından sonraki dönemi de izleyen uzun süreli randomize çalışmalara gereksinim duyulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Hedonik açlık, GLP-1 reseptör agonistleri, Semaglutid, Tirzepatid

INVESTIGATION OF THE EFFECTS OF GLP-1-BASED DRUGS ON HEDONIC HUNGER

ABSTRACT

Hedonic hunger is defined as frequent thoughts about and urges to consume palatable foods in the absence of an energy deficit. This review aimed to examine the effects of glucagon-like peptide-1 receptor agonists (GLP-1 RAs) and the dual GIP/GLP-1 receptor agonist tirzepatide on hedonic hunger. PubMed, Web of Science, Scopus and Google Scholar were searched for the period January 2007 to September 2026, and a total of 16 studies examining hedonic hunger or food reward were reviewed: 13 human studies (10 randomized and 3 non-randomized), 2 systematic reviews and 1 animal study. A single intravenous dose of exenatide reduced responses to food images in reward- and appetite-related brain regions in adults with obesity or type 2 diabetes (n=48). Over 12 weeks, semaglutide 1.0 mg reduced all-day energy intake by 24% compared with placebo and decreased both liking for and implicit wanting of high-fat non-sweet foods (n=30). Semaglutide 2.4 mg reduced lunch energy intake by 35% at week 20 (n=72); in a 2-year trial, the improvement in craving control was maintained at week 104 (n=174). At week 3, tirzepatide reduced lunch energy intake by 524.6 kcal compared with placebo (95% CI −648.1 to −401.0) and lowered Power of Food Scale scores (n=114). The durability of the effect varied by outcome. Differences in food preoccupation were no longer significant at week 52 with liraglutide (n=113) or at week 40 with semaglutide (n=120); however, lunch energy intake in the semaglutide group remained approximately 270 kcal lower than with placebo at week 60. Over 16 weeks, liraglutide did not significantly change milkshake liking or ventromedial prefrontal cortex responses (n=44). In a meta-analysis of 5 studies (n=182) including individuals treated with liraglutide, semaglutide or dulaglutide, Binge Eating Scale scores decreased by a mean of 8.14 points compared with controls (95% CI −13.13 to −3.15). The available studies indicated that GLP-1 RAs and tirzepatide suppressed hedonic hunger, particularly during the first 20–24 weeks of treatment, by reducing the desire for and preoccupation with food. This effect was not sustained across all outcomes: effects on appetite and food preoccupation weakened over time, whereas the reduction in energy intake persisted until week 60, and effects on the pleasure derived from food remained inconsistent. Dietary counselling for individuals using these drugs should therefore not be confined to the early phase of treatment but should also cover the period after month six, when hedonic hunger may increase again. Long-term randomized trials that use the Power of Food Scale as the primary outcome and follow participants after drug discontinuation are needed.

Keywords: Hedonic hunger, GLP-1 receptor agonists, Semaglutide, Tirzepatide

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
3188C10C

TÜR / TYPE
Poster

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

BÜYÜK DİL MODELLERİNİN OFTALMOLOJİDEKİ YERİ: KÜRESEL BİBLİYOMETRİK ANALİZ VE TÜRKİYE'NİN KATKISI (2022–2026)

Uzman Dr. Bayram MEYDAN*[1]
[1] Düzce Atatürk Devlet Hastanesi
* Corresponding Author: Bayram MEYDAN
dr.bayrammeydan@gmail.com

ÖZET

Giriş ve Amaç: Kasım 2022'de ChatGPT'nin kullanıma sunulmasından bu yana büyük dil modelleri (BDM) oftalmolojide hızla araştırma konusu olmuştur. Bu çalışmada oftalmolojideki BDM literatürünün küresel bibliyometrik profilini ve Türkiye'nin bu literatürdeki yerini ortaya koymak amaçlandı.

Yöntem: Web of Science Core Collection'da 7 Ekim 2026 tarihinde BDM ve oftalmoloji terimleriyle 2022–2026 yıllarını kapsayan tarama yapıldı. Makale ve derleme türündeki 776 kayıt başlık, özet ve anahtar kelimeler üzerinden elendi ve 632 yayın analize alındı. Yıllık üretim, ülke, kurum, dergi, atıf, incelenen modeller ve uluslararası iş birliği Python ile analiz edildi. Türkiye adresli yayınlar diğer yayınlarla ki-kare ve Mann-Whitney U testleriyle karşılaştırıldı.

Bulgular: Yayınlar 65 ülkeden 3040 yazara ait olup 169 dergide yayımlanmıştı (568 makale, 64 derleme). Yıllık yayın sayısı 2023'te 41 iken 2025'te 234'e yükseldi ve 2026'da 7 Ekim'e kadar 211'e ulaştı. En çok yayın ABD (226), Çin (164) ve Türkiye (74; %11,7) kaynaklıydı. Türkiye yayınlarında uluslararası iş birliği oranı düşük (%6,8'e karşı %33,5; p<0,001), hasta bilgilendirme ve okunabilirlik çalışmalarının payı ise yüksekti (%50,0'a karşı %26,7; p<0,001). Ortalama atıf sayısı Türkiye yayınlarında 5,4, diğer yayınlarda 14,4 idi; yayın yılına göre normalize edildiğinde fark anlamlı değildi (p=0,16). En sık incelenen modeller ChatGPT/GPT (%78), Gemini/Bard (%32), Copilot (%11) ve DeepSeek (%10) idi.

Sonuç: Oftalmolojide BDM literatürü hızla büyümekte olup Türkiye bu alanda en üretken üçüncü ülkedir. Ancak Türkiye kaynaklı çalışmalar ağırlıklı olarak hasta bilgilendirme ve okunabilirlik değerlendirmelerine odaklanmakta, uluslararası iş birliği ise sınırlı kalmaktadır. Klinik uygulama ve çok modlu görüntü yorumlama çalışmaları ile uluslararası ortaklıklar, bu alandaki etkinin artırılmasına katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Büyük dil modelleri; ChatGPT; Oftalmoloji; Bibliyometrik analiz; Yapay zeka; Türkiye

LARGE LANGUAGE MODELS IN OPHTHALMOLOGY: A GLOBAL BIBLIOMETRIC ANALYSIS AND THE CONTRIBUTION OF TURKIYE (2022–2026)

ABSTRACT

Background and Aim: Since the release of ChatGPT in November 2022, large language models (LLMs) have rapidly become a research focus in ophthalmology. This study aimed to describe the global bibliometric profile of LLM research in ophthalmology and the position of Türkiye within it.

Methods: The Web of Science Core Collection was searched on 7 October 2026 for LLM- and ophthalmology-related terms covering 2022–2026. Of 776 articles and reviews screened by title, abstract and keywords, 632 were included. Annual output, countries, institutions, journals, citations, evaluated models and international collaboration were analysed in Python. Publications with a Turkish address were compared with the remainder using chi-square and Mann-Whitney U tests.

Results: The publications came from 3040 authors in 65 countries and appeared in 169 journals (568 articles, 64 reviews). Annual output rose from 41 in 2023 to 234 in 2025 and reached 211 in 2026 up to 7 October. The most productive countries were the USA (226), China (164) and Türkiye (74; 11.7%). Turkish publications showed less international collaboration (6.8% vs 33.5%; p<0.001) and a higher share of patient education and readability studies (50.0% vs 26.7%; p<0.001). Mean citations were 5.4 for Turkish publications and 14.4 for others, but the difference was not significant after normalisation by publication year (p=0.16). The most frequently evaluated models were ChatGPT/GPT (78%), Gemini/Bard (32%), Copilot (11%) and DeepSeek (10%).

Conclusion: LLM research in ophthalmology is growing rapidly, and Türkiye is the third most productive country. However, Turkish studies focus mainly on patient education and readability, and international collaboration remains limited. Clinical application and multimodal image-interpretation studies, together with international partnerships, may increase the impact of research in this field.

Keywords: Large language models; ChatGPT; Ophthalmology; Bibliometric analysis; Artificial intelligence; Turkiye

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
31E1E10B

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID:

HEMATOM ÖN TANISIYLA DEĞERLENDİRİLEN POSTTRAVMATİK DEV KRURİS BURSİTİ: OLGU SUNUMU

Uzman Dr. Adnan ARSLAN*[1]
[1] SBÜ Van Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Adnan ARSLAN
fth30arslan@gmail.com

ÖZET

Travma sonrası kruriste gelişen ve gerilemeyen şişliklerin değerlendirilmesinde hematom dışındaki olasılıkların da dikkate alınması gerekir. Bu olgu sunumunda, hematom ön tanısıyla aspirasyon girişimi uygulanmış, manyetik rezonans görüntüleme (MR) ve histopatolojik inceleme sonucunda bursit tanısı konulmuş büyük boyutlu bir krural kitlenin tanı ve cerrahi tedavi süreci sunulmaktadır. Otuz yaşındaki erkek hasta, düşme sonrası sağ kruris anterior/anterolateral bölgesinde gelişen ve üç aydır gerilemeyen şişlik nedeniyle başvurdu. Dış merkezde hematom ön tanısıyla yapılan aspirasyonda sıvı elde edilememesi üzerine kliniğimize sevk edilmişti. Fizik muayenede palpasyonla hafif ağrılı, düzgün sınırlı ve semirijid kitle saptandı. MR incelemesinde 20 cm uzunluğunda, bursit ile uyumlu lezyon izlendi. Cerrahi eksplorasyonda kalın duvarlı ve çevre fasyal dokulara yapışık kitle, yüzeyel peroneal sinir ve komşu nörovasküler yapılar korunarak total eksize edildi. Histopatolojik inceleme bursit tanısını doğruladı. Ameliyat sonrası üçüncü ay kontrolünde yara iyileşmesi tamamlanmış ve hastanın yakınmaları tamamen düzelmişti. Olgu, travma sonrası kalıcı krural kitlelerin değerlendirilmesinde bursitin de düşünülmesi ve klinik, görüntüleme ve histopatolojik bulguların birlikte yorumlanmasının önemini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Bursit, kruris, travma, hematom, cerrahi eksizyon

POSTTRAUMATIC GIANT CRURAL BURSITIS INITIALLY CONSIDERED A HEMATOMA: A CASE REPORT

ABSTRACT

Persistent swelling of the lower leg after trauma requires consideration of diagnoses other than hematoma. This report describes the diagnostic evaluation and surgical treatment of a large crural mass initially considered a hematoma and subsequently diagnosed as bursitis by magnetic resonance imaging (MRI) and histopathological examination. A 30-year-old man presented with swelling in the anterior/anterolateral region of the right lower leg that had persisted for three months after a fall. He was referred to our clinic after an attempted aspiration at another institution, performed for a presumed hematoma, yielded no fluid. Physical examination revealed a well-defined, semirigid mass with mild tenderness. MRI demonstrated a 20-cm-long lesion consistent with bursitis. Surgical exploration revealed a thick-walled mass adherent to the surrounding fascial tissues. Complete excision was performed while preserving the superficial peroneal nerve and adjacent neurovascular structures. Histopathological examination confirmed bursitis. At the three-month postoperative assessment, the wound had healed and the patient's symptoms had completely resolved. This case highlights the importance of considering bursitis in persistent posttraumatic crural masses and interpreting clinical, imaging, and histopathological findings together.

Keywords: Bursitis, lower leg, trauma, hematoma, surgical excision

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
33112D37

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0003-2715-2875

LONGİTUDİNAL MENİSKÜS YIRTIĞININ ALL-INSIDE VERTİKAL MATRİS TAMİRİ SONRASI EKSTANSİYON VE FLEKSİYONDA YÜK VERMENİN BİYOMEKANİK ETKİSİ: SONLU ELEMANLAR ANALİZİ

Uzman Dr. Emre KORAMAN*[1]
[1] Kadıköy Florence Nightingale Hastanesi
* Corresponding Author: Emre KORAMAN
emrekoraman@gmail.com

ÖZET

Menisküs tamiri sonrası yük verme zamanlaması tartışmalıdır ve tamir hattının yük altındaki mekaniğine ilişkin veriler sınırlıdır. Amaç: Medial menisküs arka boynuzundaki longitudinal yırtığın vertikal matris konfigürasyonunda iki all-inside dikişle tamirinden sonra, ekstansiyonda ve fleksiyonda verilen aksiyel yükün yırtık hattına etkisini sonlu elemanlar analiziyle değerlendirmek. Yöntem: Medial kompartmanın idealize, parametrik üç boyutlu modeli oluşturuldu. Sağlam, tamirsiz yırtık ve tamirli konfigürasyonlar tam ekstansiyonda 200–900 N, tamirsiz yırtık ve tamirli konfigürasyonlar 30°, 60° ve 90° fleksiyonda 200 N aksiyel yük altında karşılaştırıldı. Yırtık açılması, yırtık yüzleri arasındaki vertikal kayma, yırtık yüzü temas basıncı ve dikiş kolu kuvvetleri hesaplandı; ağ yakınsaması ile dikiş ve geometri parametrelerine duyarlılık incelendi. Bulgular: Ekstansiyonda yırtık yüzleri tüm yüklerde temas halinde kaldı ve temas basıncı yükle arttı (0,10–0,51 MPa). 900 N yükte en büyük açılma tamirsiz yırtıkta 44,4 µm, tamirli modelde 23,0 µm idi; dikiş kuvvetleri 5 N'luk düğüm ön-gerilimini aşmadı. Eşit yükte (200 N) fleksiyon, tamirsiz yırtıkta açılmayı 7,8 µm'den 54,4–71,1 µm'ye, kaymayı 19,2 µm'den 61,5–104,6 µm'ye çıkardı; tamir fleksiyondaki açılmayı %82–91, kaymayı %60–67 azalttı. On dört geometrik varyasyonun tümünde ekstansiyonda yırtık yüzleri sıkıştı; 90°'de açılma veya kaymadan en az biri en az 2,2 kat arttı. Sonuç: Bu modelde ekstansiyonda verilen aksiyel yük yırtık yüzlerini birbirine bastırmış, yük altında fleksiyon ise yırtık hattındaki hareketi artırmıştır. Bulgular, longitudinal yırtık tamirinden sonra ekstansiyonda yük vermenin tamir hattı açısından yüklü fleksiyondan daha güvenli olduğu görüşünü desteklemekte olup klinik doğrulama gerektirmektedir.

Anahtar Kelimeler: Menisküs tamiri, sonlu elemanlar analizi, yük verme, rehabilitasyon, biyomekanik

BIOMECHANICAL EFFECT OF WEIGHT-BEARING IN EXTENSION AND FLEXION AFTER ALL-INSIDE VERTICAL MATTRESS REPAIR OF A LONGITUDINAL MENISCAL POSTERIOR TEAR: A FINITE ELEMENT ANALYSIS

ABSTRACT

The timing of weight-bearing after meniscal repair remains controversial, and data on the mechanics of the repair site under load are limited. Aim: To evaluate, by finite element analysis, the effect of axial load applied in extension and in flexion on a longitudinal tear of the medial meniscal posterior horn repaired with two all-inside sutures in vertical mattress configuration. Methods: An idealized, parametric three-dimensional model of the medial compartment was built. Intact, torn and repaired configurations were compared in full extension under 200–900 N, and the torn and repaired configurations at 30°, 60° and 90° of flexion under 200 N of axial load. Tear opening, vertical sliding between the tear faces, tear-face contact pressure and suture limb forces were calculated; mesh convergence and sensitivity to suture and geometric parameters were examined. Results: In extension, the tear faces remained in contact at every load and contact pressure increased with load (0.10–0.51 MPa). At 900 N, peak opening was 44.4 µm in the torn and 23.0 µm in the repaired model; suture forces did not exceed the 5-N knot pretension. At equal load (200 N), flexion increased opening in the torn model from 7.8 µm to 54.4–71.1 µm and sliding from 19.2 µm to 61.5–104.6 µm; repair reduced opening in flexion by 82–91% and sliding by 60–67%. In all 14 geometric variations, the tear faces were compressed in extension, and at 90° at least one of opening or sliding increased at least 2.2-fold. Conclusion: In this model, axial load in extension pressed the tear faces together, whereas loaded flexion increased motion at the tear site. The findings support the view that, after repair of a longitudinal tear, weight-bearing in extension is safer for the repair site than loaded flexion; clinical validation is required.

Keywords: Meniscal repair, finite element analysis, weight-bearing, rehabilitation, biomechanics

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
3339E8C9

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Dahili Bilimler

ORCID: 0000-0002-7984-450X

ALERJİ LABORATUVARINDA YAPILAN İNHALAN ALERJEN DERİ PRİCK TESTİ SONUÇLARININ RETROSPEKTİF OLARAK DEĞERLENDİRİLMESİ

Uzman Dr. Mustafa İlker İNAN*[1]
[1] Kütahya Şehir Hastanesi İmmünoloji ve Alerji Hastalıkları Kliniği
* Corresponding Author: Mustafa İlker İNAN
m.ilkerinan@gmail.com

ÖZET

Giriş ve Amaç: Deri prik testleri (DPT), solunum alerjenlerine, gıdalara karşı immunglobulin (Ig) E aracılığıyla gelişen astım, alerjik rinit, gıda alerjisi, anafilaksi gibi hastalıkların tanısında kullanılan testlerdir. Genellikle ön kolun iç yüzeyine alerjenin damlatılmasının ardından deride 1 mm delik açılması tekniği yapılır. Alerjenle oluşan endurasyon ve eritem çapı, negatif ve pozitif kontrolle kıyaslanır. Deri prick testleri, uygulanmasının kolay olması, hızlı sonuç vermesi, ucuz ve güvenilir olması nedeniyle en uygun tanısal yaklaşım olarak kabul edilir. Bu çalışmada inhalan alerjenler ile DPT yapılan hastaların klinik özellikleri, yapılan testlerin geçerlilik, risk ve faydalarının araştırılması amaçlandı.

Gereçler ve Yöntem: Bu tek merkezli çalışmada Kasım 2025-Nisan 2026 tarihleri arasında Kütahya Şehir Hastanesi İmmünoloji ve Alerji Hastalıkları polikliniğine başvurup alerji test odasında inhalan alerjenler ile DPT yapılan hastaların dosyaları retrospektif olarak incelendi.

Bulgular: Çalışmaya 773 hasta dahil edildi. Hastaların %69,9'u (n=540) kadın, yaş ortalaması 45,2 ± 14,2 idi. En sık görülen başvuru şikayetleri sık hapşırma, burun akıntısı, burun tıkanıklığı, öksürük, nefes darlığı, gözlerde akıntı-kaşıntı-kızarıklık idi. Atopik dermatit bulguları, eozinofil ve/veya total IgE yüksekliği de nadir test endikasyonlarını oluşturmaktaydı. Hastaların %18,9'unda (n=146) astım, %6'sında (n=46) kontrolsüz astım bulunmaktaydı. Hipertansiyon, diabetes mellitus, bronşektazi ve nasal polip en sık eşlik eden komorbid durumlar iken ilaç alerjisi, ürtiker/anjioödem, gıda ve arı alerjisi en sık eşlik eden alerjik komorbiditelerdi. Hastaların %57,7'sinde (n=446) DPT negatif saptanırken %41,4'ünde (n=320) en az bir alerjen duyarlılığı saptandı. 7 hastada ise dermografizm nedeni ile test değerlendirilemedi. Duyarlılık saptanan alerjenler sıklık sırasına göre polen (%24.2), ev tozu akarı (%21.9), kedi epiteli (%14.9), hamam böceği (%6.3), köpek epiteli (%5.8), küf (%2.3) ve lateks (%1) idi. Yapılan DPT sonrası hiçbir hastada sistemik alerjik reaksiyon ya da başka bir ciddi yan etki izlenmedi. Daha çok DPT negatif olan 415 hastaya serum spesifik IgE (sIgE) çalışıldı, 341'inde negatif olarak saptandı. Deri prik testi negatif olan 31 hastada serum sIgE sonucuna göre alerjen duyarlılığı saptandı, bu hastaların 14'ü kedi epiteli duyarlılığı idi. Serum sIgE negatif saptanan 24 hastada ise DPT pozitif saptandı.

Tartışma ve Sonuç: İnhalan alerjenlerle yapılan deri prik testleri, alerjen duyarlılığının değerlendirilmesinde güvenli, hızlı ve uygulanabilir bir tanısal yöntemdir. Sistemik reaksiyon veya ciddi yan etki gözlenmemesi testin güvenlik profilini desteklemektedir. Bununla birlikte, negatif deri prik testi sonuçlarının alerjen duyarlılığını tamamen dışlamadığı ve seçilmiş hastalarda serum spesifik IgE ölçümünün tanısal değerlendirmeye katkı sağlayabileceği düşünülmektedir. Çalışmamızda özellikle kedi epiteli özelinde daha sık karşılaşılsa da kullanılan solüsyonların standartizasyonu ve güvenilirliği ile birlikte test yapan personelin tecrübesi ve ilaç kullanımı, enfeksiyon varlığı gibi hasta ile ilişkili faktörlerin de yanlış negatif sonuçlara neden olabileceği dikkate alınmalıdır. Antihistaminik tedavinin kesilemediği gerekçesi ile sadece serum sIgE ile alerjen duyarlılığının değerlendirilmesi de çalışılan kitlerin güvenilirliği nedeni ile tek başına yeterli görünmemektedir. Bu nedenle klinik şüphenin devam ettiği durumlarda her iki testin birbirlerini tamamlayıcı tanısal katkısı göz önünde bulundurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Alerjik astım, alerjik rinit, deri prik test, inhalan alerjen

RETROSPECTIVE EVALUATION OF INHALANT ALLERGEN SKIN PRICK TEST RESULTS IN AN ALLERGY LABORATORY

ABSTRACT

Background and Aim: Skin prick tests (SPTs) are used in the diagnosis of immunoglobulin E (IgE)-mediated allergic diseases, including asthma, allergic rhinitis, food allergy, and anaphylaxis. The procedure typically involves applying allergen extracts to the volar surface of the forearm, followed by puncturing the skin to a depth of approximately 1 mm. The resulting wheal and flare responses are compared with positive and negative controls. Skin prick testing is considered a valuable diagnostic tool due to its ease of administration, rapid results, low cost, and reliability. This study aimed to evaluate the clinical characteristics of patients undergoing SPT with inhalant allergens and to investigate the validity, risks, and clinical benefits of these tests.

Materials and Methods: In this single-center retrospective study, the medical records of patients who underwent SPT with inhalant allergens in the allergy testing unit of the Department of Immunology and Allergic Diseases at Kütahya City Hospital between November 2025 and April 2026 were reviewed.

Results: A total of 773 patients were included in the study. Of these, 69.9% (n=540) were female, and the mean age was 45.2 ± 14.2 years. The most common presenting symptoms were frequent sneezing, rhinorrhea, nasal congestion, cough, dyspnea, and ocular symptoms, including tearing, itching, and redness. Less common indications for testing included clinical findings of atopic dermatitis and elevated eosinophil counts and/or total IgE levels. Asthma was present in 18.9% (n=146) of patients, while 6% (n=46) had uncontrolled asthma. The most common accompanying comorbidities were hypertension, diabetes mellitus, bronchiectasis, and nasal polyps, whereas drug allergy, urticaria/angioedema, food allergy, and bee venom allergy were the most frequently reported allergic comorbidities. SPT results were negative in 57.7% (n=446) of patients, while sensitization to at least one allergen was detected in 41.4% (n=320). Test results could not be interpreted in seven patients due to dermographism. The most frequently identified allergens were pollen (24.2%), house dust mites (21.9%), cat dander (14.9%), cockroach (6.3%), dog dander (5.8%), molds (2.3%), and latex (1%). No systemic allergic reactions or other serious adverse events were observed following SPT. Serum allergen-specific IgE (sIgE) testing was performed in 415 patients, predominantly those with negative SPT results, and was negative in 341 patients. Among patients with negative SPT results, 31 were found to have allergen sensitization based on serum sIgE testing, including 14 patients with sensitization to cat dander. Conversely, 24 patients with negative serum sIgE results had positive SPT results.

Discussion and Conclusion: Skin prick testing with inhalant allergens is a safe, rapid, and practical diagnostic method for evaluating allergen sensitization. The absence of systemic reactions or serious adverse events in our study supports its favorable safety profile. However, negative SPT results do not completely exclude allergen sensitization, and serum sIgE measurement may provide additional diagnostic value in selected patients. Although discrepancies between SPT and serum sIgE results were more frequently observed for cat dander in our study, several factors should be considered as potential contributors to false-negative results. These include the standardization and reliability of allergen extracts, the experience of personnel performing the tests, and patient-related factors such as medication use and concurrent infections. Furthermore, relying solely on serum sIgE testing when antihistamine treatment cannot be discontinued may be insufficient, given the potential variability in the diagnostic performance of the assays used. Therefore, when clinical suspicion persists, the complementary diagnostic contributions of both SPT and serum sIgE tests should be taken into consideration.

Keywords: Allergic asthma, allergic rhinitis, inhalant allergens, skin prick test

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
33CE176A

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Dahili Bilimler

ORCID: 0009-0006-8758-1363

ÇOCUKLUK ÇAĞINDA BRUSELLOZUN NADİR MANİFESTASYONU

Doç. Dr. Serap KARAMAN*[1]
[1] Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Tıp Fakültesi
* Corresponding Author: Serap KARAMAN
serapkilickaraman@gmail.com

ÖZET

On bir yaşında erkek hastanın yaklaşık 6 gündür devam eden yüksek ateş, terleme, halsizlik, eklem ağrısı şikayetleri mevcuttu. Olgunun dünden beri idrarında kanaması başlamış. Hastanın fizik muayenesinde genel durum orta, bilinç açıktı. Vücut sıcaklığı 38.7 C, nabız 106/dakika, kan basıncı 110/70 mmHg idi. Gövdede ve bacaklarda yaygın peteşiler ve ekimozlar mevcuttu. Karaciğer 3 cm, dalak 2 cm palpabl. Laboratuvar incelemelerinde, hemoglobin 7.5 g/dL, lökosit sayısı 8400/mm3, trombosit sayısı 27000/mm3, periferik yaymada %50 polimorfonükleer lökosit, % 38 lenfosit, %10 monosit, %2 eozinofil ve lökositlerde belirgin sola kayma, toksik granülasyon ve trombosit sayısı azalmakla birlikte iri trombositlerde artış saptandı. Kan biyokimyasında, aspartat transaminaz 68 U/L, alanin transaminaz 45 U/L, laktat dehidrogenaz 440 U/L idi. Olgunun APPT:37 sn PT:14 sn d-dimer: 0,05, Fibrinojen: 140 g/L saptandı. Sedimantasyon 35 mm/saat, C-reaktif proteini 61 mg/L, brusella tüp aglüinasyon testi 1/1280 titrede pozitif saptandı. Klinik ve serolojik olarak akut bruselloz tanısı konulan hastaya rifampisin (20 mg/kg/gün) ve doksisiklin (5 mg/kg/gün) başlandı. Belirgin hematürisi olan olguya 3000 cc/m2 den hidrasyonu sağlandı. Takiplerinde yoğun hematürisi olan olguya bakılan periferik yaymasında trombosit sayısının nadiren tekli görülmesi üzerine aferez trombosit suspansiyonu replasmanı bir kez yapıldı. Olgunun tedavisinin 2. gününde makroskopik hematürisi belirgin olarak düzeldi. Eklem ağrıları ,halsizlik ve ateş şikayetleri hızlıca düzeldi. Tedavi altı haftaya tamamlandı.

Brusella enfeksiyonlarına eşlik eden kanama problemleri nadir olmakla birlikte en sık trombositopeniye bağlı olarak ortaya çıkar. Özellikle B.melitensis tipinde daha sık görülür. Trombositopeninin nedeni olarak immün mekanizmalar, primer kemik iliği tutulumu veya hipersplenizm sorumlu tutulmaktadır. Literatür incelendiğinde ender olarak Brusella enfeksiyonlarında koagülopati ve trombositopeniye bağlı yaygın kanama problemlerinin de olduğu gösterilmiştir. Bizim olgumuzda da benzer özellikler olduğundan tartışmaya değer bulunmuştur

Anahtar Kelimeler: brusella, hematüri,trombositopeni

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
344A9A10

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

JVIR VE CVIR'DE ATIF KLASİKLERİ: EN ÇOK ATIF ALAN 100 MAKALENİN BİBLİYOMETRİK ANALİZİ

Uzman Dr. Oğuzhan TÜRKSAYAR*[1]
[1] Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Oğuzhan TÜRKSAYAR
oguzhanturksayar@gmail.com

ÖZET

Amaç: Journal of Vascular and Interventional Radiology (JVIR) ve CardioVascular and Interventional Radiology (CVIR) dergilerinde en çok atıf alan 100 makalenin bibliyometrik özelliklerini ve kılavuz, konsensus bildirisi, standart ve teknik öneri dokümanlarının bu listedeki temsilini değerlendirmek. Yöntem: Web of Science Core Collection'da JVIR ve CVIR'de yayımlanmış 12.884 makale ve derleme, 26.09.2026 tarihinde WoS Core atıf sayısına göre sıralandı. İlk 100 kaydın atıf sayısı, yayın yılı, dergi, belge türü, sorumlu yazarın kurum ülkesi ve birincil klinik alanı tanımlayıcı olarak analiz edildi. Bireysel hasta veya katılımcı verisi kullanılmadığından etik kurul onayı gerekmemiştir. Bulgular: Makaleler toplam 29.068 atıf almıştı (medyan 240,5; ÇAA 204–327; aralık 183–1.253). Yayın yılları 1990–2019 arasındaydı (medyan 2006); 77 makale JVIR'de yayımlanmıştı. Sorumlu yazar bilgisi bulunan 99 makalenin 65'i ABD kaynaklıydı ve bu 99 makale arasında Türkiye kaynaklı çalışma bulunmuyordu. En sık klinik alanlar girişimsel onkoloji (%38) ile venöz ve lenfatik girişimlerdi (%18). Kılavuz, konsensus bildirisi, standart ve teknik öneri dokümanları listenin %16'sını, ancak ilk 10 makalenin yarısını oluşturuyordu; bu dokümanların oranı 1990'larda yayımlanan atıf klasiklerinde %0, 2000'lerde %9,8, 2010'larda %32,4 idi. Sonuç: JVIR ve CVIR'in atıf klasiklerinde girişimsel onkoloji en sık temsil edilen klinik alandır. Standartlaştırıcı dokümanların listenin üst sıralarında ve 2010'larda yayımlanan atıf klasikleri arasındaki yüksek temsili, bu yayın türlerinin girişimsel radyoloji literatüründeki güçlü atıf etkisini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Girişimsel radyoloji, bibliyometri, atıf analizi, kılavuzlar

CITATION CLASSICS IN JVIR AND CVIR: A BIBLIOMETRIC ANALYSIS OF THE 100 MOST-CITED ARTICLES

ABSTRACT

Purpose: To evaluate the bibliometric characteristics of the 100 most-cited articles in the Journal of Vascular and Interventional Radiology (JVIR) and CardioVascular and Interventional Radiology (CVIR), and the representation of guidelines, consensus statements, standards, and technical recommendation documents among them. Methods: A total of 12,884 articles and reviews published in JVIR and CVIR were ranked by Web of Science Core Collection citation count on 26 September 2026. Citation count, publication year, journal, document type, corresponding-author country and primary clinical domain of the top 100 records were analysed descriptively. Ethics approval was not required because no individual-level patient or participant data were used. Results: The articles received 29,068 citations (median 240.5; IQR 204–327; range 183–1,253). Publication years ranged from 1990 to 2019 (median 2006); 77 articles were published in JVIR. Among the 99 articles with corresponding-author data, 65 originated from the USA and none from Türkiye. Interventional oncology (38%) and venous and lymphatic interventions (18%) were the most frequent clinical domains. Guidelines, consensus statements, standards, and technical recommendation documents together comprised 16% of the list but half of the top 10, and accounted for 0%, 9.8%, and 32.4% of citation classics published in the 1990s, 2000s, and 2010s, respectively. Conclusion: Interventional oncology was the most frequently represented clinical domain among the citation classics of JVIR and CVIR. The prominence of standardising documents among the highest-ranked articles and among citation classics published in the 2010s highlights the strong citation impact of these publication types in the interventional radiology literature.

Keywords: Interventional radiology, bibliometrics, citation analysis, guidelines

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
356744C6

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Dahili Bilimler

ORCID: 0000-0002-3276-3630 | 0000-0001-7760-4476

TİNNİTUS TANILI HASTALARDA FİBROMİYALJİ VE SERVİKAL PATOLOJİLERİN PREVALANSI: RETROSPEKTİF KESİTSEL BİR ÇALIŞMA

Uzman Dr. İlknur AKKUŞ*[1], Uzman Dr. Emel SABAZ KARAKEÇİ[2]
[1] Fethi Sekin Şehir Hastanesi, Ftr Kliniği
[2] Fethi Sekin Şehir Hastanesi Ftr Kliniği
* Corresponding Author: İlknur AKKUŞ
drilknurakkus@gmail.com

ÖZET

Amaç: Tinnitus, yaşam kalitesini olumsuz etkileyen ve etiyolojisi multifaktöriyel olan yaygın bir semptomdur. Son yıllarda fibromiyalji sendromu ve servikal omurga kaynaklı somatosensoriyel mekanizmaların tinnitus ile ilişkili olabileceği öne sürülmektedir. Bu çalışmada Elazığ ilinde tinnitus tanısı alan hastalarda fibromiyalji ve servikal patolojilerin prevalansının belirlenmesi amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: Bu retrospektif kesitsel çalışmaya, Elazığ Fethi Sekin Şehir Hastanesi'nde Şubat – Mayıs 2026 tarihleri arasında tinnitus tanısıyla değerlendirilen 200 hasta dahil edildi. Hastane bilgi yönetim sistemi kayıtları incelenerek yaş, cinsiyet, fibromiyalji tanısı, servikal patoloji (görüntüleme yöntemleriyle) varlığı ile fizik tedavi uygulamalarına ilişkin veriler incelenerek kaydedildi.

Bulgular: Çalışmaya tinnitus tanısı bulunan 200 hasta dahil edildi. Hastaların ortalama yaşı 47,3±11,2 yıl olup, 105'i (%52,5) kadın, 95'i (%47,5) erkekti. Hastaların 73'ünde (%36,5) servikal patoloji, 34'ünde (%17,0) fibromiyalji saptandı. Fizik tedavi uygulama öyküsü 19 (%9,5) hastada mevcuttu. Fibromiyalji tanısı bulunan hastaların %67,6'sında (23/34) servikal patoloji saptanırken, fibromiyalji olmayan hastalarda bu oran %30,1 (50/166) olarak bulundu. Cinsiyet dağılımı incelendiğinde, fibromiyalji kadın hastalarda erkeklere göre daha sık izlendi (kadınlarda %24,8; erkeklerde %8,4).

Sonuç: Tinnitus tanılı hastalarda fibromiyalji ve servikal patoloji dikkate değer sıklıkta saptanmıştır. Fibromiyalji tanısı bulunan hastalarda servikal patolojinin daha yüksek oranda görülmesi, tinnitusun bazı hastalarda yalnızca otolojik nedenlerle açıklanamayacağını ve somatosensoriyel mekanizmaların klinik tabloda rol oynayabileceğini düşündürmektedir. Bu bulgular, özellikle kas-iskelet sistemi yakınmaları bulunan tinnitus hastalarında romatolojik ve fiziksel tıp değerlendirmesinin multidisipliner yaklaşımın önemli bir bileşeni olarak ele alınması gerektiğini desteklemektedir. Böylece uygun hastalarda hedefe yönelik rehabilitasyon stratejilerinin planlanması mümkün olabilir. Daha geniş örneklemli ve prospektif çalışmalarla bu ilişkinin klinik ve patofizyolojik boyutunun ayrıntılı olarak ortaya konulması gerekmektedir.

Tablo 1. Tinnitus Tanılı Hastaların Demografik ve Klinik Özellikleri

Değişken

Sonuç:

Hasta Sayısın 200

Ortalama Yaş 47.3 ± 11.2 yıl

Kadın 105 (%52.5)

Erkek 95 (%47.5)

Servikal Patoloji Varlığı 73 (%36,5)

Fibromiyalji 34 (%17.0)

Fizik Tedavi Uygulaması 19 (%9.5)

Tablo 2. Fibromiyalji Tanısına Göre Servikal Patoloji Dağılımı

Servikal patoloji (-)

Servikal patoloji (+)

FMS (-) 116 50

FMS (+) 11 23

Tablo 3. Fibromiyalji Tanısına Göre Cinsiyet Dağılımı

FMS (-)

FMS (+)

Erkek 87 8

Kadın 79 26

Anahtar Kelimeler: somatosensoriyel tinnitus; fibromiyalji; servikal dejenerasyon

PREVALENCE OF FIBROMYALGIA AND CERVICAL PATHOLOGIES IN PATIENTS WITH TINNITUS: A RETROSPECTIVE CROSS-SECTIONAL STUDY

ABSTRACT

Objective: Tinnitus is a common symptom with a multifactorial etiology that negatively affects the quality of life. In recent years, it has been suggested that fibromyalgia syndrome and somatosensory mechanisms originating from the cervical spine may be associated with tinnitus. This study aimed to determine the prevalence of fibromyalgia and cervical pathologies in

patients diagnosed with tinnitus in Elazig province.

Materials and Methods: In this retrospective cross-sectional study, 200 patients evaluated with a diagnosis of tinnitus at Elazig Fethi Sekin City Hospital between February and May 2026 were

included. By reviewing hospital information management system records, data regarding age, gender, fibromyalgia diagnosis, presence of cervical pathology (via imaging methods), and physical therapy interventions were analyzed and recorded.

Results: A total of 200 patients diagnosed with tinnitus were included in the study. The mean age of the patients was 47.3±11.2 years, with 105 (52.5%) being female and 95 (47.5%) male. Cervical pathology was detected in 73 patients (36.5%), and fibromyalgia was identified in 34 patients (17.0%). A history of physical therapy was present in 19 patients (9.5%). Cervical pathology was detected in 67.6% (23/34) of patients with a fibromyalgia diagnosis, compared to 30.1% (50/166) in patients without fibromyalgia. Regarding gender distribution, fibromyalgia was observed more frequently in female patients than in males (24.8% in females vs. 8.4% in males).

Conclusion: Fibromyalgia and cervical pathology were detected at a noteworthy frequency in patients with tinnitus. The higher rate of cervical pathology observed in patients with fibromyalgia suggests that tinnitus cannot be explained solely by otological causes in some patients and that somatosensory mechanisms may play a role in the clinical presentation. These findings support that rheumatologic and physical medicine evaluations should be considered an essential component of a multidisciplinary approach, especially in tinnitus patients with musculoskeletal complaints. Thus, planning targeted rehabilitation strategies for appropriate patients may become possible. Prospective studies with larger sample sizes are required to elucidate the clinical and pathophysiological dimensions of this relationship in detail.

Table 1. Demographic and Clinical Characteristics of Patients with Tinnitus

Variables

Results:

Number of Patients 200

Mean Age 47.3 ± 11.2 years

Female 105 (52.5%)

Male 95 (47.5%)

Presence of Cervical Pathology 73 (36.5%)

Fibromyalgia 34 (17.0%)

History of Physical Therapy 19 (9.5%)

Table 2. Distribution of Cervical Pathology According to Fibromyalgia Diagnosis

Cervical Pathology(-)

Cervical Pathology (+)

FMS (-) 116 50

FMS (+) 11 23

Table 3. Gender Distribution According to Fibromyalgia Diagnosis

FMS (-)

FMS (+)

Male 87 8

Female 79 26

Keywords: somatosensory tinnitus; fibromyalgia; cervical degeneration

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
35AF8F10

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0003-4204-4530

GİRİŞİMSEL AĞRI TEDAVİLERİ SONRASINDA KLİNİK BAŞARININ TANIMLANMASI: ALGOLOJİ UZMANLARI ARASINDA YAPILANDIRILMIŞ ANKET ÇALIŞMASI

Uzman Dr. Şükriye DADALI*[1]
[1] Ankara Bilkent Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Şükriye DADALI
sukriyedadali@gmail.com

ÖZET

Amaç: Girişimsel ağrı tedavilerinde klinik başarı, yalnızca ağrı şiddetindeki azalma ile sınırlı olmayıp farklı klinik sonuç alanlarını da kapsayabilir. Bu çalışmada, algoloji uzmanlarının girişimsel ağrı tedavileri sonrasında klinik başarıyı değerlendirirken öncelik verdikleri sonuç ölçütlerinin belirlenmesi amaçlandı.

Yöntem: Tanımlayıcı kesitsel anket çalışmasına, Ankara Bilkent Şehir Hastanesinde hâlen çalışan veya aynı kurumda algoloji yan dal eğitimini tamamlayıp başka kurumlarda çalışan 12 algoloji uzmanı katıldı. On üç sonuç alanı 1–9 puanla değerlendirildi. Katılımcıların en az %70'inin 7–9 ve %15'inden azının 1–3 puan verdiği alanlar yüksek öncelikli kabul edildi. Veriler tanımlayıcı olarak analiz edildi.

Bulgular: On üç alanın altısı yüksek öncelikli bulundu: ağrı şiddetinde azalma (11/12), ağrıda en az %50 yanıt (12/12), fonksiyonel iyileşme (11/12), hastanın bildirdiği genel iyileşme (12/12), yaşam kalitesi (11/12) ve hasta memnuniyeti (9/12). Dokuz uzman (%75), ağrı azalması %30'un altında olsa bile belirgin fonksiyonel iyileşmeyi başarı olarak değerlendirdi. Yedi uzman (%58,3), tek bir birincil sonuç ölçütü olarak hastanın bildirdiği genel iyileşmeyi tercih etti. Altı aylık takip tüm katılımcılarca seçildi.

Sonuç: Bu küçük ve keşifsel uzman anketinde klinik başarı; ağrı azalması, fonksiyonel kazanım ve hasta bildirimli iyileşmeyi içeren çok boyutlu bir kavram olarak değerlendirildi. Bulguların daha geniş ve çok merkezli örneklemlerde doğrulanması gereklidir.

Anahtar Kelimeler: girişimsel ağrı tedavisi, klinik başarı, sonuç ölçütleri, algoloji, anket çalışması

DEFINING CLINICAL SUCCESS AFTER INTERVENTIONAL PAIN PROCEDURES: A STRUCTURED SURVEY OF PAIN MEDICINE SPECIALISTS

ABSTRACT

Objective: Clinical success following interventional pain procedures may extend beyond reductions in pain intensity and encompass multiple clinical outcome domains. This study aimed to identify the outcome measures prioritized by pain medicine specialists when evaluating clinical success after interventional pain procedures.

Methods: This descriptive cross-sectional survey included 12 specialists currently practicing at Ankara Bilkent City Hospital or previously trained there and now practicing elsewhere. Thirteen outcome domains were rated on a 1–9 scale. High priority required at least 70% of ratings at 7–9 and fewer than 15% at 1–3. Data were summarized descriptively.

Results: Six of 13 domains met the high-priority definition: pain reduction (11/12), ≥50% pain response (12/12), functional improvement (11/12), patient-reported global improvement (12/12), quality of life (11/12), and patient satisfaction (9/12). Nine specialists (75.0%) accepted substantial functional improvement as success despite <30% pain reduction. Patient-reported global improvement was the most frequently selected single primary outcome (7/12; 58.3%). All participants selected six-month follow-up.

Conclusion: In this small exploratory survey, specialists favored multidimensional assessment incorporating pain, function, and patient-reported improvement. Larger multicenter studies are needed before generalizing these preferences.

Keywords: interventional pain management, clinical success, outcome assessment, pain medicine, survey

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
366C8F1B

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Yönetimi

ORCID: 0000-0002-6765-715X | 0009-0004-4979-5681

SAĞLIK HİZMETLERİNDE KALİTEYİ GERÇEKTE NE GÖSTERİR? KLİNİK SONUÇLAR, HASTA DENEYİMİ VE PERFORMANS GÖSTERGELERİ ÜZERİNE BİR DERLEME

Ph.D. Cand. Zeliha KÖSE*[1], Ph.D. Cand. Ayşegül ERKOÇ*[2]
[1] Graduate School of Health Sciences, Health Management Phd Program, Altınbaş University
[2]Altınbaş University, Graduate School of Health Sciences, Health Management Phd Program
* Corresponding Author: Ayşegül ERKOÇ
dtaysegulerkoc@gmail.com
* Corresponding Author: Zeliha KÖSE
zelihak24@gmail.com

ÖZET

Sağlık hizmetlerinde kalite, kimi zaman hasta memnuniyeti oranı veya kurumsal performans göstergeleri üzerinden değerlendirilir. Ancak bu göstergeler, bakımın güvenliğini, klinik sonuçlarını ve hastanın yaşadığı deneyimi tek başına açıklamaz. Bu derlemede, sağlık hizmetlerinde kullanılan kalite ölçütlerinin neyi gösterdiği ve birlikte değerlendirilmediklerinde nasıl yanıltıcı sonuçlara yol açabileceği ele alınmıştır. Donabedian'ın yapı, süreç ve sonuç yaklaşımı çerçevesinde; klinik sonuçlar, hasta tarafından bildirilen sonuç ölçütleri (PROM) ve hasta deneyimi ölçütleri (PREM) ile performans göstergeleri, Türkiye'deki Sağlıkta Kalite Standartları ve Klinik Kalite Programı bağlamında incelenmiştir. Literatürde hasta deneyimi ile güvenlik ve klinik etkililik arasında olumlu ilişkiler bildirilmekle birlikte, bu ilişkiler hizmetin sunulduğu ortama ve kullanılan ölçütlere göre değişmektedir. Bu nedenle memnuniyet, hasta deneyiminin; hasta deneyimi de klinik kalitenin tek başına göstergesi olarak yorumlanmamalıdır. Sağlık yöneticilerinin göstergelerin tanımını ve veri kalitesini gözeterek klinik sonuçları, süreç verilerini ve hasta geri bildirimlerini birlikte değerlendirmesi önerilmektedir. Çalışma, bu ölçütlerin bir arada izlenmesine yönelik bir değerlendirme çerçevesi sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sağlık hizmetlerinde kalite; klinik kalite; hasta deneyimi; PROM; PREM; performans göstergeleri.

WHAT DOES QUALITY IN HEALTH CARE REALLY MEAN? A REVIEW OF CLINICAL OUTCOMES, PATIENT EXPERIENCE, AND PERFORMANCE INDICATORS

ABSTRACT

Quality in health care is sometimes assessed based on patient satisfaction rates or organizational performance indicators. However, these indicators alone do not fully account for the safety of care, clinical outcomes, and the patient's experience. This review examines what the quality measures used in health care actually indicate and how they can lead to misleading results when not evaluated together. Within the framework of Donabedian's structure, process, and outcome approach, clinical outcomes, patient-reported outcome measures (PROMs), and patient experience measures (PREMs), along with performance indicators, were examined in the context of Turkey's Health Quality Standards and the Clinical Quality Program. Although the literature reports positive relationships between patient experience and safety and clinical effectiveness, these relationships vary depending on the setting in which the service is provided and the measures used. Therefore, satisfaction should not be interpreted as the sole indicator of patient experience, nor should patient experience be interpreted as the sole indicator of clinical quality. It is recommended that healthcare administrators evaluate clinical outcomes, process data, and patient feedback together, while paying attention to the definition of the indicators and data quality. The review offers a framework for assessing these measures together.

Keywords: Quality of care; clinical quality; patient experience; PROM; PREM; performance indicators.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
3706CDF7

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0002-8080-9664

PİLONİDAL SİNÜS HASTALIĞI İLE ABO VE RH KAN GRUPLARI ARASINDA İLİŞKİ VAR MI? YAŞ VE CİNSİYET EŞLEŞTİRİLMİŞ BİR OLGU-KONTROL ÇALIŞMASI

Dr. Öğr. Üyesi Bahadır ÖNDEŞ*[1]
[1] Malatya Turgut Özal Üniversitesi Tıp Fakültesi
* Corresponding Author: Bahadır ÖNDEŞ
bahadir.ondes@ozal.edu.tr

ÖZET

Amaç: Pilonidal sinüs hastalığının gelişiminde çeşitli demografik ve edinsel faktörler rol oynamaktadır. ABO ve Rh kan gruplarının birçok hastalıkla ilişkisi araştırılmış olmakla birlikte pilonidal sinüs hastalığı ile ilişkisi yeterince açıklığa kavuşmamıştır. Bu çalışmada, ABO ve Rh kan grupları ile pilonidal sinüs hastalığı arasındaki ilişkinin yaş ve cinsiyet açısından eşleştirilmiş bir kontrol grubu kullanılarak değerlendirilmesi amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: Çalışmaya pilonidal sinüs tanısı alan 446 hasta ile yaş ve cinsiyet açısından 1:2 oranında eşleştirilmiş 892 kontrol olmak üzere toplam 1.338 birey dahil edildi. Eşleştirme cinsiyet ve yaş grubu bakımından tam, sürekli yaş bakımından en yakın değer esas alınarak gerçekleştirildi. ABO kan grubu ve Rh durumunun pilonidal sinüs varlığıyla bağımsız ilişkisi eşleştirme setlerine göre tabakalandırılmış koşullu lojistik regresyon analizi ile değerlendirildi.

Bulgular: Pilonidal sinüs ve kontrol gruplarının yaş ortalamaları sırasıyla 27,95±7,96 ve 28,02±7,54 yıl olup gruplar arasında anlamlı fark yoktu (p=0,870). Pilonidal sinüs grubunda O, A, AB ve B kan gruplarının oranları sırasıyla %42,6, %39,0, %6,1 ve %12,3 iken kontrol grubunda bu oranlar %39,2, %40,2, %5,9 ve %14,6 idi. ABO kan grubu dağılımları açısından anlamlı fark saptanmadı (p=0,565). Rh negatiflik oranı pilonidal sinüs grubunda %9,9, kontrol grubunda %8,7 olup fark anlamlı değildi (p=0,568). Çok değişkenli koşullu lojistik regresyon analizinde de ABO kan grubunun genel etkisi anlamlı bulunmadı (p=0,473). O kan grubu referans alındığında A (aOR=0,89; %95 GA: 0,69–1,14), AB (aOR=0,93; %95 GA: 0,57–1,52) ve B (aOR=0,76; %95 GA: 0,53–1,09) kan grupları pilonidal sinüs varlığıyla bağımsız ilişki göstermedi. Rh negatiflik için de bağımsız ilişki saptanmadı (aOR=1,15; %95 GA: 0,78–1,70; p=0,470).

Sonuç: Yaş ve cinsiyet açısından eşleştirilmiş bu olgu-kontrol çalışmasında ABO kan grubu ve Rh durumunun pilonidal sinüs hastalığı varlığıyla anlamlı bir ilişkisi saptanmadı. Bulgularımız, ABO/Rh kan gruplarının pilonidal sinüs gelişiminde bağımsız bir risk belirleyicisi olarak kullanılamayacağını düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Pilonidal sinüs; ABO kan grubu; Rh faktörü; risk faktörleri; olgu-kontrol çalışması

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
3C42CBF2

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0000-0001-6544-1710 | 0009-0008-7505-8449

GELİŞİMSEL KALÇA DİSPLAZİSİ HASTALARINA YÖNELİK TÜRKÇE FACEBOOK DESTEK GRUPLARININ İÇERİK VE BİLGİ DOĞRULUĞU ANALİZİ

Uzman Dr. Tahsin Olgun BAYRAKTAR*[1], Arş. Gör. Dr. Ahmet Murat ÇÖREKÇİ[1]
[1] Prof Dr Cemil Taşçıoğlu Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Tahsin Olgun BAYRAKTAR
olgun.bayraktar@yahoo.com

ÖZET

Amaç: / Arka Plan : Gelişimsel kalça displazisi (GKD), hastalar ve bakım verenler için güvenilir bilgi gerektiren, çocukluk çağının sık görülen ortopedik hastalıklarından biridir. Facebook grupları, bilgi paylaşımı ve akran desteği için kolay erişilebilir bir platform sağlamaktadır. Ancak, kullanıcı tarafından oluşturulan tıbbi içerikler sistematik olarak denetlenmemekte ve yanlış veya potansiyel olarak zararlı bilgiler içerebilmektedir. Bu çalışmanın amacı, GKD ile ilişkili Türkçe Facebook gruplarında paylaşılan tıbbi bilgilerin içeriğini ve doğruluğunu değerlendirmektir.

Gereç ve Yöntem: GKD'ye odaklanan Türkçe Facebook grupları, önceden belirlenmiş Türkçe arama terimleri kullanılarak belirlendi. Uygunluk kriterlerini karşılayan tüm gruplar, minimum üye sayısı şartı aranmaksızın çalışmaya dahil edildi. Üç grup dahil edilme kriterlerini karşıladı. Ortak çalışma dönemi Ocak 2021–Haziran 2026 olarak belirlendi. Zamansal olarak dağıtılmış bir örneklem elde etmek amacıyla, 2021–2026 yıllarının her birinden rastgele iki ay seçildi. Seçilen aynı 12 ayın tamamı üç grupta değerlendirildi. Seçilen aylarda yayımlanan tüm gönderiler ve yorumlar incelendi. İçerikler tıbbi bilgi, tıbbi öneri, kişisel deneyim, akran desteği veya diğer şeklinde sınıflandırıldı. Tıbbi bilgi ve öneriler, güncel bilimsel kanıtlar ve klinik öneriler kullanılarak iki bağımsız araştırmacı tarafından iddia düzeyinde değerlendirildi. İddialar doğru, kısmen doğru, yanlış veya potansiyel olarak zararlı olarak sınıflandırıldı.

Bulgular: Toplam 286 gönderi ve 1.384 yorum incelendi ve toplam 1.584 içerik değerlendirildi. Tıbbi bilgi 391 (%24.7), tıbbi öneri 447 (%28.2), kişisel deneyim 603 (%38.1), akran desteği 134 (%8.5) ve diğer içerikler 9 (%0.6) olarak belirlendi. Toplam 838 tıbbi iddia doğruluk açısından değerlendirildi. Bunların 385'i (%46.0) doğru, 201'i (%24.0) kısmen doğru, 151'i (%18.0) yanlış ve 101'i (%12.0) potansiyel olarak zararlı olarak sınıflandırıldı.

Sonuç: Türkçe GKD Facebook gruplarında paylaşılan tıbbi iddiaların yarısından fazlası tamamen doğru değildi. Bu gruplar bilgi paylaşımı ve akran desteği açısından değerli fırsatlar sunsa da, yanlış ve potansiyel olarak zararlı içerikler tıbbi bilgi arayan bakım verenler için risk oluşturabilir. Sağlık profesyonelleri tarafından kanıta dayalı bilgilerin daha fazla sunulması, GKD'den etkilenen aileler için sosyal medyanın güvenilir bir bilgi kaynağı olmasını destekleyebilir.

Anahtar Kelimeler: Gelişimsel kalça displazisi, Facebook, sosyal medya

CONTENT AND INFORMATION ACCURACY ANALYSIS OF TURKISH FACEBOOK SUPPORT GROUPS FOR PATIENTS WITH DEVELOPMENTAL DYSPLASIA OF THE HIP

ABSTRACT

Background: Developmental dysplasia of the hip (DDH) is a common pediatric orthopedic condition that requires reliable information for patients and caregivers. Facebook groups provide an accessible platform for information exchange and peer support. However, user-generated medical content is not systematically reviewed and may contain inaccurate or potentially harmful information. This study aimed to evaluate the content and accuracy of medical information shared in Turkish Facebook groups related to DDH.

Methods: Turkish Facebook groups focused on DDH were identified using predefined Turkish search terms. All eligible groups were included without a minimum membership threshold. Three groups met the inclusion criteria. The common study period was January 2021 to June 2026. To obtain a temporally distributed sample, two months were randomly selected from each year between 2021 and 2026. The same 12 months were evaluated in all three groups. All posts and comments published during the selected months were reviewed. Content was categorized as medical information, medical advice, personal experience, peer support, or other. Medical information and advice were further evaluated at the claim level by two independent investigators using current scientific evidence and clinical recommendations. Claims were classified as correct, partially correct, incorrect, or potentially harmful.

Results: A total of 286 posts and 1,384 comments were reviewed, containing 1,584 evaluated content items. Medical information accounted for 391 (24.7%), medical advice for 447 (28.2%), personal experience for 603 (38.1%), peer support for 134 (8.5%), and other content for 9 (0.6%). A total of 838 medical claims were assessed for accuracy. Of these, 385 (46.0%) were correct, 201 (24.0%) were partially correct, 151 (18.0%) were incorrect, and 101 (12.0%) were potentially harmful.

Conclusion: More than half of the medical claims shared in Turkish DDH Facebook groups were not completely correct. Although these groups provide valuable opportunities for information exchange and peer support, inaccurate and potentially harmful content may pose a risk to caregivers seeking medical advice. Greater availability of evidence-based information from healthcare professionals may improve the reliability of social media as an information source for families affected by DDH.

Keywords: Developmental dysplasia of the hip, Social media, Facebook

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
3C869B9F

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

SPERM EPİGENETİĞİ VE EMBRİYO GELİŞİMİ: DNA'NIN ÖTESİNDE PATERNAL KATKI

Dr. Öğr. Üyesi Oya KORKMAZ*[1]
[1] Malatya Turgut Özal Üniversitesi Tıp Fakültesi
* Corresponding Author: Oya KORKMAZ
oya.korkmaz@ozal.edu.tr

ÖZET

Spermatozoalar, gelişmekte olan embriyoya yalnızca paternal genomu değil, aynı zamanda fertilizasyonu, erken embriyonik gelişimi ve yavrunun fenotipini etkileyebilecek epigenetik bilgileri de aktarır. Sperm epigenomu; DNA metilasyonu, protaminlerle yer değiştirme ve seçici histon retansiyonu yoluyla düzenlenen kromatin organizasyonu ile sperm kaynaklı kodlamayan RNA'lar dahil olmak üzere çok sayıda düzenleyici katmandan oluşur. Spermatogenez sırasında gerçekleşen kapsamlı kromatin yeniden yapılanması sonucunda histonların büyük bir bölümü protaminlerle yer değiştirerek DNA'nın yüksek düzeyde kompakt paketlenmesini sağlarken, belirli genomik bölgelerde korunan histonlar fertilizasyon sonrasında gelişimsel düzenlemeye katkıda bulunabilir. Erkek germ hücresi gelişimi sırasında oluşturulan DNA metilasyon örüntüleri de genomik imprinting ve embriyonik gen ekspresyonunun uygun şekilde düzenlenmesi açısından önemlidir. Ayrıca spermatozoalar, fertilizasyon sırasında oosite mikroRNA'lar, piRNA'lar ve tRNA kökenli küçük RNA'lar aktarır ve bu moleküller erken gen ekspresyonunu ve gelişimsel süreçleri düzenleyebilir. Sperm epigenomu; ileri paternal yaş, beslenme, obezite, sigara kullanımı, oksidatif stres ve çevresel maruziyetler gibi paternal faktörlere duyarlıdır. Bu faktörler sperm DNA metilasyonunu, kromatin organizasyonunu ve kodlamayan RNA profillerini değiştirerek embriyo gelişimini ve yavrunun sonraki dönem sağlığını potansiyel olarak etkileyebilir. Deneysel kanıtlar ayrıca çevresel faktörlerle indüklenen bazı paternal epigenetik değişikliklerin nesiller arası ve belirli koşullarda transgenerasyonel etkilere katkıda bulunabileceğini düşündürmektedir; ancak insanlardaki kanıtlar halen sınırlıdır. Sperm aracılı epigenetik kalıtımın anlaşılması, erkek infertilitesi, embriyo gelişimsel yetkinliği ve DNA dizisinin ötesindeki paternal gelişimsel programlama mekanizmalarına ilişkin yeni bilgiler sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: DNA metilasyonu; kromatin yeniden yapılanması; paternal epigenetik kalıtım; gelişimsel programlama

SPERM EPIGENETICS AND EMBRYO DEVELOPMENT: THE PATERNAL CONTRIBUTION BEYOND DNA

ABSTRACT

Spermatozoa contribute more than the paternal genome to the developing embryo, carrying epigenetic information that may influence fertilization, early embryonic development, and offspring phenotype. The sperm epigenome comprises multiple regulatory layers, including DNA methylation, chromatin organization through protamine replacement and selective histone retention, and a diverse repertoire of sperm-borne non-coding RNAs. During spermatogenesis, extensive chromatin remodeling replaces most histones with protamines, enabling highly compact DNA packaging, while retained histones at specific genomic regions may contribute to developmental regulation after fertilization. DNA methylation patterns established during male germ cell development are also essential for genomic imprinting and appropriate embryonic gene regulation. In addition, spermatozoa deliver microRNAs, piRNAs, and tRNA-derived small RNAs to the oocyte at fertilization, where these molecules may modulate early gene expression and developmental processes. Importantly, the sperm epigenome is responsive to paternal factors such as advanced age, diet, obesity, smoking, oxidative stress, and environmental exposures. Such factors may alter sperm DNA methylation, chromatin organization, and non-coding RNA profiles, potentially affecting embryo development and subsequent offspring health. Experimental evidence further suggests that some environmentally induced paternal epigenetic alterations may contribute to intergenerational and, under specific conditions, transgenerational effects; however, evidence in humans remains limited. Understanding sperm-mediated epigenetic inheritance may therefore provide new insights into male infertility, embryo competence, and paternal contributions to developmental programming beyond the DNA sequence.

Keywords: DNA methylation; chromatin remodeling; paternal epigenetic inheritance; developmental programming

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
3C9B986A

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID: 0000-0002-3862-2273

MAKSİLLER SİNÜS TABANI AUGMENTASYONUNDA CERRAHİ PLANLAMA VE YAKLAŞIM SEÇİMİNİ ETKİLEYEN FAKTÖRLER

Uzm. Gamze DEMİRCİ*[1]
[1] Süleyman Demirel Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş ve Çene Cerrahisi A.D.
* Corresponding Author: Gamze DEMİRCİ
gamze59100@hotmail.com

ÖZET

Posterior maksillada diş kaybını izleyen alveoler atrofi ve sinüs pnömatizasyonu, implant yerleştirilmesi için kullanılabilir kemik miktarını azaltabilmektedir. Bu derlemenin amacı, maksiller sinüs tabanı augmentasyonunda cerrahi planlama ve yaklaşım seçimini etkileyen anatomik ve klinik faktörleri güncel literatür doğrultusunda değerlendirmektir. Bu kapsamda ilgili derlemeler, sistematik derlemeler, meta-analizler ve randomize klinik araştırmaların bulguları anlatısal olarak ele alınmıştır. Rezidüel kemik yüksekliğinin önemli bir parametre olduğu, ancak sinüs morfolojisi, septalar, lateral duvar özellikleri ve Schneiderian membranın durumunun da lateral pencere ile transkrestal yaklaşım seçiminde dikkate alınması gerektiği görülmektedir. Greftli ve greftsiz sinüs elevasyonuna ilişkin karşılaştırmalı araştırmalarda implant sağkalımı açısından kesin bir üstünlük ortaya konulamamış; kemik kazanımına ilişkin bulguların ise çalışma kapsamı ve takip süresine göre farklılaştığı bildirilmiştir. Eş zamanlı implant yerleştirilmesinde yeterli primer stabilite önem taşırken, kısa implantlar seçilmiş olgularda augmentasyona alternatif olabilmektedir. Membran perforasyonu, vasküler yaralanma ve sinonazal komplikasyon olasılıklarının preoperatif değerlendirilmesi de planlamanın bir parçasıdır. Sonuç olarak cerrahi yaklaşım, greft kullanımı ve implant yerleştirme zamanlaması; hastanın anatomik özellikleri, rehabilitasyon gereksinimleri ve mevcut kanıtların sınırlılıkları dikkate alınarak bireyselleştirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Sinüs augmentasyonu, lateral pencere, transkrestal, implant

FACTORS INFLUENCING SURGICAL PLANNING AND APPROACH SELECTION IN MAXILLARY SINUS FLOOR AUGMENTATION

ABSTRACT

Tooth loss in the posterior maxilla may lead to alveolar ridge resorption and maxillary sinus pneumatization, reducing the bone available for implant placement. This narrative review aims to evaluate the anatomical and clinical factors influencing surgical planning and approach selection in maxillary sinus floor augmentation in light of current evidence. Findings from relevant reviews, systematic reviews, meta-analyses, and randomized clinical trials were considered narratively. Residual bone height is an important parameter; however, sinus morphology, septa, lateral wall characteristics, and the condition of the Schneiderian membrane should also be considered when choosing between lateral window and transcrestal approaches. Comparative studies of grafted and graftless sinus elevation have not established a definitive advantage in implant survival, whereas findings on bone gain vary across study populations and follow-up periods. Adequate primary stability is important for simultaneous implant placement, and short implants may provide an alternative to augmentation in selected cases. Preoperative assessment of possible membrane perforation, vascular injury, and sinonasal complications is also part of surgical planning. In conclusion, surgical approach, graft use, and implant placement timing should be individualized according to patient-specific anatomy, rehabilitation requirements, and the limitations of the available evidence.

Keywords: Sinus augmentation, lateral window, transcrestal, implant

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
3FB12041

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Dahili Bilimler

ORCID: 0000-0001-7546-4318

YOĞUN BAKIMDA PERKÜTAN ENDOSKOPİK GASTROSTOMİ UYGULANAN HASTALARDA YATIŞ SERUM ALBÜMİNİ İLE 30 GÜNLÜK MORTALİTE ARASINDAKİ DOĞRUSAL OLMAYAN İLİŞKİ: RETROSPEKTİF KOHORT ÇALIŞMASI

Uzman Dr. Zeki İSLAMOĞLU*[1]
[1] Kocaeli Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Zeki İSLAMOĞLU
zislamoglu85@gmail.com

ÖZET

Amaç: Serum albümini, kritik hastalıkta inflamatuvar yük, hastalık şiddeti ve beslenme durumu dahil birçok faktörden etkilenen, rutin olarak ölçülen bir laboratuvar parametresidir. Bu çalışmada yoğun bakım ünitesinde (YBÜ) perkütan endoskopik gastrostomi (PEG) uygulanan hastalarda YBÜ'ye yatış serum albümin düzeyi ile PEG sonrası 30 günlük mortalite arasındaki ilişkinin hastalık şiddeti ve komorbidite yükünden bağımsız olarak değerlendirilmesi amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: Tek merkezli retrospektif kohort çalışmasına YBÜ'de PEG uygulanan 258 erişkin hasta dahil edildi. Albümin, YBÜ'ye yatışın ilk 24 saatindeki değer olarak alındı; iki hastada başlangıç albümin değeri eş zamanlı total protein ile içsel olarak uyumsuz olduğundan (albümin ≥ total protein) güvenilmez laboratuvar kaydı kabul edilerek albümin temelli analizler 256 hasta üzerinde yapıldı. Primer sonlanım PEG sonrası 30 gün içinde tüm nedenlere bağlı mortaliteydi. Primer analizde albümin, sürekli değişken olarak restricted cubic spline (düğümler 5., 35., 65. ve 95. persentilde) ile modellendi ve APACHE-II, yaşa göre düzeltilmiş Charlson komorbidite indeksi ve cinsiyet için düzeltilmiş lojistik regresyonda genel ilişki ve doğrusal olmama test edildi; kohort dağılımı üzerinden standardize edilmiş model temelli mortalite tahminleri hesaplandı. Doğrusal albümin, SOFA temelli model, modifiye Poisson (göreceli risk), yalnızca komorbidite bileşenli Charlson ve tüm 258 hastanın dahil edildiği duyarlılık analizleri yapıldı.

Bulgular: Albümin temelli primer analiz kohortundaki 256 hastanın yaş medyanı 75 (62-82) yıl olup %54'ü erkekti; bu hastaların 111'i (%43,4) PEG sonrası 30 gün içinde kaybedildi. Yatış albümini ölenlerde daha düşüktü [2,6 (2,3-3,2) vs 3,2 (2,7-3,7) g/dL; p<0,001]. Düzeltilmiş spline modelinde albümin mortalite ile anlamlı (P-overall <0,001) ve doğrusal olmayan (P-nonlinearity = 0,003) bir ilişki gösterdi. Model temelli standardize 30 günlük mortalite tahmini albümin 2,0 g/dL için %67 (%95 GA 55-81), 3,0 g/dL için %33 (%95 GA 25-41) idi; tahmini mortalitedeki en belirgin azalma düşük albümin aralığında gözlenirken, daha yüksek albümin düzeylerinde ilişkinin eğimi azaldı ve tahmin belirsizliği arttı. İlişki doğrusal albümin, SOFA temelli, göreceli risk, yalnızca komorbidite bileşenli Charlson ve 258 hastalık duyarlılık analizlerinde korundu.

Sonuç: YBÜ'ye yatış serum albümini ile PEG sonrası 30 günlük mortalite arasında hastalık şiddeti ve komorbidite yükünden bağımsız, doğrusal olmayan bir ilişki saptandı; tahmini mortalitedeki en belirgin değişim düşük albümin aralığında gözlendi. Ölçüm YBÜ yatışında yapıldığından bu bulgu PEG öncesi bir karar eşiği değil, erken bir prognostik belirteç olarak yorumlanmalıdır. Retrospektif tasarım ve seçilim yanlılığı nedeniyle nedensel çıkarım yapılamaz ve bulguların dış doğrulaması gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Perkütan endoskopik gastrostomi, serum albümini, yoğun bakım, mortalite, prognoz

NONLINEAR ASSOCIATION BETWEEN ICU ADMISSION SERUM ALBUMIN AND 30-DAY MORTALITY AFTER PERCUTANEOUS ENDOSCOPIC GASTROSTOMY: A RETROSPECTIVE COHORT STUDY

ABSTRACT

Aim: Serum albumin is a routinely measured laboratory parameter influenced by multiple factors in critical illness, including inflammatory burden, disease severity, and nutritional status. This study aimed to evaluate the association between ICU admission serum albumin and 30-day mortality after percutaneous endoscopic gastrostomy (PEG) in intensive care unit (ICU) patients, independent of disease severity and comorbidity burden.

Materials and Methods: This single-center retrospective cohort study included 258 adult patients who underwent PEG in the ICU. Albumin was defined as the value obtained within the first 24 hours of ICU admission; in two patients the baseline albumin value was equal to or greater than the paired total-protein concentration after conversion to the same units and was considered an unreliable laboratory entry, so albumin-based analyses were performed in 256 patients. The primary outcome was all-cause mortality within 30 days after PEG. In the primary analysis, albumin was modelled as a continuous variable using restricted cubic splines (knots at the 5th, 35th, 65th and 95th percentiles) in logistic regression adjusted for APACHE-II, age-adjusted Charlson Comorbidity Index and sex; overall association and nonlinearity were tested, and model-based mortality estimates standardized over the cohort covariate distribution were calculated. Sensitivity

analyses included linear albumin, a SOFA-based model, modified Poisson regression (relative risk), comorbidity-only Charlson index and inclusion of all 258 patients.

Results: In the albumin-based primary analysis cohort of 256 patients, median age was 75 (62-82) years and 54% were male; 111 of these patients (43.4%) died within 30 days after PEG. Admission albumin was lower in non-survivors [2.6 (2.3-3.2) vs 3.2 (2.7-3.7) g/dL; p<0.001]. In the adjusted spline model, albumin showed a significant (P-overall <0.001) and nonlinear (P-nonlinearity = 0.003) association with mortality. Model-based standardized 30-day mortality was 67% (95% CI 55-81) at an albumin of 2.0 g/dL and 33% (95% CI 25-41) at 3.0 g/dL; the steepest change in estimated mortality occurred across the low albumin range, whereas the association attenuated and uncertainty increased at higher albumin concentrations. The association was preserved in linear albumin, SOFA-based, relative-risk, comorbidity-only Charlson and 258-patient sensitivity analyses.

Conclusion: ICU admission serum albumin showed a nonlinear association with 30-day mortality after PEG, independent of disease severity and comorbidity burden, with the most pronounced change in estimated mortality across the low albumin range. Because albumin was measured at ICU admission, this finding should be interpreted as an early prognostic marker rather than a pre-PEG decision threshold. Causal inference is not possible owing to the retrospective design and selection bias, and external validation is required.

Keywords: Percutaneous endoscopic gastrostomy, serum albumin, intensive care units, mortality, prognosis

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
40868AAA

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0003-1555-4658

GASTROİNTESTİNAL STROMAL TÜMÖR TANILI HASTALARDA BAŞVURU SEMPTOMLARINN KLİNİK SONLANIMLARLA İLİŞKİSİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Dr. Fatih Nazmi YAMAN*[1]
[1] Üsküdar University, Faculty of Medicine, Department of Emergency Medicine, İstanbul, Türkiye
* Corresponding Author: Fatih Nazmi YAMAN
drnazmiyaman@gmail.com

ÖZET

Amaç: Bu araştırmada, Gastrointestinal Stromal Tümör (GIST) sebepli acile başvurularda semptom çıktı arasındaki ilişkinin incelenmesi amaçlandı.

Yöntem: Araştırmada Ocak 2022-Ağustos 2026 tarihleri arasında acil servise başvuran ve GIST tanısı almış 48 hasta dosyası dahil edildi. Hastaların klinik ve demografik özellikleriyle, klinik sonlanım raporları analiz edildi.

Bulgular: Rekürrens olguların %25.0'inde karın ağrısı ve kanama, %50.0'sinde kanama ve obstrüksiyon, %25.0'inde ise kanama semptomu kaydedilmişti. Post operation metastaz hastalarının tamamında kanama ve obstrüksiyon beraber görülmüştü. Komplikasyon görülen hastların %33.3'ünde kanama ve obstrüksiyon, %66.7'sinde ise kanama görüldü. GIST mortalite olan iki hastadan birisi kanama ve obstrüksiyon, diğeri ise kanama semptomu olarak kaydedilmişti. Fark analizi sonuçlarına göre ise operasyon sonrasında metastaz gruplarına göre semptomlar anlamlı farklılık göstermişti ($p<0.05$). rekürrens, komplikasyon ya da GIST mortalite düzeyine göre ise semptomlar arasındaki farklar istatistiksel olarak anlamlı değildi ($p>0.05$). Yaş ortalaması en yüksek semptom grubu kanama ve obstrüksiyon olup, bunu sırasıyla karın ağrısı ve kanama, sadece kanama, obstrüksiyon ve diğer semptomlar izlemekteydi. Fark analizi sonuçlarına göre semptomlar yaşa göre anlamlı farklılık göstermekteydi ($p<0.05$).

Sonuç: Acil servislerde ise GIST başvurularında semptom klinisyen için en önemli göstergelerden birisidir. Bu bakımdan klinik olarak tanı koymada semptomlar günümüzde pek çok çalışmaya konu olsa da, semptomlara göre prognoz ve sonlanım konusu özellikle acil servisler için daha etkili sonuçlar verebilir. İleri araştırmalar için öncü olarak yaptığımız bu çalışmada, her ne kadar hasta sayıları vaka sunumlarından biraz fazla ama genelleme için yetersiz olsa da, özellikle rekürrens bakımından, semptomların ayırt edici bir değere sahip olabileceğine işaret etmektedir. Daha geniş örneklem, çok merkezli ve ileri analizlerle, semptomların klinik sonlanım grupları için ayrı ayrı incelenmesinde ve değerlendirilmesinde, daha fazla confounder ile araştırmanın geliştirilmesinde yarar sağlanabilir.

Anahtar Kelimeler: Acil servis, Gastrointestinal Stromal Tümör, semptom

EVALUATION OF THE RELATIONSHIP BETWEEN PRESENTING SYMPTOMS AND CLINICAL OUTCOMES IN PATIENTS DIAGNOSED WITH GASTROINTESTINAL STROMAL TUMORS

ABSTRACT

Objective: This study aimed to examine the relationship between symptoms and clinical presentation in emergency department admissions due to Gastrointestinal Stromal Tumors (GIST).

Methods: The study included the medical records of 48 patients who presented to the emergency department and were diagnosed with GIST between January 2022 and August 2026. The patients' clinical and demographic characteristics, as well as clinical outcome reports, were analyzed.

Results: Among cases with recurrence, abdominal pain and bleeding were recorded in 25.0%, bleeding and obstruction in 50.0%, and bleeding alone in 25.0%. Bleeding and obstruction occurred concurrently in all patients who developed postoperative metastases. Among patients who experienced complications, 33.3% presented with bleeding and obstruction, while 66.7% presented with bleeding. Of the two patients who died from GIST, one presented with bleeding and obstruction, and the other with bleeding. Difference analysis revealed significant variations in symptoms based on postoperative metastasis status ($p<0.05$); however, differences in symptoms based on recurrence, complications, or GIST-related mortality were not statistically significant ($p>0.05$). The symptom group with the highest mean age was bleeding and obstruction, followed—in descending order—by abdominal pain and bleeding, bleeding alone, obstruction, and other symptoms. Difference analysis indicated that symptoms varied significantly according to age ($p<0.05$).

Conclusion: In emergency departments, symptoms are among the most critical indicators for clinicians regarding GIST presentations. While symptoms are currently the subject of numerous studies concerning clinical diagnosis, analyzing prognosis and outcomes based on symptoms could yield particularly impactful results for emergency settings. Although the patient cohort in this study—conducted as a preliminary step for future research—exceeds that of typical case reports yet remains insufficient for broad generalization, the findings suggest that symptoms may hold distinctive value, particularly regarding recurrence. Further research involving larger samples, multi-center data, and advanced analyses could prove beneficial by examining symptoms separately across clinical outcome groups and accounting for a wider range of confounding factors.

Keywords: Emergency department, Gastrointestinal Stromal Tumor, symptom.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
408B9F69

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

ONKOLOJİ HASTALARINDA PET/BT'DE BÖLGESEL SEREBRAL 18F-FDG TUTULUMU VE KISA DÖNEM SAĞKALIM İLE İLİŞKİSİ

Dr. Öğr. Üyesi Esra ÇİFTÇİ*[1]
[1] Sakarya Üniversitesi Tıp Fakültesi, Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Esra ÇİFTÇİ
esraciftci@sakarya.edu.tr

ÖZET

Amaç: Bu çalışmada, onkolojik 18F-FDG PET/BT görüntülemede bölgesel serebral FDG tutulumunun kısa dönem sağkalım ile ilişkisinin araştırılması amaçlandı.

Yöntem: Retrospektif olarak değerlendirilen 64 kanser hastasında frontal, parietal, temporal ve oksipital loblar ile serebellumdan SUVmax ölçümleri yapıldı. Hastalar PET/BT sonrası sağkalım sürelerine göre <1 ay ve ≥1 ay olmak üzere iki gruba ayrıldı. Bölgesel serebral SUVmax değerleri gruplar arasında karşılaştırıldı; sağkalımla ilişkili parametreler regresyon ve ROC analizleriyle değerlendirildi.

Bulgular: Hastaların 35'i (%54,7) PET/BT sonrası bir aydan kısa, 29'u (%45,3) ise ≥1 ay yaşadı. Bir aydan kısa yaşayan hastalarda frontal, parietal, temporal ve oksipital loblar ile serebellum SUVmax değerleri anlamlı olarak daha düşüktü (tümü p<0,001). Çok değişkenli analizde frontal lob SUVmax sağkalımın bağımsız belirleyicisi olarak kaldı (p=0,0346). Frontal lob SUVmax için 5,26 eşik değeri, <1 aylık sağkalımı öngörmede %82,9 duyarlılık, %72,4 özgüllük ve 0,868 AUC gösterdi.

Sonuç: Rutin onkolojik 18F-FDG PET/BT'de azalmış bölgesel serebral FDG tutulumu kısa dönem mortalite ile ilişkilidir. Özellikle frontal lob SUVmax ölçümü, ileri kanser hastalarında tedavi kararını etkileyebilecek kısa sağkalımın öngörülmesine katkı sağlayabilecek pratik bir görüntüleme biyobelirteci olabilir.

Anahtar Kelimeler: 18F-FDG PET/BT, serebral metabolizma, kanser, sağkalım

REGIONAL CEREBRAL 18F-FDG UPTAKE ON PET/CT IN ONCOLOGY PATIENTS AND ITS ASSOCIATION WITH SHORT-TERM SURVIVAL

ABSTRACT

Objective: To investigate the association between regional cerebral FDG uptake on oncologic 18F-FDG PET/CT and short-term survival in cancer patients.

Methods: Sixty-four cancer patients were retrospectively evaluated. SUVmax was measured in the frontal, parietal, temporal, and occipital lobes and cerebellum. Patients were classified according to survival after PET/CT as <1 month or ≥1 month. Regional cerebral SUVmax values were compared, and survival-associated parameters were evaluated using regression and ROC analyses.

Results: Thirty-five patients (54.7%) survived <1 month and 29 (45.3%) survived ≥1 month after PET/CT. SUVmax values in all evaluated cerebral regions and the cerebellum were significantly lower in patients surviving <1 month (all p<0.001). On multivariable analysis, frontal lobe SUVmax remained an independent predictor of survival (p=0.0346). A frontal SUVmax cut-off of 5.26 predicted <1-month survival with 82.9% sensitivity, 72.4% specificity, and an AUC of 0.868.

Conclusion: Reduced regional cerebral FDG uptake on routine oncologic 18F-FDG PET/CT is associated with short-term mortality. In particular, frontal lobe SUVmax measurement may serve as a practical imaging biomarker for predicting short survival that could influence treatment decisions in patients with advanced cancer.

Keywords: 18F-FDG PET/CT, cerebral metabolism, cancer, survival

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
41652184

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-4154-8596 | 0000-0003-2806-8464 | 0000-0002-1221-7907 | 0000-0001-8535-3291 | 0000-0002-7094-4838 | 0000-0003-1196-0165

KLİNİK SALMONELLA İZOLATLARINA KARŞI SALMONELLA BAKTERİYOFAJININ İN VİTRO ETKİNLİĞİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Doç. Dr. Gül BAYRAM*[1], Prof. Dr. Aycan GÜNDOĞDU[2], Prof. Dr. Gönül ASLAN[1], Prof. Dr. Nuran DELİALİOĞLU[1], Doç. Dr. Taylan BOZOK[1], Öğr. Gör. Ebru ÖNER USTA[1]

[1] Mersin Üniversitesi
[2] İstanbul Medeniyet Üniversitesi
* Corresponding Author: Gül BAYRAM
gulbayram@mersin.edu.tr

ÖZET

Giriş ve Amaç: Çoklu ilaç dirençli Salmonella suşlarının dünya genelinde artması, enfeksiyonların klinik yönetimini güçleştirmekte ve alternatif antimikrobiyal yaklaşımlara duyulan gereksinimi artırmaktadır. Bakteriyofajlar, antibiyotik direnç mekanizmalarından bağımsız olarak litik aktivite gösterebilmeleri nedeniyle umut verici biyolojik ajanlar olarak değerlendirilmektedir. Bu çalışmada, klinik örneklerden izole edilen Salmonella spp. izolatlarına karşı, Sal0815, Sal0316 ve Sal0716 kodlu Salmonella bakteriyofajlarından oluşan kokteylin in vitro litik aktivitesinin agar spot testi kullanılarak değerlendirilmesi amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: Çalışmaya, 2025 yılında Mersin Üniversitesi Hastanesi Tıbbi Mikrobiyoloji Laboratuvarı'na gönderilen farklı hastalara ait gaita örneklerinden izole edilen toplam 19 Salmonella spp. izolatı dahil edildi. Klinik izolatlara karşı Salmonella faj kokteylinin litik aktivitesi, araştırmacılar tarafından modifiye edilen agar spot testi kullanılarak değerlendirildi. Çalışmada test edilecek Salmonella spp. izolatları Mueller-Hinton agarda canlandırıldı. 37 °C'de 18-24 saat inkübasyon sonrası bakteri konsantrasyonları McFarland standartlarına göre 1 × 107-108 hücre/ml olacak şekilde ayarlandı. Daha sonra agar spot test yöntemiyle in vitro bakteriyofaj duyarlılık çalışması yapıldı. İn vitro bakteriyofaj duyarlılık çalışması için LB ve TSA %0.5'lik yarı katı agarlar hazırlandı. Daha sonra steril 15 ml'lik falkon tüpüne 5 ml yarı katı agar döküldü ve konsantrasyonu 1 x 107-108 hücre/ml'ye ayarlanmış kültürlerden 100 µl ilave edildi. Yarı katı agar + kültür karışımı, türe uygun agar plaklarına döküldü; plaklar soğuduktan sonra mikropipetle titresi 1 x 105 faj partikülü/ml olan her bir faj kokteylinden 10'ar µl damlatıldı ve kurumaya bırakıldı. Spot test sonuçlarına göre; faj uygulanan bölgede görünür lizis zonu oluşması pozitif litik aktivite, lizis gözlenmemesi ise direnç olarak değerlendirildi. İzolatlar serotip düzeyinde tanımlanmadı.

Bulgular: Klinik Salmonella spp. izolatlarının elde edildiği hastaların yaşları 1–84 yıl arasında olup medyan yaş 24 yıldı. Hastaların 10'u (%52,6) erkek, dokuzu (%47,4) kadındı. İzolatların üçünde (%15,8) siprofloksasin, birinde (%5,3) ampisilin direnci saptandı. Diğer izolatların ampisiline, trimetoprim-sülfametoksazole ve siprofloksasine duyarlı olduğu belirlendi. Agar spot testi sonucunda hem antibiyotiklere dirençli hem de duyarlı izolatların tamamında (19/19, %100) görünür lizis zonu gözlendi. Bu bulgu, test edilen bakteriyofajın incelenen klinik izolatlar üzerinde geniş bir konak aralığına sahip olabileceğini düşündürdü.

Sonuç: Test edilen Salmonella bakteriyofajı, klinik Salmonella spp. izolatlarının tamamında in vitro litik aktivite göstermiştir. Aktivitenin antibiyotiğe dirençli izolatlarda da gözlenmesi, bakteriyofajın alternatif bir biyolojik ajan olarak kullanılma potansiyelini desteklemektedir. Bununla birlikte, serotiplendirme yapılmaması, faj titresi ve etkin plaklama oranının belirlenmemesi ve spot testi sonuçlarının çift tabakalı agar yöntemiyle doğrulanmaması çalışmanın sınırlılıklarıdır. Bulguların doğrulanması için farklı Salmonella serotiplerini içeren daha kapsamlı çalışmalara ihtiyaç vardır. Ayrıca faj direnci gelişme riskini azaltmak amacıyla farklı litik fajlardan oluşan faj kokteyllerinin geliştirilmesi önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Salmonella, bakteriyofaj, faj terapisi, litik aktivite, agar spot testi, antimikrobiyal direnç

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
41FF5F79

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0009-0009-2127-6173 | 0000-0002-9338-8141

ÜÇÜNCÜ TRİMESTER GEBEDE AKUT HEPATOSELÜLER HASARIN BEKLENMEDİK BİR NEDENİ: HELİZ OTU (FERULA SPP.) TÜKETİMİNE BAĞLI TOKSİK HEPATİT*

Uzman Dr. Nilay DÖNMEZ POLAT*[1], Uzman Dr. Gonca Büşra KIZILIRMAK[2]
[1] Bitlis Devlet Hastanesi
[2] Uzunköprü Devlet Hastanesi
* Corresponding Author: Nilay DÖNMEZ POLAT
nlydnmz67@gmail.com

ÖZET

Giriş ve Amaç: Heliz otu (Ferula spp.), bölgesel mutfaklarda ve geleneksel uygulamalarda kullanılan bir bitkidir. Gebelikte tüketimine ilişkin güvenlilik ve hepatotoksisite verileri sınırlıdır. Bu olguda, üçüncü trimesterde heliz otu tüketimi sonrasında gelişen belirgin hepatoselüler hasarın klinik seyri ve ayırıcı tanıda ayrıntılı beslenme anamnezinin önemi sunulmaktadır.

Olgu: Gestasyonel diyabet nedeniyle insülin ve tromboemboli profilaksisi amacıyla enoksaparin kullanan, 34+4 haftalık G3P0A2 gebe, iki gündür devam eden palmar ve plantar kaşıntıyla başvurdu. Kan basıncı 120/80 mmHg, vücut sıcaklığı 36,5°C idi; sağ üst kadran hassasiyeti yoktu. ALT 1200 U/L, AST 742 U/L, GGT 71 U/L, LDH 494 U/L, total bilirubin 0,56 mg/dL, INR 1,15 ve trombosit 174.000/µL saptandı. Hepatobiliyer ultrasonografi ve portal ven Doppler incelemesi doğaldı. Anti-HAV IgM, HBsAg ve anti-HCV negatifti; safra asitleri ölçülemedi. Fetal değerlendirmede amniyotik sıvı ve umbilikal arter Doppler bulguları normal, nonstress test reaktifti. Normotansif seyir, normal trombosit ve koagülasyon değerleri nedeniyle HELLP sendromu ve gebeliğin akut yağlı karaciğeri ön planda düşünülmedi. Ancak atipik HELLP olasılığı nedeniyle betametazon ve magnezyum sülfat uygulandı. Ayrıntılı anamnezde, semptomlardan yaklaşık 72 saat önce heliz otu içeren geleneksel bir yemek tüketildiği öğrenildi. Zamansal ilişki nedeniyle toksik hepatit düşünülen hasta üçüncü basamak merkeze sevk edildi. İzlemde transaminazları gerileyerek 35+5 haftada ALT 67 U/L ve AST 11 U/L'ye ulaştı. İnsülin doz artışına rağmen glisemik kontrol sağlanamaması nedeniyle 37+3 haftada sezaryen gerçekleştirildi. Yenidoğanın birinci ve beşinci dakika Apgar skorları sırasıyla 9 ve 10 idi; yenidoğan yoğun bakımında izleme alındı.

Sonuç: Gebeliğin üçüncü trimesterinde kaşıntı ve karaciğer enzim yüksekliği öncelikle intrahepatik kolestaz, HELLP sendromu veya AFLP'yi düşündürse de, transaminaz düzeylerinin >1000 U/L düzeylerine ulaştığı ağır hepatoselüler hasarlarda viral, otoimmün ve toksik etiyolojiler mutlaka dışlanmalıdır. Hastalar geleneksel otları, bitkisel gıdaları toksik şüpheli algılamadıklarından rutin anamnezde belirtmemektedir. Bu olgu; gebelikte açıklanamayan belirgin enzim yükseklikleri nde gereksiz erken doğum kararlarından kaçınmak adına beslenme ve bitkisel maruziyet anamnezinin detaylandırılmasının ve konservatif yaklaşımın maternal ve fetal açıdan hayati önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Üçüncü trimestr gebelik, Ferula, heliz otu, toksik hepatit

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
426DC94C

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-8651-3872

POSTOPERATİF PULMONER ÖDEM: PRONE POZİSYON SONRASI NADİR BİR KOMPLİKASYON

Uzman Dr. Canan BÜTÜNER*[1]
[1] Yenimahalle Eğitim Araştırma Hastanesi Yenimalle Ankara
* Corresponding Author: Canan BÜTÜNER
canbutuner1@gmail.com

ÖZET

GİRİŞ VE AMAÇ: Postoperatif pulmoner ödem, cerrahi sonrası ilk 72 saatte gelişen, hipoksemi ve akciğer grafisinde bilateral infiltratlar ile karakterize akut bir tablodur. İnsidansı %1-23 arasında bildirilmektedir. Prone pozisyonda yapılan lomber stabilizasyon cerrahisi sonrası görülmesi nadirdir. Patogenezde prone pozisyona bağlı intratorasik basınç artışı, venöz dönüşte azalma, akciğer kompliyansında bozulma (impairment), sıvı şiftleri ve cerrahiye bağlı sistemik inflamatuar yanıt suçlanmaktadır. Literatürde olguların çoğu uzun süreli (>4 saat) ve fazla sıvı verilen hastalarda bildirilmiştir. Bu olguda kısa süreli prone cerrahi sonrası gelişen pulmoner ödemde erken dönem oksijen desteği ve prednizolon tedavisinin etkinliğini sunmayı amaçladık.

OLGU SUNUMU: Ek hastalığı olmayan, ASA I olarak skorlandırılan 35 yaşında kadın hasta, elektif lomber stabilizasyon için değerlendirildi. Preoperatif akciğer grafisi doğal, Hb 13 g/dL idi. Hasta prone pozisyonda operasyona alındı. Anestezi indüksiyonu ve idamesi sorunsuz tamamlandı. Cerrahi yaklaşık 60 dakika sürdü, intraoperatif hemodinami stabildi, 1000 ml kristalloid verildi. Postoperatif erken dönemde ani dispne, taşipne ve SpO2'de %84'e düşüş izlendi. Bilateral bazallerde krepitan raller duyuldu. Arter kan gazında PaO2/FiO2 <200 mmHg idi. Kontrol akciğer grafisinde bilateral perihiler yaygın infiltrasyon ve buzlu cam opasiteleri izlendi. Kardiyak nedenler EKG ve ekokardiyografi ile ekarte edildi. Non-kardiyojenik ödem düşünüldü. Hızlıca rezervuarlı maske ile erken dönem oksijen desteği ve 60 mg/gün intravenöz prednizolon başlandı.

TARTIŞMA VE SONUÇ: Prone pozisyonun kendisi pulmoner ödemi tetikleyebilir. Bizim olgumuzda 60 dakikalık kısa süre ve sadece 1000 ml sıvıya rağmen ödem gelişmesi, bireysel duyarlılığa işaret etmektedir. Postoperatif pulmoner ödemde temel yönetim; yeterli oksijenizasyonun sağlanması, sıvı kısıtlaması ve altta yatan inflamasyonun baskılanmasıdır. Olgumuzda erken dönem oksijen desteği ve prednizolon ile postoperatif 2. günde belirgin klinik ve radyolojik düzelme izlendi ve hasta 3. günde taburcu edildi. Kısa süreli ve prone pozisyonda yapılan cerrahilerde bile pulmoner ödem akılda tutulmalı, erken müdahale hayat kurtarıcı olabilir.

Anahtar Kelimeler: Erken dönem oksijen desteği, Lomber stabilizasyon, Prednizolon, Postoperatif pulmoner ödem, Prone pozisyon

POSTOPERATIVE PULMONARY EDEMA FOLLOWING PRONE POSITION: A RARE COMPLICATION

ABSTRACT

INTRODUCTION AND AIM: Postoperative pulmonary edema (PPE) is an acute condition characterized by hypoxemia and bilateral infiltrates within the first 72 hours after surgery, with a reported prevalence of 1-23%. While commonly associated with cardiac failure or fluid overload, its onset following lumbar stabilization in prone position is rarely reported. Pathogenesis is attributed to increased intrathoracic pressure, impaired venous return, decreased respiratory compliance, fluid shifts, and systemic inflammatory response due to surgery. Most cases in the literature are related to prolonged (>4 hours) prone surgery and excessive fluid administration. Herein, we aimed to present rapid recovery with early oxygen support and prednisolone in a case of PPE after short-term prone surgery.

CASE REPORT: A 35-year-old ASA I female patient without comorbidities was evaluated for elective lumbar stabilization. Preoperative chest X-ray was normal, Hb was 13 g/dL. The patient underwent surgery in prone position. Anesthesia induction and maintenance were uneventful. The surgery lasted approximately 60 minutes, intraoperative hemodynamics were stable, and 1000 ml crystalloid was administered. In the early postoperative period, acute dyspnea, tachypnea, and a decrease in SpO2 to 84% were observed. Bilateral basal crackles were heard on auscultation. Arterial blood gas revealed PaO2/FiO2 <200 mmHg. Chest X-ray showed bilateral perihilar infiltrates and ground-glass opacities. Cardiac causes were excluded by ECG and echocardiography, suggesting non-cardiogenic edema. Early oxygen support with reservoir mask and 60 mg/day intravenous prednisolone were promptly initiated. Suctioning was performed for excessive secretions. Significant clinical and radiological improvement was observed on postoperative day 2. SpO2 increased to 96%, dyspnea resolved, and infiltrates regressed. The patient was discharged on day 3 with full recovery.

DISCUSSION AND CONCLUSION: Prone position itself may impair respiratory compliance and trigger pulmonary edema, even after short procedures. In our case, the development of edema despite only 60 minutes of surgery and 1000 ml fluid suggests individual susceptibility. The mainstay of management for PPE is ensuring adequate oxygenation, fluid restriction, and suppression of inflammation. In this case, early oxygen support and prednisolone resulted in rapid improvement on day 2. Clinicians should be aware that pulmonary edema can occur even after short-term prone surgeries, and prompt intervention can be life-saving and accelerate discharge

Keywords: Early oxygen support, Lumbar stabilization, Postoperative pulmonary edema, Prednisolone, Prone position

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
42EEEC55

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0009-0004-1510-1899

HOMOSİSTİNÜRİ ZEMİNİNDE GELİŞEN NÖBET VE ŞOK TABLOSU

Uzman Dr. Mehtap ZENGİ*[1]
[1] Bursa Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Mehtap ZENGİ
mhtpcalis@gmail.com

ÖZET

Homosistinüri, metionin metabolizmasındaki enzim bozukluklarına bağlı olarak gelişen, tromboembolik ve psikiyatrik/nörogelişimsel komplikasyonlara yol açabilen nadir kalıtsal bir hastalıktır. Florokinolonlar ve antipsikotikler nöbet eşiğini düşürebilir; yüksek homosistein düzeylerinin de prokonvülzan etkisi bulunduğundan bu hastalar ilaç ilişkili nöbetlere daha duyarlı olabilir. Bu olguda, homosistinüri, otizm spektrum bozukluğu ve kronik derin ven trombozu (DVT) tanılı, rivaroksaban ve aripiprazol kullanan 18 yaşındaki erkek hasta sunulmaktadır. İdrar yolu enfeksiyonu nedeniyle siprofloksasin başlanan hastada tedavinin ilk gününde fokal nöbet gelişmiş, ikinci gün tekrarlayan nöbetlerle acil servise başvurmuştur. Kraniyal bilgisayarlı tomografisi (BT) normal olan hastaya levetirasetam başlanmış; toraks BT'de infiltrasyon saptanması üzerine ampirik meropenem başlanarak yoğun bakım ünitesine yatırılmıştır. İzlemde solunum yetmezliği gelişen hasta entübe edilmiş, artan vazopresör gereksinimi üzerine yapılan ekokardiyografide ejeksiyon fraksiyonu %40–45 ve D şeklinde septum saptanmıştır. Yatışının üçüncü gününde kardiyak arrest gelişen hasta resüsitasyona yanıt vermeyerek kaybedilmiştir.

Bu olgu, homosistinürili hastalarda nöbet eşiğini düşüren ilaçların dikkatli seçilmesi gerektiğini ve eşlik edebilecek psikiyatrik/nörogelişimsel komorbiditeler ile tromboz riskinin klinik süreç boyunca akılda tutulmasının önemini vurgulamaktadır. Ayrıca beklenmedik hemodinamik bozulmada sepsise bağlı miyokard disfonksiyonunun yanı sıra pulmoner embolinin de düşünülmesi gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Anahtar Kelimeler: Homosistinüri, florokinolonlar, nöbetler, tromboz, yoğun bakım

SEIZURE AND SHOCK IN A PATIENT WITH HOMOCYSTINURIA

ABSTRACT

Homocystinuria is a rare inherited disorder caused by enzymatic defects in methionine metabolism that can lead to thromboembolic and psychiatric/neurodevelopmental complications. Fluoroquinolones and antipsychotics may lower the seizure threshold, and because elevated homocysteine itself has proconvulsant effects, these patients may be more susceptible to drug-induced seizures. We present an 18-year-old male with homocystinuria, autism spectrum disorder and chronic deep vein thrombosis (DVT), who was receiving rivaroxaban and aripiprazole. On the first day of ciprofloxacin therapy for a urinary tract infection, he developed a focal seizure, and on the second day he presented to the emergency department with recurrent seizures. Cranial computed tomography (CT) was unremarkable, and levetiracetam was initiated. Because thoracic CT revealed an infiltrate, empiric meropenem was started and the patient was admitted to the intensive care unit. He was intubated after developing respiratory failure, and escalating vasopressor requirements prompted echocardiography, which showed an ejection fraction of 40–45% and a D-shaped septum. On the third day of admission, he developed cardiac arrest and died despite resuscitation.

This case highlights the need for careful selection of drugs that lower the seizure threshold in patients with homocystinuria, and for continued awareness of coexisting psychiatric/neurodevelopmental comorbidities and thrombotic risk throughout the clinical course. It also shows that pulmonary embolism, in addition to sepsis-related myocardial dysfunction, should be considered in cases of unexpected hemodynamic deterioration.

Keywords: Keywords: Homocystinuria, fluoroquinolones, seizures, thrombosis, intensive care

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
462342D0

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0003-2557-6121

KARBAPENEM DİRENÇLİ KAN KÜLTÜRÜ İZOLATLARINDA SEFTAZİDİM-AVİBAKTAM DİRENCİ AZALIYOR MU?

Uzman Dr. Mustafa Erdem SARP*[1]
[1] Giresun Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Mustafa Erdem SARP
sarp.mustafa.39@gmail.com

ÖZET

Giriş ve Amaç: Seftazidim-avibaktam (CZA), karbapenem dirençli Gram negatif bakterilerin neden olduğu enfeksiyonlarda önemli bir tedavi seçeneğidir. Bu çalışmada, erişkin hastaların karbapenem dirençli kan kültürü izolatlarında CZA direnç oranlarının, yıllara göre değişiminin ve dirençle ilişkili faktörlerin değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: Giresun Eğitim ve Araştırma Hastanesi Tıbbi Mikrobiyoloji Laboratuvarında Ocak 2024–Ağustos 2026 döneminde kan kültürlerinden elde edilen, CZA duyarlılık sonucu bulunan karbapenem dirençli izolatlar retrospektif olarak incelendi. On sekiz yaş altındaki hastalar dışlandı. Birden fazla mikroorganizma üreyen örneklerde CZA dirençli mikroorganizma dahil edildi. CZA duyarlılığı Kirby-Bauer disk difüzyon yöntemiyle (Oxoid, Thermo Fisher Scientific, ABD) belirlenerek, ilgili dönemde kullanılan EUCAST sınır değerlerine göre değerlendirildi. Tanımlayıcı istatistikler, yaş için ortalama ± standart sapma; kategorik değişkenler için sayı ve yüzde olarak sunuldu. Kategorik karşılaştırmalarda Pearson ki-kare testi kullanıldı. İstatistiksel anlamlılık sınırı $p<0,05$ olarak kabul edildi.

Bulgular: Çalışmaya 318 hasta kaydına ait 318 izolat dahil edildi. Yaş ortalaması 71,3 ± 17,0 yıl, erkeklerin oranı %53,1 ve yoğun bakım izolatlarının oranı %77,0 idi. Genel CZA direnci %39,6 bulundu. Direnç oranları 2024, 2025 ve 2026'da sırasıyla %56,3, %49,6 ve %24,1 idi ($p<0,001$). En sık izole edilen Klebsiella pneumoniae'de genel direnç %51,3; yıllık oranlar sırasıyla %52,5, %64,0 ve %38,5 idi ($p=0,007$). Pseudomonas aeruginosa ve Escherichia coli'de genel direnç sırasıyla %29,2 ve %5,3 bulundu. Yoğun bakım izolatlarında CZA direnci, diğer birimlerden elde edilen izolatlara göre daha yüksekti (%43,7'ye karşı %26,0; $p=0,007$).

Sonuç: 2026 dönemindeki daha düşük direnç oranı dikkat çekicidir; ancak kalıcı bir azalma eğiliminin gösterilmesi için izlem sürdürülmelidir. K. pneumoniae'deki yüksek direnç, CZA duyarlılığının izolat düzeyinde değerlendirilmesinin ve türlere özgü yerel sürveyansın önemini koruduğunu göstermektedir. Yoğun bakım izolatlarında daha yüksek CZA direnci saptanması, bu birimlerde antimikrobiyal duyarlılık sonuçlarının yakından izlenmesinin önemini vurgulamaktadır. CZA'nın önemli bir tedavi seçeneği olarak yerini koruyabilmesi için direnç sürveyansı ve akılcı antibiyotik kullanımı birlikte ele alınmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Kan kültürü, karbapenem direnci, seftazidim-avibaktam.

IS CEFTAZIDIME–AVIBACTAM RESISTANCE DECREASING IN CARBAPENEM RESISTANT BLOOD CULTURE ISOLATES?

ABSTRACT

Background and Objective: Ceftazidime–avibactam (CZA) is an important treatment option for infections caused by carbapenem resistant Gram-negative bacteria. This study aimed to evaluate CZA resistance rates, their temporal changes, and resistance-associated factors in carbapenem resistant blood culture isolates from adult patients.

Methods: Carbapenem resistant blood culture isolates with available CZA susceptibility results were retrospectively reviewed at Giresun Training and Research Hospital between January 2024 and August 2026. Patients aged under 18 years were excluded. For polymicrobial cultures, the CZA resistant organism was included. CZA susceptibility was determined using Kirby–Bauer disk diffusion (Oxoid, Thermo Fisher Scientific, USA) and interpreted according to EUCAST breakpoints applicable at the time of testing. Descriptive statistics were presented as mean ± standard deviation for age and as counts and percentages for categorical variables. Categorical variables were compared using Pearson's chi-square test. A p-value <0.05 was considered statistically significant.

Results: The study included 318 isolates from 318 patient records. Mean age was 71.3 ± 17.0 years; 53.1% were male, and 77.0% of isolates originated from intensive care units. Overall CZA resistance was 39.6%. Annual resistance rates were 56.3%, 49.6%, and 24.1% in 2024, 2025, and 2026, respectively ($p<0.001$). Klebsiella pneumoniae, the predominant species, showed 51.3% overall resistance, with annual rates of 52.5%, 64.0%, and 38.5% ($p=0.007$). Overall resistance was 29.2% in Pseudomonas aeruginosa and 5.3% in Escherichia coli. Resistance was higher among intensive care unit isolates than among isolates from other units (43.7% versus 26.0%; $p=0.007$).

Conclusion: The lower resistance rate observed in 2026 is noteworthy; however, continued monitoring is needed to determine whether this decline is sustained. The high resistance in K. pneumoniae underscores the continued importance of assessing CZA susceptibility at the isolate level and conducting species-specific local surveillance. The detection of higher CZA resistance in intensive care unit isolates

highlights the necessity of closely monitoring antimicrobial susceptibility results in these settings. Resistance surveillance and the rational use of antibiotics must be addressed in tandem to ensure CZA retains its position as a key treatment option.

Keywords: Blood culture, carbapenem resistance, ceftazidime–avibactam.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
48A018A5

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0009000692534828

PSİKİYATRİK ÖYKÜSÜ BULUNAN OLGUDA SUİSİDAL YÜKSEKTEN DÜŞME VE CERRAHİ FİKSASYON SONRASI GELİŞEN KATATONİ YÖNETİMİ: EKT ERİŞİM ENGELİ VARLIĞINDA PARSİYEL DOPAMİN AGONİSTİ YANITI VE LOJİSTİK YÖNETİM

Uzman Dr. Dilber KUMRAL*[1]
[1] Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Yenimahalle Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Dilber KUMRAL
dilberkumral1@gmail.com

ÖZET

GİRİŞ VE AMAÇ: Katatoni; motor, davranışsal ve bilişsel fonksiyonları etkileyen, acil tıbbi müdahale gerektiren nöropsikiyatrik bir tablodur. Bu olgu sunumunda; yüksekten düşme sonrası gelişen parçalı açık femur kırığı nedeniyle opere edilen ve postoperatif erken dönemde hipoaktif katatoni/stupor gelişen hastada, elektrokonvülsif terapi (EKT) olanağının bulunmadığı koşullarda enteral parsiyel dopamin agonisti ile elde edilen başarılı klinik yanıtın sunulması amaçlanmıştır.

OLGU SUNUMU: Tanılı psikiyatrik öyküsü ve geçmişte intihar girişimleri bulunan 62 yaşında kadın hasta, yüksekten düşme (2. kat) sonrası acil servise getirilmiştir. Femurda parçalı kırık saptanan hasta, spinal anestezi altında intramedüller çivileme (IMN) ve eksternal fiksasyon operasyonuna alınmıştır. Postoperatif yoğun bakım sürecinde mutizm, gıda/sıvı reddi ve çevreye tepkisizlik geliştiren hasta, Bush-Francis Katatoni Derecelendirme Ölçeği (BFKDÖ) ile takibe alınmıştır.

İlk gün BFKDÖ skoru 11 puan (hareketsizlik +3, mutizm +2, sabit bakış +2, gıda ve göz teması reddi +2) saptanan hastada, ikinci gün tablonun derinleşmesiyle skor 15 puana yükselmiştir. Hastaya "Malign/Dirençli Katatoni" tanısı konularak birincil tedavi seçeneği olarak EKT önerilmiş ve dış merkez sevki planlanmıştır. Ancak akut ortopedik fiksasyonu, non-ambule durumu ve kapalı psikiyatri servislerinin sevk kabulündeki lojistik engeller nedeniyle hastaya EKT uygulanamamıştır.

Yoğun bakım ünitemizde entübe edilmeden, oda havasında (SpO2> %98) izlenen ve TPN ve enteral besleme ile desteklenen hastaya; psikiyatri konsültasyonu doğrultusunda nazogastrik tüp aracılığıyla parsiyel dopamin agonisti olan aripiprazol (2x5 mg/gün, tablet ezilerek) başlanmıştır. Benzodiazepinesiz yürütülen bu tedavinin 24. saatinde klinikte dramatik yanıt alınmış; bilinci açılan, oral alımı başlayan ve BFKDÖ skoru 0' a gerileyen hasta ortopedi servisine devredilmiştir. İyileşme sonrası katatonik süreçteki deneyimini aktaran hasta: "Sizi duymama rağmen cevap veremiyordum" ifadesiyle klinik tabloya dair iç görüsünü dile getirmiştir.

TARTIŞMA VE SONUÇ: Katatoni tedavisinde birinci basamak benzodiazepinlerdir; dirençli olgularda ise EKT'dir. Ancak acil psikiyatri kliniği veya EKT ünitesi bulunmayan hastanelerde, yoğun bakım şartlarında entübe edilmeden yakın takip edilen olgularda enteral parsiyel dopamin agonisti (aripiprazol) uygulaması hayat kurtarıcı ve etkili bir tedavi seçeneğidir.

Anahtar Kelimeler: Aripiprazol, Bush-Francis Katatoni Ölçeği, Elektrokonvülsif Tedavi (EKT) Katatoni, Yoğun Bakım

MANAGEMENT OF CATATONIA IN A PATIENT WITH A PSYCHIATRIC HISTORY FOLLOWING HIGH-FALL SUICIDE ATTEMPT AND SURGICAL FIXATION: PARTIAL DOPAMINE AGONIST RESPONSE AND LOGISTICAL MANAGEMENT IN THE ABSENCE OF ECT ACCESS

ABSTRACT

BACKGROUND AND AIM: Catatonia is a neuropsychiatric syndrome affecting motor, behavioral, and cognitive functions that requires urgent medical intervention. In this case report, we aimed to present the successful clinical response achieved with an enteral partial dopamine agonist in the absence of electroconvulsive therapy (ECT) availability, in a patient who developed hypoactive catatonia/stupor during the early postoperative period following surgery for an open comminuted femur fracture due to a fall from height

CASE REPORT: A 62-year-old female patient with a known psychiatric history and prior suicide attempts was brought to the emergency department following a fall from height (2nd floor). The patient, diagnosed with a comminuted femur fracture, underwent intramedullary nailing (IMN) and external fixation under spinal anesthesia. In the postoperative intensive care unit (ICU), the patient developed mutism, refusal of food/fluids, and unresponsiveness to the environment, and was evaluated using the Bush-Francis Catatonia Rating Scale (BFCRS).

On the first day, the patient's BFCRS score was 11 (immobility +3, mutism +2, staring +2, refusal of food and eye contact +2). On the second day, as the clinical presentation deepened, the score rose to 15. The patient was diagnosed with "Malignant/Refractory Catatonia", and ECT was recommended as the primary treatment option. However, due to acute orthopedic fixation, non-ambulatory status, and logistical barriers in transfer acceptance by external psychiatry units, ECT could not be administered.In our ICU, while managed unintubated in room air (SpO_2 >98%) with TPN and enteral nutrition support, an enteral partial dopamine agonist, aripiprazole (2x5 mg/day, administered via a crushed

tablet through a nasogastric tube), was initiated following a psychiatry consultation. Conducted without benzodiazepines, a dramatic clinical response was obtained within 24 hours of treatment: the patient's consciousness cleared, oral intake resumed, and the BFCRS score regressed to 0. Transferred to the orthopedic ward, the patient expressed her insight regarding the catatonic state by stating, "I heard you, but I couldn't respond."

DISCUSSION AND CONCLUSION: Benzodiazepines are the first-line treatment for catatonia; ECT is indicated in refractory cases. However, in hospitals lacking an emergency psychiatry clinic or ECT unit, enteral partial dopamine agonist (aripiprazole) administration in non-intubated, closely monitored ICU patients represents a life-saving and effective treatment option.

Keywords: Aripiprazole, Bush-Francis Catatonia Rating Scale, Catatonia, Electroconvulsive Therapy (ECT), Intensive Care,

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
48B6AE00

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0003-3396-1521

BÖBREK NAKLİ ALICILARINDA OBEZİTE YÖNETİMİ İÇİN SLEEVE GASTREKTOMİ VE NAKİL YAPILMAMIŞ HASTALARLA KARŞILAŞTIRMA: İLK DÖRT VAKA İLE DENEYİMİMİZ

Dr. Öğr. Üyesi Osman Anıl SAVAŞ*[1], Prof. Dr. Alp GÜRKAN[1]
[1] Okan Üniversitesi
* Corresponding Author: Osman Anıl SAVAŞ
osmananilsavas@gmail.com

ÖZET

Amaç: Obezite, böbrek nakli alıcılarının yönetimini zorlaştıran yaygın bir sorundur; ancak nakil sonrası dönemde uygulanan laparoskopik sleeve gastrektominin (LSG) güvenliği ve etkinliğine dair veriler sınırlıdır. Bu çalışmada, kurumumuzda obezite nedeniyle LSG uygulanan böbrek nakli alıcılarındaki deneyimimizi sunmayı ve bu sonuçları aynı dönemde ameliyat edilen nakilsiz hastalarla karşılaştırmayı amaçladık.

Yöntem: 2019-2026 yılları arasında kurumumuzda obezite nedeniyle dört böbrek nakli alıcısına standart beş trokarlı LSG uygulandı. Perioperatif dönem boyunca idame immünosupresif tedaviye devam edildi. Renal fonksiyon, proteinüri ve takrolimus çukur düzeyleri ameliyat öncesinde ve postoperatif 6. ayda değerlendirildi. Karşılaştırma amacıyla, aynı dönemde aynı kurumda LSG uygulanan ve solid organ nakli öyküsü bulunmayan on hastadan oluşan eşzamanlı bir kohort da incelendi.

Bulgular: LSG, dört hastanın tamamında teknik olarak güvenle uygulanabildi. Proteinüri ve takrolimus çukur düzeyleri tüm hastalarda azaldı; eGFR iki hastada iyileşirken bir hastada hafif bir gerileme gösterdi. Başlangıç eGFR değeri en düşük olan hastada (15 mL/dk/1,73m²) transfüzyon gerektiren stapler hattı kanaması, cerrahi alan enfeksiyonu ve gecikmiş yara iyileşmesi gelişti; bu hasta ilerleyen süreçte greft fonksiyonunu yitirerek yeniden diyalize başladı. Nakilsiz kontrol grubunda ise benzer bir komplikasyona rastlanmadı.

Sonuç: LSG, böbrek nakli alıcılarında teknik olarak uygulanabilir bir seçenek olmakla birlikte, özellikle greft fonksiyonu ameliyat öncesinde zaten azalmış hastalarda, nakilsiz popülasyona kıyasla daha yüksek bir erken komplikasyon riski taşıyabilir. Hasta seçiminde belirleyici olması gerekenin tek başına nakil öyküsü değil, başlangıç eGFR düzeyi olabileceği düşünülmektedir. Sınırlı sayıdaki bu dört vakadan elde edilen gözlemlerin, daha geniş hasta serileriyle doğrulanmaya ihtiyacı vardır.

Anahtar Kelimeler: Sleeve Gastrektomi , Obezite , Renal Transplantasyon

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
48D571E4

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0009-0006-2852-5724

PARATİROİD CERRAHİSİNDE İNTRAOPERATİF PTH YÜKSELİŞİ DOKUZ OLGULUK RETROSPEKTİF SERİ

Uzman Dr. Deniz ÖZTAŞAN*[1]
[1] Mersin Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Deniz ÖZTAŞAN
denizoztasan@gmail.com

ÖZET

Amaç: Paratiroid cerrahisinde preoperatif değere göre intraoperatif parathormon (PTH) yükselişi görülen olguların özelliklerini, cerrahi yönetimini ve ek eksizyon sonrası PTH değişimini değerlendirmek.

Yöntem: Ocak 2024–Eylül 2026 dönemindeki kayıtlar retrospektif olarak tarandı. Primer hiperparatiroidi nedeniyle opere edilen ve ilk eksizyondan 20 dakika sonra ölçülen PTH değeri preoperatif değerin üzerinde bulunan dokuz olgu incelendi. Demografik özellikler, preoperatif görüntülemeler, PTH ölçümleri, aynı seansta ek eksizyon uygulanması ve patoloji kayıtları değerlendirildi.

Bulgular: Hastaların tamamı kadındı; medyan yaş 60 (42–72) yıldı. Tüm olgularda preoperatif ultrasonografi ve sintigrafi ile intraoperatif frozen inceleme kaydı mevcuttu. Medyan PTH artışı %34,8 (%13,8–98,5) olarak bulundu. Beş olguda aynı seansta ek eksizyon yapıldı. Bu olguların tamamında ikinci intraoperatif PTH değeri ilk ölçüme göre azaldı; üçünde preoperatif değere göre %50'den fazla düşüş görüldü. Patoloji kayıtlarında paratiroid adenomu, hiperplazi ve diğer paratiroid dokusu tanılarının yanı sıra tiroid dokusu, reaktif lenf nodları ve fibröz doku bildirildi. Bir olguda yalnızca reaktif lenf nodları ve fibröz doku saptandı. Preoperatif PTH örnekleme ve postoperatif kontrol zamanlarının standart olmaması çalışmanın sınırlılığıydı.

Sonuç: Ek eksizyon uygulanan beş olgunun tamamında PTH'nin azalması, intraoperatif yükselişin yalnızca manipülasyona bağlanmadan, hiperfonksiyonel dokunun çıkarılıp çıkarılmadığı açısından değerlendirilmesi gerektiğini düşündürmektedir. Preoperatif lokalizasyon çalışmaları cerrahiye yol göstermekle birlikte, görüntüleme yapılmış olması hedef dokunun çıkarıldığını tek başına doğrulamaz. İntraoperatif PTH seyri, cerrahi bulgular ve patolojik değerlendirme birlikte yorumlanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Paratiroid cerrahisi, parathormon, intraoperatif izlem, lokalizasyon

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
4954A41B

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID: 0000-0002-0625-3864

ESTETİK BÖLGEDE İMMEDİYAT İMPLANTASYON SONRASI GEÇİCİ RESTORASYON KOMPLİKASYONUNUN YÖNETİMİ: İKİ YILLIK OLGU TAKİBİ

Dr. Öğr. Üyesi Nurullah DÜGER*[1]
[1] Fırat Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Periodontoloji Anabilim Dalı
* Corresponding Author: Nurullah DÜGER
nduger@firat.edu.tr

ÖZET

Amaç: Bu olgu sunumunun amacı, horizontal kök kırığı bulunan üst santral kesici dişin çekimini takiben uygulanan immediyat implantasyon, allogreft ve bağ dokusu grefti ile doku desteği ve immediyat geçici restorasyon yaklaşımını, takip sürecinde gelişen protetik komplikasyonun yönetimiyle birlikte sunmaktır.

OLGU SUNUMU Sistemik hastalığı bulunmayan, sigara kullanmayan 28 yaşındaki kadın hasta, sağ üst santral kesici dişinde mobilite şikâyetiyle başvurdu. Klinik ve radyolojik muayenede 11 numaralı dişin orta kök üçlüsünde horizontal kök kırığı saptandı ve implant tedavisi planlandı. Lokal anestezi altında gerçekleştirilen atravmatik çekimin ardından 3,7 mm çapında ve 12 mm uzunluğunda implant yerleştirildi. İmplant ile vestibüler kemik arasındaki boşluk allogreft ile dolduruldu. Vestibüler yumuşak dokuyu desteklemek amacıyla palatinal bölgeden alınan bağ dokusu grefti sütürler ile sabitlendi. İmplant yerleştirme torkunun 35 Ncm'nin üzerinde olması üzerine hastanın doğal diş kronu kullanılarak geçici restorasyon hazırlandı. Oklüzal düzenlemeleri yapılan restorasyon, 20 Ncm tork ile sabitlendi. Planlanan takiplerine gelmeyen ve kendisine ulaşılamayan hasta, yaklaşık dokuz ay sonra geçici restorasyonunda hareketlilik şikâyetiyle yeniden başvurdu. Restorasyon çıkarılarak yapılan değerlendirmede implantın osseointegrasyonunun korunduğu, ancak peri-implant yumuşak dokularda restorasyon hareketliliğiyle ilişkili olduğu düşünülen düzensizlik ve inflamasyon bulunduğu görüldü. Geçici restorasyon revize edilerek yeniden yerleştirildi. Sonraki kontrollerde ek komplikasyon gözlenmeyen hasta, daimi restorasyon için protetik tedaviye yönlendirildi.

Sonuç: Bu olguda, takip aksaması ve geçici restorasyonun hareketliliğine rağmen implantın osseointegrasyonu korunmuştur. Bulgular, estetik bölgede immediyat implantasyon ve geçici restorasyon uygulamalarında düzenli takip ile protetik stabilitenin değerlendirilmesinin önemini vurgulamaktadır. Geçici restorasyona ilişkin komplikasyonların erken belirlenmesi ve yönetimi, peri-implant yumuşak doku sağlığının korunmasına katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: immediyat implantasyon, kök kırığı, estetik bölge, protetik komplikasyon

MANAGEMENT OF A PROVISIONAL RESTORATION COMPLICATION FOLLOWING IMMEDIATE IMPLANT PLACEMENT IN THE ESTHETIC ZONE: A TWO-YEAR CASE FOLLOW-UP

ABSTRACT

Aim: To describe immediate implant placement with allograft augmentation, connective tissue grafting, and immediate provisionalization following extraction of a maxillary central incisor with a horizontal root fracture, together with the management of a subsequent prosthetic complication.

CASE PRESENTATION A systemically healthy, nonsmoking 28-year-old woman presented with mobility of the maxillary right central incisor. Clinical and radiographic examinations revealed a horizontal fracture in the middle third of the root of tooth 11, and implant treatment was planned. Following atraumatic extraction under local anesthesia, an implant measuring 3.7 mm in diameter and 12 mm in length was placed. The gap between the implant and the facial bone was filled with an allograft. A connective tissue graft harvested from the palate was secured with sutures to support the facial soft tissue. As the implant insertion torque exceeded 35 Ncm, a provisional restoration was fabricated using the patient's natural tooth crown. Following occlusal adjustment, the restoration was secured at 20 Ncm. The patient missed the scheduled follow-up visits and could not be contacted. Approximately nine months later, she returned with mobility of the provisional restoration. Removal of the restoration and subsequent examination confirmed that implant osseointegration was maintained. However, peri-implant soft tissue irregularities and inflammation were observed and considered to be associated with restoration mobility. The provisional restoration was revised and reinserted. No additional complications were observed at subsequent visits, and the patient was referred for definitive prosthetic rehabilitation.

Conclusion: In this case, implant osseointegration was maintained despite interrupted follow-up and mobility of the provisional restoration. These findings highlight the importance of regular follow-up and assessment of prosthetic stability following immediate implant placement and provisionalization in the esthetic zone. Early identification and management of provisional restoration complications may contribute to the preservation of peri-implant soft tissue health.

Keywords: Immediate implant placement; root fracture; esthetic zone; prosthetic complication

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
4A4290A4

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-8655-8149

POSTMENOPOZAL OSTEOPOROZDA KÜMÜLATİF SİSTEMİK RİSK YÜKÜ İLE KEMİK MİNERAL YOĞUNLUĞU ARASINDAKİ İLİŞKİ

Uzman Dr. Ayşe Melike GEREK*[1]
[1] Konya Numune Hastanesi
* Corresponding Author: Ayşe Melike GEREK
melikearitan@gmail.com

ÖZET

Amaç: Postmenopozal osteoporozda rutin tetkiklerle saptanabilen sistemik risk faktörlerinin birlikteliğinin kemik mineral yoğunluğu (KMY) ile ilişkisini değerlendirmek.

Yöntem: Retrospektif kesitsel çalışmaya postmenopozal osteoporozlu 109 kadın hasta dahil edildi. Beş risk bayrağı tanımlandı: CRP > 5 mg/L, hemoglobin < 12 g/dL, eGFR < 60 mL/dk/1,73 m², B12 < 200 pg/mL veya folat < 4 ng/mL ve 25(OH) D vitamini < 20 ng/mL. Hastalar bayrak sayısına göre dört gruba (0, 1, 2, ≥3) ayrıldı. L1-4, femur boynu ve total femur T-skorları Kruskal-Wallis ve Bonferroni düzeltmeli Dunn testiyle karşılaştırıldı. İlişki Spearman korelasyonu ve yaş ile VKİ'ye göre ayarlanmış çoklu doğrusal regresyonla incelendi. Duyarlılık analizinde skor, CRP ve eGFR bayrakları çıkarılarak yeniden hesaplandı.

Bulgular: Ortalama yaş 70,1 ± 8,6 yıldı. Gruplar sırasıyla 18, 47, 29 ve 15 hastadan oluşuyordu ve yaş ile VKİ açısından benzerdi. En sık bayraklar D vitamini eksikliği (%48,6) ve CRP yüksekliği (%39,4) idi. T-skorları üç bölgede de gruplar arasında farklıydı (L1-4 p = 0,005; femur boynu p = 0,011; total femur p = 0,005). Farkı ≥3 bayrak grubu belirledi (medyan total femur T-skoru −2,6; diğer gruplarda −1,5 ile −1,8). Bayrak sayısı üç bölgenin T-skorlarıyla negatif korelasyon gösterdi (ρ = −0,26 ile −0,30). Yaş ve VKİ ayarlamasından sonra her ek bayrak, L1-4 (β = −0,26; p = 0,003) ve total femur (β = −0,18; p = 0,008) T-skorlarında azalmayla ilişkili kaldı. Duyarlılık analizinde femur boynu (ρ = −0,31; p = 0,001) ve total femur (ρ = −0,25; p = 0,008) ile ilişki korundu.

Sonuç: Postmenopozal osteoporozlu kadınlarda rutin tetkiklerle saptanabilen sistemik risk faktörlerinin birikimi, özellikle üç veya daha fazla faktör bir arada bulunduğunda, daha düşük KMY ile ilişkilidir. Basit bir bayrak sayımı, yakın izlem gerektiren hastaları belirlemeye yardımcı olabilir; bulgu kırık sonlanımlı prospektif çalışmalarla doğrulanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Osteoporoz, Postmenopoz, Kemik Yoğunluğu, Risk Faktörleri

THE RELATIONSHIP BETWEEN CUMULATIVE SYSTEMIC RISK BURDEN AND BONE MINERAL DENSITY IN POSTMENOPAUSAL OSTEOPOROSIS

ABSTRACT

Objective: To evaluate the association between coexisting systemic risk factors detectable by routine tests and bone mineral density (BMD) in postmenopausal osteoporosis.

Methods: This retrospective cross-sectional study included 109 women with postmenopausal osteoporosis. Five risk flags were defined: CRP > 5 mg/L, hemoglobin < 12 g/dL, eGFR < 60 mL/min/1.73 m², vitamin B12 < 200 pg/mL or folate < 4 ng/mL, and 25(OH) vitamin D < 20 ng/mL. Patients were grouped by flag count (0, 1, 2, ≥3). L1-4, femoral neck and total hip T-scores were compared using the Kruskal-Wallis test with Bonferroni-adjusted Dunn post hoc tests. Associations were assessed with Spearman correlation and age- and BMI-adjusted multiple linear regression. A sensitivity analysis excluded the CRP and eGFR flags.

Results: Mean age was 70.1 ± 8.6 years. Groups (n = 18, 47, 29, 15) were similar in age and BMI. The most frequent flags were vitamin D deficiency (48.6%) and elevated CRP (39.4%). T-scores differed across groups at all sites (L1-4 p = 0.005; femoral neck p = 0.011; total hip p = 0.005), driven by the ≥3-flag group (median total hip T-score −2.6 vs. −1.5 to −1.8). Flag count correlated negatively with T-scores at all sites (ρ = −0.26 to −0.30). After adjustment, each additional flag was associated with lower L1-4 (β = −0.26; p = 0.003) and total hip (β = −0.18; p = 0.008) T-scores. In the sensitivity analysis, associations with femoral neck (ρ = −0.31; p = 0.001) and total hip (ρ = −0.25; p = 0.008) persisted.

Conclusion: In postmenopausal osteoporosis, accumulation of routinely detectable systemic risk factors, particularly three or more, is associated with lower BMD. A simple flag count may help identify patients requiring closer follow-up; confirmation in prospective studies with fracture outcomes is needed.

Keywords: Osteoporosis, Postmenopause, Bone Density, Risk Factors

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
4A6C520A

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-0500-7987 | 0000-0002-4438-0434

FETAL TRİZOMİLİ ÜÇ OLGUDA PLASENTAL BULGULAR

Uzman Dr. Esra ÇOBANKENT AYTEKİN*[1], Prof. Dr. Havva Serap TORU ATEŞER[2]
[1] Konya Numune Hastanesi Tıbbi Patoloji Kliniği, Konya
[2] Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi, Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı, Antalya
* Corresponding Author: Esra ÇOBANKENT AYTEKİN
esracobankent@hotmail.com

ÖZET

Giriş ve Amaç: İkinci trimester plasentalarında hidropik villus değişiklikleri parsiyel mol, plasental mezenkimal displazi (PMD), hidrops fetalis ve fetal trizomilerde görülebilir. Bu tanıların klinik yönetimi ve rekürrens riski farklıdır. Hidropik villus değişiklikleri gösteren üç trizomili olgunun plasental bulgularını sunmayı amaçladık.

Yöntem: Gebelik terminasyonu sonrası gönderilen üç plasenta makroskopik ve mikroskopik olarak incelendi. Bulgular fetal karyotip sonuçlarıyla değerlendirildi.

Bulgular: Olgular 17 hafta 1 gün, 22 hafta 2 gün ve 22 haftalık gebeliklerdi. Anne yaşları 25, 31 ve 35; plasenta ağırlıkları sırasıyla 105, 327 ve 189 gramdı. İkinci olguda plasentamegali ve plasental psödokist, üçüncü olguda retroplasental hematom vardı. Üç olguda da hidropik ve mikrokistik villuslar, bazı villuslarda mezenkimal hücresellik artışı, villöz sisternler ve trofoblastik psödoinklüzyonlar izlendi. Trofoblastik proliferasyon ve PMD'ye özgü kök villus damar değişiklikleri yoktu. Fetal karyotip analizinde iki olguda trizomi 18, bir olguda trizomi 21 saptandı.

Sonuç: Plasentanın histolojik görünümü, altta yatan fetal kromozomal anomaliye ipucu verebilir. Özellikle prenatal taraması yapılamamış gebeliklerde, trofoblastik proliferasyon ve kök villus damar değişiklikleri olmaksızın hidropik villuslar, villöz sisternler ve trofoblastik psödoinklüzyonlar izlendiğinde fetal trizomi düşünülmeli ve sitogenetik inceleme önerilmelidir. Parsiyel mol ve PMD gibi taklitçilerden ayırıcı tanının doğru yapılması, gereksiz gestasyonel trofoblastik hastalık takibini önler ve genetik danışmanlığa yön verir.

Anahtar Kelimeler: Plasenta, trizomi, hidropik villus, parsiyel mol

PLACENTAL FINDINGS IN THREE CASES OF FETAL TRISOMY

ABSTRACT

Introduction and Aim: Hydropic villous changes in second-trimester placentas may be seen in partial mole, placental mesenchymal dysplasia (PMD), hydrops fetalis and fetal trisomies. These conditions differ in clinical management and recurrence risk. We aimed to present the placental findings of three trisomic cases with hydropic villous changes.

Methods: Three placentas submitted after pregnancy termination were examined macroscopically and microscopically. Findings were evaluated together with fetal karyotype results.

Results: Gestational ages were 17 weeks 1 day, 22 weeks 2 days and 22 weeks. Maternal ages were 25, 31 and 35 years, and placental weights were 105, 327 and 189 grams, respectively. Placentomegaly and a placental pseudocyst were present in the second case, and a retroplacental hematoma in the third. All cases showed hydropic and microcystic villi, increased mesenchymal cellularity in some villi, villous cisterns and trophoblastic pseudoinclusions. Trophoblastic proliferation and stem villous vascular changes typical of PMD were absent. Fetal karyotyping revealed trisomy 18 in two cases and trisomy 21 in one case.

Conclusion: The histological appearance of the placenta may provide a clue to an underlying fetal chromosomal abnormality. Particularly in pregnancies without prenatal screening, the presence of hydropic villi, villous cisterns and trophoblastic pseudoinclusions without trophoblastic proliferation or stem villous vascular changes should raise suspicion of fetal trisomy, and cytogenetic evaluation should be recommended. Accurate differentiation from mimickers such as partial mole and PMD prevents unnecessary gestational trophoblastic disease follow-up and guides genetic counseling.

Keywords: Placenta, trisomy, hydropic villi, partial mole

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
4BABAF55

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0000-0002-2331-1923

NAZOFARENKS KARSİNOMU NEDENİYLE UYGULANAN RADYOTERAPİ SONRASINDA TEMPORAL, MASSETER VE STERNOKLEİDOMASTOİD KASLARDAKİ MİKROVASKÜLER PERFÜZYON DEĞİŞİKLİKLERİNİN KANTİTATİF DEĞERLENDİRİLMESİ: SUPERB MİKROVASKÜLER GÖRÜNTÜLEME ÇALIŞMASI

Uzman Dr. Volkan TAŞÇI*[1], Dr. Öğr. Üyesi Ömer Faruk TOPALOĞLU[2]
[1] Sakarya Eğitim ve Araştırma Hastanesi
[2] Sakarya Üniversitesi
* Corresponding Author: Volkan TAŞÇI
md.volkantasci@gmail.com

ÖZET

Amaç: Nazofarenks karsinomuna (NFK) yönelik radyoterapi (RT), fonksiyonel baş-boyun kaslarında sıklıkla radyasyona bağlı fibrozise ve mikrovasküler hasara neden olur. Bu çalışmada, Superb Mikrovasküler Görüntüleme (SMI) yöntemi kullanılarak temporal, masseter ve sternokleidomastoid (SKM) kaslardaki mikrovasküler perfüzyon değişikliklerinin kantitatif olarak değerlendirilmesi ve bu değişikliklerin radyasyon dozu ile tedaviden sonra geçen süreyle ilişkisinin araştırılması amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: Retrospektif, kontrollü ve kesitsel bu çalışmaya, NFK nedeniyle RT uygulanmış 35 hasta ile yaş ve cinsiyet açısından eşleştirilmiş 35 sağlıklı kontrol dahil edildi. Bilateral temporal, masseter ve SKM kasların vasküler indeksi (VI), SMI kullanılarak ölçüldü. RT grubunda her bir kasın aldığı ortalama radyasyon dozu (Dmean) ve RT bitiminden ultrasonografi incelemesine kadar geçen süre kaydedildi.

Bulgular: Değerlendirilen tüm kaslarda ortalama VI değerleri, RT grubunda kontrol grubuna göre anlamlı düzeyde düşüktü: temporal kas (1,26 ± 0,60'a karşı 3,10 ± 0,94; $p < 0,001$), masseter kas (2,10 ± 0,97'ye karşı 4,25 ± 1,13; $p < 0,001$) ve SKM kas (6,47 ± 1,85'e karşı 7,91 ± 1,92; $p = 0,002$). Kasların Dmean değerleri ile VI arasında anlamlı korelasyon saptanmazken ($p > 0,05$), RT bitiminden itibaren geçen süre ile sağ temporal kasın ve bilateral masseter kasların VI değerleri arasında anlamlı negatif korelasyonlar izlendi.

Sonuç: NFK nedeniyle uygulanan RT, çiğneme ve boyun kaslarının mikrovasküler perfüzyonunda anlamlı azalmaya neden olmaktadır. SMI, bu kronik hemodinamik değişikliklerin saptanmasında duyarlı, noninvaziv ve kantitatif bir biyobelirteç olarak kullanılabilir.

Anahtar Kelimeler: Nazofarenks karsinomu, Radyoterapi, Superb Mikrovasküler Görüntüleme, Vasküler İndeks, Kas Fibrozisi.

QUANTITATIVE ASSESSMENT OF MICROVASCULARITY IN THE TEMPORALIS, MASSETER, AND STERNOCLEIDOMASTOID MUSCLES AFTER RADIOTHERAPY FOR NASOPHARYNGEAL CARCINOMA USING ULTRA-MICROANGIOGRAPHY

ABSTRACT

Objective: Radiotherapy (RT) for nasopharyngeal carcinoma (NPC) frequently leads to radiation-induced fibrosis and microvascular damage in functional head and neck muscles. This study aimed to quantitatively evaluate the microvascular perfusion changes in the temporalis, masseter, and sternocleidomastoid (SCM) muscles using Superb Microvascular Imaging (SMI) and to investigate their relationship with radiation dose and time since treatment.

Materials and Methods: This retrospective controlled cross-sectional study included 35 patients who had undergone RT for NPC and 35 age- and sex-matched healthy controls. The Vascular Index (VI) of the bilateral temporalis, masseter, and SCM muscles was measured using SMI. In the RT group, the mean radiation dose (D mean) to each muscle and the interval between RT completion and ultrasound examination were recorded.

Results: The mean VI values were significantly lower in the RT group compared to the control group for all evaluated muscles: temporalis (1.26 ± 0.60 vs. 3.10 ± 0.94, $p<0.001$), masseter (2.10 ± 0.97 vs. 4.25 ± 1.13, $p<0.001$), and SCM (6.47 ± 1.85 vs. 7.91 ± 1.92, $p=0.002$). While no significant correlation was found between muscle D mean and VI values ($p>0.05$), significant negative correlations were observed between the interval since RT completion and VI values in the right temporal muscle and bilateral masseter muscles.

Conclusion: RT for NPC leads to a significant reduction in the microvascular perfusion of the masticatory and neck muscles. SMI serves as a sensitive, non-invasive, and quantitative biomarker for detecting these chronic hemodynamic changes.

Keywords: Nasopharyngeal carcinoma, Radiotherapy, Superb Microvascular Imaging, Vascular Index, Muscle Fibrosis.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
4FBC1A55

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID:

YİNELENEN PSEUDOARTROZ VE OSTEOMİYELİT GELİŞEN ULNA KIRIĞINDA İLİZAROV İLE UZATMA VE DİK PLAK FİKSASYONUNUN BAŞARILI YÖNETİMİ: VAKA SUNUMU

Uzman Dr. Yunus OKLU*[1]
[1] SBÜ Van Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Yunus OKLU
yunus924433@hotmail.com

ÖZET

Giriş ve Amaç: İzole ulna kırıklarında psödoartroz ve osteomiyelit gelişimi, ortopedik cerrahinin yönetimi en güç komplikasyon zincirlerindendir. Bu çalışmada, araç içi trafik kazası (AİTK) sonrası multipl kırık nedeniyle opere edilen, takibinde enfekte psödoartroz gelişen zorlu bir ulna şaft defektinin kademeli ekstremite rekonstrüksiyonu ile başarılı yönetimi sunulmuştur.

Olgu Sunumu: Kırk yaşında kadın hastaya dış merkezdeki ilk cerrahisinden 1 yıl sonra ulna psödoartrozu nedeniyle kliniğimizde otogreftleme ve plak fiksasyonu uygulandı. Takiplerinde osteomiyelit gelişmesi üzerine enfekte dokular rezeke edilerek gentamisinli sement ile enfeksiyon eradikasyonu sağlandı. Ardından, uzun distal tibia medial plağı üzerinden İlizarov sirküler fiksatörü ile segment uzatma (distraksiyon osteogenezisi) yapıldı. Uzatma sonrası distal birleşme hattı otogreftlenerek fiksatör sonlandırıldı. Ancak proksimal uzatma hattında plak yetmezliği ve psödoartroz gözlenmesi üzerine proksimale greftleme ve dik açılı (ortogonal) çift plaklama uygulandı. Takipte radyolojik kaynama başlarken gelişen cilt açılması ve plak maruziyeti (marjinal nekroz), kaynamanın güvenli aşamaya ulaştığı doğrulanarak uzun DCP plağın çıkarılmasıyla yönetildi. Son müdahale sonrası yumuşak doku sorunsuz iyileşti ve tam kemik kaynaması elde edildi.

Sonuç ve Fonksiyonel Durum: Son kontrolde dirsek hareketleri tam, ön kol rotasyonlarında ise 20 derecelik kayıp mevcuttu. Dirençli enfeksiyon ve psödoartroz döngüsünü kırmada, İlizarov ile biyolojik uzatma ve ardından uygulanan ortogonal çift plaklama stratejisi ciddi hareket kısıtlılığı gelişmeden ekstremite kurtarmayı sağlayan efektif bir seçenektir.

Anahtar Kelimeler: Psödoartroz, Osteomiyelit, İlizarov, Plaklama.

SUCCESSFUL MANAGEMENT OF ULNA SHAFT PSEUDOARTHROSIS AND OSTEOMYELITIS WITH ORTHOGONAL DOUBLE PLATING AND ILIZAROV LENGTHENING: A CASE REPORT

ABSTRACT

Introduction and Objective: The development of pseudoarthrosis and osteomyelitis in isolated ulna fractures represents one of the most challenging complication cascades in orthopedic surgery. This case report presents the successful management of a complex ulna shaft defect characterized by recalcitrant infected nonunion following primary surgery for multiple fractures sustained in a motor vehicle accident (MVA).

Case Presentation: A 40-year-old female patient presented with ulna pseudoarthrosis one year after initial surgery at an external center and underwent autologous grafting and plate fixation at our clinic. Due to subsequent osteomyelitis, infected tissues were resected, and infection eradication was achieved using a gentamicin-loaded cement spacer. Once controlled, segment lengthening (distraction osteogenesis) was performed using an Ilizarov circular fixator over a long distal tibia medial plate. Following lengthening, the distal docking site was autografted, and the fixator was removed. However, due to plate failure and pseudoarthrosis at the proximal lengthening zone, proximal grafting and orthogonal double plating were executed. During follow-up, radiological union initiated, but soft tissue breakdown led to plate exposure (marginal necrosis). Once complete infection control and secure biological union were confirmed, the long dynamic compression plate (DCP) was removed. Following this final intervention, the soft tissue healed uneventfully, and complete bone union was achieved.

Conclusion and Functional Outcome: At the final follow-up, elbow range of motion was full, with a 20-degree limitation in forearm rotation. In limb reconstruction, biological lengthening via the Ilizarov method followed by orthogonal double plating provides a highly effective strategy to break the cycle of chronic infection and pseudoarthrosis, ultimately achieving limb salvage without causing severe joint restriction.

Keywords: Pseudoarthrosis, Osteomyelitis, Ilizarov, Plating.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
5023BA37

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0009-0008-5813-928X

ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİLERİNDE GIDA GÜVENCESİZLİĞİ VE ENFLASYONUN SÜRDÜRÜLEBİLİR VE SAĞLIKLI BESLENME ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ

Uzman Dyt. Eda GÜÇLÜ[1], Dr. Öğr. Üyesi Zeynep Begum KALYONCU ATASOY*[2],
[1] İstanbul Aydın Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Beslenme ve Diyetetik Bölümü
[2] Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Sağlık Bilimleri Fakültesi Beslenme ve Diyetetik Bölümü
* Corresponding Author: Zeynep Begum KALYONCU ATASOY
z.begum.kalyoncu@gmail.com

ÖZET

Üniversite öğrencilerinin sağlıklı ve sürdürülebilir beslenme davranışları, gıdaya erişim ve fiyat artışlarından etkilenebilir. Bu araştırmanın amacı, İstanbul'daki devlet ve vakıf üniversitesi öğrencilerinde gıda güvencesizliği ve gıda enflasyonunun tüketici davranışları üzerindeki algılanan etkileri ile sürdürülebilir ve sağlıklı beslenme arasındaki ilişkileri incelemektir. Kesitsel araştırmaya 18 yaş ve üzeri 520 üniversite öğrencisi katılmış ve veriler yüz yüze anket yoluyla toplanmıştır. Sürdürülebilir ve Sağlıklı Beslenme Davranışları Ölçeği, Gıda Güvencesizliği Deneyim Ölçeği (FIES) ve Gıda Enflasyonunun Tüketici Davranışlarına Etkisi Ölçeği (IFI-ConB) kullanılmıştır. Veriler korelasyon, çok değişkenli doğrusal ve lojistik regresyon ve CHAID karar ağacı analizleriyle değerlendirilmiştir. Öğrencilerin %17,88'inde orta, %5,00'inde ağır düzeyde gıda güvencesizliği belirlenmiş; orta-ağır gıda güvencesizliğinin toplam prevalansı %22,88 olmuştur. Gıda güvencesizliği şiddeti sürdürülebilir ve sağlıklı beslenme puanlarıyla ters ilişkili bulunmuştur ($r=-0,62$; $p<0,01$). Düzeltilmiş doğrusal regresyonda daha yüksek IFI-ConB puanı (standartlaştırılmış $\beta=0,685$; $p<0,001$) ve daha şiddetli gıda güvencesizliği ($\beta=-0,202$; $p<0,001$), beslenme puanıyla bağımsız olarak ilişkili bulunmuştur (düzeltilmiş $R^2=0,682$). Lojistik regresyonda daha yüksek sürdürülebilir ve sağlıklı beslenme puanı orta-ağır gıda güvencesizliği açısından daha düşük odds ile ilişkiliydi (OR=0,37; %95 GA: 0,25–0,52); vakıf üniversitesi öğrencilerinde de devlet üniversitesi öğrencilerine göre daha düşük odds görüldü (OR=0,54; %95 GA: 0,33–0,88). Bulgular, öğrenciler için sürdürülebilir ve sağlıklı beslenmenin ekonomik erişilebilirlikten bağımsız ele alınamayacağını göstermektedir. Kesitsel tasarım nedensel çıkarıma izin vermemektedir.

Anahtar Kelimeler: Gıda güvencesizliği, gıda enflasyonu, üniversite öğrencileri, sürdürülebilir beslenme, sağlıklı beslenme

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
50BA7DD7

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0001-5684-1667

ÜÇÜNCÜ BASAMAK BİR HASTANEDE BRUCELLA TEST SONUÇLARININ 3, 5 YILLIK RETROSPEKTİF ANALİZİ

Uzman Dr. Büşra GÜNEYSU YARAR*[1]
[1] Göztepe Prof. Dr. Süleyman Yalçın Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Büşra GÜNEYSU YARAR
bgyarar@gmail.com

ÖZET

Giriş ve Amaç: Bruselloz, Türkiye'de halen endemik seyreden bir zoonoz olup tanısında Rose Bengal tarama testi ve Brucella Coombs jel testi birlikte kullanılabilmektedir. Bu çalışmada, üçüncü basamak bir hastanede 3,5 yıllık dönemde istenen Rose Bengal testi ve Brucella Coombs jel testi sonuçlarının pozitiflik oranlarının, titre dağılımının ve pozitif olguların yaş-cinsiyet ilişkisinin değerlendirilmesi ve iki test arasındaki uyumun ortaya konması amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: Çalışmada, 1 Ocak 2023–30 Haziran 2026 tarihleri arasında laboratuvar bilgi yönetim sisteminde kayıtlı Rose Bengal testi (n=3293) ve Brucella Coombs jel testi (n=2474) sonuçları retrospektif olarak incelendi. Aynı hastaya ait yinelenen başvurularda yalnızca ilk test sonucu değerlendirmeye alındı. Pozitif ve negatif olgularda yaş karşılaştırması Mann-Whitney U testi, kategorik karşılaştırmalar ki-kare/Fisher exact testi ile yapıldı; ortak test edilen 1152 hastada pozitif uyum yüzdesi (PPA), negatif uyum yüzdesi (NPA) ve Cohen kappa katsayısı hesaplandı.

Bulgular: Rose Bengal testi pozitiflik oranı %1,28 (42/3293), Coombs jel testi pozitiflik oranı %2,18 (54/2474) bulundu. Coombs jel testi pozitiflerinde titre dağılımı 1/160'ta 13, 1/320'de 10, 1/640'ta 7, 1/1280'de 10, 1/2560'ta 5 ve ≥1/5120'de 9 hasta şeklindeydi. Pozitif ve negatif olgular arasında yaş açısından anlamlı fark saptanmadı (Rose Bengal testi p=0,106; Coombs jel testi p=0,304). Coombs jel testi pozitifliği erkeklerde (%2,72) kadınlara göre (%1,75) sayıca yüksek olmakla birlikte anlamlılığa ulaşmadı (p=0,127); Rose Bengal testinde cinsiyetler arası fark yoktu (p=1,000). Coombs jel testi karşılaştırma yöntemi olarak alındığında Rose Bengal testinin pozitif uyum yüzdesi %63,0 (29/46), negatif uyum yüzdesi %99,2 (1097/1106) ve Cohen kappa katsayısı 0,679 olarak bulundu.

Sonuç: Brucella seropozitifliği bu geniş hastane popülasyonunda düşük oranda saptanmış, pozitif ve negatif olgular arasında yaş ve cinsiyet açısından anlamlı fark gözlenmemiştir. Rose Bengal testinin Coombs jel testiyle pozitif uyumunun sınırlı kalması, klinik şüphe yüksek olduğunda Coombs jel testinin tamamlayıcı olarak istenmesi gerektiğini desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Bruselloz; Rose Bengal testi; Brucella Coombs jel testi; Seroprevalans; Tanısal uyum

RETROSPECTIVE ANALYSIS OF BRUCELLA TEST RESULTS OVER 3.5 YEARS IN A TERTIARY HOSPITAL

ABSTRACT

Background and Objective: Brucellosis remains an endemic zoonosis in Türkiye, and the Rose Bengal screening test and the Brucella Coombs gel test can be used in conjunction for its diagnosis. This study aimed to evaluate the positivity rates, titer distributions, and age-gender associations of positive cases for Rose Bengal and Brucella Coombs gel tests ordered at a tertiary care hospital over a 3.5-year period, as well as to determine the level of agreement between the two tests.

Materials and Methods: In this study, Rose Bengal test (n=3293) and Brucella Coombs gel test (n=2474) results recorded in the laboratory information management system between January 1, 2023, and June 30, 2026, were retrospectively analyzed. For repeat visits by the same patient, only the initial test result was included in the evaluation. Age comparisons between positive and negative cases were performed using the Mann-Whitney U test, while categorical comparisons were made using the chi-square or Fisher's exact test; the positive percent agreement (PPA), negative percent agreement (NPA), and Cohen's kappa coefficient were calculated for the 1152 patients who underwent both tests.

Results: The positivity rate was 1.28% (42/3293) for the Rose Bengal test and 2.18% (54/2474) for the Coombs gel test. Among those testing positive in the Coombs gel test, the distribution of titers was as follows: 13 patients at 1/160, 10 at 1/320, 7 at 1/640, 10 at 1/1280, 5 at 1/2560, and 9 at ≥1/5120. No significant difference regarding age was found between positive and negative cases (Rose Bengal test p=0.106; Coombs gel test p=0.304). Although the positivity rate for the Coombs gel test was numerically higher in males (2.72%) than in females (1.75%), the difference did not reach statistical significance (p=0.127); there was no difference between genders for the Rose Bengal test (p=1.000). When the Coombs gel test was used as the comparator, the Rose Bengal test showed a positive agreement of 63.0% (29/46) and a negative agreement of 99.2% (1097/1106), with a Cohen's kappa coefficient of 0.679.

Conclusion: Brucella seropositivity was detected at a low rate in this large hospital population, and no significant differences regarding age or gender were observed between positive and negative cases. The limited concordance of the Rose Bengal test with the Coombs gel test supports the recommendation that the Coombs gel test be requested as a complementary test when clinical suspicion is high.

Keywords: Brucellosis; Rose Bengal test; Coombs gel test; Serology; Diagnostic agreement

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
532F9DEE

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Veteriner Hekimliği

ORCID: 0000-0002-6279-0824

FARKLI YEM KATKI MADDELERİNİN SÜT VERİMİ, SÜT KOMPOZİSYONU VE İŞLETME KARLILIĞI ÜZERİNE ETKİLERİ

Dr. Öğr. Üyesi Murat POLAT*[1]
[1] Kastamonu Üniversitesi
* Corresponding Author: Murat POLAT
vet.hekim.muratpolat@gmail.com

ÖZET

Ticari süt sığırcılığında rumen sağlığının korunması ve asidozun önlenmesi amacıyla rasyonlarda yem katkı maddesi olarak rumen tamponlayıcıları yaygın olarak kullanılmaktadır. Bu çalışmada, farklı rumen tamponlayıcı maddelerin süt verimi, süt kompozisyonu ve işletme karlılığı üzerindeki etkilerinin belirlenmesi amaçlanmıştır. Çalışma, Kastamonu ilindeki ticari bir süt sığırcılığı işletmesinin kayıtlarından elde edilen ikincil veriler kullanılarak yürütülen retrospektif bir ekonomik analiz çalışmasıdır. İncelemeye; benzer laktasyon aşaması ve süt verimine sahip 30 baş Holstein ırkı ineğe ait 10 günlük alıştırma ve 30 günlük deneme periyodunu kapsayan veriler dâhil edilmiştir. Veriler üç farklı rasyon uygulamasını içermektedir: Sodyum Bikarbonat (SB: 200 g/gün, n=10), Sodyum Bikarbonat + Magnezyum Oksit (SBMO: 150+70 g/gün, n=10) ve Kalsifiye Kırmızı Deniz Algi (KKDA: 100 g/gün, n=10). Süt verimi ve bileşeni verilerinin değerlendirilmesinde ANOVA, Kruskal-Wallis ve Bağımlı İki Örnek t-Testi; rasyon gruplarının kârlılıklarını karşılaştırmada ise Net Gelir analizi kullanılmıştır. Gruplar arasında ortalama süt verimi (SB: 32,3 L; SBMO: 32,2 L; KKDA: 33,6 L), enerjiye göre düzenlenmiş süt (EDS) verimi ile süt yağ (%3,73–3,90), protein (%3,24–3,30), laktoz ve kuru madde oranları bakımından istatistiksel olarak anlamlı bir fark saptanmamıştır (p>0,05). Katkı maddesi ilavesi öncesi ve sonrası verim karşılaştırmalarında da fark önemsiz bulunmuştur (p>0,05). Ekonomik analizde ise hayvan başına düşen net gelir sırasıyla SB grubunda cari 352,32 USD (Reel 359,49 USD) , SBMO grubunda cari 379,68 USD (Reel 387,41 USD) ve KKDA grubunda cari 400,46 USD (Reel 408,61 USD) olarak hesaplanmıştır. Katkı maddeleri açısından süt verimi ve bileşenlerinde istatistiksel bir fark oluşturmamakla birlikte, KKDA kullanımı yüksek süt üretimi ve en yüksek gider miktarına rağmen ekonomik açıdan daha avantajlı bir tablo sunmuştur. Rumen tamponlayıcı seçiminde yalnızca biyolojik verimlerin değil, net gelir dengesinin de dikkate alınması gerektiği sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Yem katkı maddeleri, Rumen tamponlayıcıları, Süt Verimi, Süt kompozisyonu, Karlılık, Ekonomik Analiz

EFFECTS OF DIFFERENT FEED ADDITIVES ON MILK YIELD, MILK COMPOSITION, AND FARM PROFITABILITY

ABSTRACT

Rumen buffers are commonly used in total mixed rations in commercial dairy farming to preserve rumen health and prevent subacute rumen acidosis. This study evaluated the effects of different buffering additives on milk yield, milk composition, and farm profitability. This retrospective economic analysis utilized secondary data from commercial dairy farm in Kastamonu Province, including records from 30 Holstein cows with similar lactation stages, milk yield levels across 10-day adaptation and 30-day trial period. The dataset comprised three dietary treatments (n=10 per group): Sodium Bicarbonate (SB: 200 g/day), Sodium Bicarbonate + Magnesium Oxide (SBMO: 150+70 g/day), and Calcified Red Seaweed (CRS: 100 g/day). Milk yield and composition data were analyzed using ANOVA, Kruskal-Wallis, and Paired Samples t-Test, whereas profitability across treatments was assessed via Net Income analysis. No statistically significant differences were observed among groups regarding average milk yield (SB: 32.3 L; SBMO: 32.2 L; CRS: 33.6 L), energy-corrected milk yield, or milk fat (3.73–3.90%), protein (3.24–3.30%), lactose, and total solid contents (p>0.05). The difference in yield comparisons before and after the addition of the additive was also found to be insignificant (p > 0.05). Per-animal net income were calculated as nominal USD 352.32 (real USD 359.49) for SB, nominal USD 379.68 (real USD 387.41) for SBMO, and nominal USD 400.46 (real USD 408.61) for CRS. Although biological parameters were statistically similar across treatments, CRS provided more economically advantageous outcome due to higher numerical production and the highest net income ratio. Selecting dietary rumen buffers requires evaluating both net income and biological responses.

Keywords: Feed additives, Rumen buffers, Milk yield, Milk composition, Profitability, Economic Analysis

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
54A8524D

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0003-3849-3333

LAPAROSKOPİK KOLESİSTEKTOMİDE DREN KULLANIMI: DREN KONULAN VE KONULMAYAN HASTALARIN KLİNİK ÖZELLİKLERİ VE POSTOPERATİF SONUÇLARININ KARŞILAŞTIRILMASI

Dr. Öğr. Üyesi Alisina BULUT*[1]
[1] Marmara Üniversitesi Genel Cerrahi Anabilim Dalı
* Corresponding Author: Alisina BULUT
alisinabulut@gmail.com

ÖZET

Amaç: Laparoskopik kolesistektomi, semptomatik safra taşı hastalığının tedavisinde altın standarttır. Rutin dren kullanımının komplikasyonları azalttığına dair güçlü kanıt bulunmamakla birlikte, dren uygulaması özellikle zor olgularda klinik pratikte yaygınlığını korumaktadır. Bu çalışmanın amacı, laparoskopik kolesistektomi uygulanan hastalarda dren konulan ve konulmayan grupları demografik özellikler, klinik veriler ve postoperatif sonuçlar açısından karşılaştırmaktır.

Yöntem: Üçüncü basamak bir üniversite hastanesinde Temmuz 2026'da benign nedenlerle (semptomatik kolelitiazis, kolesistit) elektif veya acil laparoskopik kolesistektomi uygulanan hastalar retrospektif olarak incelendi. Açık kolesistektomiler ve malign nedenlerle yapılan girişimler çalışma dışı bırakıldı. Hastane kayıtları ve ameliyat notlarından yaş, cinsiyet, sigara kullanımı, ASA sınıfı, preoperatif ERCP ve pankreatit/kolanjit öyküsü, operasyon süresi, dren kullanımı, açık cerrahiye konversiyon, postoperatif komplikasyonlar, hastanede yatış süresi ve yeniden başvuru verileri elde edildi. Dren konulan ve konulmayan gruplar karşılaştırıldı.

Bulgular: Toplam 36 hasta (ortalama yaş 52,0±13,9 yıl; %69,4 kadın) çalışmaya dahil edildi. Hastaların 20'sine (%55,6) dren konuldu, 16'sına (%44,4) konulmadı. Gruplar arasında demografik ve preoperatif klinik özellikler açısından anlamlı fark saptanmadı. Dren konulan hastalarda operasyon süresi (89,0±21,0'a karşı 54,7±17,0 dakika; p<0,001) ve postoperatif yatış süresi [medyan 3 gün (IQR: 3–3,25) vs. 3 gün (IQR: 2–3); p=0,014] anlamlı olarak daha uzundu. Acil olguların ve açık cerrahiye konversiyon gerçekleşen olguların tamamı dren grubunda yer almakla birlikte fark anlamlı değildi. Komplikasyon (%5,0'e karşı %6,3) ve yeniden başvuru (%5,0'e karşı %6,3) oranları gruplar arasında benzerdi (p=1,000).

Sonuç: Laparoskopik kolesistektomide dren kullanımı, postoperatif komplikasyon ve yeniden başvuru oranlarında azalma sağlamamış, ancak daha uzun yatış süresiyle ilişkili bulunmuştur. Drenin

Anahtar Kelimeler: Laparoskopik kolesistektomi, dren, postoperatif komplikasyon, hastanede yatış süresi, kolelitiazis

DRAIN USE IN LAPAROSCOPIC CHOLECYSTECTOMY: A COMPARISON OF CLINICAL CHARACTERISTICS AND POSTOPERATIVE OUTCOMES BETWEEN DRAINED AND NON-DRAINED PATIENTS

ABSTRACT

Objective: Laparoscopic cholecystectomy is the gold standard treatment for symptomatic gallstone disease. Although there is no strong evidence that routine drainage reduces complications, drain placement remains common in clinical practice, particularly in difficult cases. This study aimed to compare patients with and without drain placement after laparoscopic cholecystectomy in terms of demographic characteristics, clinical data, and postoperative outcomes.

Methods: Patients who underwent elective or emergency laparoscopic cholecystectomy for benign indications (symptomatic cholelithiasis, cholecystitis) in July 2026 at a tertiary university hospital were retrospectively reviewed. Open cholecystectomies and procedures performed for malignant indications were excluded. Data on age, sex, smoking status, ASA class, preoperative ERCP and pancreatitis/cholangitis history, operative time, drain use, conversion to open surgery, postoperative complications, length of hospital stay, and readmission were obtained from hospital records and operative notes. Drained and non-drained groups were compared.

Results: A total of 36 patients (mean age 52.0±13.9 years; 69.4% female) were included. A drain was placed in 20 patients (55.6%) and not in 16 (44.4%). No significant differences were found between the groups in demographic and preoperative clinical characteristics. Operative time (89.0±21.0 vs. 54.7±17.0 minutes; p<0.001) and postoperative length of stay [median 3 days (IQR: 3–3.25) vs. 3 days (IQR: 2–3); p=0.014] were significantly longer in the drained group. Although all emergency cases and all conversions to open surgery were in the drained group, the differences were not significant. Complication (5.0% vs. 6.3%) and readmission (5.0% vs. 6.3%) rates were similar between the groups (p=1.000).

Conclusion: Drain use in laparoscopic cholecystectomy did not reduce postoperative complication or readmission rates but was associated with a longer hospital stay. Drains appear to be preferred in longer and technically more difficult procedures. These results should be confirmed by prospective studies with larger samples.

Keywords: Laparoscopic cholecystectomy, drain, postoperative complication, length of hospital stay, cholelithiasis

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
555A77DC

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Hizmetleri

ORCID: 0000-0002-8041-198X | 0000-0002-0220-3720 | 0000-0003-3856-746X | 0000-0001-9159-1595

SAKARYA'DA ÇOCUKLUK ÇAĞI AŞI KAPSAYICILIĞININ BELİRLEYİCİLERİ: ÇOK DÜZEYLİ KARMA ETKİLİ MODEL ANALİZİ

Doç. Dr. Elif KÖSE*[1], Doç. Dr. Kayhan ÖZDEMİR[1], Dr. Öğr. Üyesi Abdullah UÇAR[1], Arş. Gör. Dr. Ezgi AKDAŞ[1], Uzman Dr. Selin TUNALU ÇOKLUK[2]

[1] Sakarya Üniversitesi
[2] Sakarya Üniverrsitesi
* Corresponding Author: Elif KÖSE
elifkose@sakarya.edu.tr

ÖZET

Aşı kapsayıcılığı genellikle ulusal ya da ilçe düzeyinde izlenmekte, hizmeti fiilen sunan birim nadiren analiz edilmektedir. Bu çalışmada, çocukluk çağı aşı kapsayıcılığının aile hekimliği birimi (AHB) ve ilçe düzeyindeki belirleyicileri ile kapsayıcılıktaki değişkenliğin hangi düzeyde yoğunlaştığı incelenmiştir. Kayıt temelli geriye dönük kesitsel tipteki çalışmada, Sakarya'nın 16 ilçesindeki 99 aile sağlığı merkezi (ASM) ve 349 AHB'de 24 ay boyunca (Ekim 2023 – Eylül 2025) dokuz aşı-doz birimi için elde edilen 64.678 AHB-ay gözlemi analiz edilmiştir. Bağımlı değişkenler toplam kapsayıcılık, zamanında kapsayıcılık ve takvim dışı uygulama oranıdır. Genelleştirilmiş doğrusal karma modellerde ilçe/ASM/AHB iç içe rastgele etkilerle model kurulmuştur. Olasılık oranları (OR), z-standardize değişkenlerde bir standart sapmalık artış başınadır. Hane halkı büyüklüğü toplam (OR = 0,87; %95 GA 0,78–0,96) ve zamanında kapsayıcılıkla (OR = 0,88; 0,79–0,97) ters ilişkili bulunmuş, ilişki dokuz birimin sekizinde anlamlı kalmıştır. Ortalama eğitim yılı zamanında kapsayıcılığı azaltmakta (OR = 0,89; 0,82–0,96), takvim dışı uygulamayı artırmaktadır (OR = 1,20; 1,02–1,40). ASM'de uzman hekim bulunması toplam (OR = 1,25; 1,04–1,50) ve zamanında kapsayıcılıkla (OR = 1,23; 1,03–1,47) pozitif ilişkilidir. Hekim devri ve boş-ay oranı anlamlı bulunmamıştır. Toplam sınıf-içi korelasyon 0,086 olup varyansın en büyük bölümü AHB düzeyindedir (%5,9); ilçe düzeyi varyansı sıfıra yakındır. Değişkenliğin en küçük hizmet biriminde yoğunlaşması, ilçe temelli önceliklendirmenin birim düzeyine indirilmesini gerektirmektedir. Eğitim düzeyi aşının yapılmamasıyla değil gecikmesiyle ilişkilidir; uzman hekim istihdamı ise doğrudan müdahale edilebilir bir kaldıraçtır.

Anahtar Kelimeler: Aşı kapsayıcılığı, aşılama zamanlılığı, çok düzeyli analiz, aile hekimliği, hizmet sunum birimi

DETERMINANTS OF CHILDHOOD VACCINATION COVERAGE IN SAKARYA: A MULTILEVEL MIXED-EFFECTS MODEL ANALYSIS

ABSTRACT

Vaccination coverage is usually monitored nationally or by district, while the unit actually delivering the service is rarely analysed. We examined the determinants of childhood vaccination coverage at family medicine unit (FMU) and district level, and the level at which variance in coverage concentrates. This registry-based retrospective cross-sectional study analysed 64,678 FMU-month observations for nine vaccine-dose units, from 349 FMUs within 99 family health centres (FHCs) in the 16 districts of Sakarya over 24 months (October 2023 – September 2025). Outcomes were total coverage, timely coverage and the off-schedule administration ratio. Generalised linear mixed models used nested random intercepts for district/FHC/FMU. Odds ratios (OR) are reported per one standard deviation increase in z-standardised variables. Mean household size was inversely associated with total (OR = 0.87; 95% CI 0.78–0.96) and timely coverage (OR = 0.88; 0.79–0.97), significant in eight of nine units. Mean years of schooling was associated with lower timely coverage (OR = 0.89; 0.82–0.96) and more off-schedule administration (OR = 1.20; 1.02–1.40). Specialist physician presence at the FHC was positively associated with total (OR = 1.25; 1.04–1.50) and timely coverage (OR = 1.23; 1.03–1.47). Physician turnover and physician-absent months were not significant. Total intraclass correlation was 0.086, with most variance at FMU level (5.9%) and near-zero at district level. The concentration of variance at the smallest service unit indicates that district-based prioritisation should be devolved to practice level. Education was associated with delayed rather than forgone vaccination; specialist staffing is a directly modifiable lever.

Keywords: Vaccination coverage, vaccination timeliness, multilevel analysis, family medicine, service delivery unit

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
5603ADD3

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon

ORCID: 0000-0002-6736-6512

GENÇ BİREYLERDE KÜBİTAL AÇININ ÖN KOL KAS KUVVETİ VE EL FONKSİYONLARIYLA İLİŞKİSİ

Doç. Dr. Emin Ulaş ERDEM*[1]
[1] Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi
* Corresponding Author: Emin Ulaş ERDEM
e_ulaserdem@yahoo.com

ÖZET

Amaç: Bu çalışmanın amacı, genç bireylerde kübital açı ile ön kol fleksör ve ekstansör kas kuvvetleri, kavrama kuvvetleri ve el fonksiyonları arasındaki ilişkiyi incelemektir.

Yöntem: Kesitsel çalışmaya 80 birey dahil edildi. Katılımcıların demografik özellikleri kaydedildi ve el dominansı Edinburgh El Envanteri ile belirlendi. Her iki tarafta kübital açı, ön kol fleksör ve ekstansör kas kuvvetleri, kaba kavrama ve üçlü, ikili ve lateral ince kavrama kuvvetleri değerlendirildi. El fonksiyonları Minnesota El Becerisi Testi, Purdue Pegboard Testi ve Jebsen Taylor El Fonksiyon Testi ile incelendi. Ölçümler dominant ve nondominant taraf olarak sınıflandırıldı. Kübital açı ile aynı tarafın kuvvet ve fonksiyon ölçümleri arasındaki ilişkiler Spearman korelasyon analiziyle değerlendirildi. Yaş, cinsiyet, vücut kitle indeksi ve el dominansı için kısmi korelasyon analizleri yapıldı. Taraf karşılaştırmalarında Wilcoxon işaretli sıralar testi kullanıldı. Çoklu karşılaştırmalar Benjamini–Hochberg yöntemiyle düzeltildi.

Bulgular: Katılımcıların 58'i kadın, 22'si erkek olup yaş ortalaması 21,18 ± 1,79 yıldı. Sağ ve sol el dominant katılımcı sayıları eşitti (n=40). Dominant ve nondominant tarafta kübital açı sırasıyla 12,81 ± 3,32° ve 11,64 ± 3,21° idi; dominant tarafta açı daha yüksekti ($p<0,001$). Dominant tarafta kas ve kavrama kuvvetleri ile Purdue Pegboard tek el performansı daha yüksek, Minnesota yerleştirme ve Jebsen Taylor tamamlanma süreleri daha kısaydı (tüm düzeltilmiş $q<0,05$). Bununla birlikte, kübital açı ile aynı tarafın kas kuvveti, kavrama kuvveti ve el fonksiyon ölçümleri arasında anlamlı ilişki saptanmadı (Spearman rho: −0,138 ile 0,122; tüm $p>0,05$). Kısmi korelasyon analizleri ve yaş/VKİ ölçütlerini karşılayan 78 katılımcıyla yapılan duyarlılık analizi ana bulguyu değiştirmedi.

Sonuç: İncelenen örneklemde kübital açı ile ön kol kas kuvveti, kavrama kuvveti ve el fonksiyonları arasında anlamlı ilişki saptanmadı. Dominant tarafta gözlenen kuvvet ve fonksiyon üstünlüğü, kübital açıya bağlı bir etki olarak yorumlanmamalıdır.

Amaç: Bu çalışmanın amacı, genç bireylerde kübital açı ile ön kol fleksör ve ekstansör kas kuvvetleri, kavrama kuvvetleri ve el fonksiyonları arasındaki ilişkiyi incelemektir.

Yöntem: Kesitsel çalışmaya 80 birey dahil edildi. Katılımcıların demografik özellikleri kaydedildi ve el dominansı Edinburgh El Envanteri ile belirlendi. Her iki tarafta kübital açı, ön kol fleksör ve ekstansör kas kuvvetleri, kaba kavrama ve üçlü, ikili ve lateral ince kavrama kuvvetleri değerlendirildi. El fonksiyonları Minnesota El Becerisi Testi, Purdue Pegboard Testi ve Jebsen Taylor El Fonksiyon Testi ile incelendi. Ölçümler dominant ve nondominant taraf olarak sınıflandırıldı. Kübital açı ile aynı tarafın kuvvet ve fonksiyon ölçümleri arasındaki ilişkiler Spearman korelasyon analiziyle değerlendirildi. Yaş, cinsiyet, vücut kitle indeksi ve el dominansı için kısmi korelasyon analizleri yapıldı. Taraf karşılaştırmalarında Wilcoxon işaretli sıralar testi kullanıldı. Çoklu karşılaştırmalar Benjamini–Hochberg yöntemiyle düzeltildi.

Bulgular: Katılımcıların 58'i kadın, 22'si erkek olup yaş ortalaması 21,18 ± 1,79 yıldı. Sağ ve sol el dominant katılımcı sayıları eşitti (n=40). Dominant ve nondominant tarafta kübital açı sırasıyla 12,81 ± 3,32° ve 11,64 ± 3,21° idi; dominant tarafta açı daha yüksekti ($p<0,001$). Dominant tarafta kas ve kavrama kuvvetleri ile Purdue Pegboard tek el performansı daha yüksek, Minnesota yerleştirme ve Jebsen Taylor tamamlanma süreleri daha kısaydı (tüm düzeltilmiş $q<0,05$). Bununla birlikte, kübital açı ile aynı tarafın kas kuvveti, kavrama kuvveti ve el fonksiyon ölçümleri arasında anlamlı ilişki saptanmadı (Spearman rho: −0,138 ile 0,122; tüm $p>0,05$). Kısmi korelasyon analizleri ve yaş/VKİ ölçütlerini karşılayan 78 katılımcıyla yapılan duyarlılık analizi ana bulguyu değiştirmedi.

Sonuç: İncelenen örneklemde kübital açı ile ön kol kas kuvveti, kavrama kuvveti ve el fonksiyonları arasında anlamlı ilişki saptanmadı. Dominant tarafta gözlenen kuvvet ve fonksiyon üstünlüğü, kübital açıya bağlı bir etki olarak yorumlanmamalıdır.

Anahtar Kelimeler: Kübital açı, kas kuvveti, kavrama kuvveti, el fonksiyonu, el dominansı

THE RELATIONSHIP OF THE CUBITAL ANGLE WITH FOREARM MUSCLE STRENGTH AND HAND FUNCTION IN YOUNG INDIVIDUALS

ABSTRACT

Objective: This study aimed to investigate the relationship of the cubital angle with forearm flexor and extensor muscle strength, grip and pinch strength, and hand function in young individuals.

Methods: Eighty individuals were included in this cross-sectional study. Participants' demographic characteristics were recorded, and hand dominance was determined using the Edinburgh Handedness Inventory. Cubital angle, forearm flexor and extensor muscle strength, gross grip strength, and three-point, tip, and lateral pinch strength were assessed bilaterally. Hand function was evaluated using the Minnesota Manual Dexterity Test, Purdue Pegboard Test, and Jebsen–Taylor Hand Function Test. Measurements were classified as dominant and nondominant. Relationships between the cubital angle and ipsilateral strength and functional measurements were evaluated using Spearman correlation analysis. Partial correlation analyses were performed to adjust for age, sex, body mass index, and hand dominance. The Wilcoxon signed-rank test was used for between-side comparisons. Multiple comparisons were adjusted using the Benjamini–Hochberg procedure.

Results: Participants comprised 58 women and 22 men, with a mean age of 21.18 ± 1.79 years. The numbers of right- and left-handed participants were equal (n=40 each). The cubital angle was 12.81 ± 3.32° on the dominant side and 11.64 ± 3.21° on the nondominant side, with a higher angle on the dominant side ($p<0.001$). Muscle strength, grip and pinch strength, and Purdue Pegboard single-hand performance were higher on the dominant side, while Minnesota placing and Jebsen–Taylor completion times were shorter (all adjusted $q<0.05$). However, no significant relationships were found between the cubital angle and ipsilateral muscle strength, grip and pinch strength, or hand function measurements (Spearman rho: −0.138 to 0.122; all $p>0.05$). Partial correlation analyses and a sensitivity analysis involving 78 participants who met the age and body mass index criteria did not alter the main finding.

Conclusion: No significant relationships were identified between the cubital angle and forearm muscle strength, grip and pinch strength, or hand function in the sample examined. The superior strength and functional performance observed on the dominant side should not be interpreted as an effect attributable to the cubital angle.

Keywords: Carrying angle, muscle strength, grip strength, hand function, hand dominance

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
5795F2F1

TÜR / TYPE
Poster

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0009-0001-1054-9967 | 0009-0001-5287-5437 | 0000-0002-4965-6313 | 0000-0002-7052-4171

TOTAL KALÇA ARTROPLASTİSİ SONRASI YUMUŞAK DOKU TÜMÖRÜNÜ TAKLİT EDEN METALLOZİS: TÜMÖR BENZERİ KİTLE FORMASYONU

Arş. Gör. Dr. Abbas Kaan ÇINAR*[1], Arş. Gör. Dr. Kadir Emre GÜNGÖR[1], Uzman Dr. Emre ÖZCAN[1], Uzman Dr. Tuncay BARAN[1]

[1] T. C. Sağlık Bakanlığı Kocaeli Şehir Hastanesi

* Corresponding Author: Abbas Kaan ÇINAR

cinarakaan@gmail.com

ÖZET

Giriş: Metallozis, total eklem artroplastileri sonrasında implant yüzeylerinden açığa çıkan metal partiküllerinin periprostetik dokularda birikmesi sonucu gelişen bir komplikasyondur. Klinik olarak ağrı, osteoliz ve implant yetmezliği ile seyredebilmekle birlikte, bazı olgularda metal partiküllerine karşı gelişen belirgin yabancı cisim reaksiyonu geniş yumuşak doku kitlesi oluşturabilir. Bu görünüm, özellikle periprostetik bölgede geliştiğinde, yumuşak doku tümörlerini taklit ederek tanısal güçlük oluşturabilir. Bu çalışmada, 17 yıl önce total kalça artroplastisi uygulanmış bir hastada insert yetmezliği zemininde gelişen ve trokanterik bölgede tümör benzeri kitle formasyonu oluşturan yaygın metallozis olgusunun sunulması amaçlanmıştır.

Olgu Sunumu: On yedi yıl önce sol total kalça artroplastisi uygulanmış hasta, sol kalçada ağrı ve protezin mekanik komplikasyonu nedeniyle kliniğimize başvurdu. Değerlendirmede asetabular insert yetmezliği düşünülmesi üzerine revizyon cerrahisi planlandı. Cerrahi eksplorasyonda trokanterik bursa düzeyinde yaklaşık 15×10 cm boyutlarında, koyu siyah renkli ve makroskopik olarak yumuşak doku tümörünü düşündüren kitle saptandı. Eklem kapsülü ve çevre yumuşak dokularda yaygın siyah pigmentasyon izlendi. Asetabular komponentte metal sürtünmesine bağlı ileri aşınma ve litik değişiklikler, trokanter major ve minor çevresinde ise belirgin osteoliz mevcuttu. Metallotik dokular eksize edilerek gerekli asetabular ve femoral komponent revizyonları gerçekleştirildi.

Eksize edilen materyalin makroskobik değerlendirmesinde 23×12×4 cm boyutlarında, siyah-bej renkli ve yer yer cidari alanlar içeren doku izlendi. Histopatolojik incelemede yaygın fibrozis zemininde parankimde ve histiyositler içinde yoğun siyah pigmente materyal, yabancı cisim tipi dev hücreler ve kolesterol kleftleri saptandı. Klinik, intraoperatif ve histopatolojik bulgular birlikte değerlendirildiğinde lezyon metallozise bağlı tümör benzeri periprostetik yumuşak doku reaksiyonu olarak değerlendirildi.

Tartışma: Metallozis, artroplasti sonrası mekanik aşınmanın bilinen sonuçlarından biri olmakla birlikte, geniş yumuşak doku kitlesi şeklinde prezente olması daha sıra dışı bir klinik görünüm oluşturur. Metal debris birikimine karşı gelişen kronik inflamatuvar ve yabancı cisim reaksiyonu; fibrozis, histiyositik yanıt ve doku proliferasyonuna yol açarak kitle formasyonu oluşturabilir. Bu durumda lezyonun boyutu ve makroskopik görünümü primer yumuşak doku tümörleri ile karışabilir.

Sunulan olgunun dikkat çekici yönü, metallozisin yalnızca beklenen periprostetik pigmentasyon ve osteoliz bulgularıyla değil, trokanterik bursa düzeyinde 15×10 cm boyutlarında belirgin bir kitle formasyonu ile ortaya çıkmasıdır. Ayrıca eksize edilen materyalin 23×12×4 cm boyutlarına ulaşması, reaksiyonun geniş yumuşak doku tutulumuna neden olduğunu göstermektedir. Histopatolojik olarak pigment yüklü histiyositler, yabancı cisim tipi dev hücreler ve kolesterol kleftlerinin izlenmesi neoplastik bir süreçten çok kronik metal debris ilişkili yabancı cisim reaksiyonunu desteklemiştir. Bu nedenle uzun dönem artroplasti öyküsü bulunan hastalarda periprostetik kitle saptandığında, özellikle implant yetmezliği ve osteoliz eşlik ediyorsa, yumuşak doku tümörlerinin yanı sıra metallozis de ayırıcı tanıda düşünülmelidir.

Sonuç: Metallozis total kalça artroplastisi sonrası bilinen bir komplikasyon olmakla birlikte, geniş periprostetik yumuşak doku kitlesi oluşturarak tümör benzeri görünüm kazanması dikkat çekici bir prezentasyondur. Uzun dönem protez öyküsü bulunan hastalarda yeni gelişen periprostetik kitlelerin değerlendirilmesinde metallozis ayırıcı tanıda yer almalı; kesin değerlendirme klinik, intraoperatif ve histopatolojik bulguların birlikte yorumlanmasıyla yapılmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Metallozis, total kalça artroplastisi, yumuşak doku kitlesi, tümör benzeri lezyon, insert yetmezliği, osteoliz

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
59BFCD59

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID: 0009-0003-0204-4090

MANDİBULADA YERLEŞİMLİ ODONTOJENİK MİKSOMA: OLGU SUNUMU

Arş. Gör. Ahmet Ferhat BÜYÜKDENİZ*[1]
[1] Dicle Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı
* Corresponding Author: Ahmet Ferhat BÜYÜKDENİZ
ferhat16150101@gmail.com

ÖZET

Amaç: Odontojenik miksoma, çene kemiklerinde görülen, odontojenik ektomezenkimal kökenli, benign ancak lokal agresif davranış gösterebilen nadir bir tümördür. Bu olgu sunumunda, mandibulada yerleşimli odontojenik miksoma tanısı konulan bir hastanın klinik, radyolojik ve histopatolojik özelliklerinin sunulması amaçlanmaktadır.

Olgu Sunumu: Sistemik herhangi bir hastalığı bulunmayan 15 yaşındaki erkek hasta, dental hassasiyet şikâyetiyle kliniğimize başvurdu. Klinik ve radyolojik değerlendirmeler sırasında mandibulada bir lezyon tespit edildi. Lezyonun tedavisinde konservatif cerrahi yaklaşım tercih edilerek enükleasyon ve küretaj uygulandı. Cerrahi olarak çıkarılan dokunun histopatolojik incelemesi sonucunda odontojenik miksoma tanısı konuldu. Hastanın ameliyat sonrası bir yıllık radyolojik takibinde nüks saptanmadı.

Sonuç: Odontojenik miksomanın klinik ve radyolojik bulguları farklı çene lezyonlarıyla benzerlik gösterebildiğinden, kesin tanıda histopatolojik inceleme önem taşımaktadır. Seçilmiş olgularda konservatif cerrahi tedavi uygulanabilmekle birlikte, tümörün nüks potansiyeli nedeniyle uzun dönem radyolojik takip gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Odontojenik miksoma, mandibula, odontojenik tümörler

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
5A61EB34

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0001-8780-2943

PROGRESİF ÇÖKEN AYAK DEFORMİTESİNDE YÜK VERME VE YÜK VERMEME RADYOGRAFİLERİ ARASINDAKİ RADYOGRAFİK FARKLILIKLAR: BLAND–ALTMAN ANALİZİ

Uzman Dr. Salih KAYA*[1]
[1] Erzurum Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Salih KAYA
opdrsalihkaya@gmail.com

ÖZET

Amaç: Progresif çöken ayak deformitesinde (PCFD) yük verme ve yük vermeme koşullarının radyografik ölçümler üzerindeki etkisini değerlendirmek ve iki görüntüleme koşulu arasındaki farklılığın büyüklüğünü ve yönünü ortaya koymak.

Gereç ve Yöntem: Eylül–Aralık 2025 tarihleri arasında PCFD tanısıyla yük verme (WB) ve yük vermeme (NWB) lateral ayak radyografileri elde edilen 32 erişkin hasta retrospektif olarak değerlendirildi. Tüm hastalarda Meary açısı, kalkaneal pitch açısı, medial longitudinal ark açısı (MLAA), naviküler yükseklik ve talokalkaneal açı (TCA) ölçüldü. WB ve NWB ölçümleri arasındaki farklılıklar eşleştirilmiş istatistiksel testlerle değerlendirildi. Yöntemler arasındaki uyumu ve sistematik farklılığı değerlendirmek amacıyla Bland–Altman analizi yapıldı.

Bulgular: WB ve NWB ölçümleri beş radyografik parametrenin tamamında anlamlı olarak farklıydı (tümü p<0,05). WB–NWB arasındaki ortalama fark Meary açısı için −17,72°, kalkaneal pitch için −7,44°, MLAA için +19,44°, naviküler yükseklik için −10,38 mm ve TCA için +4,88° idi. Bland–Altman analizinde 95% uyum sınırları sırasıyla −34,40° ile −1,03°, −15,90° ile +1,02°, −0,76° ile +39,63°, −24,12 ile +3,37 mm ve −11,02° ile +20,77° olarak bulundu.

Sonuç: PCFD'de yük verme ve yük vermeme radyografileri arasında tüm değerlendirilen parametrelerde belirgin farklılıklar bulunmaktadır. Bu farklılıklar, yüklenmenin ayak dizilimi üzerindeki etkisinin önemli olduğunu göstermektedir. Yük verme radyografileri, deformitenin değerlendirilmesinde temel görüntüleme yöntemi olarak kabul edilmeli; yük vermeme radyografileri ise yük vermenin mümkün olmadığı durumlarda elde edilen bulguların belirsizliği dikkate alınarak yorumlanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Progresif çöken ayak deformitesi; erişkin edinilmiş pes planus; yük verme radyografisi; yük vermeme radyografisi; Bland–Altman analizi; ayak deformitesi

RADIOGRAPHIC DIFFERENCES BETWEEN WEIGHT-BEARING AND NON-WEIGHT-BEARING RADIOGRAPHS IN PROGRESSIVE COLLAPSING FOOT DEFORMITY: A BLAND–ALTMAN ANALYSIS

ABSTRACT

Objective: To evaluate the effect of weight-bearing and non-weight-bearing conditions on radiographic measurements in progressive collapsing foot deformity (PCFD) and to determine the magnitude and direction of differences between the two imaging conditions.

Materials and Methods: Thirty-two adult patients with PCFD who underwent both weight-bearing (WB) and non-weight-bearing (NWB) lateral foot radiography between September and December 2025 were retrospectively evaluated. The Meary angle, calcaneal pitch angle, medial longitudinal arch angle (MLAA), navicular height, and talocalcaneal angle (TCA) were measured on both WB and NWB radiographs. Paired statistical tests were used to assess differences between imaging conditions. Bland–Altman analysis was performed to evaluate systematic differences and agreement between WB and NWB measurements.

Results: WB and NWB measurements differed significantly for all five radiographic parameters (all p<0.05). The mean WB–NWB differences were −17.72° for the Meary angle, −7.44° for calcaneal pitch, +19.44° for MLAA, −10.38 mm for navicular height, and +4.88° for TCA. The 95% limits of agreement were −34.40° to −1.03°, −15.90° to +1.02°, −0.76° to +39.63°, −24.12 to +3.37 mm, and −11.02° to +20.77°, respectively.

Conclusion: Significant differences were observed between WB and NWB radiographic measurements across all evaluated parameters in PCFD. These findings demonstrate the substantial effect of loading conditions on radiographic foot alignment. WB radiographs should remain the primary imaging method for assessment of PCFD, whereas NWB radiographs should be interpreted cautiously when weight-bearing imaging cannot be obtained.

Keywords: Progressive collapsing foot deformity; adult-acquired flatfoot deformity; weight-bearing radiography; non-weight-bearing radiography; Bland–Altman analysis; foot deformity

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
5CE452B0

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0000-0002-5295-9999

FRUKTOZUN MİKTARI MI, KAYNAĞI MI? FRUKTOZ İÇEREN BESİN GRUPLARI İLE BEDEN KÜTLE İNDEKSİ ARASINDAKİ İLİŞKİNİN İNCELENMESİ

Arş. Gör. Dr. Şenay ÇATAK*[1]
[1] Aydın Adnan Menderes Üniversitesi
* Corresponding Author: Şenay ÇATAK
senay.ozkorkmaz@adu.edu.tr

ÖZET

Amaç: Bu çalışmanın amacı, genç yetişkin bireylerde toplam fruktoz tüketimi ve fruktoz içeren besin grupları tüketiminin beden kütle indeksi (BKİ) ile ilişkisinin değerlendirilmesidir.

Gereç ve Yöntem: Kesitsel tipte yürütülen bu çalışmada 658 genç yetişkinin verileri değerlendirilmiştir. Katılımcıların sosyodemografik özellikleri, boy uzunluğu ve vücut ağırlığı, bazı beslenme alışkanlıkları ve kronik hastalık durumu oluşturulan anket formu ile yüz yüze görüşme yöntemiyle toplanmıştır. Toplam fruktoz ve fruktoz içeren besin grupları tüketimlerini incelemek için Fruktoz Tüketim Sıklığı Formu kullanılmış ve besin tüketimleri BeBiS programıyla analiz edilmiştir. Sürekli değişkenlerin normal dağılıma uygunluğu görsel yöntemler ve normallik testleri ile değerlendirilmiştir. İki bağımsız grup karşılaştırmalarında normal dağılım gösteren değişkenler için bağımsız örneklem t testi, normal dağılım göstermeyen değişkenler için Mann-Whitney U testi kullanılmıştır. Değişkenler arası ilişkiler normal dağılım durumuna göre Pearson veya Spearman korelasyon analizi ile değerlendirilmiştir.

Bulgular: Katılımcıların 439'u kadın, 219'u erkek olup yaş ortalaması 21,61±2,2 yıldır. Beden Kütle İndeksi sınıflamasına göre katılımcıların %8,8'i zayıf, %72,8'i normal, %14,9'u hafif şişman ve %3,5'i obezdir. Cinsiyete göre sebze tüketimi kadınlarda, alkolsüz içecek tüketimi ise erkeklerde anlamlı düzeyde daha yüksek bulunmuştur ($p<0,05$). Zayıf/normal BKİ değerlerine sahip grupta toplam fruktoz tüketimi ve süt ürünleri tüketimi hafif şişman/obez BKİ değerlerine sahip gruba göre daha yüksek bulunmuştur ($p<0,05$). Beden Kütle İndeksi ile toplam fruktoz tüketimi, hamur işi, meyve, süt ve ürünleri ile şeker/çikolata/dondurma tüketimi arasında negatif yönlü anlamlı ilişkiler bulunmuştur ($p<0,05$).

Sonuç: Bulgular, fruktozun BKİ ile ilişkisinin yalnızca toplam miktar üzerinden değil, fruktozun besinsel kaynağı ve bireylerin ağırlık durumu dikkate alınarak değerlendirilmesi gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Fruktoz, beden kütle indeksi, obezite, besin grupları.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
5D06668A

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0000-0002-5003-3834

DİYABETİK MAKÜLA ÖDEMİNDE DEKSAMETAZON İMPLANT TEDAVİSİNE YANITIN BAŞLANGIÇ SİSTEMİK İNFLAMATUAR İNDEKSE GÖRE DEĞERLENDİRİLMESİ

Uzman Dr. Serdar İLGÜY*[1]
[1] Çarşamba Devlet Hastanesi
* Corresponding Author: Serdar İLGÜY
serdarilguy@gmail.com

ÖZET

Amaç: Diyabetik maküla ödemi (DMÖ) olan hastalarda, intravitreal deksametazon implantı tedavisi öncesindeki sistemik immün-inflamasyon indeksi (SII) ile tedavi sonuçları arasındaki ilişkiyi değerlendirmek.

Gereç ve Yöntem: Bu retrospektif çalışmaya, intravitreal deksametazon implantı ile tedavi edilen DMÖ'lü 34 hastanın 34 gözü dahil edildi. Hastaların görme keskinliği, göz içi basıncı (GİB), santral maküla kalınlığı (SMK), subfoveal koroid kalınlığı (SFCT), lüminal koroid alanı (LCA), total koroid alanı (TCA) ve koroidal vaskülarite indeksi (CVI) başlangıçta, tedavinin 1. ve 3. aylarında değerlendirildi. Başlangıç SII değerleri periferik kan hücre sayımlarından hesaplandı. Başlangıç SII değerleri ile koroidal parametreler ve tedavi sonrası değişiklikler arasındaki ilişkiler Spearman korelasyon analizi ile değerlendirildi.

Bulgular: Hastaların ortalama yaşı 64,6 ± 8,7 yıl, ortalama başlangıç SII değeri ise 571,4 ± 344,1 olarak bulundu. Medyan SMK başlangıçta 421 µm iken 1. ayda 322,5 µm ve 3. ayda 363,5 µm olarak ölçüldü. SMK, hem 1. ayda hem de 3. ayda başlangıca göre anlamlı olarak azaldı (sırasıyla $P < 0,001$ ve $P = 0,010$). SFCT, LCA ve TCA değerlerinde de 3. ayda anlamlı azalma saptandı (sırasıyla $P = 0,010$, $P = 0,003$ ve $P < 0,001$). CVI değerlerinde takip süresince anlamlı değişiklik gözlenmedi. Görme keskinliğinde 1. ve 3. aylarda iyileşme gözlenmesine rağmen, bu değişiklikler istatistiksel olarak anlamlı değildi. Daha yüksek başlangıç SII değerleri, 3. ayda daha düşük görsel kazanım ile anlamlı olarak ilişkiliydi (rho = −0,466, $P = 0,005$). Buna karşılık, başlangıç SII değeri ile SMK, SFCT, LCA, TCA veya CVI'deki değişiklikler arasında anlamlı ilişki saptanmadı. Başlangıç CVI değeri ile 3. aydaki SMK arasında negatif yönde anlamlı korelasyon bulundu (rho = −0,506, $P = 0,008$). Başlangıç LCA ve TCA değerleri de 3. ayda daha düşük görsel kazanım ile ilişkiliydi.

Sonuç: İntravitreal deksametazon implantı, DMÖ'lü hastalarda anlamlı anatomik iyileşme sağladı. Başlangıç SII değeri anatomik tedavi yanıtı ile ilişkili bulunmazken, daha yüksek SII değerleri 3. ayda daha düşük görsel kazanım ile ilişkiliydi. Bu bulgu, başlangıçtaki sistemik inflamasyon düzeyinin deksametazon implantı sonrası görsel yanıtın değerlendirilmesinde potansiyel bir belirteç olabileceğini düşündürmektedir. Bununla birlikte, bu ilişkinin daha geniş hasta gruplarında doğrulanması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Diyabetik maküla ödemi; deksametazon implantı; sistemik immün-inflamasyon indeksi; görsel kazanım; koroidal vaskülarite indeksi; koroid

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
6026B95F

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0002-7725-1241 | 0000-0002-2840-0028

RENAL TRAVMADA GİRİŞİM GEREKSİNİMİ İLE İLİŞKİLİ KLİNİK VE ANATOMİK FAKTÖRLER: AAST DERECESİ YETERLİ Mİ?

Dr. Öğr. Üyesi Ali Can ALBAZ*[1], Dr. Öğr. Üyesi Oğuzcan ERBATU[1]
[1] Manisa Celal Bayar Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Üroloji Anabilim Dalı
* Corresponding Author: Ali Can ALBAZ
alicanalbaz@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Renal travma yönetiminde American Association for the Surgery of Trauma (AAST) yaralanma derecesi anatomik yaralanma şiddetinin değerlendirilmesinde temel sınıflandırma sistemidir. Bu çalışmada renal travmalı hastalarda girişim gereksinimi ile ilişkili klinik ve anatomik özelliklerin değerlendirilmesi amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: Renal travma nedeniyle değerlendirilen 41 hastanın verileri retrospektif olarak incelendi. AAST renal yaralanma derecesi, Injury Severity Score (ISS), başvuru sistolik kan basıncı, başlangıç hemoglobin düzeyi, erken dönemde uygulanan kan transfüzyonu ve renal travmaya yönelik tedaviler kaydedildi. Renal girişim; nefrektomi, üreteral stent yerleştirilmesi veya perkütan drenaj olarak tanımlandı. Konservatif izlenen ve renal girişim uygulanan hastalar Mann–Whitney U ve Fisher kesin testleri kullanılarak karşılaştırıldı.

Bulgular: Hastaların 36'sı (%87,8) erkekti ve dört hastaya (%9,8) renal girişim uygulandı. AAST Grade IV–V yaralanma, girişim uygulanan hastalarda konservatif izlenenlere göre daha sıktı (%75,0'a karşı %13,5; p=0,019). Erken dönemde uygulanan kan transfüzyonu miktarı da girişim grubunda daha yüksekti (medyan 2 [IQR: 2–2]'ye karşı 1 [IQR: 0–2] ünite; p=0,015). ISS, başvuru sistolik kan basıncı ve başlangıç hemoglobin düzeyi açısından gruplar arasında anlamlı fark saptanmadı (tümü p>0,05).

Sonuç: Renal travmalı hastalarda girişim gereksinimi, yüksek AAST yaralanma derecesi ve daha yüksek erken dönem kan transfüzyonu gereksinimi ile ilişkili bulundu. Bulgularımız, renal travmada girişim gereksiniminin yalnızca anatomik yaralanma derecesiyle değil, erken dönemdeki transfüzyon gereksinimiyle de ilişkili olabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: renal travma; AAST; kan transfüzyonu; konservatif tedavi; renal girişim

CLINICAL AND ANATOMICAL FACTORS ASSOCIATED WITH THE NEED FOR INTERVENTION IN RENAL TRAUMA: IS AAST GRADE SUFFICIENT?

ABSTRACT

Objective: This study aimed to evaluate clinical and anatomical characteristics associated with the need for intervention in patients with renal trauma.

Materials and Methods: Data from 41 patients with renal trauma were retrospectively reviewed. AAST injury grade, Injury Severity Score (ISS), admission systolic blood pressure, initial hemoglobin level, early blood transfusion, and treatment were recorded. Renal intervention was defined as nephrectomy, ureteral stent placement, or percutaneous drainage. Conservatively managed patients and those undergoing renal intervention were compared using the Mann–Whitney U and Fisher's exact tests.

Results: Thirty-six patients (87.8%) were male, and four (9.8%) underwent renal intervention. AAST Grade IV–V injury was more frequent in the intervention group (75.0% vs. 13.5%; p=0.019). Early blood transfusion was also higher in the intervention group (median 2 [IQR: 2–2] vs. 1 [IQR: 0–2] units; p=0.015). No significant differences were observed in ISS, admission systolic blood pressure, or initial hemoglobin level (all p>0.05).

Conclusion: The need for intervention in patients with renal trauma was associated with higher AAST injury grade and greater early blood transfusion requirements. These findings suggest that the need for intervention may be associated not only with anatomical injury severity but also with early transfusion requirements.

Keywords: renal trauma; AAST; blood transfusion; conservative management; renal intervention

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
61A2261E

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 000000031622196X

GEBELİĞİN ÜÇÜNCÜ TRİMESTERİNDE ADEZYONA BAĞLI İNCE BAĞIRSAK OBSTRÜKSİYONU VE PERFORASYONU: OLGU SUNUMU

Uzman Dr. Özlem ÇELİK ŞAHNA*[1]
[1] Ordu Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Özlem ÇELİK ŞAHNA
dr.ozlemcelik1990@gmail.com

ÖZET

Giriş: Gebelikte ince bağırsak obstrüksiyonu nadirdir ancak maternal ve fetal açıdan ciddi bir cerrahi acildir. Adezyon ilişkili obstrüksiyon iskemi ve perforasyonla komplike olabilir. Bu olguda, üçüncü trimesterde perforasyon gelişen bir gebede cerrahi tedavi sonrası gebelik ve doğum sonucu sunulmaktadır.

Olgu: Otuz bir yaşında, G2P0A1, 30+5 haftalık gebe 25.04.2025'te karın ağrısı, bulantı, kusma ve kabızlıkla dış merkeze başvurdu. Şikayetleri iki günlük izlemde gerilemeyince 27.04.2025'te (31+0 hafta) hastanemize sevk edildi. Abdominal distansiyon ve üç gündür gaz-gaita çıkışı yoktu; öyküsünde hipotiroidi ve 2,5 yıl önce myomektomi operasyonu vardı. Olası acil preterm doğum nedeniyle dış merkezde 24 saat arayla iki doz 12 mg intramüsküler betametazon uygulandı. Ultrasonografide dilate ince bağırsak ansları (çap 4,87 cm) ve tahmini fetal ağırlık 1890 g saptandı. Preoperatif NST reaktifti, kontraksiyon izlenmedi. İntraoperatif acil doğum olasılığı nedeniyle $MgSO_4$ yükleme tedavisi uygulandı. Epidural anestezi altında yapılan ameliyatta, terminal ileumun yaklaşık 20 cm proksimalinde, önceki myomektomi alanına komşu adezyon bandı, internal rotasyon ve yaklaşık 1 cm perforasyon saptandı. Bridektomi, perforasyonlu segmentin rezeksiyonu ve primer anastomoz yapıldı; serozal yaralanma primer onarıldı. Postoperatif seyri olumlu olan hasta 05.05.2025'te taburcu edildi. Gebelik 37+5 haftaya ulaştı; sezaryenle 3830 g ağırlığında, 51 cm boyunda erkek bebek doğdu (1. ve 5. dakika Apgar: 9 ve 10; kord venöz pH: 7,318).

Sonuç: Gebelikte perforasyonla komplike ince bağırsak obstrüksiyonu hızlı değerlendirme ve zamanında cerrahi tedavi gerektirir. Multidisipliner yaklaşım ve yakın maternal-fetal izlemle gebelik devam ettirilebilir ve olumlu erken neonatal sonuç elde edilebilir.

Anahtar Kelimeler: gebelik, ince bağırsak obstrüksiyonu, perforasyon, adezyon, üçüncü trimester

ADHESION-RELATED SMALL BOWEL OBSTRUCTION AND PERFORATION IN THE THIRD TRIMESTER OF PREGNANCY: A CASE REPORT

ABSTRACT

Introduction: Small bowel obstruction in pregnancy is rare but a serious maternal-fetal surgical emergency. Adhesion-related obstruction may be complicated by ischemia and perforation. This case describes pregnancy and delivery outcomes after surgery for third-trimester obstruction complicated by perforation.

Case: A 31-year-old G2P0A1 woman at 30+5 weeks presented to an outside hospital on 25 April 2025 with abdominal pain, nausea, vomiting, and constipation. Symptoms persisted after two days of observation, and she was referred to our hospital on 27 April 2025 (31+0 weeks). Abdominal distension and no flatus or stool for three days were noted. Her history included hypothyroidism and myomectomy 2.5 years earlier. Because emergency preterm delivery might be required, she received two 12-mg intramuscular betamethasone doses 24 hours apart at the outside hospital. Ultrasonography showed dilated small-bowel loops measuring 4.87 cm in diameter and estimated fetal weight of 1,890 g. Preoperative NST was reactive without contractions. $MgSO_4$ loading therapy was administered because emergency intraoperative delivery might be required. Surgery under epidural anesthesia on 27 April revealed an adhesion band adjacent to the previous myomectomy site, internal rotation, and an approximately 1-cm perforation 20 cm proximal to the terminal ileum. The band was divided, the perforated segment resected, and primary anastomosis performed. The serosal injury was repaired primarily. Postoperative recovery was favorable, and she was discharged on 5 May 2025. Pregnancy continued to 37+5 weeks; cesarean delivery resulted in a male infant weighing 3,830 g and measuring 51 cm (Apgar scores at 1 and 5 minutes: 9 and 10; umbilical venous pH: 7.318).

Conclusion: Pregnancy-associated small bowel obstruction complicated by perforation requires prompt evaluation and timely surgical treatment. With multidisciplinary care and close maternal-fetal surveillance, pregnancy may continue with a favorable early neonatal outcome.

Keywords: pregnancy, small bowel obstruction, perforation, adhesion, third trimester

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
61AFB105

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-7477-1073

NÖROBLASTOMA PATOGENEZİNDE SİKLİN BAĞIMLI KİNAZLARIN (CDK) ROLÜ VE CDK İNHİBİTÖRLERİNİN TERAPÖTİK POTANSİYELİ

Arş. Gör. Dr. Burcu ÇERÇİ*[1]
[1] İzmir Katip Çelebi Üniversitesi
* Corresponding Author: Burcu ÇERÇİ
burcucerci35@gmail.com

ÖZET

Nöroblastoma, sempatik sinir sisteminin nöral krest kökenli öncü hücrelerinden gelişen ve belirgin klinik ve moleküler heterojenite gösteren embriyonal bir çocukluk çağı tümörüdür. Özellikle yüksek riskli nöroblastomada metastaz, tedavi direnci ve hastalık nüksü önemli klinik sorunlar arasında yer almaktadır. Nöroblastomanın gelişimi ve ilerlemesinde MYCN amplifikasyonu, ALK mutasyonları, kromozomal değişiklikler ve hücre döngüsü kontrol mekanizmalarındaki düzensizliklerin etkili olabileceği düşünülmektedir. Bu derlemede, sikline bağımlı kinazların (CDK) nöroblastomanın moleküler patogenezindeki olası rolleri ve CDK inhibitörlerinin terapötik potansiyeli güncel literatür doğrultusunda değerlendirilmiştir. Nöroblastomada siklin D–CDK4/6–RB–E2F sinyal eksenindeki düzensizliklerin, hücrelerin G1 fazından S fazına geçişini kolaylaştırarak artmış proliferatif kapasiteye katkıda bulunabileceği bildirilmektedir. MYCN aktivasyonunun siklin–CDK komplekslerini etkileyebileceği ve hücre döngüsünü baskılayan bazı düzenleyici mekanizmaları sınırlandırabileceği öne sürülmektedir. Bununla birlikte CDK4 ve MDM2 koamplifikasyonu, CCND1 ekspresyonundaki artış ve CDKN2A kaybı gibi moleküler değişikliklerin yalnızca belirli hasta alt gruplarında görüldüğü ve tümörün biyolojik davranışıyla ilişkili olabileceği belirtilmektedir. Hücre ve tümör modellerinden elde edilen bulgular, siklin D1, CDK4 veya CDK6 aktivitesinin azaltılmasının proliferasyonu sınırlandırabileceğini ve nöronal farklılaşmayı destekleyebileceğini düşündürmektedir. Preklinik çalışmalar, seçici CDK4/6 inhibitörlerinin bazı nöroblastoma modellerinde RB fosforilasyonunu ve E2F aktivitesini azaltarak hücre proliferasyonunu baskılama potansiyeline sahip olabileceğini göstermektedir. Bununla birlikte tedavi yanıtının MYCN, RB1, CDKN2A ve siklin–CDK eksenindeki moleküler özelliklere göre değişebileceği değerlendirilmektedir. CDK inhibitörlerinin retinoik asit ile PI3K veya FGFR inhibitörleri gibi farklı ajanlarla kombinasyonları da araştırılmaktadır. Sonuç olarak CDK inhibisyonu, nöroblastomada henüz standart bir tedavi yaklaşımı değildir; ancak uygun biyobelirteçlerin belirlenmesi ve kombinasyon stratejilerinin geliştirilmesiyle gelecekte hedefe yönelik tedavilere katkı sağlayabilecek bir araştırma alanı olarak öne çıkmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Nöroblastoma, sikline bağımlı kinazlar, CDK4/6 inhibitörleri, MYCN, hücre döngüsü.

THE ROLE OF CYCLIN-DEPENDENT KINASES IN NEUROBLASTOMA PATHOGENESIS AND THE THERAPEUTIC POTENTIAL OF CDK INHIBITORS

ABSTRACT

Neuroblastoma is an embryonal childhood tumor arising from neural crest-derived precursor cells of the sympathetic nervous system and is characterized by marked clinical and molecular heterogeneity. Metastasis, treatment resistance, and disease relapse remain major clinical challenges, particularly in high-risk neuroblastoma. MYCN amplification, ALK mutations, chromosomal alterations, and dysregulation of cell cycle control mechanisms are thought to contribute to the development and progression of neuroblastoma. This review evaluates the potential roles of cyclin-dependent kinases (CDKs) in the molecular pathogenesis of neuroblastoma and the therapeutic potential of CDK inhibitors in light of the current literature.Dysregulation of the cyclin D–CDK4/6–RB–E2F signaling axis may contribute to an increased proliferative capacity by facilitating the transition of neuroblastoma cells from the G1 to the S phase. MYCN activation has been suggested to influence cyclin–CDK complexes and limit certain regulatory mechanisms that suppress cell cycle progression. Molecular alterations such as CDK4 and MDM2 co-amplification, increased CCND1 expression, and CDKN2A loss appear to occur in specific patient subgroups and may be associated with the biological behavior of the tumor. Findings from cellular and tumor models suggest that reducing cyclin D1, CDK4, or CDK6 activity may restrict proliferation and promote neuronal differentiation. Preclinical studies indicate that selective CDK4/6 inhibitors may suppress cell proliferation in certain neuroblastoma models by reducing RB phosphorylation and E2F activity. However, treatment response may vary according to the molecular characteristics of MYCN, RB1, CDKN2A, and the cyclin–CDK axis. Combinations of CDK inhibitors with retinoic acid and other agents, including PI3K or FGFR inhibitors, are also being investigated. In conclusion, CDK inhibition is not currently a standard treatment approach for neuroblastoma. Nevertheless, it represents a promising area of research that may contribute to future targeted therapies through the identification of appropriate biomarkers and the development of rational combination strategies.

Keywords: Neuroblastoma, cyclin-dependent kinases, CDK4/6 inhibitors, MYCN, cell cycle

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
6224ABF9

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

AKCİĞER ADENOKARSİNOMUNDA EGFR-MUTANT İLE YABAN TİP BEYİN METASTAZLARININ RADYOMİK ÖZELLİKLERİ: MULTİMODAL BİR ANALİZ

Uzman Dr. Fatih SARGIN*[1]
[1] Antalya Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Fatih SARGIN
sarginfatih@gmail.com

ÖZET

Amaç: Küçük hücreli dışı akciğer kanseri (KHDAK) hastalarının %25–40'ında beyin metastazı gelişmektedir. Bu çalışmada, histolojik olarak homojen bir akciğer adenokarsinomu kohortunda, beyin metastazlarında EGFR mutasyon durumu ile ilişkili klinik, demografik ve MRG tabanlı radyomik özelliklerin belirlenmesi amaçlandı.

Yöntem: The Cancer Imaging Archive'daki kamuya açık, tek merkezli Brain-Mets-Lung-MRI-Path-Segs veri setinden, akciğer adenokarsinomuna bağlı beyin metastazı cerrahi olarak rezeke edilmiş 71 ALK-negatif hasta retrospektif olarak analiz edildi (EGFR-mutant n=12, yaban tip n=59). Ameliyat öncesi T1 kontrastlı ve FLAIR görüntülerden, uzman segmentasyon maskeleri ve PyRadiomics 3.1.0 kullanılarak 214 radyomik özellik (sekans başına 107) çıkarıldı. Gruplar t-testi, Mann-Whitney U testi ve Fisher kesin testi ile karşılaştırıldı; etki büyüklüğü Cohen's d ile hesaplandı. Bulgular, tüm histolojileri içeren kohortun (n=103) analiziyle karşılaştırıldı.

Bulgular: Beklenenin aksine EGFR-mutant hastalar daha yaşlıydı (71,6±9,5'e karşı 64,7±8,4 yıl; p=0,014). Bu grupta hiç sigara içmemiş olanların oranı da daha yüksekti (%41,7'ye karşı %6,8; p=0,005). Radyomik analizde 30 özellik (%14,0) düzeltilmemiş p<0,05 düzeyinde farklılık gösterdi. Bunların 10'unda etki büyüklüğü büyüktü (|d|>0,8) ve farklılık gösteren özellikler ağırlıklı olarak GLRLM, GLDM ve şekil sınıflarındaydı. En üst sıradaki özellikler GLDM Large Dependence Emphasis (p=0,0016; d=−1,09), GLRLM Run Percentage (p=0,0017; d=+1,08) ve Shape Surface-to-Volume Ratio (p=0,0019; d=+1,07) idi. Bonferroni düzeltmesi sonrasında hiçbir özellik anlamlılığını korumadı. Karma histolojili kohortta ise 21 özellik nominal anlamlılığa ulaştı.

Sonuç: Akciğer adenokarsinomuna bağlı beyin metastazlarında EGFR mutasyonu, belirgin demografik özellikler ve büyük etki büyüklüğüne sahip radyomik farklılıklarla ilişkili bulundu. Bu keşifsel bulgular invaziv olmayan öngörü modellerine katkı sağlayabilir; ancak daha büyük ve bağımsız kohortlarda doğrulanmaları gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: EGFR mutasyonu, beyin metastazı, akciğer adenokarsinomu, radyomik, MRG, doku analizi, PyRadiomics

RADIOMIC CHARACTERISTICS OF EGFR-MUTANT VERSUS WILD-TYPE BRAIN METASTASES IN LUNG ADENOCARCINOMA: A MULTIMODAL ANALYSIS

ABSTRACT

Purpose: Brain metastases occur in 25–40% of patients with non-small cell lung cancer (NSCLC). This study aimed to identify clinical, demographic, and MRI-based radiomic features associated with EGFR mutation status in brain metastases within a histologically homogeneous lung adenocarcinoma cohort.

Methods: From the publicly available, single-center Brain-Mets-Lung-MRI-Path-Segs dataset (The Cancer Imaging Archive), 71 ALK-negative patients with surgically resected brain metastases from lung adenocarcinoma were retrospectively analyzed (EGFR-mutant n=12, wild-type n=59). Using expert segmentation masks and PyRadiomics 3.1.0, 214 radiomic features (107 per sequence) were extracted from preoperative contrast-enhanced T1-weighted and FLAIR images. Groups were compared with the t-test, Mann-Whitney U test, and Fisher's exact test, and effect sizes were calculated with Cohen's d. Findings were compared with an analysis of the full mixed-histology cohort (n=103).

Results: Contrary to expectations, EGFR-mutant patients were older (71.6±9.5 vs. 64.7±8.4 years; p=0.014); they were also more frequently never-smokers (41.7% vs. 6.8%; p=0.005). Thirty radiomic features (14.0%) differed at an uncorrected p<0.05, 10 with large effect sizes (|d|>0.8), mainly from the GLRLM, GLDM, and shape classes. The top-ranked features were GLDM Large Dependence Emphasis (p=0.0016; d=−1.09), GLRLM Run Percentage (p=0.0017; d=+1.08), and Shape Surface-to-Volume Ratio (p=0.0019; d=+1.07). No feature remained significant after Bonferroni correction. In the mixed-histology cohort, 21 features reached nominal significance.

Conclusion: In brain metastases from lung adenocarcinoma, EGFR mutation was associated with distinct demographic characteristics and radiomic differences with large effect sizes. These exploratory findings may inform non-invasive predictive models but require validation in larger, independent cohorts.

Keywords: EGFR mutation, brain metastases, lung adenocarcinoma, radiomics, MRI, texture analysis, PyRadiomics

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
622A4DA5

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

TEKRAR KORONER ANJİYOGRAFİ YAPILAN HASTALARDA ANATOMİK VE BİYOLOJİK YÜKÜN STENT İÇİ RESTENOZ İLE İLİŞKİSİ

Uzman Dr. Mesut KARATAŞ*[1]
[1] Koşuyolu Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Mesut KARATAŞ
Mesut.cardio@gmail.com

ÖZET

Amaç: Stent içi restenoz (ISR) çoğunlukla anatomik ve işleme bağlı etkenlerle açıklanır; ancak anjiyografik özellikleri benzer olan hastalarda restenoz gelişimi farklılık gösterebilmektedir. Bu çalışmada metabolik ve inflamatuvar belirteçlerden oluşan biyolojik yükün, anatomik yükten bağımsız olarak ISR ile ilişkisini araştırdık.

Yöntem: Tekrar koroner anjiyografi yapılan ardışık 527 hasta geriye dönük olarak incelendi. ISR, stent içinde veya stent kenarlarından itibaren 5 mm'lik segmentte ≥%50 çap darlığı olarak tanımlandı. Anatomik Yük Skoru (ABS), SYNTAX skoru ile stent uzunluğu/çapı oranının; Biyolojik Yük İndeksi (BBI) ise trigliserid/HDL oranı, sistemik immün-inflamasyon indeksi, glukoz ve tahmini glomerüler filtrasyon hızının z skorlarından hesaplandı. Gruplar arasındaki dengesizliği azaltmak için eğilim skoruna dayalı örtüşme ağırlıklandırması uygulandı. ISR ile ilişkili değişkenler çok değişkenli lojistik regresyon ile, modellerin ayırt ediciliği ROC eğrisi altında kalan alan (AUC) ile değerlendirildi. İç doğrulama 1000 tekrarlı bootstrap ile yapıldı.

Bulgular: Hastaların 195'inde (%37) ISR saptandı. Ağırlıklandırma sonrasında anatomik yük gruplar arasında benzerken BBI, ISR saptananlarda daha yüksekti (ortalama fark +0,58 SS; p<0,001). Çok değişkenli analizde hem ABS (OR 3,23; %95 GA 2,49–4,20; p<0,001) hem de BBI (OR 1,84; %95 GA 1,47–2,31; p<0,001) ISR ile bağımsız olarak ilişkiliydi. ABS ve BBI'yi birlikte içeren modelin ayırt ediciliği anatomik modelden daha yüksekti (AUC 0,824'e karşı 0,795; p=0,003). Brier skoru sırasıyla 0,163 ve 0,173 idi.

Sonuç: Biyolojik yük, anatomik yükten bağımsız olarak stent içi restenoz ile ilişkilidir. Anjiyografik özellikleri benzer olan hastalarda restenoz riski aynı olmayabilir; metabolik ve inflamatuvar durumun anatomik değerlendirmeyle birlikte ele alınması risk belirlemeye katkı sağlayabilir. Bulguların bağımsız kohortlarda doğrulanması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: stent içi restenoz, perkütan koroner girişim, inflamasyon

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
64ABCE21

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0001-8990-7642 | 0000-0002-2021-0406 | 0000-0002-4549-1670

SIÇANLARDA DENEYSEL SİYATİK SİNİR HASARI MODELİNDE PİRFENİDONUN PERİFERİK SİNİR İYİLEŞMESİ ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ

Dr. Öğr. Üyesi Murat Özcan YAY*[1], Prof. Dr. Zahir KIZILAY[1], Doç. Dr. Nesibe KAHRAMAN ÇETİN[1]
[1] Aydın Adnan Menderes Üniversitesi Tıp Fakültesi
* Corresponding Author: Murat Özcan YAY
ozcan_yay@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Pirfenidon, antifibrotik özelliklerinin yanı sıra belirgin antiinflamatuvar ve antioksidatif etki mekanizmaları nedeniyle son yıllarda akciğer dışı hastalıklarda da araştırılan bir moleküldür. Bu çalışmanın amacı, periferik sinir hasarı oluşturulan bir sıçan modelinde pirfenidon uygulamasının iyileşme süreçleri üzerindeki etkisini ortaya koymaktır.

Gereç ve Yöntem: Bu çalışmada toplam 32 sıçan, her biri 8 hayvandan oluşan dört gruba sistematik olarak ayrıldı. İki grupta akut sinir hasarı oluşturuldu ve bu gruplardan birine pirfenidon uygulandı. Siyatik fonksiyon indeksi (SFI) 15. ve 30. günlerde hesaplandı. Ayrıca histopatolojik incelemede derecelendirme, akson sayısı ve Kaspaz-3 ile Nükleer Faktör kappa B (NF-κB) boyanmaları değerlendirildi.

Bulgular: On beşinci günde, Hasar+Pirfenidon grubu ile Hasar grubu arasında SFI değerleri açısından istatistiksel olarak anlamlı bir fark saptanmadı (p=0,086). Bununla birlikte, 30. günde pirfenidon ile tedavi edilen grupta SFI skoru anlamlı derecede daha yüksekti (p<0,001). İmmünohistokimyasal analizde, pirfenidon ile tedavi edilen grupta Kaspaz-3 ve NF-κB ekspresyonlarının daha düşük olduğu görüldü; ancak bu farklılıklar istatistiksel anlamlılığa ulaşmadı (sırasıyla p=0,195 ve p=0,161).

Sonuç: Bu çalışmada, pirfenidonun sahip olduğu özelliklerle periferik sinir hasarında iyileşmeyi hızlandırıcı etkiler gösterdiği saptandı. NF-κB yolağının modülasyonunun bu sonuca en azından kısmen katkıda bulunabileceğini düşünüyoruz. Bununla birlikte, fibrozise özgü parametreler nicel olarak değerlendirilmediğinden, antifibrotik mekanizmaların bu modeldeki göreceli katkısı belirlenememiştir.

Anahtar Kelimeler: Pirfenidon, Siyatik Sinir Hasarı, Siyatik Fonksiyon İndeksi, Kaspaz-3, NF-κB

THE EFFECTS OF PIRFENIDONE ON PERIPHERAL NERVE HEALING IN AN EXPERIMENTAL SCIATIC NERVE INJURY MODEL IN RATS

ABSTRACT

Objective: Pirfenidone is a molecule that has recently been tested in extrapulmonary diseases owing to its notable anti-inflammatory and antioxidative mechanisms of action, in addition to its antifibrotic characteristics. The objective of this investigation was to elucidate the impact of pirfenidone administration on the restorative processes in a rat model subjected to peripheral nerve injury.

Materials and Methods: In the present investigation, a cohort of 32 rats was systematically allocated into four distinct groups, each consisting of 8. Acute nerve injury was induced in two groups, with one group receiving pirfenidone. On days 15 and 30, the sciatic functional index (SFI) was calculated. Additionally, histopathological examination evaluated grading, axon count, and staining for Caspase-3 and Nuclear Factor kappa B.

Results: On the 15th day, no statistically significant disparity was observed between the Injury+Pirfenidone group and the Injury group concerning SFI values (p=0.086). However, by the 30th day, the SFI score was markedly elevated in the Pirfenidone-treated group (p<0.001). Immunohistochemical analysis revealed reduced expression of Caspase-3 and NF-κB in the Pirfenidone-treated group, though these variations did not achieve statistical significance (p=0.195 and p=0.161, respectively)

Conclusion: In this research, we found that pirfenidone, with its unique properties, has effects that accelerate recovery in peripheral nerve damage. We believe that modulation of the NF-κB pathway may contribute, at least in part, to this outcome. However, because fibrosis-specific parameters were not quantitatively assessed, the relative contribution of antifibrotic mechanisms could not be determined in this model.

Keywords: Pirfenidone, Sciatic Nerve Damage, Sciatic Functional Index, Caspas-3, NF-κB

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
65F95A0E

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-8041-198X | 0000-0002-0220-3720 | 0000-0003-3856-746X | 0000-0001-9159-1595

SAKARYA'DA ÇOCUKLUK ÇAĞI AŞI KAPSAYICILIĞININ AİLE SAĞLIĞI MERKEZİ DÜZEYİNDE MEKÂNSAL ANALİZİ VE MÜDAHALE ÖNCELİKLENDİRMESİ

Doç. Dr. Elif KÖSE*[1], Doç. Dr. Kayhan ÖZDEMİR[1], Dr. Öğr. Üyesi Abdullah UÇAR[1], Arş. Gör. Dr. Ezgi AKDAŞ[1], Uzman Dr. Selin TUNALI ÇOKLUK[2]

[1] Sakarya Üniversitesi
[2] Sakarya İl Sağlık Müdürlüğü
* Corresponding Author: Elif KÖSE
elifkose@sakarya.edu.tr

ÖZET

Çocukluk çağı aşı kapsayıcılığında il ortalamaları, hizmetin sunulduğu birimler arasındaki dağılım farkını yeterince sunmamaktadır. Bu çalışmanın amacı, Sakarya ilinde aşı kapsayıcılığını aile sağlığı merkezi (ASM) düzeyinde tanımlamak, düşük kapsayıcılığın coğrafi olarak kümelenip kümelenmediğini sınamak ve saha müdahalesine yön verecek bir önceliklendirme çerçevesi geliştirmektir. Kasım 2023 – Ekim 2025 dönemini kapsayan ekolojik tipteki bu çalışmada, 99 ASM'ye ait dokuz aşı-doz birimine (BCG, KPA 1-2-Rapel, KKK 1-2, Suçiçeği, HepA 1-2) ilişkin rutin kayıtlar kullanılmıştır. Kapsayıcılık, uygulanan doz sayısının gereken doz sayısına oranı olarak hesaplanmıştır. Mekânsal bağımlılık, en yakın üç komşu tanımıyla global Moran's I (permütasyon, nsim=999) ve yerel Moran (LISA) istatistikleriyle değerlendirilmiştir. Önceliklendirme, kapsayıcılık oranı ve eksik doz hacmi olmak üzere iki eksen üzerinden kurulmuştur. İl genelinde toplam kapsayıcılık %92,2 olup, ASM'lerin 83'ü %95 hedefinin, 18'i %90'ın altında kalmıştır; %95 hedefine ulaşmak için gereken ek doz sayısı 6.448'dir. Kapsayıcılık takvim yaşıyla birlikte düzenli olarak azalmış, 2. aydaki dozlarda %93,8 iken 48. ayda uygulanan KKK 2. dozda %90,2'ye inmiştir; ASM'lerin 74'ünde en zayıf doz KKK 2. doz ya da HepA 2. dozdur. Global Moran's I dokuz aşı-dozun sekizinde anlamsız bulunmuş (I: −0,061 ile +0,150), yalnızca HepA 2. dozda sınırda anlamlılık saptanmıştır (p=0,020). Sonuç olarak, Sakarya'da düşük kapsayıcılık coğrafi bir bölgede yoğunlaşmamakta, tek tek ASM'lerde ortaya çıkmaktadır. Bu bulgu, bölgesel müdahale yerine ASM temelli ve ileri takvim yaşındaki dozlara odaklanan bir müdahale kurgusunu desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Aşı kapsayıcılığı, mekânsal analiz, aile sağlığı merkezi, Moran's I, sağlık hizmeti önceliklendirmesi

SPATIAL ANALYSIS OF CHILDHOOD VACCINATION COVERAGE AT THE FAMILY HEALTH CENTRE LEVEL IN SAKARYA AND PRIORITISATION FOR INTERVENTION

ABSTRACT

Provincial averages of childhood vaccination coverage may conceal substantial variation between the units that actually deliver the service. This study aimed to describe vaccination coverage at the family health centre (FHC) level in Sakarya Province, Türkiye, to test whether low coverage is geographically clustered, and to develop a prioritisation framework to guide field intervention. In this ecological study covering November 2023 – October 2025, routine records for nine vaccine-dose units (BCG, PCV 1-2-booster, MMR 1-2, varicella, HepA 1-2) across 99 FHCs were analysed. Coverage was calculated as doses administered divided by doses due. Spatial dependence was assessed with global Moran's I (permutation, nsim=999) and local Moran (LISA) statistics using a three-nearest-neighbour definition. Prioritisation was built on two axes: coverage rate and volume of the dose deficit. Overall provincial coverage was 92.2%; 83 of 99 FHCs fell below the 95% target and 18 below 90%. An additional 6,448 doses would be required to reach the 95% target. Coverage declined steadily with scheduled age, from 93.8% for doses due at 2 months to 90.2% for the second MMR dose due at 48 months; in 74 FHCs the weakest dose was either MMR 2 or HepA 2. Global Moran's I was non-significant for eight of the nine vaccine-dose units (I: −0.061 to +0.150), with only borderline significance for HepA 2 (p=0.020). In conclusion, low coverage in Sakarya is not concentrated in a geographic region but arises in individual FHCs. This finding supports an FHC-based intervention design focused on doses due at later scheduled ages, rather than a region-wide campaign

Keywords: Vaccination coverage, spatial analysis, family health centre, Moran's I, health service prioritisation

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
6670701D

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

DARP SONRASI KÜNT TRAVMAYA BAĞLI İZOLE GLOB YARALANMASI GÖZ HASTALIKLARI ENGELLİLİK DURUMUNU NASIL ETKİLER?

Doç. Dr. Bediz ÖZEN*[1]
[1] Sağlık Bilimleri Üniversitesi, İzmir Tıp Fakültesi, Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Göz Hastalıkları Anabilim Dalı, İzmir, Türkiye
* Corresponding Author: Bediz ÖZEN
bedizozen@yahoo.com

ÖZET

Amaç: Oküler maluliyet sağlık kurulu raporları, "erişkinler için engellilik değerlendirmesi yönetmeliğine" göre düzenlenir. Darp sonrası künt travmaya bağlı izole glob yaralanması geçiren ve göz hastalıkları engelli sağlık kuruluna girenlerin özelliklerinin ve fonksiyonel kayıplarının değerlendirilmesi amaçlandı.

Yöntem: Başvuran 193 olgunun kayıtları incelendi. Yaralanma tipine göre; kapalı glob yaralanması (Grup-1, n=148) ve açık glob yaralanması (Grup-2, n=45) olarak ayrıldı. Darp eylemi, yumrukla vurma şeklinde gerçekleşmişti. Kontüzyon, kapalı glob yaralanması; glob rüptürü ise açık glob yaralanması olarak tanımlandı. En iyi düzeltilmiş görme keskinliği (EİDGK), travmatik hasarın anatomik lokalizasyonu (ön/arka segment/kombine) ve göz hastalıkları engellilik oranı karşılaştırıldı.

Bulgular: Grupların yaşları benzerdi (30,25 vs 32,70 yıl; p=0,796). İki grupta da erkek olgular çoğunluktaydı (%84,5 vs %80). Kapalı glob yaralanması (148 olgu, %76,7), açık glob yaralanmasına (45 olgu, %23,3) göre anlamlı daha fazlaydı (p=0,010). En sık görülen travma lokalizasyonu; kapalı glob yaralanmasında ön segment hasarı (83 olgu, %56,1; p=0,023) iken, açık glob yaralanmasında kombine ön-arka segment hasarıydı (27 olgu, %60; p=0,016). Ön segment hasarı; kapalı glob yaralanmasında daha fazla görülürken (%56,1 vs %24,4; p=0,021), kombine ön-arka segment hasarı; açık glob yaralanmasında daha fazla saptandı (%26,3 vs %60; p=0,018). Fonksiyonel kayıplar açısından; kapalı glob yaralanması olanlara kıyasla, açık glob yaralanması olanların EİDGK anlamlı daha düşükken (0,30±0,52 vs 1,52±1,70 logMAR; p<0,001), göz hastalıkları engellilik oranı anlamlı daha yüksekti (3,65±2,45 vs 15,75±2,35; p=0,012).

Sonuç: Darp sonrası göz hastalıkları engelli sağlık kurulu raporlarının, ağırlıklı olarak genç erişkin erkeklere verildiği ve sıklıkla ön segment hasarı oluşturan kapalı glob yaralanmasının bulunduğu görüldü. Açık glob yaralanmalı çoğu olguda, ön ve arka segmentin birlikte hasarlandığı ve fonksiyonel kaybın arttığı saptandı. Bunların bilinmesi; yasal sorumluluğu olan bu muayenede, göz hekimlerine yol gösterebilir.

Anahtar Kelimeler: Göz yaralanması, künt travma, sağlık kurulu raporu

HOW DOES ISOLATED GLOBE INJURY DUE TO BLUNT TRAUMA FOLLOWING ASSAULT AFFECT OPHTHALMIC DISABILITY STATUS?

ABSTRACT

Aim: Ocular disability health board reports are prepared in accordance with the "regulation on disability assessment for adults". The aim was to evaluate the characteristics and functional losses of individuals who sustained isolated globe injury due to blunt trauma following assault and underwent ophthalmic disability board assessment.

Methods: The records of 193 cases were reviewed. According to injury type, the cases were classified as closed-globe injury (Group-1, n=148) and open-globe injury (Group-2, n=45). The assault was carried out by punching. Contusion was defined as a closed-globe injury and globe rupture as an open-globe injury. Best-corrected visual acuity (BCVA), anatomical localization of traumatic damage (anterior/posterior segment/combined), and ophthalmic disability rates were compared.

Results: The groups had similar ages (30.25 vs 32.70 years; p=0.796). Male patients predominated in both groups (84.5% vs 80%). Closed-globe injuries (148 cases, 76.7%) were significantly more frequent than open-globe injuries (45 cases, 23.3%) (p=0.010). The most common injury location was anterior segment damage in closed-globe injuries (83 cases, 56.1%; p=0.023) and combined anterior-posterior segment damage in open-globe injuries (27 cases, 60%; p=0.016). Anterior segment damage was more common in closed-globe injuries (56.1% vs. 24.4%; p=0.021), whereas combined anterior-posterior segment damage was more frequent in open-globe injuries (26.3% vs. 60%; p=0.018). Regarding functional losses, compared to patients with closed-globe injuries, those with open-globe injuries had significantly lower BCVA (0.30±0.52 vs 1.52±1.70 logMAR; p<0.001) and significantly higher ophthalmic disability rates (3.65±2.45 vs 15.75±2.35; p=0.012).

Conclusion: Ocular disability health board reports following assault were predominantly issued to young adult males and most frequently involved closed-globe injuries causing anterior segment damage. In most cases of open-globe injury, it was determined that both anterior and posterior segments were damaged and functional loss was increased. Knowledge of these findings may guide ophthalmologists during this examination, which carries legal responsibility.

Keywords: Ocular injury, blunt trauma, health board report

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
669F7A75

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0001-6235-0127

REKTOSEL NEDENİYLE LAPAROSKOPİK VENTRAL MESH REKTOPEKSİ UYGULANAN HASTALARDA UTERİN MANİPÜLATÖR KULLANIMI: TEK MERKEZ DENEYİMİ

Uzman Dr. Cemal HACIALİOĞLU*[1]
[1] Kartal Dr. Lütfi Kırdar Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Cemal HACIALİOĞLU
cemalhacialioglu1@gmail.com

ÖZET

Amaç: Laparoskopik ventral mesh rektopeksi (LVMR), semptomatik rektosel ve buna eşlik eden obstrüktif defekasyon bozukluklarının cerrahi tedavisinde kullanılan minimal invaziv yöntemlerden biridir. Kadın hastalarda uterus, özellikle derin pelvis ve rektovajinal septum diseksiyonu sırasında cerrahi görüş alanını kısıtlayabilmektedir. Bu çalışmada, rektosel nedeniyle LVMR uygulanan hastalarda uterin manipülatör kullanımının uygulanabilirliği, cerrahi ekspojura katkısı ve erken dönem sonuçlarının değerlendirilmesi amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: Tek merkezde rektosel nedeniyle LVMR uygulanan ve operasyon sırasında uterin manipülatör kullanılan 20 kadın hasta retrospektif olarak değerlendirildi. Tüm hastalar genel anestezi altında dorsal litotomi pozisyonunda opere edildi. Uterin manipülatör yerleştirilmesinin ardından uterus anterior ve kranial yönde mobilize edilerek pelvik cerrahi alanın ekspojuru sağlandı. Promontoryumdan başlanarak rektovajinal septuma doğru ventral diseksiyon gerçekleştirildi. Mesh anterior rektal duvara ve sakral promontoryuma tespit edildi. Demografik veriler, operasyon süresi, intraoperatif pelvik ekspojur, perioperatif komplikasyonlar ve bir aylık takip sonuçları değerlendirildi. Pelvik ekspojur cerrah tarafından 0–10 arasında görsel analog skala (VAS) ile değerlendirildi.

Bulgular: Çalışmaya toplam 20 kadın hasta dahil edildi. Hastaların ortalama yaşı 62,8±8,2 yıl, ortalama operasyon süresi 149,3±35,9 dakika idi. Uterin manipülatör kullanımı özellikle rektovajinal septumun distal diseksiyonu sırasında uterusun cerrahi alandan uzaklaştırılmasını ve dinamik retraksiyonunu sağladı. Ortalama intraoperatif pelvik ekspojur VAS skoru 8,8±0,9 olarak saptandı. Hiçbir hastada uterin manipülatör yerleştirilmesine bağlı uterin perforasyon, servikal yaralanma veya manipülatör ilişkili intraoperatif komplikasyon gözlenmedi. Birinci ay kontrolünde 20 hastanın 18'inde (%90) obstrüktif defekasyon semptomlarında klinik iyileşme saptandı. Bir hastada (%5) semptomlarda kısmi düzelme görülürken, bir hastada (%5) belirgin değişiklik saptanmadı. Bir aylık takip döneminde mesh ilişkili komplikasyon, pelvik enfeksiyon, reoperasyon veya hastaneye yeniden yatış gözlenmedi. Erken anatomik rekürrens saptanmadı.

Sonuç: Rektosel nedeniyle LVMR uygulanan kadın hastalarda uterin manipülatör kullanımı, özellikle rektovajinal septum diseksiyonu sırasında uterusun dinamik retraksiyonunu sağlayarak pelvik ekspojuru kolaylaştıran uygulanabilir bir yardımcı teknik olabilir. Tek merkezli 20 olguluk deneyimimizde yönteme bağlı intraoperatif komplikasyon izlenmemiş ve erken dönem klinik sonuçlar olumlu bulunmuştur. Uterin manipülatör kullanımının operasyon süresi, ek retraksiyon gereksinimi ve fonksiyonel sonuçlar üzerindeki etkisinin değerlendirilmesi için daha geniş ve karşılaştırmalı çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Rektosel, laparoskopik ventral mesh rektopeksi, uterin manipülatör, pelvik ekspojur, obstrüktif defekasyon.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
67C9AD78

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0000-0001-8001-6907 |0000-0002-4544-7987 | 0000-0002-3072-9463

ONKOLOJİK CERRAHİ GEÇİREN HASTALARIN AİLE BAKIM VERİCİLERİNDE BAKIM VERİCİ YÜKÜ İLE SAĞLIK OKURYAZARLIĞI ARASINDAKİ İLİŞKİ

Dr. Öğr. Üyesi Yasemin ÖZHANLI*[1], Dr. Öğr. Üyesi Hatice Merve ALPTEKİN[1], Dr. Öğr. Üyesi Açelya TÜRKMEN[2],
[1] Kocaeli Üniversitesi
[2] Çukurova Üniversitesi
* Corresponding Author: Yasemin ÖZHANLI
yaseminozhanli@gmail.com

ÖZET

Amaç: Bu araştırmanın amacı, onkolojik cerrahi geçiren hastaların aile üyelerinin bakım verme yükü ile sağlık okuryazarlığı arasındaki ilişkiyi incelemek ve sosyodemografik özelliklerin bu değişkenlerle ilişkisini belirlemektir.

Yöntem: Kesitsel tasarımdaki bu araştırma, Eylül 2023–Aralık 2024 tarihleri arasında Türkiye'de bir üniversite hastanesinde onkolojik cerrahi geçiren hastaların 221 yakını ile yürütülmüştür. Veriler, Tanıtıcı Bilgi Formu, Türkiye Sağlık Okuryazarlığı Ölçeği-32 ve Bakım Verme Yükü Ölçeği kullanılarak toplanmıştır. Verilerin analizinde korelasyon ve regresyon analizleri, bağımsız gruplarda t-testi ve varyans analizi kullanılmıştır.

Bulgular: Bakım verenlerin bakım verme yükü düzeylerinin düşük, sağlık okuryazarlığı düzeylerinin ise yüksek olduğu belirlenmiştir. Bakım verme yükü ile sağlık okuryazarlığı arasında negatif yönde ilişki saptanmıştır. Regresyon analizleri, genel sağlık okuryazarlığı düzeyi ile sağlık okuryazarlığının "tedavi ve hizmetler" ve "bilgiyi anlama" boyutlarının bakım verme yükünün anlamlı yordayıcıları olduğunu göstermiştir. Bakım verme yükünün bakım verme deneyimi sayısına göre farklılaştığı belirlenmiştir. Sağlık okuryazarlığının ise yaşanılan yer, gelir düzeyi, aile tipi, hane halkı büyüklüğü, hanede kronik hastalığı bulunan başka bireylerin varlığı ve bakım desteği alma durumuna göre farklılık gösterdiği saptanmıştır.

Sonuç: Onkolojik cerrahi geçiren hastaların yakınlarında sağlık okuryazarlığının artması, daha düşük bakım verme yükü ile ilişkilidir. Onkoloji hemşireleri, bakım verenlerin sağlık bilgisine erişme, bilgiyi anlama ve kullanma becerilerini geliştirmeye yönelik yapılandırılmış eğitim programlarına öncelik vermelidir. Bireyselleştirilmiş eğitim ve bakım desteği, bakım verme yükünün azaltılmasına ve ameliyat sonrası evde bakımın sürekliliğinin sağlanmasına katkıda bulunabilir.

Anahtar Kelimeler: Bakım verme yükü; sağlık okuryazarlığı; onkolojik cerrahi; onkoloji hemşireliği

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
68F8B546

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID: 0000-0002-1552-2819

RESTORATİF DİŞ TEDAVİSİ EĞİTİMİNDE FANTOM SİMÜLASYON TEMELLİ OBJEKTİF VE GELENEKSEL DEĞERLENDİRME YAKLAŞIMLARININ KARŞILAŞTIRILMASI

Dr. Öğr. Üyesi Oyun Erdene BATGEREL*[1]
[1] Biruni Üniversitesi
* Corresponding Author: Oyun Erdene BATGEREL
oerdene@biruni.edu.tr

ÖZET

Amaç: Bu çalışmanın amacı, fantom simülasyon temelli restoratif diş tedavisi preklinik eğitiminde geleneksel değerlendirme ile Objektif Yapılandırılmış Pratik Sınav (OSPE) sonuçlarını aynı öğrenci grubunda karşılaştırmak ve iki yöntem arasındaki ilişkiyi incelemektir.

Gereç ve Yöntem: Biruni Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi 2. sınıf öğrencilerinin dönem içi uygulama ödevleri kavite preparasyonu, matriks sistemi, kama, kaide, amalgam restorasyon ve cila kriterleri üzerinden geleneksel yöntemle; aynı beceriler ise kontrol listeleri ve analitik rubrikler kullanılarak OSPE ile değerlendirildi. OSPE verisi eksiksiz olan 98 öğrenci analize alındı. Verilerin dağılımı Shapiro-Wilk testiyle incelendi; puanlar Wilcoxon işaretli sıralar testiyle karşılaştırıldı ve yöntemler arasındaki ilişki Spearman korelasyon analiziyle değerlendirildi ($p<0,05$).

Bulgular: OSPE puanları (medyan 70; ÇAA 67–78) geleneksel değerlendirme puanlarından (medyan 65; ÇAA 63–67) anlamlı düzeyde yüksek bulundu ($z=5,76$; $p<0,001$; $r=0,58$) ve öğrencilerin %76,5'i OSPE'de daha yüksek puan aldı. OSPE puanlarının değişkenlik katsayısı (%19,2) geleneksel puanlara (%4,8) göre belirgin olarak daha yüksekti. İki yöntem arasında zayıf-orta düzeyde pozitif bir ilişki saptandı ($\rho=0,32$; $p=0,001$). Kriter düzeyinde kavite preparasyonu, kama, amalgam restorasyon ve cila için anlamlı, matriks sistemi ve kaide için anlamsız korelasyon bulundu.

Sonuç: OSPE, geleneksel değerlendirmeye kıyasla daha yüksek ve daha geniş bir puan dağılımı sağlamış, öğrenciler arasındaki performans farklılıklarını daha belirgin biçimde ortaya koymuştur. İki yöntem arasındaki sınırlı ilişki, yöntemlerin psikomotor becerinin farklı boyutlarını ölçtüğünü düşündürmektedir. OSPE'nin restoratif diş tedavisi preklinik eğitiminde geleneksel değerlendirmeyi tamamlayıcı bir araç olarak kullanılması önerilebilir.

Anahtar Kelimeler: Objektif yapılandırılmış pratik sınav; Diş hekimliği eğitimi; Restoratif diş tedavisi; Simülasyon eğitimi; Ölçme ve değerlendirme

COMPARISON OF OBJECTIVE AND TRADITIONAL ASSESSMENT APPROACHES IN PHANTOM SIMULATION-BASED RESTORATIVE DENTISTRY EDUCATION

ABSTRACT

Aim: This study aimed to compare traditional assessment and Objective Structured Practical Examination (OSPE) scores within the same student cohort in phantom simulation-based preclinical restorative dentistry education and to examine the relationship between the two methods.

Materials and Methods: In-semester practical assignments of second-year students at Biruni University Faculty of Dentistry were assessed with the traditional method using the criteria of cavity preparation, matrix system, wedge, base, amalgam restoration and polishing, while the same skills were assessed by OSPE using checklists and analytic rubrics. Ninety-eight students with complete OSPE data were analysed. Normality was tested with the Shapiro-Wilk test; scores were compared with the Wilcoxon signed-rank test, and the relationship between methods was evaluated with Spearman correlation analysis ($p<0.05$).

Results: OSPE scores (median 70; IQR 67–78) were significantly higher than traditional assessment scores (median 65; IQR 63–67) ($z=5.76$; $p<0.001$; $r=0.58$), and 76.5% of students scored higher in the OSPE. The coefficient of variation of OSPE scores (19.2%) was markedly higher than that of traditional scores (4.8%). A weak-to-moderate positive correlation was found between the two methods ($\rho=0.32$; $p=0.001$). At the criterion level, significant correlations were observed for cavity preparation, wedge, amalgam restoration and polishing, but not for matrix system and base.

Conclusion: Compared with traditional assessment, OSPE yielded higher and more widely distributed scores and revealed differences in student performance more clearly. The limited association between the two methods suggests that they capture different dimensions of psychomotor skill. OSPE may be recommended as a complementary tool to traditional assessment in preclinical restorative dentistry education.

Keywords: Objective structured practical examination; Dental education; Restorative dentistry; Simulation training; Educational measurement

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
68FFCA3A

TÜR / TYPE
Poster

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

İNTRAVİTREAL ANTİ-VEGF AJANLARINDA GÖZ İÇİ İNFLAMASYON VE RETİNAL VASKÜLİT BİLDİRİMLERİ: FAERS VERİTABANINDA FARMAKOVİJİLANS ANALİZİ

Uzman Dr. Bayram MEYDAN*[1]
[1] Düzce Atatürk Devlet Hastanesi
* Corresponding Author: Bayram MEYDAN
dr.bayrammeydan@gmail.com

ÖZET

Giriş ve Amaç: Yeni intravitreal anti-VEGF ajanlarının (faricimab, aflibercept 8 mg) gerçek dünyadaki göz içi inflamasyon profili hakkında veri sınırlıdır. Bu çalışmada beş intravitreal ajanın FDA advers olay raporlarında inflamatuvar ve vasküler olayların orantısız raporlanmasını karşılaştırmak amaçlandı.

Yöntem: FDA Advers Olay Raporlama Sistemi (FAERS) openFDA arayüzüyle tarandı (son güncelleme 30 Temmuz 2026). Faricimab, aflibercept 2 mg, aflibercept 8 mg, brolucizumab ve ranibizumab raporları ticari adlarıyla belirlendi. 16 oküler MedDRA terimi için her ajan diğer dört ajanla karşılaştırılarak sınıf içi raporlama olasılık oranı (ROR) ve %95 güven aralığı (GA) hesaplandı. n≥3 ve alt GA>1 sinyal kabul edildi.

Bulgular: Toplam 72.323 rapor incelendi. Brolucizumab'da retinal vaskülit (ROR 33,45; %95 GA 28,37–39,44), retinal arter tıkanıklığı (10,06), vitrit (8,12), üveit (7,18) ve tıkayıcı retinal vaskülit (4,17) için güçlü sinyal saptandı. Faricimab'da iridosiklit (4,21), tıkayıcı retinal vaskülit (2,97; 2,16–4,08), üveit (2,60) ve vitrit (2,03) için sinyal bulunurken retinal vaskülit (0,86) ve endoftalmi (0,89) için sinyal yoktu. Aflibercept 8 mg'da üveit (1,27), vitrit (1,36) ve endoftalmi (1,23) için zayıf sinyaller izlendi. Ranibizumab'da inflamatuvar olayların tümü daha az raporlanırken RPE yırtığı (2,91) öne çıktı.

Sonuç: Brolucizumab'ın bilinen retinal vaskülit sinyali FAERS'teki en güçlü sinyaldir. Faricimab'da göz içi inflamasyon ve tıkayıcı retinal vaskülit için orta düzeyde, aflibercept 8 mg'da zayıf sinyaller saptanmıştır. Bu bulgular nedensellik göstermez; ancak yeni ajanlarla tedavide inflamasyon bulgularının yakın izlenmesini ve prospektif çalışmaları desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Faricimab; Aflibercept; Brolucizumab; Göz içi inflamasyon; Farmakovijilans; FAERS

INTRAOCULAR INFLAMMATION AND RETINAL VASCULITIS REPORTS WITH INTRAVITREAL ANTI-VEGF AGENTS: A PHARMACOVIGILANCE ANALYSIS OF THE FAERS DATABASE

ABSTRACT

Background and Aim: Real-world data on intraocular inflammation with newer intravitreal anti-VEGF agents (faricimab, aflibercept 8 mg) are limited. This study compared the disproportionate reporting of inflammatory and vascular events for five intravitreal agents in FDA adverse event reports.

Methods: The FDA Adverse Event Reporting System (FAERS) was queried through openFDA (last update 30 July 2026). Reports for faricimab, aflibercept 2 mg, aflibercept 8 mg, brolucizumab and ranibizumab were identified by brand name. For 16 ocular MedDRA terms, each agent was compared with the other four to calculate the intra-class reporting odds ratio (ROR) with 95% confidence interval (CI). A signal was defined as n≥3 and a lower CI bound >1.

Results: A total of 72,323 reports were analysed. Brolucizumab showed strong signals for retinal vasculitis (ROR 33.45; 95% CI 28.37–39.44), retinal artery occlusion (10.06), vitritis (8.12), uveitis (7.18) and occlusive retinal vasculitis (4.17). Faricimab showed signals for iridocyclitis (4.21), occlusive retinal vasculitis (2.97; 2.16–4.08), uveitis (2.60) and vitritis (2.03), but not for retinal vasculitis (0.86) or endophthalmitis (0.89). Aflibercept 8 mg showed weak signals for uveitis (1.27), vitritis (1.36) and endophthalmitis (1.23). Ranibizumab was associated with lower reporting of all inflammatory events, while retinal pigment epithelial tear (2.91) stood out.

Conclusion: The known retinal vasculitis signal of brolucizumab is the strongest signal in FAERS. Moderate signals for intraocular inflammation and occlusive retinal vasculitis with faricimab and weak signals with aflibercept 8 mg were detected. These findings do not establish causality but support close monitoring for inflammation with newer agents and prospective studies.

Keywords: Faricimab; Aflibercept; Brolucizumab; Intraocular inflammation; Pharmacovigilance; FAERS

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
694598A8

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon

ORCID: 0009-0008-0261-4969

LUMBAL DİSK HERNİSİ OLAN BİREYLERDE ALETLİ YUMUŞAK DOKU MOBİLİZASYONU VE VİBRASYON UYGULAMASININ AĞRI, FONKSİYONELLİK VE KİNEZYOFOBİ ÜZERİNDEKİ ETKİSİ

Fzt. İlayda GÜNDOĞMUŞ BAYRAM*[1], Doç. Dr. Burak MENEK[2], Doç. Dr. Merve YILMAZ MENEK[2]
[1] İstanbul Medipol Üniversitesi
[2] İstanbul Medipol Üniversitesi, Bursa Uludağ Üniversitesi
* Corresponding Author: İlayda GÜNDOĞMUŞ BAYRAM
ilaydagundogmus@hotmail.com

ÖZET

Çalışmanın amacı, lumbal disk hernisi (LDH) olan bireylerde lumbal bölgeye uygulanan perküsyon masaj tedavisi (PMT), aletli yumuşak doku mobilizasyonu (AYDM) ve ev egzersiz (EE) programının ağrı, fonksiyonellik ve kinezyofobi üzerindeki etkisini incelemekti. Çalışmamıza 45 LDH'si olan birey rastgele olarak PMT, AYDM ve EE gruplarına ayrıldı. Bireyler 4 haftalık tedavi programına alındı. Tüm bireylerin tedavi öncesi ve sonrasında ağrı düzeyi Visual Analog Skalası (VAS), fonksiyonellik düzeyi Oswestry Bel Ağrısı İndeksi (OBS) ve kinezyofobi düzeyi Tampa Kinezyofobi Ölçeği (TKÖ) ile değerlendirildi. EE grubundaki kişilere bel bölgesi kaslarını kuvvetlendirilme, gevşeme, stabilizasyonu, esnekliği geliştirmeye yönelik evde uygulayabileceği EE verildi. PMT grubuna egzersiz ve PMT müdahalesi yapıldı. AYDM grubuna egzersiz ve lumbal bölge kaslarına AYDM tedavisi uygulandı. Tedavi öncesi değerlerin tüm parametre ortalamaları gruplar arasında benzer bulundu ($p>0,05$). Tedavi sonrası üç grubun tüm değerlerinde iyileşme görüldü ($p<0,05$). Tedavi sonrası ölçüm sonuçları incelendiğinde, PMT, AYDM ve EE grupları arasında VAS, TKÖ, OBS düzeyleri açısından istatistiksel olarak anlamlı bir fark olmadığı saptandı ($p>0,05$). Tüm gruplarda ağrı, fonksiyonellik ve kinezyofobi düzeylerinde iyileşme görülürken, gruplar arasında anlamlı fark saptanmadı ($p>0,05$). Egzersiz, LDH tedavisinde önemli bir yaklaşım olup, PMT ve AYDM uygulamaları da tedavi sürecinde kullanılabilen yöntemlerdir. Çalışmamızda, PMT ve AYDM ile birlikte uygulanan egzersizlerin tedaviye eklenebilecek bir yaklaşım olduğu görülmüş, ancak ek etkilerinin belirlenebilmesi için farklı protokollerle yürütülecek çalışmalara ihtiyaç olduğu görüşündeyiz.

Anahtar Kelimeler: Aletli Yumuşak Doku Mobilizasyonu, Egzersiz, Lokal Vibrasyon, Lumbal Disk Hernisi, Perküsyon Masaj Tedavisi

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
698ED520

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-1558-1405

MESLEKİ KURŞUN MARUZİYETİNDE KAN KURŞUN DÜZEYİ İLE DEPRESYON, ANKSİYETE VE BİLİŞSEL İŞLEVLER ARASINDAKİ İLİŞKİ

Uzman Dr. Tuğba AKKALE*[1]
[1] Ankara Gazi Mustafa Kemal Mesleki ve Çevresel Hastalıklar Hastanesi
* Corresponding Author: Tuğba AKKALE
tugbaakkale@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Kurşun, mesleki maruziyet sonucu santral ve periferik sinir sistemi üzerinde toksik etkilere yol açabilen önemli bir ağır metaldir. Kronik kurşun maruziyetinin dikkat, bellek ve diğer bilişsel işlevlerin yanı sıra depresif ve anksiyete belirtileriyle ilişkili olabileceği bildirilmektedir. Bu çalışmada, mesleki kurşun maruziyeti nedeniyle değerlendirilen çalışanlarda depresif ve anksiyete belirtileri ile bilişsel durumun değerlendirilmesi ve bu bulguların kan kurşun düzeyi ile ilişkisinin araştırılması amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: Çalışmaya mesleki kurşun maruziyeti nedeniyle değerlendirilen 69 çalışan dahil edilmiştir. Katılımcıların demografik ve mesleki özellikleri ile kan kurşun düzeyleri ve laboratuvar parametreleri kaydedilmiştir. Depresif belirtiler Beck Depresyon Ölçeği, anksiyete belirtileri Beck Anksiyete Ölçeği ve bilişsel durum Standardize Mini Mental Test (SMMT) ile değerlendirilmiştir. Kan kurşun düzeyi ile ölçek skorları ve laboratuvar parametreleri arasındaki ilişkiler korelasyon analizleri ile incelenmiş, laboratuvar parametrelerinin çoklu karşılaştırılmasında Bonferroni düzeltmesi uygulanmıştır.

Bulgular: Katılımcıların yaş ortalaması 39,6±11,4 yıl, ortalama kan kurşun düzeyi 49,4±19,0 µg/dL olarak saptanmıştır. Beck Depresyon Ölçeği değerlendirmesinde katılımcıların %40,6'sında, Beck Anksiyete Ölçeği değerlendirmesinde ise %42,0'sinde en az hafif düzeyde belirti saptanmıştır. Katılımcıların %21,7'sinde SMMT sonucu normal aralığın dışında sınıflandırılmıştır. Kan kurşun düzeyi ile Beck Depresyon skoru (ρ=0,087; p=0,477), Beck Anksiyete skoru (ρ=−0,048; p=0,694) ve SMMT skoru (ρ=−0,171; p=0,161) arasında istatistiksel olarak anlamlı korelasyon saptanmamıştır. Laboratuvar parametreleri arasında kan kurşun düzeyi ile vitamin B12 düzeyi arasında negatif korelasyon saptanmış (ρ=−0,333; p=0,005) ve bu ilişki çoklu karşılaştırma düzeltmesi sonrasında da anlamlılığını korumuştur (düzeltilmiş p=0,041).

Sonuç: Mesleki kurşun maruziyeti nedeniyle değerlendirilen çalışanlarda depresif ve anksiyete belirtileri ile normal dışı bilişsel değerlendirme sonuçları gözlenmekle birlikte, kan kurşun düzeyi ile depresyon, anksiyete ve bilişsel değerlendirme skorları arasında anlamlı ilişki saptanmamıştır. Mevcut kan kurşun düzeyinin yakın dönem maruziyetini yansıtması, bireyler arasındaki maruziyet süresi ve yoğunluğundaki farklılıklar ve kullanılan tarama testlerinin daha ince nörokognitif değişiklikleri saptamadaki sınırlılıkları bu sonuçların değerlendirilmesinde göz önünde bulundurulmalıdır. Kan kurşun düzeyi ile vitamin B12 arasındaki negatif ilişki dikkat çekici olmakla birlikte, bu bulgunun klinik anlamının ileri çalışmalarla değerlendirilmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: kurşun, mesleki maruziyet, depresyon, anksiyete, bilişsel işlevler

ASSOCIATION BETWEEN BLOOD LEAD LEVELS AND DEPRESSION, ANXIETY, AND COGNITIVE FUNCTION IN OCCUPATIONAL LEAD EXPOSURE

ABSTRACT

Background:

Lead is an important heavy metal that can exert toxic effects on the central and peripheral nervous systems following occupational exposure. Chronic lead exposure has been reported to be associated with depressive and anxiety symptoms, as well as impairments in attention, memory, and other cognitive functions. This study aimed to evaluate depressive and anxiety symptoms and cognitive status among workers assessed for occupational lead exposure and to investigate the associations of these findings with blood lead levels.

Materials and Methods:

A total of 69 workers evaluated for occupational lead exposure were included in the study. Participants' demographic and occupational characteristics, blood lead levels, and laboratory parameters were recorded. Depressive symptoms were assessed using the Beck Depression Inventory (BDI), anxiety symptoms using the Beck Anxiety Inventory (BAI), and cognitive status using the Standardized Mini-Mental State Examination (SMMSE). Correlations between blood lead levels, scale scores, and laboratory parameters were examined using correlation analyses. Bonferroni correction was applied to account for multiple comparisons of laboratory parameters.

Results:

The mean age of the participants was 39.6 ± 11.4 years, and the mean blood lead level was 49.4 ± 19.0 µg/dL. At least mild depressive symptoms were identified in 40.6% of participants according to the BDI, while 42.0% exhibited at least mild anxiety symptoms according to the BAI. SMMSE results were classified as outside the normal range in 21.7% of participants. No statistically significant correlations were

observed between blood lead levels and BDI scores (ρ = 0.087; p = 0.477), BAI scores (ρ = −0.048; p = 0.694), or SMMSE scores (ρ = −0.171; p = 0.161). Among laboratory parameters, a negative correlation was identified between blood lead levels and vitamin B12 levels (ρ = −0.333; p = 0.005), which remained statistically significant after correction for multiple comparisons (adjusted p = 0.041).

Conclusion:

Depressive and anxiety symptoms, as well as cognitive screening results outside the normal range, were observed among workers evaluated for occupational lead exposure. However, no significant associations were found between blood lead levels and depression, anxiety, or cognitive assessment scores. These findings should be interpreted in light of the fact that current blood lead levels primarily reflect recent exposure, individual differences in exposure duration and intensity, and the limited sensitivity of the screening instruments used to detect subtle neurocognitive changes. Although the negative association between blood lead levels and vitamin B12 levels is noteworthy, further studies are needed to clarify its clinical significance.

Keywords: Lead; Occupational Exposure; Depression; Anxiety; Cognitive Function.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
6A97B22A

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0003-4765-7301

ACİL TIPTA TELETIP VE DİJİTAL SAĞLIK ARAŞTIRMALARINDA KÜRESEL EĞİLİMLER: BİBLİYOMETRİK BİR ANALİZ (1996–2026)

Uzman Dr. Mutlu YILMAZ*[1], Dr. Öğr. Üyesi Abdul Samet ŞAHİN[2], Uzman Dr. Emre DİLAVER[3]

[1] Trabzon Fatih Devlet Hastanesi
[2] Karadeniz Teknik Üniversitesi Tıp Fakültesi Acil Tıp Anabilim Dalı, Trabzon, Türkiye
[3] Kanuni Eğitim ve Araştırma Hastanesi Acil Tıp Anabilim Dalı, Trabzon, Türkiye
* Corresponding Author: Mutlu YILMAZ
mutluylmz2929@gmail.com

ÖZET

Giriş: Teletıp ve dijital sağlık uygulamaları, coğrafi engelleri aşarak sağlık hizmetlerinin uzaktan sunulmasını sağlayan dönüştürücü bileşenlerdir. Teletıp, acil servislerdeki artan hasta yükü, kısıtlı kaynaklar ve hastane içi kalabalık gibi sistemik krizlerle başa çıkmada stratejik bir araç hâline gelmiştir. Kullanım alanları hastane öncesi bakım ve tele-triyajdan inme gibi kritik durumlarda uzaktan uzman konsültasyonuna kadar uzanmaktadır. Bu çalışmanın amacı, acil tıpta teletıp ve dijital sağlık alanındaki küresel yayın eğilimlerini bibliyometrik bir yaklaşımla analiz etmek, temel araştırma temalarını belirlemek ve güncel ile gelecekteki yönelimleri ortaya koymaktır.

Yöntem: Web of Science veri tabanından 1996–2026 yılları arasında İngilizce yayımlanmış toplam 2.223 makale ve derleme elde edilerek analiz edilmiştir. Veriler R tabanlı Bibliometrix paketi kullanılarak analiz edilmiştir.

Bulgular: Literatürde, özellikle 2015 sonrasında hem yayın hem de atıf sayılarında belirgin bir hızlanma görülmüş, bu eğilim pandemiyle daha da güçlenmiştir. Yıllık büyüme oranı %14,81'dir. Bununla birlikte, yayınların büyük kısmının Amerika Birleşik Devletleri kaynaklı olması (%52,3) ve yüksek gelirli ülkelerde yoğunlaşması, küresel dijital eşitsizlik (dijital uçurum) riskine işaret etmektedir. Alanın çekirdek kaynakları arasında Telemedicine and e-Health dergisi öne çıkmaktadır.

Sonuç: Acil tıpta teletıp, "erken benimseme" evresini geride bırakarak kanıt üretimi ve sistem entegrasyonuyla nitelenen bir aşamaya geçmiştir. Gelecekteki araştırmalar klinik etkinlik standartlarına, acil bakım iş akışlarına sürdürülebilir entegrasyona ve dijital erişimde hakkaniyetin sağlanmasına odaklanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: teletıp; dijital sağlık; acil tıp; bibliyometrik analiz; telesağlık

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
6BB574FD

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0001-9963-0480

YOUTUBE'DAKİ STATİK GÖRSEL BİLGİ İLE YAPAY ZEKÂ TABANLI ETKİLEŞİMLİ BİLGİ: GASTRİK BOTULİNUM TOKSİN ENJEKSİYONU ÜZERİNE KARŞILAŞTIRMALI BİR İNFODEMİYOLOJİ ÇALIŞMASI

Araştırmacı Emre ERDOĞAN*[1]
[1] Özel Aktif International Hastanesi
* Corresponding Author: Emre ERDOĞAN
drfurkanturkoglu@gmail.com

ÖZET

Amaç: Bu çalışmada, gastrik botulinum toksin enjeksiyonu hakkında YouTube videoları ve büyük dil modelleri (LLM'ler) tarafından sunulan bilgilerin kalitesi karşılaştırılmış ve yapılandırılmış takip diyaloğunun LLM'ler tarafından oluşturulan yanıtları iyileştirip iyileştirmediği değerlendirilmiştir.

Yöntem: Bu infodemiyoloji çalışmasında, standartlaştırılmış bir arama stratejisi kullanılarak belirlenen, kamuya açık 94 YouTube videosu ile kamuya açık üç büyük dil modeli (ChatGPT-5.2, Gemini 2.5 Flash ve DeepSeek V3) tarafından oluşturulan yanıtlar değerlendirilmiştir. Her bir LLM, standartlaştırılmış tek bir istem (prompt) ve başlangıç yanıtındaki eksiklikleri gidermek amacıyla tasarlanmış yapılandırılmış bir takip diyaloğu kullanılarak değerlendirilmiştir. Bilgi kalitesi, iki uzmanlık eğitimini tamamlamış genel cerrahın konsensüsü ile modifiye DISCERN (mDISCERN) ve Global Quality Scale (GQS) araçları kullanılarak değerlendirilmiştir.

Bulgular: Birleştirilmiş LLM yanıtları, hem mDISCERN (p=0,024) hem de GQS (p=0,009) skorlarında YouTube videolarına kıyasla anlamlı derecede daha yüksek bilgi kalitesi skorlarına ulaşmıştır. Yapılandırılmış takip diyaloğu, tek istemle oluşturulan yanıtlarla karşılaştırıldığında sayısal olarak daha yüksek mDISCERN ve GQS skorları sağlamış olmakla birlikte, bu farklılıklar istatistiksel olarak anlamlı bulunmamıştır. YouTube videoları arasında bilgi kalitesi, video süresi ile pozitif yönde korelasyon göstermiştir (mDISCERN: r=0,429, p<0,001; GQS: r=0,222, p=0,032). Buna karşılık, izlenme sayısı, beğeni sayısı, yorum sayısı, video kaynağı veya kaynak türü ile bilgi kalitesi arasında herhangi bir ilişki saptanmamıştır.

Sonuç: Güncel büyük dil modelleri, gastrik botulinum toksin enjeksiyonu hakkında kamuya açık YouTube videolarına kıyasla daha yüksek kaliteli eğitici bilgi sağlamıştır. Yapılandırılmış takip diyaloğu kalite skorlarında istatistiksel olarak anlamlı bir iyileşme sağlamamış olsa da, sürekli olarak daha kapsamlı yanıtlar üretmiştir. Bu bulgu, tek isteme dayalı değerlendirmelerin etkileşimli yapay zekânın eğitimsel değerini olduğundan düşük gösterebileceğini düşündürmektedir. Etkileşimli yapay zekâ, hekim danışmanlığının yerini almak yerine onu tamamlayıcı bir araç olarak kullanılmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Yapay zekâ; Büyük dil modelleri; Dijital sağlık; Hasta eğitimi; Sağlık bilgilerinin kalitesi; YouTube

STATIC VISUAL INFORMATION ON YOUTUBE VERSUS AI-BASED CONVERSATIONAL INFORMATION: A COMPARATIVE INFODEMIOLOGY STUDY OF GASTRIC BOTULINUM TOXIN INJECTION

ABSTRACT

Aim: This study compared the quality of information on gastric botulinum toxin injection provided by YouTube videos and large language models (LLMs) and evaluated whether structured follow-up dialogue improves LLM-generated responses.

Method: This infodemiology study evaluated 94 publicly available YouTube videos identified through a standardized search strategy and responses generated by three publicly available LLMs (ChatGPT-5.2, Gemini 2.5 Flash, and DeepSeek V3). Each LLM was assessed using a standardized single prompt and a structured follow-up dialogue designed to address deficiencies in the initial response. Information quality was evaluated by consensus between two board-certified general surgeons using the modified DISCERN (mDISCERN) instrument and the Global Quality Scale (GQS).

Results: Pooled LLM-generated responses achieved significantly higher information quality scores than YouTube videos on both the mDISCERN (p=0.024) and GQS (p=0.009). Structured follow-up dialogue produced numerically higher mDISCERN and GQS scores than single-prompt responses, although these differences were not statistically significant. Among YouTube videos, information quality correlated positively with video duration (mDISCERN: r=0.429, p<0.001; GQS: r=0.222, p=0.032), whereas no associations were observed with views, likes, comments, video source, or source type.

Conclusions: Contemporary LLMs provided higher-quality educational information on gastric botulinum toxin injection than publicly available YouTube videos. Although structured follow-up dialogue did not significantly improve quality scores, it consistently generated more comprehensive responses, suggesting that single-prompt evaluations may underestimate the educational value of conversational AI. Conversational AI should complement, rather than replace, physician counselling

Keywords: Artificial intelligence; Large language models; Digital health; Patient education; Health information quality; YouTube

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
6DAF3668

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Dahili Bilimler

ORCID: 0000-0003-0784-8410

KRONİK BÖBREK HASTALIĞINDA UZUN DÖNEM SAĞKALIM ANALİZİ

Uzman Dr. Lokman Hekim ÇEVİK*[1], Prof. Dr. Mehmet KÜÇÜK[2], Uzman Dr. Mehmet Alptekin ACAR[3]

[1] Denizli Servergazi Devlet Hastanesi
[2] Sağlık Bilimleri Üniversitesi
[3] Marmara Üniversitesi Pendik Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Lokman Hekim ÇEVİK
lokmanhekimcevik@gmail.com

ÖZET

Amaç: Kronik böbrek hastalığı (KBH), ilerleyici seyri ve yüksek morbidite ve mortalitesi nedeniyle önemli bir halk sağlığı sorunudur. Bu çalışmada nefroloji polikliniğinde takip edilen KBH hastalarının uzun dönem sağkalımlarının değerlendirilmesi ve hastalık progresyonu ile sağkalımı etkileyen klinik ve laboratuvar faktörlerinin incelenmesi amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: Kasım 1999-Ağustos 2019 tarihleri arasında Sağlık Bilimleri Üniversitesi Okmeydanı Sağlık Uygulama ve Araştırma Merkezi Nefroloji Polikliniğine başvuran 1735 hastanın verileri retrospektif olarak incelendi. Demografik özellikler, primer tanılar, kan basıncı ölçümleri, laboratuvar parametreleri, proteinüri düzeyleri, kullanılan tedaviler ve klinik sonuçlar değerlendirildi. Glomerüler filtrasyon hızı (GFH) CKD-EPI formülü ile hesaplandı. Hastalar yıllık GFH kaybı ve GFH değişimine göre değerlendirildi; diyaliz ve mortalite klinik sonlanım noktaları olarak ele alındı. Sağkalım analizlerinde Kaplan-Meier yöntemi ve Log-rank testi kullanıldı. Çalışma, Sağlık Bilimleri Üniversitesi Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi Klinik Araştırmalar Etik Kurulu tarafından 06.08.2019 tarihinde 1385 sayılı karar ile onaylandı.

Bulgular: Hastaların yaş ortalaması 59,31±16,54 yıl olup %53,7'si kadındı. En sık etiyolojik nedenler diyabetes mellitus (%25,2) ve hipertansiyon (%21,0) idi. Yıllık GFH azalımı ortalama 6,95±11,64 mL/dk/1,73 m², medyan 3,12 mL/dk/1,73 m² olarak bulundu. Diyabetik hastalarda medyan yıllık GFH kaybı 4,27 mL/dk/1,73 m², hipertansif hastalarda ise 2,13 mL/dk/1,73 m² idi. Toplam 219 hastada (%12,6) mortalite gelişti ve ortalama sağkalım süresi 162,90±4,21 ay olarak saptandı. Başlangıç KBH evresi ilerledikçe sağkalım anlamlı olarak azaldı; ortalama sağkalım Evre 1'de 213,29±7,69 ay, Evre 3'te 175,42±7,51 ay ve Evre 5'te 101,37±9,62 ay idi ($p<0,01$). Diyalize giren hastalarda ortalama sağkalım 113,96±9,44 ay, diyalize girmeyenlerde ise 171,32±4,48 ay olarak bulundu ($p<0,01$).

Sonuç: İleri KBH evresi, diyaliz gereksinimi ve böbrek fonksiyonlarındaki progresif kayıp daha düşük uzun dönem sağkalımla ilişkili bulundu. Diyabet, daha hızlı GFH kaybı ile ilişkili önemli bir etiyolojik faktör olarak öne çıktı. Bulgular, KBH'nin erken tanınması, progresyonun yakından izlenmesi ve değiştirilebilir risk faktörlerinin etkin yönetiminin uzun dönem sonuçların iyileştirilmesindeki önemini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Kronik böbrek hastalığı, glomerüler filtrasyon hızı, sağkalım, mortalite, diyaliz

LONG-TERM SURVIVAL ANALYSIS IN CHRONIC KIDNEY DISEASE

ABSTRACT

Objective: Chronic kidney disease (CKD) is an important public health problem due to its progressive course and high morbidity and mortality. This study aimed to evaluate long-term survival in patients with CKD followed in a nephrology outpatient clinic and to investigate clinical and laboratory factors associated with disease progression and survival.

Materials and Methods: Data from 1,735 patients who attended the Nephrology Outpatient Clinic of Okmeydani Health Practice and Research Center, University of Health Sciences, between November 1999 and August 2019 were retrospectively evaluated. Demographic characteristics, primary diagnoses, blood pressure measurements, laboratory parameters, proteinuria levels, treatments, and clinical outcomes were assessed. Glomerular filtration rate (GFR) was calculated using the CKD-EPI equation. Patients were evaluated according to annual GFR loss and changes in GFR, while dialysis and mortality were considered clinical endpoints. Survival analyses were performed using the Kaplan-Meier method and the Log-rank test. The study was approved by the Clinical Research Ethics Committee of the University of Health Sciences Okmeydani Training and Research Hospital on August 6, 2019 (Decision No: 1385).

Results: The mean age of the patients was 59.31±16.54 years, and 53.7% were female. The most common etiologies were diabetes mellitus (25.2%) and hypertension (21.0%). The mean annual GFR decline was 6.95±11.64 mL/min/1.73 m², with a median decline of 3.12 mL/min/1.73 m². Median annual GFR loss was 4.27 mL/min/1.73 m² in patients with diabetes and 2.13 mL/min/1.73 m² in those with hypertension. During follow-up, 219 patients (12.6%) died, and the mean overall survival was 162.90±4.21 months. Survival decreased significantly with increasing CKD stage at presentation; mean survival was 213.29±7.69 months in stage 1, 175.42±7.51 months in stage 3, and 101.37±9.62 months in stage 5 ($p<0.01$). Mean survival was significantly lower in patients requiring dialysis than in those not requiring dialysis (113.96±9.44 vs. 171.32±4.48 months, $p<0.01$).

Conclusion: Advanced CKD stage, requirement for dialysis, and progressive loss of renal function were associated with poorer long-term survival. Diabetes emerged as an important etiological factor associated with more rapid GFR decline. These findings highlight the importance of early recognition of CKD, close monitoring of disease progression, and effective management of modifiable risk factors to improve long-term outcomes.

Keywords: Chronic Kidney Disease, Glomerular Filtration Rate, Survival, Mortality, Dialysis

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
6EB2A549

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0001-8583-778X | 0000-0003-3836-0434

SPONTAN EKİMOZLA BAŞVURAN HASTALARDA VON WİLLEBRAND HASTALIĞI VE ALTTA YATAN DİĞER ETYOLOJİLERİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Uzman Dr. Esra CENGİZ*[1], Uzman Dr. Ekin KIRCALI[2]
[1] Medicana Ankara International
[2] Medicana Ankara International Hastanesi
* Corresponding Author: Esra CENGİZ
essracengiz@gmail.com

ÖZET

Amaç: Spontan ekimoz ile iç hastalıkları ve hematoloji polikliniklerine sık başvuru yapılmaktadır ve ayırıcı tanıda von Willebrand faktör (vWF) düzeyleri değerlendirilmektedir. Bu çalışmada, vWF antijen ve antikor düzeyi bakılan hastaların klinik ve laboratuvar özellikleri ve spontan ekimoz ile başvuran von willebrand hastalığı saptanan hastaların oranını saptamak amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: Merkezimize spontan ekimoz ile başvuran 128 hasta incelendi. Ekimoz çapı 1 cm'den büyük ve 5 veya daha fazla ekimozu olan vWF antijeni ve aktivitesi çalışılan 33 hastanın verileri retrospektif olarak incelendi. Hastaların demografik özellikleri, başvuru yakınması, ilaç kullanımı, koagülasyon ve demir parametreleri ile son tanılar tanımlayıcı istatistiklerle (ortalama±standart sapma, ortanca, min-maks, frekans/yüzde) sunuldu.

Bulgular: Hastaların %97'si kadın olup yaş ortalaması 34,8±13,0 idi. En sık son tanı demir eksikliği (%57,6) olarak belirlendi; gerçek von Willebrand hastalığı (vWH) Tip 1 tanısı 2 hastaya (%6,1) konuldu ve bu hastaların başvuru yakınması menometrorajiydi. Hastaların %57,6'sında trombosit fonksiyonunu etkileyebilecek bir ilaç kullanımı mevcuttu.

Sonuç: Bu çalışmada, spontan ekimoz nedeniyle vWF taraması yapılan hastalarda gerçek vWH sıklığı düşük bulunmuş; ekimozun en sık nedeni demir eksikliği ve ilaç kullanımı olarak saptanmıştır.

Anahtar Kelimeler: EKİMOZ, VON WİLLEBRAND, DEMİR EKSİKLİĞİ, KANAMA DİYATEZİ

EVALUATION OF ETIOLOGYIES OF SPONTANEOUS ECCHYMOSES INCLUDING VON WILLEBRAND DISEASE

ABSTRACT

Objective: Spontaneous ecchymosis is a frequent reason for visits to internal medicine and hematology outpatient clinics, and von Willebrand factor (vWF) levels are evaluated in the differential diagnosis. This study aimed to determine the clinical and laboratory characteristics of patients whose vWF antigen and antibody levels were measured, and the proportion of patients diagnosed with von Willebrand disease presenting with spontaneous ecchymosis.

Materials and Methods: 128 patients who presented to our center with spontaneous ecchymosis were examined. Data from 33 patients with ecchymosis diameter greater than 1 cm and 5 or more ecchymoses in whom vWF antigen and activity were studied were retrospectively analyzed. Demographic characteristics, presenting complaint, medication use, coagulation and iron parameters, and final diagnoses of the patients were presented with descriptive statistics (mean±standard deviation, median, min-max, frequency/percentage).

Results: 97% of the patients were female, and the mean age was 34.8±13.0 years. The most frequent final diagnosis was iron deficiency (57.6%). True von Willebrand disease (vWH) Type 1 was diagnosed in 2 patients (6.1%), and their presenting complaint was menometrorrhagia. 57.6% of the patients were using medication that could affect platelet function.

Conclusion: In this study, the frequency of true vWH was found to be low in patients screened for vWF due to spontaneous ecchymosis; the most common causes of ecchymosis were identified as iron deficiency and medication use.

Keywords: ECCHYMOSES, VON WILLEBRAND DISEASE, IRON DEFFICIENCY

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
6ECD8B47

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

AÇLIK OTU (SİNAMEKİ) KULLANIMINA BAĞLI GELİŞEN FATAL AKUT KARACİĞER YETMEZLİĞİ: OLGU SUNUMU

Uzman Dr. Ayşe ŞENCAN*[1]
[1] Kocaeli Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Ayşe ŞENCAN
draysesencan@gmail.com

ÖZET

GİRİŞ Sinameki (Cassia türleri), reçetesiz olarak temin edilebilen popüler bir bitkisel laksatiftir (1). Sinameki zehirlenmesi nadir görülmekte ve toksisite potansiyeli büyük ölçüde hafife alınmaktadır(2). Ancak akut karaciğer yetmezliği belirtileriyle seyreden şiddetli vakalar bildirilmiştir (1). Sunumumuzda sinameki kullanımı sonrası akut karaciğer yetmezliği görülen ve mortal seyreden olgumuzu paylaşmak istedik.

OLGU 74 yaşında kadın hasta bilinç bulanıklığı, bulantı-kusma ve ilerleyici sarılık ile acil servise başvurdu. Alkol alımı, madde kullanımı, yakın zamanda seyahat öyküsü, geçmişte sarılık geçirme veya yakın çevrede sarılık salgını öyküsü yoktu. Özgeçmişinde diyabet, hipertansiyon,kronik obstrüktif akciğer hastalığı, koroner arter hastalığı, kronik böbrek hastalığı olan hastanın 1 hafta önce açlık otu adında bitkisel bir ürün tükettiği öğrenildi. Muayenesinde bilinç konfü, solunum sesleri kaba ve bilateral ++/++ pretibial ödemi mevcuttu. Kranial görüntülemelerinde patoloji saptanmadı. Tetkiklerinde WBC:12.000 Hgb:9.2 Kre 2.76, GFR:16,AST:3864,ALT:2311,LDH:1304,ALP:252,GGT:80, Alb:27,T.Bill:7.96, D.Bill:3.77, INR 3.73 saptandı. Ateş 36.7, CRP:63 olan hastada akut enfeksiyöz patoloji düşünülmedi. Hepatit markerları negatifti.Amonyak 131.4 saptandı. Hastada açlık otu kullanımına sekonder akut karaciğer yetmezliği düşünüldü. Takiplerinde bilincihızla gerileyen hastada ani kardiyak arrest gelişti. Entübe edildi. 5 dk CPR ile yanıt alınan hasta pozitif inotrop desteği altında yoğun bakıma kabul edildi. Yoğun bakım takiplerinde yüksek doz pozitif inotrop desteğine devam edildi. Hemodinamisi uygun olmadığından karaciğer transplantasyonu ve homodiyafiltrasyon tedavisi yapılamadı. Hasta yoğun bakım yatışının 2. gününde kaybedildi.

Sonuç: Senna occidentalis dünya genelinde yaygın kullanılan bir yabani ottur(1,2). Kusma, ishal ve hızla gelişen hepatomiyoensefalopatiye neden olabilir(3,4). Senna ilişkili hepatotoksisite vakalarının çoğu uzun süreli veya yüksek doz kullanım sonrasında bildirilmiş olsa da, idiosenkrazik bitkisel ürün ilişkili karaciğer hasarı öngörülemez niteliktedir ve kısa süreli maruziyetlerden sonra da ortaya çıkabilir(4,5). Hastamızda akut karaciğer yetmezliğinin senna kullanımından yaklaşık bir hafta sonra gelişmiş olması, idiosenkrazik karaciğer hasarı için tanımlanan latent dönem ile uyumludur. Sağlık profesyonelleri, sinameki kullanımına bağlı potansiyel hepatotoksisitenin farkında olmalı ve hastaları takviye kullanımının riskleri ve faydaları konusunda bilgilendirmelidir.

Anahtar Kelimeler: Sinameki, Akut karaciğer yetmezliği, Çoklu organ yetmezliği

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
7115F38C

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0000-0001-9351-4171

TÜRKİYE'DE SATILAN BİTKİSEL BAZLI İÇECEKLER VE İNEK SÜTLERİNİN BESİN ÖĞESİ YOĞUNLUĞU VE EKONOMİK KARŞILANABİLİRLİĞİ: NRF4.3 VE MNRF-PI TABANLI TANIMLAYICI KESİTSEL ANALİZ

Dr. Öğr. Üyesi Hatice ÖZÇALIŞKAN İLKAY*[1]
[1] Erciyes Üniversitesi
* Corresponding Author: Hatice ÖZÇALIŞKAN İLKAY
haticeozcaliskan@gmail.com

ÖZET

Amaç: Bu çalışma, Türkiye'de satışta bulunan bitkisel bazlı içecekler (BBİ) ile tam ve yarım yağlı inek sütlerinin temelde Besin Öğesi İçeriği Zengin Besin (Nutrient Rich Food, NRF) İndeksi skorlarını ve Modifiye Besin Öğesi İçeriği Zengin Besin Fiyat İndeksi (Modified Nutrient Rich Food Price Index, mNRF-PI) skorlarını karşılaştırmayı amaçlamaktadır.

Yöntem: Çalışma kapsamına yulaf (n=6), badem (n=6), fındık (n=6), Hindistan cevizi (n=3), kaju (n=2), soya fasulyesi (n=2) ve Antep fıstığı (n=1) bazlı içecekler ile tam yağlı (n=3) ve yarım yağlı inek sütleri (n=3) olmak üzere toplam 32 ürün dâhil edilmiştir. Ürünlere ait veriler, üretici firmaların etiket beyanları üzerinden kaydedilmiştir. Her bir ürün için, alımı desteklenen dört besin öğesi (protein, kalsiyum, D vitamini ve B12 vitamini) ile sınırlandırılması beklenen üç besin öğesi (doymuş yağ, eklenmiş şeker ve sodyum) ile ilgili veriler hesaplamaya katılarak NRF4.3 (100 kkal) ve NRF4.3 (240 ml) skorları elde edilmiştir. Ayrıca her bir ürünün NRF4.3 besin öğesi yoğunluğu skorlarının, fiyatına oranlanmasıyla mNRF-PI skorları hesaplanmıştır.

Bulgular: Yarım yağlı inek sütü en yüksek NRF4.3 (240 ml) skoruna sahip grup olarak öne çıkmış, onu tam yağlı süt ve yulaf bazlı içecekler izlemiştir. Kaju bazlı ve antep fıstığı bazlı içeceklerde NRF4.3 (240 ml) skorunun sıfır ya da sıfıra yakın olduğu belirlenmiştir (p=0.203). Yulaf bazlı içecekler, BBİ arasında en yüksek mNRF4.3-PI skorunu sunmakla birlikte, yarım yağlı inek sütünün mNRF4.3-PI skorunun kaju bazlı içeceklerinkine kıyasla yüksek olduğu gösterilmiştir (p=0.027).

Sonuç: BBİ ve inek sütleri arasında besin öğesi yoğunluğu skorları benzerlik gösterse de, ekonomik karşılanabilirlik de dikkate alındığında inek sütü özellikle yarım yağlı inek sütü en avantajlı içecektir.

Anahtar Kelimeler: Bitkisel bazlı içecekler, inek sütü, besin öğesi yoğunluğu, NRF indeksi, ekonomik karşılanabilirlik

NUTRIENT DENSITY AND ECONOMIC AFFORDABILITY OF PLANT-BASED BEVERAGES AND COW'S MILK SOLD IN TURKIYE: A DESCRIPTIVE CROSS-SECTIONAL ANALYSIS USING NRF4.3 AND MNRF-PI

ABSTRACT

Objective: This study aimed to compare the Nutrient Rich Food (NRF) index scores and the Modified Nutrient Rich Food Price Index (mNRF-PI) scores of plant-based beverages (PBBs) marketed in Türkiye with those of whole and semi-skimmed cow's milk.

Method: A total of 32 products were included in the study: oat (n=6), almond (n=6), hazelnut (n=6), coconut (n=3), cashew (n=2), soy (n=2), and pistachio (n=1) beverages, along with whole (n=3) and semi-skimmed cow's milk (n=3). Product data were obtained from manufacturers' label declarations. For each product, four nutrients to encourage (protein, calcium, vitamin D, and vitamin B12) and three nutrients to limit (saturated fat, added sugar, and sodium) were incorporated into the calculations to derive NRF4.3 scores per 100 kcal and per 240 mL serving. In addition, mNRF-PI scores were calculated by dividing the NRF4.3 nutrient density scores by the product price.

Results: Semi-skimmed cow's milk exhibited the highest NRF4.3 (240 mL) score, followed by whole milk and oat-based beverages. Cashew- and pistachio-based beverages showed NRF4.3 (240 mL) scores that were zero or close to zero (p=0.203). Although oat-based beverages presented the highest mNRF4.3-PI values among PBBs, the mNRF4.3-PI score of semi-skimmed milk was significantly higher than that of cashew-based beverages (p=0.027).

Conclusion: Although nutrient density scores were broadly comparable between PBBs and cow's milk, consideration of economic affordability indicates that cow's milk—particularly semi-skimmed milk—represents the most advantageous beverage option.

Keywords: Plant-based beverages, cow's milk, nutrient density, NRF index, economic affordability

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
73EBE5F8

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID: 0009-0008-7369-2593

AMALGAM RESTORASYONLARIN KAN CIVA DÜZEYİ VE SİSTEMİK BİYOBELİRTEÇLERE ETKİSİ: GÜNCEL LİTERATÜR DERLEMESİ

Arş. Gör. Ebru İrem TEKE*[1]
[1] Gaziantep Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
* Corresponding Author: Ebru İrem TEKE
irem.tabakcioglu97@gmail.com

ÖZET

Dental amalgam, ağırlıkça yaklaşık %50 oranında elementel cıva içermesi nedeniyle sistemik güvenliği uzun süredir tartışılan bir restoratif materyaldir. Bu derlemenin amacı, amalgam restorasyonların kan ve idrar cıva düzeyleri ile böbrek, immün sistem, oksidatif stres ve tiroid ile ilişkili sistemik biyobelirteçler üzerindeki etkisine ilişkin güncel kanıtları değerlendirmektir. Bu amaçla PubMed/MEDLINE veri tabanı ile ilgili kurumların resmî belgeleri taranmış; insanlar üzerinde yürütülen randomize kontrollü çalışmalar, gözlemsel çalışmalar, derlemeler ve düzenleyici kurum raporları incelenmiştir. Mevcut kanıtlar, amalgam yüzey sayısı arttıkça kan inorganik cıvası ve idrar cıvası düzeylerinin tutarlı biçimde yükseldiğini, ancak ortalama düzeylerin çoğunlukla kabul edilen güvenlik eşiklerinin altında kaldığını göstermektedir. Çocuklarda yürütülen iki büyük randomize kontrollü çalışmada amalgamın nörolojik, renal ve immün sonuçlar üzerinde klinik olarak anlamlı bir olumsuz etkisi saptanmamıştır. Böbrek tübül belirteçleri, oksidatif stres göstergeleri ve tiroid otoantikorlarına ilişkin bazı gözlemsel çalışmalar ilişki bildirmekle birlikte bu çalışmalar küçük örneklemli olup bulguları doğrulanmamıştır. Hemogram ve karaciğer enzimleri gibi rutin kan tahlili parametrelerini doğrudan inceleyen nitelikli çalışma sayısı ise son derece sınırlıdır. Sonuç olarak amalgam, ölçülebilir bir cıva maruziyeti kaynağıdır; ancak bu maruziyetin genel popülasyonda sistemik biyobelirteçlerde klinik açıdan anlamlı bozulmaya yol açtığına dair güçlü kanıt bulunmamaktadır. Riskli gruplarda ihtiyatlı yaklaşım ve iyi tasarlanmış ileriye dönük çalışmalar önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Dental amalgam, cıva, biyobelirteç, kan cıva düzeyi, restoratif diş tedavisi

THE EFFECT OF AMALGAM RESTORATIONS ON BLOOD MERCURY LEVELS AND SYSTEMIC BIOMARKERS: A REVIEW OF THE CURRENT LITERATURE

ABSTRACT

Dental amalgam is a restorative material whose systemic safety has long been debated because it contains approximately 50% elemental mercury by weight. The aim of this review is to evaluate the current evidence on the effect of amalgam restorations on blood and urinary mercury levels and on systemic biomarkers related to the kidney, immune system, oxidative stress and thyroid. For this purpose, the PubMed/MEDLINE database and official documents of relevant institutions were searched; randomized controlled trials, observational studies, reviews and regulatory reports conducted in humans were examined. The available evidence shows that blood inorganic mercury and urinary mercury levels rise consistently as the number of amalgam surfaces increases, although mean levels mostly remain below accepted safety thresholds. In two large randomized controlled trials conducted in children, amalgam had no clinically significant adverse effect on neurological, renal or immune outcomes. Some observational studies report associations with renal tubular markers, oxidative stress indicators and thyroid autoantibodies; however, these studies have small samples and their findings have not been confirmed. High-quality studies directly examining routine blood test parameters such as complete blood count and liver enzymes are very scarce. In conclusion, amalgam is a measurable source of mercury exposure, but there is no strong evidence that this exposure causes clinically meaningful deterioration of systemic biomarkers in the general population. A cautious approach in high-risk groups and well-designed prospective studies are recommended.

Keywords: Dental amalgam, mercury, biomarker, blood mercury level, restorative dentistry

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
76D081CE

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0000-0001-6655-1014 | 0000-0001-8736-4269

GLUTEAL YERLEŞİMLİ CIC-DUX4 SARKOMU: OLGU SUNUMU

Uzman Dr. İlkay TOSUN*[1], Uzman Dr. Bilge KONUK DEMİRÖZ[2]
[1] Ümraniye Eğitim Araştırma Hastanesi
[2] T. C. Sağlık Bakanlığı Kocaeli Şehir Hastanesi, Tıbbi Patoloji Kliniği
* Corresponding Author: İlkay TOSUN
milkaytosun@hotmail.com

ÖZET

Giriş: CIC-rearregement sarkom, çoğunlukla CIC::DUX4 füzyonu ile tanımlanan, agresif seyirli bir undiferansiye yuvarlak hücreli sarkomdur. Morfolojik ve immünhistokimyasal olarak Ewing sarkomuyla örtüşmesi tanıyı güçleştirir. Bu sunumda, tanısı NGS RNA dizileme ile konulan bir olgunun tanı süreci tartışılmıştır.

Olgu: On sekiz yaşında kadın hasta, sol gluteal bölgede iki aydır fark ettiği şişlik ve yirmi gündür süren ağrı ile başvurdu. Manyetik rezonans görüntülemede gluteal bölgeden iskiorektal fossaya uzanan, 118×102×67 mm boyutlarında, septalı, yoğun kontrast tutan kitle saptandı. PET-BT'de kitlede FDG tutulumu (SUVmaks: 8,44) izlendi, uzak metastaz saptanmadı. Tru-cut biyopside yuvarlak hücreli sarkom morfolojisi izlenmekteydi. İmmünhistokimyasal olarak CD99 sitoplazmik ve yer yer membranöz, FLI-1 pozitif, INSM1 yer yer pozitifti; Cam5.2 saçılmış hücrelerde eksprese idi. NKX2.2, desmin, miyogenin, MyoD1, S100, SOX10, CD34, CD45 ve pansitokeratin negatifti. FISH ile MDM2 amplifikasyonu ve EWSR1 yeniden düzenlenmesi saptanmadı. Olgu undiferansiye küçük yuvarlak hücreli sarkom olarak raporlandı ve NGS RNA dizileme (sarkom füzyon paneli) uygulandı. CIC::DUX4 füzyonu (CIC ekzon 20 – DUX4 ekzon 1) saptanarak CIC-yeniden düzenlenmeli sarkom tanısı konuldu.

Sonuç: Yuvarlak hücreli tümör morfolojisi gördüğümüzde nonspesifik CD99 ekspresyonu, NKX2.2 negatifliği ve EWSR1 yeniden düzenlenmesinin yokluğu, Ewind dışı tümörleri akla getirmelidir. FLI-1 pozitifliği Ewing sarkomu lehine yorumlanmamalıdır. Bu olgularda moleküler inceleme tanıyı kesinleştirir; olgumuzda kesin tanı NGS ile konulmuştur.

Anahtar Kelimeler: CIC-yeniden düzenlenmeli sarkom, CIC::DUX4, undiferansiye yuvarlak hücreli sarkom, Ewing sarkomu, yeni nesil dizileme

CIC- DUX4 SARCOMA OF THE GLUTEAL REGION: A CASE REPORT

ABSTRACT

Introduction: CIC-rearranged sarcoma is an aggressive undifferentiated round cell sarcoma defined in most cases by a CIC::DUX4 fusion. Its morphological and immunohistochemical overlap with Ewing sarcoma complicates the diagnosis. We present the diagnostic work-up of a case in which the diagnosis was established by NGS.

Case: An 18-year-old woman presented with a swelling in the left gluteal region that she had noticed two months earlier and pain of twenty days' duration. Magnetic resonance imaging showed a septated, intensely enhancing mass measuring 118×102×67 mm, extending from the gluteal region into the ischiorectal fossa. PET-CT showed FDG uptake in the mass (SUVmax: 8.44) and no distant metastasis. The Tru-cut biopsy showed round cell sarcoma morphology. Immunohistochemically, CD99 staining was cytoplasmic and focally membranous, FLI-1 was positive, and INSM1 was focally positive; Cam5.2 was expressed in scattered cells. NKX2.2, desmin, myogenin, MyoD1, S100, SOX10, CD34, CD45 and pan-cytokeratin were negative. FISH showed neither MDM2 amplification nor EWSR1 rearrangement. The case was reported as undifferentiated small round cell sarcoma, and targeted RNA sequencing (sarcoma fusion panel) was performed. A CIC::DUX4 fusion (CIC exon 20 – DUX4 exon 1) was detected, and the diagnosis of CIC-rearranged sarcoma was made.

Conclusion: In round cell sarcomas, patchy CD99 expression, NKX2.2 negativity and the absence of EWSR1 rearrangement should raise suspicion of non-Ewing entities. FLI-1 positivity should not be interpreted in favour of Ewing sarcoma. In such cases, molecular analysis confirms the diagnosis; in our case, the diagnosis was established by NGS

Keywords: CIC-rearranged sarcoma, CIC: :DUX4, undifferentiated round cell sarcoma, Ewing sarcoma, next-generation sequencing

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
78E42441

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Veteriner Hekimliği

ORCID:

ERKEN EMBRİYONİK GELİŞİMDE PROGRAMLANMIŞ HÜCRE ÖLÜMÜNÜN İŞLEVSEL GEREKLİLİĞİ VE KALİTE KONTROL MEKANİZMALARI

Dr. Nurşin AYDIN*[1]
[1] Kurum Yok
* Corresponding Author: Nurşin AYDIN
nursinaydin21@gmail.com

ÖZET

Programlanmış hücre ölümü, erken embriyonik gelişimde hücre sayısının düzenlenmesi, doku biçimlenmesi ve anormal hücrelerin uzaklaştırılmasında görev alan, sıkı düzenlenen bir süreçtir.

Bu çalışma, erken embriyonik gelişimde PHÖ'nün moleküler mekanizmalarını, işlevsel gerekliliğini ve kalite kontrol işlevlerini bütünleşik bir çerçevede değerlendirmeyi amaçlamaktadır.

Klasik embriyolojik gözlemler, genetik model organizmalar (C. elegans, Drosophila, Xenopus), memeli nakavt modelleri ve teratojenite çalışmalarını kapsayan bir literatür taraması yapılmış; bulgular moleküler mekanizmalar, gelişimsel roller, kalite kontrol, sinyalleşme etkileşimleri ve düzenleme bozuklukları başlıkları altında sentezlenmiştir.

İçsel yol BAX/BAK aracılı mitokondriyal dış zar geçirgenliği ve sitokrom c salınımıyla, dışsal yol ölüm reseptörlerine bağlanan TNF ailesi ligandlarıyla başlar ve her iki yol da kaspaz kaskadında birleşir. C. elegans'ta üretilen 1090 hücreden 131'i PHÖ ile elimine edilir. Parmak arası dokunun gerilemesi BMP ve FGF sinyalleşmesinin ortak etkisiyle düzenlenir. Sinir sisteminde üretilen nöronların %50'ye varan kısmı trofik destek yetersizliği nedeniyle ölür. DNA hasarı yanıtı p53 bağımlı apoptozu tetikler, hücre rekabeti ise uygun olmayan hücrelerin komşu sağlıklı hücrelerce uzaklaştırılmasını sağlar. Siklofosfamid, retinoik asit ve maternal diyabet gibi etkenlerde apoptoz artışı malformasyon şiddetiyle koreledir.

PHÖ erken embriyonik gelişimde pasif bir yıkım süreci değil; biçimlendirme, hücre sayısı denetimi ve genomik bütünlüğün korunmasında işlevsel olarak gerekli bir programdır. Ancak düzenleyicilerin kaybında belirgin fenotip gözlenmemesi, işlevsel yedeklilik ve alternatif ölüm yollarına işaret etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Apoptoz, embriyonik gelişim, histoloji, kalite kontrolü

FUNCTIONAL NECESSITY OF PROGRAMMED CELL DEATH IN EARLY EMBRYONIC DEVELOPMENT AND QUALITY CONTROL MECHANISMS

ABSTRACT

Programmed cell death is a tightly regulated process that plays a role in the regulation of cell number, tissue morphogenesis, and the removal of abnormal cells during early embryonic development.

This study aims to evaluate the molecular mechanisms, functional necessity, and quality control functions of PCD in early embryonic development within an integrated framework.

A literature review was conducted covering classical embryological observations, genetic model organisms (C. elegans, Drosophila, Xenopus), mammalian knockout models, and teratogenicity studies; the findings were synthesized under the headings of molecular mechanisms, developmental roles, quality control, signaling interactions, and dysregulation.

The intrinsic pathway begins with BAX/BAK-mediated mitochondrial outer membrane permeabilization and cytochrome c release, while the extrinsic pathway begins with TNF family ligands binding to death receptors, and both pathways converge at the caspase cascade. Of the 1090 cells generated in C. elegans, 131 are eliminated by PCD. The regression of interdigital tissue is regulated by the combined effect of BMP and FGF signaling. Up to 50% of the neurons generated in the nervous system die due to insufficient trophic support. The DNA damage response triggers p53-dependent apoptosis, while cell competition ensures the removal of unfit cells by neighboring healthy cells. In factors such as cyclophosphamide, retinoic acid, and maternal diabetes, the increase in apoptosis is correlated with the severity of malformations.

PCD in early embryonic development is not a passive destructive process; it is a functionally necessary program in morphogenesis, the control of cell number, and the maintenance of genomic integrity. However, the absence of a pronounced phenotype upon the loss of regulators points to functional redundancy and alternative death pathways

Keywords: Apoptosis, embryonic development, histology, quality control

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
79406CDD

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon

ORCID: 0009-0003-76271325 | 0000-0002-0694-9140 | 0000-0002-5904-5946

İNMENİN FARKLI EVRELERİNDE BİLATERAL ÜST EKSTREMİTE MOTOR PERFORMANSININ KARŞILAŞTIRILMASI

Ma.St Ayça Sultan KÖROĞLU*[1], Doç. Dr. Gamze DEMİRCİOĞLU[2], Dr. Şüheda ÖZKAN[2]
[1] Atlas Üniversitesi
[2] İstanbul Atlas Üniversitesi
* Corresponding Author: Ayça Sultan KÖROĞLU
aycaakoroglu@gmail.com

ÖZET

Amaç: Bu çalışmanın amacı, inmenin farklı evrelerindeki bireylerde bilateral üst ekstremite motor performansını kavrama kuvveti, el becerisi ve reaksiyon zamanı açısından karşılaştırmaktır.

Yöntem: Çalışmaya 22 inmeli birey dahil edildi. Katılımcılar inme sonrası geçen süreye göre akut/subakut (≤6 ay, n=11) ve kronik (>6 ay, n=11) olmak üzere iki gruba ayrıldı. Üst ekstremite motor performansının bilateral olarak incelenmesinde, etkilenmiş ve etkilenmemiş ekstremitelerde el becerisi Moberg Pick-Up Testi (MPUT), kavrama kuvveti el dinamometresi (hand-held grip dynamometer) ve görsel reaksiyon zamanı Light Trainer sistemi ile ölçüldü. Her üç ölçüm de etkilenmiş ve etkilenmemiş ekstremite için ayrı ayrı kaydedildi.

Bulgular: Fugl-Meyer üst ekstremite skorları akut/subakut ve kronik gruplarda benzerdi ($p>0,05$). İnme evresine göre etkilenmiş ve etkilenmemiş ekstremitelerin el becerisi ve kavrama kuvvetinde anlamlı bir farklılık görülmedi ($p>0,05$). Etkilenmiş ekstremite reaksiyon zamanı da gruplar arasında farklılık göstermezken ($p>0,05$), etkilenmemiş ekstremitede kronik grubun reaksiyon zamanı akut/subakut gruba göre daha uzundu ($p<0,05$).

Tartışma: El becerisi ve kavrama kuvvetinin inme evreleri arasında benzer olması, grupların motor fonksiyon düzeylerinin benzerliğiyle ilişkili olabilir. Kronik grupta etkilenmemiş ekstremite reaksiyon zamanının daha uzun olması ise inme sonrası motor performans değişikliklerinin etkilenmiş tarafla sınırlı kalmayabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: İnme, Üst Ekstremite, Reaksiyon Zamanı

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
79936D46

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID: 0009-0008-7369-2593 | 0000 0003 1389 2397 | 0000 0003 3742 7748

ÇÜRÜKSÜZ SERVİKAL LEZYONLARDA ETİYOLOJİYE DAYALI TEDAVİ PLANLAMASI

Arş. Gör. Ebru İrem TEKE*[1], Dr. Öğr. Üyesi Ayşenur GÜNGÖR BORSÖKEN[1], Dr. Öğr. Üyesi Görkem KERVANCIOĞLU[1]
[1] Gaziantep Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
* Corresponding Author: Ebru İrem TEKE
irem.tabakcioglu97@gmail.com

ÖZET

Çürüksüz servikal lezyonlar (ÇSL), dişin mine-sement sınırı bölgesinde bakteriyel etken olmaksızın gelişen sert doku kayıplarıdır ve erişkinlerin yaklaşık yarısında görülmektedir. Bu derlemenin amacı, ÇSL'nin etiyolojisi, teşhisi ve tedavisine ilişkin güncel kanıtları özetlemek ve etiyolojiye dayalı bir tedavi planlaması yaklaşımı sunmaktır. Bu amaçla konuya ilişkin güncel sistematik derlemeler, meta-analizler ve kapsamlı derlemeler incelenmiştir. Literatür, lezyonların tek bir etkene bağlı olmadığını; abrazyon, erozyon ve olasılıkla okluzal stresin birlikte rol oynadığını göstermektedir. Okluzal stresin katkısı tartışmalıdır: çalışmaların çoğu bir ilişki bildirmekte, ancak klinik çalışmalar nedenselliği doğrulayamamaktadır. Teşhis; ayrıntılı anamneze, lezyon morfolojisi ve dağılımının değerlendirilmesine, eşlik eden dentin hassasiyeti ile dişeti çekilmesinin kaydedilmesine dayanır. Tedavide ilk basamak etken faktörlerin kontrolü ve izlemdir. Restorasyon; lezyonun ilerlemesi, giderilemeyen hassasiyet, estetik kaygı ya da dişin canlılığının ve fonksiyonunun tehlikeye girmesi durumunda endikedir. Meta-analizler, cam iyonomer esaslı materyallerin retansiyonunun kompozit rezinlerden yüksek olduğunu, üniversal adezivlerde self-etch stratejinin ise marjinal bozulmayı artırdığını göstermektedir. Dişeti çekilmesinin eşlik ettiği olgularda restorasyon kök kapama yüzdesini etkilememekte, ancak hassasiyeti azaltmaktadır. Sonuç olarak ÇSL yönetiminde başarı, restoratif materyalin seçiminden önce etiyolojik etkenlerin belirlenip kontrol altına alınmasına bağlıdır.

Anahtar Kelimeler: Çürüksüz servikal lezyon, etiyoloji, diş aşınması, tedavi planlaması, adeziv restorasyon

ETIOLOGY-BASED TREATMENT PLANNING IN NON-CARIOUS CERVICAL LESIONS

ABSTRACT

Non-carious cervical lesions (NCCLs) are losses of dental hard tissue at the cemento-enamel junction that develop without bacterial involvement, and they affect nearly half of the adult population. The aim of this review is to summarize current evidence on the etiology, diagnosis and treatment of NCCLs and to present an etiology-based approach to treatment planning. Recent systematic reviews, meta-analyses and comprehensive narrative reviews on the subject were evaluated. The literature indicates that these lesions do not arise from a single cause; abrasion, erosion and possibly occlusal stress act together. The contribution of occlusal stress remains controversial: most studies report an association, yet clinical studies have not confirmed causality. Diagnosis relies on a detailed history, assessment of lesion morphology and distribution, and recording of accompanying dentin hypersensitivity and gingival recession. The first step of management is control of the causative factors together with monitoring. Restoration is indicated when the lesion progresses, when hypersensitivity persists, when esthetics is a concern, or when tooth vitality and function are compromised. Meta-analyses show that glass ionomer-based materials have higher retention than resin composites, and that the self-etch strategy of universal adhesives increases marginal degradation. In lesions associated with gingival recession, restoration does not change the percentage of root coverage but reduces hypersensitivity. In conclusion, success in the management of NCCLs depends on identifying and controlling the etiological factors before selecting a restorative material.

Keywords: Non-carious cervical lesion, etiology, tooth wear, treatment planning, adhesive restoration

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
79C24E9A

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID: 0009-0001-8602-0007

TAM DİŞSİZ HASTALARDA PROTETİK REHABİLİTASYON SONRASI YAŞAM KALİTESİ GÖSTERGELERİNİN DEĞİŞİMİ

Doç. Dr. Yuris BAYRAMOV*[1]
[2] Department of Orthopedic Dentistry, Azerbaijan Medical University, Baku, Azerbaijan
* Corresponding Author: Yuris BAYRAMOV
denta404@gmail.com

ÖZET

Giriş: Sekonder tam dişsizlik, stomatognatik sistemde fonksiyonel, estetik ve psikososyal değişikliklere yol açan önemli bir tıbbi ve sosyal sorundur. Tüm dişlerin kaybı çiğneme, konuşma, yüz estetiği ve sosyal uyumu olumsuz etkileyerek ağız sağlığıyla ilişkili yaşam kalitesini düşürür. Bu nedenle ortopedik tedavinin etkinliğinin hasta odaklı göstergelerle değerlendirilmesi önem taşımaktadır.

Amaç: Bu çalışmanın amacı, geliştirilmiş bir yöntemle hazırlanan tam protezlerle ortopedik tedavi öncesinde ve tedaviden 33 gün sonra sekonder tam dişsiz hastalarda yaşam kalitesi göstergelerindeki değişimi değerlendirmektir.

Gereç ve Yöntem: Çalışmaya 45–90 yaşlarında sekonder tam dişsiz 204 hasta dahil edildi. Ortopedik tedavi, yazar tarafından geliştirilmiş yöntemle hazırlanan tam protezlerle gerçekleştirildi. Yöntemde üçüncü klinik aşamada protezin akrilik kaideli mum konstrüksiyonu kullanılarak fonksiyonel ölçü alındı, vestibüler sulkus fonksiyonel olarak şekillendirildi ve damak rölyefi protezin dış palatinal yüzeyinde yeniden oluşturuldu. Bu yaklaşım protezin bireysel anatomik özelliklere uyumunu, tutuculuğunu, stabilitesini ve fonksiyonel adaptasyonunu iyileştirmeyi amaçladı. Yaşam kalitesi, OHIP-14 Ru anketiyle beslenme, konuşma ve günlük aktivite açısından tedavi öncesinde ve protez kullanımından 33 gün sonra değerlendirildi. İstatistiksel analiz Fisher F kriteri ve Mann–Whitney U testiyle yapıldı; $p<0,05$ anlamlı kabul edildi.

Bulgular: Tedavi öncesinde OHIP-14 Ru sonuçları ağız sağlığıyla ilişkili yaşam kalitesinin düşük olduğunu gösterdi. Tedaviden 33 gün sonra beslenme puanı 5,9±0,2'ye, konuşma puanı 3,5±0,1'e ve günlük aktivite puanı 2,0±0,1'e iyileşti. Tüm değişiklikler istatistiksel olarak yüksek düzeyde anlamlıydı ($p<0,001$). Bulgular, geliştirilen yöntemin protezlerin fonksiyonel kalitesini artırdığını; çiğneme ve konuşmanın iyileşmesine, günlük aktivitelerin genişlemesine ve sosyal adaptasyonun desteklenmesine katkıda bulunduğunu gösterdi.

Sonuç: Geliştirilmiş yöntemle hazırlanan tam protezlerle ortopedik tedavi, sekonder tam dişsiz hastalarda ağız sağlığıyla ilişkili yaşam kalitesinin temel bileşenlerinde anlamlı iyileşme sağlamıştır. Elde edilen sonuçlar, yaşam kalitesinin dinamik değerlendirilmesinin protetik rehabilitasyonun klinik etkinliğini belirlemede güvenilir bir hasta odaklı ölçüt olarak kullanılabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: sekonder tam dişsizlik, tam protez, yaşam kalitesi, OHIP-14 Ru, protetik rehabilitasyon.

CHANGES IN QUALITY-OF-LIFE INDICATORS FOLLOWING PROSTHETIC REHABILITATION IN COMPLETELY EDENTULOUS PATIENTS

ABSTRACT

Background: Secondary complete edentulism is an important medical and social problem associated with functional, aesthetic, and psychosocial changes in the stomatognathic system. Complete tooth loss adversely affects mastication, speech, facial aesthetics, and social adaptation, reducing oral health-related quality of life. Therefore, patient-centered evaluation of prosthetic treatment is clinically important.

Objective: This study aimed to evaluate changes in quality-of-life indicators in patients with secondary complete edentulism before prosthetic treatment with complete dentures fabricated using an improved method and 33 days after treatment.

Materials and Methods: The study included 204 patients aged 45–90 years with secondary complete edentulism. Prosthetic treatment was performed using complete dentures fabricated according to a method improved by the author. The method involved obtaining a functional impression during the third clinical stage using an acrylic-base wax denture construction, functional shaping of the vestibular sulcus, and reproduction of palatal relief on the external palatal surface. This approach aimed to improve adaptation to individual anatomical features, denture retention and stability, and functional adaptation. Quality of life was assessed using the OHIP-14 Ru questionnaire for eating, speech, and daily activity before treatment and 33 days after denture use. Statistical analysis was performed using Fisher's F criterion and the Mann–Whitney U test; $p<0.05$ was considered statistically significant.

Results: Before treatment, OHIP-14 Ru findings indicated low oral health-related quality of life. After 33 days, the eating score improved to 5.9±0.2, speech to 3.5±0.1, and daily activity to 2.0±0.1. All changes were highly statistically significant ($p<0.001$). The findings indicated that the improved method enhanced denture function and contributed to improvements in mastication, speech, daily activities, and social adaptation.

Conclusion: Prosthetic treatment with complete dentures fabricated using the improved method significantly improved major components of oral health-related quality of life in patients with secondary complete edentulism. Dynamic assessment of quality of life may serve as a reliable patient-centered measure for evaluating the clinical effectiveness of prosthetic rehabilitation.**Keywords:** secondary complete edentulism, complete denture, quality of life, OHIP-14 Ru, prosthetic rehabilitation.

Keywords: Econdary Complete Edentulism, Complete Denture, Quality Of Life, OHIP-14 Ru, Prosthetic Rehabilitation.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
7A12C441

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-1422-158X

BALON ANJİYOPLASTİ SONRASI TEKRARLAYAN SANTRAL VENÖZ DARLIK VE OKLÜZYONDA STENT TEDAVİSİNİN AÇIKLIK SONUÇLARI: RETROSPEKTİF BİR ÇALIŞMA

Uzman Dr. Eren ÖZGÜR*[1]
[1] İstanbul Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Eren ÖZGÜR
dr.erenozgr@gmail.com

ÖZET

Giriş ve Amaç: Santral venöz oklüzyon veya stenoz (CVO-CVS), hemodiyaliz hastalarında başlıca santral venöz kateterlere bağlı vasküler hasar sonucu gelişen, vasküler erişim disfonksiyonuna ve belirgin morbiditeye yol açan sık bir komplikasyondur. Üst ekstremite ve yüzde ödem, vasküler erişim yolunun kaybı ve tekrarlayan girişim gereksinimi, hastaların yaşam kalitesini ve diyaliz yeterliliğini olumsuz etkilemektedir. Tedavide balon anjiyoplasti genellikle kurtarıcı (salvage) girişim olarak uygulanırken, stent implantasyonuna kalıcı venöz oklüzyonun önlenmesi amacıyla son seçenek olarak başvurulmaktadır. Ancak elastik geri çekilme veya erken restenoz nedeniyle anjiyoplastiye yanıt vermeyen olgularda santral venöz stentlerin uzun dönem açıklığına ilişkin veriler sınırlıdır. Bu çalışmanın amacı, balon anjiyoplasti sonrası elastik geri çekilmeye (recoil) bağlı restenoz veya reoklüzyon gelişen hastalarda yerleştirilen santral venöz stentlerin açıklık (patensi) oranlarını ve açıklık sürelerini değerlendirmektir.

Yöntem: Bu retrospektif çalışmada, Ocak 2022 ile Ağustos 2026 tarihleri arasında balon anjiyoplasti sonrası elastik geri çekilme veya anjiyoplastiyi izleyen 3 ay içinde tekrarlayan darlık nedeniyle santral venöz stent implantasyonu uygulanan ardışık 34 hasta (yaş ortalaması 62,0 ± 9,6 yıl) değerlendirildi. Hastaların demografik özellikleri, lezyon özellikleri, kullanılan stent tipi ve işlem sonrası takip verileri kayıtlardan elde edildi. Birincil sonlanım noktası, hedef lezyonda tekrar anjiyoplasti gereksinimi olmaması olarak tanımlanan birincil açıklık; ikincil sonlanım noktası ise stentte kalıcı oklüzyon gelişmemesi olarak tanımlanan destekli birincil açıklıktı. Açıklık oranları Kaplan-Meier yöntemiyle hesaplandı; hedef lezyon revaskülarizasyonunu öngören faktörler çok değişkenli analizle belirlendi.

Bulgular: Stentler tüm olgularda hedef lezyona başarıyla yerleştirildi (teknik başarı %100) ve endovasküler tedaviye (EVT) bağlı herhangi bir komplikasyon gözlenmedi. Kendiliğinden genişleyen stentler 28 lezyonda, balonla genişleyen stentler ise 6 lezyonda kullanıldı. Medyan takip süresi 24 ay (çeyrekler arası aralık: 7–40 ay) idi. Birincil açıklık oranları EVT sonrası 6., 12. ve 24. aylarda sırasıyla %64,1, %60,0 ve %36,0 olarak saptandı. EVT sonrası 24. ayda oklüzyonsuz açıklık oranı %68,5 idi. Çok değişkenli analizde ileri yaş, hedef lezyon revaskülarizasyonunun tek bağımsız öngörücüsü olarak belirlendi. Yaşlı hastalarda kollateral gelişimi ve revaskülarizasyon oranı daha yüksekti (p = 0,037).

Sonuç: Standart balon anjiyoplastiye dirençli CVO-CVS olgularında santral venöz stent implantasyonu, düşük komplikasyon oranı ve kabul edilebilir orta dönem açıklık sonuçlarıyla güvenli ve etkili bir tedavi seçeneği olarak değerlendirilebilir. Bununla birlikte, birincil açıklığın zamanla belirgin biçimde azalması, bu hastalarda düzenli klinik ve görüntüleme takibinin ve gerektiğinde tekrarlayan girişimlerin önemini ortaya koymaktadır. İleri yaştaki hastaların revaskülarizasyon gereksinimi açısından daha yakından izlenmesi önerilebilir. Bu bulguların daha geniş örneklemli prospektif çalışmalarla doğrulanması gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Anjiyoplasti, Hemodiyaliz, Santral venöz stenoz, Stent, Vasküler açıklık

PATENCY OUTCOMES OF STENT PLACEMENT FOR RECURRENT CENTRAL VENOUS OCCLUSION AFTER BALLOON ANGIOPLASTY: A RETROSPECTIVE STUDY

ABSTRACT

Background and Aim: Central venous occlusion or stenosis (CVO-CVS) is a common complication in patients undergoing hemodialysis, developing mainly as a result of vascular injury caused by central venous catheters and leading to vascular access dysfunction and substantial morbidity. Upper extremity and facial edema, loss of vascular access, and the need for repeated interventions adversely affect patients' quality of life and dialysis adequacy. Balloon angioplasty is generally performed as a salvage procedure, whereas stent implantation is reserved as a last resort to prevent permanent venous occlusion. However, data on the long-term patency of central venous stents in patients who fail to respond to angioplasty owing to elastic recoil or early restenosis remain limited. This study aimed to evaluate the patency rates and patency duration of central venous stents placed in patients who developed restenosis or reocclusion due to elastic recoil following balloon angioplasty.

Methods: In this retrospective study, 34 consecutive patients (mean age, 62 ± 9.6 years) who underwent central venous stent implantation between January 2022 and August 2026 for elastic recoil after balloon angioplasty or recurrent stenosis within 3 months of angioplasty were evaluated. Patient demographics, lesion characteristics, stent type, and post-procedural follow-up data were obtained from medical records.

The primary endpoint was primary patency, defined as freedom from repeat angioplasty of the target lesion; the secondary endpoint was assisted primary patency, defined as the absence of permanent stent occlusion. Patency rates were estimated using the Kaplan-Meier method, and predictors of target lesion revascularization were identified using multivariable analysis.

Results: Stents were successfully deployed at the target lesion in all patients (technical success, 100%), and no complications related to endovascular treatment (EVT) were observed. Self-expanding stents were used in 28 lesions and balloon-expandable stents in 6 lesions. The median follow-up period was 24 months (interquartile range, 7–40 months). Primary patency rates at 6, 12, and 24 months after EVT were 64.1%, 60.0%, and 36.0%, respectively. The occlusion-free secondary patency rate at 24 months after EVT was 68.5%. In multivariable analysis, older age was the only independent predictor of target lesion revascularization. Collateral development and revascularization rates were higher in older patients ($p = 0.037$).

Conclusion: Central venous stent implantation may be considered a safe and effective treatment option for CVO-CVS refractory to standard balloon angioplasty, with a low complication rate and acceptable mid-term patency outcomes. Nevertheless, the marked decline in primary patency over time underscores the importance of regular clinical and imaging follow-up and, when necessary, repeat interventions in these patients. Closer surveillance of older patients for the need for revascularization may be advisable. These findings should be validated in larger prospective studies.

Keywords: Angioplasty; Renal dialysis; Central venous stenosis; Stents; Vascular patency

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
7A2F0ECA

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-0933-7764

KOMBİNE METOPROLOL VE DİLTİAZEM ZEHİRLENMESİNE BAĞLI HİPOTANSİYON VE BRADİKARDİNİN YÜKSEK DOZ İNSÜLİN TEDAVİSİ İLE YÖNETİMİ: OLGU SUNUMU

Dr. Öğr. Üyesi Ece ÜNAL*[1]
[1] Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi
* Corresponding Author: Ece ÜNAL
eceunal1710@gmail.com

ÖZET

Beta-bloker ve non-dihidropiridin kalsiyum kanal blokeri zehirlenmeleri ciddi hipotansiyon, bradikardi ve kardiyojenik şoka yol açabilir. Bu olguda kombine metoprolol ve diltiazem alımı sonrası gelişen hemodinamik bozukluğun yüksek doz insülin tedavisi ile yönetimi sunulmuştur. Bilinen kronik hastalığı olmayan 32 yaşında, 60 kg erkek hasta özkıyım amacıyla 900 mg diltiazem, 1000 mg metoprolol ve 780 mg zofenopril alımından yaklaşık 30 dakika sonra acil servise başvurdu. Başvuruda kan basıncı 82/49 mmHg, nabız 56/dk idi ve elektrokardiyografide sinüs bradikardisi saptandı. Sıvı tedavisi, atropin ve kalsiyum glukonata rağmen hipotansiyon ve bradikardinin sürmesi üzerine insülin infüzyonu 1 Ü/kg/saat dozunda başlandı ve hemodinamik yanıta göre 2,5 Ü/kg/saat düzeyine kadar titre edildi. Tedavi sırasında vazopressör, glukagon, mekanik ventilasyon veya intravenöz lipid emülsiyonu gereksinimi olmadı. En düşük kapiller glukoz 45 mg/dL, en düşük serum potasyumu 3,3 mmol/L olup hipokalemi intravenöz potasyum replasmanı ile yönetildi. Yaklaşık 24 saat sonra hipotansiyon ve bradikardi düzeldi ve insülin infüzyonu sonlandırıldı. Hasta iki günlük yoğun bakım izlemi sonrasında servise devredildi ve toplam dört günlük yatışın ardından taburcu edildi. Bu olgu, kombine beta-bloker ve kalsiyum kanal blokeri zehirlenmelerinde yüksek doz insülin tedavisinin önemli bir seçenek olduğunu ve tedavi sırasında glukoz ile elektrolitlerin yakın izlenmesi gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: beta-bloker zehirlenmesi, diltiazem, metoprolol, yüksek doz insülin, yoğun bakım

MANAGEMENT OF HYPOTENSION AND BRADYCARDIA DUE TO COMBINED METOPROLOL AND DILTIAZEM POISONING WITH HIGH-DOSE INSULIN THERAPY: A CASE REPORT

ABSTRACT

Beta-blocker and non-dihydropyridine calcium channel blocker poisoning may cause severe hypotension, bradycardia, and cardiogenic shock. We report the management of hemodynamic compromise after combined metoprolol and diltiazem ingestion using high-dose insulin therapy. A 32-year-old, 60-kg man with no known chronic disease presented to the emergency department approximately 30 minutes after intentionally ingesting 900 mg diltiazem, 1000 mg metoprolol, and 780 mg zofenopril. On admission, blood pressure was 82/49 mmHg and heart rate was 56 beats/min; electrocardiography showed sinus bradycardia. Because hypotension and bradycardia persisted despite intravenous fluids, atropine, and calcium gluconate, an insulin infusion was initiated at 1 U/kg/h and titrated according to hemodynamic response to a maximum of 2.5 U/kg/h. No vasopressor, glucagon, mechanical ventilation, or intravenous lipid emulsion was required. The lowest capillary glucose was 45 mg/dL and the lowest serum potassium was 3.3 mmol/L; hypokalemia was managed with intravenous potassium replacement. After approximately 24 hours, hypotension and bradycardia resolved and insulin was discontinued. The patient was transferred from the intensive care unit after two days and discharged after a total hospital stay of four days. This case shows the benefit of high-dose insulin therapy in the setting of combined beta-blocker and calcium channel blocker toxicity and the importance of close glucose and electrolyte monitoring during therapy.

Keywords: beta-blocker poisoning, diltiazem, metoprolol, high-dose insulin, intensive care

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
7AD17998

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0001-9745-3660

BLEOMİSİNLE OLUŞTURULAN DENEYSEL AKCİĞER FİBROZİSİ MODELİNDE PUERARİNİN KARACİĞER HİSTOPATOLOJİSİ ÜZERİNE ETKİLERİ

Uzman Dr. Merve KAVAK BALGETİR*[1]
[1] Elazığ Fethi Sekin Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Merve KAVAK BALGETİR
mkavakbalgetir23@gmail.com

ÖZET

Amaç: Bleomisin, deneysel akciğer fibrozisi oluşturmak amacıyla yaygın olarak kullanılan bir ajan olmakla birlikte, oluşturduğu oksidatif stres ve inflamatuvar yanıt akciğer dışındaki organlarda da doku hasarına yol açabilmektedir. Puerarin; antioksidan, antiinflamatuvar ve sitoprotektif özelliklere sahip doğal bir izoflavondur. Bu çalışmada, bleomisinle oluşturulan deneysel akciğer fibrozisi modelinde meydana gelen karaciğer histopatolojisi değişikliklerinin ve puerarin uygulamasının bu değişiklikler üzerindeki olası koruyucu etkilerinin hematoksilen-eozin boyamasıyla değerlendirilmesi amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: Çalışmada 40 adet erişkin erkek Sprague-Dawley cinsi sıçan kullanıldı. Hayvanlar kontrol, sham, bleomisin (BLM), bleomisin+puerarin (BLM+PUE) ve puerarin (PUE) olmak üzere beş gruba ayrıldı (n=8). Kontrol grubuna herhangi bir işlem uygulanmazken Sham grubuna yalnızca modelleme prosedürünü taklit edecek şekilde deri üzerine cerrahi kesi uygulandı ve insizyon bölgesi primer sütür ile kapatıldı. BLM ve BLM+PUE gruplarına deneyin 0. gününde tek doz 5 mg/kg bleomisin intratrakeal yolla uygulandı. PUE ve BLM+PUE gruplarına puerarin, deneyin 0. gününden itibaren 40 mg/kg/gün dozunda intraperitoneal yolla 21 gün süreyle verildi. Deney sonunda ketamin (75–90 mg/kg) ve ksilazin (5–10 mg/kg) kombinasyonu ile genel anestezi altında alınan karaciğer dokuları %10'luk nötral tamponlu formalinde tespit edildi. Rutin histolojik takip işlemlerinin ardından parafine gömülen dokulardan alınan kesitler hematoksilen-eozin ile boyandı. Kesitler ışık mikroskobunda; hepatositlerin morfolojisi, hepatik kordonların düzeni, sitoplazmik vakuolizasyon ve dejenerasyon, nekroz, sinüzoidal dilatasyon ve konjesyon, inflamatuvar hücre infiltrasyonu, hemoraji ve portal alan değişiklikleri yönünden incelendi.

Bulgular: Kontrol grubunda karaciğer dokusunun normal histolojik yapısını koruduğu; hepatositlerin santral ven çevresinde düzenli kordonlar oluşturduğu ve sinüzoidlerin normal görünümde olduğu izlendi. Sham grubunun histolojik görünümü kontrol grubuna benzer bulundu. BLM grubuna ait karaciğer kesitlerinde genel parankimal mimarinin büyük ölçüde korunduğu, hepatositlerde değişen derecelerde sitoplazmik açıklaşma ve ince vakuolizasyon bulunduğu gözlendi. Bazı alanlarda hepatosit kordonlarında hafif düzensizlik ve sinüzoidal genişleme izlendi. Bir kesitte parankim içerisinde fokal inflamatuvar hücre kümeleri dikkati çekti. İncelenen alanlarda belirgin yaygın nekroz saptanmadı. BLM+PUE grubunda, BLM grubunda gözlenen histopatolojik değişikliklerin hafiflediği ve karaciğer histolojik yapısının daha iyi korunduğu belirlendi. PUE grubunda ise kontrol grubuna benzer normal histolojik görünüm izlendi.

Sonuç: Elde edilen histopatolojik bulgular, intratrakeal bleomisin uygulamasının akciğer dokusunun yanı sıra karaciğerde de çeşitli yapısal değişikliklere neden olabileceğini göstermektedir. Puerarin uygulamasının bleomisine bağlı karaciğer hasarını azaltarak hepatik doku yapısının korunmasına katkı sağlayabileceği düşünülmektedir. Bununla birlikte, puerarinin hepatoprotektif etkisinin altında yatan mekanizmaların açıklanabilmesi için histopatolojik bulguların biyokimyasal ve moleküler analizlerle desteklenmesine ihtiyaç bulunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Bleomisin, puerarin, karaciğer, histopatoloji, akciğer fibrozisi, sıçan

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
7BCE37BB

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0009-0009-5937-2953

SESSİZ BİR TEHDİT OLARAK BAĞIRSAK MİKROBİYOMUNUN ANTİMİKROBİYAL DİRENÇ REZERVUARI ROLÜ

Arş. Gör. Özleyiş KONYALI*[1]
[1] Kırklareli Üniversitesi
* Corresponding Author: Özleyiş KONYALI
ozleyismutluer5@gmail.com

ÖZET

İnsan gastrointestinal sistemi, trilyonlarca mikroorganizmayı barındıran ve yüksek düzeyde genetik çeşitliliğe sahip bir ekosistem özelliği taşımaktadır. Bu ekosistemdeki antibiyotik direnç genleri toplu halde "resistom" olarak tanımlanmaktadır. Antibiyotik direnç genleri sadece patojenik mikroorganizmalarda değil, sağlıklı bireylerin bağırsak florasını oluşturan bakterilerde de saptanabilmektedir. Bu çalışmada, bağırsak mikrobiyomunun antimikrobiyal direnç rezervuarı rolüyle taşıdığı klinik önemin güncel terapötik yaklaşımlar çerçevesinde değerlendirilmesi amaçlanmıştır. İnsan mikrobiyomundaki bakteriler arasında, insan-dışı ortamlardan izole edilen bakterilerle karşılaştırıldığında daha yüksek oranda horizontal gen transferi meydana geldiği gösterilmiştir. Bu durumun direnç genlerinin kommensal florada patojenik suşlara hızla aktarılmasını kolaylaştırdığı bildirilmiştir. Söz konusu transferin başlıca konjugasyon, transformasyon ve transdüksiyon mekanizmaları aracılığıyla gerçekleştiği ve plazmid gibi mobil genetik elementlerin önemli bir rol üstlendiği vurgulanmaktadır. Antibiyotik kullanımının yol açtığı disbiyozun hem direnç genlerinin aktarımını hızlandırdığı hem de dirençli bakterilerin çoğalması için uygun bir ortam yarattığı belirtilmiştir. Ayrıca, probiyotik preparatlardaki bazı bakteri türlerinin de taşıdıkları direnç genlerini bağırsak florasına transfer edebileceği, bu nedenle probiyotik kullanımının resistom üzerindeki potansiyel etkisinin de göz ardı edilmemesi gerektiği vurgulanmaktadır. Tedavi açısından değerlendirildiğinde ise klasik antibiyotik kullanımının resistomu genişletici etkisine karşılık; bağırsak florasını koruyucu özelliğe sahip dar spektrumlu ve hedefe yönelik yaklaşımların, mikrobiyota temelli müdahalelerin ve düzenli resistom sürveyansının yakın gelecekte önem kazanacağı düşünülmektedir. Sonuç olarak, antimikrobiyal direnç yalnızca hastane ortamıyla sınırlı olmayıp, her bireyin bağırsağında sessizce birikebilen bir tehdit niteliğindedir. Bu nedenle direnç ile mücadelenin yalnızca patojen mikroorganizmaları değil, bağırsak mikrobiyomunun bütününü kapsayacak şekilde ele alınmasının doğru bir yaklaşım olacağı değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: antimikrobiyal direnç, bağırsak mikrobiyomu, resistom, horizontal gen transferi

THE ROLE OF THE GUT MICROBIOME AS AN ANTIMICROBIAL RESISTANCE RESERVOIR: A SILENT THREAT

ABSTRACT

The human gastrointestinal system is an ecosystem that harbors trillions of microorganisms and exhibits a high degree of genetic diversity. The collection of antibiotic resistance genes within this ecosystem is collectively termed the "resistome." Antibiotic resistance genes can be detected not only in pathogenic microorganisms but also in the bacteria that make up the gut flora of healthy individuals. This study aims to evaluate the clinical significance of the gut microbiome—acting as a reservoir for antimicrobial resistance—within the context of current therapeutic approaches. Studies have shown that horizontal gene transfer occurs at higher rates among bacteria in the human microbiome than among those isolated from non-human environments. This phenomenon has been reported to facilitate the rapid transfer of resistance genes from commensal flora to pathogenic strains. This transfer primarily occurs via mechanisms such as conjugation, transformation, and transduction, with mobile genetic elements like plasmids playing a crucial role. Antibiotic-induced dysbiosis has been shown to both accelerate the transfer of resistance genes and create a favorable environment for the proliferation of resistant bacteria. Furthermore, certain bacterial species in probiotic preparations can transfer resistance genes to the gut flora; therefore, the potential impact of probiotic use on the resistome should not be overlooked. From a therapeutic perspective, in contrast to the resistome-expanding effects of conventional antibiotic use, narrow-spectrum and targeted approaches that preserve gut flora, microbiota-based interventions, and regular resistome surveillance are expected to gain importance in the near future. In conclusion, antimicrobial resistance is not limited to the hospital environment but constitutes a threat that can silently accumulate in the gut of every individual. Therefore, it is considered appropriate to approach the fight against resistance in a manner that encompasses not only pathogenic microorganisms but the entire gut microbiome.

Keywords: antimicrobial resistance, gut microbiome, resistome, horizontal gene transfer,

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
7BF97CF9

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0001-5338-8641

NAZAL SEPTUM DEVİASYONU OLAN HASTALARDA PAROTİS VE SUBMANDİBULAR BEZ HACİMLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ VE YAŞ İLE CİNSİYETLE İLİŞKİSİ

Uzman Dr. Fatih SAVRAN*[1]
[1] Okan Üniversitesi Hastanesi
* Corresponding Author: Fatih SAVRAN
fatih.savran@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Nazal septum deviasyonu (NSD) ile majör tükürük bezlerinin hacimsel özellikleri arasındaki ilişki yeterince aydınlatılmamıştır. Bu çalışmada, NSD'li hastalarda parotis ve submandibular bez hacimlerinin değerlendirilmesi; deviasyon tarafı ve açısı ile bez hacimleri arasındaki ilişkilerin ve yaş ile cinsiyete göre hacim farklılıklarının araştırılması amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: Bu retrospektif çalışmaya, 15–76 yaş aralığında NSD tanılı 143 hasta dahil edildi. Septum deviasyonunun tarafı ve açısı paranazal sinüs bilgisayarlı tomografi görüntülerinden belirlendi. Bilateral parotis ve submandibular bezlerin maksimum uzunluk, genişlik ve derinlikleri, 1,5 Tesla manyetik rezonans görüntüleme cihazında elde edilen T2 ağırlıklı kesitlerden ölçüldü. Bez hacimleri elipsoid formülü (V=uzunluk×genişlik×derinlik×0,523) kullanılarak hesaplandı. İpsilateral ve kontralateral hacimler Wilcoxon işaretli sıralar testiyle, cinsiyet grupları Mann–Whitney U testiyle karşılaştırıldı. Yaş ve deviasyon açısı ile bilateral toplam bez hacimleri arasındaki ilişkiler Spearman korelasyon analiziyle değerlendirildi.

Bulgular: Hastaların 92'si (%64,3) erkek, 51'i (%35,7) kadındı. Yaş ortalaması 42,89±14,80 yıl, deviasyon açısı ortalaması 128,14±22,50° idi. Hastaların 87'sinde (%60,8) sol, 56'sında (%39,2) sağ deviasyon saptandı. İpsilateral ve kontralateral parotis hacimleri arasında anlamlı fark bulunmadı (11,23±3,65 ve 11,31±3,76 cm^3; p=0,834). Submandibular hacimler de taraflar arasında farklılık göstermedi (4,33±1,75 ve 4,40±2,04 cm^3; p=0,674).

Erkeklerde bilateral toplam parotis hacmi kadınlardan daha yüksekti [medyan: 22,54 ve 18,78 cm^3; p=0,0020]. Benzer şekilde, toplam submandibular hacim [8,47 ve 7,11 cm^3; p=0,0017] ve parotis ile submandibular bezlerin birleşik hacmi [31,58 ve 28,43 cm^3; p=0,0004] erkeklerde anlamlı düzeyde yüksekti. Yaş ile toplam parotis (ρ=0,466; p<0,0001) ve birleşik bez hacmi (ρ=0,409; p<0,0001) arasında pozitif korelasyon saptandı. Yaş ile toplam submandibular hacim arasında anlamlı ilişki bulunmadı (ρ=0,040; p=0,635). Deviasyon açısı, toplam parotis (ρ=−0,157; p=0,061), toplam submandibular (ρ=−0,027; p=0,752) veya birleşik bez hacmiyle (ρ=−0,136; p=0,105) anlamlı korelasyon göstermedi.

Sonuç: NSD'li hastalarda deviasyon tarafına göre parotis ve submandibular bez hacimlerinde anlamlı farklılık saptanmamış, deviasyon açısı ile bez hacimleri arasında anlamlı ilişki bulunmamıştır. Erkeklerde bez hacimleri daha yüksek olup yaş, özellikle toplam parotis hacmiyle pozitif ilişkilidir. Hacimsel değerlendirmelerde yaş ve cinsiyet dikkate alınmalıdır. Kontrol grubunun bulunmaması ve sekretuar fonksiyonların değerlendirilmemesi nedeniyle NSD varlığının etkisi ve hacimsel bulguların fonksiyonel karşılığı hakkında çıkarım yapılması mümkün olmamıştır.

Anahtar Kelimeler: Nazal septum deviasyonu; parotis bezi; submandibular bez; manyetik rezonans görüntüleme; volümetrik değerlendirme.

VOLUMETRIC ASSESSMENT OF THE PAROTID AND SUBMANDIBULAR GLANDS IN PATIENTS WITH NASAL SEPTAL DEVIATION AND ASSOCIATIONS WITH AGE AND SEX

ABSTRACT

Objective: The relationship between nasal septal deviation (NSD) and major salivary gland volumes remains insufficiently characterized. This study aimed to assess parotid and submandibular gland volumes in patients with NSD, examine their relationships with deviation side and angle, and investigate volume differences according to age and sex.

Materials and Methods: This retrospective study included 143 patients with NSD aged 15–76 years. The side and angle of septal deviation were determined using paranasal sinus computed tomography. Maximum length, width, and depth of the bilateral parotid and submandibular glands were measured on T2-weighted images acquired using a 1.5-Tesla magnetic resonance scanner. Gland volumes were estimated using the ellipsoid formula (V=length×width×depth×0.523). Ipsilateral and contralateral volumes were compared using the Wilcoxon signed-rank test, and sex-related differences were assessed using the Mann–Whitney U test. Associations of age and deviation angle with bilateral total gland volumes were evaluated using Spearman correlation analysis.

Results: The cohort comprised 92 males (64.3%) and 51 females (35.7%). Mean age was 42.89±14.80 years, and mean deviation angle was 128.14±22.50°. Left-sided deviation was present in 87 patients (60.8%) and right-sided deviation in 56 (39.2%). No significant difference

was observed between ipsilateral and contralateral parotid volumes (11.23±3.65 versus 11.31±3.76 cm^3; p=0.834) or submandibular volumes (4.33±1.75 versus 4.40±2.04 cm^3; p=0.674).

Males had significantly greater bilateral total parotid volumes than females (median: 22.54 versus 18.78 cm^3; p=0.0020). Bilateral total submandibular volumes (8.47 versus 7.11 cm^3; p=0.0017) and combined parotid and submandibular volumes (31.58 versus 28.43 cm^3; p=0.0004) were also significantly greater in males. Age correlated positively with total parotid volume (ρ=0.466; p<0.0001) and combined gland volume (ρ=0.409; p<0.0001), but not with total submandibular volume (ρ=0.040; p=0.635). Deviation angle showed no significant correlation with total parotid (ρ=−0.157; p=0.061), total submandibular (ρ=−0.027; p=0.752), or combined gland volume (ρ=−0.136; p=0.105).

Conclusion: In patients with NSD, parotid and submandibular gland volumes did not differ significantly between the ipsilateral and contralateral sides, and deviation angle was not significantly associated with gland volumes. Males had larger gland volumes, while age was positively associated particularly with total parotid volume. Age and sex should be considered when interpreting volumetric measurements. Due to the absence of a control group and the failure to evaluate secretory functions, it was not possible to draw conclusions regarding the effect of NSD presence or the functional significance of the volumetric findings.

Keywords: Nasal septal deviation; parotid gland; submandibular gland; magnetic resonance imaging; volumetric assessment.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
7DE73221

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-3322-1905 | 0000-0003-2990-9851 | 0009-0008-5805-282X | 0009-0009-1881-2123

KARADENİZ BÖLGESİ'NDEKİ BİR ÇOCUK VE ERGEN PSİKİYATRİSİ YATAKLI SERVİSİNDE AKUT VE UZAMIŞ YATIŞLARIN KLİNİK ÖZELLİKLERİNİN KARŞILAŞTIRILMASI

Uzman Dr. Oğuz Bilal KARAKUŞ*[1], Prof. Dr. İbrahim Selçuk ESİN[2], Prof. Dr. Onur Burak DURSUN[2], Arş. Gör. Dr. Ayşe Tuğçe UYSAL[2], Arş. Gör. Dr. Merve MENEMENCİOĞLU[2]

[1] Trabzon Kanuni Eğitim ve Araştırma Hastanesi
[2] Trabzon Üniversitesi
* Corresponding Author: Oğuz Bilal KARAKUŞ
bilal_k422@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Bu çalışmada, çocuk ve ergen psikiyatrisi yataklı servisindeki akut ve uzamış yatışların sosyodemografik, tanısal ve klinik özelliklerinin karşılaştırılması; yatış süresinin klinik şiddet, işlevsellik, tedavi yoğunluğu ve yatış sürecindeki klinik değişimle ilişkisinin incelenmesi amaçlanmıştır.

Yöntem: Retrospektif gözlemsel çalışmada, Ocak 2024–Ocak 2026 tarihleri arasında Trabzon Kanuni Eğitim ve Araştırma Hastanesi Çocuk ve Ergen Psikiyatrisi Yataklı Servisinde gerçekleşen 91 farklı hastaya ait 106 yatış değerlendirilmiştir. Yatışlar akut (≤30 gün; n=71) ve uzamış (>30 gün; n=35) olarak sınıflandırılmıştır. Sosyodemografik özellikler, psikiyatrik tanılar, kısıtlama gereksinimi, klorpromazin (CPZ) ve fluoksetin (FLX) eşdeğer dozları ile yatış ve taburculuk Klinik Global İzlenim-Hastalık Şiddeti (CGI-S) ve Çocuklar İçin Genel Değerlendirme Ölçeği (CGAS) puanları karşılaştırılmıştır. Tekrarlayan yatışların olası etkisi, yalnızca ilk yatışların değerlendirildiği duyarlılık analiziyle incelenmiştir.

Bulgular: Uzamış yatış grubunda psikotik, bipolar ve obsesif kompulsif bozukluklar, tıbbi komorbidite ile fiziksel ve kimyasal kısıtlama gereksinimi daha sık bulunurken; akut yatış grubunda depresif bozukluk ve borderline kişilik özellikleri daha yaygındır ($p<0,05$). Uzamış yatış grubunda başlangıç CGI-S puanı daha yüksek (5,52±0,63'e karşı 4,70±0,76), CGAS puanı ise daha düşüktür (27,94±10,39'a karşı 39,20±9,25; her ikisi $p<0,001$). Klinik iyileşme uzamış yatışlarda daha belirgindir (ΔCGI-S: 2,22'ye karşı 1,36; ΔCGAS: 29,34'e karşı 15,99; her ikisi $p<0,001$). Buna karşın taburculuk CGI-S ve CGAS puanları gruplar arasında anlamlı farklılık göstermemiştir ($p>0,05$). CPZ ve FLX eşdeğer dozları uzamış yatışlarda daha yüksek bulunmuştur (sırasıyla $p=0,004$ ve $p=0,015$). Yatış süresi başlangıç CGI-S ($r=0,507$) ve ΔCGAS ($r=0,532$) ile pozitif, başlangıç CGAS ($r=-0,540$) ile negatif korelasyon göstermiştir (tümü $p<0,001$). Duyarlılık analizinde temel bulgular büyük ölçüde korunmuştur.

Sonuç: Uzamış yatışlar daha ağır başlangıç psikopatolojisi, düşük işlevsellik ve yoğun müdahale gereksinimiyle ilişkili bulunmuştur. Bu grupta klinik ve işlevsel değişim daha belirgin olmasına rağmen taburculuk düzeylerinde akut yatışlarla istatistiksel olarak anlamlı farklılık saptanmamıştır. Bulgular, yatış süresinin başlangıçtaki klinik gereksinimler ve tedavi sürecindeki değişimle birlikte değerlendirilmesinin önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Çocuk ve ergen ruh sağlığı, yatış süresi, uzamış yatış, klinik şiddet, işlevsellik.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
80F264AA

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0000-0003-4820-1234

FEBRİL KONVÜLZİYONLU ÇOCUKLARDA İNFLAMASYON İNDEKSLERİNİN KOMPLİKE NÖBET ÖZELLİKLERİYLE İLİŞKİSİ

Doç. Dr. Fatih Mehmet Akif ÖZDEMİR*[1]
[1] Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi
* Corresponding Author: Fatih Mehmet Akif ÖZDEMİR
drfatihmehmetakif@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Febril konvülziyon ile başvuran çocuklarda inflamasyon indekslerinin komplike nöbet özellikleriyle ilişkisinin değerlendirilmesi amaçlandı.

Yöntem: Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesi çocuk nöroloji kliniğinde Ocak 2025-Ağustos 2026 arasında febril konvülsiyon tanısıyla yatırılarak izlenen çocuklar retrospektif incelendi. TKS değerleri kullanılarak inflamasyon indekslerinden Nötrofil / Lenfosit (NLR), Trombosit / Lenfosit (PLR), Nötrofil × Trombosit / Lenfosit (SII), Nötrofil × Monosit / Lenfosit (SIRI), Nötrofil × Monosit × Trombosit / Lenfosit (AISI), Lenfosit / Monosit (LMR), Nötrofil / (WBC − Nötrofil) (dNLR) hesaplandı. Hastaların demografik ve klinik verileri dosya bilgilerinden retrospektif olarak elde edildi. Başka kronik veya sistemik hastalığı olan hastalar çalışma dışı bırakıldı. Veriler, R 4.5.0 programlama dili ve Jamovi V2.7.6 istatistiksel analiz programı kullanılarak analiz edildi. Önem düzeyi $p<0.05$ olarak alındı.

Bulgular: Çalışmada yaş ortalaması 23.7±13.1 ay olan 40 hasta (%47.5'u kadın) değerlendirildi. Komplike febril konvülziyon geçiren grupta basit febril konvülziyon geçirenlere göre ortanca NLR değerlerinin istatistiksel olarak anlamlı yüksek (3.5/2) olduğu tespit edilmiştir ($p=0.030$; d=0.729, %95 GA [0.011: 1.437]). Basit febril konvülziyon grubunda ortalama dNLR değeri 1.6 iken komplike febril konvülziyon grubunda 2.8 olarak elde edilmiştir ($p=0.031$; d=-0.793, %95 GA [-1.504: -0.072]). NLR değişkeni için komplike febril konvülziyonu ayırt etmede istatistiksel olarak anlamlı bir AUC değeri bulunmuştur (AUC=0.724; $p=0.030$). NLR değerinin ≥ 2.7 olduğu durum komplike febril konvülziyona işaret etmektedir (Duyarlılık değeri %68.97, özgüllük değeri %81.82, PPV değeri %90.91 ve NPV değeri %50'dir). dNLR için komplike febril konvülziyonu ayırt etmede istatistiksel olarak anlamlı bir AUC değeri bulunmuştur (AUC=0.724; $p=0.030$). dNLR değerinin ≥ 1.9 olduğu durum komplike febril konvülziyona işaret etmektedir (Duyarlılık değeri %68.97, özgüllük değeri %72.73, PPV değeri %86.96 ve NPV değeri %47.06).

Sonuç: Febril konvülziyonlu çocuklarda NLR, dNLR'nin saptanan eşik değerlerin üzerinde olması (NLR için 2.7/dNLR için 1.9) komplike febril nöbet için öngördürücü olabilir, komplike febril nöbet gelişimi açısından daha uzun süre ve yakın takip edilmelidir.

Anahtar Kelimeler: İnflamasyon, febril nöbet, NLR, dNLR

ASSOCIATION OF INFLAMMATION INDICES WITH COMPLEX SEIZURE CHARACTERISTICS IN CHILDREN WITH FEBRILE SEIZURES

ABSTRACT

Objective: This study aimed to evaluate the relationship between inflammation indices and the characteristics of complicated seizures in children presenting with febrile convulsions.

Method: Children hospitalized and monitored with a diagnosis of febrile convulsion at the Selçuk University Faculty of Medicine Pediatric Neurology Clinic between January 2025 and August 2026 were retrospectively analyzed. Using complete blood count values, the following inflammation indices were calculated: NLR, PLR, SII, SIRI, AISI, LMR, dNLR. Demographic and clinical data were obtained retrospectively from patient records. Patients with other chronic or systemic diseases were excluded from the study. Data were analyzed using the R 4.5.0 programming language and the Jamovi V2.7.6 statistical analysis software. A p-value of <0.05 was considered statistically significant.

Results: The study evaluated 40 patients (47.5% female) with a mean age of 23.7 ± 13.1 months. Median NLR values were found to be statistically significantly higher in the group that experienced complicated febrile convulsions compared to the group that experienced simple febrile convulsions (3.5/2; $p=0.030$; d=0.729, 95% CI [0.011: 1.437]). The mean dNLR value was found to be 1.6 in the simple febrile convulsion group and 2.8 in the complex febrile convulsion group ($p=0.031$; d=-0.793, 95% CI [-1.504: -0.072]). A statistically significant AUC value was obtained for the NLR variable in distinguishing complex febrile convulsions (AUC=0.724; $p=0.030$). An NLR value of ≥ 2.7 indicates complex febrile convulsions (sensitivity: 68.97%, specificity: 81.82%, PPV: 90.91%, NPV: 50%). A statistically significant AUC value was also found for dNLR in distinguishing complex febrile convulsions (AUC=0.724; $p=0.030$). A dNLR value of ≥ 1.9 indicates complex febrile convulsions (sensitivity: 68.97%, specificity: 72.73%, PPV: 86.96%, NPV: 47.06%).

Conclusion: In children with febrile convulsions, NLR and dNLR values exceeding the identified thresholds may be predictive of complex febrile seizures; such patients should undergo close.

Keywords: Inflammation, febrile seizure, NLR, dNLR

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
820236C6

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-9763-5912

AİLEVİ AKDENİZ ATEŞİNDE KOLŞİSİN DİRENCİ İLE İLİŞKİLİ KLİNİK VE İNFLAMATUVAR ÖZELLİKLER

Dr. Öğr. Üyesi Duygu KURTULUS*[1], Doç. Dr. Başak ÇAKIR GÜNEY[2]
[1] Üsküdar Üniversitesi Tıp Fakültesi, Fiziksel Tıp ve Rehabilitasyon Anabilim Dalı, Memorial Ataşehir Hastanesi, İstanbul, Türkiye
[2] Üsküdar Üniversitesi Tıp Fakültesi, İç Hastalıkları Anabilim Dalı, Memorial Ataşehir Hastanesi, İstanbul, Türkiye
* Corresponding Author: Duygu KURTULUS
dygkurtulus@yahoo.com

ÖZET

Amaç: Kolşisin, ailevi Akdeniz ateşi (AAA) tedavisinin temelidir; ancak bazı hastalarda klinik yanıt yetersiz kalmaktadır. Bu çalışmada kolşisin yanıtı ile klinik ve inflamatuvar özellikler arasındaki ilişkinin, özellikle atak dışı inflamasyon açısından değerlendirilmesi amaçlandı. Yöntem: Kesitsel analize 78 erişkin AAA hastası dahil edildi. Hastalar veri setinde kayıtlı kolşisin yanıtına göre yanıtlı veya yanıtsız/dirençli olarak sınıflandırıldı. Atak sıklığı ve süresi ile atak ve atak dışı dönemdeki C-reaktif protein (CRP) ve serum amiloid A (SAA) düzeyleri karşılaştırıldı. Bağımsız ilişkiler çok değişkenli lojistik regresyon, atak dışı SAA'nın ayırt edici performansı ROC analizi ile değerlendirildi. Bulgular: On sekiz hasta (%23,1) kolşisine yanıtsızdı. Yıllık atak sıklığı gruplar arasında farklı değildi [6 (4,5–12) ve 6 (4–12); p=0,550], ancak atak süresi yanıtsız grupta daha uzundu [3 (3–3,75) ve 3 (2–3) gün; p=0,019]. Atak dışı SAA belirgin olarak daha yüksekti [39 (5,25–72,25) ve 4 (2–12) mg/L; p<0,001]. Çok değişkenli analizde atak dışı SAA, her 10 mg/L artış için kolşisin yanıtsızlığı ile bağımsız olarak ilişkiliydi (OR 1,63; %95 GA 1,22–2,18; p<0,001). ROC AUC 0,787 (%95 bootstrap GA 0,640–0,910) bulundu. Sonuç: Kolşisin yanıtsızlığı, atak sıklığından çok persistan ataklar arası inflamasyon ile ilişkili görünmektedir. Atak dışı SAA, yetersiz kolşisin yanıtının değerlendirilmesinde yararlı bir biyobelirteç olabilir.

Anahtar Kelimeler: Ailevi Akdeniz ateşi, kolşisin direnci, serum amiloid A, ataklar arası inflamasyon, kolşisin yanıtı

CLINICAL AND INFLAMMATORY FEATURES ASSOCIATED WITH COLCHICINE RESISTANCE IN FAMILIAL MEDITERRANEAN FEVER

ABSTRACT

Objective: Colchicine is the cornerstone of familial Mediterranean fever (FMF) treatment, yet some patients have an inadequate response. We investigated clinical and inflammatory features associated with colchicine response, focusing on inflammation between attacks. Methods: This cross-sectional analysis included 78 adults with FMF. Patients were classified according to the colchicine-response field recorded in the dataset as responsive or nonresponsive/resistant. Attack frequency and duration and C-reactive protein (CRP) and serum amyloid A (SAA) levels during and between attacks were compared. Independent associations were assessed by multivariable logistic regression, and the discriminatory performance of interattack SAA by receiver operating characteristic analysis. Results: Eighteen patients (23.1%) were nonresponsive to colchicine. Annual attack frequency did not differ between groups [6 (4.5–12) vs 6 (4–12); p=0.550], whereas attack duration was longer in nonresponders [3 (3–3.75) vs 3 (2–3) days; p=0.019]. Interattack SAA was markedly higher [39 (5.25–72.25) vs 4 (2–12) mg/L; p<0.001]. In multivariable analysis, each 10-mg/L increase in interattack SAA was independently associated with nonresponse (OR 1.63; 95% CI 1.22–2.18; p<0.001). The AUC was 0.787 (bootstrap 95% CI 0.640–0.910). Conclusion: Inadequate colchicine response appears to be associated more strongly with persistent interattack inflammation than with attack frequency. Interattack SAA may be useful when evaluating insufficient colchicine response.

Keywords: Familial Mediterranean feveR, colchicine resistance, serum amyloid A, interattack inflammation, colchicine response

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
821286A7

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-4444-475X

TİP 1 DİYABETLİ PEDİATRİK OLGULARDA REZİDÜEL B-HÜCRE FONKSİYONU İLE GLİSEMİK GÖSTERGELER ARASINDAKİ İLİŞKİ

Dr. Öğr. Üyesi Hasret ECEVİT ÖZTÜRK*[1], Doç. Dr. Menderes Yusuf TERZİ[2], Doç. Dr. Özhan ORHAN[3], Uzman Dr. Yusuf ALAKAŞ[4]

[1] Mardin Artuklu Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji Anabilim Dalı, Mardin
[2] Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyoloji Anabilim Dalı, Hatay
[3] Mardin Artuklu Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı, Mardin
[4] Mardin Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Çocuk Sağlığı ve Hastalıkları Anabilim Dalı, Mardin
* Corresponding Author: Hasret ECEVİT ÖZTÜRK
hecevitx@gmail.com

ÖZET

Giriş ve Amaç: Tip 1 diyabet (T1D), pankreatik β-hücrelerin immün aracılı hasarı sonucu endojen insülin sekresyonunun azaldığı kronik bir hastalıktır. Bu çalışmada, pediatrik T1D olgularında rezidüel β-hücre fonksiyonunun göstergesi olan C-peptid düzeyleri ile demografik yaş ve biyokimyasal serum glukoz ve HbA1c değerleri arasındaki ilişkilerin istatistiksel olarak değerlendirilmesi amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: Bu retrospektif çalışmada, Mardin Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde T1D tanısıyla takip edilen 18 yaş altı 48 pediatrik olguya ait demografik ve biyokimyasal veriler değerlendirildi. Sürekli değişkenler medyan (minimum–maksimum), kategorik değişkenler ise sayı ve yüzde [n (%)] olarak sunuldu. Parametreler arasındaki ilişkiler Spearman korelasyon analizi ile incelendi. İstatistiksel analizler GraphPad Prism (version 8) yazılımı kullanılarak gerçekleştirildi.

Bulgular: C-peptid düzeyleri ile yaş, serum glukoz ve HbA1c değerleri arasında istatistiksel olarak anlamlı negatif korelasyon saptandı ($p<0,05$). Ayrıca HbA1c düzeyleri ile yaş ve serum glukoz düzeyleri arasında istatistiksel olarak anlamlı pozitif korelasyon belirlendi ($p<0,05$).

Sonuç: Çalışmamız, T1D'li çocuklarda rezidüel β-hücre fonksiyonunun yaş ve glisemik göstergelerle anlamlı düzeyde ilişkili olduğunu ortaya koymuştur. Bu bulgular, endojen insülin sekresyonu ile glisemik kontrol arasındaki ilişkinin klinik önemini vurgularken, yaşla ilişkili farklılıkların gözetildiği bireyselleştirilmiş izlem ve tedavi yaklaşımlarının gerekliliğine işaret etmektedir. Bu bağlamda, optimal glisemik kontrolün sağlanması ve sürdürülebilirliğinde düzenli klinik izlemin güçlendirilmesi, diyabet teknolojilerine erişimin kolaylaştırılması ve bu teknolojilerin etkin kullanımının desteklenmesi, bütüncül pediatrik diyabet yönetiminin temel öncelikleri arasında yer almalıdır.

Anahtar Kelimeler: Tip 1 Diyabet, C-peptid, Glukoz, HbA1c

ASSOCIATION BETWEEN RESIDUAL B-CELL FUNCTION AND GLYCEMIC MARKERS IN CHILDREN WITH TYPE 1 DIABETES

ABSTRACT

Introduction and Aim: Type 1 diabetes (T1D) is a chronic disease characterized by reduced endogenous insulin secretion resulting from immune-mediated destruction of pancreatic β-cells. This study aimed to statistically evaluate the associations between C-peptide levels, an indicator of residual β-cell function, and age, serum glucose, and HbA1c levels in pediatric patients with T1D.

Materials and Methods: In this retrospective study, demographic and biochemical data from 48 pediatric patients under 18 years of age with T1D who were followed at Mardin Training and Research Hospital were evaluated. Continuous variables were presented as median (minimum–maximum), while categorical variables were expressed as number and percentage [n (%)]. Associations between parameters were assessed using Spearman's rank correlation analysis. Statistical analyses were performed using GraphPad Prism software (version 8).

Results: Statistically significant negative correlations were observed between C-peptide levels and age, serum glucose, and HbA1c levels ($p<0.05$). Additionally, statistically significant positive correlations were found between HbA1c levels and both age and serum glucose levels ($p<0.05$).

Conclusion: Our study demonstrated that residual β-cell function is significantly associated with age and glycemic parameters in children with T1D. These findings highlight the clinical importance of the relationship between endogenous insulin secretion and glycemic control, while emphasizing the need for individualized monitoring and treatment strategies that account for age-related differences. In this context, strengthening regular clinical follow-up, facilitating access to diabetes technologies, and supporting their effective use should be among the key priorities of comprehensive pediatric diabetes management to achieve and maintain optimal glycemic control.

Keywords: Type 1 Diabetes, C-peptide, Glucose, HbA1c.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
832503CE

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-0755-5338

ŞANLIURFA EĞİTİM VE ARAŞTIRMA HASTANESİ'NDE FETAL KALPTE TEK EKOJEN ODAK İLE İKİ VEYA DAHA FAZLA EKOJEN ODAĞIN PERİNATAL SONUÇLAR AÇISINDAN KARŞILAŞTIRILMASI: TEK MERKEZLİ RETROSPEKTİF ÇALIŞMA

Uzman Dr. Deniz TAŞDEMİR*[1]
[1] Şanlıurfa Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Deniz TAŞDEMİR
tasdemir_deniz1982@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Bu çalışmanın amacı, Şanlıurfa Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde fetal kalpte tek ekojen odak ile iki veya daha fazla ekojen odak saptanan olguların perinatal sonuçlar açısından karşılaştırılmasıdır.

Yöntem: Bu retrospektif çalışmaya, Şanlıurfa Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde fetal intrakardiyak ekojen odak saptanan toplam 81 gebe dahil edildi. Olgular, tek ekojen odak bulunanlar (n=64) ve iki veya daha fazla ekojen odak bulunanlar (n=17) olmak üzere iki gruba ayrıldı. Maternal yaş, gravida, parite, tanı anındaki gebelik haftası, doğumdaki gebelik haftası, doğum şekli, APGAR skorları, doğum ağırlığı, prenatal anomali saptanma oranı ve yenidoğan yoğun bakım ünitesi ihtiyacı açısından gruplar karşılaştırıldı.

Bulgular: Maternal yaş, gravida, parite ve tanı anındaki gebelik haftası açısından gruplar arasında anlamlı fark saptanmadı. İki veya daha fazla ekojen odak bulunan grupta doğumdaki gebelik haftası anlamlı olarak daha düşük bulundu (37.2±2.0 hafta vs 38.3±1.5 hafta, p=0.012). Bu grupta 5. dakika APGAR skoru daha düşük (p=0.041), doğum ağırlığı daha az (2896±472 g vs 3198±398 g, p=0.004) ve yenidoğan yoğun bakım ünitesi yatış oranı daha yüksek idi (%29.4 vs %7.8, p=0.014). Prenatal anomali saptanma oranı iki veya daha fazla ekojen odak bulunan olgularda daha yüksek olmasına rağmen bu fark istatistiksel anlamlılığa ulaşmadı (%17.6 vs %3.1, p=0.060). Preterm doğum (%29.4 vs %7.8, p=0.014), düşük doğum ağırlığı (%23.5 vs %6.3, p=0.021) ve bileşik advers perinatal sonuç oranı (%35.3 vs %10.9, p=0.016) iki veya daha fazla ekojen odak bulunan grupta anlamlı olarak daha yüksekti.

Sonuç: Fetal kalpte iki veya daha fazla ekojen odak saptanan olgularda, tek ekojen odak bulunanlara kıyasla daha düşük doğum haftası, daha düşük doğum ağırlığı, daha düşük 5. dakika APGAR skoru ve daha yüksek yenidoğan yoğun bakım ihtiyacı izlenmiştir. Ayrıca bu grupta preterm doğum, düşük doğum ağırlığı ve bileşik advers perinatal sonuç oranları daha yüksektir. Bu bulgular, iki veya daha fazla intrakardiyak ekojen odak varlığının daha dikkatli obstetrik ve neonatal izlem gerektirebileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: İntrakardiyak ekojen odak, fetal kalp, prenatal ultrasonografi, perinatal sonuçlar, yenidoğan yoğun bakım

COMPARISON OF PERINATAL OUTCOMES BETWEEN A SINGLE ECHOGENIC FOCUS AND TWO OR MORE ECHOGENIC FOCI IN THE FETAL HEART AT SANLIURFA TRAINING AND RESEARCH HOSPITAL: A SINGLE-CENTER RETROSPECTIVE STUDY

ABSTRACT

Objective: To compare perinatal outcomes between fetuses with a single intracardiac echogenic focus and those with two or more echogenic foci at Sanliurfa Training and Research Hospital.

Methods: This retrospective study included a total of 81 pregnancies with fetal intracardiac echogenic focus detected at Sanliurfa Training and Research Hospital. The cases were divided into two groups: single echogenic focus (n=64) and two or more echogenic foci (n=17). The groups were compared in terms of maternal age, gravidity, parity, gestational age at diagnosis, gestational age at delivery, mode of delivery, APGAR scores, birth weight, prenatal anomaly detection rate, and need for neonatal intensive care unit admission.

Results: There were no significant differences between the groups regarding maternal age, gravidity, parity, or gestational age at diagnosis. The gestational age at delivery was significantly lower in the group with two or more echogenic foci (37.2±2.0 weeks vs 38.3±1.5 weeks, p=0.012). This group also had a lower 5-minute APGAR score (p=0.041), lower birth weight (2896±472 g vs 3198±398 g, p=0.004), and a higher rate of neonatal intensive care unit admission (29.4% vs 7.8%, p=0.014). Although the prenatal anomaly detection rate was higher in fetuses with two or more echogenic foci, the difference did not reach statistical significance (17.6% vs 3.1%, p=0.060). Preterm delivery (29.4% vs 7.8%, p=0.014), low birth weight (23.5% vs 6.3%, p=0.021), and composite adverse perinatal outcome (35.3% vs 10.9%, p=0.016) were significantly more frequent in the group with two or more echogenic foci.

Conclusion: Fetuses with two or more intracardiac echogenic foci had lower gestational age at delivery, lower birth weight, lower 5-minute APGAR scores, and higher neonatal intensive care unit admission rates compared with those with a single echogenic focus. In addition,

preterm delivery, low birth weight, and composite adverse perinatal outcomes were more common in this group. These findings suggest that the presence of two or more intracardiac echogenic foci may warrant closer obstetric and neonatal surveillance.

Keywords: Intracardiac echogenic focus, fetal heart, prenatal ultrasonography, perinatal outcomes, neonatal intensive care

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
83D3D68F

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-8678-4605

DİYABET PREVELANSI İLE ANTİDİYABETİK İLAÇ KULLANIMININ ARASINDAKİ İLİŞKİ VE SAĞLIK HARCAMALARININ ROLÜ

Doç. Dr. Muammer BİLİCİ*[1]
[1] Bülent Ecevit Üniversitesi Tıp Fakültesi İç Hastalıkları AD
* Corresponding Author: Muammer BİLİCİ
drmbilici@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Bu araştırmada, diyabet prevelansı ile antidiyabetik ilaç kullanımının arasındaki ilişkinin zaman içerisindeki değişimi ve sağlık harcamaları ile ilişkisinin araştırılması amaçlandı.

Yöntem: Araştırmada Dünya Sağlık Örgütü (WHO) ve Türkiye Sağlık Bakanlığı tarafından sağlanan 2007-2023 tarihlerine ilişkin veriler analiz edildi. Araştırmanın popülasyon düzeyinde olması ve herhangi bir istatistiki birim üzerinden olmaması nedeniyle, örneklem büyüklüğü analizi yapılmadı. Araştırmada öncül olarak bağımlı değişken diyabet prevelansı, bağımsız değişkenler ise anti-diyabet ilaç kullanımı ve sağlık harcamaları olarak seçildi.

Bulgular: Anti-diyabetik ilaç kullanımı yıllara göre artış trendine sahipken, 2021 yılında artış hızı düşmüş ve 2022 yılında nispeten azalışa geçmişti. Ancak incelenen 2007-2023 tarihleri arasında genel olarak ciddi ve sert bir artış trendi söz konusuydu. Diyabet prevelansı ise 2007 yılından itibaren sürekli bir artış trendine sahipti ve bu trend oldukça keskindi. diyabet prevelansı ile antidiyabetik ilaç kullanımı ($r=0.991$; $p<0.0$) ve sağlık harcamaları ($r=-0.712$; $p<0.01$) arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişki vardı. Bu ilişkiler anti-diyabetik ilaç kullanımı ile pozitif yönde, sağlık harcamaları ile negatif yöndeydi. çok boyutlu analizde anti-diyabetik ilaç kullanımının diyabet prevelansı ile arasındaki ilişki istatistiksel olarak anlamlıyken ($B=0.078$; $p<0.01$), sağlık harcamalarının etkisi istatistiksel olarak anlamlı değildi ($p>0.05$).

Sonuç: Tek değişkenli boyutta diyabet prevelansı arttıkça anti-diyabetik ilacının kullanımının artması, tedaviden çok şeker yönetimi ile ilgili olmasından ileri gelmektedir. Diğer bir ifadeyle, diyabet ilaçlarının tedavi gücünden ziyade, yönetim gücü olmasından ötürü, hastalıklı birey arttıkça, ilaç kullanımı da artmaktadır. Ancak sağlık harcamalarında tek boyutlu analizde anlamlı olan ilişkinin etki analizinde anlamsız olması, bu konuda yeterli önleme ve koruyucu hekimlik çalışmalarının yapılmadığına işaret etmektedir. Diğer bir ifadeyle, sağlık harcamalarının diyabete sebep olan faktörlerle mücadele konusunda yeterli olmadığı görülmektedir. Popülasyon düzeyinde hem ilaç kullanımının azaltılması, hem de diyabet ile daha etkili bir mücadelenin sağlanması için, sağlık harcamalarında diyabete sebep olan beslenme ve fiziksel aktivite başta olmak üzere, önleyici konulara ve bilgilendirme çalışmalarına daha fazla ağırlık verilmesinin yararlı olacağı öne sürülebilir.

Anahtar Kelimeler: Diyabet, anti-diyabet ilacı, sağlık harcamaları, popülasyon

THE RELATIONSHIP BETWEEN DIABETES PREVALENCE AND ANTI-DIABETIC DRUG USE, AND THE ROLE OF HEALTH EXPENDITURES

ABSTRACT

Objective: This study aimed to investigate the change over time in the relationship between diabetes prevalence and antidiabetic drug use, as well as the association with health expenditures.

Method: Data covering the period from 2007 to 2023, provided by the World Health Organization (WHO) and the Turkish Ministry of Health, were analyzed in this study. As the research was conducted at the population level rather than based on individual statistical units, no sample size analysis was performed. Diabetes prevalence was selected as the primary dependent variable, while anti-diabetic medication use and health expenditures were chosen as the independent variables.

Results: While the use of anti-diabetic medication showed an upward trend over the years, the rate of increase slowed in 2021, and a relative decline began in 2022. However, a significant and sharp upward trend was observed overall during the 2007–2023 period. Diabetes prevalence also exhibited a continuous and very sharp upward trend starting in 2007. Statistically significant relationships were found between diabetes prevalence and both anti-diabetic medication use ($r=0.991$; $p<0.01$) and health expenditures ($r=-0.712$; $p<0.01$). These relationships were positive with anti-diabetic medication use and negative with health expenditures. In the multivariate analysis, the relationship between anti-diabetic medication use and diabetes prevalence was statistically significant ($B=0.078$; $p<0.01$), whereas the effect of health expenditures was not statistically significant ($p>0.05$).

Conclusion: The observed increase in anti-diabetic medication use alongside rising diabetes prevalence—when analyzed as a single variable—stems from the fact that these drugs facilitate blood sugar management rather than curative treatment. In other words, because these medications serve a management function rather than a curative one, their usage rises in tandem with the number of affected individuals. However, the fact that the relationship found to be significant in the univariate analysis of health expenditures loses its significance in the

impact analysis suggests a lack of adequate prevention and preventive medicine initiatives in this area. Put differently, it appears that health expenditures are insufficient to address the underlying causes of diabetes. To reduce medication usage and combat diabetes more effectively at the population level, it is suggested that health spending should place greater emphasis on preventive measures and public awareness campaigns—particularly those targeting nutrition and physical activity, which are key drivers of the disease.

Keywords: Diabetes, anti-diabetic medication, health expenditures, population

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
858B6BB5

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Dahili Bilimler

ORCID: 0009-0004-9929-9571

SİLİKOZİS Mİ, SARKOİDOZ MU? TANIDA MESLEKİ ÖYKÜNÜN ÖNEMİ

Uzman Dr. Cigdem BASKARA*[1]
[1] Ankara Gazi Mustafa Kemal Mesleki ve Çevresel Hastalıklar Hastanesi
* Corresponding Author: Cigdem BASKARA
medgicrd@gmail.com

ÖZET

Giriş ve Amaç: Silikozis ve sarkoidoz farklı etiyolojik mekanizmalara sahip olmakla birlikte, silika maruziyeti bulunan bireylerde klinik, radyolojik ve histopatolojik bulgular açısından örtüşebilir. Silika maruziyeti ile ilişkili granülomatöz akciğer hastalığı, silikozis ve sarkoidoz ayrımında tanısal güçlük oluşturabilmektedir. Bu olgu ile uzun süreli mesleki silika maruziyeti bulunan ve sarkoidoz ile silikozis özelliklerinin örtüştüğü bir hastanın tanısal değerlendirmesinin sunulması amaçlanmıştır.

Olgu 49 yaşında erkek hasta, ellerde uyuşma, boyun ve bel ağrısı şikayetleri ile tetkik edilirken çekilen posteroanterior akciğer grafisinde bilateral hiler dolgunluk olması üzerine göğüs hastalıkları polikliniğine yönlendirilmiş. Göğüs hastalıkları tarafından değerlendirilen hastada bilgisayarlı toraks tomografisinde mediastinal 4cm çapa ulaşan lenfadenopatiler, her iki üst zonda yer yer birleşme eğiliminde olan konsolide alanlar ve özellikle üst zonlarda daha yaygın multiple milimetrik nodüller izlenmiş ve EBUS ile yapılan biyopside kronik non nekrotizan granülomatöz iltihap raporlandı. Serum anjiotensin dönüştürücü enzim düzeyi 104 U/L, 24 saatlik idrar kalsiyum düzeyi, solunum fonksiyon testleri ve difüzyon kapasitesi normal sınırlarda olan hastanın ayrıntılı meslek öyküsünde hastanın 20 yıldır dökümhanede, döküm malzemelerinin jet taşı ile taşlanması ve rötuşlanması işinde çalıştığı öğrenildi. Mevcut meslek öyküsü, klinik ve radyolojik bulgular doğrultusunda hasta silikosarkoidoz olarak değerlendirildi ve işten uzaklaşması önerilerek takibe alındı.

Tartışma ve Sonuç Silika maruziyeti olan olgularda granülomatöz akciğer hastalığı saptandığında, tablonun sadece klasik silikozis mi yoksa sarkoidoz ile bir örtüşme (silikosarkoidoz) mi olduğu sıklıkla karışmaktadır. Bu olguda uzun süreli mesleki maruziyet öyküsünün yanı sıra mediastinal lenfadenopatiler, üst zonlardaki radyolojik değişiklikler ve non-nekrotizan granülomatöz inflamasyon birlikte değerlendirilerek silikosarkoidoz düşünüldü. Olgu, granülomatöz akciğer hastalıklarının değerlendirilmesinde histopatolojik bulguların tek başına yeterli olmayabileceğini ve ayrıntılı mesleki öykünün klinik, radyolojik ve patolojik bulgularla birlikte değerlendirilmesinin önemini göstermektedir

Anahtar Kelimeler: Silikozis, Sarkoidoz, Mesleki Akciğer Hastalığı

SILICOSIS OR SARCOIDOSIS? THE IMPORTANCE OF OCCUPATIONAL HISTORY IN DIAGNOSIS

ABSTRACT

Introduction and Objective Although silicosis and sarcoidosis have distinct etiological mechanisms, they may overlap in terms of clinical, radiological, and histopathological findings in individuals with silica exposure. Silica-associated granulomatous lung disease can pose diagnostic challenges in distinguishing between silicosis and sarcoidosis. This case report aims to present the diagnostic evaluation of a patient with long-term occupational silica exposure who exhibited overlapping features of both sarcoidosis and silicosis.

Case A 49-year-old male patient was referred to the chest diseases outpatient clinic after bilateral hilar fullness was detected on a posteroanterior chest X-ray taken during the workup for complaints of hand numbness and neck and lower back pain. Upon evaluation by the chest diseases department, thoracic computed tomography revealed mediastinal lymphadenopathy (up to 4 cm in diameter), areas of consolidation showing a tendency to coalesce in both upper zones, and multiple millimetric nodules (more widespread in the upper zones); a biopsy performed via EBUS reported chronic non-necrotizing granulomatous inflammation. While the patient's serum angiotensin-converting enzyme level was 104 U/L, his 24-hour urinary calcium level, pulmonary function tests, and diffusion capacity were within normal limits; a detailed occupational history revealed that he had been working in a foundry for 20 years, grinding and retouching casting materials using a portable angle grinder. Based on the occupational history and clinical and radiological findings, the patient was diagnosed with silicosarcoidosis; he was advised to stop working in that environment and was placed under follow-up.

Discussion and Conclusion When granulomatous lung disease is detected in cases with silica exposure, it is often difficult to distinguish whether the clinical picture represents classic silicosis alone or an overlap with sarcoidosis (silicosarcoidosis). In this case, a diagnosis of silicosarcoidosis was considered based on the combined assessment of a history of long-term occupational exposure, mediastinal lymphadenopathy, radiological changes in the upper lung zones, and non-necrotizing granulomatous inflammation. This case demonstrates that histopathological findings alone may not be sufficient for the evaluation of granulomatous lung diseases and highlights the importance of integrating a detailed occupational history with clinical, radiological, and pathological findings.

Keywords: Silicosis, Sarcoidosis, Occupational Lung Disease

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
85B20C58

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Dahili Bilimler

ORCID:

TİRZEPATİD KULLANIMI SONRASINDA MULTİPL SKLEROZ TANISI: OLGU SUNUMU VE LİTERATÜR EŞLİĞİNDE NEDENSELLİK DEĞERLENDİRMESİ

Uzman Dr. Okan SÖKMEN*[1]
[1] Marmara Üniversitesi Hastanesi, Algoloji Bilim Dalı, İstanbul, Türkiye
* Corresponding Author: Okan SÖKMEN
drokansokmen@gmail.com

ÖZET

Giriş ve Amaç: Tirzepatid, GIP ve GLP-1 reseptörlerini aktive eden, obezite ve tip 2 diyabet tedavisinde kullanılan bir ajandır. GLP-1 temelli tedavilerin nöroimmün etkileri araştırılmakla birlikte, tirzepatidin santral sinir sistemi demiyelinizasyonu üzerindeki etkileri henüz net değildir. Bu bildiride, tirzepatid kullanımı sonrasında multipl skleroz (MS) tanısı alan bir olgunun sunulması ve olası nedensel ilişkinin literatür ışığında değerlendirilmesi amaçlandı. Bu kapsamda PubMed/MEDLINE veri tabanında "tirzepatide", "GLP-1 receptor agonists", "multiple sclerosis", "demyelination", "neuroinflammation" ve "remyelination" terimleriyle ilgili yayınlar tarandı.

Olgu Sunumu: Hashimoto tiroiditi bulunan 32 yaşındaki kadın hasta, ayaklardan başlayarak yükselen uyuşma ve sağ ayakta ağırlık hissiyle başvurdu. Semptomların başlangıcından önce yaklaşık iki ay boyunca haftada bir 5 mg tirzepatid kullandığı öğrenildi. Torakal MRG'de T5 düzeyinde kontrast tutan lezyon, beyin MRG'de periventriküler, jukstakortikal ve subkortikal T2 hiperintens lezyonlar saptandı. BOS'ta tip 2 oligoklonal bant pozitif, IgG indeksi normaldi. Anti-AQP4, anti-MOG, vaskülit ve enfeksiyon belirteçleri negatifti. Klinik, radyolojik ve laboratuvar bulgularıyla MS tanısı konuldu. Beş günlük intravenöz metilprednizolon tedavisiyle yakınmaları tamamen geriledi ve teriflunomid başlandı.

Tartışma: Tirzepatid maruziyeti ile ilk demiyelinizan atak arasındaki zamansal yakınlığa rağmen nedenselliği destekleyen doğrudan kanıt bulunmamaktadır. Deneysel çalışmalarda GLP-1 reseptör agonistlerinin antiinflamatuvar, nöroprotektif ve remiyelinizasyonu destekleyici etkileri bildirilmiştir. Klinik gözlemsel çalışmalar ve genetik epidemiyolojik analizler ise GLP-1 temelli tedavilerin MS riskini veya hastalık aktivitesini artırdığını gösteren tutarlı kanıt sunmamaktadır. Bununla birlikte, klinik veriler sınırlıdır ve büyük ölçüde tirzepatide özgü değildir. MS'in klinik başlangıç öncesinde subklinik seyredebilmesi de nedensellik değerlendirmesini güçleştirmektedir.

Sonuç: Mevcut kanıtlar, tirzepatidin MS gelişimini tetiklediğini desteklememektedir. Olgumuzdaki zamansal birlikteliğin tesadüfi olması daha olası görünmekte olup ilaç maruziyeti sonrasında gelişen demiyelinizan tablolar nedensellik açısından dikkatle değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Tirzepatid, Multipl skleroz, Demiyelinizasyon, GLP-1 reseptör agonistleri

MULTIPLE SCLEROSIS DIAGNOSED FOLLOWING TIRZEPATIDE USE: A CASE REPORT AND LITERATURE-BASED ASSESSMENT OF CAUSALITY

ABSTRACT

Introduction and Aim: Tirzepatide is a dual GIP and GLP-1 receptor agonist used to treat obesity and type 2 diabetes. Although the neuroimmune effects of GLP-1–based therapies have attracted increasing interest, their potential relationship with central nervous system demyelination remains unclear, particularly for tirzepatide. We report a patient diagnosed with multiple sclerosis (MS) following tirzepatide use and examine the available evidence for a possible causal relationship. Relevant publications were identified through a PubMed/MEDLINE search using the terms "tirzepatide," "GLP-1 receptor agonists," "multiple sclerosis," "demyelination," "neuroinflammation," and "remyelination."

Case Presentation: A 32-year-old woman with a history of Hashimoto's thyroiditis presented with ascending numbness beginning in her feet and a sensation of heaviness in her right foot. She reported using tirzepatide at a dose of 5 mg once weekly for approximately two months before symptom onset. Thoracic spinal MRI revealed an enhancing lesion at the T5 level, while brain MRI showed periventricular, juxtacortical, and subcortical T2-hyperintense lesions. Cerebrospinal fluid analysis demonstrated type 2 oligoclonal bands with a normal IgG index. Anti-AQP4 and anti-MOG antibodies were negative, as were investigations for vasculitic and infectious causes. MS was diagnosed based on the clinical, radiological, and laboratory findings. Her symptoms resolved completely after five days of intravenous methylprednisolone, and teriflunomide was initiated.

Discussion: Despite the temporal proximity between tirzepatide exposure and the first demyelinating episode, there is no direct evidence supporting a causal relationship. Experimental studies have reported anti-inflammatory, neuroprotective, and potentially remyelinating effects of GLP-1 receptor agonists. Clinical observational studies and genetic epidemiological analyses have not provided consistent evidence that GLP-1–based therapies increase MS risk or disease activity. However, clinical evidence remains limited and is largely not specific to

tirzepatide. Furthermore, MS may remain subclinical before the onset of neurological symptoms, making it difficult to establish a causal link based on the timing of drug exposure alone.

Conclusion: Current evidence does not support tirzepatide as a trigger for MS. The temporal association observed in our patient is more likely coincidental. Demyelinating events occurring after drug exposure should therefore be interpreted cautiously, with particular attention to the distinction between temporal association and causality.

Keywords: Tirzepatide, Multiple sclerosis, Demyelination, GLP-1 receptor agonists

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
889C2315

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

ORAL KAVİTE TÜMÖRLERİNDE HALP SKORUNUN BOYUN LENF NODU METASTAZI VE KANSERE ÖZGÜ SAĞKALIMLA İLİŞKİSİ

Dr. Öğr. Üyesi Serkan ŞERİFLER*[1], Dr. Mehmet Emin AK[2]
[1] Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi/Ankara Bilkent Şehir Hastanesi
[2] Ankara Bilkent Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Serkan ŞERİFLER
serkanserifler@gmail.com

ÖZET

Amaç: Oral kavite tümörlü hastalarda hemoglobin, albümin, lenfosit ve trombosit değerlerinden hesaplanan HALP skorunun patolojik servikal lenf nodu metastazı ve kansere özgü sağkalım ile ilişkisini araştırmak.

Gereç ve Yöntem: Altmış iki hastanın klinik ve laboratuvar verileri değerlendirildi. HALP dağılımları metastaz durumuna göre Mann–Whitney U testiyle karşılaştırıldı; ayırt edici performans ROC analiziyle, metastazla ilişki lojistik regresyonla incelendi. Kansere bağlı ölümler olay olarak kaydedildi; son takipte sağ olan hastaların sağkalım süreleri son kontrol tarihine kadar hesaplandı. Sağkalım analizlerinde Kaplan–Meier yöntemi, log-rank testi ve Cox regresyonu kullanıldı. HALP öncelikle sürekli değişken olarak ele alındı; ek karşılaştırmalarda örneklem medyanına göre iki gruba ayrıldı.

Bulgular: Medyan yaş 55 yıl idi. On sekiz hastada (%29,0) patolojik servikal metastaz saptandı. HALP medyanı metastaz bulunan ve bulunmayan hastalarda sırasıyla 5,44 ve 5,63 idi (p=0,561). ROC eğrisi altında kalan alan (AUC) 0,548 (%95 güven aralığı [GA] 0,388–0,703), klinik olarak nod negatif alt grupta ise 0,509 bulundu. Medyan takip süresi 34 ay olup 12 kansere bağlı ölüm gerçekleşti. Üç yıllık kansere özgü sağkalım tüm grupta %83,7, düşük ve yüksek HALP gruplarında sırasıyla %74,9 ve %92,7 idi (log-rank p=0,076). Sürekli HALP için hazard oranı (HR) 0,820 (%95 GA 0,628–1,071; p=0,146), yaşa göre düzeltilmiş HR 0,785 (%95 GA 0,590–1,043; p=0,095) olarak hesaplandı.

Sonuç: Bu hasta serisinde HALP skoru ile patolojik servikal metastaz veya kansere özgü sağkalım arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişki gösterilemedi. Düşük HALP grubunda gözlenen daha düşük sağkalım, sınırlı olay sayısı ve geniş güven aralıkları dikkate alınarak hipotez oluşturucu bir bulgu olarak değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Oral kavite tümörleri; HALP; boyun metastazı; kansere özgü sağkalım; prognostik biyobelirteç.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
8984D06C

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

SGLT-2 İNHİBİTÖRÜ KULLANAN TİP 2 DİYABETLİ HASTALARDA İDRAR KÜLTÜRÜ POZİTİFLİĞİ VE ÜROPATOJEN DAĞILIMI: TEK MERKEZLİ RETROSPEKTİF ÇALIŞMA

Dr. Öğr. Üyesi Emel ÇETİNKAYA*[1]
[1] Klu Tıp Fakültesi
* Corresponding Author: Emel ÇETİNKAYA
emelcetinkaya@klu.edu.tr

ÖZET

Amaç: Tip 2 diabetes mellitus (T2DM), idrar yolu enfeksiyonlarına yatkınlığın arttığı kronik hastalıklardan biridir. Sodyum-glukoz kotransporter-2 (SGLT-2) inhibitörleri, renal glukoz geri emilimini azaltarak glukozüriye neden olmaları sebebiyle genitoüriner enfeksiyonlar açısından klinik olarak dikkat çekmektedir. Bununla birlikte, bu ilaçlarla bakteriyel idrar yolu enfeksiyonları arasındaki ilişkiye ait veriler net değildir. Bu çalışmada, SGLT-2 inhibitörü kullanan T2DM hastalarında idrar kültürü pozitifliğinin ve kültürlerde izole edilen mikroorganizmaların dağılımının değerlendirilmesi amaçlandı. Gereç ve Yöntem: Ocak 2024-Ekim 2024 tarihleri arasında Kırklareli Eğitim ve Araştırma Hastanesine herhangi bir sebeple başvuran ve idrar kültürü istenen hastalar retrospektif olarak tarandı. Bu kayıtlar arasından T2DM tanısı bulunan ve SGLT-2 inhibitörü kullanan 88 farklı hasta çalışmaya dahil edildi. Hastaların yaş, cinsiyet, HbA1c düzeyi, kullandıkları SGLT-2 inhibitörü, idrar kültürü sonucu ve kültürde izole edilen mikroorganizmalar kaydedildi. Sürekli değişkenlerin karşılaştırılmasında Mann-Whitney U testi, kategorik değişkenlerin karşılaştırılmasında ki-kare testi kullanıldı. $p<0,05$ istatistiksel olarak anlamlı kabul edildi. Bulgular: Çalışmaya dahil edilen 88 hastanın 45'inde (%51,1) idrar kültüründe üreme saptanırken, 43'ünde (%48,9) üreme saptanmadı. Pozitif kültürlerde en sık izole edilen mikroorganizma Escherichia coli (%42,2) idi. Bunu ESBL pozitif E. coli (%37,8), Klebsiella spp. (%8,9), Candida spp. (%2,2) ve diğer mikroorganizmalar (%8,9) izledi. Kültür pozitifliği olan ve olmayan hastalar arasında yaş, cinsiyet ve HbA1c düzeyi açısından istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmadı ($p>0,05$). Kullanılan SGLT-2 inhibitörüne göre kültür pozitifliği açısından gözlenen farklılık da istatistiksel anlamlılığa ulaşmadı ($p=0,09$). Sonuç: SGLT-2 inhibitörü kullanan T2DM hastalarından klinik gereklilik nedeniyle alınan idrar kültürlerinde en sık izole edilen etkenler E. coli ve ESBL pozitif E. coli idi. Özellikle ESBL pozitif E. coli oranının yüksek olması, bu hasta grubunda dirençli gram-negatif üropatojenlerin göz önünde bulundurulması gerektiğini düşündürmektedir. Bulgularımız, üriner enfeksiyon düşünülen SGLT-2 inhibitörü kullanıcılarında uygun hastalarda kültür temelli değerlendirmenin önemini desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Tip 2 diabetes mellitus, SGLT-2 inhibitörleri, idrar kültürü, idrar yolu enfeksiyonu, ESBL

Anahtar Kelimeler: Tip 2 diabetes mellitus, SGLT-2 inhibitörleri, idrar kültürü, idrar yolu enfeksiyonu, ESBL

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
89F220F9

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

DİYABETİK NEFROPATİDE TANISAL YAKLAŞIMLAR: GELENEKSEL TESTLER, YENİ BİYOBELİRTEÇLER VE ANALİTİK YÖNTEMLER

Dr. Öğr. Üyesi Destan KALAÇAY*[1]
[1] Kafkas Üniversitesi
* Corresponding Author: Destan KALAÇAY
destankalacay@gmail.com

ÖZET

Diyabetik nefropati, diyabetes mellitusun böbrek yetmezliği ve kardiyovasküler hastalık yükünü artıran başlıca komplikasyonlarından biridir. Tanı; böbrek hasarının gösterilmesini, böbrek işlevinin değerlendirilmesini ve tabloyu açıklayabilecek başka bir böbrek hastalığının dışlanmasını gerektirir. İdrar albümin/kreatinin oranı ile tahmini glomerüler filtrasyon hızı klinik değerlendirmenin temelini oluşturur; ancak biyolojik değişkenlik, ölçüm yöntemlerindeki farklılıklar ve albüminürisiz seyreden olgular bu testlerin yorumunu güçleştirir. Sistatin C filtrasyonun daha doğru tahmin edilmesine katkı sağlar; görüntüleme ve böbrek biyopsisi ise seçilmiş hastalarda ek bilgi verir. Son yıllarda podosit ve tübül hasarını, inflamasyonu, endotel işlev bozukluğunu ve fibrozisi yansıtan protein belirteçleri ile dolaşımdaki ve idrardaki kodlamayan RNA'lar ve hücre dışı veziküller yoğun biçimde araştırılmaktadır. Bu derlemede yerleşik ve yeni tanısal yaklaşımlar, bunların ölçüm yöntemleri ve klinik kullanımını destekleyen kanıtlar ele alınmıştır. İmmünoassay, kütle spektrometrisi ve RT-qPCR gibi analitik platformlar standardizasyon gereksinimleri açısından karşılaştırılmış, tanısal ve prognostik performans arasındaki ayrım ile yeni testlerin rutin değerlendirmeye kattığı ek değer tartışılmıştır. Son olarak, rutin testleri, ayırıcı tanıyı ve yeni belirteçleri basamaklı biçimde bir araya getiren bir tanı algoritması önerilmiştir. Yeni biyobelirteçlerin kliniğe girebilmesi için tekrarlanabilir ölçüm yöntemleri, bağımsız validasyon ve hasta yönetimini iyileştirdiğine dair kanıt gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Diyabetik nefropati; Albüminüri; Sistatin C; Biyobelirteçler; Tanı yöntemleri

DIAGNOSTIC APPROACHES IN DIABETIC NEPHROPATHY: CONVENTIONAL TESTS, EMERGING BIOMARKERS, AND ANALYTICAL METHODS

ABSTRACT

Diabetic nephropathy is a major complication of diabetes mellitus and contributes substantially to kidney failure and cardiovascular morbidity. Diagnosis requires evidence of kidney damage, an estimate of kidney function, and exclusion of other kidney diseases that could explain the presentation. The urinary albumin-to-creatinine ratio and estimated glomerular filtration rate remain the foundation of clinical assessment, yet biological variability, differences between measurement methods, and nonalbuminuric presentations complicate their interpretation. Cystatin C improves the estimation of filtration, and imaging and kidney biopsy add information in selected patients. Recent work has focused on protein markers of podocyte and tubular injury, inflammation, endothelial dysfunction, and fibrosis, and on circulating and urinary noncoding RNAs and extracellular vesicles. This narrative review examines established and emerging diagnostic approaches, the methods used to measure them, and the evidence behind their clinical use. Immunoassays, mass spectrometry, and reverse transcription quantitative polymerase chain reaction are compared with respect to their standardization requirements, and the distinction between diagnostic and prognostic performance is discussed together with the incremental value of new tests over routine assessment. Finally, a stepwise diagnostic algorithm is proposed that combines routine tests, differential diagnosis, and novel markers. Clinical adoption of new biomarkers will require reproducible assays, independent validation, and evidence that testing improves patient management.

Keywords: Diabetic nephropathy; Albuminuria; Cystatin C; Biomarkers; Diagnostic methods

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
8AFAED6C

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

KENDİNE ZARAR VERME DAVRANIŞI NEDENİYLE ACİL SERVİSE BAŞVURAN ÇOCUK VE ERGENLERİN KLİNİK VE PSİKİYATRİK ÖZELLİKLERİNİN RETROSPEKTİF DEĞERLENDİRİLMESİ

Dr. Öğr. Üyesi Esra HOŞOĞLU*[1]
[1] Karadeniz Teknik Üniversitesi Tıp Fakültesi
* Corresponding Author: Esra HOŞOĞLU
dr.esrahosoglu@gmail.com

ÖZET

Giriş ve Amaç: Kendine zarar verme davranışı (KZVD), intihar niyetinden bağımsız olarak bireyin kendisine kasıtlı biçimde zarar vermesini kapsayan, çocuk ve ergenlerde önemli bir halk sağlığı sorunudur. Psikiyatrik bozukluklar ve psikososyal stresörlerle ilişkili olabilmektedir. Bu çalışmada, KZVD nedeniyle acil servise başvuran çocuk ve ergenlerin klinik ve psikiyatrik özelliklerinin retrospektif olarak değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem: 1 Ağustos 2025–31 Temmuz 2026 tarihleri arasında Karadeniz Teknik Üniversitesi Tıp Fakültesi Çocuk Acil Servisine KZVD nedeniyle başvuran ve çocuk psikiyatrisi konsültasyonu istenen hastaların tıbbi kayıtları retrospektif olarak incelendi. Yaş, cinsiyet, kendine zarar verme yöntemi, psikiyatrik tanılar ve klinik değerlendirme sonuçları kaydedildi. Veriler tanımlayıcı istatistiklerle analiz edilerek kategorik değişkenler sayı ve yüzde, sürekli değişkenler ortalama ve standart sapma olarak sunuldu. Bulgular: Çalışmaya 37 çocuk ve ergen dahil edildi. Yaş ortalaması 15,51±1,71 yıl olup %73,0'ı kızdı. Davranışların %54,1'i intihar niyetiyle, %40,5'i intihar niyeti olmaksızın gerçekleşmiş, %5,4'ünde ise intihar niyeti belirlenememişti. En sık kullanılan yöntem ilaç alımı (%75,7), en sık bildirilen tetikleyici faktör aile içi tartışmaydı (%45,9). En sık saptanan psikiyatrik tanı depresif bozukluktu (%67,6). Kontrol başvuru kaydı olanların oranı %45,9'du. Sonuç: Kendine zarar verme davranışı nedeniyle acil servise başvuran olgularda kız cinsiyet, ilaç alımı ve aile içi çatışmalar öne çıkmaktadır. Depresif bozukluklar en sık görülen psikiyatrik tanıyı oluşturmaktadır. Bulgular, intihar niyetinden bağımsız olarak tüm kendine zarar verme davranışlarında kapsamlı psikiyatrik değerlendirme ve uygun izlemin önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kendine zarar verme davranışı; Çocuk ve ergen; Acil servis; Psikiyatrik bozukluklar; İntihar girişimi.

RETROSPECTIVE EVALUATION OF CLINICAL AND PSYCHIATRIC CHARACTERISTICS OF CHILDREN AND ADOLESCENTS PRESENTING TO THE EMERGENCY DEPARTMENT DUE TO SELF-HARM

ABSTRACT

Introduction and Objective: Self-harm, defined as intentional harm to oneself regardless of suicidal intent, is an important public health concern among children and adolescents. It may be associated with psychiatric disorders and psychosocial stressors. This study aimed to retrospectively evaluate the clinical and psychiatric characteristics of children and adolescents presenting to the emergency department due to self-harm. Materials and Methods: Medical records of patients who presented to the Pediatric Emergency Department of Karadeniz Technical University Faculty of Medicine due to self-harm and were referred for child and adolescent psychiatric consultation between August 1, 2025 – July 31, 2026 were retrospectively reviewed. Data on age, sex, methods of self-harm, psychiatric diagnoses, and clinical assessment outcomes were collected. Descriptive statistical analyses were performed, with categorical variables presented as frequencies and percentages and continuous variables as means and standard deviations. Results: A total of 37 children and adolescents were included in the study. The mean age was 15.51 ± 1.71 years, and 73.0% were female. Of the self-harm episodes, 54.1% involved suicidal intent, 40.5% occurred without suicidal intent, and suicidal intent could not be determined in 5.4%. Medication ingestion was the most common method (75.7%), while family conflicts were the most frequently reported precipitating factor (45.9%). Depressive disorders were the most common psychiatric diagnoses (67.6%). Follow-up visit records were documented in 45.9% of patients. Conclusion: Female sex, medication ingestion, and family conflicts were prominent characteristics among children and adolescents presenting to the emergency department due to self-harm. Depressive disorders were the most frequently identified psychiatric diagnoses. These findings highlight the importance of comprehensive psychiatric assessment and appropriate follow-up for all children and adolescents presenting with self-harm, regardless of suicidal intent.

Keywords: Self-harm; Child and adolescent; Emergency department; Psychiatric disorders; Suicide attempt.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
8BE76922

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

TÜRKİYE KAYNAKLI KULAK BURUN BOĞAZ YAYINLARININ 2025 YILI PROFİLİ: PUBMED TABANLI BİBLİYOMETRİK BİR İNCELEME

Uzman Dr. Mustafa Emrah KINAL*[1]
[1] Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Sultan 2.Abdülhamid Han Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Mustafa Emrah KINAL
emrahkinal@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Bu çalışmanın amacı, 2025 yılı bibliyografik yayın tarihine sahip ve ilk yazarı Türkiye'deki bir kulak burun boğaz (KBB) birimine bağlı PubMed yayınlarının alt alan, yayın türü, dergi, Science Citation Index Expanded (SCIE) kapsamı ve Journal Citation Reports (JCR) quartile dağılımlarını incelemektir.

Yöntem: Kesitsel ve tanımlayıcı olarak tasarlanan bu bibliyometrik çalışmada PubMed/MEDLINE 22 Ağustos 2026 tarihinde tarandı. PubMed tarih sorgusunun elektronik ve basılı yayın tarihlerini birlikte kapsaması nedeniyle, nihai yıl kohortu yalnızca bibliyografik Publication Date alanı 2025 olan kayıtlarla sınırlandırıldı. İlk yazar adresinde Türkiye ifadesi ile açık bir KBB/ENT/otolaringoloji birimi bulunan yayınlar dahil edildi. Yayınlar başlık ve gerektiğinde özetlerine göre KBB alt alanlarına ayrıldı; rinoplasti ve septorinoplasti yayınları fasiyal plastik cerrahi altında sınıflandırıldı. Dergiler 2025 JCR verileri kullanılarak SCIE kapsamı ve quartile değerleri açısından değerlendirildi. Veriler sayı ve yüzde olarak sunuldu.

Bulgular: İlk PubMed sorgusunda 710 kayıt değerlendirildi ve 381 yayın dahil edilme ölçütlerini karşıladı. Yayınların 340'ı (%89,2) özgün araştırma/teknik makaleydi. En fazla yayın otoloji-nörotoloji-odyoloji (n=121; %31,8), rinoloji (n=59; %15,5), baş-boyun cerrahisi (n=47; %12,3), pediatrik KBB (n=46; %12,1) ve larengoloji-ses-yutma (n=43; %11,3) alanlarındaydı. Toplam 308 yayın (%80,8) SCIE kapsamındaki dergilerde yayımlanmıştı. Tüm yayınların 118'i (%31,0) Q1, 88'i (%23,1) Q2, 97'si (%25,5) Q3 ve 75'i (%19,7) Q4 dergilerde yer alırken üç yayının (%0,8) quartile değeri bulunmuyordu. Q1 ve Q2 yayınların toplam oranı %54,1'di.

Sonuç: Türkiye kaynaklı KBB yayınlarının 2025 yılında ağırlıklı olarak özgün araştırmalardan oluştuğu, otoloji-nörotoloji-odyoloji ve rinolojide yoğunlaştığı ve büyük bölümünün SCIE kapsamındaki dergilerde yayımlandığı görüldü. Yayınların yarısından fazlasının Q1 veya Q2 dergilerde yer alması, uluslararası görünürlüğün güçlü olduğuna işaret etmektedir. Alt dallar arasındaki farklılıklar, gelecekteki araştırma önceliklerinin ve yayın stratejilerinin belirlenmesinde yol gösterici olabilir.

Anahtar Kelimeler: Bibliyometri, kulak burun boğaz hastalıkları, Türkiye, PubMed, Journal Citation Reports

THE 2025 PROFILE OF OTORHINOLARYNGOLOGY PUBLICATIONS FROM TURKIYE: A PUBMED-BASED BIBLIOMETRIC ANALYSIS

ABSTRACT

Objective: This study aimed to evaluate the distributions of PubMed-indexed publications with a bibliographic publication date of 2025 and a first author affiliated with an otorhinolaryngology (ORL) department in Türkiye according to subspecialty, publication type, journal, Science Citation Index Expanded (SCIE) coverage, and Journal Citation Reports (JCR) quartile.

Methods: This cross-sectional descriptive bibliometric study searched PubMed/MEDLINE on August 22, 2026. Because PubMed date queries encompass both electronic and print publication dates, the final annual cohort was restricted to records with a bibliographic publication date of 2025. Publications were included if the first author's affiliation explicitly indicated both Türkiye and an ORL/ENT/otolaryngology department. Publications were categorized into ORL subspecialties based on their titles and, when necessary, abstracts; rhinoplasty and septorhinoplasty studies were classified under facial plastic surgery. Journals were evaluated for SCIE coverage and quartile ranking using the 2025 JCR data. Data were presented as numbers and percentages.

Results: Of the 710 records assessed in the initial PubMed search, 381 met the eligibility criteria. Among these publications, 340 (89.2%) were original research or technical articles. The most frequently represented subspecialties were otology–neurotology–audiology (n=121; 31.8%), rhinology (n=59; 15.5%), head and neck surgery (n=47; 12.3%), pediatric otorhinolaryngology (n=46; 12.1%), and laryngology–voice–swallowing (n=43; 11.3%). Overall, 308 publications (80.8%) appeared in SCIE-indexed journals. Of all publications, 118 (31.0%) were published in Q1 journals, 88 (23.1%) in Q2 journals, 97 (25.5%) in Q3 journals, and 75 (19.7%) in Q4 journals; three publications (0.8%) had no available quartile ranking. Together, Q1 and Q2 publications accounted for 54.1% of the total.

Conclusion: Otorhinolaryngology publications from Türkiye in 2025 consisted predominantly of original research and were concentrated mainly in otology–neurotology–audiology and rhinology. Most were published in SCIE-indexed journals, and more than half appeared in Q1 or Q2 journals, indicating strong international visibility. Differences among subspecialties may help guide future research priorities and publication strategies.

Keywords: Bibliometrics, otorhinolaryngologic diseases, Turkiye, PubMed, Journal Citation Reports

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
8C90FB1B

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0001-8378-1233

OTOİMMÜN NODOPATİLERDE NÖROPATİK AĞRI: ANTİKORA ÖZGÜ FENOTİPLER, OLASI MEKANİZMALAR VE TEDAVİLER

Uzman Dr. Okan SÖKMEN*[1]
[1] Atatürk Sanatoryum Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Ankara, Türkiye
* Corresponding Author: Okan SÖKMEN
drokansokmen@gmail.com

ÖZET

Giriş: Nöropatik ağrı, antikorla tanımlanan otoimmün nodopatilerin önemli ancak yeterince üzerinde durulmayan bir klinik özelliğidir. Ağrı, kas güçsüzlüğünden önce başlayabilir, hastalığın erken dönemindeki başlıca yakınma olabilir veya nörolojik bulgulardaki düzelmeye rağmen devam edebilir. Bu derlemede neurofascin-155 (NF155), contactin-1 (CNTN1), contactin-ilişkili protein-1 (CASPR1) ve pan-neurofascin (Pan-NF) ile ilişkili otoimmün nodopatilerde nöropatik ağrının klinik özellikleri, olası mekanizmaları ve tedaviye yanıtı antikor alt tiplerine göre değerlendirilmiştir.

Yöntem: PubMed, Scopus ve Web of Science veri tabanlarında otoimmün nodopatilerde nöropatik ağrı, ağrı mekanizmaları ve tedaviyi ele alan çalışmalar tarandı. Elde edilen veriler antikor alt tiplerine göre gruplandırılarak ağrının sıklığı, ortaya çıkış zamanı, klinik özellikleri, olası mekanizmaları ve tedaviye yanıtı açısından değerlendirildi.

Bulgular: Nöropatik ağrının sıklığı ve klinik özellikleri antikor alt tiplerine göre farklılık göstermektedir. Şiddetli nöropatik ağrı ile en belirgin ilişki CASPR1 nodopatisinde görülmektedir. Bu hastalarda ağrı kas güçsüzlüğünden önce başlayabilmekte ve hastalığın erken dönemindeki en belirgin yakınma olabilmektedir. Bir kohortta izole CASPR1-IgG pozitif hastaların %88'inde şiddetli nöropatik ağrı bildirilirken, CASPR1/CNTN1 kompleksine karşı antikor bulunan hastalarda bu oran %33 olarak bildirilmiştir. CASPR1 antikorlarının dorsal kök ganglionundaki duysal nöronlara da bağlanması, bu hastalardaki belirgin ağrının yalnızca paranodal bozulmayla açıklanamayabileceğini düşündürmektedir. CNTN1 nodopatisinde nöropatik ağrı hastaların yaklaşık %50–75'inde bildirilmiş, yanıcı ağrı ve ağrılı parestezilerin bazı hastalarda motor güçsüzlükten haftalar önce başlayabildiği gösterilmiştir. NF155 nodopatisinde ağrı daha değişken bir özellik gösterirken, Pan-NF nodopatisinde hızla ilerleyen ağır motor bulgular nedeniyle geri planda kalabilmektedir. Nöropatik ağrının gelişiminde nodo-paranodal yapının bozulması, duysal iletimdeki değişiklikler, duysal nöron disfonksiyonu, kompleman aracılı hasar ve aksonal hasar rol oynayabilir. İntravenöz immünoglobuline yanıt, özellikle IgG4 aracılı nodopatilerde sıklıkla yetersizdir. Rituksimab başta olmak üzere etkili immünoterapi sonrasında nöropatik ağrıda düzelme bildirilmiş olmakla birlikte, doğrudan ağrı üzerine odaklanan tedavi verileri sınırlıdır.

Tartışma: Nöropatik ağrı, otoimmün nodopatilerde yalnızca hastalığa eşlik eden ikincil bir bulgu olarak değerlendirilmemelidir. Ağrının sıklığı, ortaya çıkış zamanı ve özellikleri hedeflenen antikora göre değişebilir ve tanıda yol gösterici olabilir. Özellikle kas güçsüzlüğünden önce başlayan şiddetli nöropatik ağrı, CASPR1 veya CNTN1 antikorları açısından önemli bir klinik ipucu olabilir. Bununla birlikte, mevcut veriler çoğunlukla küçük ve heterojen çalışmalara dayanmaktadır. Ağrının standart yöntemlerle değerlendirildiği ve tedaviye yanıtının ayrıca izlendiği prospektif çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: otoimmün nodopati, nöropatik ağrı, NF155, CNTN1, CASPR1, pan-neurofascin, immünoterapi.

NEUROPATHIC PAIN IN AUTOIMMUNE NODOPATHIES: ANTIBODY-SPECIFIC PHENOTYPES, PROPOSED MECHANISMS, AND TREATMENTS

ABSTRACT

Introduction: Neuropathic pain is an important but under-recognised feature of antibody-defined autoimmune nodopathies. It may precede weakness, become the predominant symptom early in the disease course, or persist despite neurological improvement. This review evaluates the clinical features, proposed mechanisms, and treatment response of neuropathic pain across neurofascin-155 (NF155), contactin-1 (CNTN1), contactin-associated protein-1 (CASPR1), and pan-neurofascin (Pan-NF) autoimmune nodopathies.

Methods: PubMed, Scopus, and Web of Science were searched for studies addressing neuropathic pain, pain mechanisms, and treatment in autoimmune nodopathies. Evidence was grouped by antibody subtype and evaluated according to pain frequency, timing, clinical characteristics, proposed mechanisms, and treatment response.

Results: The frequency and clinical characteristics of neuropathic pain differed across antibody subtypes. The strongest association with severe neuropathic pain was observed in CASPR1 nodopathy. Pain may precede weakness and become the predominant symptom early in the disease course. In one cohort, severe neuropathic pain was reported in 88% of patients with isolated CASPR1-IgG, compared with 33% of those with antibodies against the CASPR1/CNTN1 complex. The binding of CASPR1 antibodies to sensory neurons in the dorsal root ganglia suggests that the prominent pain in these patients may not be explained solely by paranodal disruption. In CNTN1 nodopathy, neuropathic pain has been reported in approximately 50–75% of patients, and burning pain or painful paraesthesia may precede motor

weakness by several weeks. Pain is more variable in NF155 nodopathy, whereas in Pan-NF nodopathy it may be overshadowed by rapidly progressive and severe motor deficits. Proposed mechanisms include disruption of nodo-paranodal architecture, altered sensory conduction, sensory-neuron dysfunction, complement-mediated injury, and axonal damage. Response to intravenous immunoglobulin is often insufficient, particularly in IgG4-mediated nodopathies. Improvement in neuropathic pain has been reported following effective immunotherapy, particularly rituximab, although pain-specific treatment data remain limited.

Discussion: Neuropathic pain should not be regarded merely as a secondary feature of autoimmune nodopathies. Its frequency, timing, and clinical characteristics may vary according to the targeted antigen and provide useful diagnostic clues. Severe neuropathic pain preceding weakness may be particularly suggestive of CASPR1 or CNTN1 autoimmunity. However, current evidence is largely based on small and heterogeneous studies. Prospective studies using standardised pain assessments and evaluating pain-specific treatment responses are needed.

Keywords: autoimmune nodopathy, neuropathic pain, NF155, CNTN1, CASPR1, pan-neurofascin, immunotherapy.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
8DE838D5

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID: 0000-0002-7160-8422 / 0000-0003-4750-9798

GENİŞ MURAL UNİKİSTİK AMELOBLASTOMADA MANDİBULA DEVAMLILIĞINI KORUYAN İKİ AŞAMALI TEDAVİ: BEŞ YILLIK TAKİPLİ BİR OLGU SUNUMU

Dr. Öğr. Üyesi Ersin ÖZDEN*[1], Doç. Dr. Rıdvan GÜLER[2]
[1] Fırat Üniversite Diş Hekimliği Fakültesi
[2] Dicle Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
* Corresponding Author: Ersin ÖZDEN
ersinedzo@gmail.com

ÖZET

Giriş ve Amaç: Unikistik ameloblastoma, sıklıkla genç hastalarda görülen ve radyolojik olarak odontojenik kistleri taklit edebilen bir tümördür. Mural alt tipte tümör hücrelerinin fibröz kist duvarına ilerlemesi, tedavi seçimini güçleştiren bir nüks riski oluşturur. Bu olguda, geniş bir mandibular mural unikistik ameloblastomada uygulanan iki aşamalı konservatif tedavi ve beş yıllık takip sonuçları sunulmaktadır.

Olgu Sunumu: On dört yaşında erkek hasta, yaklaşık üç aydır giderek artan sol mandibular şişlik ve belirgin yüz asimetrisi nedeniyle başvurdu. Panoramik radyografide, gömülü 38 numaralı dişle ilişkili, posterior mandibuladan ramusa uzanan, düzgün sınırlı, tek odacıklı radyolüsent lezyon izlendi. Bilgisayarlı tomografide belirgin bukkolingual genişleme, ileri kortikal incelme ve yer yer kortikal rezorpsiyon saptandı. Ayrıca 37 numaralı dişin distal kökünde rezorpsiyon mevcuttu. İlk seansta gömülü diş çekildi; insizyonel biyopsi ve marsupyalizasyon uygulandı. Açıklığın devamlılığı için dren ve ardından akrilik obtüratör kullanıldı. Histopatolojik incelemede, kist duvarını invaze eden ameloblastomatöz epitel adacıkları görülerek mural unikistik ameloblastoma tanısı konuldu. Hasta kavitenin günlük irrigasyonu ve düzenli klinik kontrollerle izlendi. İkinci ayda lezyon boyutunda belirgin azalma saptandı. Marsupyalizasyondan dokuz ay sonra total enükleasyon ve periferik ostektomi gerçekleştirildi.

Bulgular ve Sonuç: Beş yıllık klinik ve radyolojik takipte mandibular konturlarda yeniden şekillenme ve belirgin kemik oluşumu izlendi; klinik veya radyolojik nüks bulgusuna rastlanmadı. Fonksiyonel ve estetik sonuçlar olumluydu. Bu olgu, dikkatle seçilmiş genç hastalarda marsupyalizasyonu izleyen enükleasyon ve periferik ostektominin mandibula devamlılığını koruyan bir seçenek olabileceğini göstermektedir. Mural alt tipin nüks potansiyeli nedeniyle uzun süreli takip zorunludur.

Anahtar Kelimeler: Unikistik ameloblastoma, mural varyant, marsupyalizasyon, enükleasyon, mandibula.

TWO-STAGE TREATMENT PRESERVING MANDIBULAR CONTINUITY IN EXTENSIVE MURAL UNICYSTIC AMELOBLASTOMA: A CASE REPORT WITH FIVE-YEAR FOLLOW-UP

ABSTRACT

Introduction and Aim: Unicystic ameloblastoma is a tumor that frequently occurs in young patients and may radiographically mimic odontogenic cysts. In the mural subtype, invasion of the fibrous cyst wall by tumor cells creates a risk of recurrence that complicates treatment selection. This case report presents the two-stage conservative treatment of an extensive mandibular mural unicystic ameloblastoma and its five-year follow-up outcomes.

Case Presentation: A 14-year-old male patient presented with progressively increasing left mandibular swelling and marked facial asymmetry over approximately three months. Panoramic radiography revealed a well-defined, unilocular radiolucent lesion associated with impacted tooth 38, extending from the posterior mandible into the ramus. Computed tomography showed marked buccolingual expansion, severe cortical thinning, and focal areas of cortical resorption. Resorption of the distal root of tooth 37 was also present. At the initial intervention, the impacted tooth was extracted, and an incisional biopsy and marsupialization were performed. A drain, followed by an acrylic obturator, was used to maintain the marsupialization opening. Histopathological examination demonstrated ameloblastomatous epithelial islands invading the fibrous cyst wall, establishing the diagnosis of mural unicystic ameloblastoma. The patient was instructed to irrigate the cavity daily and attended regular clinical follow-up visits. A marked reduction in lesion size was observed at two months. Nine months after marsupialization, total enucleation and peripheral ostectomy were performed.

Findings and Conclusion: During five years of clinical and radiographic follow-up, remodeling of the mandibular contours and substantial new bone formation were observed, with no clinical or radiographic evidence of recurrence. Functional and esthetic outcomes were favorable. This case suggests that marsupialization followed by enucleation and peripheral ostectomy may preserve mandibular continuity in carefully selected young patients. Long-term follow-up remains essential because of the recurrence potential of the mural subtype.

Keywords: Mural unicystic ameloblastoma, marsupialization, enucleation, peripheral ostectomy, mandibular continuity.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
8F4145B0

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0009-0007-1591-7822

İVF ÜÇÜZ GEBELİKTE İLK FETÜSÜN ABORTUSU SONRASI SERVİKAL SERKLAJ İLE 18 GÜNLÜK GECİKMİŞ ARALIKLI DOĞUM

Uzman Dr. Hasan BEYHEKİM*[1]

[1] Selçuk Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı, Perinatoloji Bilim Dalı, Konya, Türkiye

* Corresponding Author: Hasan BEYHEKİM

hasan.beyhekim@selcuk.edu.tr

ÖZET

Amaç: Çoğul gebeliklerde ilk fetüsün periviabl dönemde doğumunun ardından kalan fetüslerin doğumunun ertelenmesi (gecikmiş aralıklı doğum), perinatal sonuçları iyileştirmeye yönelik nadir uygulanan bir yaklaşımdır. Bu çalışmada, in vitro fertilizasyon (İVF) ile elde edilen üçüz gebelikte gecikmiş aralıklı doğum yönetimini sunmayı amaçladık.

Olgu: 33 yaşında, G1P0, İVF ile dikoryonik triamniyotik üçüz gebeliği olan hasta 21+0. gebelik haftasında ağrı ve vajinal kanama şikayetiyle başvurdu. Muayenede servikal açıklık saptanan hasta yatırılarak antibiyotik ve tokolitik tedavi başlandı. 21+3. haftada ayrı plasentalı birinci fetüs abort oldu; umbilikal kord bağlanarak serviksin en yakın noktasından kesildi, plasenta çıkarılmayarak uterus içinde bırakıldı. Ertesi gün klinik durumu stabil seyreden ve serviksi kapanan hastaya, kalan monokoryonik diamniyotik iki fetüs için McDonald serklaj uygulandı. Gebelik 18 gün uzatıldı ve 24+0. haftada ağrıların artması, vajinal kanama ve doğum eyleminin başlaması üzerine primer sezaryen ile 600 g ve 620 g ağırlığında, birinci dakika APGAR skorları 8 olan iki canlı erkek bebek doğurtuldu. Birinci fetüse ait plasenta sezaryen sırasında çıkarıldı.

Sonuç: Periviabl dönemde ilk fetüsün doğduğu çoğul gebeliklerde, enfeksiyon ve aktif kanama bulgusu olmayan seçilmiş olgularda kord ligasyonu, plasentanın uterus içinde bırakılması ve serklajı içeren gecikmiş aralıklı doğum yaklaşımı gebelik süresini uzatabilir; ancak viabilite sınırındaki doğumlarda yenidoğan prognozu sınırlı olup aileler bu konuda ayrıntılı olarak bilgilendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Gecikmiş aralıklı doğum, Servikal serklaj

EIGHTEEN-DAY DELAYED INTERVAL DELIVERY WITH CERVICAL CERCLAGE AFTER ABORTION OF THE FIRST FETUS IN AN IVF TRIPLET PREGNANCY

ABSTRACT

Objective: Delayed interval delivery, defined as postponing the delivery of the remaining fetuses after periviable birth of the first fetus in multiple pregnancies, is a rarely applied approach aimed at improving perinatal outcomes. We aimed to present the management of delayed interval delivery in a triplet pregnancy conceived by in vitro fertilization (IVF).

Case: A 33-year-old primigravida with a dichorionic triamniotic IVF triplet pregnancy presented at 21+0 weeks of gestation with pain and vaginal bleeding. Cervical dilatation was found on examination; she was hospitalized, and antibiotic and tocolytic therapy were started. At 21+3 weeks, the first fetus, which had a separate placenta, was aborted; the umbilical cord was ligated and cut at the closest point to the cervix, and the placenta was left in the uterus. The next day, as her clinical condition remained stable and the cervix closed, McDonald cerclage was performed for the remaining monochorionic diamniotic twins. Pregnancy was prolonged by 18 days, and at 24+0 weeks, following increasing pain, onset of vaginal bleeding and onset of labor, two live male infants weighing 600 g and 620 g, with 1-minute APGAR scores of 8, were delivered by primary cesarean section. The placenta of the first fetus was removed during the cesarean section.

Conclusion: In multiple pregnancies complicated by periviable birth of the first fetus, delayed interval delivery including cord ligation, retention of the placenta in the uterus and cerclage may prolong gestation in selected cases without signs of infection or active bleeding; however, neonatal prognosis remains limited for births at the limit of viability, and families should be counseled in detail.

Keywords: Delayed interval delivery, Cervical cerclage

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
904EFF92

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0003-3030-7030

NEOADJUVAN TEDAVİ SONRASI MEME KARSİNOMLARINDA SATALOFF VE REZİDÜEL KANSER YÜKÜ (RCB) SİSTEMLERİNİN KARŞILAŞTIRILMASI: 131 OLGULUK DENEYİM

Dr. Öğr. Üyesi Tuçe SÖYLEMEZ-AKKURT*[1]
[1] Medeniyet Üniversitesi
* Corresponding Author: Tuçe SÖYLEMEZ-AKKURT
tuce0791@gmail.com

ÖZET

Amaç: Neoadjuvan kemoterapi (NAKT) sonrası meme rezeksiyonlarında tedavi yanıtının derecelendirilmesinde farklı sistemler kullanılmaktadır. Bu çalışmada aynı olgularda raporlanan Sataloff kategorileri ile Rezidüel Kanser Yükü (RCB) sınıf ve skorlarının uyumunu ve iki sistemin patolojik tam yanıt (pCR) tanımlarını karşılaştırmayı amaçladık.

Yöntem: Temmuz 2024–Nisan 2026 tarihleri arasında NAKT sonrası rezeke edilen 131 meme karsinomu olgusunun patoloji raporları retrospektif olarak incelendi. Sataloff tümör (T-A–T-D) ve lenf nodu (N-A–N-D) kategorileri ile RCB skorları kaydedildi. RCB sınıfı, raporlanan skordan MD Anderson eşikleriyle belirlendi. pCR, Sataloff için T-A ile birlikte N-A/N-B, RCB için RCB-0 olarak tanımlandı. Spearman korelasyon ve Cohen kappa analizleri kullanıldı.

Bulgular: Medyan yaş 51 (25–77) idi. Sataloff tümör yanıtı olguların %41,2'sinde T-A, %23,7'sinde T-B, %22,9'unda T-C ve %9,9'unda T-D idi. Lenf nodu yanıtı %26,0 N-A, %28,2 N-B, %24,4 N-C ve %20,6 N-D olarak saptandı. RCB dağılımı RCB-0 %28,2, RCB-I %9,9, RCB-II %35,1 ve RCB-III %26,7 idi. Rezidü hastalığı olan olgularda medyan RCB skoru 2,70 (çeyrekler arası aralık 1,92–3,55) bulundu. Sataloff T kategorisi ile RCB skoru arasında güçlü korelasyon saptandı (ρ=0,82; p<0,001). RCB-0 olguların tamamı T-A grubundaydı. Buna karşın T-A olgularının %33,3'ünde (18/54) rezidü invaziv karsinom mevcuttu ve "totale yakın" yanıt tanımlanan 17 olgunun 14'ünde RCB sıfırdan büyüktü. Sataloff ölçütlerine göre 45 olguda, RCB'ye göre 37 olguda pCR saptandı (κ=0,84). Sataloff ile pCR olarak sınıflanan 45 olgunun 9'unda (%20) RCB'ye göre rezidü hastalık mevcuttu.

Sonuç: Sataloff ve RCB sistemleri güçlü korelasyon gösterse de Sataloff T-A kategorisi minimal rezidü hastalığı tam yanıtla aynı grupta topladığı için pCR'ı fazla tahmin etmektedir. Adjuvan tedavi kararlarını doğrudan etkileyen bu ayrımda, prognostik geçerliliği gösterilmiş RCB sisteminin esas alınması önerilir.

Anahtar Kelimeler: meme karsinomu, RCB, Sataloff, neoadjuvan kemoterapi

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
9350856B

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID:

İNFLUENZA A ENFEKSİYONU İLE İLİŞKİLİ AKUT SİALADENİT: BİR OLGU SUNUMU

Uzman Dr. Suleyman KOC*[1]
[1] Rize Devlet Hastanesi
* Corresponding Author: Suleyman KOC
skoc63000@gmail.com

ÖZET

Amaç: İnfluenza A enfeksiyonuna eşlik eden sialadenit nadir görülen bir klinik tablodur. Bu olgu sunumunda, solunum yolu belirtilerini takiben gelişen akut sialadenitin ayırıcı tanısında influenza A enfeksiyonunun öneminin vurgulanması amaçlanmıştır.

Olgu: Altmış iki yaşında, hipertansiyonu ve 16 yıl önce akciğer kanseri nedeniyle lobektomi öyküsü bulunan kadın hasta; üç–dört gündür devam eden ateş, burun akıntısı, eklem ağrısı ve baş ağrısına ek olarak, başvurusundan bir gün önce başlayan boyunda ağrılı şişlik ve dispne yakınmalarıyla başvurdu. Fizik muayenesinde vücut sıcaklığı 38,5 °C olup submandibuler bölgede ağrılı şişlik, hafif takipne ve sağ akciğerde hışıltılı solunum saptandı. Lökosit sayısı 10,65 × 10^3/µL, C-reaktif protein düzeyi 8,6 mg/L idi. Boyun ultrasonografisinde sol submandibuler bez ve sol parotis bezinin kuyruk kesiminde boyut artışı, heterojenite ve ödem izlendi; bulgular sialadenit ile uyumlu değerlendirildi. Solunum yolu örneğinden çalışılan multipleks PCR testinde influenza A pozitif bulunurken panel kapsamındaki diğer etkenler saptanmadı. Solunum yakınmalarına yönelik metilprednizolon, inhaler tedavi ve nazal oksijen uygulandı. Üç günlük ampirik seftriakson ve nonsteroid antiinflamatuvar tedavi sürecinde boyundaki ağrı ve şişlik tamamen geriledi. Solunum bulguları düzelen hasta taburcu edildi. Bir hafta sonraki kontrolde sialadenitin tekrarlamadığı görüldü.

Sonuç: Solunum yolu belirtilerini izleyen tükürük bezi şişliği ve influenza A PCR pozitifliği, olgumuzda sialadenitin influenza enfeksiyonu ile ilişkili olabileceğini düşündürmüştür. Özellikle influenza mevsiminde gelişen akut sialadenit olgularında, kabakulak ve diğer nedenlerin yanı sıra influenza A enfeksiyonu da ayırıcı tanıda değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: İnfluenza A, sialadenit, submandibuler bez, parotit

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
93A3EC8F

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Hemşirelik

ORCID: 0000-0003-4138-7494 | 0009-0003-1524-4876| 0009-0004-0657-3149

HASTANEDE YATAN YAŞLI BİREYLERDE BAŞARILI YAŞLANMA İLE İLİŞKİLİ SAĞLIK DAVRANIŞLARI VE KRONİK HASTALIĞA UYUM

Dr. Öğr. Üyesi Esra ÇAVUŞOĞLU*[1], Hemş. Neda HESHMATI[2], Hemş. Melisa GÖKSAL[2]
[1] Mersin Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi, İç Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı, Mersin, Türkiye
[2] Mersin Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi, Mersin, Türkiye
* Corresponding Author: Esra ÇAVUŞOĞLU
esracavusoglu@mersin.edu.tr

ÖZET

Amaç: Bu araştırmada, kronik hastalığı bulunan yaşlı bireylerde başarılı yaşlanmayı yordayan değişkenlerin belirlenmesi ve diyete uyum ile başarılı yaşlanma arasındaki ilişkide kronik hastalığa uyumun aracılık rolünün incelenmesi amaçlanmıştır. Yöntem: Kesitsel tasarımdaki araştırma, 25 Mayıs 2025-30 Aralık 2025 tarihleri arasında bir üniversite hastanesinde yürütülmüş ve kronik hastalığı bulunan 414 yaşlı birey çalışmaya dahil edilmiştir. Veriler, Kişisel Bilgi Formu, Kronik Hastalığa Uyum Ölçeği ve Başarılı Yaşlanma Ölçeği aracılığıyla yüz yüze görüşme yöntemiyle elde edilmiştir. Verilerin analizinde bağımsız örneklemler t testi, tek yönlü varyans analizi, Pearson korelasyon analizi, hiyerarşik regresyon ve Hayes PROCESS Model 4 kullanılarak bootstrap temelli aracılık analizi uygulanmıştır. Bulgular: Katılımcıların yaş ortalaması 71,93±6,41 yıl, kronik hastalık süresi ortalaması 11,74±7,56 yıldır. Son regresyon modelinde kadın olmak, çalışıyor olmak, sigara kullanmamak, ilaçları düzenli kullanmak, düzenli egzersiz yapmak ve kronik hastalığa uyumun yüksek olması başarılı yaşlanmayla anlamlı ilişkili bulunmuştur (Model 3, Düzeltilmiş R2: 0,476, p<0,001). Kronik hastalığa uyum ile başarılı yaşlanma arasında pozitif yönde anlamlı ilişki belirlenmiştir (r=0,619; p<0,001). Aracılık analizinde, diyete uyumun başarılı yaşlanmayla ilişkisinde kronik hastalığa uyum üzerinden hesaplanan dolaylı etki anlamlı bulunmuştur. Sonuç: Sağlıklı yaşam davranışlarının desteklenmesi ve kronik hastalığa uyumun güçlendirilmesi, yaşlı bireylerde başarılı yaşlanmayla ilişkili önemli alanlardır. Hemşirelik bakımında bu alanlara yönelik girişimlerin önceliklendirilmesi, kronik hastalığı bulunan yaşlı bireylerin başarılı yaşlanma süreçlerinin desteklenmesine katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Başarılı Yaşlanma, Kronik Hastalığa Uyum, Regresyon Analizi, Hemşirelik

HEALTH BEHAVIORS AND ADAPTATION TO CHRONIC ILLNESS IN RELATION TO SUCCESSFUL AGING AMONG HOSPITALIZED OLDER ADULTS

ABSTRACT

Objective: This study aimed to identify the variables predicting successful aging among older adults with chronic diseases and to examine the mediating role of adaptation to chronic illness in the relationship between dietary adherence and successful aging. Method: This cross-sectional study was conducted at a university hospital between 25 May 2025 and 30 December 2025, involving 414 older adults with chronic illnesses. Data were collected through face-to-face interviews using a Personal Information Form, the Adaptation to Chronic Illness Scale and the Successful Aging Scale. Data analysis included independent samples t-tests, one-way analysis of variance (ANOVA), Pearson correlation analysis, hierarchical regression and a bootstrap-based mediation analysis using Hayes' PROCESS Model 4. Results: The mean age of the participants was 71.93±6.41 years, and the mean duration of chronic illness was 11.74±7.56 years. In the final regression model, being female, being employed, not smoking, adhering to medication regimens, engaging in regular exercise and having a higher level of adaptation to chronic illness were significantly associated with successful aging (Model 3, Adjusted R^2=0.476, p<0.001). A significant positive correlation was identified between adaptation to chronic illness and successful aging (r=0.619, p<0.001). In the mediation analysis, the indirect effect of dietary adherence on successful aging-mediated by adaptation to chronic illness, was significant. Conclusion: Promoting healthy lifestyle behaviours and strengthening adaptation to chronic illness are important areas associated with successful aging in older adults. Prioritising interventions that address these areas within nursing care may contribute to supporting the successful aging process of older individuals living with chronic illnesses.

Keywords: Successful Aging, Adaptation to Chronic Illness, Regression Analysis, Nursing

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
940E97D7

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID:

YAPAY ZEKÂ İLE MENÜ PLANLAMA: ÜNİVERSİTE ÖĞLE MENÜLERİNİN DİYETİSYEN MENÜSÜYLE KARŞILAŞTIRILMASI

Doç. Dr. Osman BOZKURT*[1]
[1] Selçuk Üniversitesi
* Corresponding Author: Osman BOZKURT
dytosmanbozkurt@gmail.com

ÖZET

Bu çalışmada, ChatGPT 6 Astra, Claude Opus 5.5 ve Gemini 3.1 Pro versiyonlarının, aynı istemle hazırladığı üniversite öğrencileri için dört kap set ve iki haftalık öğle menülerinin, bir diyetisyenin hazırladığı referans menüye benzerliği ile menü niteliği karşılaştırılmıştır. ChatGPT, Gemini ve Claude'a "18-24 yaş arası üniversite öğrencileri için 4 kap set seçimsiz 2 haftalık (hafta sonu hariç) menü planlama ilkelerine uygun yeterli ve dengeli beslenmeyi destekleyecek öğle menüsü planla" istemi verilmiştir. Her model toplamda 10 günlük, 40 kap (10 gün × 4 kap) üzerinden eş ad kuralları ve önceden tanımlı etiketlerle kodlanmıştır. Referans menü planlamasına benzerlik ortak yemek sayısı, Jaccard indeksi ve ana yemek protein kaynağının gün bazında eşleşmesiyle ölçülmüştür. Menü Hazırlıklarının Niteliksel Değerlendirmesi (Avaliação Qualitativa das Preparações do Cardápio (AQPC)) menülerin niteliğine göre değerlendirilmiştir. Referans menü planı ile ortak yazılan yemek sayısı Claude'da 14, Gemini'de 13 ve ChatGPT'de 11 olarak bulunmuştur. Jaccard indeksi Claude'da 0,23, Gemini'de 0,22 ve ChatGPT'de ise 0,19 bulunmuştur. Hazırlanan menülerdeki protein dağılımının referans menü ile örtüşmesi (her protein kaynağında model ve referans gün sayılarından küçük olanların toplamı) ise Gemini'de %80, Chat GPT'de %70 ve Claude ise %60 olarak belirlenmiştir.Referans menümüz 40 kapta 38'inin farklı yemeklerden oluşurken, Claude'da benzer şekilde 38 farklı yemek listesi olşuturmuştur. Gemini 40 kaptan 33'ünü faklı yemeklerden oluşturuken, ChatGPT 30 Farklı yemek listesi oluşturmuştur. AQPC'de meyveli gün oranı çorbalı üç menüde %20 ile "çok kötü", çorbasız ChatGPT menüsünde %60 ile "orta" sınıfta kaldı ve yeşil yapraklı sebze oranı %10 (Gemini) ile %70 (ChatGPT) arasında değiştiği bulunmuştur. Tatlı sıklığı referansta %50 (orta), modellerde en çok %20 bulunmuştur. Referansa benzerlik yemek düzeyinde üç modelde birbirine yakın bulunmuştur (Jaccard indeksi;Claude'da 0,23, Gemini'de 0,22 ve ChatGPT'de 0,19). Protein dağılımı ve menü yapısında Gemini öne çıkarken; ChatGPT çok sık benzer yemek tekrarı ve çorbasız menü planladığı görülmüştür. Claude'da ise protein dağılımını örtüşmesi düşük bulunmuştur. Bu bulgular, yapay zeka modelleri tarafından hazırlanan menülerin diyetisyen denetiminden geçmeden toplu beslenmede kullanılmaması gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Menü planlama, Yapay Zeka Modelleri, Toplu Beslenme

MENU PLANNING WITH ARTIFICIAL INTELLIGENCE: COMPARISON OF UNIVERSITY LUNCH MENUS WITH DIETITIAN-PLANNED MENUS

ABSTRACT

This study compared the quality of two-week, four-dish fixed lunch menus generated for university students by ChatGPT 6 Astra, Claude Opus 5.5, and Gemini 3.1 Pro using an identical prompt and assessed their similarity to a reference menu developed by a dietitian. ChatGPT, Gemini, and Claude received the following prompt: "Plan a two-week (excluding weekends), four-dish, non-selective lunch menu for university students aged 18–24 years that adheres to menu-planning principles and supports adequate and balanced nutrition." Each model's menu comprised 40 dishes across 10 days (10 days × 4 dishes). Dishes were coded using rules for equivalent dish names and predefined labels. Similarity to the reference menu was assessed using the number of shared dishes, the Jaccard index, and day-by-day matching of main-dish protein sources. Menu quality was evaluated using the Qualitative Assessment of Menu Preparations (Avaliação Qualitativa das Preparações do Cardápio; AQPC) method. The numbers of dishes shared with the reference menu were 14 for Claude, 13 for Gemini, and 11 for ChatGPT. The corresponding Jaccard indices were 0.23, 0.22, and 0.19, respectively. Overlap in protein-source distribution with the reference menu, assessed by summing the lower of the model and reference day counts for each protein source, was 80% for Gemini, 70% for ChatGPT, and 60% for Claude. Both the reference and Claude menus contained 38 distinct dishes across 40 menu items, whereas Gemini and ChatGPT included 33 and 30 distinct dishes, respectively. According to AQPC criteria, fruit was included on 20% of days in the three menus containing soup, classified as "very poor," compared with 60% of days in the ChatGPT menu, which contained no soup and was classified as "moderate" for fruit provision. The proportion of days including leafy green vegetables ranged from 10% for Gemini to 70% for ChatGPT. Desserts were included on 50% of days in the reference menu, classified as "moderate," compared with a maximum of 20% in the menus generated by the models. Dish-level similarity to the reference menu was comparable across the three models (Jaccard index: 0.23 for Claude, 0.22 for Gemini, and 0.19 for ChatGPT). Gemini performed better in terms of protein distribution and menu structure, whereas ChatGPT frequently repeated similar dishes and generated menus without soup. Claude showed low agreement with the reference menu regarding protein distribution. These findings indicate that menus generated by artificial intelligence models should not be used in institutional food services without review by a dietitian.

Keywords: Menu planning; Artificial intelligence models; Institutional food services

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
970C2DCF

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0002-7351-3400

PAROTİS LEZYONLARINDA BENİGN VE MALİGN AYRIMINDA PREOPERATİF GÖRÜNTÜLEME VE SİTOLOJİNİN TANISAL DOĞRULUĞU: RETROSPEKTİF BİR ÇALIŞMA

Uzman Dr. Bekir DOĞAN*[1], Prof. Dr. Oğuz GÜÇLÜ[2]

[1] Zonguldak Atatürk Devlet Hastanesi
[2] Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Tıp Fakültesi
* Corresponding Author: Bekir DOĞAN
drdogan59@gmail.com

ÖZET

Amaç: Parotis lezyonlarının benign ve malign olarak preoperatif dönemde doğru şekilde ayırt edilmesi, uygun cerrahi planlama açısından önemlidir. Bu çalışmanın amacı, postoperatif histopatoloji referans standart olarak kullanılarak ince iğne aspirasyon biyopsisi (İİAB), bilgisayarlı tomografi (BT) ve ultrasonografinin (US) tanısal doğruluğunu değerlendirmektir.

Yöntem: 2012–2017 yılları arasında parotidektomi uygulanan toplam 45 hasta çalışmaya dahil edildi. Preoperatif İİAB, BT ve US bulguları nihai histopatolojik sonuçlarla karşılaştırıldı. Tanısal performans; sensitivite, spesifisite, pozitif prediktif değer (PPV), negatif prediktif değer (NPV) ve doğruluk kullanılarak değerlendirildi. İstatistiksel analizde McNemar testi ve Cohen kappa (κ) kullanıldı.

Bulgular: Histopatolojik incelemede 37 (%82,2) benign ve 8 (%17,8) malign lezyon saptandı. İİAB, en yüksek doğruluk (%94,4) ve spesifisiteyi (%93,1) gösterirken, histopatoloji ile neredeyse mükemmel uyum (κ = 0,85) gösterdi. BT orta düzeyde doğruluk (%82,2, κ = 0,58) gösterirken, US en düşük performansı (%57,7, κ = 0,22) gösterdi. İİAB, US'den ($p < 0,001$) ve BT'den ($p = 0,034$) anlamlı olarak daha yüksek doğruluğa sahipti. İİAB ve BT %100 negatif prediktif değer gösterirken, US bir malign lenfoma olgusunu saptayamadı. Nondiagnostik İİAB oranı %20 olup, bu olgular tanısal performans hesaplamalarının dışında tutuldu.

Sonuç: İİAB, parotis lezyonlarının preoperatif değerlendirilmesinde en güvenilir tanısal yöntemdir. Bununla birlikte, nondiagnostik sonuç oranı nedeniyle İİAB'nin BT ile birlikte kullanılması tanısal güvenilirliği artırabilir ve klinik karar verme sürecini destekleyebilir.

Anahtar Kelimeler: Parotis bezi tümörleri; tanısal doğruluk; ince iğne aspirasyon biyopsisi; bilgisayarlı tomografi; ultrasonografi.

DIAGNOSTIC ACCURACY OF PREOPERATIVE IMAGING AND CYTOLOGY IN DISTINGUISHING BENIGN FROM MALIGNANT PAROTID LESIONS: A RETROSPECTIVE STUDY

ABSTRACT

Aims: Accurate preoperative differentiation between benign and malignant parotid lesions is essential for optimal surgical planning. This study aimed to evaluate the diagnostic accuracy of fine-needle aspiration biopsy (FNAB), computed tomography (CT), and ultrasound (US) using postoperative histopathology as the reference standard.

Methods: A total of 45 patients who underwent parotidectomy between 2012 and 2017 were included. Preoperative FNAB, CT, and US findings were compared with final histopathological results. Diagnostic performance was assessed using sensitivity, specificity, positive predictive value (PPV), negative predictive value (NPV), and accuracy. McNemar's test and Cohen's kappa (κ) were used for statistical analysis.

Results: Histopathology revealed 37 (82.2%) benign and 8 (17.8%) malignant lesions. FNAB showed the highest accuracy (94.4%) and specificity (93.1%), with almost perfect agreement (κ = 0.85). CT demonstrated moderate accuracy (82.2%, κ = 0.58), whereas US showed the lowest performance (57.7%, κ = 0.22). FNAB was significantly more accurate than US ($p < 0.001$) and CT ($p = 0.034$). FNAB and CT demonstrated a negative predictive value of 100%, whereas US failed to detect one case of malignant lymphoma. The non-diagnostic FNAB rate was 20%, and these cases were excluded from diagnostic performance calculations.

Conclusion: FNAB is the most reliable preoperative diagnostic tool for parotid lesions. However, due to its non-diagnostic rate, combining FNAB with CT may improve diagnostic reliability and support clinical decision-making.

Keywords: Parotid gland tumors; diagnostic accuracy; fine-needle aspiration biopsy; computed tomography; ultrasound.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
9862EE28

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Veteriner Hekimliği

ORCID: 0000-0001-9140-5879

DEJENERATİF MİTRAL KAPAK HASTALIĞI BULUNAN KÖPEKLERDE MAPSE İLE SOL VENTRİKÜL SİSTOLİK FONKSİYON İNDEKSLERİ ARASINDAKİ İLİŞKİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Doç. Dr. Amir NASERİ*[1]
[1] Selçuk Üniversitesi
* Corresponding Author: Amir NASERİ
anaseri@selcuk.edu.tr

ÖZET

Dejeneratif mitral kapak hastalığı (DMVD), köpeklerde en sık görülen edinsel kalp hastalıklarından biridir. Hastalığın değerlendirilmesinde sol ventrikül (LV) sistolik fonksiyonlarının doğru şekilde belirlenmesi önem taşımaktadır. Ejeksiyon fraksiyonu (EF), fraksiyonel kısalma (FS), Simpson yöntemiyle hesaplanan EF ve doku Doppler görüntüleme (TDI) ile ölçülen sistolik miyokardiyal hız (S′), LV sistolik fonksiyonlarının değerlendirilmesinde kullanılan farklı ekokardiyografik parametrelerdir. Mitral annüler düzlem sistolik hareketi (MAPSE) ise LV longitudinal sistolik fonksiyonu hakkında bilgi sağlayan, kolay uygulanabilir bir ekokardiyografik ölçümdür. Bu çalışmanın amacı, DMVD'li köpeklerde MAPSE ile farklı LV sistolik fonksiyon indeksleri arasındaki ilişkinin araştırılması ve MAPSE'nin bu parametrelerle olan uyumunun değerlendirilmesidir.

Çalışmaya DMVD tanısı konulan 37 köpek dahil edildi. Tüm köpeklerde MAPSE, Teichholz yöntemiyle EF, FS, Simpson yöntemiyle EF ve TDI S′ ölçümleri gerçekleştirildi. MAPSE ile diğer sistolik fonksiyon parametreleri arasındaki ilişkiler Pearson korelasyon analizi kullanılarak değerlendirildi.

MAPSE ile Teichholz EF (r=-0,013; p=0,940), FS (r=-0,049; p=0,776) ve Simpson EF (r=0,147; p=0,384) arasında anlamlı korelasyon belirlenmedi. MAPSE ile TDI S′ arasında diğer parametrelere kıyasla daha belirgin pozitif bir ilişki gözlenmesine rağmen, bu ilişki istatistiksel anlamlılığa ulaşmadı (r=0,321; p=0,053).

Sonuç olarak, DMVD'li köpeklerde MAPSE'nin geleneksel ve hacim-temelli LV sistolik fonksiyon indeksleriyle anlamlı korelasyon göstermemesi, bu parametrelerin LV sistolik performansının farklı bileşenlerini yansıtabileceğini düşündürmektedir. Bu bulgular MAPSE'nin EF, FS veya Simpson EF gibi diğer sistolik fonksiyon ölçümlerinin doğrudan yerine kullanılmaması gerektiğini göstermektedir. DMVD'li köpeklerde LV sistolik fonksiyonunun daha kapsamlı değerlendirilmesi için MAPSE'nin diğer ekokardiyografik sistolik fonksiyon indeksleriyle birlikte yorumlanması daha uygun olabilir.

Anahtar Kelimeler: dejeneratif mitral kapak hastalığı, MAPSE, sistolik fonksiyon, ejeksiyon fraksiyonu, ekokardiyografi, köpek

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
9A28DF59

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Eczacılık

ORCID: 0009-0009-2968-1333

GELENEKSEL TEDAVİDE ÜRİNER SİSTEM TAŞLARINI DÜŞÜRÜCÜ OLARAK KULLANILAN BİTKİ EKSTRESİ İÇEREN AĞIZDA DAĞILAN FİLM FORMÜLASYONLARI KAPSAMINDA YÜRÜTÜLEN ÖN FORMÜLASYON ÇALIŞMALARI

Ma.St Şevval ERGİN ÖZKARA*[1], Dr. Öğr. Üyesi Sevinç ŞAHBAZ[2], Doç. Dr. Ali ŞEN[3], Dr. Öğr. Üyesi Ahmet DOĞAN[4], Prof. Dr. Timuçin UĞURLU[2],

[1] Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Farmasötik Teknoloji Anabilim Dalı, Marmara Üniversitesi
[2] Farmasötik Teknoloji Anabilim Dalı, Eczacılık Fakültesi, Marmara Üniversitesi
[3] Farmakognozi Anabilim Dalı, Eczacılık Fakültesi, Marmara Üniversitesi
[4] Farmasötik Botanik Anabilim Dalı, Eczacılık Fakültesi, Marmara Üniversitesi
* Corresponding Author: Şevval ERGİN ÖZKARA
eczsevvalergin@gmail.com

ÖZET

Üriner sistem taşları, dünya genelinde her yıl nüfusun %5'ini etkileyen, %1 ila %13 arasında değişen prevalansı ile en sık görülen ürolojik hastalıklardan biri olan; en yaygın kalsiyum taşları olmakla birlikte, struvit, ürik asit, sistin taşları olarak kendini gösteren; günümüzde kalsiyum kanal blokerleri, tiyazid grubu diüretikler, allupurinol gibi farmakolojik ajanlarla, geçmişte geleneksel tedavide ise birçok bitki ile tedavi edilen bir üriner sistem hastalığıdır (Maisto M ve ark. 2023; Hajalamin M. ve ark. 2026). Bu çalışmada geleneksel tıpta üriner sistem taşı düşürücü etkisiyle kullanımı bulunan ve ülkemizde böğürtlen olarak bilinen Rubus sanctus Schreb. türünden literatürde ilk kez kuru ekstre elde edilerek ağızda dağılan film formülasyonları geliştirilecektir (Akkol E.K. ve ark., 2015;Hoşgören H.,2025; Yener İ., 2025).

Bu çalışmada; bitki ekstresi, bitkinin kurutulmuş ve toz edilmiş köklerinin %90 etanol ile maserasyon işlemi sonucunda rotary evaporatörde kuruluğa kadar uçurulmasıyla elde edilmiştir. Ağızda dağılan film formülasyonu ise çözücü dökme/çözücü buharlaştırma yöntemi ile hazırlanmıştır. Ön formülasyon çalışmaları kapsamında öncelikle filmin ana yapısını oluşturacak uygun polimer ve plastikleştirici türünü seçmek amacıyla ağızda dağılan film formülasyonlarında yaygın olarak kullanılan HPMCE6, HPMCE15 ve HPMCE50 polimerleri ile plastikleştirici olarak PEG400, propilen glikol, sorbitol ve gliserin %10, %20 ve %50 konsantrasyonlarda seçilerek 36 formülasyon hazırlanmıştır. Ön formülasyon çalışmaları kapsamında formülasyonlar üzerinde ağırlık, kalınlık, katlanma dayanıklılığı ve dağılma süresi çalışmaları yapılarak formülasyonlar değerlendirilmiştir. Dağılma süresi, literatürde yer alan petri kabı ve slide frame yöntemleri ile değerlendirilmiştir. Dağılma süresi test sonuçlarına göre en kısa dağılma süresini gösteren formülasyonların HPMCE15 ve %20 gliserin içeren formülasyonlar olduğu tespit edilmiş ve ön formülasyon testlerine bu maddelerle devam edilmiştir. Polimer olarak belirlenen HPMCE15'e ilave olarak formülasyonlara maltodekstrin, prejelatinize nişasta, pektin, arap zamkı ve ksantan zamkı eklenmiş ve bir polimer kombinasyonu oluşturulmuştur. Formülasyonlara dağılma süresini kısaltmak ve optimize etmek için kroskarmeloz sodyum, sodyum nişasta glikolat, soya polisakkaritleri gibi süper dağıtıcılar eklenmiştir. Formülasyonun kuru ağırlığı artacağı için gliserin ile her formülasyon için %20 ve %40 oranlarında çalışılmıştır. Bu şekilde hazırlanan film formülasyonlarında ön formülasyon çalışmaları kapsamında yapılan testler sonucunda %20 gliserin konsantrasyonuyla hazırlanan filmlerin %40 gliserine göre daha kısa sürede dağıldığı görülmüştür. Ön formülasyon çalışmaları kapsamında hazırlanan toplam 96 formülasyonun dağılma süresi, film oluşturup oluşturamaması, görünümü ve katlanma dayanıklılığına göre en uygun film özelliğine sahip formülasyonlar seçilmiştir.

Çalışmanın devamında seçilen filmlere bitki ekstresi eklenerek film formülasyonları hazırlanacak ve daha ileri karakterizasyon testleri yapılarak bitki ekstresi içeren optimum ağızda dağılan film formülasyonu belirlenecektir. Böylelikle literatüre ve Türkiye piyasasına daha önce yapılmamış yenilikçi bir ağızda dağılan film formülasyonu kazandırılacaktır.

KAYNAKLAR

Akkol EK, Süntar I, İlhan M, Aras E. In vitro enzyme inhibitory effects of Rubus sanctus Schreber and its active metabolite as a function ofwound healing activity. J Herb Med. 2015;5(4):207-210. doi:10.1016/j.hermed.2015.09.002.

Hajalamin, M., Msherghi, A., Alhammadi, I., Sultan, A., Alatefi, D., Wahhab, A., ... & Yeh, B. M. (2026). The diagnostic performance of machine learning based detection of urinary tract stones: a systematic review and meta-analysis. European Journal of Radiology, 200.

Hoşgören H.Green synthesis and characterisation of silver nanoparticles (AgNPs) from Rubus sanctus schreber leaf aqueous extract andevaluation of their antibacterial and cytotoxic activities. Kuwait J Sci. 2025;52(3):100416.doi:10.1016/j.kjs.2025.100416

Maisto M, Schiano E, Luccheo G, Luccheo L, Alfieri E, Piccolo V, Iannuzzo F, Di Lorenzo R, Tenore GC. Efficacy of a Multicomponent Nutraceutical Formulation for the Prevention and Treatment of Urinary Tract Stones. International Journal of Molecular Sciences. 2023; 24(9):8316. https://doi.org/10.3390/ijms24098316

Yener I. The Phenolic Content and Bioactivity Assessment of Rubus sanctus Schreber Species with Potential for Food andEthnopharmacological Uses. Chem Biodivers. 2025;22(9):e202500034. doi:10.1002/cbdv.202500034

Anahtar Kelimeler: Ağızda dağılan film, Rubus sanctus Schreb., Üriner sistem taşları

PRE-FORMULATION STUDIES ON FAST-DISSOLVING FILM FORMULATIONS CONTAINING A HERBAL EXTRACT TRADITIONALLY USED FOR URINARY STONE DISEASES

ABSTRACT

Urinary stones are among the most common urological disorders worldwide, with a prevalence ranging from 1% to 13% and affecting approximately 5% of the population annually. They occur in different forms, including calcium stones (the most common type), as well as struvite, uric acid, and cystine stones. Current pharmacological treatments include calcium channel blockers, thiazide diuretics, and allopurinol, while traditional medicine has historically used various medicinal plants to treat this condition. (Maisto et al., 2023; Hajalamin et al., 2026). This study aims to obtain a dry extract from Rubus sanctus Schreb., a plant known as blackberry in Türkiye and traditionally used in herbal medicine for its potential urinary stone-expelling effects, and to develop orally disintegrating film formulations containing this extract. To the best of our knowledge, this will be the first study to obtain a dry extract from this plant species for this purpose and develop such film formulations (Akkol et al., 2015; Hosgören, 2025; Yener, 2025).

The plant extract was obtained by macerating the dried and powdered roots of the plant with 90% ethanol, followed by evaporation to dryness using a rotary evaporator.The orally disintegrating film formulations were prepared using the solvent casting/solvent evaporation method. As part of the preformulation studies, 36 formulations were initially prepared to identify the most suitable polymer and plasticizer for forming the film matrix. The polymers selected were HPMC E6, HPMC E15, and HPMC E50, which are commonly used in orally disintegrating film formulations. PEG 400, propylene glycol, sorbitol, and glycerin were selected as plasticizers at concentrations of 10%, 20%, and 50%. The formulations were evaluated in terms of weight, thickness, folding endurance, and disintegration time. Disintegration time was assessed using the Petri dish and slide frame methods described in the literature. Based on the disintegration time test results, the formulations containing HPMC E15 and 20% glycerin exhibited the shortest disintegration times. Therefore, subsequent preformulation studies were conducted using these components. In addition to HPMC E15, which was selected as the primary polymer, maltodextrin, pregelatinized starch, pectin, gum arabic, and xanthan gum were incorporated into the formulations to establish different polymer combinations. Superdisintegrants, including croscarmellose sodium, sodium starch glycolate, and soy polysaccharides, were also added to shorten disintegration time and optimize formulation performance. Considering the anticipated increase in the dry weight of the formulations, glycerin concentrations of 20% and 40% were investigated for each formulation. The results of the preformulation tests performed on these film formulations demonstrated that films prepared with 20% glycerin disintegrated more rapidly than those containing 40% glycerin. A total of 96 formulations were prepared during the preformulation studies. The formulations exhibiting the most suitable film properties were selected based on disintegration time, film-forming ability, physical appearance, and folding endurance.

In the next stage of the study, the plant extract will be incorporated into the selected films, and further characterization tests will be performed to determine the optimal orally disintegrating film formulation containing the Rubus sanctus Schreb. extract. Thus, this study aims to introduce an innovative orally disintegrating film formulation containing a herbal extract that has not previously been developed in this form, thereby contributing to the scientific literature and product development efforts in the Turkish market.

Keywords: Orally disintegrating film, Rubus sanctus Schreb., Urinary system diseases

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
9A9091FA

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0009-0002-7036-0063

TİMPANOPLASTİDE ENDİŞE KAYNAĞI OLARAK BİLATERAL YÜKSEK YERLEŞİMLİ JUGULAR BULBUS: OLGU TEMELLİ LİTERATÜR DERLEMESİ

Uzman Dr. Abdullah Musa ALTAŞ*[1]
[1] SBÜ Sincan Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Abdullah Musa ALTAŞ
musa.altas@gmail.com

ÖZET

Giriş: Yüksek yerleşimli jugular bulbus, özellikle kemik dehisans ile birlikte olduğunda orta kulak cerrahisini zorlaştırabilen anatomik bir varyasyondur. Jugular bulbusu timpanik kaviteden ayıran kemik plağındaki dehisans, venöz yaralanma ve önemli intraoperatif kanama riskini artırabilir.

Amaç: Cerrahi risklere ilişkin endişeler nedeniyle timpanoplastiyi kabul etmeyen, sağ taraf dehisansı olan bilateral yüksek yerleşimli jugular bulbuslu bir hastada klinik sonuçları tartışmak; ayrıca preoperatif değerlendirme ve cerrahi yönetime ilişkin literatür değerlendirmesi yapmak

Yöntem: Bilinen komorbiditesi olmayan, kronik nonsüpüratif otitis media tanılı 40 yaşındaki kadın hasta, planlanan timpanoplasti öncesinde değerlendirildi. Odyolojik incelemede hava-kemik aralığı 25 dB saptandı. Preoperatif temporal kemik bilgisayarlı tomografisinde sağ taraf kemik dehisansı ile birlikte bilateral yüksek yerleşimli jugular bulbus izlendi. Olası cerrahi riskler hakkında bilgilendirme yapılmasının ardından hasta cerrahiyi kabul etmedi. Orta kulak cerrahisinde yüksek yerleşimli ve dehisans gösteren jugular bulbusun radyolojik özelliklerini, cerrahi risklerini ve yönetimini ele alan yayınları belirlemek amacıyla literatür taraması yapıldı.

Bulgular: Literatür, jugular bulbus konumunun, timpanik kavite ile ilişkisinin ve aradaki kemik plağın bütünlüğünün belirlenmesinde preoperatif temporal kemik bilgisayarlı tomografisinin önemini vurgulamaktadır. Dehisans, venöz yaralanma ve önemli intraoperatif kanama riskini artırabilir. Bununla birlikte, dikkatle planlanmış orta kulak cerrahisi seçilmiş hastalarda uygulanabilir olmaya devam edebilir. Mevcut olguda, bilateral yüksek yerleşimli jugular bulbus ile sağ taraf dehisansının birlikteliği, preoperatif danışmanlığı ve hastanın planlanan işlemi kabul etmeme kararını belirlemiştir.

Sonuç: Unilateral dehisans eşlik eden bilateral yüksek yerleşimli jugular bulbus, timpanoplasti öncesinde dikkatli anatomik değerlendirme gerektirir. Dehisans önemli bir cerrahi risk faktörü olmakla birlikte, kendiliğinden mutlak bir kontrendikasyon olarak kabul edilmemelidir. Bilinçli karar verilebilmesi için bireyselleştirilmiş radyolojik değerlendirme, uygun cerrahi planlama ve dengeli hasta danışmanlığı esastır.

Anahtar Kelimeler: Kronik otitis media, Jugular Bulbus Dehissansı, Timpanoplasti

BILATERAL HIGH-RIDING JUGULAR BULBS AS A CONCERN IN TYMPANOPLASTY: A CASE-BASED LITERATURE REVIEW

ABSTRACT

Background: A high-riding jugular bulb is an anatomical variant that may complicate middle ear surgery, particularly when associated with bony dehiscence. Dehiscence of the bony plate separating the jugular bulb from the tympanic cavity may increase the risk of venous injury and significant intraoperative bleeding.

Objective: To discuss the clinical and surgical implications of bilateral high-riding jugular bulbs, with right-sided dehiscence, in a patient who declined tympanoplasty because of concerns regarding the associated surgical risks, and to review the relevant literature on preoperative assessment and surgical management.

Methods: A 40-year-old woman with chronic nonsuppurative otitis media and no known comorbidities was evaluated before planned tympanoplasty. Audiological assessment revealed an air–bone gap of 25 dB. Preoperative temporal bone computed tomography demonstrated bilateral high-riding jugular bulbs with right-sided dehiscence. Following counselling regarding the potential surgical risks, the patient decided not to proceed with surgery. A literature review was conducted to identify publications addressing the radiological characteristics, surgical risks, and management of high-riding and dehiscent jugular bulbs in middle ear surgery.

Results: The literature highlights the importance of preoperative temporal bone computed tomography in defining jugular bulb position, its relationship to the tympanic cavity, and the integrity of the intervening bony plate. Dehiscence may increase the risk of venous injury and significant intraoperative bleeding. Nevertheless, carefully planned middle ear surgery may remain feasible in selected patients. In the present case, the combination of bilateral high-riding jugular bulbs and right-sided dehiscence informed preoperative counselling and the patient's decision to decline the planned procedure.

Conclusion: Bilateral high-riding jugular bulbs accompanied by unilateral dehiscence warrant careful anatomical assessment before tympanoplasty. Although dehiscence represents an important surgical risk factor, it should not automatically be considered an absolute contraindication to surgery. Individualized radiological assessment, appropriate surgical planning, and balanced patient counselling are essential for informed decision-making.

Keywords: Chronic otitis media, Jugular bulb dehiscence, Tympanoplasty

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
9AB7CB3E

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

A. COMMUNICANS ANTERIOR FENESTRASYONU: KADAVRA ÇALIŞMASI

Arş. Gör. Sude AKGÜL*[1], Prof. Dr. Mustafa Namık ÖZTANIR[2], Dr. Öğr. Üyesi Mete BÜYÜKERTAN[3]

[1] İstanbul Sağlık ve Teknoloji Üniversitesi
[2] Bezmialem Vakıf Üniversitesi
[3] Hamidiye Sağlık Bilimleri Üniversitesi
* Corresponding Author: Sude AKGÜL
sude.akgul@istun.edu.tr

ÖZET

Amaç: Arteria communicans anterior (AComA), Willis poligonunun önemli bir bileşeni olup anatomik varyasyonları cerrahi ve endovasküler girişimler açısından klinik önem taşımaktadır. Bu çalışmada kadavra diseksiyonu sırasında insidental olarak saptanan izole AComA fenestrasyonunun sunulması amaçlandı.

Olgu Sunumu: Yetmiş altı yaşındaki kadın kadavrada standart kraniyal diseksiyon sonrası Willis poligonu ameliyat mikroskobu altında incelendi. AComA'nın sağ A1 segmentinden ayrılmasının hemen ardından kısa bir ortak segmentin iki paralel kanala ayrıldığı ve bu kanalların kısa bir mesafe boyunca ayrı seyrettikten sonra yeniden birleşerek tek bir kanal oluşturduğu gözlendi. İki kanal arasında ince membranöz bir septum mevcuttu ve kanal çapları birbirine yakındı. Willis poligonunun diğer bileşenlerinde ek anatomik varyasyon, hipoplazi veya anevrizma saptanmadı.

Tartışma: AComA fenestrasyonunun, embriyolojik dönemdeki pleksiform vasküler ağın füzyon ve regresyon süreçlerinin tamamlanmaması sonucu geliştiği düşünülmektedir. Fenestrasyon, duplikasyon ve parsiyel duplikasyon kavramları literatürde zaman zaman birbirinin yerine kullanılmakla birlikte morfolojik ve embriyolojik açıdan farklılık göstermektedir. Güncel meta-analitik verilere göre AComA fenestrasyonunun prevalansı yaklaşık %5'tir. Kadavra diseksiyonları, özellikle küçük çaplı veya kompleks vasküler varyasyonların ortaya konulmasında görüntüleme yöntemlerine göre daha ayrıntılı değerlendirme sağlayabilir. Ayrıca AComA fenestrasyonlarının lokal hemodinamik değişiklikler ve anevrizma oluşumuyla ilişkili olabileceği bildirilmiştir.

Sonuç: İzole AComA fenestrasyonu nadir görülen ancak klinik açıdan önemli bir anatomik varyasyondur. Bu varyasyonların doğru tanımlanması ve duplikasyon gibi benzer morfolojilerden ayırt edilmesi, AComA bölgesindeki girişimlerin güvenli planlanması açısından önemlidir.

Anahtar Kelimeler: arteria communicans anterior, fenestrasyon, Willis poligonu, anatomik varyasyon, kadavra.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
9C33E25B

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Dahili Bilimler

ORCID: 0009-0000-4684-0003

ARI VENOMU ANAFİLAKSİSİNDE İLK REAKSİYONUN KLİNİK PATERNİ VE TEKRAR REAKSİYON DENEYİMİ: TEK MERKEZ GERÇEK YAŞAM VERİLERİ

Uzman Dr. Ezgi SÖNMEZ*[1]
[1] SBÜ Ankara Eğitim Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Ezgi SÖNMEZ
dr.esgidemirel@gmail.com

ÖZET

Amaç: Arı venomu anafilaksisi, sonraki sokmalarda tekrarlayabilen ve yaşamı tehdit edebilen sistemik reaksiyonlarla seyredebilir. Bu çalışmada arı venomu ile ilişkili sistemik alerjik reaksiyon/anafilaksi öyküsü bulunan erişkin hastaların ilk reaksiyonlarının klinik özelliklerinin değerlendirilmesi ve ilk reaksiyonun tek veya çoklu sistem tutulumu ile seyretmesinin tekrar reaksiyon deneyimi ile ilişkisinin araştırılması amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: Bu tek merkezli, retrospektif ve gözlemsel çalışmada, Sağlık Bilimleri Üniversitesi Ankara Eğitim ve Araştırma Hastanesi İmmünoloji ve Alerji Hastalıkları Kliniğinde değerlendirilen, 18 yaş ve üzerindeki arı venomu ilişkili sistemik alerjik reaksiyon/anafilaksi öyküsü bulunan hastaların kayıtları incelendi. Mükerrer kayıtlar tekilleştirildikten sonra 76 hasta analize dahil edildi. Hastaların yaş ve cinsiyet özellikleri, ilk sistemik reaksiyonun klinik paterni, ilk reaksiyondan itibaren geçen süre ve tekrar sistemik reaksiyon öyküsü kaydedildi. İlk reaksiyonlar klinik tutulum açısından deri, nörolojik, gastrointestinal, solunum, kardiyovasküler ve çoklu sistem olarak sınıflandırıldı; ayrıca tek sistem ve çoklu sistem tutulumu şeklinde iki grupta değerlendirildi.

Bulgular: Çalışmaya dahil edilen 76 hastanın yaş ortalaması 43,5±14,7 yıl olup, 52'si (%68,4) erkekti. İlk reaksiyon 40 hastada (%52,6) çoklu sistem tutulumu şeklindeydi. Tek sistem reaksiyonları arasında deri tutulumu 14 (%18,4), solunum sistemi tutulumu 11 (%14,5), gastrointestinal tutulum 6 (%7,9), kardiyovasküler tutulum 4 (%5,3) ve nörolojik tutulum 1 (%1,3) hastada gözlendi. Toplam 12 hastada (%15,8) tekrar sistemik reaksiyon öyküsü vardı. İlk reaksiyonu tek sistem tutulumu ile seyreden 36 hastanın 1'inde (%2,8), çoklu sistem tutulumu ile seyreden 40 hastanın ise 11'inde (%27,5) tekrar reaksiyon görüldü (p=0,004). Tekrar reaksiyon yaşayan hastaların %91,7'sinin ilk reaksiyonu çoklu sistem tutulumu ile seyretmişti. Tekrar reaksiyon yaşayan ve yaşamayan hastalar arasında yaş, cinsiyet ve ilk reaksiyondan itibaren geçen süre açısından anlamlı fark saptanmadı.

Sonuç: Arı venomu anafilaksisi olan hastaların yaklaşık yarısında ilk reaksiyon çoklu sistem tutulumu ile seyretmiş ve hastaların %15,8'inde tekrar sistemik reaksiyon öyküsü saptanmıştır. İlk reaksiyonda çoklu sistem tutulumu bulunan hastalarda tekrar reaksiyon sıklığının tek sistem tutulumu bulunan hastalara göre anlamlı olarak yüksek olması, ilk reaksiyonun klinik paterninin sonraki hasta değerlendirmesinde dikkate alınması gereken bir özellik olabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Arı venomu, anafilaksi, Hymenoptera, sistemik reaksiyon, tekrar reaksiyon

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
9C607A10

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0009-0009-9917-5655 | 0000-0002-5904-5946

ÇOCUKLARDA EKRAN KULLANIM SÜRESİ, YÜRÜTÜCÜ İŞLEVLER VE DUYGUSAL REGÜLASYON ARASINDAKİ İLİŞKİNİN İNCELENMESİ

Ma.St Yeliz YAVUZ*[1], Dr. Öğr. Üyesi Şüheda ÖZKAN[1]
[1] İstanbul Atlas Üniversitesi
* Corresponding Author: Yeliz YAVUZ
242104025@st.atlas.edu.tr

ÖZET

Bu çalışmanın amacı, ilkokul çağındaki çocuklarda ekran kullanım süresi, yürütücü işlevler ve duygusal regülasyon arasındaki ilişkiyi incelemektir. Kesitsel araştırmaya 6–10 yaş aralığında 91 çocuk dahil edilmiştir. Ekran kullanım süresi ebeveyn bildirimine dayalı olarak değerlendirilmiş, yürütücü işlevler; sabah-akşam rutinleri, oyun-serbest zaman rutinleri ve sosyal rutinler alt ölçeklerden oluşan Yürütücü İşlevler ve Okupasyonel Rutinler Ölçeği (YİARÖ), duygusal regülasyon ise Duygu Ayarlama Ölçeği (DAÖ) ile değerlendirilmiştir. Değişkenler arasındaki ilişkiler Spearman korelasyon analizi ile incelenmiştir. Çocukların günlük ortalama ekran kullanım süresi 2,07±1,18 saat olarak bulunmuştur. Ekran kullanım süresi ile YİARÖ toplam puanı (r_s=-0,091; p=0,392) ve DAÖ toplam puanı (r_s=0,152; p=0,150) arasında anlamlı ilişki saptanmamıştır. Buna karşılık YİARÖ toplam puanı ile DAÖ toplam puanı arasında orta düzeyde negatif yönlü anlamlı ilişki bulunmuştur (r_s=-0,569; p<0,001). Ayrıca DAÖ toplam puanı ile sabah-akşam rutinleri (r_s=-0,462; p<0,001), oyun-serbest zaman rutinleri (r_s=-0,594; p<0,001) ve sosyal rutinler (r_s=-0,529; p<0,001) arasında orta düzeyde negatif yönlü anlamlı ilişki belirlenmiştir. Bu bulgular, çocuklarda ekran kullanım süresi ile yürütücü işlevler ve duygusal regülasyon arasındaki ilişkinin yalnızca süre üzerinden değil, ekran kullanımının içeriği, amacı ve günlük yaşam bağlamı dikkate alınarak değerlendirilmesi gerektiğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: ekran süresi, yürütücü işlevler, duygusal regülasyon, çocuk

INVESTIGATION OF THE RELATIONSHIP BETWEEN SCREEN TIME, EXECUTIVE FUNCTIONS, AND EMOTIONAL REGULATION IN CHILDREN

ABSTRACT

This study aimed to examine the relationship between screen time, executive functions, and emotional regulation in primary school-aged children. This cross-sectional study included 91 children aged 6–10 years. Screen time was assessed based on parent reports. Executive functions were evaluated using the Executive Functions and Occupational Routines Scale (EFORTS), which consists of the morning-evening routines, play-leisure routines, and social routines subscales, while emotional regulation was assessed using the Emotion Regulation Checklist (ERC). Relationships between the variables were examined using Spearman correlation analysis. The children's mean daily screen time was 2.07±1.18 hours. No significant relationship was found between screen time and the EFORTS total score (r_s=-0.091; p=0.392) or the ERC total score (r_s=0.152; p=0.150). In contrast, a moderate, significant negative correlation was found between the EFORTS total score and the ERC total score (r_s=-0.569; p<0.001). In addition, the ERC total score was significantly and moderately negatively correlated with morning-evening routines (r_s=-0.462; p<0.001), play-leisure routines (r_s=-0.594; p<0.001), and social routines (r_s=-0.529; p<0.001). These findings suggest that the relationship between screen time, executive functions, and emotional regulation in children should be evaluated not only in terms of duration, but also by considering the content and purpose of screen use and the context of daily life.

Keywords: screen time, executive functions, emotional regulation, children

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
9CA6F3B3

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID:

ZAYIFLAMA DİYETLERİNDE YAPAY ZEKÂ MODELLERİNİN DİYETİSYEN REFERANSIYLA UYUMU: CHATGPT, CLAUDE VE GEMİNİ'NİN BESİN DEĞİŞİMLERİ AÇISINDAN KARŞILAŞTIRILMASI

Doç. Dr. Betül KOCAADAM BOZKURT*[1]
[1] Erzurum Teknik Üniversitesi
* Corresponding Author: Betül KOCAADAM BOZKURT
betul.bozkurt@erzurum.edu.tr

ÖZET

Bu çalışmanın amacı, ChatGPT 6 Astra, Claude Opus 5.5 Max ve Gemini 3.1 Pro'dan hangisinin 1400, 1600 ve 2200 kkal'deki zayıflama diyetlerinin diyetisyene en yakın olduğunu belirlemektir. Referans olarak 10 yıllık deneyime sahip diyetisyen tarafından hazırlanan zayıflama diyetleri; değişim grupları ve öğünlere göre yapay zeka modelleri (Claude Opus 5.5; ChatGPT 6 Astra; Gemini 3.1 Pro) tarafından hazırlanan aynı enerji miktarındaki (1400 kkal/1600 kkal/2200 kkal) zayıflama diyetleri ile karşılaştırılmıştır. Her model aynı komutlarla zayıflama diyetlerini planlamıştır. Hesaplamalar altı öğün ve altı besin değişim grubu için yapılmıştır. Benzerlik, iki planda ortak değişimlerin oranıyla (Bray-Curtis indeks yüzdesi) günlük besin grubu toplamlarında (değişim grubu benzerliği) ve öğünlere dağılımı (öğün benzerliği) üzerine hesaplanmıştır. Değişim grubu benzerliğinde en yakın model 1400 kkal'lik zayıflama diyetinde Gemini (%89,7), ChatGPT (%88,9), Claude (%80,9), 1600 kkal'lik zayıflama diyetinde Claude (%92,7) ChatGPT (%88,7), Gemini (%87,3), 2200 kkal'lik zayıflama diyetinde de Claude (%88,9) ChatGPT (%87,0) Gemini (%82,2) olarak benzer bulunmuştur. Öğün benzerliğinde ise en yakın model 1400 kkal'lik zayıflama diyetinde Claude (%72,3) ChatGPT(%71,1), Gemini (%59,8), 1600 kkal'lik zayıflama diyetinde Claude (%76,4) Gemini (%58,2) ChatGPT (%56,6) ve 2200 kkal'lik zayıflama diyetinde ChatGPT (%72,5), Claude (%63,9) Gemini (%63,0) olarak belirlenmiştir. Altı karşılaştırmanın dördünde Claude benzerlikte birinci çıkarken ChatGPT ve Gemini ise birer kez en yüksek benzerlik göstermiştir. Üç diyetin öğün benzerliği ortalamasına bakıldığında ise Claude'da %70,9, ChatGPT'de %66,7, Gemini'de %60,3 bulunmuştur. Ancak değişim gruplarındaki benzerlik ise 3 modelde de birbirine çok yakın (Chat GPT: %88,2; Claude: %87,5;Gemini: %86,4) ve düşük bir puan farkı (1,8) olduğu gözlenmiştir. Diyetlerdeki benzerliklerin kahvaltıda en yüksek (%73,2), gece ara öğününde en düşük (%23,5) olduğu bulunmuştur. Diyetisyen tarafından hazırlanan referans zayıflama diyetine en yakın diyetleri çoğunlukla Claude (%70,9), en uzak diyetleri ise Gemini (%60,3) tarafından planlandığı gözlenmiştir. Bu durum, dengeli ve güvenilir bir zayıflama diyetinin hâlâ diyetisyen tarafından hazırlanmasının ve bireyin gereksinimlerine ve durumuna göre yine diyetisyen tarafından düzenlenmesinin daha uygun olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Yapay zeka, Zayıflama diyeti, Öğün planlaması, Diyetisyen

AGREEMENT OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE MODELS WITH THE DIETITIAN REFERENCE IN WEIGHT-LOSS DIETS: A FOOD EXCHANGE-BASED COMPARISON OF CHATGPT, CLAUDE AND GEMINI

ABSTRACT

This study aimed to determine which of ChatGPT 6 Astra, Claude Opus 5.5 Max and Gemini 3.1 Pro produces weight-loss diets at 1400, 1600 and 2200 kcal that are closest to those of a dietitian. Weight-loss diets prepared by a dietitian with 10 years of experience served as the reference and were compared, in terms of exchange groups and meals, with weight-loss diets of the same energy content (1400, 1600 and 2200 kcal) prepared by artificial intelligence models (Claude Opus 5.5, ChatGPT 6 Astra and Gemini 3.1 Pro). Each model planned the diets using the same prompts. Calculations were performed for six meals and six food exchange groups. Similarity was calculated as the proportion of exchanges shared by the two plans (Bray-Curtis index, %) for daily food-group totals (exchange-group similarity) and for the distribution of exchanges across meals (meal similarity). For exchange-group similarity, the models ranked from closest to farthest as Gemini (89.7%), ChatGPT (88.9%) and Claude (80.9%) for the 1400 kcal diet; Claude (92.7%), ChatGPT (88.7%) and Gemini (87.3%) for the 1600 kcal diet; and Claude (88.9%), ChatGPT (87.0%) and Gemini (82.2%) for the 2200 kcal diet. For meal similarity, the ranking was Claude (72.3%), ChatGPT (71.1%) and Gemini (59.8%) for the 1400 kcal diet; Claude (76.4%), Gemini (58.2%) and ChatGPT (56.6%) for the 1600 kcal diet; and ChatGPT (72.5%), Claude (63.9%) and Gemini (63.0%) for the 2200 kcal diet. Claude ranked first in four of the six comparisons, whereas ChatGPT and Gemini each showed the highest similarity once. Averaged across the three diets, meal similarity was 70.9% for Claude, 66.7% for ChatGPT and 60.3% for Gemini. In contrast, exchange-group similarity was very close across the three models (ChatGPT 88.2%, Claude 87.5%, Gemini 86.4%), differing by only 1.8 percentage points. Similarity was highest at breakfast (73.2%) and lowest at the late-evening snack (23.5%). The diets closest to the dietitian's reference diets were mostly planned by Claude (70.9%), and the most distant ones by Gemini (60.3%). These These findings indicate that a balanced and reliable weight-loss diet is still more appropriately prepared by a dietitian, who can also tailor it to the individual's needs and condition.

Keywords: Artificial intelligence, Weight-loss diet, Meal planning, Dietitian

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
9CDFA3A3

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-7745-1892 | 0000-0001-5232-8436 | 0000-0001-6302-9175

SCORE İLE HESAPLANAN KARDİYOVASKÜLER RİSK İLE KOROİDAL YAPISAL BİYOBELİRTEÇLER ARASINDAKİ İLİŞKİ

Uzman Dr. Nazife AŞIKGARİP*[1], Prof. Dr. Kemal ÖRNEK[2], Doç. Dr. Ahmet KIVRAK[3], Uzman Dr. Emine TEMEL[4]

[1] Özel Koru Kavaklıdere Hastanesi
[2] Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi
[3] Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi, Kardiyoloji Anabilim Dalı
[4] Ufuk Üniversitesi Dr. Rıdvan Ege Hastanesi
* Corresponding Author: Nazife AŞIKGARİP
nazifeasikgarip@gmail.com

ÖZET

Amaç: SCORE sistemi ile hesaplanan kardiyovasküler risk ile koroidal yapısal parametreler arasındaki ilişkinin değerlendirilmesi.

Yöntem: Bu prospektif gözlemsel çalışmaya kardiyovasküler risk faktörleri bulunan 85 hasta dahil edildi. Hastalar SCORE ile belirlenen kardiyovasküler risk düzeylerine göre düşük (n=18), orta (n=20), yüksek (n=25) ve çok yüksek risk (n=22) olmak üzere dört gruba ayrıldı. EDI-OKT ile subfoveal, nazal ve temporal koroid kalınlıkları ölçüldü. Total koroidal alan (TKA), luminal alan (LA), stromal alan (SA) ve koroidal vaskülarite indeksi (KVİ) binarizasyon yöntemiyle hesaplandı.

Bulgular: Subfoveal, nazal ve temporal koroid kalınlıkları ile KVİ, yüksek ve çok yüksek risk gruplarında düşük risk grubuna göre anlamlı olarak daha düşüktü (tümü $p<0,05$). Ayrıca çok yüksek risk grubunda bu parametreler orta risk grubuna göre anlamlı olarak azalmıştı (tümü $p<0,05$). TKA ve LA düşük risk grubuna kıyasla orta, yüksek ve çok yüksek risk gruplarında; SA ise yüksek ve çok yüksek risk gruplarında anlamlı olarak daha düşük bulundu (tümü $p<0,05$). LDL kolesterol, trigliserid, total kolesterol ve sistolik kan basıncı ile koroid kalınlıkları, KVİ ve LA arasında anlamlı negatif korelasyonlar saptandı.

Sonuç: SCORE ile belirlenen kardiyovasküler risk düzeyindeki artış, koroid kalınlığı ve vaskülarite parametrelerindeki azalma ile ilişkili bulundu. Bu bulgular, sistemik kardiyovasküler risk ile koroidal vasküler yapı arasındaki ilişkiyi desteklemektedir. Koroidin kantitatif değerlendirilmesi, kardiyovasküler risk değerlendirmesinde tamamlayıcı ve noninvaziv bir belirteç olarak potansiyel değer taşıyabilir.

Anahtar Kelimeler: Kardiyovasküler risk, koroidal vaskülarite indeksi, koroid kalınlığı, SCORE

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
9D782387

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID: 0009-0006-0084-6016 | 0000-0002-7799-8767

AKUT APİKAL APSELİ KÖK KANAL TEDAVİLİ PREMOLAR VE KOMŞU MOLARDA AŞAMALI ENDODONTİK YÖNETİM: 12 AYLIK TAKİPLİ OLGU SUNUMU

Arş. Gör. Furkan PALA*[1], Dr. Öğr. Üyesi Aziz Şahin ERDOĞAN[2]
[1] Atatürk Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
[2] Atatürk Üniversitesi Diş Hekimliği
* Corresponding Author: Furkan PALA
furkanpala2206@gmail.com

ÖZET

Daha önce kök kanal tedavisi uygulanmış bir dişte gelişen akut apikal apse ile komşu dişte bulunan primer endodontik enfeksiyonun birlikteliği, tedavinin planlanması açısından klinik güçlük oluşturabilmektedir. Bu olgu sunumunun amacı, akut apikal apse tablosu gösteren kök kanal tedavili mandibular ikinci premolar ile periapikal lezyonlu komşu birinci moların aşamalı endodontik yönetimini ve 12 aylık takip sonuçlarını sunmaktır. Otuz beş yaşında erkek hasta, sağ alt çenede ağrı ve şişlik şikâyetiyle kliniğimize başvurmuştur. Klinik ve radyografik incelemede 45 numaralı dişte bölgesel şişlik ile yetersiz kök kanal dolgusuna eşlik eden periapikal lezyon, 46 numaralı dişte ise derin çürük ve periapikal lezyon saptanmıştır. İlk seansta 45 numaralı dişteki kanal dolgusu uzaklaştırılarak pürülan drenaj sağlanmış, diş geçici restorasyonla kapatılmış ve sistemik antibiyotik reçete edilmiştir. Üç gün sonra pürülan akışın kesildiği gözlenmiş, kanal şekillendirilerek 14 gün süreyle kalsiyum hidroksit uygulanmış ve ardından biyoseramik kanal patı ve güta-perka ile lateral kondensasyon tekniğiyle doldurulmuştur. Sonrasında 46 numaralı dişte kemomekanik preparasyonu takiben 14 gün kalsiyum hidroksit uygulanmış ve kanallar aynı teknikle doldurulmuştur. Tüm kanallar 25/.06 döner eğeye kadar şekillendirilmiş, %2,5 sodyum hipoklorit ve %17 EDTA ile irrige edilmiştir. Hastanın ekonomik kaygıları doğrultusunda her iki dişe prefabrike metal post uygulanmış ve hasta protetik restorasyon için yönlendirilmiştir. On iki aylık radyografik takipte periapikal lezyonlarda belirgin iyileşme gözlenmiştir. Sonuç olarak, semptomatik dişe öncelik veren, drenaj, etkin kemomekanik preparasyon ve seanslar arası kalsiyum hidroksit medikasyonunu içeren aşamalı ve çok seanslı yaklaşım, komşu dişlerde yeniden tedavi ile primer tedavinin birlikte gerektiği olgularda başarılı klinik sonuçlar sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Akut Apikal Apse, Apikal Periodontitis, Kök Kanal Tedavisinin Yenilenmesi, Kalsiyum Hidroksit, Biyoseramik Kanal Patı

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
9DE95FC7

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID: 0000-0001-6949-158X | 0000-0003-1378-1355

DERİN İNFİLTRATİF ENDOMETRİYOZİSLİ BİREYLERDE DENTAL VE PERİODONTAL PARAMETRELERİN DEĞERLENDİRİLMESİ: KONTROLLÜ KESİTSEL BİR ÇALIŞMA

Dr. Öğr. Üyesi Mehmet Selim YILDIZ*[1], Uzman Dr. Işın ERDOĞAN[2]
[1] İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa, Diş Hekimliği Fakültesi, Periodontoloji ABD
[2] İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi, Kadın Hastalıkları ve Doğum ABD
* Corresponding Author: Mehmet Selim YILDIZ
selim.yildiz@iuc.edu.tr

ÖZET

Amaç: Bu çalışmanın amacı, derin infiltratif endometriozis (DIE) tanısı almış bireylerin dental ve periodontal sağlık durumlarını sağlıklı kontrol grubuyla karşılaştırarak endometriozis ile ağız sağlığı arasındaki olası ilişkiyi değerlendirmektir.

Gereç ve Yöntem: Bu kontrollü kesitsel çalışmaya, DIE tanısı bulunan 14 kadın ve 14 sağlıklı kontrol olmak üzere toplam 28 katılımcı dahil edildi. Dental sağlık durumu çürük, kayıp ve dolgulu dişler (DMFT) indeksiyle değerlendirildi. Periodontal muayenede plak indeksi (PI), gingival indeks (GI), sondalama cep derinliği (SCD) ve sondlamada kanama (BOP) yüzdesi kaydedildi. Gruplar arasındaki karşılaştırmalarda Mann–Whitney U testi kullanıldı.

Bulgular: DIE grubunda GI (1,68 ± 0,25) ve BOP (%68,53 ± 24,34) değerleri, kontrol grubuna (sırasıyla 1,39 ± 0,31 ve %40,56 ± 28,80) kıyasla istatistiksel olarak anlamlı düzeyde yüksek bulundu($p<0,05$). Ortalama SCD'nin, DIE grubunda 2,51 ± 0,83 mm ve kontrol grubunda 2,01 ± 0,50 mm olduğu, PI değerlerinin DIE grubunda 1,55 ± 0,68, kontrol grubunda 1,23 ± 0,34 olduğu, DMFT skorunun DIE grubunda 12,93 ± 6,64, kontrol grubunda ise 9,21 ± 4,59 olduğu ancak gruplar arasında istatistiksel farklılık olmadığı tespit edilidi ($p>0,05$).

Sonuç: Derin infiltratif endometriozisli katılımcılarda gingival inflamasyon göstergelerinin sağlıklı kontrollere göre daha yüksek olması, endometriozis ile periodontal inflamasyon arasında olası bir ilişkiye işaret etmektedir. Bununla birlikte, gözlenen ilişkinin doğrulanması ve altında yatan mekanizmaların aydınlatılması için daha geniş örneklemli çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Derin infiltratif endometriozis, periodontal sağlık, gingival inflamasyon, sondalama cep derinliği, DMFT

EVALUATION OF DENTAL AND PERIODONTAL PARAMETERS IN WOMEN WITH DEEP INFILTRATING ENDOMETRIOSIS: A CONTROLLED CROSS-SECTIONAL STUDY

ABSTRACT

Aim: This study aimed to investigate the potential association between endometriosis and oral health by comparing dental and periodontal parameters in women with deep infiltrating endometriosis (DIE) and healthy controls.

Materials and Methods: This controlled cross-sectional study included 28 women, comprising 14 patients diagnosed with DIE and 14 healthy controls. Dental health was assessed using the decayed, missing, and filled teeth (DMFT) index. Periodontal assessments included the plaque index (PI), gingival index (GI), probing pocket depth (PPD), and percentage of sites with bleeding on probing (BOP). Between-group comparisons were performed using the Mann–Whitney U test.

Results: GI (1.68 ± 0.25) and BOP (68.53 ± 24.34%) values were significantly higher in the DIE group than in the control group (1.39 ± 0.31 and 40.56 ± 28.80%, respectively; $p<0.05$). Mean probing pocket depth (PPD) was 2.51 ± 0.83 mm in the DIE group and 2.01 ± 0.50 mm in the control group, while plaque index (PI) values were 1.55 ± 0.68 and 1.23 ± 0.34, respectively. Similarly, mean DMFT scores were 12.93 ± 6.64 in the DIE group and 9.21 ± 4.59 in the control group. However, none of these differences reached statistical significance ($p>0.05$).

Conclusion: Participants with DIE demonstrated greater gingival inflammation than healthy controls, suggesting a potential association between deep infiltrating endometriosis and periodontal inflammatory status. Further studies involving larger cohorts are warranted to confirm these findings and explore the underlying mechanisms.

Keywords: Deep infiltrating endometriosis, periodontal health, gingival inflammation, probing pocket depth, DMFT

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
9F37AE96

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0000-0002-6905-9532

SAĞ İNTERNAL JUGULER VENDEN YERLEŞTİRİLEN SANTRAL VENÖZ KATATERİN SAĞ SUBKLAVYEN VENE MALPOZİSYONU

Uzman Dr. Ayşe Gül KOÇOĞLU KINAL*[1]
[1] Siyami Ersek Hastanesi
* Corresponding Author: Ayşe Gül KOÇOĞLU KINAL
kocogluaysegul@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Santral venöz kateter yerleştirilmesi sırasında kateter ucunun hedeflenen santral konum dışında bir vene ilerlemesi malpozisyon olarak değerlendirilir. Sağ internal juguler ven yoluyla yerleştirilen kateterin subklavyen vene yönelmesi, işlem sonrası görüntüleme ile saptanabilen bir komplikasyondur.

Olgu: İleri derecede kalp yetmezliği bulunan 31 yaşındaki kadın hasta, vazopresör desteği gereksinimi ve periferik damar yolunun yetersiz olması nedeniyle santral venöz kateter yerleştirilmesi amacıyla değerlendirildi. Sağ internal juguler ven yoluyla santral kateterizasyon gerçekleştirildi. İşlem sonrasında çekilen akciğer grafisinde kateterin sağ internal juguler venden ilerleyerek sağ subklavyen vene yöneldiği görüldü. Kateter çıkarılarak sağ subklavyen venden tekrar takıldı. Kontrol grafi ile yeri doğrulandı ve komplikasyon gelişmedi.

Tartışma: Kateterin damarda bulunduğunun gösterilmesi veya lümenden kan aspire edilebilmesi, kateter ucunun hedeflenen konumda olduğunu tek başına kanıtlamaz. Bu olguda tanı akciğer röntgeni ile konuldu. Özellikle işlem sırasında kılavuz tel ilerletilirken direnç hissedilmesi, kataterden kan aspire edilirken gelmemesi gibi ayrıntılar, benzer malpozisyonların fark edilmesine katkı sağlayabilir.

Sonuç: Santral venöz kateterin damar içinde ilerlemiş ve kan aspirasyonu sağlanmış olması, ucun uygun konumda bulunduğunu tek başına göstermez. Kateter ucu işlem sonrasında uygun yöntemle doğrulanmalı; malpozisyon saptandığında kateterin kullanımı ve yönetimi klinik gereksinime göre değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Santral venöz kateter, internal juguler ven, subklavyen ven,kateter malpozisyonu

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
9F424B19

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

AĞRININ AİLESEL YANSIMASI: ANNE VE ÇOCUKLARDA KRONİK AĞRI İLİŞKİSİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Doç. Dr. Ülkü SABUNCU*[1]
[1] Ankara Bilkent Şehir Hastanesi Algoloji Kliniği
* Corresponding Author: Ülkü SABUNCU
sabuncuulku@gmail.com

ÖZET

Amaç: Ağrı, tarihsel süreçte özgüllük, yoğunluk, örüntü, kapı kontrol ve nöromatriks teorileri gibi farklı kuramsal yaklaşımlarla açıklanmaya çalışılmış, günümüzde ise biyopsikososyal model çerçevesinde biyolojik, psikolojik ve sosyal bileşenleriyle ele alınan çok boyutlu, öznel bir deneyim olarak kabul edilmiştir. Kültürel değerler, aile içi etkileşimler ve gözlemsel öğrenme süreçleri, ağrının algılanmasını, yorumlanmasını ve ifade edilmesini etkileyebilmektedir. Ebeveynlerin kronik ağrı deneyimleri ile çocukların ağrı bildirimleri arasındaki ilişki, sosyal öğrenme teorisi ve kuşaklararası ağrı aktarım modelleri kapsamında önem kazanmaktadır. Bu çalışmada, annelerde kronik ağrı varlığı ile çocuklarında kronik ağrı görülme sıklığı arasındaki ilişkinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

Yöntem: Kesitsel, anket temelli çalışmada 114 anne–çocuk kaydı değerlendirildi. Anne ve çocuklarda kronik ağrı varlığı sorgulandı. Kategorik değişkenler sayı ve yüzde olarak sunuldu. Gruplar arasındaki ilişki Fisher kesin testiyle değerlendirildi; odds oranı (OR) ve %95 güven aralığı (GA) hesaplandı. İstatistiksel anlamlılık düzeyi $p<0,05$ olarak kabul edildi.

Bulgular: Annelerin 46'sında (%40,4), çocukların dokuzunda (%7,9) kronik ağrı bildirildi. Kronik ağrısı bulunan annelerin çocuklarında kronik ağrı sıklığı %13,0 (6/46), bulunmayanların çocuklarında ise %4,4 (3/68) olarak saptandı. Maternal kronik ağrı varlığında çocuklarda kronik ağrı bildirilme odds'u 3,25 kat yüksek olmasına rağmen ilişki istatistiksel olarak anlamlı değildi (OR=3,25; %95 GA: 0,77–13,73; p=0,154).

Sonuç: Çocuklarda kronik ağrı prevalansı çalışmamızda %7,9 iken, geniş kapsamlı bir meta-analizde %20,8 olarak bildirilmiştir. Bu farklılık; yaş dağılımı, kültürel özellikler ve değerlendirme yöntemlerinden kaynaklanabilir. Önceki bir meta-analizde maternal kronik ağrı ile çocuklarda ağrı yakınmaları arasında anlamlı ilişki bildirilirken (OR=1,59), çalışmamızda daha yüksek etki tahminine rağmen istatistiksel anlamlılık sağlanamamıştır. Bu durum, sınırlı örneklem ve çocuklarda kronik ağrı bildiren olgu sayısının azlığıyla ilişkili olabilir. Bulgular, kronik ağrının ailesel ve biyopsikososyal boyutunun daha geniş örneklemli çalışmalarla araştırılması gerektiğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Kronik ağrı, anne–çocuk ilişkisi, ailesel ağrı, kuşaklararası ilişki, biyopsikososyal model.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
9F4ACB6F

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0009-0000-5479-5820 | 0000-0002-4697-8042

FİTOKİMYASALLARIN ANTİKANSER ETKİLERİ: MOLEKÜLER MEKANİZMALAR VE GÜNCEL KANITLAR

Ma.St Şaziye Didar GANİ*[1], Prof. Dr. Yahya ÖZDOĞAN[1]
[1] Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi
* Corresponding Author: Şaziye Didar GANİ
sdgani24@aybu.edu.tr

ÖZET

Kanser, cerrahi, radyoterapi ve kemoterapideki ilerlemelere rağmen nüks, ilaç direnci ve tedaviye bağlı toksisite nedeniyle önemli bir halk sağlığı sorunu olmayı sürdürmektedir. Bu nedenle daha güvenli ve çok hedefli ajanlara yönelik arayışlar artmaktadır. Meyve, sebze, baklagil, tahıl ve baharatlarda bulunan fitokimyasallar; polifenoller, karotenoidler, terpenoidler, organosülfürler, fitosteroller ve alkaloidler gibi gruplara ayrılmakta ve antioksidan etkinin yanı sıra hücre döngüsü kontrolü, apoptoz indüksiyonu, inflamatuvar yolakların baskılanması ve bağışıklık yanıtının düzenlenmesi gibi mekanizmalarla antikanser potansiyel göstermektedir. Bu derlemenin amacı, fitokimyasalların antikanser etkilerini meme, prostat, gastrointestinal, akciğer ve pankreas kanserleri özelinde güncel preklinik, epidemiyolojik ve klinik bulgular ışığında değerlendirmektir. Bu derleme, PubMed, Scopus, Web of Science ve Google Scholar gibi çeşitli veri tabanlarının taranmasıyla 2019-2025 yılları arasında yayımlanan güncel literatür doğrultusunda hazırlanmıştır. Bulgular; kurkumin, resveratrol, kuersetin, EGKG, likopen, sülforafan ve glisirretinik asit gibi bileşiklerin NF-κB, PI3K/Akt, Wnt/β-katenin, JAK/STAT ve p53 gibi yolaklar üzerinden etki ettiğini, bazı bileşiklerin standart ilaçlarla sinerji göstererek ilaç direncini azaltabildiğini ortaya koymaktadır. Diyet Fitokimyasal İndeksi ile kanser riski arasında ters yönde bir ilişki bildirilmiştir. Ancak biyoyararlanım, doz standardizasyonu ve sınırlı klinik veri önemli kısıtlılıklardır. Fitokimyasallar, kanserden korunmada ve tamamlayıcı tedavide umut vadeden ajanlar olmakla birlikte kesin klinik kullanımları için kapsamlı translasyonel ve klinik çalışmalara gereksinim vardır.

Anahtar Kelimeler: Fitokimyasallar, kanser, apoptoz, kemoprevensiyon, polifenoller

ANTICANCER EFFECTS OF PHYTOCHEMICALS: MOLECULAR MECHANISMS AND CURRENT EVIDENCE

ABSTRACT

Despite advances in surgery, radiotherapy and chemotherapy, cancer remains a major public health problem because of recurrence, drug resistance and treatment-related toxicity, which has increased the search for safer, multi-targeted agents. Phytochemicals found in fruits, vegetables, legumes, grains and spices include polyphenols, carotenoids, terpenoids, organosulfur compounds, phytosterols and alkaloids. Beyond antioxidant activity, they show anticancer potential through cell cycle control, induction of apoptosis, suppression of inflammatory pathways and modulation of the immune response. This review aims to evaluate the anticancer effects of phytochemicals in breast, prostate, gastrointestinal, lung and pancreatic cancers in light of current preclinical, epidemiological and clinical findings. This review was prepared by searching various databases, including PubMed, Scopus, Web of Science and Google Scholar, and synthesizing the current literature published between 2019 and 2025. The evidence indicates that compounds such as curcumin, resveratrol, quercetin, EGCG, lycopene, sulforaphane and glycyrrhetinic acid act through pathways including NF-κB, PI3K/Akt, Wnt/β-catenin, JAK/STAT and p53, and that some can act synergistically with standard drugs and reduce drug resistance. An inverse association between the Dietary Phytochemical Index and cancer risk has been reported. However, bioavailability, dose standardization and limited clinical data remain important limitations. Phytochemicals are promising agents for cancer prevention and complementary therapy, but comprehensive translational and clinical studies are required before definitive clinical use.

Keywords: Phytochemicals, cancer, apoptosis, chemoprevention, polyphenols

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
9FCC436E

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0000-0002-4766-4125 | 0000-0002-6905-9532

AKUT KORONER SENDROM NEDENİYLE BAŞARILI PERKÜTAN KORONER GİRİŞİM SONRASI EKSTÜBASYON DÖNEMİNDE AJİTASYON: İDRAR TARAMASINDA KANNABİNOİD SAPTANAN BİR OLGU

Uzman Dr. Zeynep YILDIZ*[1], Uzman Dr. Ayşe Gül KOÇOĞLU KINAL[2]
[1] Dr. Siyami Ersek Göğüs Kalp ve Damar Cerrahisi Eğitim Araştırma Hastanesi
[2] Siyami Ersek Hastanesi
* Corresponding Author: Zeynep YILDIZ
zey.yil@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Akut koroner sendrom nedeniyle başarılı perkütan koroner girişim uygulanan bir hastada, ekstübasyon döneminde gelişen ajite uyanma, taşikardi ve takipne sırasında madde kullanımının olası bir neden olarak değerlendirilmesini sunmak.

Olgu: Akut koroner sendrom tanısıyla başvuran 58 yaşındaki erkek hastaya koroner anjiyografi yapıldı ve başarılı stent implantasyonu gerçekleştirildi. İşlem sonrasında ekstübasyon aşamasında hastada ajite uyanma, taşikardi ve takipne gözlendi. Klinik tablo üzerine madde kullanımı olasılığı değerlendirildi. Hasta yakınından alınan anamnezde hastanın esrar kullandığı öğrenildi. İdrar toksikoloji taramasında kannabinoid pozitifliği saptandı.

Tartışma: Ekstübasyon döneminde ajitasyon, taşikardi ve takipne farklı kardiyopulmoner, metabolik veya ilaç ilişkili nedenlerle gelişebilir. Hasta yakını anamnezi ve idrar tarama sonucu esrar kullanımını düşündürse de, idrarda kannabinoid saptanması tek başına yakın zamanda kullanımın veya akut intoksikasyonun kanıtı değildir. Bulgular klinik değerlendirme ve diğer olası nedenlerle birlikte yorumlanmalıdır.

Sonuç: Ekstübasyon döneminde açıklanamayan ajitasyon ve kardiyorespiratuvar bulgular görüldüğünde madde kullanımı öyküsü sorgulanmalı; toksikoloji sonuçları tek başına tanısal kabul edilmeden değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Akut koroner sendrom, perkütan koroner girişim, ekstübasyon, ajitasyon, kannabinoid

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
9FDBB735

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

YİVSİZ SİLAH RUHSATI SAĞLIK RAPORLARININ GÖZ HASTALIKLARI AÇISINDAN DEĞERLENDİRİLMESİ

Doç. Dr. Hakan ÖZTÜRK*[1]
[1] Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Göz Hastalıkları Anabilim Dalı, İzmir, Türkiye
* Corresponding Author: Hakan ÖZTÜRK
opthdrhakan@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Yivsiz silahlar, namlularında oyuk-set bulunmayan silahlardır. Av amaçlı tanımlansalar da, elde edinimleri yivli silahlara göre daha kolay olduğundan, günümüzde savunma amaçlı da kullanılmaktadırlar. Silah ruhsatı muayeneleri; "Silah İşlemleri Genelgesi" ve "Sağlık Raporları Usul ve Esasları Hakkında Yönerge" kapsamına göre düzenlenir. Yivsiz silah ruhsatı için göz kliniğine başvuran bireylerin; klinik özelliklerinin, oftalmolojik tanılarının ve kararlarının değerlendirilmesi amaçlandı.

Yöntem: Yivsiz silah ruhsatı için başvuran 136 bireyin kayıtları incelendi. Olgular verilen karara göre; "yivsiz silah ruhsatı alanlar (ruhsat alan grup)" ve "yivsiz silah ruhsatı alamayanlar (ruhsat alamayan grup)" olarak iki gruba ayrıldı. Grupların özellikleri, logMAR en iyi düzeltilmiş görme keskinlikleri (EİDGK) ve oftalmolojik tanıları değerlendirildi.

Bulgular: Ruhsat alamayan grupta, ruhsat alan gruba kıyasla ortalama yaş daha yüksekti (58,9±4,7 vs 45,2±8,3; p=0,041). Ruhsat alan grupta, "refraksiyon bozuklukları" (93 olgu, %84,5) en sık saptanan tanı (p=0,012) idi. Ruhsat alamayan grupta "kornea, lens, optik sinir veya retina bozuklukları" (14 olgu, %53,9) en sık oftalmolojik tanıydı (p=0,042). Yivsiz silah ruhsatı için başvuranlarda; 110 (%80,9) olguda olumlu rapor çıkarken, 26 (%19,1) olguda olumsuz rapor çıkmıştı (p=0,018). EİDGK; ruhsat alamayan grupta (0,60±0,85 logMAR), ruhsat alan gruba (0,08±0,96 logMAR) kıyasla daha kötüydü (p=0,007).

Sonuç: Çalışmamızda oftalmolojik açıdan yivsiz silah ruhsatı sağlık raporlarında; en sık refraksiyon bozukluğu tanısının olduğunu ve en sık "silah ruhsatı alabilir" kararının verildiğini saptadık. "Silah ruhsatı alamaz" kararı verilen olguların yaşları daha büyükken; görme keskinlikleri sıklıkla kornea, lens, optik sinir veya retina bozukluklarına bağlı daha düşüktü. Rapor düzenlenmesinde; hedefin görülmesi ve güvenli atış yapılabilmesi için görme kabiliyeti yeterli olmalıdır. Ayrıca bireysel silahlanmanın, toplumsal bir güvenlik problemi de oluşturabileceği akılda tutulmalıdır. Yönetmeliğin ve bu durumların bilinmesi; yasal sorumluluğu olan bu muayenede, göz hekimlerine yol gösterebilir

Anahtar Kelimeler: Yivsiz silah, ruhsat, sağlık raporu, oftalmoloji

EVALUATION OF HEALTH REPORTS FOR SMOOTHBORE FIREARM LICENSES IN TERMS OF EYE DISEASES

ABSTRACT

Aim: Smoothbore firearms are firearms without rifling in their barrels. Although intended for hunting, they are also used for self-defense nowadays, as they are easier to acquire than rifled firearms. Firearm-license examinations follow "General Circular on Firearm Procedures" and "Directive on Procedures and Principles Regarding Health Reports". Aim was to evaluate clinical characteristics, ophthalmological diagnoses, and decisions of individuals applying to ophthalmology clinic for smoothbore-firearm license.

Methods: Records of 136 smoothbore-firearm license applicants were reviewed. Based on decision made, cases were divided into two groups: "individuals granted smoothbore-firearm license (license-granted group)" and "individuals not granted smoothbore-firearm license (license-not-granted group)". Characteristics, logMAR best-corrected visual acuities (BCVA), and ophthalmological diagnoses of groups were assessed.

Results: Mean age was higher in license-not-granted group than in license-granted group (58.9±4.7 vs 45.2±8.3; p=0.041). In license-granted group, "refractive errors" (93 cases, 84.5%) were the most frequent diagnosis (p=0.012). In license-not-granted group, "corneal, lens, optic nerve, or retinal disorders" (14 cases, 53.9%) was the most frequent diagnosis (p=0.042). Among smoothbore-firearm license applicants, favorable reports were issued in 110 (80.9%) cases and unfavorable reports in 26 (19.1%) (p=0.018). BCVA was worse in license-not-granted group (0.60±0.85 logMAR) than in license-granted group (0.08±0.96 logMAR) (p=0.007).

Conclusion: In our study, we found that refractive errors were the most common diagnosis in ophthalmological assessments for smoothbore-firearm license health reports and that the decision "eligible for firearm license" was issued most frequently. Individuals deemed "not eligible for firearm license" were older, while their visual acuities were lower, frequently due to corneal, lens, optic nerve, or retinal disorders. In issuing the report, visual ability must be adequate for target visibility and safe shooting. It should also be borne in mind that individual firearm ownership may pose public safety problem. Knowing the regulation and these conditions may guide ophthalmologists during these examinations involving legal responsibility.

Keywords: Smoothbore firearm, license, health report, ophthalmology

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
A2F82037

TÜR / TYPE
Poster

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

BEYİN OMURİLİK SIVISI MULTİPLEKS PCR PANELİNDE İZOLE HHV-6 POZİTİFLİĞİ SAPTANAN OLGULARIN KLİNİK ÖZELLİKLERİ VE BOS LÖKOSİT SAYISI İLE DEĞERLENDİRİLMESİ

Dr. Öğr. Üyesi Canberk ÇINAR*[1]
[1] Ondokuz Mayıs Üniversitesi
* Corresponding Author: Canberk ÇINAR
cinarcanberk57@gmail.com

ÖZET

GİRİŞ VE AMAÇ Santral sinir sistemi (SSS) enfeksiyonlarının hızlı ve eş zamanlı tanısında beyin omurilik sıvısı (BOS) multipleks polimeraz zincir reaksiyonu (PCR) panelleri kritik bir rol oynamaktadır (1). Ancak sendromik panellerde yer alan Human Herpesvirus 6 (HHV-6) hedefinin pozitif saptanması, klinik karar süreçlerinde önemli ikilemlere yol açmaktadır (2). HHV-6'nın toplumda %1 civarında konak kromozomuna entegre olabilmesi (chromosomally integrated HHV-6, ciHHV-6) ve hücresel elemanlarda latent kalabilmesi, PCR pozitifliğinin her zaman patojenik bir sürece işaret etmediğini göstermektedir (3). Literatürde, saptanan HHV-6'nın gerçek bir SSS enfeksiyonu etkeni kabul edilebilmesi için BOS'ta pleositoz (artmış lökosit varlığı) eşlik etmesinin gerekliliği vurgulanmaktadır (4). Bu çalışmada, moleküler laboratuvarımızda izole HHV-6 pozitifliği saptanan hastaların BOS lökosit sayıları ve nihai klinik tanılarının retrospektif olarak değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

Yöntem: Son 5 yıllık süreçte tıbbi mikrobiyoloji moleküler laboratuvarımızda BioFire® Meningitis/Encephalitis (ME) Panel (BioMérieux, Fransa) kiti ile BOS örneğinde izole HHV-6 saptanan 20 hasta çalışmaya dahil edildi. Hastaların eş zamanlı BOS sitolojik (lökosit) analizleri ve klinik tanıları retrospektif olarak incelendi.

Bulgular: İzole HHV-6 saptanan 20 hastanın 18'inde (%90) eş zamanlı BOS örneğinde lökosit tespit edilmedi. BOS pleositozu saptanmayan 18 hastanın 12'sinde (%60) klinik olarak menenjit/ensefalit tablosu düşünülmedi; 6'sında (%30) ise pleositoz olmamasına karşın pozitif kraniyal MR bulguları ve klinik uyum nedeniyle menenjit/ensefalit tanısı kabul edildi. BOS örneğinde pleositoz saptanan 2 hastada (%10) ise yapılan klinik ve laboratuvar değerlendirmeleri sonucunda HHV-6 etken kabul edilmedi.

TARTIŞMA VE SONUÇ Çalışmamızda izole HHV-6 pozitifliği saptanan olguların büyük çoğunluğunda (%70, n=14) etkenin primer SSS enfeksiyonu ile ilişkili bulunmadığı gösterilmiştir. Bu bulgu, sendromik panellerde saptanan HHV-6'nın sıklıkla ciHHV-6 varlığı, asemptomatik reaktivasyon veya tesadüfi hücresel DNA tespiti olabileceğini bildiren literatür verileriyle uyumludur (5). Buna karşın, pleositoz görülmeyen hastaların %33.3'ünde (6/18) kraniyal MR pozitifliğiyle klinik tanı konulması, yalnızca BOS lökosit sayısına dayalı değerlendirmelerin eksik kalabileceğini ortaya koymaktadır (6). Green ve ark. (2) ile Greenhow ve ark. (4) tarafından belirtildiği üzere, PCR pozitifliği tek başına antiviral tedavi başlatılması için yeterli bir kriter değildir. Sonuç olarak, BOS PCR panellerinde HHV-6 saptandığında yanlış/gereksiz antiviral kullanımının önlenmesi ve doğru tanı konulabilmesi amacıyla, moleküler sonuçların BOS lökosit sayısı, biyokimyası ve nörogörüntüleme verileri ile birlikte multidisipliner olarak değerlendirilmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Beyin Omurilik Sıvısı, Human Herpesvirus 6, Multipleks PCR

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
A3E16AE7

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID: 0009-0008-7369-2593 | 0000 0003 1389 2397 | 0000 0003 3742 7748

DİŞ HEKİMLİĞİNDE SİSTEMİK HASTALIĞI OLAN HASTAYA YAKLAŞIM: RİSK DEĞERLENDİRMESİNE DAYALI BİR KARAR ÇERÇEVESİ

Arş. Gör. Ebru İrem TEKE*[1], Dr. Öğr. Üyesi Aayşenur GÜNGÖR BORSÖKEN[2], Dr. Öğr. Üyesi Görkem KERVANCIOĞLU[2]

[1] Gaziantep Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
[2] Gaziantep Üniversitesi
* Corresponding Author: Ebru İrem TEKE
irem.tabakcioglu97@gmail.com

ÖZET

Sistemik hastalığı olan bireyler diş hekimliği kliniklerine başvuran hastaların önemli bir bölümünü oluşturmaktadır ve bu oran nüfusun yaşlanmasıyla artmaktadır. Bu derlemenin amacı, diş hekimliğinde sık karşılaşılan sistemik durumlara ilişkin güncel kılavuzları ve sistematik derlemeleri özetlemek ve risk değerlendirmesine dayalı bir karar çerçevesi sunmaktır. Bu amaçla hipertansiyon ve kardiyovasküler hastalıklar, antikoagülan ve antiplatelet ilaç kullanımı, diabetes mellitus, antirezorptif ilaç kullanımı ve baş-boyun radyoterapisine ilişkin uluslararası kılavuzlar, pozisyon bildirgeleri ve sistematik derlemeler incelenmiştir. Literatür, bu hastaların büyük çoğunluğunun uygun planlama ile genel diş hekimliği koşullarında güvenle tedavi edilebileceğini göstermektedir. Antikoagülan kullanan hastalarda diş tedavilerinin çoğu ilaca ara verilmeden yapılabilmekte, enfektif endokardit için antibiyotik profilaksisi ise yalnızca en yüksek riskli kardiyak hasta gruplarında önerilmektedir. Osteoporoz nedeniyle antirezorptif ilaç kullananlarda ilaca bağlı çene osteonekrozu riski düşük iken kanser hastalarında belirgin biçimde yüksektir. Baş-boyun radyoterapisi alacak hastalarda tedavi öncesi dental değerlendirme ve gerekli çekimlerin radyoterapiden en az iki hafta önce yapılması önerilmektedir. Bu bulgular, tedaviyi belirleyenin hastalığın adından çok hastanın taşıdığı kanama, enfeksiyon, hemodinamik yanıt ve kemik iyileşmesi riskleri olduğunu göstermektedir. Sonuç olarak sistemik hastalığı olan hastada güvenli tedavinin temeli; ayrıntılı anamnez, risk sınıflaması, gerektiğinde hekimle konsültasyon ve tedavinin bu değerlendirmeye göre uyarlanmasıdır.

Anahtar Kelimeler: Sistemik hastalık, risk değerlendirmesi, antikoagülan, çene osteonekrozu, diş tedavisi

APPROACH TO THE PATIENT WITH SYSTEMIC DISEASE IN DENTISTRY: A RISK ASSESSMENT-BASED DECISION FRAMEWORK

ABSTRACT

Individuals with systemic disease make up a substantial proportion of patients attending dental clinics, and this proportion grows as the population ages. The aim of this review is to summarize current guidelines and systematic reviews on systemic conditions commonly encountered in dentistry and to present a decision framework based on risk assessment. International guidelines, position papers and systematic reviews on hypertension and cardiovascular disease, anticoagulant and antiplatelet therapy, diabetes mellitus, antiresorptive therapy and head and neck radiotherapy were evaluated. The literature shows that most of these patients can be treated safely in general dental practice with appropriate planning. In patients taking anticoagulants, most dental treatments can be performed without interrupting the medication, and antibiotic prophylaxis for infective endocarditis is recommended only for cardiac patients at the highest risk. The risk of medication-related osteonecrosis of the jaw is low in patients receiving antiresorptive drugs for osteoporosis but considerably higher in patients with cancer. For patients scheduled for head and neck radiotherapy, a dental assessment before treatment is recommended, and any necessary extractions should be performed at least two weeks before radiotherapy begins. These findings indicate that treatment decisions depend less on the name of the disease than on the risks the patient carries for bleeding, infection, hemodynamic response and bone healing. In conclusion, safe treatment of the patient with systemic disease rests on a detailed medical history, risk classification, consultation with the physician when needed, and adaptation of treatment to this assessment.

Keywords: Systemic disease, risk assessment, anticoagulants, osteonecrosis of the jaw, dental care

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
A46BAA26

TÜR / TYPE
Poster

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-1499-5323 | 0000-0003-3068-4987 | 0000-0002-8518-5969 | 0000-0003-4914-4593 | 0000-0001-5448-6235

VIDEOENDOSCOPIC SURGERY: ROBOTIC-ASSISTED VERSUS CONVENTIONAL LAPAROSCOPIC APPROACHES

Dr. Öğr. Üyesi Aleksandra GAVRİLOVSKA BRZANOV*[1], Prof. Dr. Aleksandar TRİFUNOVSKİ[2], Prof. Dr. Svetozar ANTOVİC[3], Doç. Dr. Nikola BRZANOV[1], Dr. Öğr. Üyesi Viktor STANKOV[2], Arş. Gör. Dr. Josif JANCHULEV[4]

[1] TOAURILC
[2] University Clinic for Urology, Skopje, North Macedonia
[3] University Clinic for Digestive Surgery, Skopje, North Macedonia
[4] University Clinic for Urology
* Corresponding Author: Aleksandra GAVRİLOVSKA BRZANOV
gavrilovska.aleksandra@gmail.com

ABSTRACT

The development of robotic-assisted and videoendoscopic surgery represents a significant advancement in modern surgical practice, offering greater precision, reduced surgical trauma, and faster postoperative recovery. However, minimally invasive surgical techniques do not necessarily imply minimal physiological stress for the patient. The establishment of CO_2 pneumoperitoneum, increased intra-abdominal pressure, and specific patient positioning induce complex physiological alterations affecting the respiratory, cardiovascular, cerebral, and other organ systems. Cranial displacement of the diaphragm, reduced pulmonary compliance, increased airway pressures, and systemic CO_2 absorption require individualized mechanical ventilation strategies and careful monitoring of gas exchange. Simultaneously, haemodynamic changes, the effects of prolonged Trendelenburg positioning, and the risks of venous congestion, tissue oedema, and positioning-related injuries further complicate anaesthetic management. Robotic-assisted procedures introduce additional organizational and safety challenges, particularly due to restricted access to the patient following robotic docking. Therefore, appropriate preoperative assessment, optimization of ventilation and hemodynamics, continuous physiological monitoring, and predefined emergency undocking protocols are essential components of perioperative patient safety. Particular attention should also be directed towards the postoperative period, as the completion of surgery does not necessarily mark the end of physiological stress. Successful anesthetic management in robotic and videoendoscopic surgery requires not only a comprehensive understanding of the underlying physiological changes but also the ability to anticipate, recognize, and actively manage them. In the era of minimally invasive surgery, the anaesthesiologist plays a central role in maintaining physiological stability, ensuring patient safety, and optimizing perioperative outcomes.

Keywords: robotic-assisted surgery, videoendoscopic surgery, anaesthesia, CO_2 pneumoperitoneum, intra-abdominal pressure.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
A5B3A16A

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0009-0000-3356-3481

RADYOLOJİK KOLELİTİAZİS BULGUSUNUN BARİATRİK CERRAHİ SONRASI KİLO KAYBI ÜZERİNDEKİ ETKİSİ

Dr. Öğr. Üyesi Muhsin Özgün ÖZTÜRK*[1]
[1] Üsküdar Üniv. Tıp Fak.
* Corresponding Author: Muhsin Özgün ÖZTÜRK
ozturk_bul@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Bu araştırmada, radyolojik kolelitiyazis bulgusunun bariatrik cerrahi sonrası kilo kaybı üzerindeki etkisinin araştırılması amaçlandı.

Yöntem: Araştırmada Ataşehir Memorial Hastanesinde 2024 Ağustos-2026 Ağustos tarihleri arasında başvuran, gastrik sleeve operasyonu geçirmiş ve dosyasında safra kesesi radyolojik bulgusu olan hasta dosyaları üzerinden inceleme yapıldı. Hastaların cinsiyet, yaş, başlangıç, 6. ay ve 1. yıl vücut kitle indeksleri ile 6. ay ve 1. yıl kilo kayıp düzeyleri ile komorbidite durumları sorgulandı. Araştırma retrospespektif olarak, betimsel tarama ve ilişkisel tarama modellerinde desenlendi.

Bulgular: Kontrol grubun yaş ortalaması 44.38±10.71 olup, kolelitiazis grubunun yaş ortalaması ise 40.27±9.93 olarak bulundu. Kontrol grubunun %76.5'i, kolelitiazis grubunun %77.3'ü kadındı. Her iki gruptaki hastaların yaş, cinsiyet, kronik komorbidite, başlangıç vücut kitle indeksi, 6. ay ve 1. yıldaki vücut kitle indeksleri ile kilo kayıp değerleri arasındaki farklar istatistiksel olarak anlamlı değildi ($p>0.05$). Spearman's rho korelasyon analizi sonuçlarına göre kolelitiazis ile yaş, cinsiyet, vücut kitle indeksinin başlangıç, 6. ay ve 1. yıl değerleri ile kilo kaybının 6. ay ve 1. yıl değerleri arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişki yoktu ($p>0.05$). Genelleştirilmiş lineer model analizi sonuçlarına göre, hastalarda kolelitiyazis varlığının hem 6. ay, hem de 1. yılın sonundaki kilo kayıp düzeyleri üzerindeki etkileri istatistiksel olarak anlamlı değildi ($p>0.05$).

Sonuç: Her ne kadar araştırma örneklemi ve confounderler sınırlı olsa da, eldeki bulgular, operasyon öncesinde hastalarda kolelitiyazis bulgusunun kilo kaybı üzerinde anlamlı etkisinin olmadığına işaret etmektedir. İnsidental olarak ortaya çıkan kolelitiyazis başta olmak üzere, diğer confounderleri de içeren kontrollü çalışmalar, kolelitiyazis öykülü hastalar ile bariatrik cerrahi sonrası kolelitiyazis hastaları arasındaki farkı ortaya koymada katkı sağlayabilir. Literatürde postop gelişen kolelitiyazis nedenli özel takibin, öykülü hastalar için geçerli olmaması mümkündür. Bu bakımdan prospektif çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: kolelitiazis, bariatrik cerrahi, kilo kaybı

THE EFFECT OF RADIOLOGICAL CHOLELITHIASIS FINDINGS ON WEIGHT LOSS AFTER BARIATRIC SURGERY

ABSTRACT

Objective: This study aimed to investigate the effect of radiological cholelithiasis findings on weight loss after bariatric surgery.

Method: The study examined patient files from Atasehir Memorial Hospital who underwent gastric sleeve surgery and had radiological findings of gallbladder disease between August 2024 and August 2026. Patients' gender, age, baseline, 6-month, and 1-year body mass indexes, 6-month and 1-year weight loss levels, and comorbidities were recorded. The study was designed retrospectively using descriptive and correlational survey models.

Results: The mean age of the control group was 44.38±10.71, while the mean age of the cholelithiasis group was 40.27±9.93. 76.5% of the control group and 77.3% of the cholelithiasis group were female. There were no statistically significant differences ($p>0.05$) between the two groups in terms of age, gender, chronic comorbidities, baseline body mass index, body mass index at 6 months and 1 year, and weight loss. According to Spearman's rho correlation analysis, there was no statistically significant relationship between cholelithiasis dummy and age, gender, baseline, 6-month, and 1-year body mass index, and weight loss at 6 months and 1 year ($p>0.05$). According to generalized linear model analysis, the presence of cholelithiasis did not have a statistically significant effect on weight loss levels at both 6 months and 1 year ($p>0.05$).

Conclusion: Although the study sample and confounders were limited, the findings suggest that the presence of preoperative cholelithiasis does not have a significant effect on weight loss. Controlled studies including other confounders, especially incidentally occurring cholelithiasis, could contribute to differentiating between patients with a history of cholelithiasis and those with cholelithiasis after bariatric surgery. It is possible that the special follow-up for postoperative cholelithiasis described in the literature may not be applicable to patients with a history of cholelithiasis. Therefore, prospective studies are needed.

Keywords: Cholelithiasis, bariatric surgery, weight loss

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
A6799A4B

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-2631-496X

ANATOMİ EĞİTİMİNDE OYUN TEMELLİ ÖĞRENMENİN BİLGİ DÜZEYİNE ETKİSİ VE ÖĞRENCİ GÖRÜŞLERİ: ÖN TEST- SON TEST ÇALIŞMASI

Dr. Öğr. Üyesi Pelin İSMAİLOĞLU*[1]
[1] Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Tıp Fakültesi Anatomi Anabilim Dalı
* Corresponding Author: Pelin İSMAİLOĞLU
pelin.ismailoglu@erdogan.edu.tr

ÖZET

Amaç: Anatomi eğitimi, birinci sınıf tıp fakültesi öğrencileri için kapsamlı öğrenme içeriği nedeniyle zorlayıcı olabilmektedir. Oyun temelli öğrenme, öğrencilerin öğrenme sürecine aktif katılımını destekleyen yöntemlerden biridir. Bu çalışmanın amacı, anatomi eğitiminde uygulanan oyun temelli öğrenme etkinliği sonrasında öğrencilerin bilgi düzeyindeki değişimi değerlendirmek, etkinliğe ilişkin görüşlerini incelemek ve anatomi öğrenme sürecinde karşılaştıkları zorlukları belirlemektir.

Gereç ve Yöntem: Bu çalışmaya tıp fakültesi birinci sınıfta öğrenim gören 169 öğrenci dahil edildi. Öğrencilerin anatomi bilgi düzeylerini belirlemek amacıyla 25 sorudan oluşan çoktan seçmeli bilgi testi ön test olarak uygulandı. Ardından, ders kurulu kapsamında yer alan temel anatomi yapılarının öğrenilmesini desteklemek amacıyla geliştirilen, soru kartları ve puanlama sistemi içeren oyun temelli öğrenme etkinliği 30 dakika süreyle gerçekleştirildi. Etkinlik sonrasında aynı bilgi testi son test olarak uygulanarak öğrencilerin bilgi düzeylerindeki değişim değerlendirildi. Ayrıca öğrencilerin anatomi öğrenme sürecinde karşılaştıkları güçlükler ile oyun temelli öğrenme etkinliğine ilişkin yazılı ve sözlü görüşleri alındı. Ön test ve son test puanları bağımlı örneklemler t-testi kullanılarak karşılaştırıldı; öğrenci görüşleri ise içeriklerine göre gruplandırıldı.

Bulgular: Öğrencilerin ön test puan ortalaması 57,51±14,32, son test puan ortalaması ise 86,96±11,48 olarak tespit edildi. Ön test ve son test puanları arasındaki farkların normal dağılımla uyumlu olduğu belirlendi (Shapiro-Wilk W=0,990; p=0,276). Son test puanlarının ön test puanlarına göre ortalama 29,44 puan arttığı saptandı (%95 güven aralığı: 27,21-31,68; t(168) = 26,03; p < 0,001; Cohen'in d_z=2,00). Öğrencilerin 164'ünün (%97,0) son test puanı artarken, üç öğrencinin puanında değişiklik görülmedi ve iki öğrencinin puanı azaldı. Öğrenciler, anatomi öğrenme sürecinde özellikle anatomi terminolojisi ve ders içeriğiyle ilgili zorluklar yaşadıklarını belirtti. Bu zorluklar arasında aynı kavramın farklı adlarla ifade edilmesi, Latince ve Grekçe kökenli terimlerin öğrenilmesi öne çıktı. Öğrenciler ayrıca, oyun sırasında anatomik terimleri tekrar etmenin öğrenmeyi ve hatırlamayı kolaylaştırdığını, oyun süresinin uzatılmasının ise terimlerin pekiştirilmesine katkı sağlayabileceğini düşündüklerini ifade etti.

Sonuç: Oyun temelli öğrenme etkinliği sonrasında tıp fakültesi birinci sınıf öğrencilerinin anatomi bilgi testi puanlarında anlamlı bir artış saptandı. Öğrenci görüşlerinde, anatomi terminolojisinin öğrenme sürecinde zorlayıcı olabildiği ve oyun etkinliğinin tekrar etmeyi ve hatırlamayı kolaylaştırdığı ifade edildi. Elde edilen bulgular oyun temelli öğrenme etkinliklerinin anatomi eğitiminde destekleyici bir yöntem olarak değerlendirilebileceğini düşündürmektedir. Gelecek çalışmalarda farklı uygulama süreleri, içerikler ve öğrenme hedefleri dikkate alınarak oyun temelli öğrenmenin anatomi eğitimine dahil edilmesinin öğrencilerin öğrenme sürecine katkı sağlayabileceği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: anatomi eğitimi, oyun temelli öğrenme, anatomi terminolojisi, bilgi düzeyi, öğrenci görüşleri.

THE EFFECT OF GAME-BASED LEARNING ON KNOWLEDGE LEVELS IN ANATOMY EDUCATION AND STUDENT PERSPECTIVES: A PRETEST-POSTTEST STUDY

ABSTRACT

Aim: Anatomy education can be challenging for first-year medical students due to the extensive amount of content to be learned. Game-based learning is one approach that may promote active student participation in the learning process. This study aimed to evaluate changes in students' knowledge levels following a game-based learning activity in anatomy education, examine their views on the activity, and identify the challenges they encountered during the anatomy learning process.

Materials and Methods: A total of 169 first-year medical students participated in the study. A 25-item multiple-choice knowledge test was administered as a pretest to assess students' anatomy knowledge. Subsequently, a 30-minute game-based learning activity incorporating question cards and a scoring system was conducted to support the learning of basic anatomical structures included in the course block. Following the activity, the same knowledge test was administered as a posttest to assess changes in students' knowledge levels. Students were also asked to provide written and verbal feedback regarding the challenges they encountered while learning anatomy and their views on the game-based learning activity. Pretest and posttest scores were compared using a paired-samples t-test, and student feedback was grouped according to content.

Results: The mean pretest score was 57.51±14.32, while the mean posttest score was 86.96±11.48. The differences between pretest and posttest scores were consistent with a normal distribution (Shapiro-Wilk W = 0.990; p=0.276). Posttest scores were, on average, 29.44 points

higher than pretest scores (95% confidence interval: 27.2-31.68; $t(168) = 26.03$; $p < 0.001$; Cohen's $d_z = 2.00$). Posttest scores increased in 164 students (97.0%), remained unchanged in three, and decreased in two. Students reported challenges related particularly to anatomical terminology and the amount of course content. Among these challenges, learning terms of Latin and Greek origin and encountering different names for the same concept were prominent. Students also reported that repeating anatomical terms during the game facilitated learning and recall, and suggested that extending the duration of the game might further support the reinforcement of anatomical terms.

Conclusion: An increase in anatomy knowledge test scores was observed among first-year medical students following the game-based learning activity. Student feedback indicated that anatomical terminology could be challenging during the learning process and that the game activity facilitated repetition and recall. These findings suggest that game-based learning activities may be considered a supportive approach in anatomy education. Future studies may explore whether incorporating game-based learning into anatomy education with different activity durations, content, and learning objectives can further support students' learning processes.

Keywords: anatomy education, game-based learning, anatomical terminology, knowledge level, student perspectives

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
A67AA006

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0001-7204-1627

AKCİĞER KANSERİ ÖN TANILI OLGULARDA BRONŞ LAVAJI SİTOLOJİSİ İLE BRONKOSKOPİK BİYOPSİ YETERLİLİĞİ ARASINDAKİ İLİŞKİ

Dr. Öğr. Üyesi Özgecan HAMDEMİR*[1], Dr. Öğr. Üyesi Özgecan HAMDEMİR*[2]
[1] Kafkas Universitesi
[2] Kafkas Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Özgecan HAMDEMİR
ozgecanhamdemir92@gmail.com
* Corresponding Author: Özgecan HAMDEMİR
ozgecandemir_92@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Akciğer malignitesi şüphesi bulunan hastalarda bronkoskopi sırasında biyopsi ve bronş lavajı sıklıkla birlikte uygulanmaktadır. Biyopsi materyalinin yetersiz olması tanısal süreci sınırlayabilirken, eş zamanlı sitolojik örnekleme ek bilgi sağlayabilir. Bu çalışmada, görüntülemede anormal bulguları bulunan ve akciğer kanseri ön tanısıyla bronkoskopik örnekleme yapılan olgularda bronş lavajı sitoloji sonuçları ile biyopsi yeterliliği arasındaki ilişkinin değerlendirilmesi amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: Görüntüleme bulguları nedeniyle akciğer malignitesi düşünülen ve eş zamanlı bronkoskopik biyopsi ile bronş lavajı örneklemesi yapılan 71 olgu retrospektif olarak değerlendirildi. Akciğer malignitesi dışında bir klinik ön tanıyla örneklenen olgular çalışma dışı bırakıldı. Yaş, cinsiyet, biyopsi parça sayısı, toplam biyopsi hacmi, biyopsi yeterliliği ve histopatolojik tanılar kaydedildi. Bronş lavajı sitolojileri benign sitoloji (BS), kuşkulu sitoloji (KS), malign sitoloji (MS) ve non-diagnostik sitoloji (NDS) olarak sınıflandırıldı. Biyopsiler tanısal yeterlilik açısından yeterli ve yetersiz olarak iki gruba ayrıldı. Kategorik değişkenlerin karşılaştırılmasında ki-kare testi, biyopsi yeterliliği ile bağımsız ilişkili faktörlerin değerlendirilmesinde çok değişkenli lojistik regresyon analizi kullanıldı.

Bulgular: Olguların yaş ortalaması 66,54±12,96 yıl (27–89) olup 51'i (%71,8) erkek, 20'si (%28,2) kadındı. Biyopsi 28 olguda (%39,4) yeterli, 43 olguda (%60,6) yetersizdi. Bronş lavajı 33 olguda (%46,5) BS, 15 olguda (%21,1) KS, 14 olguda (%19,7) MS ve 9 olguda (%12,7) NDS olarak değerlendirildi. Biyopsi yeterlilik oranları BS, KS, MS ve NDS gruplarında sırasıyla %24,2, %53,3, %64,3 ve %33,3 olup dağılımlar arasındaki fark anlamlıydı (p=0,043). KS ve MS birlikte değerlendirildiğinde biyopsi yeterlilik oranı %58,6 iken, BS/NDS grubunda %26,2 idi (p=0,006). Biyopsisi yetersiz olan 43 olgunun 12'sinde (%27,9) bronş lavajı sitolojisi kuşkulu veya malign olarak raporlandı. Çok değişkenli lojistik regresyon analizinde, bronş lavajında KS/MS saptanması biyopsi yeterliliği ile bağımsız olarak ilişkili bulundu (düzeltilmiş OR=5,52; %95 GA: 1,78–17,24; p=0,003). Biyopsi hacmi (p=0,114) ve cinsiyet (p=0,170) bağımsız anlamlılık göstermedi.

Sonuç: Akciğer kanseri ön tanısıyla bronkoskopik örnekleme yapılan olgularda kuşkulu veya malign bronş lavajı sitolojisi, yeterli biyopsi elde edilmesiyle bağımsız olarak ilişkiliydi. Ayrıca biyopsisi yetersiz olguların %27,9'unda bronş lavajında kuşkulu veya malign sitolojik bulguların saptanması, eş zamanlı sitolojik örneklemenin biyopsinin tanısal olmadığı durumlarda ek bilgi sağlayabileceğini göstermektedir. Bronş lavajı ve biyopsinin birlikte değerlendirilmesi, malignite şüphesi yüksek hastalarda tanısal yaklaşımın tamamlayıcı bileşenleri olarak yararlı olabilir.

Anahtar Kelimeler: Akciğer kanseri, bronkoskopik biyopsi, bronş lavajı, sitoloji, biyopsi yeterliliği

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
A69BC126

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Yönetimi

ORCID: 0000-0002-6765-715X | 0009-0004-4979-5681

HASTANE VE AĞIZ VE DİŞ SAĞLIĞI MERKEZLERİNDE ÖRGÜTSEL SESSİZLİK: HATA BİLDİRİMİ, YÖNETİCİ TUTUMU VE ÖRGÜTSEL ÖĞRENME

Ph.D. Cand. Ayşegül ERKOÇ*[1], Ph.D. Cand. Zeliha KÖSE*[2]
[1] Altınbaş University, Graduate School of Health Sciences, Health Management Phd Program
[2] Graduate School of Health Sciences, Health Management Phd Program, Altınbaş University
* Corresponding Author: Ayşegül ERKOÇ
dtaysegulerkoc@gmail.com
* Corresponding Author: Zeliha KÖSE
zelihak24@gmail.com

ÖZET

Sağlık çalışanlarının fark ettikleri riskleri dile getirebilmesi, hasta güvenliği açısından önem taşır. Bununla birlikte, olumsuz tepki görme kaygısı veya bildirimin bir değişiklik yaratmayacağı düşüncesi çalışanların sessiz kalmasına neden olabilir. Bu derlemede, hastanelerde ve ağız ve diş sağlığı merkezlerinde örgütsel sessizlik; yönetici tutumu, psikolojik güvenlik, ekip içi hiyerarşi, olay bildirimi ve geri bildirim açısından ele alınmıştır. Seçilmiş uluslararası ve Türkiye kaynaklı çalışmalar ile Sağlık Bakanlığının ilgili standartları birlikte değerlendirilmiştir. İncelenen çalışmalar, çalışanların konuşmasını güçleştiren etkenler arasında olumsuz tepki korkusuna, hiyerarşik ilişkilere ve bildirimin sonuçsuz kalacağı düşüncesine işaret etmektedir. Ağız ve diş sağlığı alanındaki çalışmalar hastane literatürüne göre daha sınırlı olsa da bu alanda da güvenlik kültürü ve olay bildirimi önemli yönetim konularıdır. Bildirim sayısındaki artış, tek başına hata sayısının arttığı şeklinde yorumlanmamalıdır; bildirimlerin incelenip incelenmediği ve çalışanlara geri bildirim verilip verilmediği de değerlendirilmelidir. Yöneticilerin çalışanların kaygılarını dinlemesi, güvenli bildirim yolları oluşturması ve bildirimler üzerine alınan önlemleri paylaşması, sessizliğin azaltılmasına ve örgütsel öğrenmeye katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Örgütsel sessizlik; hasta güvenliği; olay bildirimi; psikolojik güvenlik; ağız ve diş sağlığı; sağlık yönetimi.

ORGANIZATIONAL SILENCE IN HOSPITALS AND ORAL AND DENTAL HEALTH CENTERS: ERROR REPORTING, MANAGERIAL ATTITUDES, AND ORGANIZATIONAL LEARNING

ABSTRACT

Healthcare workers' ability to raise concerns about risks they observe is important for patient safety. Fear of a negative response, however, or the belief that reporting will change nothing may discourage them from speaking up. This narrative review examines organizational silence in hospitals and oral and dental health centres in relation to managerial attitudes, psychological safety, team hierarchy, incident reporting, and feedback. Selected international and Turkish studies are considered alongside relevant standards issued by the Turkish Ministry of Health. The literature identifies fear of adverse reactions, hierarchical relationships, and perceived futility as barriers to speaking up. Although research in oral and dental health settings is more limited than the hospital literature, safety culture and incident reporting are also relevant management concerns in these settings. An increase in the number of reports should not, on its own, be interpreted as an increase in errors. Whether reports are investigated and whether staff receive feedback should also be considered. Managers can support organizational learning by listening to staff concerns, providing safe reporting channels, and communicating the actions taken in response to reports.

Keywords: Organizational silence; patient safety; incident reporting; psychological safety; dentistry; healthcare management.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
A8ED0A47

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-8651-1965

TÜRKÇE VE İNGİLİZCE YOUTUBE SHORTS'TA SEPSİS BİLGİSİ: KALİTE, GÜVENİLİRLİK VE YANLIŞ BİLGİLENDİRME

Uzman Dr. Murat BAĞCI*[1]
[1] Başakşehir Çam ve Sakura Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Murat BAĞCI
drmurat78@yahoo.com

ÖZET

Amaç: Sepsis, erken tanı ve müdahale gerektiren yaşamı tehdit eden bir durumdur; ülkemizde sepsis mortalitesi (~%50, ağır olgularda %76'ya kadar) yüksektir ve bunda erken farkındalık eksikliği rol oynayabilir. Kısa video ("Shorts") formatı sağlık bilgisi kaynağı olarak yaygınlaşırken, standart süreli Türkçe sepsis videoları düşük-orta kalitede bulunmuş, ancak Shorts dışlanmıştır (Gülen ve Ekin, 2025); iki dildeki sepsis Shorts içeriğini karşılaştıran çalışmaya rastlanmamıştır. Bu çalışmada, kısa formatın genel kalite puanlarını değil kaynak atfı ve klinik derinliği zayıflatacağı hipoteziyle, Türkçe ve İngilizce YouTube Shorts sepsis içeriklerinin kalite, güvenilirlik ve yanlış bilgilendirme riski açısından karşılaştırılması amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: Altı Türkçe ve tek İngilizce ("sepsis") terimiyle YouTube Shorts taraması yapılmış; her iki dilde 20'şer video seçilmiş ve aynı önceden tanımlanmış dahil/hariç kriterleri uygulanmıştır: Türkçe'de 5 video dışlanarak 15'i, İngilizce'de dışlanan video olmadığından 20'si değerlendirilmiştir. Videolar iki bağımsız değerlendirici tarafından GQS, mDISCERN ve JAMA ile puanlanmış; 12 maddelik özgün kontrol listesiyle klinik kapsam/doğruluk ve iddia bazlı doğruluk oranı hesaplanmış; kaynak türü, etkileşim ve süre kaydedilmiştir. Kamuya açık dijital içerik analizine dayandığından etik kurul onayı gerekmemiştir (Şenol Karataş ve ark., 2025).

Bulgular: GQS, mDISCERN ve JAMA puanları dile göre benzerdi (TR/EN: 3,23/3,65; 2,80/3,23; 1,33/1,73); güvenirlik GQS/mDISCERN'de iyi-mükemmel, JAMA'da orta düzeydeydi (ICC=0,89; 0,77; 0,54). İddia doğruluğu da benzerdi (TR %72,0; EN %73,6), ancak yanlış bilgi oranı İngilizce'de belirgin yüksekti (%20,0 vs %6,7); zararlı bilgi yalnızca EN'de saptandı (%5,0 vs %0). İngilizce içerik klinik derinlikte (laktat, mikrobiyoloji, vazopressör) daha kapsamlıyken, Türkçe içerik temel farkındalıkta (hasta eğitimi %93,3 vs %50,0) daha güçlüydü. Hiçbir videoda (0/15 TR, 0/20 EN) bilimsel kaynak/kılavuz atfı yoktu.

Sonuç: İki dildeki içerik genel kalite ve iddia doğruluğu açısından benzer bulunmuş, ancak İngilizce içerik daha geniş klinik derinliğe karşın belirgin biçimde daha yüksek yanlış bilgilendirme riski taşımaktadır; kaynak atfı eksikliği dilden bağımsız evrensel bir sorundur.

Anahtar Kelimeler: Sepsis, YouTube Shorts, sağlık bilgisi kalitesi, güvenilirlik, yanlış bilgilendirme, içerik analizi

SEPSIS INFORMATION ON TURKISH AND ENGLISH YOUTUBE SHORTS: QUALITY, RELIABILITY, AND MISINFORMATION

ABSTRACT

Purpose: Sepsis is a life-threatening condition requiring early diagnosis and intervention; sepsis mortality in Turkey (~50%, up to 76% in severe cases) is high, partly due to gaps in early awareness. Short-form video ("Shorts") content is increasingly used as a health information source; standard-length Turkish sepsis videos were found to be of low-to-moderate quality, but Shorts were excluded (Gülen & Ekin, 2025), and no study comparing Turkish- and English-language sepsis Shorts was identified. This study tests the hypothesis that the short-format constraint does not lower general quality scores but weakens source attribution and clinical depth, by comparing their quality, reliability, and misinformation risk.

Methods: YouTube Shorts were screened using six Turkish terms and the English term "sepsis," yielding 20 eligible videos per language; the same predefined inclusion/exclusion criteria were applied to both languages, excluding 5 Turkish videos (15 evaluated) and no English videos (20 evaluated). Videos were assessed by two independent reviewers using GQS, mDISCERN, and JAMA, plus a 12-item checklist for clinical coverage/accuracy and a claim-based accuracy ratio; source, engagement, and duration were recorded. Ethical approval was not required (Senol Karatas et al., 2025).

Results: GQS, mDISCERN, and JAMA scores were similar between languages (Turkish/English: 3.23/3.65; 2.80/3.23; 1.33/1.73); reliability was good-to-excellent for GQS/mDISCERN but only moderate for JAMA (ICC=0.89, 0.77, 0.54). Claim accuracy was similar (Turkish 72.0%; English 73.6%), but misinformation was markedly more frequent in English (20.0% vs 6.7%); harmful information was found only in English (5.0% vs 0%). English content covered clinical-depth domains (lactate, microbiology, vasopressors) more extensively, while Turkish content was stronger in basic awareness (patient education 93.3% vs 50.0%). No video in either language (0/15, 0/20) cited a scientific source or guideline.

Conclusion: Overall quality and claim accuracy were similar across languages, but English content, despite greater clinical depth, carried markedly higher misinformation risk; the lack of source attribution appears to be a universal, language-independent problem.

Keywords: Sepsis, YouTube Shorts, health information quality, reliability, misinformation, content analysis

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
AAF4A26B

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0003-1409-7627 | 0000-0003-4731-6937

PEDİATRİK DENTAL SEDASYONDA ERKEN SPO_2 TRAJEKTORİ PATERNLERİ İLE POSTANESTEZİK AJİTASYON ARASINDAKİ İLİŞKİ

Uzman Dr. Ali SEVGİLİ*[1], Uzman Dr. Sinan DEĞİRMENCİOĞLU[2]
[1] Akşehir Devlet Hastanesi
[2] Konya Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Ali SEVGİLİ
sevgiliali123@gmail.com

ÖZET

Bu çalışmanın amacı, propofol-ketamin ile derin sedasyon uygulanan çocuklarda ilk 10 dakikadaki periferik oksijen satürasyonu (SpO_2) seyir paternleri ile erken postanestezik ajitasyon arasındaki ilişkiyi değerlendirmektir. Retrospektif, tek merkezli gözlemsel çalışmaya 22 Temmuz–31 Aralık 2024 döneminde dental tedavi uygulanmış, 2–10 yaş arası ASA I–II toplam 543 çocuk dahil edildi. Sedasyon indüksiyonunda ve 5. ile 10. dakikalarda kaydedilen SpO_2 değerlerinin yönsel değişimine göre hastalar düşüş göstermeyen seyir, geç düşüş, erken düşüş sonrası stabil/yükselen seyir ve ardışık düşüş olmak üzere dört trajektori grubuna ayrıldı. Postanestezi bakım ünitesi kabulündeki Pediatric Anesthesia Emergence Delirium (PAED) 0. dakika skoru primer, PAED 15. dakika skoru keşifsel/ikincil sonuçtu. PAED skorları Kruskal–Wallis ve gerektiğinde Dunn–Bonferroni testleriyle karşılaştırıldı; PAED 0. dakika skoru ile grup üyeliği arasındaki bağımsız ilişki çok değişkenli multinomial lojistik regresyonla değerlendirildi. Grup dağılımları sırasıyla 169 (%31,1), 132 (%24,3), 149 (%27,4) ve 93 (%17,1) idi. Yaş, cinsiyet, ASA sınıfı, komorbidite ve temel perioperatif özellikler gruplar arasında benzerdi; VKİ z-skoru (p=0,004) ve üst kol çevresi z-skoru (p=0,039) farklılık gösterdi. PAED skorları 0. dakikada (p=0,025) ve 15. dakikada (p=0,003) gruplar arasında anlamlı farklıydı. Dunn–Bonferroni analizinde düşüş göstermeyen seyir ile ardışık düşüş gruplarında PAED skorları 0. dakikada 8 [6–10] ve 8 [8–11] (düzeltilmiş p=0,044), 15. dakikada 6 [3–8] ve 8 [5–10] (düzeltilmiş p=0,001) idi. Düzeltilmiş modelde PAED 0. dakika skorundaki her 1 puanlık artış, Grup 1'e kıyasla Grup 2 (aOR=1,175; %95 GA 1,066–1,294; p=0,001), Grup 3 (aOR=1,135; %95 GA 1,032–1,250; p=0,009) ve Grup 4 (aOR=1,181; %95 GA 1,062–1,313; p=0,002) üyeliğiyle bağımsız olarak ilişkiliydi. Bulgular, ilk 10 dakikadaki SpO_2 trajektori paternlerinin pediatrik dental sedasyon sonrası erken postanestezik ajitasyon düzeyiyle ilişkili olabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: pediatrik dental sedasyon; oksijen satürasyonu; SpO_2 trajektorisi; postanestezik ajitasyon; PAED

ASSOCIATION BETWEEN EARLY SPO_2 TRAJECTORY PATTERNS AND POST-ANESTHETIC AGITATION IN PEDIATRIC DENTAL SEDATION

ABSTRACT

This study evaluated the association between peripheral oxygen saturation (SpO_2) trajectory patterns during the first 10 minutes of propofol-ketamine deep sedation and early post-anesthetic agitation in children. This retrospective, single-center observational study included 543 children aged 2–10 years with ASA physical status I–II who underwent dental treatment from July 22 to December 31, 2024. Based on directional changes in SpO_2 recorded at induction and at 5 and 10 minutes, patients were classified into four trajectory groups: non-decreasing, late decrease, early decrease followed by stable/increasing values, and consecutive decrease. The Pediatric Anesthesia Emergence Delirium (PAED) score at post-anesthesia care unit admission (0 min) was the primary outcome; the 15-minute score was exploratory/secondary. PAED scores were compared using Kruskal–Wallis with Dunn–Bonferroni post-hoc comparisons when appropriate. The independent association between the 0-minute PAED score and trajectory-group membership was assessed using multivariable multinomial logistic regression. Group sizes were 169 (31.1%), 132 (24.3%), 149 (27.4%), and 93 (17.1%), respectively. Age, sex, ASA status, comorbidity, and perioperative characteristics were comparable across groups; BMI z-score (p=0.004) and mid-upper arm circumference z-score (p=0.039) differed significantly. PAED scores differed among groups at 0 minutes (p=0.025) and 15 minutes (p=0.003). Dunn–Bonferroni analysis showed differences between the non-decreasing and consecutive-decrease groups at 0 minutes (8 [6–10] vs 8 [8–11]; adjusted p=0.044) and 15 minutes (6 [3–8] vs 8 [5–10]; adjusted p=0.001). In adjusted analyses, each 1-point increase in the 0-minute PAED score was independently associated with Group 2 (aOR=1.175; 95% CI, 1.066–1.294; p=0.001), Group 3 (aOR=1.135; 95% CI, 1.032–1.250; p=0.009), and Group 4 (aOR=1.181; 95% CI, 1.062–1.313; p=0.002) membership versus Group 1. These findings suggest that early SpO_2 trajectory patterns may be associated with early post-anesthetic agitation after pediatric dental sedation.

Keywords: pediatric dental sedation; oxygen saturation; SpO_2 trajectory; post-anesthetic agitation; PAED

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
AC6100AA

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0009-0009-7968-7880

GEBELİĞİN UYANDIRDIĞI SESSİZ TEHDİT: KONJENİTAL TROMBOTİK TROMBOSİTOPENİK PURPURA OLGUSU

Arş. Gör. Dr. Emre Kutlay SARITAŞ*[1], Uzman Dr. Eyüp AKKAYA[2]
[1] Bağcılar Eğitim Araştırma Hastanesi
[2] İstanbul Bağcılar Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Emre Kutlay SARITAŞ
emresar06@hotmail.com

ÖZET

Giriş: Konjenital trombotik trombositopenik purpura (cTTP), ağır ADAMTS13 eksikliğiyle seyreden nadir bir trombotik mikroanjiyopatidir. Gebelik, ilk atağı ortaya çıkarabilir veya stabil hastada alevlenmeyi tetikleyebilir.

Olgu: Yirmi dokuz yaşında, bialelik patojenik ADAMTS13 varyantı ile doğrulanmış cTTP tanılı hasta, gebeliğinin 11. haftasında baş ağrısı, halsizlik ve bacaklarında ekimozlarla başvurdu. Gebelik öncesinde iki haftada bir plazma infüzyonu altında klinik olarak stabildi. Trombosit sayısı 42.000/µL, hemoglobin 9,4 g/dL ve laktat dehidrogenaz 980 U/L idi. Haptoglobin saptanamayacak düzeydeydi ve periferik yaymada %5 şistosit görüldü. Kreatinin, transaminazlar ve koagülasyon testleri normaldi. ADAMTS13 aktivitesi <%1, inhibitör negatif saptandı. Normal kan basıncı, proteinüri bulunmaması ve erken gebelik haftası nedeniyle preeklampsi/HELLP sendromundan uzaklaşıldı. Akut cTTP atağı kabul edilen hastaya günlük terapötik plazma değişimi başlandı. Beş seans sonunda trombosit sayısı 178.000/µL'ye yükseldi, hemoliz bulguları geriledi ve nörolojik yakınmaları tamamen düzeldi. İzlemde haftalık 10–15 mL/kg taze donmuş plazma infüzyonu uygulandı; 28. haftadan sonra trombosit eğilimi nedeniyle sıklık haftada ikiye çıkarıldı. Yakın hematolojik, obstetrik ve fetal izlemin ardından hasta 37. haftada 2.980 gram sağlıklı bir bebek doğurdu. Doğum sonrası altı hafta profilaksi sürdürüldü; maternal veya neonatal komplikasyon gelişmedi.

Sonuç: Gebelikte trombositopeni ve mikroanjiyopatik hemolitik anemi yalnızca obstetrik nedenlere bağlanmamalıdır. İnhibitör negatif ağır ADAMTS13 eksikliği cTTP'yi düşündürmeli; akut dönemde plazma değişimi, sonrasında planlı plazma replasmanı ve multidisipliner izlemle başarılı maternal ve fetal sonuç sağlanabileceği akılda tutulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Konjenital TTP, gebelik, ADAMTS13, terapötik plazma değişimi.

THE SILENT THREAT AWAKENED BY PREGNANCY: A CASE OF CONGENITAL THROMBOTIC THROMBOCYTOPENIC PURPURA

ABSTRACT

Introduction: Congenital thrombotic thrombocytopenic purpura (cTTP) is a rare thrombotic microangiopathy characterized by severe ADAMTS13 deficiency. Pregnancy may trigger the first episode or cause an exacerbation in a stable patient.

Case: A 29-year-old patient with cTTP confirmed by biallelic pathogenic ADAMTS13 variants presented at 11 weeks of gestation with headache, fatigue, and ecchymoses on her legs. Before pregnancy, she had been clinically stable while receiving plasma infusions every two weeks. Her platelet count was 42,000/µL, hemoglobin level was 9.4 g/dL, and lactate dehydrogenase level was 980 U/L. Haptoglobin was undetectable, and 5% schistocytes were observed on the peripheral blood smear. Creatinine, transaminase levels, and coagulation tests were normal. ADAMTS13 activity was <1%, and the inhibitor test was negative. Preeclampsia and HELLP syndrome were considered unlikely because of her normal blood pressure, absence of proteinuria, and early gestational age. The patient was diagnosed with an acute cTTP episode, and daily therapeutic plasma exchange was initiated. After five sessions, her platelet count increased to 178,000/µL, the signs of hemolysis regressed, and her neurological symptoms completely resolved. During follow-up, weekly fresh frozen plasma infusions at a dose of 10–15 mL/kg were administered. After 28 weeks of gestation, the frequency was increased to twice weekly because of the downward trend in her platelet count. Following close hematological, obstetric, and fetal monitoring, she delivered a healthy 2,980-g infant at 37 weeks of gestation. Prophylaxis was continued for six weeks postpartum, and no maternal or neonatal complications occurred.

Conclusion: Thrombocytopenia and microangiopathic hemolytic anemia during pregnancy should not be attributed solely to obstetric causes. Severe ADAMTS13 deficiency with a negative inhibitor test should raise suspicion of cTTP. It should be kept in mind that successful maternal and fetal outcomes can be achieved through plasma exchange during the acute phase, followed by planned plasma replacement and multidisciplinary monitoring.

Keywords: Congenital TTP, pregnancy, ADAMTS13, therapeutic plasma exchange.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
AC61FD20

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

GASTRİK ADENOKARSİNOMDA TÜMÖR LOKALİZASYONU PATOLOJİK AGRESİFLİK GÖSTERGELERİNİ ETKİLER Mİ?

Uzman Dr. Bahattin ÖZLÜ*[1]
[1] Mersin Şehir Eğitim Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Bahattin ÖZLÜ
bahattinozlu@gmail.com

ÖZET

Amaç: Midenin kardiya, korpus ve antrum bölümleri histolojik yapı, duvar özellikleri ve lenfatik drenaj açısından farklı anatomik özelliklere sahiptir. Bu farklılıkların gastrik adenokarsinomun patolojik fenotipine yansıyabileceği düşünülmektedir. Bu çalışmanın amacı, tümör lokalizasyonunun patolojik agresiflik göstergeleri ve nodal tümör yükü ile ilişkili olup olmadığını araştırmaktır.

Yöntem: R0 gastrektomi uygulanmış 293 gastrik adenokarsinom hastası retrospektif olarak değerlendirildi. Tümörler patoloji raporundaki lokalizasyona göre kardiya (n=78), korpus (n=83) ve antrum (n=132) olarak sınıflandırıldı. Gruplar histolojik grade, lenfovasküler invazyon (LVI), perinöral invazyon (PNI), T ve N evresi, çıkarılan toplam ve metastatik lenf nodu sayıları ile log odds of positive lymph nodes (LODDS) açısından karşılaştırıldı. Kategorik değişkenlerde ki-kare testi, sürekli değişkenlerde Kruskal-Wallis testi kullanıldı.

Bulgular: Histolojik grade dağılımı tümör lokalizasyonuna göre anlamlı farklılık gösterdi (χ^2=10,3; p=0,036). Grade 3 tümör oranı antrumda %49,2, kardiyada %37,2 ve korpusta %28,9 idi. Buna karşın LVI (p=0,665), PNI (p=0,496), T evresi (p=0,833), N evresi (p=0,573), çıkarılan toplam lenf nodu sayısı (p=0,647) ve metastatik lenf nodu sayısı (p=0,126) açısından anlamlı farklılık saptanmadı. LODDS değerlerinde istatistiksel anlamlılık sınırına yaklaşan bir eğilim izlendi (p=0,056).

Sonuç: Gastrik adenokarsinomda anatomik lokalizasyon histolojik grade dağılımı ile ilişkili görünmekle birlikte, bu farklılık LVI, PNI, T/N evresi veya nodal tümör yükü göstergelerine belirgin biçimde yansımamaktadır. Bulgular, tümör lokalizasyonunun patolojik agresifliğin tüm bileşenlerini tek başına belirleyen bir faktör olmadığını düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Gastrik adenokarsinom, tümör lokalizasyonu, histolojik grade, lenfovasküler invazyon, lenf nodu, LODDS

DOES TUMOR LOCATION AFFECT PATHOLOGICAL AGGRESSIVENESS IN GASTRIC ADENOCARCINOMA?

ABSTRACT

Objective: The cardia, corpus, and antrum differ in histological architecture, wall characteristics, and lymphatic drainage. These anatomical differences may influence the pathological phenotype of gastric adenocarcinoma. This study aimed to investigate whether tumor location is associated with pathological aggressiveness and nodal tumor burden.

Methods: A total of 293 patients with gastric adenocarcinoma who underwent R0 gastrectomy were retrospectively evaluated. Tumors were classified according to pathological location as cardia (n=78), corpus (n=83), or antrum (n=132). Groups were compared for histological grade, lymphovascular invasion (LVI), perineural invasion (PNI), T and N stage, total and metastatic lymph node counts, and log odds of positive lymph nodes (LODDS). Categorical variables were compared using the chi-square test and continuous variables using the Kruskal-Wallis test.

Results: Histological grade distribution differed significantly according to tumor location (χ^2=10.3; p=0.036). The proportion of Grade 3 tumors was 49.2% in the antrum, 37.2% in the cardia, and 28.9% in the corpus. No significant differences were found for LVI (p=0.665), PNI (p=0.496), T stage (p=0.833), N stage (p=0.573), total retrieved lymph node count (p=0.647), or metastatic lymph node count (p=0.126). LODDS showed a borderline trend that did not reach statistical significance (p=0.056).

Conclusion: Anatomical tumor location appears to be associated with histological grade distribution in gastric adenocarcinoma; however, this difference was not reflected in LVI, PNI, T/N stage, or nodal tumor burden. These findings suggest that tumor location alone does not determine all components of pathological aggressiveness.

Keywords: Gastric adenocarcinoma, tumor location, histological grade, lymphovascular invasion, lymph node, LODDS

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
AD1E0B35

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0000-0002-0409-5209 | 0000-0002-5127-6651

DÜŞMEDEN İMMOBİLİTEYE: TOTAL KALÇA PROTEZİ SONRASI DELİRYUM VE MOBİLİZASYON GÜÇLÜĞÜ GELİŞEN YAŞLI HASTANIN ROY ADAPTASYON MODELİ'NE GÖRE HEMŞİRELİK BAKIMI: OLGU SUNUMU

Dr. Öğr. Üyesi Senan MUTLU*[1], Prof. Dr. Emel YILMAZ[1]
[1] MCBU
* Corresponding Author: Senan MUTLU
senantunali0726@gmail.com

ÖZET

Bu olgu sunumunda, düşme sonrası femur başı kırığı gelişen ve total kalça protezi uygulanan 80 yaşındaki bir hastada ameliyat sonrası dönemde gözlenen deliryum ile uyumlu belirtiler ile izleyen süreçte gelişen mobilizasyon güçlüğünün Roy Adaptasyon Modeli doğrultusunda değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Diabetes mellitus ve hipertansiyon öyküsü bulunan hasta, ev içinde tuvalete giderken düşmesi sonucunda femur başı kırığı tanısı almış ve total kalça protezi ile opere edilmiştir. Ameliyat sonrası izlem kapsamında bir gece yoğun bakım ünitesinde takip edilen hastada zaman ve yer yöneliminde bozulma, yakınlarını tanımada güçlük, ajitasyon ve bağırma gibi deliryum ile uyumlu davranışlar gözlenmiş; servise devrin ardından belirtilerde azalma olmakla birlikte günler içinde zaman zaman yineleme olduğu bildirilmiştir. İzleyen dönemde hastanın fizyoterapi ve yürüteç desteğine rağmen ayağa kalkmak ve hareket etmekte belirgin isteksizlik gösterdiği; hareketten kaçınma davranışının düşme sonrası gelişen güvensizlik ve yeniden düşme korkusu ile ilişkili olabileceği değerlendirilmiştir. Mobilizasyon güçlüğünün yaklaşık altı ay sürdüğü belirlenmiştir. Olgu, Roy Adaptasyon Modeli'nin fizyolojik-fiziksel, benlik kavramı, rol işlevi ve karşılıklı bağlılık alanları doğrultusunda ele alınmıştır. Bu olgu, kalça cerrahisi sonrası bakımda deliryum, güvenli mobilizasyon, düşme korkusu, bağımsızlık ve sosyal desteğin birlikte değerlendirilmesi gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Yaşlı; femur başı kırığı; total kalça protezi; deliryum; mobilizasyon; düşme korkusu; Roy Adaptasyon Modeli

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
AD3EA286

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-4887-4677

TİROİD CERRAHİSİ LİTERATÜRÜNÜN BİBLİYOMETRİK ANALİZİ: 2000-2025 PUBMED VERİLERİ

Uzman Dr. Yaşar Kemal DUYMAZ*[1]
[1] Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Sultan Abdülhamid Han Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Yaşar Kemal DUYMAZ
dryasarkemalduymaz@gmail.com

ÖZET

Amaç: Tiroid cerrahisi literatürünün 2000-2025 arasındaki gelişimini, ülkelere ve konulara göre dağılımını ve Türkiye'nin bu literatürdeki yerini bibliyometrik yöntemle ortaya koymaktır. Yöntem: PubMed veri tabanı 7 Ekim 2026'da "Thyroidectomy"[MeSH], thyroidectomy ve "thyroid surgery" terimleriyle (başlık/özet) taranmış; makale ve derlemeler alınmış, olgu sunumu, editöryal, mektup ve yorumlar dışlanmıştır. Yayın yılı 2000-2025 olan 20.087 kayıt analiz edilmiştir. Yazar adresleri, MeSH terimleri ve yazar anahtar kelimelerinden birlikte geçiş ağları oluşturulmuş ve kümelenmiştir. PubMed atıf verisi içermediğinden atıf analizi yapılmamıştır. Bulgular: Yıllık yayın sayısı 353'ten (2000) 1.293'e (2025) yükselmiştir. En çok yayın ABD (3.347), Çin (2.938), Güney Kore (1.804) ve İtalya (1.799) kaynaklıdır; Türkiye 893 yayınla beşinci sıradadır (%4,4). Türkiye'nin payı 2000'de %1,7 iken 2025'te %4,6'dır. Konu haritası tiroid kanseri, cerrahi komplikasyonlar (hipokalsemi, hipoparatiroidi, rekürren laringeal sinir), radyoaktif iyot ve endokrin hastalıklar, endoskopik/robotik cerrahi ve medüller karsinom kümelerini göstermiştir. Robotik cerrahi, ameliyat süresi, yaşam kalitesi ve hipoparatiroidi terimlerinin payı artmış; nodüler guatr ile TSH ve tiroksin terimlerinin payı azalmıştır. Sonuç: Tiroid cerrahisi literatürü son 25 yılda hızla büyümüş, odağı kanser cerrahisi, komplikasyon yönetimi ve minimal invaziv tekniklere kaymıştır. Türkiye yayın hacminde ilk beş ülke arasındadır; ancak 2014-2025'te uluslararası ortak yazarlı yayın oranı (%7,4) tüm yayınların ortalamasının (%11,3) altındadır.

Anahtar Kelimeler: Bibliyometrik analiz, Tiroid cerrahisi, Tiroidektomi, PubMed, Türkiye

BIBLIOMETRIC ANALYSIS OF THYROID SURGERY LITERATURE: PUBMED DATA FROM 2000 TO 2025

ABSTRACT

Objective: To describe the development of thyroid surgery literature between 2000 and 2025, its distribution by country and topic, and the position of Türkiye, using bibliometric methods. Methods: PubMed was searched on October 7, 2026 using "Thyroidectomy"[MeSH], thyroidectomy, and "thyroid surgery" (title/abstract). Articles and reviews were included; case reports, editorials, letters, and comments were excluded. A total of 20,087 records with a publication year of 2000-2025 were analyzed. Co-occurrence networks of author affiliations, MeSH terms, and author keywords were built and clustered. Citation analysis was not performed because PubMed does not provide citation data. Results: Annual publications increased from 353 (2000) to 1,293 (2025). The largest contributors were the United States (3,347), China (2,938), South Korea (1,804), and Italy (1,799); Türkiye ranked fifth with 893 publications (4.4%). Its share rose from 1.7% in 2000 to 4.6% in 2025. The topic map showed clusters on thyroid cancer, surgical complications (hypocalcemia, hypoparathyroidism, recurrent laryngeal nerve), radioactive iodine and endocrine diseases, endoscopic/robotic surgery, and medullary carcinoma. The share of robotic surgery, operative time, quality of life, and hypoparathyroidism increased, whereas nodular goiter, TSH, and thyroxine declined. Conclusion: Thyroid surgery literature has grown rapidly over the last 25 years, shifting toward cancer surgery, complication management, and minimally invasive techniques. Türkiye is among the top five countries by volume; however, in 2014-2025 the proportion of its publications with international co-authors (7.4%) was below the overall average (11.3%).

Keywords: Bibliometric analysis, Thyroid surgery, Thyroidectomy, PubMed, Turkiye

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
AD6B8CAC

TÜR / TYPE
Poster

KONU / TOPIC
Dahili Bilimler

ORCID:

UNINTENTIONAL CYTISINE OVERDOSE WITHOUT CLINICAL TOXICITY: A CASE REPORT

Uzman Dr. Ahmet YOSUNKAYA*[1]
[1] SBÜ Diyarbakır Gazi Yaşargil EAH
* Corresponding Author: Ahmet YOSUNKAYA
ahmedyosunkaya@yahoo.com

ÖZET

Giriş: Sitizin doz aşımına ilişkin klinik veriler sınırlıdır.

Olgu: Sigara bırakma tedavisi başlanan 37 yaşındaki erkek hasta, talimatı yanlış anlayarak beş gün boyunca günlük yaklaşık 45–54 mg sitizin kullandı. Beşinci gün değerlendirmesinde asemptomatikti; fizik muayene, elektrokardiyografi ve laboratuvar sonuçları normaldi. Bir hafta sonraki kontrolde advers etki bildirilmedi.

Sonuç: Bu olguda toksisite saptanmaması, yüksek doz sitizinin güvenli olduğunu göstermez. Açık doz talimatları ve hastanın doğru anladığının doğrulanması, ilaç kullanım hatalarının önlenmesinde önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Cytisine; overdose; smoking cessation; medication error; patient education

UNINTENTIONAL CYTISINE OVERDOSE WITHOUT CLINICAL TOXICITY: A CASE REPORT

ABSTRACT

Unintentional cytisine overdose without clinical toxicity: A case report

Background: Clinical evidence on cytisine overdose is limited.

Case presentation: A 37-year-old man prescribed cytisine for smoking cessation misunderstood the dosing instructions and reported taking approximately 45–54 mg daily for five days. At reassessment on day five, he was asymptomatic. Physical examination, electrocardiography, and laboratory investigations, including renal and hepatic function tests, were normal. No adverse effects were reported at the one-week follow-up.

Conclusion: The absence of toxicity in this case does not establish the safety of high-dose cytisine use. Clear dosing instructions and verification of patient understanding are essential to prevent medication errors.

Keywords: Cytisine, overdose, smoking cessation, medication error, patient education.

Keywords: Cytisine

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
AEFE63AE

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0009-0000-3070-6571 | 0009-0005-0708-5902

SNC80'NİN HİDROJEN PEROKSİT İLE OLUŞTURULAN OKSİDATİF HASARDA HT-22 HÜCRE CANLILIĞI ÜZERİNE ETKİSİNİN İN VİTRO DEĞERLENDİRİLMESİ

Dr. Sümeyye TAN ERGENÇ*[1], Arş. Gör. Dr. Yunus Emre GENÇ[2]
[1] Sivas Cumhuriyet Üniversitesi
[2] Sivas Cumhuriyet Üniverstesi Tıp Fakültesi
* Corresponding Author: Sümeyye TAN ERGENÇ
tan-288@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Oksidatif stres, nöronal hücre hasarında önemli rol oynayan mekanizmalardan biridir. SNC80, selektif non-peptidik bir delta-opioid reseptör agonistidir. Delta-opioid reseptör aktivasyonunun farklı deneysel modellerde nöroprotektif etkiler gösterebildiği bildirilmiştir. Bu çalışmada SNC80'nin hidrojen peroksit (H_2O_2) ile oluşturulan oksidatif hasarda HT-22 fare hipokampal hücrelerinin canlılığı üzerine etkisinin değerlendirilmesi amaçlandı. SNC80'nin selektif delta-opioid agonisti olarak farmakolojik özellikleri daha önce ayrıntılı şekilde tanımlanmıştır (Calderon et al., 1994; Bilsky et al., 1995).

Gereç ve Yöntem: HT-22 hücreleri high-glucose DMEM içerisine %10 fetal bovin serum ve %1 penisilin/streptomisin eklenerek 37 °C ve %5 CO_2 koşullarında kültüre edildi. Hücreler 96 kuyucuklu plakalara 1×10^4 hücre/kuyucuk yoğunluğunda ekildi. Gruplar kontrol, H_2O_2, SNC80 50 µM, SNC80 25 µM, SNC80 12,5 µM ve bunların H_2O_2 ile kombinasyonlarından oluşturuldu. SNC80 içeren gruplar 2 saat ilaçla ön inkübasyona bırakıldı. Ardından oksidatif hasar gruplarına final konsantrasyonu 0,5 mM olan H_2O_2 uygulanarak 24 saat inkübe edildi. HT-22 hücrelerinde 500 µM H_2O_2'nin 24 saatlik maruziyetle belirgin hücre hasarı oluşturduğu önceki çalışmalarla gösterilmiştir (Zhao et al., 2013). Hücre canlılığı XTT yöntemiyle değerlendirildi. XTT çalışma solüsyonu iki reaktifin 1:50 oranında karıştırılmasıyla hazırlandı, 4 saat inkübasyon sonrasında absorbans 450 nm'de ölçüldü.

Bulgular: Kontrol grubu %100 hücre canlılığı olarak kabul edildi. H_2O_2 uygulaması hücre canlılığını yaklaşık %20 düzeyine düşürdü ve kontrol grubuna göre belirgin azalma oluşturdu (****p<0,0001). SNC80'nin 50, 25 ve 12,5 µM konsantrasyonlarında tek başına uygulandığı gruplarda hücre canlılığı yaklaşık %80–95 aralığında bulundu. Her üç SNC80 grubunun canlılığı H_2O_2 grubundan anlamlı derecede yüksekti (++++p<0,0001). Buna karşın SNC80 50, 25 ve 12,5 µM ile 2 saat ön uygulamadan sonra H_2O_2 verilen gruplarda hücre canlılığı yaklaşık %20–25 düzeyinde kaldı. Bu kombinasyon grupları kontrol grubundan anlamlı derecede düşük bulundu (****p<0,0001) ve grafikte H_2O_2 grubuna göre anlamlı iyileşme gösterilmedi.

Sonuç: SNC80'nin 12,5–50 µM konsantrasyonlarında tek başına uygulanması HT-22 hücre canlılığını büyük ölçüde korurken, 0,5 mM H_2O_2 ile oluşturulan güçlü oksidatif hasara karşı belirgin sitoprotektif etki göstermedi. Bulgular SNC80'nin potansiyel nöroprotektif etkilerinin hücre tipine ve oksidatif hasarın şiddetine bağlı olabileceğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: SNC80, HT-22, delta-opioid reseptör, hidrojen peroksit, oksidatif stres, XTT

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
AF0120A2

TÜR / TYPE
Poster

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-2980-6652 | 0000-0002-3670-3985 | 0000-0001-6970-7141 | 0009-0001-5779-4329 | 0000-0002-7246-7182 | 0000-0002-5843-4114 | 0000-0002-8002-6408 | 0000-0002-0675-9267 | 0000-0002-5453-8901

POLİTRAVMA HASTASININ OLAY YERİNDEN HASTANEYE YÖNETİMİNDE MULTİDİSİPLİNER EĞİTİM: "POLYARM" ERASMUS+ PROJESİ PİLOT KURS DENEYİMİ

Doç. Dr. Nazife ÖZTÜRK*[1], Prof. Dr. Can AKTAŞ[2], Prof. Dr. Mehmet Ali DEVECİ[2], Doç. Dr. Adrea CAMPOS SERRA[3], Doç. Dr. Anna ARTIGAS[3], Doç. Dr. Arzu KARAVELİ[4], Doç. Dr. Francesco VIRDIS[5], Doç. Dr. Melih ÜNAL[4], Doç. Dr. Nilay ÇAVUŞOĞLU YALÇIN[4], Doç. Dr. Stefano CIOFFI[5]

[1] Antalya Eğitim ve Araştırma Hastanesi
[2] Koç Üniversitesi Tıp Fakültesi
[3] Parc Tauli Hospital
[4] Antalya Training and Research Hospital
[5] Asst Grande Ospedale Metropolitano Niguarda
* Corresponding Author: Nazife ÖZTÜRK
nazifeozturk83@gmail.com

ÖZET

Amaç: Politravma yönetimi, olay yerinden hastaneye kadar farklı disiplinlerin eşgüdümlü çalışmasını gerektirir. Bu çalışmada, sağlık profesyonellerinin politravma yönetimine ilişkin mesleki becerilerini geliştirmeyi amaçlayan PolyARM projesinin pilot eğitim deneyimi sunulmaktadır.

Yöntem: Proje, Erasmus+ KA220-VET programı kapsamında desteklenmekte (2024-1-TR01-KA220-VET-000245247) ve ASST Grande Ospedale Metropolitano Niguarda (İtalya) ile Parc Taulí Hastanesi (İspanya) iş birliğiyle yürütülmektedir. Geliştirilen program, "From Scene to Hospital" pilot kursu olarak 1–3 Ekim 2026'da Koç Üniversitesi'nde (İstanbul) uygulanmıştır. Kurs; hastane öncesi değerlendirme, hava yolu yönetimi, şok, kurtarma ve immobilizasyon ile senaryo temelli hastane içi uygulamaları içermiştir. Kurs sonrasında katılımcılara çevrim içi değerlendirme formu uygulanmıştır.

Bulgular: Kursa 15 sağlık profesyoneli katılmıştır. Yanıt verenler hastane öncesi acil sağlık hizmetleri, genel cerrahi ve anesteziyoloji alanlarındandır. Puanlar 1–5 ölçeğinde şöyledir: kursun genel kalitesi 4,71±0,49, multidisipliner çalışma becerilerine katkısı 4,86±0,38, klinik pratiğe yansıması 4,57±0,53. Tüm katılımcılar kursu meslektaşlarına önereceğini belirtmiştir. Hastane öncesi değerlendirme modülü, tüm katılımcılarca en yararlı bölüm olarak seçilmiştir. Geliştirme önerileri şu konularda yoğunlaşmıştır: senaryo sayısının ve eğitim süresinin artırılması, girişimsel beceri pratikleri (göğüs tüpü, E-FAST) ve ekip içi rol ile liderlik tanımlarının netleştirilmesi.

Sonuç: PolyARM pilot kursu, farklı disiplinlerden katılımcılar tarafından yüksek düzeyde kabul görmüştür. Küçük örneklem ve bilgi kazanımının ölçülmemesi temel sınırlılıklardır; sonraki uygulamalarda kursun süresini uzatmak ve senaryoları artırmak hedeflenmiştir

Anahtar Kelimeler: Politravma, mesleki eğitim, multidisipliner ekip, simülasyon, Erasmus+

MULTIDISCIPLINARY TRAINING IN POLYTRAUMA MANAGEMENT FROM SCENE TO HOSPITAL: PILOT COURSE EXPERIENCE OF THE "POLYARM" ERASMUS+ PROJECT

ABSTRACT

Aim: Polytrauma management requires coordinated work across multiple disciplines, from the scene of injury to the hospital. This study presents the pilot training experience of the PolyARM project, which aims to strengthen the vocational skills of healthcare professionals in polytrauma management.

Methods: The project is funded under the Erasmus+ KA220-VET programme (2024-1-TR01-KA220-VET-000245247). It is implemented in collaboration with ASST Grande Ospedale Metropolitano Niguarda (Italy) and Parc Taulí Hospital (Spain). The programme was delivered as the "From Scene to Hospital" pilot course at Koç University, Istanbul, on 1–3 October 2026. The course covered prehospital assessment, airway management, shock, extrication and immobilization, and scenario-based in-hospital practice. An online evaluation form was administered to participants after the course.

Results: Of the 15 healthcare professionals attended the course. Respondents came from prehospital emergency services, general surgery and anesthesiology. On a 1–5 scale, overall course quality was rated 4.71±0.49, contribution to multidisciplinary teamwork skills 4.86±0.38, and expected impact on clinical practice 4.57±0.53. All respondents stated they would recommend the course to colleagues. All respondents also selected prehospital assessment as the most useful module. Suggestions for improvement focused on more scenarios, a longer course, more practice in invasive skills (chest tube insertion, E-FAST), and clearer definition of team roles and leadership.

Conclusion: The PolyARM pilot course was highly accepted by participants from different disciplines. The main limitations are the small sample and the absence of a knowledge-gain measurement. The course duration and number of scenarios are planned to increase for future courses.

Keywords: Multiple trauma, vocational education, interdisciplinary team, simulation training, Erasmus+

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
B00CB1F8

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID: 0000-0002-8367-6350

PERİODONTAL SAĞLIK İLE GÜLÜMSEME PARAMETRELERİ ARASINDAKİ İLİŞKİNİN İNCELENMESİ: KESİTSEL BİR ÇALIŞMA

Dr. Öğr. Üyesi Tuğba ŞAHİN*[1], Araştırmacı Okan BONCUKÇU[2]
[1] Bolu Abant İzzet Baysal University
[2] Tubitak
* Corresponding Author: Tuğba ŞAHİN
sahintugba1432@gmail.com

ÖZET

Amaç: Diş ve diş eti estetiği, gülüşün estetik görünümünde önemli bir rol oynarken, periodontal sağlıkta gülüşün genel uyumuna katkıda bulunmaktadır. Bu çalışmanın amacı, periodontal sağlık ile gülümseme parametreleri arasındaki ilişkiyi incelemektir.

Yöntem: 2017 Periodontal ve Peri-İmplant Hastalıklar ve Durumlar Sınıflamasına göre, Periodontoloji Kliniğine başvuran 18–33 yaş aralığındaki 108 hastanın kapsamlı anamnezi alınmış ve ayrıntılı periodontal muayeneleri yapılmıştır. Maksiller anterior diş eti kalınlığı ve keratinize diş eti genişliği ölçülmüştür. Gülümseme Estetik İndeksi, Liébart Sınıflandırması ve Gülümseme Sınıflandırma Sistemi kullanılarak gülümseme stili, türü ve aşaması değerlendirilmiştir. Gingival görünüm miktarı, fotoğraf kayıtları üzerinden web tabanlı görüntü düzenleme yazılımıyla milimetre cinsinden ölçülmüştür.

Bulgular: Gülüş stilleri, aşamaları ve sınıflandırma sistemi kategorileri, gingivitis grubu ile periodontal sağlık grubu arasında istatistiksel olarak anlamlı farklılıklar göstermiştir ($p<0.05$). Diş eti görünürlüğü açısından da istatistiksel olarak anlamlı farklılıklar gözlenmiştir. Gingivitis grubunun %85,2'sinde ve periodontal sağlık grubunun %88,9'unda 0 mm görünürlük saptanırken, 2 mm'den fazla görünürlük oranı periodontal sağlık grubunda daha yüksektir ($p<0.05$).

Sonuç: Bu çalışma, hafif inflamasyonun gülüş estetiğini etkileyebileceğini göstererek periodontal değerlendirmede gülüş parametrelerinin önemini vurgulamıştır.

Anahtar Kelimeler: Diş estetiği; fenotip; gingivitis; gülümseme; periodontal hastalık

INVESTIGATION OF THE ASSOCIATION BETWEEN PERIODONTAL HEALTH AND SMILE PARAMETERS: A CROSS-SECTIONAL STUDY

ABSTRACT

Purpose: Dental and gingival esthetics play an important role in the smile's esthetic appearance, while periodontal health also contributes to overall smile harmony. This study aimed to investigate the association between periodontal health and smile parameters.

Methods: A complete anamnesis and detailed periodontal examination were performed on 108 Periodontology Clinic patients aged 18–33 using the 2017 World Workshop Classification of Periodontal and Peri-Implant Diseases and Conditions. Maxillary anterior gingival thickness and gingival keratinized width were measured. The Smile Esthetic Index, Liébart classification, and a complete smile classification system assessed smile style, type, and stage. Gingival display in millimeters was measured from photographic records using web-based image-editing software.

Results: Smile styles, stages, and classification system categories differed significantly between the gingivitis and periodontal health groups ($p<0.05$). Gingival display differed significantly: 0 mm of visibility occurred in 85.2% of the gingivitis group and 88.9% of the periodontal health group, with a higher rate of visibility greater than 2 mm in the periodontal health group ($p<0.05$).

Conclusion: This study showed that mild inflammation may affect smile esthetics, highlighting the importance of smile parameters in periodontal assessment.

Keywords: Dental esthetics; phenotype; gingivitis; smiling; periodontal disease

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
B05D33C1

TÜR / TYPE
Poster

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-7752-6516

GLP-1 RESEPTÖR AGONİSTLERİ VE OPTİK İSKEMİK NÖROPATİ: FAERS VERİTABANINDA FARMAKOVİJİLANS ANALİZİ

Uzman Dr. Bayram MEYDAN*[1]
[1] Düzce Atatürk Devlet Hastanesi
* Corresponding Author: Bayram MEYDAN
dr.bayrammeydan@gmail.com

ÖZET

Giriş ve Amaç: Semaglutid ile non-arteritik anterior iskemik optik nöropati (NAİON) arasındaki ilişki 2024'ten bu yana tartışılmakta, diğer inkretin bazlı ilaçlar için veri ise sınırlı kalmaktadır. Bu çalışmada GLP-1 reseptör agonistleri ve tirzepatid ile optik iskemik nöropati bildirimlerini FDA advers olay veritabanında karşılaştırmak amaçlandı.

Yöntem: FDA Advers Olay Raporlama Sistemi (FAERS) openFDA arayüzüyle tarandı (son güncelleme 30 Temmuz 2026). Semaglutid, tirzepatid, liraglutid ve dulaglutid raporları, aktif karşılaştırıcı olarak empagliflozin ve dapagliflozin raporlarıyla birlikte incelendi. Optik iskemik nöropati ve beş diğer oküler terim için tüm veritabanına ve SGLT2 inhibitörlerine karşı raporlama olasılık oranı (ROR) ve %95 güven aralığı (GA) hesaplandı.

Bulgular: Semaglutid raporlarında 631 optik iskemik nöropati bildirimi (1000 raporda 8,64) saptandı; ROR tüm veritabanına karşı 68,61 (%95 GA 62,88–74,86), SGLT2 inhibitörlerine karşı 25,05 (18,26–34,36) idi. Tirzepatidde de sinyal bulundu (150 rapor; ROR 6,19; SGLT2i'ye karşı 2,68; 1,90–3,79). Liraglutid (1,29; 0,77–2,16) ve dulaglutid (0,98; 0,61–1,57) SGLT2 inhibitörlerinden farklı değildi. Diyabetik retinopati semaglutid (2,56), liraglutid (1,83) ve dulaglutidde (1,58) daha sık raporlandı. Semaglutid raporlarının %70,3'ünü tüketiciler, 939'unu (%1,3) avukatlar bildirmişti.

Sonuç: FAERS'te optik iskemik nöropati için en güçlü sinyal semaglutidde, daha zayıf bir sinyal tirzepatidde saptanmış; liraglutid ve dulaglutidde sinyal bulunmamıştır. Uyarılmış bildirim ve dava kaynaklı raporlar sinyalin büyüklüğünü artırmış olabilir. Bulgular nedensellik göstermez; ancak semaglutid ve tirzepatid kullanan hastalarda ani görme kaybının hızla değerlendirilmesini desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Semaglutid; Tirzepatid; Optik iskemik nöropati; NAİON; Farmakovijilans; FAERS

GLP-1 RECEPTOR AGONISTS AND ISCHAEMIC OPTIC NEUROPATHY: A PHARMACOVIGILANCE ANALYSIS OF THE FAERS DATABASE

ABSTRACT

Background and Aim: An association between semaglutide and non-arteritic anterior ischaemic optic neuropathy (NAION) has been debated since 2024, while data for other incretin-based drugs remain limited. This study compared reports of ischaemic optic neuropathy with GLP-1 receptor agonists and tirzepatide in the FDA adverse event database.

Methods: The FDA Adverse Event Reporting System (FAERS) was queried through openFDA (last update 30 July 2026). Reports for semaglutide, tirzepatide, liraglutide and dulaglutide were analysed together with empagliflozin and dapagliflozin as active comparators. Reporting odds ratios (ROR) with 95% confidence intervals (CI) were calculated for ischaemic optic neuropathy and five other ocular terms against the full database and against SGLT2 inhibitors.

Results: Semaglutide had 631 reports of ischaemic optic neuropathy (8.64 per 1000 reports); the ROR was 68.61 (95% CI 62.88–74.86) against the full database and 25.05 (18.26–34.36) against SGLT2 inhibitors. Tirzepatide also showed a signal (150 reports; ROR 6.19; vs SGLT2i 2.68, 1.90–3.79). Liraglutide (1.29; 0.77–2.16) and dulaglutide (0.98; 0.61–1.57) did not differ from SGLT2 inhibitors. Diabetic retinopathy was reported more often with semaglutide (2.56), liraglutide (1.83) and dulaglutide (1.58). Consumers submitted 70.3% and lawyers 939 (1.3%) of semaglutide reports.

Conclusion: In FAERS, the strongest signal for ischaemic optic neuropathy was found for semaglutide, with a weaker signal for tirzepatide and none for liraglutide or dulaglutide. Stimulated reporting and litigation-related reports may have inflated the signal. These findings do not establish causality but support prompt evaluation of sudden vision loss in patients using semaglutide or tirzepatide.

Keywords: Semaglutide; Tirzepatide; Ischaemic optic neuropathy; NAION; Pharmacovigilance; FAERS

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
B0828893

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0009-0005-0708-5902 | 0009-0000-3070-6571

ALOGLİPTİNİN HİDROJEN PEROKSİT İLE OLUŞTURULAN OKSİDATİF HASARDA HT-22 HÜCRE CANLILIĞI ÜZERİNE ETKİSİNİN İN VİTRO DEĞERLENDİRİLMESİ

Arş. Gör. Dr. Yunus Emre GENÇ*[1], Arş. Gör. Dr. Sümeyye TAN ERGENÇ[1]
[1] Sivas Cumhuriyet Üniversitesi
* Corresponding Author: Yunus Emre GENÇ
yemregenc55@gmail.com

ÖZET

Amaç: Alogliptin, tip 2 diabetes mellitus tedavisinde kullanılan selektif bir dipeptidil peptidaz-4 (DPP-4) inhibitörüdür. DPP-4 inhibitörlerinin metabolik etkilerine ek olarak nöroprotektif ve antioksidan özellikler gösterebildiğine ilişkin deneysel veriler bulunmaktadır. Bu çalışmada alogliptinin H_2O_2 ile oluşturulan oksidatif hasarda HT-22 hipokampal hücre canlılığı üzerine etkisinin değerlendirilmesi amaçlandı. Alogliptinin farklı hücresel ve deneysel sinir sistemi modellerinde koruyucu etkileri daha önce bildirilmiştir.

Gereç ve Yöntem: HT-22 hücreleri high-glucose DMEM, %10 FBS ve %1 penisilin/streptomisin içeren besiyerinde 37 °C ve %5 CO_2 koşullarında kültüre edildi. Hücreler 96 kuyucuklu plakalara 1×10^4 hücre/kuyucuk yoğunluğunda ekildi. Deney grupları kontrol, H_2O_2, alogliptin 100, 50 ve 25 µM ve bunların H_2O_2 ile kombinasyonlarından oluşturuldu. İlaç grupları 2 saat alogliptinle ön inkübasyona bırakıldı. Oksidatif hasar gruplarına 0,5 mM H_2O_2 uygulanarak 24 saat inkübe edildi. Hücre canlılığı XTT yöntemiyle değerlendirildi ve absorbans 450 nm'de ölçüldü.

Bulgular: H_2O_2 uygulaması hücre canlılığını yaklaşık %20 düzeyine düşürdü ve kontrol grubuna göre anlamlı azalma oluşturdu (****p<0,0001). Alogliptinin 100, 50 ve 25 µM konsantrasyonlarında tek başına uygulandığı gruplarda hücre canlılığı yaklaşık %80–95 aralığında bulundu ve tüm alogliptin grupları H_2O_2 grubuna göre anlamlı derecede yüksek canlılık gösterdi (++++p<0,0001). Buna karşılık alogliptin+H_2O_2 gruplarında hücre canlılığı yaklaşık %20–30 düzeyinde kaldı. Bu kombinasyon grupları kontrol grubuna göre anlamlı derecede düşük bulundu (****p<0,0001) ve H_2O_2 grubuna göre anlamlı bir koruyucu artış gözlenmedi.

Sonuç: Alogliptin 25–100 µM konsantrasyonlarında tek başına HT-22 hücrelerinde belirgin sitotoksisite oluşturmazken, 0,5 mM H_2O_2 kaynaklı ağır oksidatif hasara karşı belirgin hücre canlılığı koruması sağlamadı.

Anahtar Kelimeler: Alogliptin, HT-22, DPP-4, Hidrojen Peroksit,Oksidatif Stres, XTT

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
B17CD512

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000- 0002- 7009- 1791

MİKROBİYOTA VE İNTESTİNAL PROTOZOONLAR ARASINDAKİ İLİŞKİ

Dr. Öğr. Üyesi Kerem YAMAN*[1]
[1] Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi
* Corresponding Author: Kerem YAMAN
keremyaman@ibu.edu.tr

ÖZET

Mikrobiyota, belirli bir ekosistemde, örneğin insan vücudunda yaşayan tüm mikroorganizmaların oluşturduğu topluluktur; bu mikroorganizmaların genlerinin toplamı ise mikrobiyom olarak adlandırılır. Mikrobiyota yalnızca bakterilerden oluşmaz: en baskın grup olan bakterilerin (bağırsakta özellikle Firmicutes ve Bacteroidetes filumları ile Lactobacillus ve Bifidobacterium gibi yararlı cinsler) yanı sıra metan üreten Methanobrevibacter smithii gibi arkeleri, Candida ve Saccharomyces gibi mantarları, özellikle bakterileri enfekte eden bakteriyofajlar başta olmak üzere virüsleri ve protozoonlar ile diğer ökaryotları da kapsar. Bu topluluk en yoğun ve çeşitli hâliyle kalın bağırsakta bulunur; ayrıca ağız, cilt, solunum yolları ve ürogenital sistemde de bölgeye özgü bileşimlerle yer alır. Mikrobiyota, insan enzimlerinin parçalayamadığı lifleri fermente ederek kısa zincirli yağ asitleri üretir, K vitamini ve bazı B vitaminlerinin sentezine katkı sağlar, bağışıklık sistemini eğitir ve düzenler, bağırsak bariyerinin bütünlüğünü korur ve patojenlerin yerleşmesini engelleyen kolonizasyon direncini oluşturur. Bileşimi doğum şekli, yaş, beslenme, antibiyotik kullanımı, genetik yapı ve çevresel koşullar gibi etkenlerle değişir; bu dengenin bozulması olan disbiyozis ise çeşitli hastalıklarla ilişkilendirilmiştir.

Bağırsak protozoonları, mikrobiyotanın ökaryotik bileşenleri arasında yer alır ve bağırsak bakteri topluluğuyla sürekli etkileşim hâlindedir. Bu organizmalar davranışlarına göre kabaca üç grupta değerlendirilebilir. Entamoeba coli, Endolimax nana ve Iodamoeba bütschlii gibi türler genellikle zararsız komensaller olarak kabul edilir ve varlıkları çoğunlukla bağırsağın fekal-oral yolla maruz kaldığı bir göstergesi olarak yorumlanır. Giardia intestinalis, Entamoeba histolytica ve Cryptosporidium türleri ise ishal, malabsorpsiyon, kolit ve karaciğer apsesi gibi tablolara yol açabilen açık patojenlerdir. Blastocystis ve Dientamoeba fragilis ise sağlıklı bireylerde de sık saptanan, patojenitesi hâlâ tartışmalı türlerdir. Mikrobiyotanın kolonizasyon direnci, kısa zincirli yağ asidi üretimi, mukus tabakasının ve epitel bariyerinin korunması ile bağışıklık yanıtının düzenlenmesi gibi işlevleri, bu protozoonların bağırsağa yerleşme ve hastalık oluşturma olasılığını etkileyebilir. Etkileşim iki yönlüdür: Giardiyazis, bağırsak bakteri çeşitliliğinde ve bileşiminde değişikliklerle ilişkilendirilmiş, E. histolytica ise bağırsak bakterileriyle etkileşerek virülansını artırabilir. Blastocystis varlığının bazı çalışmalarda daha yüksek mikrobiyota çeşitliliği ve yararlı bakteri düzeyleriyle ilişkili bulunması, bu protozoonun her bireyde zararlı olmayabileceğini, hatta sağlıklı bir mikrobiyotanın göstergesi olabileceğini düşündürmektedir. Bununla birlikte ev sahibi bağışıklığı, beslenme, eşlik eden bakteriyel topluluk ve parazit alt tipi gibi pek çok değişken sonuçları etkilediğinden, bu ilişkilerin çoğunda neden-sonuç yönü henüz net değildir. Bu nedenle bağırsak protozoonları, mikrobiyota çalışmalarında yalnızca enfeksiyon etkeni olarak değil, ekosistemin bir parçası olarak da ele alınmakta ve konu aktif bir araştırma alanı olmaya devam etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Mikrobiyota, Protozoonlar, Flora, Disbiyoz

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
B27BCDF1

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Hizmetleri

ORCID:

TÜRKİYE'DE TIBBİ DOKÜMANTASYON VE SEKRETERLİK ALANINDA YAPILAN AKADEMİK ÇALIŞMALARIN İNCELENMESİ

Doç. Dr. Gonca KURT SERDAROĞLU*[1]
[1] Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi
* Corresponding Author: Gonca KURT SERDAROĞLU
goncaakurtt@gmail.com

ÖZET

Sağlık hizmetlerinin etkili ve sürdürülebilir biçimde yürütülmesinde, sağlık kayıtlarının oluşturulması, düzenlenmesi ve korunması gibi dokümantasyon ve kayıt süreçlerinin etkin biçimde yürütülmesi önem taşımaktadır. Tıbbi sekreterler bu süreçlerde önemli görevler üstlenirken, sağlık bilgi sistemleri ve dijital sağlık uygulamalarında yaşanan gelişmeler tıbbi dokümantasyon ve sekreterlik alanının kapsamını genişletmektedir. Buna karşın, bu alandaki akademik çalışmaların genel eğilimlerini ortaya koyan araştırmaların sınırlı olduğu görülmektedir. Bu araştırmada, Türkiye'de tıbbi dokümantasyon ve sekreterlik alanında yayımlanan akademik çalışmaların mevcut durumunun ve eğilimlerinin belirlenmesi amaçlanmıştır. Araştırma, betimsel içerik analizi yaklaşımıyla yürütülmüştür. Herhangi bir başlangıç yılı sınırı belirlenmeden 30 Eylül 2026 tarihine kadar, Yükseköğretim Kurulu Ulusal Tez Merkezi ve DergiPark veri tabanlarında yer alan çalışmalar, "tıbbi dokümantasyon" ve "tıbbi sekreterlik" anahtar kelimeleri ve araştırma alanını kapsadığı belirlenen ilgili sözcük varyasyonları kullanılarak taranmıştır. Aynı araştırmanın tekrar değerlendirilmesini önlemek amacıyla tezlerden üretilen makaleler kapsam dışı bırakılmıştır. Dahil etme ölçütlerini karşılayan çalışmalar, araştırmacı tarafından hazırlanan veri toplama formuna kaydedilerek yayın yılı, yayın türü, araştırma yaklaşımı ve konusu bakımından incelenmiştir. Araştırma konuları içerikleri doğrultusunda kodlanmış, aynı veya benzer kodlara göre alt temalar ve genel temalar altında sınıflandırılmıştır. Birden fazla konunun ele alındığı araştırmalarda çoklu kodlama yapılmıştır. Kodlama güvenirliği, araştırmacının farklı zamanlarda yaptığı kodlamalar arasındaki uyumun Cohen'in kappa katsayısıyla incelenmesiyle değerlendirilmiştir. Elde edilen veriler frekans ve yüzde değerleriyle sunulmuştur. Araştırma sonucunda, 62 makale ve 15 lisansüstü tez olmak üzere toplam 77 akademik çalışma inceleme kapsamına alınmıştır. Çalışmaların 2000-2026 yılları arasına dağıldığı ve en fazla 2018 yılında çalışma yayımlandığı belirlenmiştir. Çalışmalarda nicel araştırma yaklaşımının ağırlıkta olduğuna ulaşılmıştır. Araştırma konuları bakımından en fazla eğitim, öğrenme ve mesleki yeterlik temasının ele alındığı, bunu psikososyal özellikler ve iletişim, teknoloji ve dijitalleşme ile tıbbi kayıt, dokümantasyon ve arşiv temalarının izlediği görülmüştür. Elde edilen bulgular, tıbbi dokümantasyon ve sekreterlik alanındaki akademik çalışmaların mesleki eğitimden dijitalleşmeye, kayıt yönetiminden çalışanların psikososyal özelliklerine kadar geniş bir konu çeşitliliği sergilediğini göstermektedir. Bu doğrultuda araştırmacılara, yükseköğretim kurumlarına ve sağlık birimlerine yönelik çeşitli öneriler sunulmuştur.

Anahtar Kelimeler: tıbbi dokümantasyon, tıbbi sekreterlik, betimsel içerik analizi, Türkiye

A REVIEW OF ACADEMIC STUDIES IN THE FIELD OF MEDICAL DOCUMENTATION AND SECRETARIAL STUDIES IN TURKIYE

ABSTRACT

For the effective and sustainable delivery of health services, it is crucial to efficiently manage documentation and record-keeping processes, such as the creation, organization, and preservation of health records. While medical secretaries play key roles in these processes, advancements in health information systems and digital health applications are expanding the scope of the field of medical documentation and secretarial work. However, it appears that there is a limited number of studies identifying the general trends in academic research in this field. This study aims to determine the current status and trends of academic studies published in the field of medical documentation and secretarial work in Türkiye. The research was conducted using a descriptive content analysis approach. Without setting a specific starting year, studies available in the Higher Education Council's National Thesis Center and DergiPark databases up to September 30, 2026, were screened using the keywords "medical documentation" and "medical secretarial work," as well as related word variations determined to fall within the research scope. To prevent the duplicate evaluation of the same study, articles derived from theses were excluded from the scope. Studies meeting the inclusion criteria were recorded in a data collection form prepared by the researcher and examined in terms of publication year, publication type, research approach, and subject. Research topics were coded according to their content and classified under subthemes and general themes based on identical or similar codes. Studies addressing multiple topics were assigned multiple codes. Coding reliability was assessed by examining the agreement between the researcher's codings conducted at different times using Cohen's kappa coefficient. The obtained data were presented as frequencies and percentages. As a result of the study, a total of 77 academic works-comprising 62 articles and 15 graduate theses-were included in the analysis. It was determined that the studies spanned the years 2000-2026, with the highest number of studies published in 2018. The analysis revealed that a quantitative research approach predominated in the studies. In terms of research topics, the themes of education, learning, and professional competence were addressed most frequently, followed by psychosocial characteristics and communication, technology and digitalization, and medical records, documentation, and archiving. The findings indicate that academic studies in the field of medical documentation and secretarial work cover a wide range of topics, from professional education to digitalization, and from records management to the psychosocial characteristics of employees. Accordingly, various recommendations have been presented for researchers, higher education institutions, and healthcare units.

Keywords: medical documentation, medical secretarial studies, descriptive content analysis, Turkiye

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
B37D2F39

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Hemşirelik

ORCID: 0009-0000-2682-4428 | 0000-0003-1123-5684

KIZ ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİLERİNDE HPV VE HPV AŞISINA YÖNELİK BİLGİ, TUTUM VE SAĞLIK İNANÇLARININ BELİRLENMESİ

Ma.St Züleyha BULUT*[1], Dr. Öğr. Üyesi Tuğba Duygu ÖZMET[1]
[1] İstanbul Medipol Üniversitesi
* Corresponding Author: Züleyha BULUT
zuleyha.damar@std.medipol.edu.tr

ÖZET

Giriş: Human Papilloma Virüs (HPV), dünya genelinde en yaygın cinsel yolla bulaşan enfeksiyonlardan biri olup serviks kanserinin temel nedenidir. HPV enfeksiyonunun ve ilişkili kanserlerin önlenmesinde aşılama önemli bir yere sahip olmasına rağmen, gençlerin HPV konusundaki bilgi düzeyleri ve aşılanma oranları istenilen seviyede değildir. Üniversite öğrencilerinin HPV'ye ilişkin bilgi düzeyleri, aşıya yönelik tutumları ve sağlık inançları, koruyucu sağlık davranışlarının geliştirilmesinde önemli rol oynamaktadır.

Amaç: Bu araştırmanın amacı, kız üniversite öğrencilerinin HPV enfeksiyonu ve HPV aşısına yönelik bilgi, tutum ve sağlık inançlarını belirlemek ve bu değişkenler arasındaki ilişkileri incelemektir.

Yöntem: Tanımlayıcı ve ilişki arayıcı tipteki araştırma, Ekim–Aralık 2025 tarihleri arasında İstanbul'da bulunan bir vakıf üniversitesinin Sağlık Bilimleri Fakültesinde öğrenim gören kız öğrencilerle yürütülmüştür. Araştırmanın örneklemini, fakülte bünyesindeki 10 bölüm arasından basit rastgele örnekleme yöntemiyle belirlenen dört bölümde öğrenim gören toplam 998 öğrenci oluşturmuştur. Veriler, Sosyodemografik Özellikler Bilgi Formu, Human Papilloma Virüs Enfeksiyonu Bilgi Ölçeği (HPV-BÖ), Human Papilloma Virüs Aşısı Tutum Ölçeği (HPV-TÖ) ve Human Papilloma Virüs Enfeksiyonu ve Aşılamasına İlişkin Sağlık İnanç Modeli Ölçeği (HPVA-SİMÖ) kullanılarak toplanmıştır. Verilerin değerlendirilmesinde tanımlayıcı istatistikler, Pearson korelasyon analizi ve çoklu doğrusal regresyon analizi kullanılmıştır.

Bulgular: Öğrencilerin %43,0'ının HPV hakkında eğitim aldığı, %51,3'ünün serviks kanseri taramaları hakkında bilgi sahibi olduğu ve yalnızca %7,0'ının HPV aşısı yaptırdığı belirlenmiştir. Öğrencilerin HPV-BÖ puan ortalaması 4,24±1,93, HPV-TÖ puan ortalaması 24,72±3,72 ve HPVA-SİMÖ toplam puan ortalaması 2,69±0,50 olarak bulunmuştur. HPV bilgi puanı ile aşıya yönelik tutum puanı arasında pozitif yönlü, zayıf ve anlamlı bir ilişki saptanmıştır ($r=0,23$, $p<0,01$). HPV bilgi puanı ile sağlık inanç toplam puanı arasında da pozitif yönlü ve anlamlı bir ilişki bulunmuştur ($r=0,28$, $p<0,01$). Ayrıca HPV aşısına yönelik tutum ile sağlık inanç toplam puanı arasında pozitif yönlü ve anlamlı bir ilişki belirlenmiştir ($r=0,30$, $p<0,01$). Çoklu doğrusal regresyon analizi sonucunda HPV bilgi ve tutum puanlarının sağlık inanç puanını anlamlı düzeyde yordadığı ve birlikte sağlık inançlarındaki toplam varyansın %14'ünü açıkladığı görülmüştür ($R=0,37$, $R^2=0,14$, $F=80,79$, $p<0,001$). Sağlık inançlarını açıklayan en güçlü değişkenin HPV aşısına yönelik tutum olduğu belirlenmiştir ($\beta=0,24$, $p<0,001$).

Tartışma ve Sonuç: Kız üniversite öğrencilerinin HPV aşılanma oranlarının düşük olduğu, HPV'ye ilişkin bilgi düzeyleri ve aşıya yönelik olumlu tutumları arttıkça sağlık inançlarının da güçlendiği belirlenmiştir. Özellikle HPV aşısına yönelik tutumun sağlık inançlarının önemli bir yordayıcısı olduğu görülmüştür. Bu doğrultuda üniversite öğrencilerine yönelik düzenli HPV eğitimi ve aşı danışmanlığı programlarının geliştirilmesi, farkındalık çalışmalarının yaygınlaştırılması ve HPV aşısına erişimi artıracak politikaların uygulanması önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Human papilloma virüs (HPV), HPV aşısı, sağlık inanç modeli, bilgi, tutum, üniversite öğrencileri.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
B4409C42

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0003-0635-3387

HALP SKORUNUN İDİYOPATİK GRANÜLOMATÖZ MASTİT PROGNOZUNA ETKİSİ

Uzman Dr. Hüseyin PÜLAT*[1]
[1] Mersin Şehir Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Hüseyin PÜLAT
drhpulat@hotmail.com

ÖZET

İdiyopatik Granülomatöz Mastit (İGM), memenin nedeni tam olarak bilinmeyen, kronik ve nüks etme eğilimi yüksek benign inflamatuvar bir hastalığıdır. İGM'nin takibinde, hastalığın şiddetini, tedaviye yanıtını ve nüks riskini öngörmek amacıyla sistemik inflamasyon belirteçleri kullanılmaktadır. Bunlardan birisi de HALP skorudur. HALP skoru; Hemoglobin, Albümin, Lenfosit ve Platelet değerlerinin kombinasyonu ile hesaplanan, hastanın hem nütrisyonel durumunu hem de immün/inflamasyon dengesini yansıtan bir indekstir. 2018-2026 yılları arasında Kliniğimizde takipli 40 İGM hastasında HALP skorunun prognoza etkisini araştırdık. Düşük HALP skoru, kötü prognozla ilişkili bulundu. Bu da artmış inflamasyon yükü, agresif seyreden hastalık, iyileşme süresinde uzama ve artmış nüks riski demektir.

Anahtar Kelimeler: idiyopatik, granülomatöz mastit, HALP skoru, prognoz

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
B4D380C7

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0001-9954-6561 | 0000-0001-7028-9362

ŞİZOFRENİ HASTALARINDA SAĞLIKLI YAŞAM DAVRANIŞLARININ PSİKOPATOLOJİ ŞİDDETİ, UMUTSUZLUK VE YÜRÜTÜCÜ İŞLEVLER İLE İLİŞKİSİ

Uzm. Aysen İzel SEYHAN*[1], Dr. Öğr. Üyesi Aykut KARAHAN[2]
[1] Karadeniz Teknik Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi
[2] Karadeniz Teknik Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri Anabilim Dalı
* Corresponding Author: Aysen İzel SEYHAN
izelseyhan@gmail.com

ÖZET

Amaç: Şizofreni hastalarında mortalite oranları genel topluma göre daha yüksek, beklenen yaşam süresi ise daha kısadır. Bu durum, hastalık ve tedaviyle ilişkili etmenlerin yanı sıra sağlıklı yaşam davranışlarındaki bozulmayla da ilişkili olabilir. Bu çalışmada, şizofreni hastalarında sağlıklı yaşam davranışlarının psikopatoloji şiddeti, umutsuzluk, yürütücü işlevler, tütün kullanımı ve içgörü ile ilişkisinin incelenmesi amaçlanmıştır.

Yöntem: Karadeniz Teknik Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri Anabilim Dalı şizofreni polikliniğine ayaktan başvuran, DSM-5 tanı ölçütlerine göre şizofreni tanısı bulunan ve çalışmaya katılmayı kabul eden 86 hasta çalışmaya dahil edilmiştir. Katılımcılara sosyodemografik veri formu, Pozitif ve Negatif Belirtileri Değerlendirme Ölçeği (PNBDÖ), Sağlıklı Yaşam Biçimi Davranışları Ölçeği II (SYBDÖ-II), Fagerström Nikotin Bağımlılık Testi (FNBT), Beck Umutsuzluk Ölçeği (BUÖ), İz Sürme Testi (İST) ve İçgörünün Üç Bileşenini Değerlendirme Ölçeği (İÜBDÖ) uygulanmıştır.

Bulgular: Korelasyon analizinde SYBDÖ-II toplam puanı; BUÖ ($p<0,001$), İST-B ($p=0,003$) ve PNBDÖ'nün pozitif ($p<0,001$), negatif ($p<0,001$), dezorganize ($p=0,001$) ve taşkınlık ($p=0,004$) faktör puanları ile anlamlı düzeyde ilişkili bulundu. FNBT ve İÜBDÖ puanları ile SYBDÖ-II toplam puanı arasında anlamlı ilişki saptanmadı. Çoklu doğrusal regresyon analizinde negatif belirti şiddeti ($B=-2,14$; $\beta=-0,42$; $p<0,001$) ve umutsuzluk düzeyi ($B=-1,86$; $\beta=-0,39$; $p<0,001$), diğer değişkenlerden bağımsız olarak daha düşük sağlıklı yaşam davranışı düzeyinin anlamlı yordayıcıları olarak bulundu.

Sonuç: Bulgular, şizofreni hastalarında sağlıklı yaşam davranışlarının özellikle negatif belirti şiddeti ve umutsuzluk düzeyi ile ilişkili olduğunu göstermektedir. Negatif belirtilerin ve umutsuzluğun artması, diğer klinik değişkenlerden bağımsız olarak daha düşük sağlıklı yaşam davranışı düzeyiyle ilişkili bulunmuştur. Buna karşılık nikotin bağımlılığı ve içgörü düzeyinin sağlıklı yaşam davranışlarıyla anlamlı ilişki göstermemesi, bu davranışların yalnızca tütün kullanımı veya hastalık farkındalığıyla açıklanamayabileceğini düşündürmektedir. Şizofreni hastalarında sağlıklı yaşam davranışlarını geliştirmeye yönelik müdahalelerde negatif belirtilerin ve umutsuzluğun değerlendirilmesi ve hedeflenmesi yararlı olabilir.

Anahtar Kelimeler: Şizofreni, Sağlıklı Yaşam Davranışları, Psikopatoloji, Umutsuzluk

ASSOCIATIONS OF HEALTHY LIFESTYLE BEHAVIORS WITH PSYCHOPATHOLOGY SEVERITY, HOPELESSNESS, AND EXECUTIVE FUNCTION IN PATIENTS WITH SCHIZOPHRENIA

ABSTRACT

Objective: Patients with schizophrenia have higher mortality rates and a shorter life expectancy than the general population. In addition to illness- and treatment-related factors, this excess mortality may also be associated with impaired healthy lifestyle behaviors. This study aimed to investigate the associations of healthy lifestyle behaviors with psychopathology severity, hopelessness, executive function, tobacco use, and insight in patients with schizophrenia.

Methods: The study included 86 outpatients diagnosed with schizophrenia according to DSM-5 criteria who attended the Schizophrenia Outpatient Clinic of the Department of Psychiatry, Karadeniz Technical University Faculty of Medicine, and agreed to participate. All participants were assessed using a sociodemographic data form, the Positive and Negative Syndrome Scale (PANSS), the Health-Promoting Lifestyle Profile II (HPLP-II), the Fagerström Test for Nicotine Dependence (FTND), the Beck Hopelessness Scale (BHS), the Trail Making Test (TMT), and the Schedule for Assessment of Insight (SAI).

Results: In correlation analyses, HPLP-II total scores were significantly associated with BHS scores ($p<0.001$), TMT-B performance ($p=0.003$), and PANSS positive ($p<0.001$), negative ($p<0.001$), disorganized ($p=0.001$), and excitement ($p=0.004$) factor scores. No significant associations were found between HPLP-II total scores and FTND or SAI scores. In multiple linear regression analysis, greater negative symptom severity ($B=-2.14$, $\beta=-0.42$, $p<0.001$) and higher hopelessness levels ($B=-1.86$, $\beta=-0.39$, $p<0.001$) were independently associated with lower levels of healthy lifestyle behaviors.

Conclusion: Healthy lifestyle behaviors in patients with schizophrenia appear to be particularly associated with negative symptom severity and hopelessness. Greater negative symptom severity and higher hopelessness were independently associated with poorer healthy lifestyle behaviors, whereas nicotine dependence and insight were not significantly related to these behaviors. These findings suggest that negative symptoms and hopelessness may be important clinical factors to consider when developing interventions aimed at promoting healthier lifestyle behaviors in patients with schizophrenia.

Keywords: Schizophrenia, Healthy Lifestyle Behaviors, Psychopathology, Executive Functions

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
B558D22A

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID: 0009-0006-4800-8935 | 0000-0002-5669-8343

PREMOLAR DİŞLERDE TEL LOOP TEKNİĞİ İLE ENDODONTİK KIRIK ALET ÇIKARILMASI

Arş. Gör. Münevver Ayşegül GÖRGÜLÜ PINAR*[1], Dr. Öğr. Üyesi Özlem SİVAS YILMAZ[1], Arş. Gör. Furkan YILMAZ[1]
[1] Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi
* Corresponding Author: Münevver Ayşegül GÖRGÜLÜ PINAR
munevver_gorgulu05@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Bu çalışmanın amacı, premolar dişlerde kırık endodontik aletlerin tel loop tekniği ile çıkarılmasını üç olgu üzerinden sunmaktır.

Olgu 1: Sistemik olarak sağlıklı 35 yaşındaki erkek hasta, sağ maksiller ikinci premolar dişinde rutin kontroller sonucu kliniğimize başvurdu. Yapılan intraoral ve radyografik değerlendirmede 15 numaralı dişte periapikal lezyon, kanalın apikal üçlü kısmında kırık alet ve diş etinde sinüs yolu izlendi. Retreatment endikasyonu koyulan dişte giriş kavitesi açılarak rubberdam izolasyonu sağlandı. EndoArt D1-D2 eğeleri ile eski kanal dolgusu söküldü. Kök koronal üçlü bölgesi modifiye Gates-Glidden frezi ile genişletildi, operasyon mikroskobu (Zumax OMS2350, Çin) altında ultrasonik uçlarla (ED87-89; Woodpecker, Guangxi, Çin) kırık aletin çevresinde platform oluşturuldu. Ardından tel-loop tekniği kullanılarak kırık alet kavrandı ve kanaldan uzaklaştırıldı. Kırık alet uzaklaştırıldıktan sonra çalışma boyu 15 K tipi el eğesi ve apeks locater yardımıyla belirlendi. Kanala CaOH yerleştirilerek hastaya 2 hafta sonrası için randevu verildi. 2. Seans kanallar çalışma boyunda 30.04'e kadar EndoArt Smart Gold Kit eğe sistemi ile genişletildi. Kanallar NaOCl ve EDTA ile irrige edilerek ve solüsyonlar pasif ultrasonik aktivasyon yöntemiyle aktive edildi. Kök kanal tedavisi, biyoseramik esaslı kanal patı ve soğuk lateral kompaksiyon yöntemiyle tamamlanarak diş kompozit rezinle restore edildi.

Olgu 2: Protez bölümünden endodontik değerlendirme amacıyla yönlendirilen, diyabet ve hipertansiyon tanılı 65 yaşındaki erkek hastanın 14 numaralı dişine protetik nedenle kök kanal tedavisine başlandı. Rubberdam izolasyonu sağlandı. Tedavi sırasında palatinal kanalda Ni-Ti eğe kırıldı. Alınan periapikal radyografide kırık eğenin konumu saptanarak kök koronal üçlü bölgesi modifiye Gates-Glidden frezi ile genişletildi, operasyon mikroskobu (Zumax OMS2350, Çin) altında ultrasonik uçlarla (ED87-89; Woodpecker, Guangxi, Çin) kırık aletin çevresinde platform oluşturuldu. Ardından tel-loop tekniği kullanılarak kırık alet kavrandı ve kanaldan uzaklaştırıldı. Kırık alet uzaklaştırıldıktan sonra çalışma boyu 15 K tipi el eğesi ile belirlendi, kanallar çalışma boyunda 35.04 e kadar EndoArt Smart Gold Kit eğe sistemi ile genişletildi. Kök kanal tedavisi, biyoseramik esaslı kanal patı ve soğuk lateral kompaksiyon yöntemiyle tamamlanarak diş kompozit rezinle restore edildi.

Olgu 3: Sistemik olarak sağlıklı 34 yaşındaki kadın hasta, 35 numaralı dişinde perküsyon hassasiyeti ve gece ağrısı şikâyetiyle başvurdu. Kanal aletinin, dış merkezde yapılan tedavi sırasında kırıldığı öğrenildi. Rubberdam izolasyonu sağlanarak endodontik giriş kavitesi hazırlandıktan sonra koronal üçlü modifiye Gates-Glidden frezi ile genişletildi, operasyon mikroskobu (Zumax OMS2350, Çin) altında ultrasonik uçlarla (ED87-89; Woodpecker, Guangxi, Çin) kırık aletin çevresinde platform oluşturuldu. Ardından tel-loop tekniği kullanılarak kırık alet kavrandı ve kanaldan uzaklaştırıldı. Kırık alet uzaklaştırıldıktan sonra çalışma boyu 10 K eğe ve apeks locater yardımıyla belirlendi, kanallar çalışma boyunda şekillendirildi. Kök kanal tedavisi, biyoseramik esaslı kanal patı ve soğuk lateral kompaksiyon yöntemiyle tamamlandı.

Bulgular: Her üç olguda da kırık alet tel loop tekniği ile kanaldan çıkarılmış ve işlem sırasında herhangi bir komplikasyon gelişmedi. Tedavi öncesinde semptomları bulunan hastaların semptomları geriledi ve hastalar asemptomatik hale geldi. Olguların takibi devam etmektedir.

Sonuç: Premolar dişlerin dar ve eğri kanalları alet kırığı riskini artırmaktadır. Bu olgu serisinde tel loop tekniği, ultrasonik uçlarla birlikte kullanıldığında, koronal ucuna ulaşılabilen kırık aletlerin çıkarılmasında komplikasyonsuz ve uygulanabilir bir yöntem olarak izlenmiştir. Yöntem seçimi; kırığın seviyesi, kanal eğriliği ve kalan dentin kalınlığı göz önünde bulundurularak yapılmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Endodonti, Ultrasonikler, Tel loop tekniği, Kırık alet

REMOVAL OF SEPARATED ENDODONTIC INSTRUMENTS USING THE WIRE LOOP TECHNIQUE IN PREMOLAR TEETH

ABSTRACT

Aim: The aim of this study is to present the removal of separated endodontic instruments from premolar teeth using the wire loop technique through three cases.

Case 1: A systemically healthy 35-year-old male patient presented to our clinic for a routine check-up regarding his maxillary right second premolar. Intraoral and radiographic examination revealed a periapical lesion in tooth #15, an instrument separated in the apical third of the canal, and a sinus tract on the gingiva. Retreatment was indicated, and rubber dam isolation was provided after access cavity preparation. The old root canal filling was removed with EndoArt D1-D2 files. The coronal third of the root was enlarged with a modified Gates-Glidden

bur, and a platform was created around the separated instrument using ultrasonic tips (ED87-89; Woodpecker, Guangxi, China) under an operating microscope (Zumax OMS2350, China). The separated instrument was then engaged using the wire loop technique and removed from the canal. After removal, the working length was determined with a size 15 K-type hand file and an apex locator. Calcium hydroxide was placed in the canal, and the patient was scheduled for a visit two weeks later. In the second session, the canals were enlarged to 30/.04 at working length with the EndoArt Smart Gold Kit file system. The canals were irrigated with NaOCl and EDTA, and the solutions were activated by passive ultrasonic irrigation. Root canal treatment was completed with a bioceramic-based sealer and cold lateral compaction, and the tooth was restored with composite resin.

Case 2: A 65-year-old male patient with diabetes and hypertension was referred by the prosthodontics department for endodontic evaluation, and root canal treatment of tooth #14 was started for prosthetic reasons. Rubber dam isolation was provided. During treatment, a Ni-Ti file separated in the palatal canal. The location of the separated file was determined on a periapical radiograph, the coronal third of the root was enlarged with a modified Gates-Glidden bur, and a platform was created around the separated instrument using ultrasonic tips (ED87-89; Woodpecker, Guangxi, China) under an operating microscope (Zumax OMS2350, China). The separated instrument was then engaged using the wire loop technique and removed from the canal. After removal, the working length was determined with a size 15 K-type hand file, and the canals were enlarged to 35/.04 at working length with the EndoArt Smart Gold Kit file system. Root canal treatment was completed with a bioceramic-based sealer and cold lateral compaction, and the tooth was restored with composite resin.

Case 3: A systemically healthy 34-year-old female patient presented with percussion sensitivity and nocturnal pain in tooth #35. It was learned that the instrument had separated during treatment at an outside clinic. After rubber dam isolation and endodontic access cavity preparation, the coronal third was enlarged with a modified Gates-Glidden bur, and a platform was created around the separated instrument using ultrasonic tips (ED87-89; Woodpecker, Guangxi, China) under an operating microscope (Zumax OMS2350, China). The separated instrument was then engaged using the wire loop technique and removed from the canal. After removal, the working length was determined with a size 10 K file and an apex locator, and the canals were shaped to working length. Root canal treatment was completed with a bioceramic-based sealer and cold lateral compaction.

Results: In all three cases, the separated instrument was removed from the canal using the wire loop technique, and no complications occurred during the procedure. The symptoms of the patients who were symptomatic before treatment resolved, and the patients became asymptomatic. Follow-up of the cases is ongoing.

Conclusion: The narrow and curved canals of premolar teeth increase the risk of instrument separation. In this case series, the wire loop technique, when used together with ultrasonic tips, proved to be a feasible and complication-free method for removing separated instruments whose coronal end could be accessed. The choice of method should be made by considering the level of the separation, canal curvature, and remaining dentin thickness.

Keywords: Endodontics, Ultrasonics, Wire loop technique, Separated instrument

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
B7D1C58C

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Dahili Bilimler

ORCID: 0000-0003-4777-4524

TÜRKİYE'DE DEHB'YE YÖNELİK ÇEVRİMİÇİ ARAMA İLGİSİNİN ZAMANSAL ARTIŞI VE TERMİNOLOJİK AYRIŞMA: 2019–2026 GOOGLE TRENDS İNFODEMİYOLOJİ ÇALIŞMASI

Dr. Öğr. Üyesi İlker GÜNEYSU*[1]
[1] Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Tıp Fakültesi
* Corresponding Author: İlker GÜNEYSU
ilkerguneysu@gmail.com

ÖZET

Amaç: Bu çalışmada, Türkiye'de dikkat eksikliği hiperaktivite bozukluğuna (DEHB) yönelik çevrimiçi arama ilgisinin 2019–2026 dönemindeki zamansal seyri ve DEHB ile ilişkili arama terminolojisindeki değişimin incelenmesi amaçlandı. Yöntem: Google Trends'ten Türkiye için Ocak 2019–Temmuz 2026 arasındaki 91 tamamlanmış aya ait göreli arama hacmi (RSV) verileri elde edildi. Önceden belirlenen altı psikiyatrik konu karşılaştırıldı. Zamansal eğilimler Newey–West heteroskedastisite ve otokorelasyon-tutarlı standart hatalarla doğrusal regresyonla, mevsimsellik yıllık harmonik terimlerle değerlendirildi. Çoklu karşılaştırmalarda Benjamini–Hochberg düzeltmesi uygulandı. "DEHB", "ADHD" ve "dikkat eksikliği" arama terimleri duyarlılık analizinde incelendi. Bulgular: Altı konu içinde DEHB, anlamlı pozitif zamansal eğilim gösteren tek konu oldu (B=0,498 RSV/ay, %95 GA 0,422–0,574; q<0,001). Anlamlı mevsimsellik de yalnız DEHB'de saptandı (F=7,12; q=0,008). "DEHB" (B=0,689/ay) ve "ADHD" (B=0,549/ay) aramaları artarken (her ikisi q<0,001), "dikkat eksikliği" için anlamlı eğilim saptanmadı (q=0,635). DEHB ile "dikkat eksikliği" arasındaki fark zamanla belirgin biçimde arttı (B=0,713/ay, %95 GA 0,602–0,824; q<0,001). Sonuç: Türkiye'de DEHB'ye yönelik çevrimiçi arama ilgisi belirgin biçimde artmış ve arama örüntüsü genel belirti ifadesinden çok DEHB/ADHD tanısal terminolojisi lehine ayrışmıştır. Bulgular hastalık prevalansını değil, göreli çevrimiçi bilgi arama davranışını yansıtmaktadır.

Anahtar Kelimeler: DEHB, Google Trends, infodemiyoloji, çevrimiçi arama ilgisi, zaman serisi

TEMPORAL INCREASE AND TERMINOLOGICAL DIVERGENCE IN ONLINE SEARCH INTEREST IN ADHD IN TURKIYE: A 2019–2026 GOOGLE TRENDS INFODEMIOLOGY STUDY

ABSTRACT

Objective: This study examined temporal changes in online search interest in attention-deficit/hyperactivity disorder (ADHD) in Türkiye between 2019 and 2026 and changes in ADHD-related search terminology. Methods: Google Trends relative search volume (RSV) data were obtained for Türkiye for 91 complete months from January 2019 through July 2026. Six prespecified psychiatric topics were compared. Temporal trends were estimated using linear regression with Newey–West heteroskedasticity- and autocorrelation-consistent standard errors, and seasonality was assessed using annual harmonic terms. Multiple comparisons were controlled using the Benjamini–Hochberg procedure. The search terms "DEHB," "ADHD," and "dikkat eksikligi" were examined in sensitivity analyses. Results: Among the six topics, ADHD was the only one showing a significant positive temporal trend (B=0.498 RSV/month, 95% CI 0.422–0.574; q<0.001). Significant seasonality was also observed only for ADHD (F=7.12; q=0.008). Searches for "DEHB" (B=0.689/month) and "ADHD" (B=0.549/month) increased significantly (both q<0.001), whereas "dikkat eksikligi" showed no significant temporal trend (q=0.635). The difference between "DEHB" and "dikkat eksikligi" increased over time (B=0.713/month, 95% CI 0.602–0.824; q<0.001). Conclusion: Online search interest in ADHD in Türkiye increased substantially, accompanied by an increasing relative predominance of DEHB/ADHD diagnostic terminology over the broader symptom phrase "dikkat eksikligi." These findings reflect relative online information-seeking patterns rather than disorder prevalence.

Keywords: ADHD, Google Trends, infodemiology, online search interest, time series analysis

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
B899F505

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0001-5530-7729

AKROMİYOKLAVİKÜLER EKLEM ÇIKIKLARINDA KORAKOKLAVİKÜLER STABİLİZASYONA AKROMİYOKLAVİKÜLER STABİLİZASYON EKLENMESİ: DOKUZ OLGUNUN KISA DÖNEM SONUÇLARI

Uzman Dr. Yusuf İYETİN*[1]
[1] Özel Pendik Bölge Hastanesi
* Corresponding Author: Yusuf İYETİN
y.iyetin@gmail.com

ÖZET

Akromiyoklaviküler (AK) eklem çıkıklarının cerrahi tedavisinde korakoklaviküler (KK) stabilizasyon dikey stabiliteyi sağlar; horizontal stabilite ise büyük ölçüde AK kapsül ve bağlarına bağlıdır. Bu nedenle KK stabilizasyona AK stabilizasyonun eklenmesi gündemdedir. Amaç: Akut AK eklem çıkığı nedeniyle KK ve AK stabilizasyonu birlikte uygulanan hastaların kısa dönem klinik ve radyolojik sonuçlarını değerlendirmek. Yöntem: Akut AK eklem çıkığı nedeniyle opere edilen 9 hasta retrospektif olarak incelendi. Tüm hastalarda açık yaklaşımla, floroskopi eşliğinde, güçlendirilmiş sütürlü düğme (button) sistemiyle KK stabilizasyonu ve klavikula ile akromiona açılan kemik tünellerinden geçirilen güçlendirilmiş sütürle AK stabilizasyonu uygulandı. Son kontrolde ASES skoru, ağrı için görsel analog skala (VAS) ve ön-arka grafide redüksiyonun durumu değerlendirildi. Bulgular: Hastaların 5'i erkek, 4'ü kadındı; medyan yaş 31 (19–43) yıldı ve hastalar yaralanmadan sonra medyan 1 (1–3) gün içinde opere edildi. Yaralanma 6 hastada Rockwood tip III, 2 hastada tip IV ve 1 hastada tip V idi. Medyan takip süresi 14 (12–18) aydı. Son kontrolde medyan ASES skoru 90 (86–95), medyan VAS 1 (0–3) idi. Redüksiyon 7 hastada korundu; tip IV ve tip V yaralanması olan birer hastada kısmi redüksiyon kaybı görüldü. Komplikasyon gözlenmedi. Sonuç: Akut AK eklem çıkıklarında KK stabilizasyonuna kemik tüneller aracılığıyla AK stabilizasyonu eklenmesi kısa dönemde yüksek fonksiyonel skorlar, düşük ağrı düzeyi ve komplikasyonsuz bir seyirle sonuçlanmıştır. Kısmi redüksiyon kaybının yalnızca yüksek dereceli yaralanmalarda görülmesi, bu hastalarda yakın radyolojik takibin önemini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Akromiyoklaviküler eklem, çıkık, korakoklaviküler stabilizasyon, horizontal instabilite, fonksiyonel sonuç

ADDITION OF ACROMIOCLAVICULAR STABILIZATION TO CORACOCLAVICULAR STABILIZATION IN ACROMIOCLAVICULAR JOINT DISLOCATIONS: SHORT-TERM RESULTS OF NINE CASES

ABSTRACT

In the surgical treatment of acromioclavicular (AC) joint dislocations, coracoclavicular (CC) stabilization restores vertical stability, whereas horizontal stability depends largely on the AC capsule and ligaments. Adding AC stabilization to CC stabilization has therefore gained attention. Aim: To evaluate the short-term clinical and radiological results of patients treated with combined CC and AC stabilization for acute AC joint dislocation. Methods: Nine patients operated on for acute AC joint dislocation were reviewed retrospectively. All patients underwent open, fluoroscopy-guided CC stabilization with a button system and reinforced sutures, together with AC stabilization using reinforced sutures passed through bone tunnels in the clavicle and acromion. At final follow-up, the ASES score, pain on a visual analogue scale (VAS) and maintenance of reduction on anteroposterior radiographs were assessed. Results: Five patients were male and 4 were female; the median age was 31 (19–43) years, and surgery was performed a median of 1 (1–3) day after injury. Injuries were Rockwood type III in 6 patients, type IV in 2 and type V in 1. The median follow-up was 14 (12–18) months. At final follow-up, the median ASES score was 90 (86–95) and the median VAS was 1 (0–3). Reduction was maintained in 7 patients; partial loss of reduction was seen in one patient with a type IV and one with a type V injury. No complications were observed. Conclusion: Adding AC stabilization through bone tunnels to CC stabilization in acute AC joint dislocations resulted in high functional scores, low pain and an uneventful course in the short term. Partial loss of reduction occurring only in high-grade injuries underlines the importance of close radiological follow-up in these patients.

Keywords: Acromioclavicular joint, dislocation, coracoclavicular stabilization, horizontal instability, functional outcome

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
B8A8C45E

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0003-4712-0512 | 0009-0009-8002-382X

GASTRİK SUBMUKOZAL LEZYONUN NADİR NEDENİ: EKTOPİK PANKREAS DOKUSU

Dr. Öğr. Üyesi Kağan GÖKÇE*[1], Arş. Gör. Dr. Nur ADİL[1]
[1] İstanbul Okan Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Genel Cerrahi A.D.
* Corresponding Author: Kağan GÖKÇE
kgngkc@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Ektopik pankreas, gastrointestinal sistemde çoğunlukla rastlantısal saptanan nadir bir submukozal lezyondur. Bu çalışmada gastrik submukozal lezyonda endoskopik ultrasonografi (EUS) ile tabaka kökeninin belirlenmesinin ve seçilmiş olgularda endoskopik rezeksiyonun kesin tanı sağlamadaki değerinin gösterilmesi amaçlanmıştır. Yöntem: Dispepsi ve epigastrik hassasiyetle başvuran, babasında mide adenokarsinomu öyküsü bulunan 27 yaşındaki kadın hastanın klinik, endoskopik, radyolojik ve histopatolojik verileri analiz edilmiştir. Bulgu: Özofagogastroduodenoskopide proksimal antrumda yaklaşık 1 cm çapında sert submukozal lezyon görüldü. Minimal serum gastrin yüksekliği mevcuttu. Kontrastlı abdomen bilgisayarlı tomografide antrumda simetrik duvar kalınlaşması ve submukozal kontrastlanma saptandı. EUS'de korpus-antrum bileşkesi ön-alt duvarında, muskularis propriadan kaynaklanmayan, submukozal yerleşimli yaklaşık 1 cm çapında, etrafı düzenli yapıda lezyon izlendi. Ön tanıda gastrinoma, ektopik doku, nöroendokrin tümör düşünülen lezyona band ligasyonu ile endoskopik mukozal rezeksiyon yapıldı. Histopatolojide ektopik pankreas dokusu, fokal aktif gastrit, ayrı bir mukozal alanda intestinal metaplazi ve Helicobacter Pylori pozitifliği saptandı. Sonuç: Küçük, muskularis propriadan bağımsız gastrik submukozal lezyonlarda EUS ve endoskopik rezeksiyon kesin tanı ve tedaviyi birlikte sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Ektopik pankreas, endoskopik ultrasonografi, endoskopik mukozal rezeksiyon

A RARE CAUSE OF A GASTRIC SUBMUCOSAL LESION: ECTOPIC PANCREAS TISSUE

ABSTRACT

Objective: Ectopic pancreas is a rare submucosal lesion mostly detected incidentally in gastrointestinal tract. This study aimed to demonstrate the value of identifying the layer of origin by endoscopic ultrasonography (EUS) and of endoscopic resection in selected cases for establishing a definitive diagnosis in a gastric submucosal lesion. Method: The clinical, endoscopic, radiological, and histopathological data of a 27-year-old woman who presented with dyspepsia and epigastric tenderness and whose father had a history of gastric adenocarcinoma were analyzed. Findings: Esophagogastroduodenoscopy showed an approximately 1 cm firm submucosal lesion in the proximal antrum. Minimally elevated gastrin level was present. Contrast-enhanced abdominal computed tomography revealed symmetrical wall thickening and submucosal enhancement in the antrum. EUS showed an approximately 1 cm, smooth margined, submucosal lesion on the anterior-inferior wall of the corpus-antrum junction that did not originate from the muscularis propria. The preliminary diagnosis was gastrinoma, ectopic tissue or neuroendocrine tumor. Endoscopic mucosal resection was performed via band ligation. Histopathology demonstrated ectopic pancreatic tissue, focal active gastritis, intestinal metaplasia in a separate mucosal area, and Helicobacter Pylori positivity. Conclusion: In small gastric submucosal lesions independent of the muscularis propria, EUS and endoscopic resection may provide definitive diagnosis and treatment together.

Keywords: Ectopic pancreas, endoscopic ultrasonography, endoscopic mucosal resection

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
B90FD475

TÜR / TYPE
Poster

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0003-4765-7301

BASİT DÜŞME İLE GELİŞEN AKUT TRAVMATİK SANTRAL KORD SENDROMU: DEJENERATİF SERVİKAL DARLIĞI OLAN NADİR BİR OLGU

Uzman Dr. Mutlu YILMAZ*[1]
[1] Trabzon Fatih Devlet Hastanesi
* Corresponding Author: Mutlu YILMAZ
mutluylmz2929@gmail.com

ÖZET

Giriş: Akut travmatik santral kord sendromu (ATSKS), en sık görülen inkomplet spinal kord yaralanmasıdır. Üst ekstremitede alt ekstremiteye göre belirgin güçsüzlük ile karakterizedir. Özellikle dejeneratif servikal darlığı olan hastalarda, kırık olmaksızın düşük enerjili hiperekstansiyon travması sonrası gelişebilir.

Olgu: Bilinen ek hastalığı olmayan 62 yaşında erkek hasta, senkop sonrası yüzüstü düşerek sağ frontal bölgesini çarpması ardından gelişen kollarda güçsüzlük nedeniyle acil servise başvurdu. Glasgow Koma Skalası 15 idi. Bilateral dirsek kas gücü 3/5, sol el parmak fleksiyonu 3/5, sağ el parmak fleksiyonu 5/5 olarak saptandı; derin tendon refleksleri hiperaktifti. Beyin BT'de yalnızca sağ frontal subgaleal hematom izlendi. Servikal BT'de kırık saptanmadı; C3-4 düzeyinde santral, C4-5 düzeyinde sağ parasantral spinal korda bası yapan disk protrüzyonları ve spinal kanal daralması mevcuttu. Hastaya akut travmatik santral kord sendromu tanısı ile beraber acil operasyona alındı.C5-6-7 total laminektami C7 parsiyel laminektomi yapıldı.c-3-4-5-6-7 vertebralara vidalama işlemi yapıldı. Servis takibinde kısmen semptomları azalan ancak tamamen geçmeyen hasta fizik tedavi ve rehebilitasyon bölümüne yönlendirildi.

Sonuç: Senkop sonrası düşme gibi düşük enerjili travmalarda, özellikle frontal bölgede yumuşak doku hasarı varsa, hiperekstansiyon mekanizması akla getirilmelidir. Servikal BT'nin normal ya da yalnızca dejeneratif bulgular göstermesi ciddi spinal kord yaralanmasını dışlamaz ve bu yaralanmaların tedavi için acil operasyon gerekebilir.

Anahtar Kelimeler: Santral kord sendromu; spinal kord yaralanması

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
B9C143D7

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Dahili Bilimler

ORCID: 0000-0002-4950-9575

PLANTAR LENTİGO SİMPLEKS: AKRAL MELANOMU TAKLİT EDEN BENİGN BİR MELANOSİTİK LEZYON OLGUSU

Uzman Dr. Mehmet Ali SEYİRCİ*[1]
[1] Kahta Devlet Hastanesi
* Corresponding Author: Mehmet Ali SEYİRCİ
drmaliseyirci@gmail.com

ÖZET

Giriş: Akral yerleşimli pigmente lezyonlar klinik pratikte sık görülür ve erken melanomdan ayrımları sıklıkla güçtür. Akral lentijinöz melanom (ALM) Batı ülkelerinde nadir olmakla birlikte koyu tenli bireylerde melanomların büyük kısmını oluşturur ve kötü prognozla ilişkilidir. Dermoskopide paralel sırt paterni melanom için yüksek özgüllük gösterirken, fibriler ve paralel oluk paternleri benign lezyonları düşündürür; ancak bu ayrım her zaman kesin değildir. Burada klinik olarak ALM'yi taklit eden bir plantar lentigo simpleks olgusu sunulmaktadır.

Olgu: Kırk iki yaşında, Fitzpatrick deri tipi IV olan kadın hasta, sol ayak tabanında üç yıldır bulunan ve son dönemde büyüyen kahverengi leke şikâyetiyle başvurdu. Muayenede sol ayak tabanı lateralinde 9 × 5 mm boyutlarında, asimetrik, düzensiz sınırlı, açık ve koyu kahverengi tonlarda makül izlendi. Dermoskopide orta kısımda daha koyu pigmentasyon, lezyonun üst kısmında kısmen seçilebilen fibriler paterni anımsatan geniş bir alan ve diğer bölgelerde açık kahverengi pigmentasyon saptandı. Mukoza ve tırnaklarda pigmente lezyon yoktu. Klinik şüpheli görünüm ve lezyon çapının 7 mm'yi aşması nedeniyle eksizyonel biyopsi yapıldı. Histopatolojide melanositik atipi saptanmadı ve lezyon lentigo simpleks olarak raporlandı.

Tartışma: Lentigolar genellikle küçük ve iyi sınırlı maküllerdir; olgumuzdaki klinik görünüm bu tablodan belirgin şekilde ayrılmaktadır. Fibriler patern akral nevüslerde sık görülse de erken akral melanomda da izlenebilir. Olgumuzda bu paternin fokal ve belirsiz olması güvenilir bir benign değerlendirmeye olanak vermemiştir. Erken evre akral melanoma in situ olgularının dar sınırlı eksizyonla kür sağlanabildiği göz önüne alındığında, klinik ve dermoskopik bulguların uyumsuz olduğu lezyonlarda düşük eşikli eksizyon uygun bir yaklaşımdır.

Sonuç: Plantar lentigo simpleks klinik olarak ALM'yi taklit edebilir. Benign paternlerin fokal ve belirsiz olduğu, klinik bulguların şüpheli olduğu ve çapın 7 mm'yi aştığı akral lezyonlarda histopatolojik değerlendirme yapılmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Lentigo simpleks, Akral melanom, Dermatoskopi

PLANTAR LENTIGO SIMPLEX: A CASE OF A BENIGN MELANOCYTIC LESION MIMICKING ACRAL MELANOMA

ABSTRACT

Introduction: Acral pigmented lesions are common in clinical practice, and distinguishing them from early melanoma is often difficult. Although acral lentiginous melanoma (ALM) is rare in Western countries, it accounts for the majority of melanomas in darker-skinned individuals and is associated with a poor prognosis. On dermoscopy, the parallel ridge pattern shows high specificity for melanoma, whereas fibrillar and parallel furrow patterns suggest benign lesions; however, this distinction is not always clear-cut. Here, we present a case of plantar lentigo simplex clinically mimicking ALM.

Case: A 42-year-old woman with Fitzpatrick skin type IV presented with a brown macule on the sole of her left foot that had been present for three years and had recently enlarged. Examination revealed a 9 × 5 mm asymmetric macule with irregular borders in light and dark brown shades on the lateral aspect of the left sole. Dermoscopy showed darker pigmentation centrally, a broad area resembling a partially discernible fibrillar pattern in the upper portion of the lesion, and light brown pigmentation in the remaining areas. No pigmented lesions were present on the mucosa or nails. Because of the clinically suspicious appearance and a diameter exceeding 7 mm, an excisional biopsy was performed. Histopathology revealed no melanocytic atypia, and the lesion was reported as lentigo simplex.

Discussion: Lentigines are generally small, well-circumscribed macules; the clinical appearance in our case clearly deviated from this presentation. Although the fibrillar pattern is common in acral nevi, it may also be observed in early acral melanoma. In our case, the focal and indistinct nature of this pattern did not allow a reliable benign assessment. Given that early-stage acral melanoma in situ can be cured by narrow-margin excision, a low-threshold excision approach is appropriate for lesions with discordant clinical and dermoscopic findings.

Conclusion: Plantar lentigo simplex may clinically mimic ALM. Histopathological evaluation should be performed for acral lesions in which benign patterns are focal and indistinct, clinical findings are suspicious, and the diameter exceeds 7 mm.

Keywords: Lentigo simplex, Acral melanoma, Dermatoscopy

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
BA284E0F

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0001-6317-2959

TOXOPLASMA GONDİİ, RUBELLA VİRÜSÜ VE SİTOMEGALOVİRÜS SEROPOZİTİFLİĞİNİN RETROSPEKTİF DEĞERLENDİRİLMESİ: ÜÇÜNCÜ BASAMAK BİR HASTANE VERİLERİ

Uzman Dr. Serranur ALTUN SARP*[1]
[1] Giresun Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Serranur ALTUN SARP
saltun267@gmail.com

ÖZET

Giriş ve Amaç: Toxoplasma gondii, Rubella virüsü ve Sitomegalovirüs (CMV) seropozitiflik oranları toplumlar ve coğrafi bölgelere göre değişkenlik gösteren önemli enfeksiyon etkenleridir. Bu çalışmada, üçüncü basamak bir hastanede T. gondii, Rubella virüs ve CMV seropozitiflik oranlarının belirlenmesi ve bu oranların yıllar içindeki dağılımının değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: Giresun Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde Ocak 2023-Haziran 2026 tarihleri arasında anti-T. gondii, anti-Rubella ve anti-CMV IgG/IgM elektrokemilüminesans immünoassay (ECLIA) (Roche Diagnostics, İsviçre) yöntemiyle çalışılan test sonuçları retrospektif olarak değerlendirildi. Veriler hastane bilgi yönetim sisteminden elde edildi. Sürekli değişkenler ortalama ± standart sapma, kategorik değişkenler sayı ve yüzde olarak sunuldu.

Bulgular: Toplam 4.019 hastaya ait 13.152 serolojik test değerlendirildi. Hastaların yaş ortalaması 41,8 ± 17 yıl olup %58,3'ü kadındı. Testler, en sık nöroloji (%29), enfeksiyon hastalıkları (%24,7) ve hematoloji (%15,9) birimlerinden istendi. Tüm çalışma döneminde seropozitiflik oranları anti-T. gondii IgG ve IgM için sırasıyla %47,9 ve %2,6; anti-Rubella IgG ve IgM için %93,3 ve %1,7; anti-CMV IgG ve IgM için %97,4 ve %3,9 olarak bulundu. 2023–2026 yıllarında pozitiflik oranları sırasıyla anti-T. gondii IgG'de %48,5, %45,9, %49,4 ve %46,9; anti-T. gondii IgM'de %2,7, %2,5, %2,8 ve %2,0; anti-Rubella IgG'de %93,5, %94,0, %93,3 ve %92,8; anti-Rubella IgM'de %1,9, %1,6, %1,9 ve %1,4; anti-CMV IgG'de %97,5, %96,9, %97,6 ve %97,4; anti-CMV IgM'de %3,4, %3,5, %4,7 ve %3,2 olarak bulundu. 2023–2026 yılları arasında seropozitiflik oranlarında belirgin bir değişiklik gözlenmedi.

Sonuç: Çalışmamızda Rubella ve CMV IgG seropozitifliği yüksek, T. gondii IgG seropozitifliği ise daha düşük bulunmuştur. Tüm etkenlerde IgM pozitiflik oranları düşük seviyelerde saptanmıştır. Bulgular, T. gondii, Rubella ve CMV seroepidemiyolojisine ilişkin güncel bölgesel veriler sunmakta ve seropozitiflik oranlarının bölgesel olarak izlenmesinin önemini desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: CMV, Rubella, Seroloji, Toxoplasma gondii.

RETROSPECTIVE EVALUATION OF SEROPOSITIVITY FOR TOXOPLASMA GONDII, RUBELLA VIRUS AND CYTOMEGALOVIRUS: DATA FROM A TERTIARY CARE HOSPITAL

ABSTRACT

Background and Objective: Toxoplasma gondii, Rubella virus and Cytomegalovirus (CMV) are important infectious agents with seropositivity rates that vary across populations and geographic regions. This study aimed to determine the seropositivity rates of T. gondii, rubella virus and CMV in a tertiary care hospital and to evaluate their distribution over the years.

Methods: Test results for anti-T. gondii, anti-Rubella virus and anti-CMV IgG/IgM, performed using the electrochemiluminescence immunoassay (ECLIA) method (Roche Diagnostics, Switzerland) at Giresun Training and Research Hospital between January 2023 and June 2026, were retrospectively evaluated. Data were obtained from the hospital information management system. Continuous variables were expressed as mean ± standard deviation, and categorical variables as numbers and percentages.

Results: A total of 13,152 serological tests from 4,019 patients were included. The mean age was 41.8 ± 17 years, and 58.3% of the patients were female. Test requests most commonly originated from the neurology (29%), infectious diseases (24.7%), and hematology (15.9%) departments. Overall seropositivity rates for anti-T. gondii IgG and IgM were 47.9% and 2.6%, respectively; for anti-Rubella IgG and IgM, 93.3% and 1.7%; and for anti-CMV IgG and IgM, 97.4% and 3.9%. In 2023–2026, the positivity rates were 48.5%, 45.9%, 49.4%, and 46.9% for anti-T. gondii IgG; 2.7%, 2.5%, 2.8%, and 2.0% for anti-T. gondii IgM; 93.5%, 94.0%, 93.3%, and 92.8% for anti-Rubella IgG; 1.9%, 1.6%, 1.9%, and 1.4% for anti-Rubella IgM; 97.5%, 96.9%, 97.6%, and 97.4% for anti-CMV IgG; and 3.4%, 3.5%, 4.7%, and 3.2% for anti-CMV IgM, respectively. Seropositivity rates did not show a marked change between 2023 and 2026.

Conclusion: In this study, Rubella and CMV IgG seropositivity rates were high, whereas T. gondii IgG seropositivity was lower. IgM positivity rates were low for all pathogens. These findings provide updated regional data on the seroepidemiology of T. gondii, Rubella, and CMV and support the importance of regional monitoring of seropositivity rates.

Keywords: CMV, Rubella, Serology, Toxoplasma gondii.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
BA2EC8E8

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0000-0002-5059-9432

FABELLA PREVALANSINDAKİ ZAMANSAL ARTIŞ VE KLİNİK ÖNEMİ: GÜNCEL BİR LİTERATÜR DERLEMESİ

Dr. Öğr. Üyesi Elif ÖZSOY*[1]
[1] Ebyu Shmyo
* Corresponding Author: Elif ÖZSOY
elifozsoycelik@gmail.com

ÖZET

GİRİŞ VE AMAÇ: Fabella, gastrocnemius kasının lateral başının tendonu içerisinde, femur lateral kondili arkasında yer alan bir sesamoid kemiktir. Diğer sesamoid kemiklerin aksine, fabellanın görülme sıklığının son 100-150 yılda belirgin biçimde arttığı bildirilmektedir. Bu derlemenin amacı, bu zamansal artışa ilişkin güncel literatürü ve fabellanın artan klinik önemini gözden geçirmektir.

Yöntem: PubMed ve Google Scholar'da "fabella", "sesamoid bone", "prevalence", "fabella syndrome" anahtar kelimeleriyle tarama yapılmış; 2000-2026 yılları arasında yayımlanmış çalışmalar değerlendirilmiştir.

Bulgular: Berthaume ve arkadaşlarının (2019) 1875-2018 yıllarını kapsayan 58 çalışmalık sistematik derlemesine göre, fabella prevalansının medyan değeri 1900'de %7,64 iken 2000'de %31,00'e yükselmiş, yaklaşık 3,5 kat artış gözlenmiştir; bu artış diğer sesamoid kemiklerde saptanmamış, değişimin fabellaya özgü olduğunu düşündürmektedir. Stans ve Delanghe'nin (2024) derlemesi, Türkiye dahil beş popülasyondaki güncel çalışmalarda prevalansın %11,1-%57,2 arasında değiştiğini göstermiştir. Artışın, genetik yatkınlığın mekanik/postüral çevresel faktörlerle etkileşimiyle ortaya çıkabileceği düşünülmektedir.

Klinik açıdan, "fabella sendromu" olarak adlandırılan diz ekstansiyonuyla artan posterolateral diz ağrısı tablosu iyi tanımlanmıştır; fabellanın ortak fibular (peroneal) sinir basısına yol açabildiği de bildirilmiştir. Geniş ölçekli bir çalışmada (n=1011 diz), fabella varlığı medial menisküs yırtığı olan dizlerde anlamlı derecede daha sık saptanmış (%66,7'ye karşı %33,8); yakın tarihli bir kohortta ise diz osteoartrit şiddetiyle anlamlı ilişki bulunmuştur ($p<0,001$).

Sonuç: Fabella prevalansındaki artış genetik-çevresel etkileşimden kaynaklanabilir. Bu yapı artık insidental bir varyant değil, diz cerrahisi planlaması ve ağrılı diz ayırıcı tanısında dikkate alınması gereken klinik öneme sahip bir sesamoid kemik olarak değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Fabella, sesamoid kemik, prevalans, fabella sendromu, anatomik varyasyon

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
BA7B7884

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0003-3682-2068

WİNTERGREEN YAĞININ A549 AKCİĞER ADENOKARSİNOM VE HEK-293 HÜCRELERİNDE SİTOTOKSİK ETKİSİNİN İN VİTRO DEĞERLENDİRİLMESİ

Dr. Öğr. Üyesi Kübra ÇELİK TOPKARA*[1]
[1] Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Tıp Fakültesi Fizyoloji Anabilim Dalı
* Corresponding Author: Kübra ÇELİK TOPKARA
kubra.celik@erdogan.edu.tr

ÖZET

Amaç: Amaç: Wintergreen yağı (WGO), Gaultheria procumbens'ten elde edilen ve başlıca bileşeni metil salisilat olan doğal bir uçucu yağdır. WGO'nun çeşitli biyolojik aktiviteleri bildirilmesine karşın akciğer kanseri hücrelerindeki sitotoksik etkisine ilişkin veriler sınırlıdır. Bu çalışmada WGO'nun A549 akciğer adenokarsinom ve HEK-293 hücrelerindeki sitotoksik etkisi değerlendirildi.

Gereç ve Yöntem: A549 ve HEK-293 hücreleri, 97,66–25.000 µg/mL arasındaki farklı WGO konsantrasyonları ile 24 ve 48 saat süreyle muamele edildi. Hücre canlılığı MTT yöntemiyle belirlendi.

Bulgular: WGO uygulaması her iki hücre hattında da özellikle yüksek konsantrasyonlarda belirgin canlılık kaybına neden oldu. A549 hücrelerinde 48 saatlik uygulamada 195,31, 390,63 ve 781,25 µg/mL konsantrasyonlarında canlılık sırasıyla %62,60, %52,46 ve %47,44 olarak belirlendi. Aynı konsantrasyonlarda HEK-293 hücrelerinde canlılık sırasıyla %94,04, %92,74 ve %84,93 düzeyinde kaldı. Her iki hücre hattında da 1.562,5 µg/mL ve üzerindeki konsantrasyonlarda belirgin canlılık kaybı gözlendi. Bununla birlikte, özellikle yüksek konsantrasyonlarda doz-cevap ilişkisinin monoton olmaması, MTT ölçümüne bağlı olası analitik interferansların dikkate alınması gerektiğini gösterdi.

Sonuç: WGO, A549 ve HEK-293 hücrelerinde sitotoksik etki göstermiş; özellikle 48 saatlik uygulamada orta konsantrasyonlarda A549 hücrelerinde daha belirgin canlılık kaybı oluşturmuştur. Bununla birlikte, WGO'nun kanser hücrelerine seçici sitotoksisitesinin ve etkisinin altında yatan mekanizmaların ortaya konması için bağımsız hücre ölüm ve canlılık yöntemleriyle doğrulanan ileri çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Wintergreen yağı; Gaultheria procumbens; metil salisilat; A549; HEK-293; sitotoksisite; MTT

IN VITRO EVALUATION OF THE CYTOTOXIC EFFECT OF WINTERGREEN OIL ON A549 LUNG ADENOCARCINOMA AND HEK-293 CELLS

ABSTRACT

Objective: Wintergreen oil (WGO) is a natural oil derived from Gaultheria procumbens, primarily composed of methyl salicylate. While various biological activities of WGO have been reported, data regarding its cytotoxic effects on lung cancer cells are limited. This study evaluated the cytotoxic effects of WGO on A549 lung adenocarcinoma cells and HEK-293 cells.

Materials and Methods: A549 and HEK-293 cells were treated with various WGO concentrations ranging from 97.66 to 25,000 µg/mL for 24 and 48 hours. Cell viability was determined using the MTT assay.

Results: WGO treatment caused a significant loss of viability in both cell lines, particularly at higher concentrations. In A549 cells, viability was determined to be 62.60%, 52.46%, and 47.44% at concentrations of 195.31, 390.63, and 781.25 µg/mL, respectively, after 48 hours. At the same concentrations, viability in HEK-293 cells remained at 94.04%, 92.74%, and 84.93%, respectively. Significant loss of viability was observed in both cell lines at concentrations of 1,562.5 µg/mL and above. However, the non-monotonic nature of the dose-response relationships, particularly at high concentrations, suggested potential analytical interference with the MTT assay.

Conclusion: WGO demonstrated cytotoxic effects on both A549 and HEK-293 cells; A more pronounced loss of viability was observed in A549 cells over a 48-day period. Furthermore, the selective cytotoxicity of WGO against cancer cells and the underlying mechanisms were investigated and validated using independent assays for cell death and viability.

Keywords: Wintergreen oil; Gaultheria procumbens; methyl salicylate; A549; HEK-293; cytotoxicity; MTT

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
BB6C23AC

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0000-0003-1257-2551

ACİL SERVİSTE İTAKİ VE DENN DÜŞME ÖLÇEKLERİNİN KARŞILAŞTIRILMASI

Hemş. Kevser DUYAROĞLU*[1], Doç. Dr. Özlem DOĞU[2]
[1] sakarya üniversitesi sağlık bilimleri enstitüsü[2] Sakarya Üniversitesi
* Corresponding Author: Kevser DUYAROĞLU
kevser.duyaroglu1@ogr.sakarya.edu.tr

ÖZET

Amaç: Çalışma, acil serviste takip edilen yetişkin hasta bireylerde düşme riskini değerlendirmede kullanılan İTAKİ ve DENN Düşme Riski Ölçeklerinin ölçüm sonuçlarını karşılaştırarak iki ölçeğin uyumunun belirlenmesi amacıyla planlandı.

Yöntem: Tanımlayıcı tasarımda planlanan çalışmanın örneklemini 100 hasta birey oluşturmaktadır. Verilerin toplanmasında Tanıtıcı Özellikler Formu, İTAKİ Ölçeği ve DENN Ölçeği kullanılmıştır. Veriler etik kurul sonrası acil servise kabul edilen bireylerden toplandı. Analizler için SPSS programı kullanıldı.

Bulgular: Çalışmaya katılan hastaların yaş ortalaması 51,93±12,77 olup, %50'si kadındır. Çalışmaya katılan hastaların bilinç durumunun %100'ü koopere idi. Katılımcıların %86'sı son üç ayda en az bir kere düşme olayı yaşamıştı. Katılımcıların %67'sinin en az bir kronik hastalığının olduğu saptandı. Çalışmaya katılan hastaların %59'u görme ile ilgili problem, %69'u yürüme ve dengede bozulma sorunu yaşamakta olup, %28'i yardımcı araç kullandığı saptandı. Çalışmaya katılan hastaların DENN ölçeği puan ortalaması 5,86 ±4,02 olup, İTAKİ ölçeği puan ortalamasının 6,35 ±4,74 olduğu saptandı. Ölçekler arası anlamlı, güçlü pozitif ilişki gözlendi.

Sonuç: Sıklıkla kullanılan bir ölçek olan İTAKİ ile güçlü ilişkisi olması DENN'in acil serviste kullanılabileceğini ortaya koydu.

Anahtar kelimeler: Düşme, acil servis, risk değerlendirmesi, DENN, İTAKİ

Anahtar Kelimeler: Düşme, acil servis, risk değerlendirmesi, DENN, İTAKİ

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
BC48ED4D

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0009-0007-6076-719X | 0009-0008-0562-0723 | 0009-0002-7783-3943 | 0000-0002-8024-8123

PULMONER ATİPİK KARSİNOİD TÜMÖRÜN DİSTAL FEMUR METASTAZI: NADİR BİR METASTATİK PATERN

Arş. Gör. Dr. Mete TUNA*[1], Arş. Gör. Dr. Salih Buğra AŞIK[1], Uzman Dr. Nazlı DEMİR GÖK[1], Uzman Dr. Semra UZUN ERKAL[1]
[1] T. C. Sağlık Bakanlığı Kocaeli Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Mete TUNA
metuna59@gmail.com

ÖZET

Giriş: Karsinoid tümörler, nöroendokrin hücrelerden köken alan ve başta gastrointestinal sistem ile akciğerde görülen neoplazilerdir. Pulmoner karsinoidler, mitotik aktivite ve nekroz varlığına göre tipik ve atipik olarak sınıflandırılır. Pulmoner atipik karsinoid tümörler, tipik karsinoidlere kıyasla daha agresif biyolojik davranış ve daha yüksek uzak metastaz potansiyeli gösteren nadir nöroendokrin neoplazilerdir. Kemik metastazları hastalığın seyri sırasında görülebilmekle birlikte, tutulum ağırlıklı olarak aksiyel iskelette izlenmekte; appendiküler iskeletin distal bölgelerine metastaz ise oldukça nadir görülmektedir. Bu çalışmada, pulmoner atipik karsinoid nedeniyle cerrahi tedavi uygulanmış bir hastada takip sırasında saptanan ve histopatolojik olarak doğrulanan distal femur metastazının sunulması amaçlanmıştır.

Olgu Sunumu: Elli iki yaşındaki kadın hastaya 2023 yılında pulmoner atipik karsinoid tümör tanısı konulmuş ve hastaya sağ alt lobektomi uygulanmış. Hastanın takipleri sırasında Şubat 2025 tarihinde gerçekleştirilen Ga-68 PET/BT incelemesinde, sağ femur distal kesiminde yoğun radyofarmasötik tutulumu gösteren sklerotik karakterde bir kemik lezyonu saptanmış. Hasta, söz konusu lezyonun metastatik hastalık açısından değerlendirilmesi amacıyla kliniğimize yönlendirilmiş. Distal femurdaki lezyonun etiyolojisinin kesinleştirilmesi amacıyla Ağustos 2026 tarihinde tru-cut biyopsi yapıldı. Histopatolojik ve immünohistokimyasal incelemede tümör hücrelerinde sinaptofizin ve kromogranin ile diffüz pozitiflik saptandı ve Ki-67 proliferasyon indeksi yaklaşık %25 olarak değerlendirildi. Hastanın bilinen pulmoner nöroendokrin tümör öyküsü ile histopatolojik bulgular birlikte değerlendirildiğinde, distal femurdaki lezyonun pulmoner atipik karsinoid tümör metastazı ile uyumlu olduğu sonucuna varıldı.

Tartışma: Pulmoner atipik karsinoid tümörler, primer tümörün cerrahi rezeksiyonundan sonra dahi uzak metastaz geliştirebilmektedir. Kemik metastazları hastalığın bilinen metastatik paternlerinden biri olmakla birlikte, appendiküler iskeletin distal bölgelerindeki tutulum oldukça sıra dışıdır. Literatürde pulmoner veya bronşiyal atipik karsinoid tümörlerin distal femur metastazını bildiren olgular son derece sınırlıdır. Nöroendokrin tümörlere ait kemik metastazlarının sklerotik karakter gösterebilmesi ve klinik olarak sessiz seyredebilmesi tanısal güçlük oluşturabilir. Bu nedenle pulmoner karsinoid öyküsü bulunan hastalarda, lokalizasyonu metastaz açısından alışılmadık olsa dahi fonksiyonel görüntülemede aktivite gösteren kemik lezyonları metastatik hastalık açısından değerlendirilmelidir. Özellikle soliter veya atipik lokalizasyonlu lezyonlarda histopatolojik doğrulama, primer kemik tümörleri ve diğer metastatik lezyonlardan ayrım açısından önem taşımaktadır.

Sonuç: Pulmoner atipik karsinoid tümörler, primer tümörün cerrahi tedavisinden sonra appendiküler iskeletin alışılmadık bölgelerine metastaz yapabilir. Distal femur metastazının literatürde son derece sınırlı sayıda bildirilmiş olması, bu lokalizasyonun nadir bir metastatik patern olduğunu göstermektedir. Pulmoner karsinoid öyküsü bulunan hastalarda distal femurda saptanan şüpheli kemik lezyonlarında metastaz olasılığı akılda tutulmalı ve özellikle atipik lokalizasyonlu lezyonlarda tanı histopatolojik olarak doğrulanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Pulmoner atipik karsinoid, nöroendokrin tümör, kemik metastazı, distal femur, Ga-68 PET/BT.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
BD839490

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0003-4097-6596

RADİUS DİSTAL KIRIKLARINA YÖNELİK YAPILAN VOLAR PLAK CERRAHİSİNDE, STAPLER VE MONOFİLAMENT SÜTÜR İLE CİLT KAPAMASININ YARA YERİ KOMPLİKASYONLARI VE CERRAHİ SÜRE AÇISINDAN KARŞILAŞTIRILMASI

Uzman Dr. Mustafa KARA*[1]
[1] Selahaddin Eyyübi Devlet Hastanesi
* Corresponding Author: Mustafa KARA
drmustafakara44@gmail.com

ÖZET

Amaç: Distal radius kırıklarının volar plak ile cerrahi tedavisi sonrası cilt kapamasında kullanılan stapler ve monofilament sütür tekniklerinin yara yeri komplikasyonları ve cilt kapama süresi açısından karşılaştırılması amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: Çalışmaya distal radius kırığı nedeniyle volar plak ile opere edilen toplam 40 hasta retrospektif olarak dahil edildi. Hastalar kullanılan cilt kapama yöntemine göre stapler grubu ve monofilament sütür (prolen) grubu olarak ikiye ayrıldı. Demografik veriler, komorbiditeler, sigara kullanımı, cerrahi süre, insizyon uzunluğu ve cilt kapama süresi değerlendirildi. Yüzeyel yara problemleri; seröz akıntı, minimal bül oluşumu, yüzeyel enfeksiyon ve sellülit varlığı olarak tanımlandı. Gruplar yara yeri komplikasyonları ve cilt kapama süresi açısından karşılaştırıldı.

Bulgular: Çalışmaya dahil edilen 40 hastanın 16'sında stapler, 24'ünde monofilament sütür kullanıldı. Gruplar yaş, cinsiyet, komorbid hastalıklar, sigara kullanımı, cerrahi süre ve insizyon uzunluğu açısından benzerdi. Medyan cilt kapama süresi stapler grubunda anlamlı olarak daha kısa bulundu (6 dk'ya karşı 10 dk, $p<0,001$). Genel yara yeri komplikasyonu oranı stapler grubunda %25, monofilament sütür grubunda %20,8 olarak saptandı ve gruplar arasında anlamlı fark izlenmedi ($p>0,05$). Stapler grubunda bir hastada derin enfeksiyon gelişti ve antibiyotik tedavisi uygulandı.

Sonuç: Distal radius kırıklarının volar plak ile tespitinde stapler kullanımı, monofilament sütür tekniğine kıyasla cilt kapama süresini anlamlı ölçüde azaltırken yara yeri komplikasyonlarında anlamlı bir artışla ilişkili bulunmamıştır. Stapler yöntemi uygun hasta grubunda güvenli ve zaman kazandırıcı bir alternatif olabilir.

Anahtar Kelimeler: Radius distal kırığı, volar plak, stapler, monoflament sütur, yara yeri komplikasyonu, cilt kapama

STAPLES VERSUS MONOFILAMENT SUTURES FOR SKIN CLOSURE AFTER DISTAL RADIUS VOLAR PLATE FIXATION

ABSTRACT

Background and study aims Clinical data comparing staples and monofilament sutures for skin closure following volar plate fixation of distal radius fractures are limited. This study aimed to compare these two skin closure methods in terms of 30-day wound complications and skin closure time.

Patients and methods This retrospective study included 40 patients who underwent volar plate fixation for isolated distal radius fractures. Skin closure was performed with staples in 16 patients and with monofilament sutures in 24 patients. Demographic and clinical characteristics, operative time, incision length, skin closure time, and wound complications occurring within the first 30 postoperative days were evaluated.

Results: Skin closure time was significantly shorter in the staple group than in the monofilament suture group (6.0 ± 0.8 vs. 10.2 ± 1.0 min, $p<0.001$). Overall wound complications occurred in 4 patients (25.0%) in the staple group and 5 patients (20.8%) in the monofilament suture group, with no statistically significant difference between the groups ($p=1.00$). One patient in the staple group developed a deep infection requiring systemic antibiotic therapy, whereas no deep infections occurred in the monofilament suture group.

Conclusions: Staple closure significantly reduced skin closure time following volar plate fixation of distal radius fractures. No statistically significant difference in 30-day wound complication rates was observed between staples and monofilament sutures; however, the limited sample size precludes definitive conclusions regarding equivalence between the two methods.

Keywords: Distal radius fracture, volar plate, staples, monofilament sutures, wound complications, skin closure

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
BDCC2921

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID: 0000-0002-9709-6226

PERİODONTAL FENOTİP AUGMENTASYONUNDA SIĞIR KAYNAKLI KOLLAJEN MEMBRAN KULLANIMINI TAKİBEN GELİŞEN PERSİSTAN İNFLAMATUVAR REAKSİYON: OLGU SUNUMU

Dr. Öğr. Üyesi Sema Merve ALTINGÖZ*[1]
[1] Lokman Hekim Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Periodontoloji ABD
* Corresponding Author: Sema Merve ALTINGÖZ
merve.altingoz@lokmanhekim.edu.tr

ÖZET

Amaç: Kollajen bazlı biyomateryaller, biyouyumlulukları ve klinik güvenilirlikleri nedeniyle periodontal ve rejeneratif işlemlerde yaygın olarak kullanılmaktadır. Bununla birlikte, nadir de olsa uzamış inflamatuvar veya hipersensitivite benzeri doku reaksiyonları görülebilmektedir. Bu olgu sunumunda, ortodontik tedavi öncesinde periodontal fenotip augmentasyonu amacıyla kullanılan sığır kaynaklı Tip I kollajen membran uygulamasını takiben gelişen persistan yumuşak doku reaksiyonu sunulmaktadır.

Olgu Sunumu: İskeletsel Sınıf III maloklüzyona ve mandibular anterior bölgede ince periodontal fenotipe sahip 15 yaşındaki erkek hasta, ortodontik tedavi öncesinde periodontal değerlendirme amacıyla kliniğimize yönlendirildi. Sefalometrik değerlendirmede mandibular kesici dişlerin ince alveoler kemik sınırları içerisinde retroklinasyon gösterdiği ve ortodontik diş hareketi sırasında gingival çekilme riskinin artabileceği değerlendirildi. Bu nedenle periodontal yumuşak doku augmentasyonu planlandı. Mandibular anterior bölgede tam kalınlıklı flep altında çapraz bağlanmamış, sığır kaynaklı Tip I kollajen membran uygulandı. Yönlendirilmiş kemik ve doku rejenerasyonunda bariyer membran olarak kullanılmak üzere tasarlanmış olan materyal, bu olguda periodontal fenotip augmentasyonu amacıyla endikasyon dışı kullanıldı. Cerrahiden 16 gün sonra belirgin eritem, ödem ve membran ekspozisyonu saptandı. Belirgin inflamatuvar yanıt nedeniyle membran uzaklaştırıldı; cerrahi bölge debride edilerek irrigasyon yapıldı. Biyomateryalin uzaklaştırılmasına rağmen eritem ve inflamatuvar yumuşak doku değişiklikleri uzun dönem takipte devam etti ve 1,5 yıllık kontrolde klinik olarak halen gözlenmekteydi.

Sonuç: Kollajen membranlar genel olarak biyouyumlu kabul edilmekle birlikte, nadiren persistan inflamatuvar yumuşak doku reaksiyonları gelişebilir. Kollajen membran uygulamasını takiben uzamış inflamasyon varlığında enfeksiyon ve membran ekspozisyonunun yanı sıra yabancı cisim reaksiyonu ve olası hipersensitivite de ayırıcı tanıda göz önünde bulundurulmalıdır. Uygun biyomateryal seçimi, materyalin önerilen klinik kullanım alanlarının dikkate alınması ve dikkatli postoperatif takip, olası komplikasyonların erken tanınması ve yönetimi açısından önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kollajen membran; periodontal fenotip; inflamatuvar reaksiyon; hipersensitivite; biyomateryal; yabancı cisim reaksiyonu

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
C0E77F2A

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0002-0544-3148

İLERİ YAŞ KADIN HASTADA İNKARSERE OBTURATOR HERNİ: LAPAROSKOPİK TAPP ONARIMI VE ICG İLE BAĞIRSAK VİABİLİTESİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Öğr. Gör. Dr. Safa TOPRAK*[1]
[1] Koç Üniversitesi Tıp Fakültesi Genel Cerrahi Ana Bilim Dalı
* Corresponding Author: Safa TOPRAK
drsafatoprak@gmail.com

ÖZET

Obturator herni, özellikle ileri yaş kadınlarda görülen, nadir ancak intestinal obstrüksiyona yol açabilen bir abdominal herni tipidir. Doksan yaşında, hipertansiyon öyküsü bulunan kadın hasta bir gündür devam eden karın ağrısı ve bulantı nedeniyle acil servise başvurdu. Fizik muayenede bilateral alt kadran hassasiyeti olan hastada, distansiyon, defans veya rebound saptanmadı. Lökosit sayısı 11,02 K/uL olarak ölçülürken, C-reaktif protein düzeyi 1 mg/L olarak sonuçlandı. Bilgisayarlı tomografide ince bağırsak ansının sol obturator kanaldan herniye olduğu, proksimal ince bağırsak anslarında hava-sıvı seviyeleri ve 34 mm'ye ulaşan dilatasyon geliştiği izlendi. Hasta acil laparoskopik eksplorasyona alındı. Obturator kanalda inkarsere olan ince bağırsak ansı redükte edildi. Redüksiyon sonrası bağırsak ansında geçici venöz konjesyon düşündüren renk değişikliği izlendi. İndosiyanin yeşili (ICG) floresans görüntüleme ile yeterli perfüzyon ve viabilite doğrulandı ve bağırsak rezeksiyonu yapılmadı. Herni defekti transabdominal preperitoneal (TAPP) yaklaşımla mesh kullanılarak onarıldı. Postoperatif dönemde bağırsak fonksiyonları erken dönemde geri dönen hasta üçüncü günde komplikasyonsuz taburcu edildi. İleri yaş hastalarda intestinal obstrüksiyonun nadir nedenlerinden biri olan obturator hernide bilgisayarlı tomografi erken tanıda önem taşımaktadır. Laparoskopik yaklaşım ve intraoperatif ICG floresans değerlendirmesi, bağırsak viabilitesinin belirlenmesine ve gereksiz rezeksiyondan kaçınılmasına katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: Obturator herni, intestinal obstrüksiyon, laparoskopi, TAPP, indosiyanin yeşili

INCARCERATED OBTURATOR HERNIA IN AN ELDERLY WOMAN: LAPAROSCOPIC TAPP REPAIR AND ASSESSMENT OF BOWEL VIABILITY WITH ICG

ABSTRACT

Obturator hernia is a rare type of abdominal hernia that is seen predominantly in elderly women and may cause intestinal obstruction. A 90-year-old woman with a history of hypertension presented to the emergency department with abdominal pain and nausea lasting for one day. On physical examination, bilateral lower quadrant tenderness was present, while abdominal distension, guarding, or rebound tenderness were not detected. The white blood cell count was 11.02 K/uL, and the C-reactive protein level was reported as 1 mg/L. Computed tomography demonstrated herniation of a small bowel loop through the left obturator canal, with proximal small bowel dilatation, air-fluid levels, and a maximum diameter of 34 mm. The patient underwent emergency laparoscopic exploration. The incarcerated small bowel loop was reduced from the obturator canal. Following reduction, a transient color change suggestive of venous congestion was observed in the bowel loop. Indocyanine green (ICG) fluorescence imaging confirmed adequate perfusion and bowel viability, and bowel resection was therefore not performed. The hernia defect was repaired using a transabdominal preperitoneal (TAPP) approach with mesh. Bowel function recovered early in the postoperative period, and the patient was discharged uneventfully on postoperative day three. Obturator hernia should be considered among the rare causes of intestinal obstruction in elderly patients. Computed tomography is important for early diagnosis, while laparoscopic repair combined with intraoperative ICG fluorescence assessment may contribute to the evaluation of bowel viability and help avoid unnecessary bowel resection.

Keywords: Obturator hernia, intestinal obstruction, laparoscopy, TAPP, indocyanine green

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
C26714F1

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0003-2317-0830

DİZ OSTEOARTRİTİNDE İNTRA-ARTİKÜLER PRP ENJEKSİYONU ÖNCESİ EKLEM ASPİRASYONUNUN KLİNİK SONUÇLARA ETKİSİ

Uzman Dr. Yakup KAHVE*[1]
[1] Ankara Bilkent Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Yakup KAHVE
ykahve@hotmail.com

ÖZET

Amaç: İntra-artiküler trombositten zengin plazma (TZP) uygulamaları, diz osteoartritinin (OA) konservatif yönetiminde giderek daha fazla tercih edilmektedir. Enjeksiyon öncesi eklem sıvısının aspire edilmesinin klinik yanıt üzerindeki etkisi literatürde yeterince aydınlatılmamıştır. Bu çalışmanın amacı, Kellgren-Lawrence evre 2 ve 3 primer diz OA tanısıyla tek doz TZP uygulanan, muayenede belirgin efüzyonu olmayan olgularda enjeksiyon öncesi eklem aspirasyonunun, aspirasyon yapılmayan olgularla karşılaştırıldığında 12 aya kadar ağrı ve fonksiyon üzerindeki etkisini değerlendirmektir.

Gereç ve Yöntem: Ocak 2021–Aralık 2023 arasında kurumumuzda Kellgren-Lawrence evre 2–3 primer diz OA tanısıyla tek doz intra-artiküler PRP uygulanan 40 hasta (ortalama yaş 62,4; 26 kadın, 14 erkek) retrospektif incelendi. Muayenede belirgin efüzyon saptanmayan hastalardan, enjeksiyon öncesi eklem aralığına girilerek eklem sıvısı aspire edilenler (Grup 1, n=19; ortalama aspire hacim 9,6 mL, dağılım 5–16 mL) ile aspirasyon yapılmadan doğrudan PRP enjekte edilenler (Grup 2, n=21) karşılaştırıldı. Gruplara atama gerekçesi kayıtlarda belgelenmemiştir. İşlem öncesi ve sonrası 6. hafta, 3., 6. ve 12. aylarda VAS ve WOMAC skorları değerlendirildi. Gruplar bağımsız örneklem t testi ile karşılaştırıldı; çoklu zaman noktası karşılaştırmaları keşifseldi ve düzeltme yapılmadı.

Bulgular: Başlangıç VAS ortalaması aspirasyon grubunda 63,8±8,9, kontrol grubunda 65,2±9,1 idi (p=0,63). Altıncı haftada VAS aspirasyon grubunda 33,1±8,6'ya, kontrol grubunda 48,7±10,4'e geriledi (p<0,001). WOMAC fonksiyon alt skoru aynı dönemde aspirasyon grubunda 28,4±7,9, kontrol grubunda 38,9±9,3 idi (p<0,001). Üçüncü ayda aspirasyon grubu üstünlüğü sürdü (VAS p=0,041; WOMAC p=0,044). Altıncı ve on ikinci aylarda gruplar arasında VAS ve WOMAC açısından anlamlı fark yoktu. İzlem boyunca her iki grupta da ciddi advers olay kaydedilmedi.

Sonuç: Muayenede belirgin efüzyonu olmayan diz OA'da tek doz PRP öncesi aspirasyon yapılan grupta ağrı ve fonksiyon 6. haftada ve 3. ayda daha iyiydi; fark 6. ayda kayboldu. Ciddi advers olay gözlenmedi. Seri küçüktür ve gruplara atama belgelenmemiştir; bulgular hipotez üreticidir ve prospektif randomize çalışmalarla doğrulanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: diz osteoartriti, PRP, intra-artiküler enjeksiyon, eklem aspirasyonu, retrospektif kohort

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
C4ED3493

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0009-0001-5502-7644 | 0000-0002-1714-3150 | 0000-0002-1735-4062 | 0009-0004-1838-5559 | 0009-0005-7279-0026

SDÜ BEYİN VE SİNİR CERRAHİSİ KLİNİĞİNDE İNTERLAMİNER ENDOSKOPİK DİSKEKTOMİ VE MİKRODISKEKTOMİ YAPILAN HASTALARIN BİR YILLIK TAKİPLERİNİN NÜKS AÇISINDAN KARŞILAŞTIRILMASI

Arş. Gör. Dr. Rifat GÖKÇE*[1], Prof. Dr. Nilgün ŞENOL[1], Doç. Dr. Ali Serdar OĞUZOĞLU[1], Arş. Gör. Dr. Sezai Alp YILMAZ[1], Uzman Dr. Musa CANAN[1]

[1] Süleyman Demirel Üniversitesi

* Corresponding Author: Rifat GÖKÇE
rgokce1824@gmail.com

ÖZET

Amaç: İnterlaminer endoskopik diskektomi ile mikrodiskektomi sonrası bir yıl içinde tekrar cerrahi yapılan hasta oranlarını ve tekrar cerrahi nedenlerinin karşılaştırması; bulguların benzer karşılaştırmalı çalışmalarla değerlendirmesi.

Yöntem: 1 Ocak 2020–30 Eylül 2025 arasında cerrahi yapılan ve düzenli takipleri bulunan hastalar retrospektif incelendi. İnterlaminer endoskopik diskektomi kliniğimizde kasım 2024 itibariyle uygulanmaya başladığından endoskopi grubunundaki hastalar Kasım 2024- 30 Eylül 2025 aralığında idi. Çalışmada kriter 1.–365. günde tekrar cerrahi yapılan hasta oranıydı. Nüks nedeniyle cerrahi yapılan hasta sayısı ve cerrahi işlem sayısı ayrı değerlendirildi. Cerrahi nedenleri klinik ve radyolojik kayıtlarla doğrulandı. Arşiv sonlanımı 9 Ekim 2026 idi. Aynı dönemdeki cerrahi işlemler karşılaştırıldı.

Bulgular: İnterlaminer endoskopik cerrahi yapılan grupta 59 hastanın 3'ünde (%5,08), mikroskopik cerrahi grubunda 64 hastanın 2'sinde (%3,13) tekrar cerrahi saptandı. Her iki grupta üçer tekrar ameliyat vardı; mikroskopik cerrahi grubundaki bir hasta iki kez ameliyat edilmişti. Kasım 2024–Eylül 2025 alt grubunda tekrar cerrahi yapılan hasta oranları endoskopik diskektomi grubunda %5,08 ve mikrodiskektomi grubunda %4,76 olarak tespit edildi. İnterlaminer endoskopik grupta bir hastanın ikinci cerrahisinde radyolojik olarak nüks-rezidü disk ayrımı yapılamayan doku granülasyon dokusu olarak görüldü, diğer iki hasta radyolojik olarak doğrulanan nüks disk hernisi nedeniyle yeniden ameliyat edildi. Bu nedenle endoskopik grupta nüks disk hernisi olan hasta oranı %3,39 olarak tespit edildi. Mikroskopik cerrahi grubundaki iki hastanın tüm tekrar cerrahileri nüks disk hernisi nedenliydi. Nüks nedeniyle tekrar cerrahi yapılan hasta oranları sırasıyla 2/59 (%3,39) ve 2/64 (%3,13) idi. Literaratürdeki benzer çalışmalar değerlendirildiğinde Shetty ve arkadaşlarının L5-S1 seviyesine yönelik yapılan endoskopik ve mikroskopik cerrahi serisinde nüks oranı her iki grupta da %2 olarak tespit edilmiştir. Son ve arkadaşlarının çalışmasında endoskopik cerrahi sonrası tekrar cerrahi oranı % 7,41, mikroskopik grupta % 10,34 olarak saptanmış.

Sonuç: İnterlaminer endoskopik diskektomi ve mikrodiskektomi sonrası bir yıllık nüks nedeniyle tekrar cerrahi oranları %3,39 ve %3,13 ile sayısal olarak yakındı. Aynı takvim döneminde tüm nedenli oranlar %5,08 ve %4,76 idi. Bir granülasyon nedenli vaka dışındaki tekrar cerrahiler klinik ve radyolojik kayıtlarla desteklenen nüks disk hernisi nedenliydi. Az olay, dönem farklılıkları ve takip sınırlılıkları nedeniyle cerrahi teknik üstünlüğü veya eşdeğerliği değerlendirilemedi. Literaratürdeki benzer çalışmalar değerlendirildiğinde daha geniş hasta grubunda, daha detaylı çalışmalara ihtiyaç olabileceği görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Lomber disk hernisi; interlaminer endoskopik diskektomi; mikrodiskektomi; nüks disk hernisi.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
C95C9BB2

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0009-0006-7167-4266 | 0000-0002-8690-6115

ARE SUTURES NECESSARY İN INGROWN TOENAİL SURGERY? RETROSPECTİVE COMPARİSON OF WİNOGRAD TECHNİQUES WİTH AND WİTHOUT SUTURES

Uzman Dr. Derviş Ali GÜLHAN*[1], Uzman Dr. Musa ERGİN[2]
[1] SBÜ Beyhekim Training and Research Hospital
[2] Akademi Meram Hospital, Konya
* Corresponding Author: Derviş Ali GÜLHAN
drvsglhn@gmail.com

ABSTRACT

Objective: In the Winograd technique, commonly used in ingrown toenail surgeries, there is no standard approach regarding whether the surgical site should be closed with sutures or left sutureless after partial matrixectomy. The aim of this study is to compare the effects of sutured and sutureless wound management on postoperative pain, complications, wound healing, functional recovery, patient satisfaction, and recurrence in patients treated with the Winograd technique for ingrown toenails.

Materials and Methods: Forty-three patients who underwent the Winograd procedure for ingrown toenails between January 2024 and January 2025 were retrospectively evaluated. The sutured group consisted of 23 patients in whom the surgical site was primarily closed with sutures, while the unsutured group consisted of 20 patients who were followed up with compressive dressings without sutures. Preoperative disease severity was assessed according to the Heifetz classification. In addition to demographic and clinical characteristics of the patients, postoperative visual analog scale (VAS) pain scores, bleeding, infection, granulation tissue development, wound healing time, time to use normal shoes and return to daily activities/work, patient and cosmetic satisfaction levels, recurrence and need for resurgery were recorded and compared between groups.

Results: Of the 43 patients included in the study, 23 (53.5%) were in the sutured group and 20 (46.5%) were in the unsutured group. The mean age of the patients was 28.6±9.7 years, and the mean follow-up period was 14.8±3.9 months. No significant differences were found between the groups in terms of age, gender, affected side, Heifetz stage, symptom duration, and preoperative VAS scores ($p>0.05$ for all). The early postoperative VAS pain score was 3.4±1.1 in the sutured group and 3.7±1.2 in the unsutured group, and the difference between the groups was not statistically significant ($p=0.398$). Postoperative bleeding was observed in 1 (4.3%) patient in the sutured group and in 4 (20.0%) patients in the unsutured group ($p=0.164$). Granulation tissue development was detected in 1 patient (4.3%) in the sutured group and in 5 patients (25.0%) in the unsutured group, and was more frequent in the unsutured group ($p=0.048$). There was no significant difference between the groups in terms of infection rates [1 (4.3%) and 2 (10.0%); $p=0.589$]. The mean wound healing time was 11.5±2.3 days in the sutured group and 14.2±3.1 days in the unsutured group, with the sutured group showing significantly shorter healing time ($p=0.002$). The time to return to normal shoe use was 10.9±2.5 days in the sutured group and 13.1±3.0 days in the unsutured group ($p=0.012$); the time to return to daily activity or work was 10.1±2.4 and 12.3±2.9 days, respectively ($p=0.009$). Overall patient satisfaction was high in both groups, and no significant difference was found between the groups ($p=0.412$). Cosmetic satisfaction was higher in the sutured group, but the difference was not statistically significant ($p=0.176$). During the follow-up period, recurrence occurred in 1 patient (4.3%) in the sutured group and 2 patients (10.0%) in the unsutured group, and no significant difference was found between the groups ($p=0.589$).

Conclusion: Wound closure with primary sutures after the Winograd procedure was associated with less granulation tissue development, shorter wound healing time, and earlier return to daily activities with normal shoe use, compared to sutureless follow-up. However, no significant differences were found between the two methods in terms of postoperative pain, infection, patient satisfaction, and recurrence. These results suggest that suture use may affect the early postoperative recovery process more than the long-term success of the Winograd procedure, and that closure with primary sutures may offer advantages, particularly in terms of faster functional recovery.

Keywords: Ingrown toenail; Winograd technique; suture; matrixectomy; wound healing

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
CA55FF3B

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

İZOLE POSTERİOR ÜRETRAL YARALANMANIN TRAVMA SONRASI GECİKMİŞ TANISI: KONTRASTLI BİLGİSAYARLI TOMOGRAFİNİN TANISAL KATKISINI GÖSTEREN BİR OLGU

Uzman Dr. Osman Mert YİRMİBEŞ*[1]
[1] Burdur Devlet Hastanesi
* Corresponding Author: Osman Mert YİRMİBEŞ
dr.mert25@gmail.com

ÖZET

Giriş: Posterior üretral yaralanmalar, künt pelvik travmanın nadir görülen ancak klinik açıdan önemli komplikasyonlarıdır. Genellikle pelvik kırıklarla ilişkilidirler ve ilk travma değerlendirmesi sırasında gözden kaçabilirler. Retrograd üretrografi (RUG), erkeklerde üretral yaralanma şüphesinde standart tanı yöntemidir; ancak acil servis koşullarında erişilebilirliği sınırlı olabilir.

Olgu sunumu: 30 yaşında erkek bir hasta, motorlu taşıt kazası sonrasında acil servise başvurdu. İlk yapılan kontrastlı batın ve pelvik bilgisayarlı tomografide (BT) anlamlı bir intra-abdominal, pelvik veya genitoüriner patoloji saptanmadı. Hasta daha sonra idrar yapma güçlüğü yaşadı ve yaklaşık iki saat sonra akut idrar retansiyonu ile tekrar başvurdu. Tekrarlanan kontrastsız BT'de, daha önce uygulanan kontrast maddenin renal yolla atılmasına bağlı olarak idrar yollarında kontrast madde izlendi. Ekskresyon fazı sırasında posterior üretra düzeyinde kontrast ekstravazasyonu gözlendi; bu bulgu izole posterior üretral yaralanma olasılığını düşündürdü. Optik endoskopik sistem mevcut olmadığından, sistoüretroskopik değerlendirme ve primer endoskopik yeniden hizalama işlemi gerçekleştirilemedi. Bu nedenle, idrar drenajını sağlamak amacıyla suprapubik kateter yerleştirildi.

Sonuç: Bu olgu, ilk BT incelemesi normal olsa bile, künt travma sonrası gecikmiş idrar retansiyonu gelişen hastaların yeniden değerlendirilmesinin önemini vurgulamaktadır. RUG standart tanı yöntemi olmaya devam etse de, özel üretrografi veya endoskopi imkanının bulunmadığı durumlarda, tekrarlanan BT sırasında izlenen atılım fazındaki kontrast madde, beklenmedik bir şekilde üretral kontrast ekstravazasyonunu gösterebilir ve posterior üretral yaralanma şüphesi uyandırabilir.

Anahtar kelimeler: posterior üretral yaralanma; idrar retansiyonu; kontrast made ekstravazasyonu; suprapubik kateterizasyon.

Anahtar Kelimeler: posterior üretral yaralanma, idrar retansiyonu, kontrast made ekstravazasyonu, suprapubik kateterizasyon.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
CD75C04B

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Hemşirelik

ORCID: 0000-0002-1260-0594

DEPREM NEDENİYLE AKUT BÖBREK YETMEZLİĞI GELİŞEN BİREYLERDE HEMODİYALİZ SÜRECİ VE YÖNETİMİ: ADIYAMAN ÖRNEĞİ

Hemş. Sevim GÜLER*[1], Dr. Öğr. Üyesi Reva GÜNDOĞAN[2]
[1] Adıyaman Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi
[2] Adıyaman Üniversitesi
* Corresponding Author: Sevim GÜLER
sguler@adiyaman.edu.tr

ÖZET

Depremler, sağlık hizmetlerinin sürekliliğini olumsuz etkileyerek özellikle diyaliz tedavisine bağımlı hastalar için ciddi sorunlara yol açabilmektedir. Bu çalışmada, 6 Şubat 2023 Kahramanmaraş merkezli depremlerinin ardından Adıyaman'da hemodiyaliz hizmetlerinin sürdürülmesi, akut böbrek yetmezliği (ABY) gelişen hastaların tedavisi ve sağlık çalışanlarının kriz yönetimindeki rolü ele alınmıştır. Çalışmada hasta kayıtları geriye dönük olarak incelenerek deprem sonrası uygulanan tedavi süreçleri değerlendirilmiştir.Deprem sonrasında diyaliz makinelerinin çalışır durumda olması önemli bir avantaj sağlarken, mevcut cihaz ve deneyimli personel sayısının yetersizliği önemli bir sorun oluşturmuştur. Tedavi kapasitesini artırmak ve ABY gelişen hastalara öncelik vermek amacıyla kronik hemodiyaliz hastalarının bir bölümü farklı illerdeki diyaliz merkezlerine yönlendirilmiş, genel durumu uygun olmayan hastaların tedavileri ise Adıyaman'daki hastanede sürdürülmüştür. ABY gelişen 90 hastaya acil diyaliz tedavisi uygulanmış; özellikle enkaz altında kalma ve crush sendromuna bağlı böbrek hasarı gelişen hastaların tedavileri yoğun bakım ve diyaliz ünitelerinde devam ettirilmiştir.Hemodiyaliz hemşireleri, deprem sonrası süreçte hastaların tedavilerinin planlı ve düzenli biçimde yürütülmesinde önemli rol üstlenmiştir. Bunun yanında hastalara sıvı kısıtlaması, diyete uyum, eksik ilaçların temini ve özbakım-hijyen konularında telefonla danışmanlık verilmiştir. Diyaliz cihazlarının sayısının artırılmasıyla birlikte tedavi kapasitesi genişletilmiş ve toplam 145 hastanın hemodiyaliz tedavisi sürdürülmüştür. nedeniyle diyaliz uygulanan hastaların 8'inde kronik böbrek yetmezliği gelişmiş ve bu hastalardan biri iki ay sonra yaşamını yitirmiştir. Sonuç olarak, deprem gibi sağlık altyapısının ciddi şekilde zarar gördüğü afetlerde diyaliz hizmetlerinin kesintisiz sürdürülebilmesi için önceden hazırlanmış kriz planlarının, yeterli ekipman ve personel desteğinin ve sağlık çalışanları arasında etkili koordinasyonun büyük önem taşıdığı görülmektedir. Adıyaman örneği, afet koşullarında hem kronik diyaliz hastalarının hem de akut böbrek yetmezliği gelişen hastaların yönetiminde planlama, hızlı organizasyon ve hemşirelik bakımının belirleyici olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Akut Böbrek Yetmezliği; Deprem; Hemodiyaliz

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
D628286C

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Hemşirelik

ORCID: 0009-0008-7493-7994 / 0000-0003-1123-5879

İMPLANTE EDİLEBİLİR KARDİYOVERTER DEFİBRİLATÖR (ICD) UYGULANAN HASTALARDA ŞOK YAŞAMA DURUMUNUN ŞOK ANKSİYETESİ VE ÖZ ETKİLİLİK ÜZERİNE ETKİSİ

Uzman Hemş. Edanur YENİSU*[1], Doç. Dr. Sevda TÜREN[2]
[1] İstanbul Arel Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü Hemşirelik AD
[2] İstanbul Galata Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü
* Corresponding Author: Edanur YENİSU
yenisuedanur0912@gmail.com

ÖZET

Amaç: Bu araştırma, implante edilebilir kardiyoverter defibrilatör (ICD) uygulanan hastalarda şok yaşama durumunun şok anksiyetesi, öz etkililik ve sonuç beklentileri üzerine etkisini incelemek amacıyla gerçekleştirildi.

Yöntem: Çalışma tanımlayıcı ve kesitsel olarak tasarlandı. Araştırma verileri; "Veri Toplama Formu", "Florida Şok Anksiyetesi Ölçeği (FŞAÖ)" ve "ICD İmplantasyonundan Sonra Öz Etkililik ve Sonuç Beklentileri Ölçekleri" kullanılarak elde edildi.

Bulgular: Katılımcıların (n=155) yaş ortalaması 64,46±12,32 olup, %63,2'sinin erkek ve %68,4'ünün evli olduğu belirlendi. Hastaların %61,9'una kalp yetersizliği nedeniyle ICD takıldığı, cihazın ortalama takılı kalma süresinin 6,00±5,19 yıl olduğu saptandı. Hastaların %29,0'unun ICD şoku yaşadığı ve ortalama şok sayısının 2,39±7,12 olduğu belirlendi. Katılımcıların FŞAÖ puan ortalaması 20,57±11,72 olarak belirlenirken; ICD implantasyonundan sonra öz etkililik puan ortalaması 82,92±16,14 ve sonuç beklentileri puan ortalaması 23,83±1,88 olarak belirlendi. ICD şok sayısı ile şok anksiyetesi arasında pozitif yönde zayıf düzeyde ilişki olduğu saptandı. Bununla birlikte ICD şok sayısının öz etkililik düzeyini olumlu yönde etkilediği belirlendi.

Sonuç: Çalışmada ICD şoku yaşayan bireylerde şok anksiyetesi düzeyinin arttığı, öz etkililik puanlarının daha yüksek olduğu ve sonuç beklentilerinin daha düşük olduğu belirlendi.

Anahtar Kelimeler: İmplante edilebilir kardiyoverter defibrilatör, ICD, şok anksiyetesi, öz etkililik

THE EFFECT OF SHOCK EXPERIENCE ON SHOCK ANXIETY AND SELF-EFFICACY IN PATIENTS WITH IMPLANTABLE CARDIOVERTER DEFIBRILLATOR (ICD)

ABSTRACT

Objective: This research was aimed at investigating the impact of shock experience on shock anxiety, self-efficacy, and outcome expectations among patients undergoing Implantable Cardioverter Defibrillator (ICD) implantation.

Methods: The study was designed as descriptive and cross-sectional.The study data were collected using a "Data Collection Form," the "Florida Shock Anxiety Scale (FSAS)," and the "Self-Efficacy and Outcome Expectations After ICD Implantation Scales."

Results: The mean age of the participants (n=155) was 64.46 ± 12.32 years, with 63.2% being male and 68.4% being married. It was determined that 61.9% of the patients had an ICD implanted due to heart failure, and the mean duration of device implantation was 6.00 ± 5.19 years. It was found that 29.0% of the patients had experienced an ICD shock, with a mean number of shocks of 2.39 ± 7.12. The participants' mean FSAS (Florida Shock Anxiety Scale) score was determined to be 20.57 ± 11.72, while the mean self-efficacy score after ICD implantation was 82.92 ± 16.14 and the mean outcome expectations score was 23.83 ± 1.88. A weak positive correlation was identified between the number of ICD shocks and shock anxiety. Additionally, the number of ICD shocks was found to positively affect the level of self-efficacy.

Conclusion: This study demonstrates that shock anxiety is elevated among patients experiencing ICD shocks and that specific sociodemographic and clinical variables influence self-efficacy and outcome expectations.

Keywords: Implantable cardioverter defibrillator, ICD, shock anxiety, self-efficacy.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
D6CB1B71

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Dahili Bilimler

ORCID: 0000-0001-8583-778X | 0000-0001-9956-1569

AKUT LÖSEMİDE OTOLOG VE ALLOJENİK KÖK HÜCRE NAKLİ SONUÇLARININ KARŞILAŞTIRMASI

Uzman Dr. Ekin KIRCALI*[1], Uzman Dr. Esra CENGİZ[1], Uzman Dr. Selin Merih URLU[1]
[1] Medicana Ankara International
* Corresponding Author: Ekin KIRCALI
ekinkircali@gmail.com

ÖZET

Amaç: Akut lösemili hastalarda otolog ve allojenik kök hücre nakli sonrası sağkalım, engraftman ve nüks/nakil ilişkili mortalite (NRM) açısından klinik sonuçların karşılaştırılması amaçlanmıştır.

Gereç ve Yöntem: Tek merkezli, retrospektif bu kohortta iyi/ orta riskli 62 akut lösemili hasta (23 otolog, 39 allojenik nakil) değerlendirildi. Nakil tipi, hazırlama rejimi (post-transplant siklofosfamid- PTCy kullanımı, sonraki allojenik nakil kaydı varlığı) graft vs host hastalığı (GvHH) proflaksileri, yaş, cinsiyet, engraftman süreleri, nakil öncesi yanıt durumu ve transplant risk skoru, nakilden önce alınan kemoterapi kür sayısı, ölüm nedenleri verileri kullanıldı. Toplam sağkalım (OS) Kaplan-Meier yöntemi ve log-rank testi ile; gruplar arası fark yaş ve transplant öncesi risk skoru için düzeltilmiş Cox regresyon modeliyle değerlendirildi. Nüks ve nakil ilişkili mortalite kümülatif insidans yöntemiyle rekabetçi risk çerçevesinde analiz edildi.

Bulgular: İki grup arasında yaş, cinsiyet, tanı dağılımı, Karnofsky performasn skoru ve HCT-CI skorları açısından anlamlı fark yoktu (p>0.05). Nötrofil engraftmanı otolog grupta anlamlı olarak daha kısa sürede gerçekleşti (ortanca 12 vs 16 gün, p=0.0001). Beş yıllık genel sağkalım otolog grupta % 59,9 allojenik grupta %44,9 idi (log-rank p=0.218); düzeltilmiş Cox modelinde de nakil tipi bağımsız prognostik faktör olarak anlamlı bulunmadı (HR=1.63, %95 GA 0.71–3.75, p=0.25). Risk analizinde, beş yıllık kümülatif nüks insidansı otolog grupta %49,1 allojenik grupta %25,9 NRM ise sırasıyla % 6,4 ve %35,5 saptandı.

Sonuç: Otolog ve allojenik nakil grupları arasında genel sağkalımda anlamlı fark saptanmamakla birlikte, bu benzerlik birbirini dengeleyen iki zıt risk mekanizmasını (otolog grupta yüksek nüks, allojenik grupta yüksek NRM) içermektedir. Çalışmamızın kısıtlılığı küçük örneklem büyüklüğü olup bulgular daha büyük, çok merkezli kohortlarda doğrulanmaya açıktır.

Anahtar Kelimeler: akut lösemi, otolog nakil, allojenik nakil

COMPARISON OF AUTOLOGOUS AND ALLOGENEIC TRANSPLANT IN GOOD/ STANDARD RISK ACUTE LEUKEMIA PATIENTS

ABSTRACT

Objective: This study aimed to compare clinical outcomes in terms of survival, engraftment, and relapse/transplant-related mortality (NRM) after autologous and allogeneic stem cell transplantation in patients with acute leukemia.

Materials and Methods: In this single-center, retrospective cohort, 62 patients with good/intermediate risk acute leukemia (23 autologous, 39 allogeneic transplant recipients) were evaluated. Transplant type, conditioning regimen (post-transplant cyclophosphamide-PTCy use, presence of subsequent allogeneic transplant history), graft vs. host disease (GvHD) prophylaxis, age, gender, engraftment times, pre-transplant response status and transplant risk score, number of chemotherapy cycles received before transplant, and cause of death data were used. Overall survival (OS) was assessed using the Kaplan-Meier method and log-rank test; differences between groups were evaluated using a Cox regression model adjusted for age and pre-transplant risk score. Relapse and transplant-related mortality were analyzed using the cumulative incidence method within a competitive risk framework.

Results: There were no significant differences between the two groups in terms of age, gender, diagnostic distribution, Karnofsky performance score, and HCT-CI scores (p>0.05). Neutrophil engraftment occurred significantly faster in the autologous group (median 12 vs 16 days, p=0.0001). Five-year overall survival was 59.9% in the autologous group and 44.9% in the allogeneic group (log-rank p=0.218); transplant type was not found to be a significant independent prognostic factor in the adjusted Cox model (HR=1.63, 95% CI 0.71–3.75, p=0.25). In risk analysis, the five-year cumulative relapse incidence was found to be 49.1% in the autologous group and 25.9% in the allogeneic group, while NRM was 6.4% and 35.5%, respectively.

Conclusion: Although no significant difference in overall survival was found between autologous and allogeneic transplant groups, this similarity involves two opposing risk mechanisms that balance each other out (high relapse in the autologous group, high NRM in the allogeneic group). The limitation of our study is the small sample size, and the findings are open to confirmation in larger, multicenter cohorts.

Keywords: acute leukemia, autologous transplant, allogeneic transplant

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
D85B1152

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Dahili Bilimler

ORCID: 0000-0003-4425-5649

HIV İLE YAŞAYAN BİREYLERDE HEPATİT B, HEPATİT C VE SİFİLİZ SEROPREVALANSI: TEK MERKEZLİ KESİTSEL BİR ÇALIŞMA

Dr. Öğr. Üyesi Enes DALMANOĞLU*[1]
[1] Balıkesir Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Enfeksiyon Hastalıkları ve Klinik Mikrobiyoloji Anabilim Dalı, Balıkesir, Türkiye
* Corresponding Author: Enes DALMANOĞLU
enesdalmanoglu@gmail.com

ÖZET

Amaç: İnsan immün yetmezlik virüsü (Human immunodeficiency virus, HIV) ile yaşayan bireylerde ortak bulaş yolları nedeniyle hepatit B virüsü (Hepatitis B virus, HBV), hepatit C virüsü (Hepatitis C virus, HCV) ve sifiliz koenfeksiyonları sık görülmekte ve antiretroviral tedavi (ART) çağında morbiditenin önemli belirleyicileri arasında yer almaktadır. Bu çalışmada, tek merkezli bir HIV kohortunda bu üç etkene ait serolojik belirteçlerin sıklığının belirlenmesi ve HBV serolojik profil dağılımının ortaya konması amaçlanmıştır. Gereç ve Yöntem: Balıkesir Üniversitesi Tıp Fakültesi Enfeksiyon Hastalıkları ve Klinik Mikrobiyoloji polikliniğinde izlenen 106 erişkin hastanın son poliklinik kontrolleri itibarıyla kesitsel serolojik verileri geriye dönük olarak değerlendirildi. HBsAg, anti-HBs, anti-HBc, anti-HCV, hızlı plazma reajini (RPR) ve Treponema pallidum hemaglütinasyon testi (TPHA) sonuçları kaydedildi; oranlar Wilson yöntemiyle %95 güven aralığı (GA) ile hesaplandı. Bulgular: Hastaların yaş ortalaması 44,5 ± 8,7 yıl olup 89'u (%84,0) erkekti; 92 hastada (%86,8) virolojik baskılanma sağlanmıştı. HBsAg pozitifliği 7 hastada (%6,6; GA 3,2–13,0), anti-HBc pozitifliği 18 hastada (%17,0; GA 11,0–25,3), anti-HBs pozitifliği 39 hastada (%36,8) saptandı. Anti-HCV hiçbir hastada reaktif değildi (%0; GA 0,0–3,5). TPHA pozitifliği 18 hastada (%17,0), RPR reaktifliği 11 hastada (%10,4) bulundu. HBV serolojik profil dağılımında 58 hasta (%54,7) her üç belirteç açısından negatifken yalnızca 30 hasta (%28,3) aşıya bağlı bağışıklığa sahipti. Sonuç: Kohortta HCV koenfeksiyonu saptanmazken sifiliz seropozitifliği yüksekti ve hastaların yarısından fazlası HBV'ye karşı korunmasızdı. HBV aşılama kapsayıcılığının artırılması ve düzenli sifiliz taraması HIV izleminin ayrılmaz bir parçası olmalıdır.

Anahtar Kelimeler: HIV, hepatit B, hepatit C, sifiliz, seroprevalans, koenfeksiyon

SEROPREVALENCE OF HEPATITIS B, HEPATITIS C AND SYPHILIS AMONG PEOPLE LIVING WITH HIV: A SINGLE-CENTRE CROSS-SECTIONAL STUDY

ABSTRACT

Objective: Coinfections with hepatitis B virus (HBV), hepatitis C virus (HCV) and syphilis are frequent among people living with human immunodeficiency virus (HIV) because of shared transmission routes and remain important determinants of morbidity in the antiretroviral therapy (ART) era. This study aimed to determine the frequency of serological markers of these three agents in a single-centre HIV cohort and to describe the distribution of HBV serological profiles. Materials and Methods: Cross-sectional serological data of 106 adult patients followed at the Department of Infectious Diseases and Clinical Microbiology outpatient clinic, Faculty of Medicine, Balikesir University, were evaluated retrospectively as of their most recent outpatient visit. Hepatitis B surface antigen (HBsAg), antibody to hepatitis B surface antigen (anti-HBs), antibody to hepatitis B core antigen (anti-HBc), antibody to HCV (anti-HCV), rapid plasma reagin (RPR) and Treponema pallidum haemagglutination assay (TPHA) results were recorded; proportions were calculated with 95% confidence intervals (CI) using the Wilson method. Results: Mean age was 44.5 ± 8.7 years and 89 patients (84.0%) were male; virological suppression was achieved in 92 patients (86.8%). HBsAg was positive in 7 patients (6.6%; CI 3.2–13.0), anti-HBc in 18 (17.0%; CI 11.0–25.3) and anti-HBs in 39 (36.8%). Anti-HCV was non-reactive in all patients (0%; CI 0.0–3.5). TPHA was positive in 18 patients (17.0%) and RPR was reactive in 11 (10.4%). Regarding HBV serological profiles, 58 patients (54.7%) were negative for all three markers, whereas only 30 (28.3%) had vaccine-induced immunity. Conclusion: No HCV coinfection was detected, whereas syphilis seropositivity was high and more than half of the cohort was susceptible to HBV. Expanding HBV vaccination coverage and providing periodic syphilis screening should be an integral part of routine HIV care.

Keywords: HIV, hepatitis B, hepatitis C, syphilis, seroprevalence, coinfection

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
D8D16E62

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID:

SALVAGE MASTEKTOMİ SONRASI GELİŞEN GENİŞ GÖĞÜS DUVARI NEKROZUNUN LATİSSİMUS DORSİ FLEBİ İLE REKONSTRÜKSİYONU: OLGU SUNUMU

Dr. Öğr. Üyesi Adem ASLAN*[1]
[1] Ağrı İbrahim Çeçen Üniversitesi
* Corresponding Author: Adem ASLAN
drademaslan@gmail.com

ÖZET

Giriş: Meme koruyucu cerrahi sonrası uygulanan radyoterapi, lokal kontrolü artırmakla birlikte uzun dönemde doku vaskülarizasyonu ve yara iyileşmesi üzerinde olumsuz etkiler oluşturabilir. Daha önce radyoterapi uygulanmış bir alanda nüks nedeniyle gerçekleştirilen salvage cerrahilerde cilt ve cilt altı doku nekrozu önemli bir cerrahi sorun haline gelebilir. Bu olguda, lokal nüks nedeniyle mastektomi uygulanan ve postoperatif geniş göğüs duvarı nekrozu gelişen bir hastanın seri debridmanlar ve latissimus dorsi flebi ile başarılı yönetimi sunulmuştur.

Olgu Sunumu Kırk yaşında kadın hastaya iki yıl önce meme kanseri nedeniyle meme koruyucu cerrahi uygulanmış ve cerrahi sonrası adjuvan radyoterapi verilmişti. Takiplerinde aynı memede lokal nüks saptanması üzerine hastaya modifiye radikal mastektomi uygulandı. İkinci cerrahiye ait histopatolojik incelemede invaziv duktal karsinom saptandı. Aksiller lenf nodlarının üçünde metastaz tespit edilirken cerrahi sınırlarda tümör izlenmedi.

Hasta postoperatif dönemde taburcu edildikten sonra mastektomi sahasında progresif cilt ve cilt altı doku nekrozu gelişti. Önceden radyoterapi uygulanmış olması yara iyileşmesini olumsuz etkileyen önemli bir faktör olarak değerlendirildi. Hasta düzenli yara bakımı ve pansumanlarla takip edildi; demarke olan nekrotik cilt, cilt altı ve gerekli alanlarda daha derin nekrotik dokular seri debridmanlarla eksize edildi. Takiplerde nekrotik yükün azaltılması ve sağlıklı, vaskülarize bir yara yatağı oluşturulması hedeflendi.

Geniş doku kaybı, lokal dokuların primer kapatmaya uygun olmaması ve önceki radyoterapi öyküsü nedeniyle hasta Plastik ve Rekonstrüktif Cerrahi Kliniği ile multidisipliner olarak değerlendirildi. Yara yatağının uygun hale gelmesinin ardından latissimus dorsi flebi ile göğüs duvarı rekonstrüksiyonu gerçekleştirildi. Postoperatif takiplerinde flep canlılığının korunduğu ve yara iyileşmesinin sağlandığı görüldü. Hasta güncel kontrolünde açık yara ve pansuman gereksinimi olmaksızın takip edilmektedir.

Tartışma: Radyoterapi uygulanmış dokularda gelişen fibrozis, mikrovasküler hasar ve perfüzyon azalması sonraki cerrahi girişimlerde yara iyileşmesini güçleştirebilir. Geniş cilt ve yumuşak doku nekrozlarında yalnızca konservatif yara bakımı yeterli olmayabilir. Nekrotik dokuların uygun zamanlamayla ve gerektiğinde tekrarlayan debridmanlarla uzaklaştırılması, sağlıklı yara yatağının oluşturulması ve rekonstrüksiyon zamanlamasının doğru belirlenmesi tedavinin temel basamaklarıdır. Özellikle radyoterapi görmüş ve lokal dokuların yetersiz olduğu geniş göğüs duvarı defektlerinde iyi vaskülarize doku sağlayan latissimus dorsi flebi güvenilir bir rekonstrüktif seçenek olabilir.

Sonuç: Daha önce radyoterapi uygulanmış hastalarda lokal nüks nedeniyle gerçekleştirilen salvage mastektomi sonrasında ciddi yara iyileşme sorunları gelişebileceği akılda tutulmalıdır. Seri debridmanlarla uygun yara yatağının hazırlanması ve ardından iyi vaskülarize bir fleple rekonstrüksiyon, geniş göğüs duvarı nekrozlarının yönetiminde başarılı sonuç sağlayabilir. Genel Cerrahi ile Plastik ve Rekonstrüktif Cerrahi arasındaki multidisipliner yaklaşım bu tür kompleks olguların yönetiminde önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Meme kanseri; salvage mastektomi; radyoterapi; cilt nekrozu; latissimus dorsi flebi; göğüs duvarı rekonstrüksiyonu.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
DA08CDE6

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0001-5487-5716

YÜKSEK DOZ KLONAZEPAM ALIMI SONRASI BİLİNÇ DÜZEYİ KORUNURKEN GELİŞEN REKÜRREN HİPOTANSİYON VE NOREPİNEFRİN GEREKSİNİMİ: BİR OLGU SUNUMU

Uzman Dr. Mücahit TAFLAN*[1]
[1] Vakfıkebir Devlet Hastanesi
* Corresponding Author: Mücahit TAFLAN
mucahittaflan@gmail.com

ÖZET

Benzodiazepin doz aşımlarında baskın klinik tablo genellikle santral sinir sistemi depresyonudur ve izole alımlarda ciddi kardiyovasküler toksisite nadir bildirilmiştir. Bu olgu sunumunda, anksiyete tanısıyla izlenen 19 yaşında bir kadın hastanın 24 mg (0,44 mg/kg) klonazepam alımı sonrasındaki klinik seyri sunulmuştur. Hasta, yoğun bakım izlemi boyunca bilinç açık, oryante ve koopere olarak izlenmiş ve Glasgow Koma Skalası (GKS) skoru tüm takip boyunca 15 olarak kalmış; mekanik ventilasyon gerektiren solunum depresyonu gelişmemiştir. Buna karşın, başlangıçta intravenöz sıvı tedavisine yanıt veren hipotansiyon, yoğun bakım izleminin 8. saatinde (ilaç alımından yaklaşık 13 saat sonra) tekrarlamış, kan basıncı 82/40 mmHg'ye gerilemiş ve norepinefrin infüzyonu gerekmiştir. Norepinefrin 0,01 µg/kg/dk hızında başlanarak hemodinamik yanıta göre maksimum 0,4 µg/kg/dk infüzyon hızına kadar titre edilmiş ve vazopressör desteği yaklaşık 16 saat sürmüştür. Seri kan gazı ve laktat ölçümlerinde metabolik asidoz veya hiperlaktatemi, seri elektrokardiyografik değerlendirmelerde ise ritim, iletim veya repolarizasyon bozukluğu saptanmamış, hasta toplam 36 saatlik yoğun bakım izleminin ardından stabil olarak taburcu edilmiştir. Bu olgu, yüksek doz klonazepam zehirlenmesinde bilinç düzeyinin korunmasının gecikmiş veya rekürren hemodinamik instabiliteyi dışlamadığını ve klinik izlemin nörolojik durumun yanı sıra hemodinamik seyir dikkate alınarak bireyselleştirilmesi gerektiğini düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Klonazepam, Zehirlenme, Hipotansiyon, Norepinefrin, Bilinç Düzeyi

RECURRENT HYPOTENSION REQUIRING NOREPINEPHRINE DESPITE PRESERVED CONSCIOUSNESS FOLLOWING HIGH-DOSE CLONAZEPAM INGESTION: A CASE REPORT

ABSTRACT

Central nervous system depression is the predominant clinical manifestation of benzodiazepine overdose, whereas severe cardiovascular toxicity has rarely been reported following isolated ingestion. In this case report, we describe the clinical course of a 19-year-old woman with a history of anxiety disorder who ingested 24 mg (0.44 mg/kg) of clonazepam. Throughout her intensive care unit (ICU) stay, the patient remained conscious, oriented, and cooperative, with a Glasgow Coma Scale (GCS) score of 15 at all assessments, and she did not develop respiratory depression requiring mechanical ventilation. In contrast, hypotension, which initially responded to intravenous fluid therapy, recurred during the eighth hour of ICU monitoring, approximately 13 hours after clonazepam ingestion, with blood pressure decreasing to 82/40 mmHg, necessitating norepinephrine infusion. Norepinephrine was initiated at 0.01 µg/kg/min and titrated according to the hemodynamic response to a maximum infusion rate of 0.4 µg/kg/min; vasopressor support was required for approximately 16 hours. Serial blood gas analyses and lactate measurements revealed neither metabolic acidosis nor hyperlactatemia, while serial electrocardiographic evaluations demonstrated no abnormalities in cardiac rhythm, conduction, or repolarization. The patient was discharged in stable condition after a total of 36 hours of ICU monitoring. This case suggests that preserved consciousness does not exclude delayed or recurrent hemodynamic instability in high-dose clonazepam poisoning and that clinical monitoring should be individualized by considering the hemodynamic course in addition to the neurological status.

Keywords: Clonazepam, Poisoning, Hypotension, Norepinephrine, Consciousness

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
DA9CFD86

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID:

PRETERM İKİZ GEBELİKTE UTEROTONİK TEDAVİYE DİRENÇLİ UTERİN ATONİNİN B-LYNCH KOMPRESYON SÜTÜRÜ VE BAKRİ BALON İLE BAŞARILI YÖNETİMİ: OLGU SUNUMU

Uzman Dr. Gonca Büşra KIZILIRMAK*[1]
[1] Uzunköprü Devlet Hastanesi
* Corresponding Author: Gonca Büşra KIZILIRMAK
goncacoker@gmail.com

ÖZET

Uterin atoni postpartum kanamanın başlıca nedenlerinden biridir. Çoğul gebelikte artmış uterin distansiyon atoni riskini artırabilir. Bu olguda, medikal tedaviye dirençli uterin atoninin B-Lynch kompresyon sütürü ve Bakri balon tamponadının birlikte kullanılmasıyla başarılı yönetimi sunuldu. Yirmi sekiz yaşında, G1P0, spontan dikoryonik diamniyotik ikiz gebeliği bulunan hasta 34+5 haftada ağrılı kontraksiyonlarla başvurdu. Servikal açıklığın 7 cm olması, birinci fetüsün baş ve ikinci fetüsün makat prezentasyonda bulunması üzerine acil sezaryen yapıldı. Genel anestezi altında 2300 g ve 2650 g ağırlığında, Apgar skorları 8/9 olan iki canlı yenidoğan doğurtuldu. Plasentaların ayrılmasını takiben oksitosine rağmen uterus atonik izlendi. Uterin masaj, metilergonovin, intravenöz karbetosin ve 1 g traneksamik asit uygulanmasına rağmen yaklaşık 10 dakika içinde yeterli uterin tonus sağlanamadı ve yaklaşık 300 mL ek kanama izlendi. B-Lynch kompresyon sütürü uygulandı ve alt uterin segmente yerleştirilen Bakri balon 240 mL ile şişirildi. Kanama kontrolü sağlandı. Hastaya 2 Ü eritrosit süspansiyonu ve 1 Ü taze donmuş plazma verildi. Bakri balondan gelenin minimal olması üzerine hacim 6. saatte 120 mL'ye düşürüldü ve 8. saatte balon çıkarıldı; yeniden kanama gözlenmedi. B-Lynch sütürü ile Bakri balonun birlikte kullanıldığı "uterine sandwich" yaklaşımı, medikal tedaviye dirençli uterin atonide uterus koruyucu bir seçenek olabilir ve özellikle fertilitesini tamamlamamış hastalarda daha radikal cerrahiden kaçınılmasına katkı sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: İkiz gebelik, uterin atoni, B-Lynch sütürü, Bakri balon, uterine sandwich.

SUCCESSFUL MANAGEMENT OF UTEROTONİC-REFRACTORY UTERİNE ATONY İN A PRETERM TWİN PREGNANCY USİNG B-LYNCH COMPRESSİON SUTURE AND BAKRİ BALLOON: A CASE REPORT

ABSTRACT

Uterine atony is a leading cause of postpartum hemorrhage, and uterine overdistension in multiple pregnancy may increase the risk. We present successful management of uterotonic-refractory uterine atony using a B-Lynch compression suture combined with Bakri balloon tamponade. A 28-year-old G1P0 woman with a spontaneous dichorionic diamniotic twin pregnancy presented at 34+5 weeks with painful contractions. Cervical dilatation was 7 cm; the first twin was cephalic and the second breech, and emergency cesarean delivery was performed. Two live neonates weighing 2300 g and 2650 g with Apgar scores of 8/9 were delivered under general anesthesia. Following placental delivery, uterine atony persisted despite oxytocin, uterine massage, methylergonovine, intravenous carbetocin, and 1 g tranexamic acid, with approximately 300 mL of additional blood loss over about 10 minutes. A B-Lynch compression suture was placed, followed by a Bakri balloon inflated with 240 mL in the lower uterine segment, achieving hemorrhage control. The patient received two units of packed red blood cells and one unit of fresh frozen plasma. Because Bakri drainage remained minimal, balloon volume was reduced to 120 mL at 6 hours and the balloon was removed at 8 hours without recurrent bleeding. The combined B-Lynch and Bakri balloon "uterine sandwich" approach may provide a uterus-preserving option for medically refractory uterine atony and may help avoid more radical surgery in women wishing to preserve fertility.

Anahtar Kelimeler: İkiz gebelik, uterin atoni, B-Lynch sütürü, Bakri balon, uterine sandwich.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
DACD1ED3

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID:

YAPAY ZEKANIN PERİODONTAL TEDAVİ BİLGİSİ: EFP KILAVUZU TEMELLİ BİR ÇALIŞMA

Doç. Dr. Zeynep Pınar KELEŞ YÜCEL*[1], Prof. Dr. Umut BALLI[2]
[1] Giresun Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Periodontoloji Anabilim Dalı, Giresun, Türkiye
[2] Mersin Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Periodontoloji Anabilim Dalı, Mersin, Türkiye
* Corresponding Author: Zeynep Pınar KELEŞ YÜCEL
zpyucel@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Bu çalışmanın amacı, farklı büyük dil modellerinin Evre I–III periodontitisin tedavisine ilişkin bilgi düzeylerini Avrupa Periodontoloji Federasyonu (EFP) S3 düzeyinde klinik uygulama kılavuzu temel alınarak değerlendirmek ve modellerin performansını farklı soru formatları üzerinden karşılaştırmaktır.

Yöntem: Çalışmada, EFP S3 düzeyinde klinik uygulama kılavuzu temel alınarak 10 açık uçlu ve 10 doğru/yanlış olmak üzere toplam 20 soru oluşturuldu. Gemini 3.8 Flash, GPT-6 Astra, Claude Fable 5.1 ve DeepSeek V4.1 Flash modelleri aynı soruları, aynı soru formatlarıyla, üç farklı zaman diliminde yanıtladı. Her model için ayrı bir hesap kullanılarak sorular aynı sırayla sorulmuş ve her yanıtın ardından sohbet geçmişi temizlenmiştir. Açık uçlu yanıtlar "yanlış, kısmen doğru ve doğru"; doğru/yanlış yanıtları ise "yanlış ve doğru" olarak sınıflandırıldı. Açık uçlu soruların yanıtları 0-2, doğru/yanlış yanıtlar 0-1 puanla değerlendirildi. İstatistiksel anlamlılık düzeyi $p<0,05$ olarak kabul edildi.

Bulgular: Açık uçlu sorulardaki ortalama puanlar Gemini 3.8 Flash, GPT-6 Astra, Claude Fable 5.1 ve DeepSeek V4.1 Flash için sırasıyla 0,90, 1,20, 1,20 ve 1,10 olarak bulundu; modeller arasındaki fark anlamlı değildi ($p=0,61$). Tam doğru yanıt oranı en yüksek Claude Fable 5.1'de (%50,0) gözlendi. Doğru/yanlış sorularındaki doğruluk oranları ise sırasıyla %93,3, %86,7, %70,0 ve %60,0 bulundu ve modeller arasındaki fark istatistiksel anlamlıydı ($p=0,01$); ancak düzeltmeli ikili karşılaştırmalarda anlamlı farklılık saptanmadı. Açık uçlu sorularda bütün modeller üç zaman diliminde tam uyum gösterirken, doğru/yanlış sorularında uyum oranları %80-100 arasında değişti.

Sonuç: Bu bulgular model çıktılarının kılavuz önerileri ve uzman değerlendirmesiyle doğrulanmasının önemini desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Büyük dil modelleri; yapay zeka; periodontitis; periodontal tedavi; klinik uygulama kılavuzu

ARTIFICIAL INTELLIGENCE KNOWLEDGE OF PERIODONTAL TREATMENT: AN EFP GUIDELINE-BASED STUDY

ABSTRACT

Objective: This study aimed to assess the knowledge of different large language models regarding the treatment of Stage I–III periodontitis, based on the European Federation of Periodontology (EFP) S3-level clinical practice guideline, and to compare model performance across different question formats.

Methods: A total of 20 questions—10 open-ended and 10 true/false—were developed based on the EFP S3-level clinical practice guideline. Gemini 3.8 Flash, GPT-6 Astra, Claude Fable 5.1, and DeepSeek V4.1 Flash answered the same questions in three separate time blocks. A separate account was used for each model; questions were asked in the same order, and chat history was cleared after each response. Open-ended responses were classified as "incorrect, partially correct, or correct", while true/false responses were classified as "incorrect or correct". Open-ended responses were scored from 0 to 2, and true/false responses from 0 to 1. Statistical significance was set at $p<0.05$.

Results: Mean scores for open-ended questions were 0.90, 1.20, 1.20, and 1.10 for Gemini 3.8 Flash, GPT-6 Astra, Claude Fable 5.1, and DeepSeek V4.1 Flash, respectively; the difference between models was not statistically significant ($p=0.61$). The highest proportion of fully correct responses was observed for Claude Fable 5.1 (50.0%). Accuracy rates for true/false questions were 93.3%, 86.7%, 70.0%, and 60.0%, respectively. The difference between models was statistically significant ($p=0.01$); however, no significant differences were found in the adjusted pairwise comparisons. All models showed complete agreement across the three time blocks for open-ended questions, while agreement rates for true/false questions ranged from 80% to 100%.

Conclusion: These findings support the importance of verifying model outputs against guideline recommendations and expert assessment.

Keywords: Large language models; artificial intelligence; periodontitis; periodontal treatment; clinical practice guideline

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
DB8F2C02

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0009000257756581 | 0000000322121885

BAŞ AĞRISI VE KREATİNİN YÜKSEKLİĞİ İLE BAŞVURAN GENÇ ERİŞKİNDE TANISAL TUZAK: IGA NEFROPATİSİ OLGUSU

Uzman Dr. Yavuz Kutay GÖKÇE*[1], Uzman Dr. Mehmet Kubilay GÖKÇE[2]
[1] Yenimahalle Eğitim ve Araştırma Hastanesi
[2] Türkoğlu Devlet Hastanesi
* Corresponding Author: Yavuz Kutay GÖKÇE
ykgokce06@gmail.com

ÖZET

IgA nefropatisi, mikroskopik hematüriden ilerleyici böbrek fonksiyon kaybına kadar değişken klinik bulgularla seyredebilir. Bu olguda, yakın dönem nonsteroid antiinflamatuvar ilaç (NSAİİ) kullanımı nedeniyle başlangıçta ilaç ilişkili böbrek hasarı düşünülen bir hastada IgA nefropatisine uzanan tanısal sürecin sunulması amaçlandı. Bilinen kronik hastalığı olmayan 40 yaşında erkek hasta, yaklaşık iki haftadır devam eden baş ağrısı nedeniyle değerlendirildi. Bu dönemde sık NSAİİ kullandığı öğrenilen hastanın serum kreatinin düzeyi 1,97 mg/dL, eGFR'si 40 mL/dk/1,73 m² idi. Önceki kreatinin değerlerinin 2021'de 1,09 mg/dL ve 2023'te 1,18 mg/dL olduğu görüldü. Poliklinik kan basıncı yaklaşık 120/80 mmHg iken, ambulatuvar kan basıncı izlemi özellikle akşam saatlerinde belirgin hipertansif değerler gösterdi. İdrar incelemesinde protein 3+, kan 2+ ve 23 eritrosit/HPF saptandı; 24 saatlik idrarda protein atılımı 2,51 g/gün ve albümin atılımı 2,08 g/gün idi. Renal ultrasonografi ve renal arter Doppler incelemesinde anlamlı patoloji saptanmadı. ANA, ANCA ve anti-GBM negatifti; serum IgA düzeyi 482 mg/dL idi. Renal biyopside diffüz-global mezanjial IgA (+++) ve C3 (+++) birikimi saptanarak IgA nefropatisi tanısı konuldu. Oxford sınıflaması M0-E0-S0-T1-C0 olarak raporlandı. Tedavi sonrasında kan basıncı kontrol altına alınırken hematüri geriledi ve proteinüri 1,95 g/güne düştü. Bu olgu, kreatinin yüksekliğinin yakın dönem NSAİİ kullanımına doğrudan atfedilmesinin tanısal ankraj oluşturabileceğini; eşlik eden proteinüri ve hematürinin glomerüler hastalık açısından dikkatle değerlendirilmesi gerektiğini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: IgA nefropatisi, proteinüri, hematüri, NSAİİ, hipertansiyon

DIAGNOSTIC PITFALL IN A YOUNG ADULT PRESENTING WITH HEADACHE AND ELEVATED CREATININE: A CASE OF IGA NEPHROPATHY

ABSTRACT

IgA nephropathy may present with a broad clinical spectrum ranging from microscopic hematuria to progressive loss of kidney function. We present the diagnostic course of a patient whose elevated creatinine was initially attributed to recent nonsteroidal anti-inflammatory drug (NSAID) exposure but was subsequently diagnosed with IgA nephropathy. A 40-year-old man with no known chronic disease was evaluated for a two-week history of headache and frequent NSAID use. Serum creatinine was 1.97 mg/dL with an estimated glomerular filtration rate of 40 mL/min/1.73 m², compared with previous creatinine levels of 1.09 mg/dL in 2021 and 1.18 mg/dL in 2023. Although office blood pressure was approximately 120/80 mmHg, ambulatory blood pressure monitoring demonstrated marked hypertensive values, particularly during the evening. Urinalysis revealed 3+ protein, 2+ blood, and 23 erythrocytes/HPF; 24-hour urinary protein and albumin excretion were 2.51 g/day and 2.08 g/day, respectively. Renal ultrasonography and renal artery Doppler examination revealed no significant abnormalities. ANA, ANCA, and anti-GBM antibodies were negative, while serum IgA was elevated at 482 mg/dL. Renal biopsy demonstrated diffuse global mesangial IgA (+++) and C3 (+++) deposits, establishing the diagnosis of IgA nephropathy. The Oxford classification was M0-E0-S0-T1-C0. Following treatment, blood pressure was controlled, hematuria resolved, and proteinuria decreased to 1.95 g/day. This case emphasizes that attributing renal dysfunction solely to recent NSAID exposure may create diagnostic anchoring and highlights the importance of evaluating concomitant proteinuria and hematuria for underlying glomerular disease.

Keywords: IgA nephropathy, proteinuria, hematuria, NSAIDs, hypertension

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
DBEB9177

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0002-4845-1578

ACİL OBSTRÜKTİF REKTOSİGMOİD KANSER CERRAHİSİNDE LİNEER STAPLER KİLİTLENMESİ: GÜVENLİ BİR KURTARMA STRATEJİSİ

Dr. Öğr. Üyesi Harun BAYRAM*[1]
[1] Ağrı İbrahim Çeçen Üniversitesi
* Corresponding Author: Harun BAYRAM
hrnbay@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Cerrahi staplerler kolorektal cerrahide yaygın olarak kullanılmakla birlikte, cihazın ateşleme yapmaması ve doku üzerinde kilitli kalarak tekrar açılamaması nadir fakat ciddi bir intraoperatif sorun oluşturabilir. Bu olgu sunumunda, obstrüktif rektosigmoid adenokarsinom cerrahisi sırasında gelişen lineer stapler kilitlenmesi ve uygulanan kurtarma stratejisinin paylaşılması amaçlandı.

Olgu Sunumu: Yetmiş sekiz yaşında kadın hasta üç gündür devam eden karın ağrısı, bulantı, kusma ve rektal kanama yakınmalarıyla başvurdu. Bilgisayarlı tomografide rektosigmoid bölgede duvar kalınlaşması ve proksimal barsak anslarında belirgin dilatasyon saptandı. Mekanik intestinal obstrüksiyon nedeniyle acil operasyona alınan hastada lümeni tamamen obstrükte eden üst rektum/rektosigmoid tümörü izlendi. Onkolojik diseksiyon sonrası tümörün distalindeki rektuma artiküle endoskopik lineer stapler yerleştirildi. Cihaz kapatıldıktan sonra ateşleme yapmadı, kilitli kaldı ve tekrar açılamadı. Zorlayıcı çıkarma girişiminden kaçınılarak pelvik diseksiyon daha distale ilerletildi. Kilitli staplerin inferiorunda ikinci bir lineer stapler ile transeksiyon gerçekleştirildi ve arızalı cihaz rezeksiyon materyaliyle birlikte en bloc çıkarıldı. Operasyon Hartmann prosedürü ile tamamlandı. Hasta postoperatif sekizinci günde komplikasyonsuz taburcu edildi. Histopatolojik incelemede orta derecede diferansiye adenokarsinom, pT3N1b saptandı; proksimal, distal ve radyal cerrahi sınırlar negatif, mezorektal eksizyon komplet idi.

Sonuç: Rektal transeksiyon sırasında lineer staplerin ateşleme yapmadan kilitlenmesi nadir ancak potansiyel olarak tehlikeli bir olaydır. Anatomik koşullar uygun olduğunda distal diseksiyonun ilerletilmesi ve kilitli staplerin altında yeni bir transeksiyon hattı oluşturulması güvenli bir kurtarma seçeneği olabilir.

Anahtar Kelimeler: Lineer stapler, stapler kilitlenmesi, cihaz arızası, rektosigmoid kanser, kurtarma stratejisi

LINEAR STAPLER ENTRAPMENT DURING EMERGENCY SURGERY FOR OBSTRUCTING RECTOSIGMOID CANCER: A SAFE BAILOUT STRATEGY

ABSTRACT

Objective: Surgical staplers are widely used in colorectal surgery; however, failure to fire followed by inability to reopen the jaws may create a rare but serious intraoperative problem. This case report aims to present linear stapler entrapment during emergency surgery for obstructing rectosigmoid adenocarcinoma and the bailout strategy used.

Case Presentation: A 78-year-old woman presented with a three-day history of abdominal pain, nausea, vomiting, and rectal bleeding. Computed tomography demonstrated rectosigmoid wall thickening with marked proximal bowel dilatation. Emergency surgery for mechanical intestinal obstruction revealed an upper rectal/rectosigmoid tumor completely obstructing the lumen. After oncological dissection, an articulating endoscopic linear stapler was positioned across the rectum distal to the tumor. Following jaw closure, the device failed to fire, remained locked on the rectum, and could not be reopened. Forceful extraction was avoided, and pelvic dissection was continued distally. A second linear stapler was placed below the entrapped device and fired successfully, allowing distal transection. The specimen was removed en bloc together with the malfunctioning stapler, and the operation was completed with Hartmann's procedure. The patient was discharged without complications on postoperative day eight. Histopathology revealed moderately differentiated adenocarcinoma, pT3N1b, with negative proximal, distal, and radial resection margins and complete mesorectal excision.

Conclusion: Failure of a linear stapler to fire and release during rectal transection is uncommon but potentially hazardous. When anatomically feasible, further distal dissection and creation of a new transection line below the entrapped device may provide a safe bailout strategy.

Keywords: Linear stapler, stapler entrapment, device malfunction, rectosigmoid cancer, bailout strategy

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
DFA027DD

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık ve Spor Bilimleri

ORCID:

ABD'Lİ YETİŞKİNLERDE ÖZBİLDİRİMLİ İŞİTME DÜZEYİ VE FISILTIYI DUYUP ANLAMA DURUMU: NHIS 2023 TANIMLAYICI BULGULARI

Dr. Öğr. Üyesi Berna Deniz KUNTMAN*[1]
[1] Sağlık Bilimleri Üniversitesi
* Corresponding Author: Berna Deniz KUNTMAN
denizkuntman@gmail.com

ÖZET

Amaç: Bu çalışmanın amacı, ABD'li yetişkinlerde genel işitme düzeyi ile sessiz ortamda fısıltıyı duyup anlama durumuna ilişkin özbildirimlerin dağılımını tanımlamaktır.

Yöntem: Bu tanımlayıcı ikincil veri incelemesinde, 2023 National Health Interview Survey (NHIS) Sample Adult kod kitabında yayımlanan ağırlıklandırılmamış frekanslar esas alınmıştır. Genel işitme düzeyi, işitme cihazı kullanılmaksızın değerlendirilen AHEARST1_A maddesiyle; fısıltıyı duyup anlama durumu ise sessiz bir odanın karşısından, konuşmacının yüzünü görmeden fısıltıyı duyup anlayabilmeyi sorgulayan HRWHISP_A maddesiyle ele alınmıştır. Her iki değişken özbildirime dayalı olup klinik fısıltı testi uygulanmamıştır. Yüzdeler, her maddeye verilen geçerli yanıt sayısı üzerinden ayrı ayrı hesaplanmıştır.

Bulgular: Genel işitme sorusuna geçerli yanıt veren 28.463 yetişkinin 23.010'u (%80,8) işitmesini iyi veya mükemmel olarak değerlendirdi; 5.364'ü (%18,8) değişen derecelerde işitme güçlüğü, 89'u (%0,3) ise sağır olduğunu bildirdi. Fısıltı sorusuna geçerli yanıt veren 27.872 yetişkinin 21.451'i (%77,0) fısıltıyı duyup anlayabildiğini, 6.421'i (%23,0) ise duyup anlayamadığını belirtmiştir.

Sonuç: Fısıltıyı duyup anlayamama, ilgili maddeye yanıt veren yetişkinlerin yaklaşık dörtte birinde bildirilmiştir. Ancak farklı geçerli yanıt gruplarına ait bu dağılımlar, bireysel düzeyde uyumu veya uyumsuzluğu göstermez. Bulgular, ulusal prevalans ya da objektif işitme kaybı göstergesi olarak yorumlanmamalı; iki özbildirim arasındaki ilişki, örnekleme tasarımını dikkate alan bireysel veri analizleriyle değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: İşitme, özbildirim, fısıltı, odyoloji, NHIS

SELF-REPORTED HEARING STATUS AND ABILITY TO HEAR AND UNDERSTAND WHISPERS AMONG U.S. ADULTS: DESCRIPTIVE FINDINGS FROM NHIS 2023

ABSTRACT

Objective: This study aimed to describe the distributions of self-reported general hearing status and the ability to hear and understand whispers in a quiet environment among U.S. adults.

Methods: This descriptive analysis of published summary data used unweighted frequencies from the 2023 National Health Interview Survey (NHIS) Sample Adult codebook. AHEARST1_A assessed general hearing without hearing aids, whereas HRWHISP_A addressed the ability to hear and understand a whisper across a quiet room without seeing the speaker's face. Both measures were self-reported; no clinical whispered-voice test was administered. Percentages were calculated separately using valid responses to each item as denominators.

Results: Among 28,463 adults with valid general-hearing responses, 23,010 (80.8%) reported good or excellent hearing, 5,364 (18.8%) reported varying degrees of hearing difficulty, and 89 (0.3%) reported being deaf. Among 27,872 adults with valid whisper-item responses, 21,451 (77.0%) reported being able to hear and understand whispers, whereas 6,421 (23.0%) reported being unable to do so.

Conclusion: Approximately one-quarter of respondents to the whisper item reported being unable to hear and understand whispers. However, these distributions, based on different valid-response groups, cannot establish individual-level agreement or discordance. The findings should not be interpreted as national prevalence estimates or indicators of objectively measured hearing loss. Associations between the two self-reports require individual-level analyses accounting for the survey design.

Keywords: Hearing, self-report, whisper, audiology, NHIS

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
E1B90BB2

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID:

MALİGNİTE ŞÜPHESİYLE DEĞERLENDİRİLEN ALT DUDAK PARESTEZİSİ: BİR RADİKÜLER KİST OLGUSU

Dr. Öğr. Üyesi Hami HAKİKİ*[1]
[1] Nuh Naci Yazgan Üniversitesi
* Corresponding Author: Hami HAKİKİ
hamihakiki@gmail.com

ÖZET

Giriş: Radiküler kist, çenelerde en sık görülen odontojenik kist olup genellikle asemptomatik seyretmektedir. Alt dudak ve çene bölgesindeki duyu değişiklikleri ise malignite, metastatik hastalık veya agresif odontojenik lezyonlarla ilişkilendirilebildiğinden dikkatle değerlendirilmesi gereken bir klinik bulgudur. Radiküler kistlere bağlı inferior alveolar sinir parestezisi literatürde nadiren bildirilmiştir. Bu sunumun amacı, alt dudak parestezisi ile başvuran ve başlangıçta malignite olasılığını da düşündüren enfekte bir radiküler kist olgusunun tanı ve tedavi sürecini sunmaktır.

Olgu: Altmış yedi yaşında erkek hasta, sağ alt dudakta yaklaşık üç aydır devam eden his değişikliği şikâyetiyle kliniğimize başvurdu. Klinik muayenede sağ mandibular posterior bölgede köprü dayanağı olan 45 ve 48 numaralı dişlerde horizontal ve vertikal mobilite saptandı; ilgili bölgede mukozal ülserasyon veya sert, fikse ve ağrısız lenfadenopati izlenmedi. Panoramik radyografi ve konik ışınlı bilgisayarlı tomografi (KIBT) incelemesinde, 45 numaralı dişin apeksini çevreleyen 13,75 × 13,21 × 12,30 mm boyutlarında radyolüsent bir lezyon izlendi. Lezyonun mandibular kanal ve mental foramen komşuluğundaki kortikal kemiği tamamen rezorbe ettiği görüldü. Parestezi varlığı nedeniyle ayırıcı tanıda inflamatuvar odontojenik lezyonların yanı sıra metastatik karsinom ve primer intraosseöz skuamöz hücreli karsinom da değerlendirildi. İleri derecede mobil dişlerin aspirasyon riski taşıması nedeniyle ilgili dişlerin çekimi ve eş zamanlı biyopsi planlandı. İntraoperatif olarak lezyonun iyi sınırlı olması, çevre kemikten kolaylıkla ayrılması ve cerrahi olarak tamamen çıkarılabilir nitelikte bulunması üzerine eksizyonel biyopsiye geçilerek lezyon bütünüyle enükle edildi. Histopatolojik inceleme enfekte radiküler kist ile uyumlu bulunmuş ve neoplazi lehine bulgu saptanmamıştır. Postoperatif dönemde sağ alt dudaktaki parestezi kademeli olarak gerilemiş; yaklaşık bir yıllık takip sonunda tamamen kaybolmuş ve radyolojik olarak çevre kemikte belirgin iyileşme izlenmiştir.

Tartışma: Alt dudak parestezisi, malignite açısından dikkatle değerlendirilmesi gereken bir bulgu olmakla birlikte nadiren enfekte radiküler kist gibi benign odontojenik lezyonlarla da ilişkili olabilir. Mandibular kanal ve mental foramen üzerindeki kortikal kemiğin tamamen rezorbe olduğu bu olguda, kistin oluşturduğu bası ve enfeksiyona bağlı inflamasyonun yanı sıra, vertikal mobilite gösteren dişin oklüzal yükler altında apikal yöndeki hareketlerinin inferior alveolar sinir üzerinde tekrarlayan mekanik irritasyona katkıda bulunmuş olabileceği düşünülmüştür. Klinik ve radyolojik bulguların intraoperatif benign özelliklerle uyumlu olduğu, sınırlı ve tamamen çıkarılabilir lezyonlarda eksizyonel biyopsi hem tanısal hem de tedavi edici bir yaklaşım oluşturabilir. Uygun cerrahi tedavi sonrasında, sinirde kalıcı yapısal hasar gelişmemişse nörosensoriyel iyileşme mümkün olabilir.

Anahtar Kelimeler: Radiküler kist; alt dudak parestezisi; inferior alveolar sinir; mental foramen; malignite ayırıcı tanısı; eksizyonel biyopsi.

LOWER LIP PARESTHESIA EVALUATED FOR SUSPECTED MALIGNANCY: A CASE OF RADICULAR CYST

ABSTRACT

Introduction: Radicular cyst is the most common odontogenic cyst of the jaws and is generally asymptomatic. Sensory disturbances involving the lower lip and chin, however, warrant careful evaluation because they may be associated with malignancy, metastatic disease, or aggressive odontogenic lesions. Inferior alveolar nerve paresthesia associated with radicular cysts has only rarely been reported in the literature. The aim of this report is to present the diagnostic and therapeutic course of an infected radicular cyst presenting with lower lip paresthesia and initially raising concern for malignancy.

Case: A 67-year-old male patient presented to our clinic with an approximately 3-month history of altered sensation in the right lower lip. Clinical examination revealed horizontal and vertical mobility of teeth 45 and 48, which served as abutments for a fixed dental prosthesis in the right posterior mandible. No mucosal ulceration or hard, fixed, painless lymphadenopathy was observed. Panoramic radiography and cone-beam computed tomography (CBCT) demonstrated a radiolucent lesion measuring 13.75 × 13.21 × 12.30 mm surrounding the apex of tooth 45. The lesion had caused complete resorption of the cortical bone overlying the mandibular canal and mental foramen. Because of the presence of paresthesia, the differential diagnosis included inflammatory odontogenic lesions as well as metastatic carcinoma and primary intraosseous squamous cell carcinoma. Owing to the aspiration risk posed by the severely mobile teeth, extraction of the involved teeth and simultaneous biopsy were planned. Intraoperatively, the lesion appeared well circumscribed, separated easily from the surrounding bone, and was considered amenable to complete removal; therefore, an excisional biopsy was performed and the lesion was completely enucleated. Histopathological examination was consistent with an infected radicular cyst, with no evidence of neoplasia. During the postoperative period,

the paresthesia of the right lower lip gradually resolved. At approximately 1 year of follow-up, complete recovery of sensation was observed, together with marked osseous healing of the surrounding bone.

Discussion: Lower lip paresthesia is a clinical finding that should be carefully evaluated for possible malignancy; however, it may rarely be associated with benign odontogenic lesions such as an infected radicular cyst. In the present case, in which the cortical bone overlying the mandibular canal and mental foramen had been completely resorbed, compression by the cyst and inflammation associated with infection were considered potential contributors to the neurosensory disturbance. In addition, apical displacement of the vertically mobile tooth under occlusal loading may have contributed to repeated mechanical irritation of the inferior alveolar nerve. In small, well-defined, and completely removable lesions in which clinical, radiological, and intraoperative findings support a benign process, excisional biopsy may serve both diagnostic and therapeutic purposes. Neurosensory recovery may occur following appropriate surgical treatment, particularly in the absence of permanent structural nerve injury.

Keywords: Radicular cyst; lower lip paresthesia; inferior alveolar nerve; mental foramen; differential diagnosis of malignancy; excisional biopsy.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
E247D51D

TÜR / TYPE
Poster

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0009-0003-2012-9872 | 0009-0009-3976-890X

ÇOCUK İSTİSMARI VE İHMALİNDE ORAL, FASİYAL VE DENTAL BULGULAR

Dr. Öğr. Üyesi İlker KAYABEYOĞLU*[1], Ma.St İrem Ece AKALIN[2]
[1] Kafkas Üniversitesi Tıp Fakültesi Adli Tıp Ana Bilim Dalı
[2] Acıbadem Üniversitesi
* Corresponding Author: İlker KAYABEYOĞLU
universalkevser@gmail.com

ÖZET

Çocuk istismarı ve ihmali oral, fasiyal ve dental bölgede rahatlıkla tanı konulabilecek alanlardır. Acil servis hekimleri, pediatristler ve diş hekimlerinin bu alanda detay bilgi sahibi olmaları pek çok vakayı erken tesbit edip önlem alma şansını doğuracaktır. Zira çocuk istismarı ve ihmali sıklıkla kurbanın sürekli maruz kalmaya devam ettiği olgulardır.

Ağız içindeki laserasyonlar, cinsel yolla bulaşan hastalıkların ağız içi yaraları ve belirtileri, nedensiz ekimoz ve kırıklar, ileri derecede ihmal edilen ağız ve diş hijyeni hekimlerimize istismar ve ihmal olgularını düşündürmelidir.

Bu bildiri, acil servis hekimlerinin, pediatristlerin ve diş hekimlerinin çocuk istismarı ve ihmal olgularındaki oral, fasiyal ve dental bulgularını tanıma, farkındalığı artırma ve gerekli bildirimleri yaparak kurbanların erken aşamada kurtarılmasını amaçlamaktadır.

Fiziksel istismara uğramış çocukların yüzlerinde; ekimoz, sıyrık, yanık ve ısırık izleri, ağız içi dişler ve yumuşak dokuda dil, yanak mukozası, sert ve yumuşak damak, alveoller ve frenulum, diş ve çene kırıkları, yanık izleri, ısırık izleri ve diğer belirtiler göz çevresi, yanaklar, çene ve kulaklar da kaydedilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Çocuk istismarı, ihmal, acil servis, pediatrist, diş hekimi

ORAL, FACIAL, AND DENTAL FINDINGS IN CHILD ABUSE AND NEGLECT

ABSTRACT

The oral, facial, and dental regions are areas where child abuse and neglect can readily be diagnosed. Detailed knowledge in this area among emergency physicians, pediatricians, and dentists will provide an opportunity to identify many cases early and take preventive measures. This is because child abuse and neglect are often situations in which the victim continues to be exposed to maltreatment.

Intraoral lacerations, oral lesions and signs of sexually transmitted diseases, unexplained ecchymoses and fractures, and severely neglected oral and dental hygiene should lead our physicians to consider cases of abuse and neglect.

This presentation aims to enable emergency physicians, pediatricians, and dentists to recognize oral, facial, and dental findings in cases of child abuse and neglect, raise awareness, and rescue victims at an early stage by making the necessary reports.

In children who have been physically abused, ecchymoses, abrasions, burns, and bite marks on the face; findings involving the teeth and intraoral soft tissues, including the tongue, buccal mucosa, hard and soft palate, alveoli, and frenulum; tooth and jaw fractures, burn marks, bite marks, and other signs around the eyes and on the cheeks, chin, and ears should also be recorded.

Keywords: Child abuse, neglect, emergency department, pediatrician, dentist

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
E307C4AA

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0001-8945-5148

ERİŞKİN BİR HASTADA ARDS İLE SEYREDEN BOĞMACA: OLGU SUNUMU

Uzman Dr. Ahmet ERGÜN*[1]
[1] Kocaeli Şehir Hastanesi
* Corresponding Author: Ahmet ERGÜN
aergunndrum@gmail.com

ÖZET

Giriş: /Amaç: Boğmaca, Bordatella pertussis'in neden olduğu, oldukça bulaşıcı bir solunum yolu hastalığıdır. Aşılama oranları %95 üzerinde olmasına rağmen boğmaca yeniden ortaya çıkmış ve önemli bir halk sağlığı sorunu haline gelmiştir. Bu olguda ağır seyreden bir boğmaca vakası sunulmuştur.

Olgu: 40 yaşında, bilinen ek hastalığı olmayan kadın hasta; halsizlik, kırgınlık ve boğaz ağrısı şikayetlerini takiben şiddetli öksürük, nefes darlığı ve göğüs ağrısı nedeni ile acil servise başvurmuş. Bilateral akciğer alt loblarda pnömonik infiltrasyonlar saptanarak enfeksiyon hastalıkları servisine yatırılan hasta izlemin üçüncü gününde genel durumunun kötüleşmesi ve solunum sıkıntısının artması üzerine entübe edilerek akut respiratuar distres sendromu (ARDS) ön tanısıyla yoğun bakım ünitesine kabul edildi. Yoğun bakımda hasta sedatize edilerek kontrollü modda mekanik ventilasyon desteğine alındı (FiO_2: %80, tidal volüm: 500 mL, solunum sayısı: 18/dk, PEEP: 7 cmH_2O). Arteriyel kan gazı analizinde pH: 7.44, $PaCO_2$: 38 mmHg, PaO_2: 88 mmHg, laktat: 1.05 mmol/L, baz fazlalığı (BE): 1.5 mmol/L ve HCO_3^-: 25 mmol/L olarak ölçüldü. Laboratuvar incelemelerinde lökositoz, nötrofili, lenfopeni, trombositopeni ve yüksek C-reaktif protein düzeyi saptanması üzerine ampirik antibiyotik tedavisi başlandı. Solunum panelinde Bordetella pertussis pozitifliği saptanması üzerine, semptomların 14. gününde tedaviye azitromisin eklendi. Azitromisin 5 gün sonra kesilerek sekonder enfeksiyon gelişmesi üzerine anitibiyotik tedavisi genişletildi. Entübasyonun dokuzuncu gününde sedasyon kesilerek ekstübasyon denendi ancak hastanın takipneik ve dispneik seyretmesi nedeniyle reentübe edildi. Yoğun bakım yatışının 12. gününde sağ akciğerde kaviter lezyon ve masif plevral efüzyon gelişmesi üzerine hastaya tüp torakostomi uygulandı. Uzamış entübasyon nedeniyle trakeostomi açılan hasta klinik düzelme sonrası 37. gününde ekstübe edildi ve 40. gününde palyatif bakım servisine devredildi.

Tartışma: /Sonuç: Bu vaka gecikmiş tanı ve tedavi durumunda boğmacanın ARDS ve ciddi komplikasyonlara yol açabileceğini göstermektedir. Uzamış öksürük ve pnömoni nedeniyle başvuran hastalarda boğmaca ayırıcı tanıda düşünülmeli ve erken tedavi ile kötü prognoz önlenmelidir.

Anahtar Kelimeler: boğmaca, ARDS, Bordatella pertussis, solunum yetmezliği

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
E471E147

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0009-0002-4077-664X

DİRENÇLİ PRİMER AÇIK AÇILI GLOKOMDA GONYOSKOPİ DESTEKLİ TRANSLUMİNAL TRABEKÜLOTOMİ'NİN ÜÇ YILLIK SONUÇLARI VE CERRAHİ BAŞARIYI ETKİLEYEN FAKTÖRLER

Uzman Dr. Fatih KAPLAN*[1]
[1] Bolu İzzet Baysal Devlet Hastanesi
* Corresponding Author: Fatih KAPLAN
fatih.kaaplan96@gmail.com

ÖZET

Amaç: Gonyoskopi destekli transluminal trabekülotomi (GATT) uygulanan primer açık açılı glokom (PAAG) hastalarında üç yıllık göz içi basıncı (GİB) sonuçlarını değerlendirmek, GATT ile fakoemülsifikasyon+GATT (Fako+GATT) sonuçlarını karşılaştırmak ve cerrahi başarıyla ilişkili faktörleri araştırmak.

Gereç ve Yöntem: Bu retrospektif çalışmaya 37 PAAG hastasının 37 gözü dahil edildi. On sekiz göze Fako+GATT, 19 göze sadece GATT uygulandı ve tüm olgularda 360° trabekülotomi gerçekleştirildi. GİB preoperatif dönemde ve postoperatif 1. hafta, 1., 3., 6., 12., 24. ve 36. aylarda değerlendirildi. Cerrahi başarı, 36. ayda GİB'nin <15 mmHg olması ve preoperatif değere göre ≥%20 azalması olarak tanımlandı. Yaş, cinsiyet, eşlik eden psödoeksfoliasyon (PEX) varlığı, cerrahi yöntem ve preoperatif GİB'nin başarıyla ilişkisi değerlendirildi.

Bulgular: Ortalama yaş 65,2±4,5 yıl idi. Ortalama GİB preoperatif 23,86±5,46 mmHg'den 36. ayda 12,41±2,72 mmHg'ye geriledi (**%48,0 azalma; p<0,001**). Başarı oranları 1., 2. ve 3. yıllarda sırasıyla %91,9, %78,4 ve %78,4 idi. Otuz altıncı ayda başarı Fako+GATT grubunda %83,3, GATT grubunda %73,7 olup fark anlamlı değildi (p=0,693). Yaş, cinsiyet, PEX varlığı ve preoperatif GİB ile cerrahi başarı arasında anlamlı ilişki saptanmadı (tümü p>0,05). Üç yıllık takipte hiçbir hastada ek glokom cerrahisi veya lazer tedavisi gerekmedi.

Sonuç: GATT, tek başına veya fakoemülsifikasyonla kombine uygulandığında PAAG hastalarında üç yıl boyunca belirgin ve kalıcı GİB azalması sağlamıştır. Üçüncü yıl cerrahi başarı oranı %78,4 olup Fako+GATT ile GATT arasında anlamlı fark saptanmamıştır. İncelenen klinik faktörlerin hiçbiri 36. ay cerrahi başarısıyla anlamlı ilişkili bulunmamıştır.

Anahtar Kelimeler: Cerrahi başarı; GATT; göz içi basıncı; primer açık açılı glokom; trabekülotomi.

THREE-YEAR OUTCOMES OF GONIOSCOPY-ASSISTED TRANSLUMINAL TRABECULOTOMY AND FACTORS AFFECTING SURGICAL SUCCESS IN REFRACTORY PRIMARY OPEN-ANGLE GLAUCOMA

ABSTRACT

Purpose: To evaluate three-year intraocular pressure (IOP) outcomes following gonioscopy-assisted transluminal trabeculotomy (GATT) in patients with primary open-angle glaucoma (POAG), compare standalone GATT with phacoemulsification combined with GATT (Phaco-GATT), and investigate factors associated with surgical success.

Methods: This retrospective study included 37 eyes of 37 patients with POAG. Eighteen eyes underwent Phaco-GATT and 19 underwent standalone GATT, with 360° trabeculotomy performed in all cases. IOP was evaluated preoperatively and at postoperative week 1 and months 1, 3, 6, 12, 24, and 36. Surgical success was defined as an IOP <15 mmHg with a ≥20% reduction from baseline at month 36. Associations of age, sex, coexisting pseudoexfoliation (PEX), surgical procedure, and baseline IOP with surgical success were evaluated.

Results: The mean age was 65.2±4.5 years. Mean IOP decreased from 23.86±5.46 mmHg preoperatively to 12.41±2.72 mmHg at 36 months (**48.0% reduction; p<0.001**). Success rates at years 1, 2, and 3 were 91.9%, 78.4%, and 78.4%, respectively. At 36 months, success was achieved in 83.3% of the Phaco-GATT group and 73.7% of the standalone GATT group, with no significant difference (p=0.693). Age, sex, PEX, and baseline IOP were not significantly associated with surgical success (all p>0.05). No patient required additional glaucoma surgery or laser treatment during the three-year follow-up. GATT SÖZLÜ BILDIRI

Conclusion: GATT, either alone or combined with phacoemulsification, provided substantial and sustained IOP reduction over three years in patients with POAG. The three-year surgical success rate was 78.4%, with no significant difference between Phaco-GATT and standalone GATT. None of the evaluated clinical factors was significantly associated with 36-month surgical success.

Keywords: GATT; intraocular pressure; primary open-angle glaucoma; surgical success; trabeculotomy.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
E4F1F580

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0009-0008-9898-3098

SHEAR-WAVE ELASTOGRAFİ (SWE) KULLANILARAK PEDİYATRİK LENFOMANIN KANTİTATİF DEĞERLENDİRİLMESİ: PERİFERİK LENFADENOPATİDE BİYOMEKANİK DOKU KARAKTERİZASYONU

Ph.D. Cand. Behar TOCİLLA*[1], Prof. Dr. Donjeta BALI[2]
[1] Medical University of Tirana Albania
[2] Medical Unversity of Tirana, Albania
* Corresponding Author: Behar TOCİLLA
behartocilla@yahoo.it

ÖZET

Amaç ve Arka Plan: Malign pediyatrik lenfomayı reaktif servikal, aksiller veya inguinal lenfadenopatiden ayırt etmek klinik bir zorluk olmaya devam etmektedir. Konvansiyonel B-mod ultrason nodal morfolojiyi değerlendirse de önemli ölçüde çakışma mevcuttur. Shear-Wave Elastografi (SWE), kayma dalgası hızını (m/s) ve Young modülünü (kPa) ölçerek doku sertliğinin objektif, invaziv olmayan kantitatif değerlendirmesini sağlar. Bu çalışma, pediyatrik lenfomanın karakterizasyonunda SWE'nin tanısal performansını ve kantitatif elastisite eşik değerlerini değerlendirmektedir.

Yöntem: Yüzeyel lenfadenopati ile başvuran ve biyopsi veya klinik takip öncesinde tanısal ultrason incelemesinden geçen pediyatrik hastalar üzerinde prospektif bir çalışma yürütülmüştür. B-mod ultrason kriterleri (L/S oranı, hilum bütünlüğü, kortikal kalınlık) kaydedilmiştir. Kantitatif 2D-SWE ölçümleri, en kalın kortikal bölge ve nodal çekirdek üzerine standart ilgi alanı (ROI) yerleştirilerek elde edilmiştir. Ortalama sertlik (Emean), maksimum sertlik (Emax) ve kayma dalgası hızı (m/s) ölçülmüş ve histopatolojik sonuçlarla korele edilmiştir.

Bulgular: Pediyatrik lenfoma tanısı alan lenf nodları, reaktif lenf nodlarına kıyasla anlamlı derecede daha yüksek ortalama elastografik sertlik göstermiştir (Emean: 48.6 ±12.4 kPa) karşı (Emean: 18.2 ±6.1 kPa; $p < 0.001$). Alıcı işletim karakteristiği (ROC) eğrisi analizi, lenfomatöz tutulumu öngörmede yüksek duyarlılık ve özgüllük sağlayan >30.5 kPa optimal eşik değeri ile SWE için yüksek tanısal doğruluk sergilemiştir. Homojen olmayan lenfoma nodlarında Emax, Emean e göre daha üstün bir ayrım sağlamıştır.

Sonuç: Shear-Wave Elastografi (SWE), pediyatrik lenfoma için güvenilir, tekrarlanabilir ve invaziv olmayan biyomekanik bir biyobelirteç sunmaktadır. Kantitatif SWE'nin rutin pediyatrik nodal ultrason protokollerine entegre edilmesi, tanısal doğruluğu önemli ölçüde artırmakta, optimal biyopsi hedeflerinin seçilmesine yardımcı olmakta ve benign reaktif olgularda gereksiz invaziv girişimlerin önlenmesini sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Shear-Wave Elastografi, Pediyatrik Lenfoma, Doku Sertliği, Young Modülü, Pediyatrik Radyoloji, Lenfadenopati

QUANTITATIVE ASSESSMENT OF PEDIATRIC LYMPHOMA USING SHEAR-WAVE ELASTOGRAPHY (SWE): BIOMECHANICAL TISSUE CHARACTERIZATION IN PERIPHERAL LYMPHADENOPATHY

ABSTRACT

Background: & Objective: Differentiating malignant pediatric lymphoma from reactive cervical, axillary, or inguinal lymphadenopathy remains a clinical challenge. While conventional B-mode ultrasound evaluates nodal morphology, significant overlap exists. Shear-Wave Elastography (SWE) provides objective, non-invasive quantification of tissue stiffness by measuring shear-wave velocity (m/s) and Young's modulus (kPa). This study evaluates the diagnostic performance and quantitative elasticity thresholds of SWE in characterizing pediatric lymphoma.

Methods: A prospective study was conducted on pediatric patients presenting with superficial lymphadenopathy undergoing diagnostic ultrasound workup prior to biopsy or clinical follow-up. B-mode ultrasound criteria (L/S ratio, hilum integrity, cortical thickness) were documented. Quantitative 2D-SWE measurements were obtained using standardized region-of-interest (ROI) placement over the thickest cortical region and nodal core. Mean stiffness (Emean), maximum stiffness (Emax), and shear-wave velocity (m/s) were measured and correlated with histopathological results.

Results: Nodes diagnosed as pediatric lymphoma exhibited significantly higher mean elastographic stiffness (Emean: 48.6 ±12.4 kPa) compared to reactive lymph nodes (Emean: 18.2 ±6.1 kPa; $p < 0.001$). Receiver operating characteristic (ROC) curve analysis demonstrated high diagnostic accuracy for SWE, with an optimal cut-off value of >30.5 kPa yielding high sensitivity and specificity for predicting lymphomatous involvement. In inhomogeneous lymphoma nodes, Emax provided superior discrimination over Emean.

Conclusion: Shear-Wave Elastography (SWE) offers a robust, reproducible, and non-invasive biomechanical biomarker for pediatric lymphoma. Integrating quantitative SWE into routine pediatric nodal ultrasound protocols substantially improves diagnostic accuracy, aids in selecting optimal biopsy targets, and helps avoid unnecessary invasive procedures in benign reactive cases.

Keywords: Shear-Wave Elastography, Pediatric Lymphoma, Tissue Stiffness, Young's Modulus, Pediatric Radiology, Lymphadenopathy.

Keywords: Shear-Wave Elastography, Pediatric Lymphoma, Tissue Stiffness, Young's Modulus, Pediatric Radiology, Lymphadenopathy.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
E60DA26B

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

YOĞUN BAKIM ÜNİTESİ HASTALARINDA BELGELENMİŞ OBSTRÜKTİF UYKU APNESİNİN SIKLIĞI VE PROGNOSTİK ÖNEMİ: RETROSPEKTİF KOHORT ÇALIŞMASI

Doç. Dr. Özlem ÖNER* [1]
[1] Dokuz Eylül Üniversitesi
* Corresponding Author: Özlem ÖNER
namdaroner@gmail.com

ÖZET

Amaç: Yoğun bakım ünitesine (YBÜ) kabul edilen hastalar arasında belgelenmiş obstrüktif uyku apnesi (OUA) sıklığını belirlemek ve OUA şiddeti ile YBÜ morbiditesi ve mortalitesi arasındaki ilişkiyi incelemek.

Yöntemler: Bu tek merkezli retrospektif kohort çalışmasında, iki yıllık bir süre zarfında YBÜ'ye kabul edilen ardışık 655 yetişkin hasta incelendi. Nihai analiz; hafif, orta veya şiddetli olarak sınıflandırılan, belgelenmiş OUA'ya sahip 123 hastayı kapsadı. Hayatta kalan ve kalmayan hastalar arasında demografik, klinik, solunum desteği, laboratuvar ve mortalite verileri karşılaştırıldı. YBÜ mortalitesi ile bağımsız olarak ilişkili faktörler, Firth-cezalı lojistik regresyon kullanılarak değerlendirildi.

Bulgular: İncelenen hastaların %18,8'inde belgelenmiş OUA saptandı. Kohort; hafif OUA'lı 60 (%48,8), orta OUA'lı 41 (%33,3) ve şiddetli OUA'lı 22 (%17,9) hastayı içeriyordu. YBÜ mortalitesi %26,8 olarak gerçekleşti; bu oran hafif OUA'da %1,7 iken, orta OUA'da %29,3'e ve şiddetli OUA'da %90,9'a yükseldi ($p<0,001$). Hayatta kalamayan hastalarda obezite, sepsis, septik şok ve akut solunum sıkıntısı sendromu (ARDS) daha sık görülürken, C-reaktif protein ve prokalsitonin konsantrasyonları daha yüksekti. Firth modelinde; orta OUA (düzeltilmiş olasılık oranı [aOR]: 10,35; %95 güven aralığı [GA]: 2,00–106,51), şiddetli OUA (aOR: 237,78; %95 GA: 26,93–4567,62) ve ARDS (aOR: 9,52; %95 GA: 1,17–162,30), YBÜ mortalitesi ile bağımsız olarak ilişkili bulundu.

Sonuçlar: Yoğun bakım ünitesine kabul edilen hastalarda belgelenmiş OSA yaygındı ve mortalite, OSA şiddetiyle birlikte belirgin şekilde artış gösterdi. Bu bulgular prospektif ve çok merkezli bir doğrulama gerektirse de, OSA şiddeti klinik açıdan önem taşıyan prognostik bilgiler sağlayabilir.

Anahtar Kelimeler: akut solunum sıkıntısı sendromu; kritik bakım; yoğun bakım ünitesi; mortalite; obstrüktif uyku apnesi

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
E7801B08

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID: 0000-0002-0459-8367

KAPALI REDÜKSİYON SIRASINDA ORTOPEDİ ASİSTANINDA GELİŞEN AKUT BİRİNCİ METAKARP KIRIĞI, NADİR BİR MESLEKİ YARALANMA

Arş. Gör. Dr. Beyzanur IŞIK*[1], Uzman Dr. Ahmet Taha BİTLİS[2]
[1] Kocaeli Şehir Hastanesi
[2] Kocaeli Şehir Hastanesi, Ortopedi ve Travmatoloji Kliniği
* Corresponding Author: Beyzanur IŞIK
beyzanur4941@gmail.com

ÖZET

Amaç: Ortopedi ve travmatoloji pratiğinde kırık redüksiyonu, traksiyon ve manuel manipülasyonlar sırasında yüksek kuvvet uygulanması gerekebilmektedir. Mesleki kas-iskelet sistemi yaralanmaları ortopedi cerrahlarında sık bildirilmesine rağmen, kapalı kırık redüksiyonu sırasında işlemi gerçekleştiren hekimin akut kemik yaralanmasına maruz kalması oldukça nadirdir. Bu olgu sunumunda, metakarp kırığı redüksiyonu sırasında bir ortopedi asistanının dominant elinde gelişen birinci metakarp bazis kırığının sunulması ve ortopedik girişimlerde çalışan güvenliğine dikkat çekilmesi amaçlandı.

Olgu: Yirmi bir yaşında erkek hasta, bir ay önce meydana gelen sağ el beşinci metakarp kırığı sonrasında gelişen yeni travma nedeniyle acil servise başvurdu. Direkt grafilerde önceki kırığa ait kallus dokusu ile birlikte aynı bölgede yeni kırık hattı izlenerek refraktür olarak değerlendirildi. Acil servis koşullarında ortopedi ve travmatoloji asistanı tarafından kapalı redüksiyon uygulandı. Redüksiyon sırasında gerekli manuel kuvvetin uygulanması esnasında asistanın dominant sağ başparmak ani ağrı gelişti. İşlem sonrasında devam eden ağrı nedeniyle çekilen direkt grafilerde sağ el birinci metakarp proksimalinde avulsiyon tipinde kırık saptandı. Kırık konservatif olarak splint immobilizasyonu ile takip edildi. Takiplerinde başparmak hareket açıklığında kısıtlılık izlenmedi ve asistan cerrahi görevlerine geri döndü.

Sonuç: Kapalı kırık redüksiyonları yalnızca hasta açısından değil, işlemi gerçekleştiren sağlık çalışanı açısından da akut travmatik yaralanma riski taşıyabilir. Özellikle kallus gelişmiş, refraktür bulunan veya redüksiyonun mekanik olarak zor olduğu olgularda tekrarlayan yüksek kuvvetli manipülasyonlardan kaçınılması; uygun el pozisyonunun sağlanması, gerektiğinde ikinci bir uygulayıcıdan yardım alınması ve kıdemli desteğinin erken dönemde değerlendirilmesi önemlidir. Bu olgu, ortopedi asistan eğitiminde çalışan güvenliğinin teknik beceri eğitiminin ayrılmaz bir parçası olması gerektiğini vurgulamaktadır. Mevcut literatürün incelenmesi sonucunda , metakarp kırığının kapalı redüksiyonu sırasında uygulayıcıda akut birinci metakarp kırığı gelişimini bildiren doğrudan benzer bir olguya rastlanmamıştır.

Anahtar Kelimeler: Ortopedi asistanı, mesleki yaralanma, kapalı redüksiyon, metakarp kırığı, birinci metakarp, çalışan güvenliği.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
E78E3ADC

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Diş Hekimliği

ORCID: 0000-0002-0604-0287

ORAL VE MAKSİLLOFASİYAL UYGULAMALARDA ULTRASON REHBERLİ GİRİŞİMLER: BİBLİYOMETRİK EĞİLİMLER VE KANIT OLGUNLUĞU

Dr. Öğr. Üyesi Alperen TEKİN*[1]
[1] İstanbul Medeniyet Üniversitesi
* Corresponding Author: Alperen TEKİN
alperentekin37@gmail.com

ÖZET

Amaç: Oral ve maksillofasiyal uygulamalardaki ultrason rehberli girişimlerin yayın artışını, klinik alanlarını, işlem dağılımını ve kanıt olgunluğunu değerlendirmektir. Yöntem: Scopus, 18 Eylül 2026 tarihinde temporomandibular/mastikatör girişimler, tükürük bezi işlemleri, oral/derin alan lezyonları ve bölgesel sinir bloklarını kapsayan dört alan-özgül arama stratejisiyle tarandı. Birleşik arama 426 kayıt verdi. Başlık/özet taraması sonrası 234 kayıt dahil edildi ve klinik alan, işlem türü, çalışma tasarımı ve özet düzeyinde bildirilen kanıt olgunluğu göstergelerine göre sınıflandırıldı. Yayın eğilimi robust Poisson regresyonu, ikili olgunluk göstergelerinin yıllık değişimi ise klinik primer çalışmalar içinde lojistik regresyonla değerlendirildi. Bulgular: Dahil edilen 234 kaydın 189'u klinik primer, 15'i preklinik/teknik, 30'u ikincil/yorum niteliğindeydi. Tükürük bezi girişimleri %62,4 ile ilk sırada, temporomandibular eklem girişimleri %15,4 ile ikinci sıradaydı. Biyopsi/FNA/CNB (%42,7) ve botulinum toksin enjeksiyonu (%28,6) en sık işlemlerdi. Yayın hacmi 1993–2025 arasında arttı (IRR/yıl 1,096; %95 GA 1,080–1,113; p<0,001). Klinik primer çalışmalarda prospektif, randomize, karşılaştırıcı/kontrollü ve çok merkezli tasarım sırasıyla %10,6, %5,3, %30,2 ve %0,5 oranında bildirildi. Prospektif (OR/yıl 1,108; p=0,017), randomize (OR/yıl 1,154; p=0,046) ve karşılaştırıcı/kontrollü bildirim (OR/yıl 1,054; p=0,017) zamanla arttı. Sonuç: Oral ve maksillofasiyal ultrason rehberli girişim literatürü belirgin biçimde büyümüş, ancak randomize ve özellikle çok merkezli kanıt sınırlı kalmıştır.

Anahtar Kelimeler: ultrasonografi; görüntü kılavuzlu girişimler; maksillofasiyal görüntüleme; bibliyometri; kanıt olgunluğu

ULTRASOUND-GUIDED INTERVENTIONS IN ORAL AND MAXILLOFACIAL PRACTICE: BIBLIOMETRIC TRENDS AND EVIDENCE MATURITY

ABSTRACT

Objective: To characterize publication growth, clinical domains, procedural distribution, and evidence maturity in ultrasound-guided oral and maxillofacial interventions. Methods: Scopus was searched on 18 September 2026 using four domain-specific strategies covering temporomandibular/masticatory interventions, salivary-gland procedures, oral/deep-space lesions, and regional nerve blocks. The union yielded 426 records. After title/abstract screening, 234 records were retained and classified by domain, procedure type, study design, and abstract-reported maturity indicators. Publication trends were assessed with robust Poisson regression; yearly changes in binary maturity indicators were evaluated with logistic regression among clinical primary studies. Results: Of 234 included records, 189 were clinical primary studies, 15 preclinical/technical, and 30 secondary/commentary. Salivary-gland interventions predominated (62.4%), followed by temporomandibular-joint interventions (15.4%). Biopsy/FNA/core-needle biopsy (42.7%) and botulinum-toxin injection (28.6%) were the leading procedures. Publication volume increased during 1993–2025 (IRR/year 1.096, 95% CI 1.080–1.113; p<0.001). Among clinical primary studies, prospective, randomized, comparator/control, and multicentre designs were reported in 10.6%, 5.3%, 30.2%, and 0.5%, respectively. Prospective (OR/year 1.108; p=0.017), randomized (OR/year 1.154; p=0.046), and comparator/control reporting (OR/year 1.054; p=0.017) increased over time. Conclusion: Ultrasound-guided oral and maxillofacial interventions have expanded substantially, whereas randomized and especially multicentre evidence remains limited.

Keywords: ultrasonography; image-guided interventions; maxillofacial imaging; bibliometrics; evidence maturity

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
E7A7D43D

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

ÇOCUKLUK ÇAĞI HASHİMOTO TİROİDİTİNDE PUBERTAL DURUMUN KLİNİK VE BİYOKİMYASAL SPEKTRUM ÜZERİNE ETKİSİ

Uzman Dr. Senem ESEN*[1], Dr. Agah AKIN*[2]
[1] Sivas Numune Hastanesi
[2] Yenimahalle Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Senem ESEN
esensenem86@hotmail.com
* Corresponding Author: Agah AKIN
agh_akn@hotmail.com

ÖZET

Giriş ve Amaç: Hashimoto tiroiditi (HT), çocuk ve ergenlerde edinsel hipotiroidinin en sık nedenidir. Bu çalışmada, tanı anındaki bulguların ve ilk yıl izlem sonuçlarının pubertal duruma ve cinsiyete göre seyri ve tanıdaki otoantikor düzeylerinin klinik bulgularla ilişkisi araştırıldı.

Gereç ve Yöntem: İki merkezde HT tanısıyla en az 12 ay izlenen 52 olgu geriye dönük incelendi. Olguların tümünde anti-TPO ve/veya anti-tiroglobulin pozitifti. Olgular tanıdaki puberte durumlarına göre prepubertal (n=13) ve pubertal (n=39) olarak ayrıldı. Tiroid fonksiyon durumu TSH ve serbest T4 düzeylerine göre sınıflandırıldı. Tanıdaki klinik, laboratuvar ve ultrasonografi bulguları ile tanı ve 12. aydaki antropometrik ölçümler ve levotiroksin (LT4) dozları değerlendirildi. SDS değerleri ÇEDD Çözüm ile hesaplandı. Veriler ortanca (çeyrekler arası aralık) olarak verildi. Karşılaştırmalarda Mann–Whitney U, Kruskal–Wallis, Fisher kesin, Wilcoxon ve binom testleri ile Spearman korelasyonu kullanıldı; $p<0,05$ anlamlı kabul edildi.

Bulgular: Olguların 43'ü (%82,7) kızdı ($p<0,001$). Ortanca tanı yaşı 12,62 (9,71–14,89) yıldı; kız ve erkeklerde benzerdi (p=0,923). Tanıda olguların %26,9'u ötiroid, %26,9'u subklinik hipotiroid, %40,4'ü aşikâr hipotiroid ve %5,8'i hipertiroid idi. Bu dağılım pubertal duruma (p=0,896) ve cinsiyete (p=0,242) göre farklı değildi (Tablo 2). Guatr pubertal grupta daha sıktı (prepubertal %7,7, pubertal %48,7; p=0,009). Antropometrik SDS değerleri, tiroid fonksiyon testleri, otoantikor düzeyleri, vitamin B12 (p=0,051), tiroid hacmi SDS'si (p=0,300) ve ultrasonografi bulguları iki grupta benzerdi (Tablo 1). Olguların %80,8'inde 25(OH)D düzeyi 20 ng/mL'nin altındaydı. Tanıda 34 olguya LT4 başlandı. Başlangıç dozu iki grupta aynıydı (ortanca 25 mcg/gün); kilogram başına doz prepubertal grupta daha yüksekti (prepubertal 1,12, pubertal 0,51 mcg/kg/gün; p=0,002). Ortanca izlem süresi 18 aydı. Son vizitte her iki grupta olguların %69,2'si LT4 kullanıyordu. On ikinci ayda ağırlık, boy ve VKİ SDS'leri tanıya göre değişmedi. Boy SDS'si yalnızca prepubertal grupta arttı (−0,62'den −0,09'a; p=0,040). VKİ SDS'si aşikâr hipotiroidili olgularda azaldı (0,42'den −0,18'e; p=0,002) (Tablo 3). Anti-TPO düzeyi guatrı olanlarda daha yüksekti.Anti-TPO düzeyi aşikâr hipotiroidili olgularda daha yüksekti (p=0,019). Anti-tiroglobulin düzeyi guatr ve tiroid fonksiyonuyla ilişkili değildi. Kız ve erkek olguların tanı ve 12. aydaki antropometrik ve laboratuvar bulguları benzerdi.

Sonuç: Çocukluk çağı Hashimoto tiroiditinde kız cinsiyet belirgin olarak baskındır. Pubertal durum, tanıdaki tiroid fonksiyon bozukluğunun şiddeti ve otoantikor düzeyleri ile ilişkili bulunmamıştır. Guatr pubertal olgularda daha sıktır. Tanıdaki anti-TPO düzeyi, guatr ve hipotiroidinin şiddeti ile ilişkilidir. Vitamin D düşüklüğü yaygındır. Olgu sayısı az olduğundan bulgular daha geniş serilerde doğrulanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Hashimoto tiroiditi, puberte, çocuk, hipotiroidi, guatr, levotiroksin

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
E7DB08E1

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

HİPERTANSİYON VE KOLESTEROL İLACI KULLANIMININ HİPERTANSİYON PREVELANSI ÜZERİNDEKİ ETKİSİ VE SAĞLIK HARCAMALARININ ROLÜNÜN POPÜLASYON DÜZEYİNDE ANALİZİ

Dr. Öğr. Üyesi Yasin ÖZTÜRK*[1]
[1] Bülent Ecevit Üniversitesi Tıp Fakültesi
* Corresponding Author: Yasin ÖZTÜRK
yozturk29@gmail.com

ÖZET

Amaç: Bu araştırmada, hipertansiyon ve kolesterol ilacı kullanımının hipertansiyon prevelansı üzerindeki etkisi ve sağlık harcamalarının rolünün popülasyon düzeyinde analiz edilmesi amaçlandı.

Yöntem: Araştırmada Dünya Sağlık Örgütü (WHO) ve Türkiye Sağlık Bakanlığı istatistik yıllıklarından derlenen, 2007 ile 2023 tarihleri arasında hipertansiyon prevelansı, sağlık harcamaları ve ilaç tüketim değerleri alındı. araştırmanın popülasyon düzeyinde olması ve istatistiki birim içermemesi nedeniyle, örneklem büyüklüğü analizi yapılmadı ve her yıl için tüm olgular araştırma verisinde dahil edildi. Araştırmada bağımlı değişken hipertansiyon prevelansı olup, bağımsız değişkenler olarak ise ilaç kullanımı ve sağlık harcamaları alındı.

Bulgular: Zaman içerisinde hipertansiyon prevelansın değişimi incelendiğinde, hastalık düşüş trendine sahipti ve %36.1 seviyesinden %33 seviyesine inmişti. Ancak hiperansiyon prevelans verileri oldukça sınırlı zaman dilimi için verilmişti. hipertansiyon prevelansı ile antihipertansif ilaç kullanımı ($r=-0.991$; $p<0.01$) ve sağlık harcamaları ($r=0.917$; $p<0.01$) arasında istatistiksel olarak anlamlı ilişki vardı. Hipertansiyon prevelansı ile sağlık harcamaları arasındaki ilişki ise istatistiksel olarak anlamlı değildi ($p>0.05$). antihipertansif ilaç kullanımının hipertansiyon prevelansı üzerindeki etkisi istatistiksel olarak anlamlı ve negatif yöndeydi ($B=-0.055$; $p<0.01$). Kolesterol ilaç kullanımı ve sağlık harcamalarının etkisi ise istatistiksel olarak anlamlı değildi ($p>0.05$).

Sonuç: Her iki hastalıkta da ilaç kullanımının sürekli olması, hastalarda bireysel olarak psikolojik ve fizyolojik yük ile aynı zamanda kamu sağlık yükü oluşturmaktadır. Bunun için sadece ilaç kullanımının değil, sağlık harcamaları ile koruyucu hekimliğin ve bilinçlenmenin de sağlanması gerekir. Bizim sonuçlarımıza göre her ne kadar antihipertansif ilaçlar koruyucu işlevlerini yerine getirse de, çok değişkenli analizde, sağlık harcamalarının etkisi sınırlı olmuş ve anlamlı katkı sağlamamıştır. Bu nedenle, özellikle hipertansiyon sebep olan yaşam stili, beslenme biçimi gibi konularda, popülasyon düzeyinde koruyucu hekimlik yaklaşımı ile sağlık harcamalarının yönlendirilmesi gerekir. Bu bakımdan daha fazla değişkeni içeren ileri çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Hipertansiyon, kolesterol, ilaç kullanımı, popülasyon

POPULATION-LEVEL ANALYSIS OF THE IMPACT OF HYPERTENSION AND CHOLESTEROL MEDICATION USE ON THE PREVALENCE OF HYPERTENSION AND THE ROLE OF HEALTH EXPENDITURES

ABSTRACT

Objective: This study aimed to analyze, at the population level, the effect of hypertension and cholesterol medication use on the prevalence of hypertension and the role of health expenditures.

Method: Data on hypertension prevalence, health expenditures, and medication consumption values for the period between 2007 and 2023 were compiled from the statistical yearbooks of the World Health Organization (WHO) and the Turkish Ministry of Health. As the study was conducted at the population level and did not involve individual statistical units, no sample size analysis was performed; instead, all cases for each year were included in the dataset. Hypertension prevalence served as the dependent variable, while medication use and health expenditures were treated as independent variables.

Results: When the change in hypertension prevalence over time was examined, the disease showed a downward trend, decreasing from 36.1% to 33%. However, the data on hypertension prevalence covered a rather limited time period. There was a statistically significant relationship between hypertension prevalence and both antihypertensive drug use ($r=-0.991$; $p<0.01$) and health expenditures ($r=0.917$; $p<0.01$). The relationship between hypertension prevalence and health expenditures was not statistically significant ($p>0.05$). The effect of antihypertensive drug use on hypertension prevalence was statistically significant and negative ($B=-0.055$; $p<0.01$). The effects of cholesterol medication use and health expenditures were not statistically significant ($p>0.05$).

Conclusion: The continuous use of medication for both conditions imposes individual psychological and physiological burdens on patients, as well as a burden on the public health system. Therefore, it is necessary to address not only medication use but also healthcare expenditures, preventive medicine, and public awareness. Although our results indicate that antihypertensive medications fulfill their protective function, multivariate analysis showed that the impact of healthcare expenditures was limited and did not make a significant contribution. Consequently, healthcare spending should be directed toward a population-level preventive medicine approach, particularly addressing

factors such as lifestyle and diet that contribute to hypertension. In this regard, further studies incorporating a wider range of variables are needed.

Keywords: Hypertension, cholesterol, medication use, population

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
E8FC3797

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0001-7461-277X

İNDOMETAZİN İLE OLUŞTURULAN AKUT BÖBREK HASARINDA PROPOLİS VE SUSAM EKSTRAKTI KOMBİNASYONUNUN KORUYUCU ETKİSİNİN HİSTOPATOLOJİK VE İMMÜNOHİSTOKİMYASAL OLARAK DEĞERLENDİRİLMESİ

Dr. Öğr. Üyesi Kübra Tuğçe KALKAN*[1]
[1] Ahi Evran Üniversitesi Tıp Fakültesi Histoloji ve Embriyoloji AD
* Corresponding Author: Kübra Tuğçe KALKAN
ktugce.kalkan@gmail.com

ÖZET

Amaç: Bu çalışmada, indometazin (IND) kaynaklı akut böbrek hasarında propolis ekstraktı (PE) ve susam ekstraktının (SE) tek başına ve kombinasyon hâlindeki koruyucu etkileri histopatolojik ve immünohistokimyasal olarak değerlendirildi.

Yöntem: Otuz altı Wistar albino sıçan altı gruba ayrıldı (n=6). PE (200 mg/kg), SE (200 mg/kg) ve PE+SE kombinasyonu (100+100 mg/kg) beş gün boyunca oral gavaj yoluyla uygulandı. Son uygulamadan 30 dakika sonra 25 mg/kg IND oral gavaj yoluyla verildi. Altı saat sonra alınan böbrek dokuları histopatolojik olarak incelendi ve aktif kaspaz-3 immünreaktivitesi ImageJ ile değerlendirildi.

Bulgular: IND grubunda histopatolojik hasar skorları kontrol ve sham gruplarına göre arttı ($p<0,001$). PE ve SE uygulamaları hasarı anlamlı düzeyde azalttı ($p<0,001$); kombinasyon grubunda ise belirgin iyileşme görülmedi. Aktif kaspaz-3 immünreaktivitesi IND grubunda arttı ($p<0,01$). PE ve SE uygulamalarında azalma gözlenmesine rağmen bu değişim istatistiksel anlamlılığa ulaşmadı.

Sonuç: PE ve SE'nin tek başına uygulanması, indometazin kaynaklı akut böbrek hasarında histopatolojik değişiklikleri anlamlı düzeyde azaltarak koruyucu etki gösterdi. Bununla birlikte, kombinasyon uygulaması ek bir histopatolojik yarar sağlamadı. Aktif kaspaz-3 immünreaktivitesindeki azalma ise istatistiksel anlamlılığa ulaşmadı. Bu bulgular, ekstraktların tek başına histopatolojik açıdan koruyucu potansiyel taşıdığını, ancak kombinasyon uygulamasının incelenen deneysel koşullarda ilave bir koruyucu avantaj sunmadığını ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Akut böbrek hasarı, indometazin, propolis, susam

HISTOPATHOLOGICAL AND IMMUNOHISTOCHEMICAL EVALUATION OF THE PROTECTIVE EFFECTS OF PROPOLIS AND SESAME EXTRACT COMBINATION IN INDOMETHACIN-INDUCED ACUTE KIDNEY INJURY

ABSTRACT

Objective: This study aimed to evaluate the protective effects of propolis extract (PE) and sesame extract (SE), administered individually and in combination, against indomethacin (IND)-induced acute kidney injury using histopathological and immunohistochemical methods.

Methods: Thirty-six Wistar albino rats were divided into six groups (n=6). PE (200 mg/kg), SE (200 mg/kg), and the PE+SE combination (100+100 mg/kg) were administered orally by gavage for five days. Thirty minutes after the final administration, a single dose of IND (25 mg/kg) was administered orally by gavage. Six hours later, kidney tissues were collected for histopathological examination, and active caspase-3 immunoreactivity was evaluated using ImageJ software.

Results: Histopathological injury scores were significantly increased in the IND group compared with the control and sham groups ($p<0.001$). PE and SE administration significantly reduced histopathological injury ($p<0.001$), whereas no marked improvement was observed in the combination group. Cleaved caspase-3 immunoreactivity was significantly increased in the IND group ($p<0.01$). Although a reduction was observed following individual PE and SE administration, this change did not reach statistical significance ($p>0.05$).

Conclusion: Individual administration of PE and SE exerted protective effects by significantly reducing histopathological alterations associated with indomethacin-induced acute kidney injury. However, combined administration provided no additional histopathological benefit. The reduction in cleaved caspase-3 immunoreactivity did not reach statistical significance. These findings suggest that PE and SE have individual protective potential in terms of histopathological outcomes, whereas their combined administration provided no additional protective advantage under the experimental conditions investigated.

Keywords: Acute kidney injury, indomethacin, propolis, sesame

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
E903A8A6

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Dahili Bilimler

ORCID: 0000-0002-0420-5017 | 0000-0001-5794-940X

HEMATOLOJİK DEĞERLENDİRME KAPSAMINDA BCR: :ABL1 ANALİZİ YAPILAN OLGULARDA FISH VE MOLEKÜLER GENETİK TEST SONUÇLARININ UYUMU: TEK MERKEZ DENEYİMİ

Ma.St Buse ERİÇYEL*[1], Dr. Öğr. Üyesi Abdussamed Yasin DEMİR[2], Dr. Öğr. Üyesi Özlem ADMIŞ[3]

[1] Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü, Genetik ve Biyoteknoloji Anabilim Dalı
[2] Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Genetik Anabilim Dalı
3 Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Biyokimya Anabilim Dalı
* Corresponding Author: Buse ERİÇYEL
ericyelbuse2000@gmail.com

ÖZET

BCR::ABL1 füzyonunun değerlendirilmesinde sitogenetik ve moleküler genetik yöntemler tamamlayıcı yaklaşımlardır. Bu çalışmada, hematolojik değerlendirme kapsamında incelenen olgularda FISH t(9;22) ve moleküler genetik BCR::ABL1 sonuçlarının dağılımı ile yöntemler arası uyumun retrospektif olarak değerlendirilmesi amaçlandı. 1 Aralık 2025–31 Ağustos 2026 tarihleri arasında Erzincan Binali Yıldırım Üniversitesi Mengücek Gazi Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde takip edilen ve laboratuvara gönderilen olguların kayıtları incelendi. Yaş, cinsiyet, test ve sonuç bilgileri kaydedildi; moleküler sonuçlar transkript alt tipi ve kantitatif değerlerden bağımsız olarak pozitif/negatif olarak sınıflandırıldı. Çalışmaya 112 olguya ait 191 test kaydı dahil edildi. Olguların 60'ı (%53,6) erkek, 52'si (%46,4) kadın; yaş ortalaması 54,1±18,2 yıl, ortanca yaş 57 yıl (18–94) idi. FISH incelemelerinin 11'i (%9,6) pozitif, 104'ü (%90,4) negatif; moleküler analizlerin 19'u (%25,0) pozitif, 57'si (%75,0) negatifti. Her iki testin uygulandığı 47 değerlendirmenin 44'ü (%93,6) uyumlu, 3'ü (%6,4) uyumsuzdu. Uyumlu sonuçların 9'u pozitif, 35'i negatifti; 3 uyumsuz olguda moleküler analiz pozitif, FISH ise negatifti. Yöntem sonuçları arasındaki uyum yüksek düzeydeydi (Cohen κ=0,82). Bulgular, FISH ile moleküler genetik BCR::ABL1 analizlerinin büyük ölçüde uyumlu sonuçlar verdiğini ve hematolojik değerlendirmede birbirini tamamlayıcı nitelikte kullanılabileceğini göstermektedir. Daha geniş hasta serileriyle yapılacak çalışmalar, yöntemler arası uyumun daha kapsamlı değerlendirilmesini sağlayacaktır.

Anahtar Kelimeler: BCR::ABL1, t(9;22), FISH, Moleküler Genetik, Yöntem Uyumu

CONCORDANCE OF FISH AND MOLECULAR GENETIC TEST RESULTS IN CASES UNDERGOING BCR: :ABL1 ANALYSIS DURING HEMATOLOGICAL EVALUATION: A SINGLE-CENTER EXPERIENCE

ABSTRACT

Cytogenetic and molecular genetic methods are complementary approaches in the evaluation of BCR::ABL1 fusion. This study aimed to retrospectively evaluate the distribution of FISH t(9;22) and molecular genetic BCR::ABL1 results and the concordance between these methods in cases undergoing hematological evaluation. Records of cases followed at Erzincan Binali Yildirim University Mengücek Gazi Training and Research Hospital and referred to the laboratory between December 1, 2025, and August 31, 2026, were reviewed. Age, sex, test type, and results were recorded; molecular results were classified as positive/negative regardless of transcript subtype and quantitative values. A total of 191 test records from 112 cases were included. Of the cases, 60 (53.6%) were male and 52 (46.4%) were female; the mean age was 54.1±18.2 years, and the median age was 57 years (18–94). Of the FISH analyses, 11 (9.6%) were positive and 104 (90.4%) were negative; among molecular analyses, 19 (25.0%) were positive and 57 (75.0%) were negative. Of 47 evaluations in which both tests were performed, 44 (93.6%) were concordant and 3 (6.4%) were discordant. Among the concordant results, 9 were positive and 35 were negative; in 3 discordant cases, molecular analysis was positive whereas FISH was negative. Agreement between the methods was high (Cohen's κ=0.82). These findings demonstrate that FISH and molecular genetic BCR::ABL1 analyses yield largely concordant results and can be used as complementary methods in hematological evaluation. Studies involving larger patient series will enable a more comprehensive assessment of concordance between these methods.

Keywords: BCR: :ABL1, t(9; 22), FISH, Molecular Genetics, Test Concordance

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
E9AEE511

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0003-1849-9068

HT-22 HÜCRELERİNDE H2O2 İLE İNDÜKLENEN OKSİDATİF STRES MODELİNDE STATİK MANYETİK ALANIN MODÜLATİF ETKİSİ

Dr. Öğr. Üyesi Güney GÜRSOY*[1]
[1] Kırşehir Ahi Evran Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Biyofizik AD
* Corresponding Author: Güney GÜRSOY
guneygursoy@ahievran.edu.tr

ÖZET

Bu çalışmada, HT-22 fare hipokampal hücrelerinde H2O2 ile oluşturulan oksidatif stres modelinde statik manyetik alanın (SMF) hücre canlılığı ve hücre içi reaktif oksijen türleri (ROS) üzerindeki etkileri araştırıldı. Hücreler kontrol, H2O2 (350 µM), SMF ve SMF+ H2O2 olmak üzere dört gruba ayrıldı. Manyetik alan uygulamasında yüzey manyetik akı yoğunluğu 0,40 T olan N52 neodyum mıknatıslar kullanıldı. Hücre canlılığı 24, 48 ve 72. saatlerde CCK-8 testiyle, hücre içi ROS düzeyleri ise 4 saatlik uygulama sonrasında DCFH-DA yöntemiyle değerlendirildi. H2O2 uygulanan grupta hücre canlılığı 24, 48 ve 72. saatlerde sırasıyla %67,04, %79,12 ve %81,59 olarak belirlendi ve kontrol grubuna göre anlamlı azalma saptandı ($p<0,05$). SMF+H2O2 grubunda ise canlılık aynı zaman noktalarında sırasıyla %85,69, %92,89 ve %103,06 olup yalnızca H2O2 uygulanan gruba göre anlamlı düzeyde yüksekti ($p<0,05$). SMF tek başına 24. saatte hücre canlılığını artırırken ($p<0,001$), 48 ve 72. saatlerde anlamlı değişiklik oluşturmadı. ROS analizinde, SMF uygulaması H2O2 bulunmayan koşullarda artış, H2O2 varlığında ise azalma yönünde değişim gösterdi. İkili karşılaştırmalar anlamlı olmamakla birlikte H2O2 ve SMF arasındaki etkileşim anlamlı bulundu ($p=0,023$). Sonuç olarak, SMF uygulamasının H2O2'ye bağlı hücre canlılığı kaybını hafiflettiği ve hücre içi ROS yanıtını oksidatif stres koşullarına bağlı olarak etkileyebileceği belirlendi.

Anahtar Kelimeler: HT-22, Statik manyetik alan, Oksidatif stres, Hidrojen peroksit, Hücre canlılığı, ROS

MODULATORY EFFECT OF STATIC MAGNETIC FIELD IN AN H2O2-INDUCED OXIDATIVE STRESS MODEL IN HT-22 CELLS

ABSTRACT

This study investigated the effects of static magnetic field (SMF) exposure on cell viability and intracellular reactive oxygen species (ROS) in an H2O2-induced oxidative stress model in HT-22 mouse hippocampal cells. Cells were assigned to four groups: control, H2O2 (350 µM), SMF, and SMF+ H2O2. N52 neodymium magnets with a surface magnetic flux density of 0.40 T were used for SMF exposure. Cell viability was assessed using the CCK-8 assay at 24, 48, and 72 hours, and intracellular ROS levels were measured using the DCFH-DA assay after 4 hours of treatment. H2O2 significantly reduced cell viability to 67.04%, 79.12%, and 81.59% at 24, 48, and 72 hours, respectively, compared with the control group ($p<0.05$). In the SMF+ H2O2 group, viability was 85.69%, 92.89%, and 103.06% at the corresponding time points, significantly higher than in the H2O2 group ($p<0.05$). SMF alone increased cell viability at 24 hours ($p<0.001$), whereas no significant difference was observed at 48 or 72 hours. In the ROS assay, SMF was associated with an increase in ROS levels in the absence of H_2O_2 and a decrease in its presence. Although individual pairwise comparisons were not significant, a significant interaction between H2O2 and SMF was detected ($p=0.023$). These results indicate that SMF exposure attenuated H2O2-induced loss of cell viability and may influence intracellular ROS responses depending on oxidative stress conditions.

Keywords: HT-22, Static magnetic field, Oxidative stress, Hydrogen peroxide, Cell viability, ROS

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
EADE128D

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Veteriner Hekimliği

ORCID:

SİPROFLOKSASİNİN *ESCHERICHIA COLI* İLE ÜRİNER SİSTEM ENFEKSİYONU OLUŞTURULAN DİYABETİK SIÇANLARDA HSP70, HSP90, VEGF-A VE TGF-α DÜZEYLERİNE ETKİSİ

Dr. Öğr. Üyesi Nur AKMAN*[1]
[1] Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Van, Türkiye
* Corresponding Author: Nur AKMAN
nurakman@yyu.edu.tr

ÖZET

Amaç: Diabetes mellitus (DM), hiperglisemi, bağışıklık yanıtındaki bozulmalar ve mesane işlev bozuklukları nedeniyle üriner sistem enfeksiyonlarına (ÜSE) yatkınlığı artırmaktadır. Bu enfeksiyonların başlıca etkenlerinden biri *Escherichia coli* dir. Siprofloksasin *Escherichia coli*'nin neden olduğu enfeksiyonların tedavisinde yaygın kullanılan florokinolon grubu antibiyotikdir. Hücresel stres yanıtında görev alan HSP70 ve HSP90 ile vasküler yanıt ve doku onarımıyla ilişkili VEGF-A ve TGF-α, diyabet komplikasyonlarının patofizyolojisinde araştırılan biyobelirteçler arasındadır. Bu çalışmada, *E. coli* ile ÜSE oluşturulan diyabetik sıçanlarda siprofloksasinin serum HSP70, HSP90, VEGF-A ve TGF-α düzeylerine etkisinin değerlendirilmesi amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: Kırk dişi Wistar albino sıçan rastgele beş gruba ayrıldı (n=8): kontrol, DM, DM+ÜSE, DM+ÜSE+siprofloksasin 80 mg/kg ve DM+ÜSE+siprofloksasin 100 mg/kg. Diyabet, tek doz streptozotosin (45 mg/kg, intraperitoneal) uygulanarak oluşturuldu. Yetmiş iki saat sonra kan glukozu ≥200 mg/dL olan sıçanlar diyabetik kabul edildi. ÜSE oluşturulması amacıyla ketamin (70 mg/kg) ve ksilazin (10 mg/kg) anestezisi altında transüretral kateter aracılığıyla mesaneye 0,5 mL *E. coli* süspansiyonu ($1,5\times10^8$ KOB/mL) uygulandı. İnokülasyondan 48 saat sonra başlanan siprofloksasin tedavisi, 14 gün boyunca oral gavajla sürdürüldü. Deney sonunda anestezi altında kardiyak ponksiyon yoluyla kan örnekleri alındı ve hayvanlara ötenazi uygulandı. Serum HSP70, HSP90, VEGF-A ve TGF-α düzeyleri ELISA yöntemiyle ölçüldü. Veriler ortalama ± standart sapma olarak sunuldu; tek yönlü ANOVA ve Duncan çoklu karşılaştırma testiyle değerlendirildi. İstatistiksel anlamlılık düzeyi $p<0,05$ olarak kabul edildi. Çalışma, Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi HADYEK tarafından onaylandı (05.12.2024; 2024/11-28).

Bulgular: DM ve DM+ÜSE gruplarında incelenen tüm biyobelirteçlerin serum düzeyleri kontrol grubuna göre anlamlı olarak yüksekti ($p<0,05$). DM+ÜSE grubuyla karşılaştırıldığında, sırasıyla 80 ve 100 mg/kg siprofloksasin uygulanan gruplarda HSP70 (435,59 ± 17,00'a karşı 343,48 ± 16,40 ve 332,00 ± 25,37 pg/mL), VEGF-A (29,06 ± 3,57'ye karşı 20,56 ± 2,65 ve 20,92 ± 2,21 pg/mL) ve TGF-α (44,38 ± 4,22'ye karşı 35,75 ± 1,95 ve 36,22 ± 3,28 pg/mL) düzeyleri anlamlı olarak azaldı ($p<0,05$). Bununla birlikte, tedavi gruplarında bu belirteçlerin düzeyleri kontrol grubundan yüksek kaldı ($p<0,05$). HSP90 düzeylerinde ise DM+ÜSE grubu ile her iki tedavi grubu arasında anlamlı fark bulunmadı (458,00 ± 16,39'a karşı sırasıyla 452,00 ± 25,46 ve 456,25 ± 25,00 pg/mL; $p>0,05$). İncelenen biyobelirteçler açısından iki siprofloksasin dozu arasında anlamlı farklılık saptanmadı ($p>0,05$).

Sonuç: Diyabetik sıçanlarda *E. coli* ile oluşturulan ÜSE modelinde siprofloksasin tedavisi, serum HSP70, VEGF-A ve TGF-α düzeylerini anlamlı olarak azaltırken HSP90 düzeylerini etkilememiştir. HSP70'teki azalma hücresel stres yanıtındaki değişimlerle, VEGF-A ve TGF-α'daki azalmalar ise hiperglisemi ve enfeksiyonla ilişkili vasküler ve inflamatuvar süreçlerin hafiflemesiyle bağlantılı olabilir. Bulgular, siprofloksasin tedavisinin diyabet komplikasyonlarının patofizyolojisinde rol alan stres proteinleri ve büyüme faktörleri üzerindeki olası düzenleyici etkilerine işaret etmektedir. Bu etkilerin diyabetik komplikasyonların seyri açısından öneminin belirlenmesi için mekanistik ve doku düzeyinde çalışmalar gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Diabetes mellitus; Escherichia coli; siprofloksasin; üriner sistem enfeksiyonu; ısı şok proteinleri; büyüme faktörleri.

EFFECT OF CIPROFLOXACIN ON HSP70, HSP90, VEGF-A AND TGF-A LEVELS IN DIABETIC RATS WITH ESCHERICHIA COLI-INDUCED URINARY TRACT INFECTION

ABSTRACT

Objective: Diabetes mellitus (DM) increases susceptibility to urinary tract infections (UTIs) through hyperglycemia, impaired immune responses and bladder dysfunction. Escherichia coli is a major causative pathogen of these infections. Ciprofloxacin is a fluoroquinolone antibiotic widely used to treat infections caused by E. coli. HSP70 and HSP90, which participate in cellular stress responses, and VEGF-A and TGF-α, which are involved in vascular responses and tissue repair, are among the biomarkers investigated in the pathophysiology of diabetic complications. This study aimed to evaluate the effects of ciprofloxacin on serum HSP70, HSP90, VEGF-A and TGF-α levels in diabetic rats with E. coli-induced UTI.

Materials and Methods: Forty female Wistar albino rats were randomly assigned to five groups (n=8): control, DM, DM+UTI, DM+UTI+ciprofloxacin 80 mg/kg and DM+UTI+ciprofloxacin 100 mg/kg. Diabetes was induced by a single intraperitoneal dose of streptozotocin (45 mg/kg). Rats with blood glucose levels ≥200 mg/dL after 72 hours were considered diabetic. To induce UTI, 0.5 mL of an E. coli suspension (1.5×10^8 CFU/mL) was administered into the bladder through a transurethral catheter under ketamine (70 mg/kg) and xylazine (10 mg/kg) anesthesia. Ciprofloxacin treatment was initiated 48 hours after inoculation and continued by oral gavage for 14 days. At the end of the experiment, blood samples were collected by cardiac puncture under anesthesia, and the animals were euthanized. Serum HSP70, HSP90, VEGF-A and TGF-α levels were measured by ELISA. Data were expressed as mean ± standard deviation and analyzed using

one-way ANOVA followed by Duncan's multiple range test. Statistical significance was set at $p<0.05$. The study was approved by the Van Yüzüncü Yıl University Local Animal Ethics Committee (05 December 2024; 2024/11-28).

Results: Serum levels of all investigated biomarkers were significantly higher in the DM and DM+UTI groups than in the control group ($p<0.05$). Compared with the DM+UTI group, the groups receiving 80 and 100 mg/kg ciprofloxacin, respectively, showed significantly lower HSP70 (435.59 ± 17.00 versus 343.48 ± 16.40 and 332.00 ± 25.37 pg/mL), VEGF-A (29.06 ± 3.57 versus 20.56 ± 2.65 and 20.92 ± 2.21 pg/mL) and TGF-α levels (44.38 ± 4.22 versus 35.75 ± 1.95 and 36.22 ± 3.28 pg/mL; $p<0.05$). However, these biomarkers remained significantly elevated in the treatment groups compared with the control group ($p<0.05$). HSP90 levels did not differ significantly between the DM+UTI group and either treatment group (458.00 ± 16.39 versus 452.00 ± 25.46 and 456.25 ± 25.00 pg/mL, respectively; $p>0.05$). No significant differences were observed between the two ciprofloxacin doses for any of the investigated biomarkers ($p>0.05$).

Conclusion: In diabetic rats with E. coli-induced UTI, ciprofloxacin treatment significantly reduced serum HSP70, VEGF-A and TGF-α levels, whereas HSP90 levels were not significantly affected. The reduction in HSP70 may be associated with changes in cellular stress responses, while the decreases in VEGF-A and TGF-α may be related to the attenuation of vascular and inflammatory processes associated with hyperglycemia and infection. These findings suggest potential modulatory effects of ciprofloxacin treatment on stress proteins and growth factors involved in the pathophysiology of diabetic complications. Mechanistic and tissue-level studies are needed to determine the significance of these effects for the course of diabetic complications.

Keywords: Diabetes mellitus; Escherichia coli; ciprofloxacin; urinary tract infection; heat shock proteins; growth factors.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
ECA534C7

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0001-9621-7543 | 0000-0003-1581-2207 | 0000-0002-1519-3170 | 0000-0002-6310-7783 | 0000-0002-7025-2209

6-OHDA İLE İNDÜKLENEN PARKİNSONİZM MODELİNDE HİPERTERMİNİN NİGROSTRİATAL DOPAMİNERJİK SİSTEM ÜZERİNDEKİ OLASI KORUYUCU ETKİSİNİN İMMÜNOHİSTOKİMYASAL OLARAK DEĞERLENDİRİLMESİ

Ph.D. Cand. Olca KILINÇ*[1], Prof. Dr. Oya ORUN[2], Prof. Dr. Rezzan GÜLHAN[3], Dr. Öğr. Üyesi Nurdan TEKİN[3], Dr. Öğr. Üyesi Tuğba ERYİĞİT KARAMAHMUTOĞLU[3]

[1] Marmara Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Biyofizik Anabilim Dalı
[2] Marmara Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Biyofizik Anabilim Dalı
[3] Marmara Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Tıbbi Farmakoloji Anabilim Dalı
* Corresponding Author: Olca KILINÇ
olcakilinc@gmail.com

ÖZET

Amaç: Parkinson hastalığı, nigrostriatal yolağın ilerleyici dejenerasyonu ile karakterize nörodejeneratif bir bozukluktur. Günümüzde kullanılan farmakolojik tedaviler temel olarak semptomların hafifletilmesine yönelik olup hastalığın ilerlemesini yavaşlatmada sınırlı etkiye sahiptir. Bu nedenle nöroprotektif stratejilerin geliştirilmesi büyük önem taşımaktadır. Kontrollü hipertermi, hücresel stres yanıtlarını uyararak hücrelerin daha sonraki stres faktörlerine karşı direncini artırabilme potansiyeli nedeniyle olası bir nöroprotektif yaklaşım olarak dikkat çekmektedir. Bu çalışmada, 6-hidroksidopamin (6-OHDA) ile indüklenen parkinsonizm modelinde, 6-OHDA uygulaması öncesinde gerçekleştirilen hiperterminin olası koruyucu etkisi, substantia nigra (SN) ve striatum (STR) bölgelerinin immünohistokimyasal analizi aracılığıyla incelenmiştir.

Materyal ve Metot: Beyin kesitlerinde tirozin hidroksilaz (TH) immünohistokimyasal boyaması gerçekleştirilmiştir. SN bölgesinde TH-pozitif hücre sayımı yapılırken, STR bölgesinde TH-pozitif boyanma yoğunluğu optik dansite ölçümleriyle değerlendirilmiştir. Her iki bölgede de 6-OHDA uygulanan ve uygulanmayan hemisferlerden elde edilen değerler karşılaştırılmış; hiperterminin olası koruyucu etkisini değerlendirmek amacıyla hemisferler arası normalize değerler kontrol ve deney grupları arasında analiz edilmiştir.

Bulgular: İmmünohistokimyasal analizler sonucunda, 6-OHDA uygulanan hemisferde her iki grupta da SN bölgesindeki TH-pozitif hücre sayısında ve STR bölgesindeki TH-pozitif boyanma yoğunluğunda azalma görülmüştür. Kontrol grubunda, 6-OHDA uygulanan hemisfer ile uygulanmayan hemisferin karşılaştırılması sonucunda, SN bölgesinde yaklaşık %24,1 ($P = 0,0323$), STR bölgesinde ise yaklaşık %33,1 ($P = 0,0070$) oranında anlamlı azalmalar saptanmıştır. Hipertermi uygulanan deney grubunda da SN bölgesinde yaklaşık %16,0 ($P = 0,0008$), STR bölgesinde ise yaklaşık %19,6 ($P = 0,0010$) oranında anlamlı azalmalar belirlenmiştir.

Hiperterminin olası koruyucu etkisini değerlendirmek amacıyla, 6-OHDA uygulanan hemisfer değerlerinin uygulanmayan hemisfer değerlerine oranlanmasıyla elde edilen normalize değerler gruplar arasında karşılaştırılmıştır. Deney grubunda kontrol grubuna kıyasla SN bölgesinde yaklaşık 6,6 yüzde puan, STR bölgesinde ise yaklaşık 11,4 yüzde puan daha yüksek normalize değerler elde edilmiştir. Bununla birlikte, gruplar arasındaki farklar SN bölgesinde ($P = 0,3524$) ve STR bölgesinde ($P = 0,0698$) istatistiksel anlamlılık düzeyine ulaşmamıştır. Özellikle STR bölgesindeki bulgular, hiperterminin olası nöroprotektif etkisiyle uyumlu bir eğilime işaret etmektedir.

Sonuç: 6-OHDA uygulaması, SN bölgesinde TH-pozitif hücre sayısında ve STR bölgesinde TH-pozitif boyanma yoğunluğunda azalmaya yol açmıştır. Hipertermi uygulanan grupta her iki bölgedeki hemisferler arası kayıpların kontrol grubuna kıyasla daha düşük olması, özellikle STR bölgesinde daha belirgin olmak üzere, hiperterminin olası nöroprotektif etkisiyle uyumlu bir eğilim göstermektedir. Ancak gruplar arasındaki farkların istatistiksel anlamlılık düzeyine ulaşmaması, bu etkinin mevcut bulgularla kesin olarak ortaya konamadığını göstermektedir.

Not: Bu çalışma, Marmara Üniversitesi Bilimsel Araştırma Projeleri Koordinasyon Birimi tarafından TDK-2023-11068 proje numarası ile desteklenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Parkinson hastalığı, 6-hidroksidopamin (6-OHDA), hipertermi, tirozin hidroksilaz, nöroproteksiyon

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
EDB67A44

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Dahili Bilimler

ORCID: 0000-0002-2054-1571

MALİGNİTEYE BAĞLI HEMOPTİZİDE BRONŞİYAL ARTER EMBOLİZASYONUNUN ETKİNLİĞİ VE KLİNİK SONUÇLARI: TEK MERKEZ DENEYİMİ

Uzman Dr. Erkan BİLGİN*[1]
[1] Dr. Abdurrahman Yurtaslan Onkoloji Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Erkan BİLGİN
erk314@yahoo.com

ÖZET

Amaç: Maligniteye bağlı hemoptizi, hızlı hemostatik kontrol gerektirebilen ve yaşamı tehdit edebilen önemli bir klinik durumdur. Bu çalışmada malignite ilişkili hemoptizi nedeniyle bronşiyal arter embolizasyonu (BAE) amacıyla anjiyografik değerlendirmeye alınan hastalarda işlemin teknik başarısı, erken dönem kanama kontrolü, yeniden embolizasyon gereksinimi ve komplikasyonların değerlendirilmesi amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: Ocak 2022-Mart 2025 tarihleri arasında malignite ilişkili hemoptizi nedeniyle bronşiyal arter embolizasyonu amacıyla anjiyografik değerlendirmeye alınan 27 hastanın verileri retrospektif olarak incelendi. Hastaların 22'si erkek, 5'i kadın olup yaşları 55-78 yıl arasında değişmekteydi (ortalama yaş: 64 yıl). On iki hastada primer akciğer malignitesi, 15 hastada ise akciğer metastazı mevcuttu. Dokuz hastada yoğun bakım ve/veya entübasyon gerektiren ciddi hemoptizi bulunurken, diğer hastalarda tekrarlayan yüksek miktarlı hemoptizi atakları mevcuttu. Selektif bronşiyal arter anjiyografisi sonrasında patolojik tümöral vaskülarizasyon veya kanama ile ilişkili hipertrofik besleyici arterler mikrokateter aracılığıyla süperselektif olarak kateterize edildi. Embolizasyon işlemlerinde ağırlıklı olarak 500–700 µm çapında partiküler embolik ajanlar kullanıldı; üç hastada partikül embolizasyonuna ek olarak coil uygulandı. Embolizasyon, patolojik vasküler boyanmanın belirgin azalması ve hedef damarda akımın yavaşlaması sağlanana kadar sürdürüldü. Teknik başarı, patolojik besleyici arterin saptanarak süperselektif embolizasyonun tamamlanması; erken klinik kontrol ise teknik olarak başarılı işlemler sonrasında ilk 24–48 saat içerisinde hemoptizinin kontrol altına alınması olarak tanımlandı.

Bulgular: Teknik başarı 26/27 hastada (%96,3) sağlandı. Bir hastada belirgin patolojik besleyici arter saptanamaması nedeniyle embolizasyon gerçekleştirilemedi. Teknik olarak başarılı tüm işlemler sonrasında ilk 24-48 saat içerisinde hemoptizi kontrolü sağlandı (26/26, %100). Mevcut kurum kayıtlarına dayalı takipte beş hastada (%18,5), işlemden 6 ay ile 2 yıl sonra yeniden embolizasyon gerektiren rekürren hemoptizi belgelendi. Bir hastada işlem sırasında belirgin sırt ağrısı gelişmesi üzerine işlem sonlandırıldı. İşlem sonrasında bilateral paraparezi gelişen hastanın spinal manyetik rezonans görüntülemesinde spinal kordda T2 hiperintensitesi izlendi. Erken medikal tedavi sonrası takipte nörolojik bulgularda belirgin düzelme gözlendi. Bunun dışında majör komplikasyon saptanmadı.

Sonuç: Bronşiyal arter embolizasyonu, maligniteye bağlı hemoptizide yüksek teknik başarı ve etkili erken dönem hemostatik kontrol sağlayan bir tedavi yöntemidir. Bununla birlikte takipte yeniden embolizasyon gerektiren rekürren kanamalar görülebilmektedir. Retrospektif ve tek merkezli takip nedeniyle başka merkezlerde yönetilmiş olası rekürren kanama atakları saptanamamış olabilir. Nadir ancak ciddi nörolojik komplikasyon olasılığı nedeniyle işlem öncesi ve sırasında spinal arteriyel bağlantıların dikkatle değerlendirilmesi önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Bronşiyal arter embolizasyonu, hemoptizi, malignite, akciğer kanseri

EFFICACY AND CLINICAL OUTCOMES OF BRONCHIAL ARTERY EMBOLIZATION FOR MALIGNANCY-RELATED HEMOPTYSIS: A SINGLE-CENTER EXPERIENCE

ABSTRACT

Objective: Malignancy-related hemoptysis is a potentially life-threatening clinical condition that may require rapid hemostatic control. This study aimed to evaluate the technical success, early bleeding control, need for repeat embolization, and complications of bronchial artery embolization (BAE) in patients undergoing angiographic evaluation for malignancy-related hemoptysis.

Materials and Methods: The data of 27 patients who underwent angiographic evaluation for bronchial artery embolization due to malignancy-related hemoptysis between January 2022 and March 2025 were retrospectively reviewed. The cohort included 22 men and 5 women, aged 55–78 years, with a mean age of 64 years. Twelve patients had primary lung malignancies and 15 had pulmonary metastases. Nine patients presented with severe hemoptysis requiring intensive care and/or intubation, whereas the remaining patients had recurrent high-volume hemoptysis. Following selective bronchial arteriography, hypertrophied pathological feeding arteries and vessels demonstrating tumor-related hypervascularity were superselectively catheterized using a microcatheter. Embolization was predominantly performed using 500–700 µm particulate embolic agents; in three patients, coil embolization was additionally performed. Embolization was continued until substantial reduction of pathological vascularity and slowing of flow within the target vessel were achieved. Technical success was defined

as identification and successful superselective embolization of the pathological feeding artery, whereas early clinical control was defined as cessation of hemoptysis within 24–48 hours after a technically successful procedure.

Results: Technical success was achieved in 26 of 27 patients (96.3%). In one patient, embolization could not be performed because no definite pathological feeding artery was identified. Hemoptysis was controlled within the first 24-48 hours in all technically successful procedures (26/26, 100%). During follow-up based on available institutional records, recurrent hemoptysis requiring repeat embolization was documented in five patients (18.5%) between 6 months and 2 years after the initial procedure. In one patient, the procedure was terminated because of marked back pain during embolization. Bilateral paraparesis subsequently developed, and spinal magnetic resonance imaging demonstrated T2 hyperintensity within the spinal cord. Marked neurological improvement was observed during follow-up after early medical treatment. No other major complications were identified.

Conclusion: Bronchial artery embolization provides high technical success and effective early hemostatic control in patients with malignancy-related hemoptysis. However, recurrent bleeding requiring repeat embolization may occur during follow-up. Because this was a retrospective single-center study based on available institutional records, recurrent bleeding episodes managed at outside institutions may have been underreported. Given the rare but potentially serious risk of neurological complications, careful evaluation of spinal arterial connections before and during embolization is essential.

Keywords: Bronchial artery embolization, hemoptysis, malignancy, lung cancer

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
EEFB2B3D

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-6491-5395

KOMPLİKE AKUT APANDİSİTİN ÖNGÖRÜLMESİNDE PREOPERATİF LABORATUVAR BELİRTEÇLERİNİN DEĞERİ

Dr. Öğr. Üyesi Bartu ÇETİN* [1]
[1] İzmir Economy University, Medical Point Hospital
* Corresponding Author: Bartu ÇETİN
drbartucetin@gmail.com

ÖZET

Giriş ve Amaç: Akut apandisit, acil cerrahi pratiğinde sık karşılaşılan abdominal acillerden biridir. Komplike olgularda perforasyon, intraabdominal enfeksiyon ve postoperatif morbidite riski artmaktadır. Komplike apandisitin ameliyat öncesinde öngörülmesi tedavi yaklaşımının ve perioperatif yönetimin planlanması açısından önemlidir. Bu çalışmada rutin preoperatif laboratuvar parametrelerinin komplike akut apandisiti öngörmedeki performanslarının değerlendirilmesi amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: Ocak 2024–Ocak 2026 tarihleri arasında merkezimizde akut apandisit nedeniyle apendektomi uygulanan erişkin hastaların verileri retrospektif olarak değerlendirildi. Hastalar intraoperatif ve histopatolojik bulgular doğrultusunda komplike ve komplike olmayan akut apandisit olarak sınıflandırıldı. Gangrenöz veya perfore apandisit komplike apandisit olarak kabul edildi. Preoperatif lökosit, nötrofil, lenfosit, hemoglobin, trombosit, C-reaktif protein (CRP), total bilirubin, albümin, sodyum ve kreatinin düzeyleri kaydedildi. Nötrofil/lenfosit oranı (NLR) ve trombosit/lenfosit oranı (PLR) hesaplandı. Gruplar arasındaki karşılaştırmalarda Mann–Whitney U testi kullanıldı. Laboratuvar parametrelerinin komplike apandisiti ayırt etme performansı ROC analizi ile değerlendirildi ve eğri altında kalan alan (AUC) hesaplandı.

Bulgular: Toplam 106 hasta çalışmaya dahil edildi; hastaların 79'u (%74.5) komplike olmayan, 27'si (%25.5) komplike apandisit grubundaydı. Komplike grupta lökosit (12.15 vs. 10.77×10⁹/L; p=0.003), nötrofil (9,65 vs. 8,21×10⁹/L; p<0,001), CRP (64.81 vs. 23.89 mg/L; p<0.001), total bilirubin (1.06 vs. 0.72 mg/dL; p<0.001), NLR (6.48 vs. 4.53; p<0.001) ve PLR (167.68 vs. 134.39; p=0.039) anlamlı olarak daha yüksekti. ROC analizinde en yüksek ayırt edici performans CRP için saptandı (AUC=0.870); bunu total bilirubin (AUC=0.827), nötrofil (AUC=0.731), NLR (AUC=0.715) ve lökosit (AUC=0.690) izledi.

Sonuç: Preoperatif rutin laboratuvar parametreleri komplike akut apandisitin öngörülmesine katkı sağlayabilir. Özellikle CRP ve total bilirubin diğer değerlendirilen belirteçlere göre daha yüksek ayırt edici performans göstermiştir.

Anahtar Kelimeler: Akut apandisit, komplike apandisit, C-reaktif protein, bilirubin, nötrofil-lenfosit oranı

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
F3419C8D

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Sağlık Bilimleri

ORCID: 0000-0002-2663-8307 | 0000-0001-9252-0385

SAĞLIK BİLİMLERİ ÖĞRENCİLERİNDE YAPAY ZEKÂ ARACI KULLANIM PROFİLLERİ: KULLANIM AMAÇLARI, DOĞRULAMA DAVRANIŞI, ETİK FARKINDALIK VE EĞİTİM GEREKSİNİMLERİNE YÖNELİK GİZİL SINIF ANALİZİ

Dr. Öğr. Üyesi Ufuk ACAR*[1], Öğr. Gör. Dr. Hatice Nur ÖZGEN[2]
[1] Harran Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Halk Sağlığı Anabilim Dalı
[2] Harran Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Doğum ve Kadın Hastalıkları Hemşireliği Anabilim Dalı
* Corresponding Author: Ufuk ACAR
ufukacar@harran.edu.tr

ÖZET

Giriş ve Amaç: Yapay zekâ araçları sağlık bilimleri eğitiminde yaygın olarak kullanılmakla birlikte öğrencilerin kullanım amaçları, doğrulama davranışları, etik farkındalıkları ve eğitim gereksinimleri yeterince bilinmemektedir. Bu çalışmada, yapay zekâ okuryazarlığı çerçevesinde sağlık bilimleri öğrencilerinin yapay zekâ kullanım profillerinin belirlenmesi ve profillerle ilişkili özelliklerin incelenmesi amaçlanmıştır. Yöntem: Kesitsel tipteki bu çalışmanın verileri Mart 2026'da Türkiye'nin güneydoğusundaki bir Sağlık Bilimleri Fakültesinde yüz yüze uygulanan anket formuyla toplanmış; 775 öğrenciden 577'si (%74,5) katılmıştır. Altı kullanım amacı göstergesiyle gizil sınıf analizi (n=563) yapılmış, sınıf sayısı parametrik bootstrap olabilirlik oranı testiyle belirlenmiştir. Profillerle ilişkiler, sınıflandırma belirsizliğini hesaba katan sahte sınıf çekimli multinomiyal lojistik regresyonla incelenmiş, yanlış keşif oranı düzeltmesi uygulanmıştır. Bulgular: Öğrencilerin %97,9'u yapay zekâ araçlarını kullanmaktaydı. Kullanıcıların %61,1'i açıkça yanlış veya yanıltıcı çıktı aldığını, %20,7'si bilgiyi genellikle doğrulamadığını bildirmiş, %66,7'si etik ve güvenli kullanım konusunda eğitim gereksinimi belirtmiştir. Üç profil belirlenmiştir: yoğun çok amaçlı (%29,0), karma akademik-klinik (%41,9) ve sınırlı/temel kullanıcılar (%29,1). Yoğun çok amaçlı kullanıcılara göre sınırlı/temel kullanıcılarda bilgiyi doğrulama (düzeltilmiş odds oranı 0,44 [%95 güven aralığı 0,19 ile 0,99]) ve etik ve güvenli kullanımda kendini yeterli hissetme (0,50 [0,26 ile 0,97]) daha az görülmüş; ancak hiçbir ilişki çoklu test düzeltmesi sonrasında anlamlı kalmamıştır. Sonuç: Yapay zekâ kullanımı neredeyse evrenseldir; ancak yaygın kullanım, doğrulama ve etik yetkinlikle eş anlamlı değildir. Sağlık bilimleri müfredatlarında klinik güvenlik içeriği barındıran ve kullanıcı profillerine göre farklılaştırılmış yapılandırılmış yapay zekâ okuryazarlığı eğitimi önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Yapay zekâ okuryazarlığı, Sağlık bilimleri öğrencileri, Gizil sınıf analizi, Bilgi doğrulama, Akademik dürüstlük

PROFILES OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE TOOL USE AMONG HEALTH SCIENCES STUDENTS: A LATENT CLASS ANALYSIS OF PURPOSES OF USE, VERIFICATION BEHAVIOUR, ETHICAL AWARENESS AND EDUCATIONAL NEEDS

ABSTRACT

Background and Aim: Artificial intelligence tools are widely used in health sciences education, yet students' purposes of use, verification behaviours, ethical awareness and educational needs are poorly understood. Framed by artificial intelligence literacy, this study aimed to identify artificial intelligence use profiles among health sciences students and to explore characteristics associated with them. Methods: In this cross-sectional study, a questionnaire was administered face to face in March 2026 at a Faculty of Health Sciences in southeastern Türkiye; 577 of 775 students (74.5%) participated. Latent class analysis of six use-purpose indicators (n=563) was performed, with class enumeration guided by parametric bootstrap likelihood ratio tests. Associations with profiles were estimated by multinomial logistic regression with pseudo-class draws accounting for classification uncertainty, with false discovery rate correction. Results: Overall, 97.9% of students used artificial intelligence tools; 61.1% of users had received clearly false or misleading output, 20.7% usually did not verify information and 66.7% wanted education on ethical and safe use. Three profiles were identified: intensive multipurpose (29.0%), mixed academic-clinical (41.9%) and limited/basic users (29.1%). Compared with intensive multipurpose users, verifying information (adjusted odds ratio 0.44 [95% confidence interval 0.19 to 0.99]) and feeling competent in ethical and safe use (0.50 [0.26 to 0.97]) were less common among limited/basic users, but no association survived multiplicity correction. Conclusion: Artificial intelligence use is almost universal, but breadth of use does not equate to verification or ethical competence. Structured, profile-informed artificial intelligence literacy education with explicit clinical safety content is warranted in health sciences curricula.

Keywords: Artificial intelligence literacy, Health sciences students, Latent class analysis, Information verification, Academic integrity

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
F34DE51F

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Hemşirelik

ORCID: 0000-0003-3847-2233

ÇOCUKLARDA İNVAZİV İŞLEMLERE BAĞLI AĞRI VE KORKUNUN YÖNETİMİNDE HEMŞİRELİK GİRİŞİMLERİ: BİBLİYOMETRİK BİR ANALİZ

Dr. Öğr. Üyesi Meltem ASLAN*[1]
[1] İstanbul Esenyurt Üniversitesi
* Corresponding Author: Meltem ASLAN
meltemaslan@esenyurt.edu.tr

ÖZET

Amaç: Bu çalışmanın amacı, çocuklarda invaziv işlemlere bağlı ağrı ve korkunun yönetiminde kullanılan hemşirelik girişimlerine ilişkin araştırmaların bibliyometrik özelliklerini ve güncel eğilimlerini incelemektir.

Yöntem: Bibliyometrik araştırma deseninde yürütülen çalışmanın verileri Web of Science Core Collection veri tabanından elde edilmiştir. Tarama, 2020–2025 yılları arasında İngilizce yayımlanan çalışmalarla sınırlandırılmıştır. Child OR pediatric; "invasive procedure" OR "needle procedure" OR venipuncture OR injection; pain OR fear OR anxiety ve nurse OR "nursing intervention" kavram grupları Boolean "AND" operatörü kullanılarak birleştirilmiştir. Belirlenen dâhil edilme ölçütlerini karşılayan toplam 639 makale bibliyometrik yöntemlerle analiz edilmiştir.

Bulgular: İncelenen çalışmaların özellikle 2021 ve 2023 yıllarında yoğunlaştığı belirlenmiştir. Yazar anahtar kelimeleri arasında pain, children, anxiety, child, venipuncture ve fear kavramlarının öne çıktığı saptanmıştır. Girişim odaklı kavramlar incelendiğinde ise virtual reality, distraction ve pain management kavramlarının belirgin olduğu görülmüştür. Araştırmaların özellikle venipunktur ve iğneyle ilişkili işlemlerde ortaya çıkan ağrı, korku ve anksiyetenin nonfarmakolojik yöntemlerle yönetimine odaklandığı belirlenmiştir.

Sonuç: Literatürde, çocukların invaziv işlem deneyimlerini iyileştirmeyi amaçlayan nonfarmakolojik hemşirelik girişimlerinin ön plana çıktığı görülmektedir. Özellikle sanal gerçeklik ve dikkati başka yöne çekme uygulamalarının belirginliği, teknoloji destekli ve çocuk merkezli yaklaşımlara yönelik araştırma eğiliminin giderek arttığını göstermektedir. Bu bulgular, çocuklarda invaziv işlemlere bağlı ağrı ve korkunun yönetiminde kanıta dayalı, teknoloji destekli ve çocuk merkezli hemşirelik girişimlerinin geliştirilmesi ve klinik uygulamalarda yaygınlaştırılması gerektiğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Çocuk, invaziv işlem, ağrı, korku, pediatri hemşireliği, bibliyometrik analiz.

NURSING INTERVENTIONS IN MANAGING PAIN AND FEAR RELATED TO INVASIVE PROCEDURES IN CHILDREN: A BIBLIOMETRIC ANALYSIS

ABSTRACT

Objective: This study aimed to examine the bibliometric characteristics and current trends of research on nursing interventions used in the management of pain and fear associated with invasive procedures in children.

Method: Data for this study, conducted using a bibliometric research design, were obtained from the Web of Science Core Collection database. The search was limited to studies published in English between 2020 and 2025. The concept groups Child OR pediatric; "invasive procedure" OR "needle procedure" OR venipuncture OR injection; pain OR fear OR anxiety; and nurse OR "nursing intervention" were combined using the Boolean "AND" operator. A total of 639 articles meeting the defined inclusion criteria were analyzed using bibliometric methods.

Results: It was determined that the studies examined were particularly concentrated in 2021 and 2023. Among the author keywords, pain, children, anxiety, child, venipuncture, and fear were found to be prominent. When intervention-focused concepts were examined, virtual reality, distraction, and pain management were found to be prominent. Research has focused particularly on the management of pain, fear, and anxiety arising from venipuncture and needle-related procedures using non-pharmacological methods.

Conclusion: The literature shows that non-pharmacological nursing interventions aimed at improving children's experiences with invasive procedures are coming to the forefront. The prominence of virtual reality and distraction applications, in particular, indicates a growing trend in research towards technology-supported and child-centered approaches. These findings highlight the need for the development and widespread implementation of evidence-based, technology-supported, and child-centered nursing interventions in clinical practice for managing pain and fear associated with invasive procedures in children.

Keywords: Child, invasive procedure, pain, fear, pediatric nursing, bibliometric analysis.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
F5CC6A8C

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0001-8269-9385

PEDİATRİK İKTAL EEG KAYITLARINDA SPEKTRAL BANTLARA ÖZGÜ FONKSİYONEL BAĞLANTISALLIK VE FAZ DİNAMİKLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Dr. Öğr. Üyesi Ahmet AKKOCA*[1]
[1] Necmettin Erbakan Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Temel Tıp Bilimleri Bölümü, Biyofizik Ana Bilim Dalı
* Corresponding Author: Ahmet AKKOCA
aakkoca@erbakan.edu.tr

ÖZET

Epilepsi, beynin nöronal ağlarındaki senkronizasyon değişimleri ile karakterize patolojik bir durumdur. Ancak sinyalin sadece voltaj genliğine odaklanan geleneksel analizler, beyin bölgeleri arasındaki fonksiyonel bağlantı özelliklerini tam olarak yansıtamayabilir. Bu çalışmanın amacı, CHB-MIT EEG veri setini kullanarak, epileptik süreç boyunca faz senkronizasyonuna dayalı Faz Kilitlenme Değeri (Phase Locking Value, PLV) yöntemi ile fonksiyonel ağ yapısındaki ve spektral bantlardaki değişimleri incelemektir.

CHB-MIT veri setinden seçilen 24 pediatrik hastanın (hasta başına ortalama 1,8 iktal kayıt; fokal temporal ve jenerelize heterojen odaklı) ham EEG kayıtları dahil edilmiştir. Analizler; nöbet öncesi, nöbet anı (iktal) ve nöbet sonrası süreçleri temsil eden 30'ar saniyelik zaman pencerelerinde gerçekleştirilmiştir. Kas ve göz artefaktları Bağımsız Bileşen Analizi (ICA) ve 0,5-80 Hz bant geçiren filtreler ile temizlendikten sonra, 23 EEG kanalı (253 kanal çifti) arasındaki PLV hesaplanmıştır. Spektral bantlardaki (Delta, Theta, Alpha, Beta, Gamma) değişimler Tekrarlı Ölçümler ANOVA (Repeated Measures ANOVA) ile değerlendirilmiş, çoklu karşılaştırmalar için Bonferroni düzeltmesi uygulanmış ve etki büyüklükleri (η2) hesaplanmıştır.

Nöbet öncesinden nöbet anına geçişte (Pre-iktal → İktal) genel ağ senkronizasyonu (0,28±0,04 → 0,55±0,05; $p < 0,001$, $\eta^2 = 0,72$) anlamlı şekilde artmıştır. Spektral bant ayrıştırmasında; nöbet sırasında Delta (0,20±0,04 → 0,58±0,06), Theta (0,25±0,05 → 0,62±0,05), Beta (0,18±0,03 → 0,48±0,05) ve Gamma (0,15±0,03 → 0,52±0,05) bantlarında PLV değerleri anlamlı artış gösterirken ($p < 0,001$), Alpha bandında PLV değerinde anlamlı bir azalma (0,42±0,06 → 0,15±0,03; $p < 0,001$, $\eta^2 = 0,68$) tespit edilmiştir. Nöbet sonrasında (post-iktal) tüm bantlarda değerler bazal seviyenin altına düşmüştür.

Çalışmamız, epileptik ağ dinamiklerini spektral bantlar düzeyinde PLV yöntemi ile değerlendirmiştir. Elde edilen bulgular, nöbet esnasındaki senkronizasyon değişimlerinin genel bir artıştan ziyade, Alpha bandının PLV düzeyinde diğer spektral bantlardan farklı bir azalma eğilimi sergilediği, banda özgü bir organizasyona sahip olduğunu ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: epilepsi, eeg, faz kilitlenme değeri

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
F621224E

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-3548-5672 /0000-0003-1454-7157

POSTOPERATİF BÖHLER AÇISI VE SANDERS SINIFLAMASI, KALKANEUS KIRIKLARININ CERRAHİ TEDAVİSİ SONRASI FONKSİYONEL SONUÇ VE AĞRININ BAĞIMSIZ BELİRLEYİCİLERİDİR

Dr. Öğretim Üyesi Mehmet KAYMAKOĞLU*[1], Dr. Öğretim Üyesi Gökhan AYIK[2]
[1] İzmir Ekonomi Üniversitesi Tıp Fakültesi, Ortopedi ve Travmatoloji Anabilim Dalı
[2] Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi, Ortopedi ve Travmatoloji Anabilim Dalı
* Corresponding Author: Mehmet KAYMAKOĞLU
kaymakoglumehmet@gmail.com

ÖZET

Amaç: Deplase intraartiküler kalkaneus kırıklarının cerrahi tedavisi sonrasında postoperatif radyografik restorasyonun prognostik önemi halen tartışmalıdır. Bu çalışmanın amacı, radyografik ve klinik sonuçları değerlendirmek ve nihai fonksiyonel sonuç ile ağrı düzeyiyle bağımsız olarak ilişkili faktörleri belirlemektir.

Yöntem: Bu retrospektif, tek merkezli çalışmaya, minimum 24 aylık takibi bulunan, cerrahi olarak tedavi edilmiş 75 deplase intraartiküler kalkaneus kırığı olan 67 erişkin hasta dahil edildi. Radyografik değerlendirmede Böhler ve Gissane açıları kullanıldı. Klinik sonuçlar American Orthopaedic Foot and Ankle Society (AOFAS) Ankle-Hindfoot Scale ve ağrı için görsel analog skala (VAS) ile değerlendirildi. Nihai AOFAS ve VAS skorlarıyla ilişkili faktörleri belirlemek amacıyla çok değişkenli regresyon analizleri kullanıldı.

Bulgular: Medyan Böhler açısı preoperatif 7,0°'den postoperatif 19,4°'ye yükselirken, medyan Gissane açısı 119,0°'den 113,4°'ye geriledi (her ikisi için $p<0,001$). Medyan AOFAS skoru preoperatif 18,0'dan 6. ayda 60,0'a ve son takipte 80,0'a yükselirken, medyan VAS skoru sırasıyla 9,0'dan 6,0'a ve 3,0'a geriledi (her ikisi için $p<0,001$). Daha yüksek postoperatif Böhler açısı, daha iyi nihai AOFAS skorları ($B=0,240$, $p=0,004$) ve daha düşük VAS skorları ($B=-0,071$, $p<0,001$) ile bağımsız olarak ilişkiliydi. Sanders tip IV kırıklar daha kötü fonksiyonel sonuç ($B=-12,977$, $p<0,001$) ve daha yüksek ağrı düzeyi ($B=1,848$, $p=0,001$) ile bağımsız olarak ilişkili bulundu. Daha yüksek postoperatif Gissane açısı daha düşük ağrı ile ilişkiliyken ($B=-0,044$, $p=0,002$), ek cerrahi gereksinimi daha kötü fonksiyonel sonuçla ilişkiliydi ($B=-8,010$, $p=0,016$).

Sonuç: Postoperatif Böhler açısı ve kırık şiddeti, deplase intraartiküler kalkaneus kırıklarının cerrahi tedavisi sonrası nihai klinik sonuçlarla bağımsız olarak ilişkiliydi. Böhler açısının daha fazla restorasyonu daha iyi fonksiyon ve daha az ağrı ile ilişkiliyken, Sanders tip IV kırıklar daha kötü sonuçlarla ilişkili bulundu. Bu bulgular, prognozun değerlendirilmesinde hem postoperatif kalkaneal morfolojinin hem de başlangıçtaki kırık şiddetinin birlikte dikkate alınmasını desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Kalkaneus kırığı; Böhler açısı; Gissane açısı; Sanders sınıflaması; AOFAS; Fonksiyonel sonuç; Ağrı; İnternal fiksasyon

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
F6B38C28

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0002-0465-8753

KOLOREKTAL KANSER KARACİĞER METASTAZLARINDA METASTAZ YÜKÜ İLE POSTOPERATİF MAJOR KOMPLİKASYON ORANLARININ KARŞILAŞTIRMALI ANALİZİ

Öğr. Gör. Dr. Samet YIĞMAN*[1]
[1] Koç Üniversitesi Hastanesi
* Corresponding Author: Samet YIĞMAN
sametyigman@hotmail.com

ÖZET

Amaç: Kolorektal kanser karaciğer metastazları (KKKM) nedeniyle ameliyat edilen hastalarda on ve üzeri metastaz varlığının postoperative major komplikasyon ile ilişkisinin değerlendirilmesi

Yöntem: KKKM nedeniyle ameliyat edilen 143 hasta verileri retrospektif olarak incelendi. Hastalar metastaz sayısına göre ≥10 ve üzerinde metastaza sahip olanlar (n=23) ve <10 metastaza sahip olanlar (n=120) olmak üzere iki gruba ayrıldı. Primer sonlanım noktası Clavien-Dindo≥3 karaciğer ilişkili komplikasyon gelişimi idi. Demografik veriler, tümör belirteçleri, lezyon sayıları, hastanede yatış süresi, takip ve nüks durumu bilgileri incelendi.

Bulgular: ≥10 ve <10 metastaz gruplarında ortalama yaş sırasıyla 53,4 (30–74) ve 60,1 (25–98) yıl idi. Medyan metastaz sayıları ise sırasıyla 15 (10–38) ve 3 (1–9) olup Clavien-Dindo≥3 karaciğer ilişkili postoperatif komplikasyon sayısı ≥10 metastaz grubunda 4 (%17.4), <10 metastaz grubunda ise 11 (%9.2) hastada görüldü. Major komplikasyon oranlarında istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmadı (p=0.264). Medyan hastanede yatış süresi sırası ile 11 (7-36) ve 9 (3-30) gün olup takip süresi ise medyan 17 ve 19 ay idi. Takip sürecinde karaciğerde tekrar nüks görülme oları ise sırasıyla 15 (%65,2) ve 50 (%41,7) hastada gözlendi (p=0,043).

Sonuç: KKKM nedeniyle cerrahi uygulanan hasta serisinde on ve üzeri metastazı olan hasta grubunda majör postoperatif karaciğer ilişkili komplikasyon oranında istatiksel olarak anlamlı bir artış saptanmadı. Buna karşın metastaz sayısının yüksek olduğu grupta takipte karaciğer nüks oranları da daha yüksek olarak bulundu. Bu bulgular doğrultusunda seçilmiş hasta grubunda fazla sayıda metastaz kriterinin tek başına artmış majör morbidite kriteri olarak değerlendirilmemesi gerektiğini düşündürmektedir. Özellikle yüksek metastaz yüküne sahip grubun sınırlı büyüklülüğü nedeniyle sonuçlar dikkatli yorumlanmalı ve daha geniş serilerde doğrulanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Kolorektal Kanser, Karaciğer Metastazı, Postoperatif Komplikasyon

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
F6CD1ECC

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Fizik Tedavi ve Rehabilitasyon

ORCID: 0000-0002-4334-9400

SPİNAL KORD YARALANMASINDA NÖROLOJİK VE FONKSİYONEL SONUÇLARI ÖNGÖREN MODELLERİN REHABİLİTASYON AÇISINDAN DEĞERLENDİRİLMESİ

Uzman Dr. Nurhan OKUR YILMAZ*[1]
[1] Adana Şehir Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Nurhan OKUR YILMAZ
nurhan.okur@yahoo.com

ÖZET

Amaç: Spinal kord yaralanmasında (SKY) nörolojik iyileşme ve fonksiyonel bağımsızlığı öngören tahmin modellerinin performansını, metodolojik kalitelerini, sınırlılıklarını ve rehabilitasyon planlamasına olası katkılarını değerlendirmektir.

Yöntem: Bu çalışmada, SKY'de nörolojik ve fonksiyonel sonuçları öngören tahmin modellerini değerlendiren sistematik derlemeler/meta-analizler (kapsam derlemesi, ML derlemeleri), 2023 yılı nöroprognostikasyon kılavuzu ve bunlara temel oluşturan özgün klinik araştırmalar bütüncül olarak analiz edilmiştir. Çalışmalar; hasta özellikleri, öngörülen sonlanım ölçütleri (motor skorlar, yürüme, FIM vb.), tahmin zamanı, kullanılan değişkenler, modellerin performans parametreleri (AUC, doğruluk oranı), kalibrasyon durumları ve metodolojik kaliteleri (PROBAST ve TRIPOD standartlarına göre yanlılık riski) yönünden karşılaştırılmıştır. Farklı derlemelerde yer alan ortak hasta kohortları belirlenmiş ve tekrarlı sayımdan kaçınılmıştır. Elde edilen bulgular anlatısal olarak sentezlenmiştir.

Bulgular: İncelemelerde makine öğrenmesi (ML) algoritmalarının nörolojik/fonksiyonel iyileşme için bildirilen AUC değerleri 0.747–0.867 arasında değişmektedir. Dutch Clinical Prediction Rule (DCPR) modelinde 1 yıl bağımsız yürüme tahmini için AUC 0.956, iki dış doğrulama kohortunda ise 0.939 olarak raporlanmış; ancak AIS B–C hasta grupta performans düşüşü tespit edilmiştir. 2026 tarihli ML derlemesinde (19 kohort) TRIPOD raporlama uyumu %54.8–81.1 (medyan %74.2) bulunmuş, dış doğrulama oranı %5.3'te kalmış ve PROBAST değerlendirmesine göre çalışmaların %100'ü yüksek yanlılık riski (High Risk of Bias) taşımıştır. 2023 nöroprognostikasyon kılavuzunda MRG, nörolojik seviye, yaralanma şiddeti ve DCPR "orta güvenilir" kategorisinde tanımlanmıştır. Zaman dinamiği analizlerinde taburculuk döneminde vücut işlevlerinin, 1. yılda ise aktivite-katılım değişkenlerinin sonlanımla ilişkili olduğu saptanmıştır.

Sonuç: Tahmin modelleri, özellikle yürüme prognozunda hedef belirleme ve hasta danışmanlığını destekleyebilir. Ancak yüksek ayrım gücü, bireysel olasılıkların doğruluğunu veya model kullanımının rehabilitasyon sonuçlarını iyileştirdiğini tek başına göstermez. Modeller, uygun hasta grubu ve zaman noktasında, seri klinik değerlendirmelerle birlikte kullanılmalı; rehabilitasyon imkanlarını kısıtlayan kesin karar araçları olarak yorumlanmamalıdır.

Anahtar Kelimeler: Spinal kord yaralanması, prognoz, tahmin modelleri, fonksiyonel bağımsızlık, rehabilitasyon

EVALUATION OF PREDICTION MODELS FOR NEUROLOGICAL AND FUNCTIONAL OUTCOMES IN SPINAL CORD INJURY FROM A REHABILITATION PERSPECTIVE

ABSTRACT

Objective: To evaluate the performance, methodological quality, limitations, and potential contributions to rehabilitation planning of prediction models for neurological recovery and functional independence in spinal cord injury (SCI).

Methods: In this study, systematic reviews/meta-analyses evaluating prediction models for neurological and functional outcomes in SCI (scoping reviews, machine learning [ML] reviews), the 2023 neuroprognostication guidelines, and the primary clinical studies forming their basis were comprehensively analyzed. Studies were compared regarding patient characteristics, predicted outcome measures (motor scores, ambulation, FIM, etc.), prediction timeframe, predictors used, model performance parameters (AUC, accuracy rate), calibration status, and methodological quality (risk of bias according to PROBAST and TRIPOD standards). Overlapping patient cohorts across different reviews were identified and excluded from double-counting. The extracted findings were synthesized narratively.

Results: Across the reviewed literature, reported AUC values for ML algorithms in predicting neurological/functional recovery ranged from 0.747 to 0.867. The Dutch Clinical Prediction Rule (DCPR) demonstrated high discriminative power for 1-year independent walking prediction, with an AUC of 0.956 in the development cohort and 0.939 across two external validation cohorts; however, performance decline was observed in AIS B–C patient subgroups. A 2026 ML systematic review (19 cohorts) reported a median TRIPOD reporting adherence of 74.2% (range: 54.8%–81.1%), an external validation rate of only 5.3%, and a 100% high risk of bias rating according to PROBAST. The 2023 neuroprognostication guidelines categorized MRI findings, neurological level, injury severity, and the DCPR as "moderately reliable" predictors/rules. Temporal dynamics analyses revealed that "body function" variables were more predictive at discharge, whereas "activity and participation" variables became predominant at 1 year post-injury.

Conclusion: Prediction models can support goal setting and patient counseling, particularly regarding walking prognosis. However, high discriminative performance alone does not guarantee individual probability accuracy or improved rehabilitation outcomes. Models should be utilized in conjunction with serial clinical assessments at appropriate timepoints and should not be interpreted as definitive decision-making tools that restrict rehabilitation opportunities.

Keywords: Spinal cord injury; prognosis, prediction models, functional independence, rehabilitation.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
F8377263

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

İNGUİNAL HERNİ ONARIMI SONRASI KRONİK KASIK AĞRISI: SIKLIK VE İLİŞKİLİ FAKTÖRLER — TEK MERKEZ RETROSPEKTİF ANALİZ

Uzman Dr. Kazim DUMAN*[1]
[1] Sancaktepe Şehit Prof. Dr. İlhan Varank Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Kazim DUMAN
dr.kazimduman@gmail.com

ÖZET

Kronik postoperatif inguinal ağrı, kasık hernisi onarımı sonrası görülen ve hastaların yaşam kalitesini belirgin şekilde etkileyen önemli bir morbidite nedenidir. Bu çalışmada kliniğimizde kasık hernisi onarımı uygulanan hastalarda kronik kasık ağrısı sıklığının belirlenmesi ve bu ağrı ile ilişkili faktörlerin ortaya konması amaçlanmıştır. Ocak 2020 – Ağustos 2026 tarihleri arasında elektif, primer, tek taraflı kasık hernisi onarımı uygulanan 18 yaş ve üzerindeki hastalar retrospektif olarak incelendi. Acil, nüks ve bilateral onarımlar ile üçüncü ay takip verisi bulunmayan olgular çalışma dışı bırakıldı; analize 272 hasta dahil edildi. Kronik ağrı, Uluslararası Ağrı Araştırmaları Derneği tanımına göre onarım sonrası üç ayı aşan kasık ağrısı olarak kabul edildi ve şiddeti görsel analog skala ile değerlendirildi. Hastaların yaş ortalaması 54,0 ± 12,5 yıl olup %80'i erkekti; vücut kitle indeksi ortalaması 32,2 ± 5,5 kg/m² idi. Onarımların %72'si açık teknikle, %28'i laparoskopik yöntemle gerçekleştirildi. Üçüncü ayda hastaların %13'ünde (n = 35) kronik kasık ağrısı saptandı; altıncı ayda bu oran %5'e (n = 14) geriledi. Ağrısı devam eden hastalarda görsel analog skala değerleri üçüncü ayda 6–7, altıncı ayda 4–5 düzeyinde seyretti. Tek değişkenli analizde preoperatif kasık ağrısı varlığı (%85'e karşı %55; p = 0,003) ve 50 yaş altında olmak (%60'a karşı %30; p = 0,004) kronik ağrı ile anlamlı ilişkili bulundu. Cinsiyet, vücut kitle indeksi, sigara kullanımı, diabetes mellitus, cerrahi teknik ve erken komplikasyon varlığı ile anlamlı ilişki saptanmadı. Sonuç olarak, serimizde kronik kasık ağrısı sıklığı literatürle uyumlu bulunmuş; preoperatif ağrı varlığı ve genç yaş ilişkili faktörler olarak öne çıkmıştır. Bu hastaların ameliyat öncesinde bilgilendirilmesi ve postoperatif dönemde daha yakın takip edilmesi uygun olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Kasık hernisi, herni onarımı, kronik ağrı, kronik postoperatif inguinal ağrı, risk faktörleri

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
F98214DE

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Cerrahi

ORCID:

KALÇA KIRIĞI NEDENİYLE HEMİARTROPLASTİ UYGULANAN 45 HASTADA TEK DOZ SEFAZOLİN İLE SEFAZOLİNE EK BİR HAFTALIK AMOKSİSİLİN-KLAVULANAT PROFİLAKSİSİNİN KARŞILAŞTIRILMASI: DÖRT YILLIK TAKİP

Dr. Öğr. Üyesi Utku GURHAN*[1]
[1] Girne Üniversitesi
* Corresponding Author: Utku GURHAN
utkugrhn@gmail.com

ÖZET

Amaç: İki profilaksi rejiminin enfeksiyon sonuçlarını ve olası antibiyotik ilişkili advers olayları karşılaştırmak.

Yöntem: Hemiartroplasti uygulanan 45 hasta retrospektif analiz edildi. Yirmi dört hasta yalnızca perioperatif tek doz sefazolin aldı; 21 hasta aynı tek doza ek olarak erken postoperatif dönemde başlanan yedi gün oral amoksisilin-klavulanat (875/125 mg, günde iki kez) aldı. Takip 1460 gündü; ölüme veya takip sonuna kadar ortalama gözlem süresi 1080,6±475,4 gündü. Birincil sonuç, ilk 30 gündeki yüzeyel (CDC/NHSN) veya ilk 90 gündeki derin/periprostetik (MSIS) enfeksiyondu. İkincil sonuçlar olası advers olaylar ve dört yıllık tüm nedenlere bağlı mortaliteydi. Geç periprostetik eklem enfeksiyonları ayrıca bildirildi. Kategorik karşılaştırmalarda iki yönlü Fisher kesin testi kullanıldı. Erken enfeksiyon risk farkı, uzatılmış eksi tek doz olarak hesaplandı; %95 güven aralığı süreklilik düzeltmesiz Newcombe–Wilson yöntemiyle elde edildi. Karşılaştırmalar keşifseldi ve çoklu test düzeltmesi yapılmadı.

Bulgular: Ortalama yaş 79,2±6,7 yıldı. Erken enfeksiyon tek doz grubunda 3/24 (%12,5), uzatılmış grupta 2/21 (%9,5) idi (p=1,000). Risk farkı −3,0 yüzde puan, %95 güven aralığı −22,7 ile 18,1 yüzde puan idi. En az bir olası advers olay tek doz grubunda 1/23 (%4,3), uzatılmış grupta 5/20 (%25,0) hastada saptandı (p=0,081); her grupta birer hastanın advers olay sonucu bilinmiyordu. Tek doz grubunda bir hastada gastrointestinal yakınma vardı. Uzatılmış grupta iki hastada akut böbrek hasarı, bir hastada Clostridioides difficile enfeksiyonu, bir hastada döküntü ve dört hastada gastrointestinal yakınma vardı; bazı hastalarda birden fazla olay görüldü. Geç periprostetik eklem enfeksiyonu her grupta bir hastada saptandı. Dört yıllık tüm nedenlere bağlı mortalite tek doz grubunda 10/24 (%41,7), uzatılmış grupta 11/21 (%52,4) idi.

Sonuç: Erken enfeksiyon oranları sayısal olarak yakın olmakla birlikte risk farkının güven aralığı genişti. Uzatılmış grupta gözlenen advers olay oranı daha yüksekti. Örneklem küçüktür, gruplara atama belgelenmemiştir ve gruplar arası karıştırıcı faktörler kontrol edilememiştir (endikasyona bağlı karıştırıcı etki olası); bu nedenle nedensel yorum, eşdeğerlik veya üstünlük çıkarımı yapılamaz, bulgular hipotez üreticidir.

Anahtar Kelimeler: hemiartroplasti, kalça kırığı, antibiyotik profilaksisi, sefazolin, amoksisilin-klavulanat

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
F9A7809E

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0003-3936-4146

GENÇ ERKEK HASTADA SERTRALİN KULLANIMIYLA İLİŞKİLİ CİDDİ HİPONATREMİ: BİR OLGU SUNUMU

Dr. Öğr. Üyesi Selman GENCER*[1]
[1] Aksaray Üniversitesi Tıp Fakültesi
* Corresponding Author: Selman GENCER
drselmangencer@gmail.com

ÖZET

Giriş: Hiponatremi, klinik pratikte sık karşılaşılan elektrolit bozukluklarından biridir. Selektif serotonin geri alım inhibitörleri (SSRI), uygunsuz antidiüretik hormon salınımı sendromuna (SIADH) yol açarak hiponatremiye neden olabilir. Bu durum özellikle yaşlı hastalarda tanımlanmakla birlikte genç erişkinlerde de görülebilmektedir.

Olgu Sunumu : Otuz dört yaşında erkek hasta, üç gündür devam eden bulantı, baş ağrısı, halsizlik ve konsantrasyon güçlüğü şikâyetleriyle acil servise başvurdu. Öz geçmişinde depresyon nedeniyle yaklaşık iki hafta önce sertralin 50 mg/gün tedavisi başlandığı öğrenildi. Fizik muayenesinde kan basıncı 120/75 mmHg, nabız 82/dakika olup klinik olarak övolemik değerlendirildi. Laboratuvar incelemelerinde serum sodyum düzeyi 118 mmol/L, serum osmolalitesi 254 mOsm/kg, idrar osmolalitesi 420 mOsm/kg ve idrar sodyumu 58 mmol/L saptandı. Böbrek fonksiyonları, tiroid fonksiyon testleri ve sabah kortizol düzeyi normaldi. Bulgular hipotonik övolemik hiponatremi ve SIADH ile uyumlu değerlendirildi. Sertralin tedavisi kesildi. Nörolojik semptomları nedeniyle kontrollü hipertonik salin tedavisi uygulandı ve serum sodyumu yakın aralıklarla takip edildi. İlk 24 saatte sodyum düzeyi 124 mmol/L'ye yükseldi. Takiplerinde klinik bulguları gerileyen hastanın serum sodyum düzeyi beşinci günde 135 mmol/L olarak ölçüldü.

Tartışma ve Sonuç: SSRI ilişkili SIADH, genç erişkinlerde de ciddi semptomatik hiponatremiyle ortaya çıkabilir. Psikiyatrik ilaç kullanım öyküsünün ayrıntılı sorgulanması, hiponatreminin etiyolojik değerlendirmesinde önemlidir. Özellikle yeni başlanan SSRI tedavisi sonrasında gelişen nörolojik ve gastrointestinal semptomlarda serum sodyum düzeyinin değerlendirilmesi erken tanı açısından yararlıdır.

Anahtar Kelimeler: Hiponatremi, sertralin, SIADH, SSRI, olgu sunumu.

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
F9D56C29

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0003-2308-422X

OPTİK SİNİR TUTULUMU İLE SEYREDEN MİLLER FİSHER SENDROMU OLGUSU

Uzman Dr. Sinan TATLI*[1], Uzman Dr. Ayşe BERİLGEN GÜRGÖZE[2]
[1] Bingöl Eğitim ve Araştırma Hastanesi
[2] Fırat Üniversitesi Hastanesi, Nöroloji Kliniği
* Corresponding Author: Sinan TATLI
sinan56tatli@gmail.com

ÖZET

Miller Fisher sendromu (MFS), oftalmopleji, ataksi ve arefleksi triadı ile karakterize bir Guillain–Barré sendromu varyantıdır. Optik sinir tutulumu nadiren bildirilmiştir. Bu olgu sunumunda, görme bozukluğunun eşlik ettiği MFS'de klinik ve elektrofizyolojik bulguların tanısal öneminin vurgulanması amaçlanmıştır. Beş gün önce başlayan ve giderek ilerleyen yürüme dengesizliği, bulanık görme ve diplopi ile başvuran 80 yaşındaki kadın hastanın klinik, görüntüleme, beyin omurilik sıvısı (BOS) ve elektrofizyolojik bulguları ile dokuz aylık izlem sonuçları değerlendirildi. Muayenede bilateral total oftalmopleji, ataksi, arefleksi, görme keskinliğinde azalma ve renkleri ayırt etme güçlüğü saptandı. Kontrastlı kraniyal ve orbital manyetik rezonans görüntülemede, periventriküler iskemik gliotik alanlar dışında patolojik bulgu izlenmedi. BOS incelemesinde albüminositolojik disosiyasyon, serumda anti-GQ1b antikor pozitifliği saptandı. Görsel uyarılmış potansiyel (VEP) incelemesinde P100 latansları sağda 183 ms, solda 199 ms olarak ölçüldü. Toplam 2 g/kg intravenöz immünoglobulin beş güne bölünerek uygulandı. Dokuzuncu ayda klinik iyileşmeye P100 latanslarında kısalma eşlik etti; latanslar sağda 119 ms, solda 130 ms idi. MFS'ye görme bozukluğu eşlik ettiğinde olası optik sinir tutulumu araştırılmalı ve VEP bulguları klinik ve oftalmolojik bulgularla birlikte değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Miller Fisher sendromu, optik nöropati, anti-GQ1b

A CASE OF MILLER FISHER SYNDROME WITH OPTIC NERVE INVOLVEMENT

ABSTRACT

Miller Fisher syndrome (MFS) is a Guillain–Barré syndrome variant characterized by ophthalmoplegia, ataxia, and areflexia. Optic nerve involvement has rarely been reported. This case report aims to highlight the diagnostic value of clinical and electrophysiological findings in MFS with visual impairment. Clinical, imaging, cerebrospinal fluid (CSF), and electrophysiological findings and nine-month follow-up outcomes were evaluated in an 80-year-old woman presenting with progressive gait instability, blurred vision, and diplopia that had begun five days earlier. Examination revealed bilateral complete ophthalmoplegia, ataxia, areflexia, reduced visual acuity, and difficulty distinguishing colors. Contrast-enhanced cranial and orbital magnetic resonance imaging showed no abnormalities other than periventricular ischemic gliotic changes. CSF analysis revealed albuminocytological dissociation, and serum anti-GQ1b antibodies were positive. Visual evoked potentials (VEPs) showed P100 latencies of 183 ms on the right and 199 ms on the left. Intravenous immunoglobulin was administered at a total dose of 2 g/kg over five days. At nine months, clinical improvement was accompanied by shorter P100 latencies of 119 ms on the right and 130 ms on the left. Possible optic nerve involvement should be investigated when visual impairment accompanies MFS, and VEP findings should be interpreted alongside clinical and ophthalmological findings.

Keywords: Miller Fisher syndrome, optic neuropathy, anti-GQ1b

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
FA8B578D

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0000-0001-6633-0342

VAJİNAL HİSTEREKTOMİ SIRASINDA UTEROSAKRAL LİGAMENT FİKSASYONUNA MCCALL KULDOPLASTİ EKLENMESİNİN CERRAHİ SONUÇLARA ETKİSİ

Doç. Dr. Suna YILDIRIM KARACA*[1]
[1] İzmir Bakırçay Üniversitesi
* Corresponding Author: Suna YILDIRIM KARACA
drsunayildirimkaraca@gmail.com

ÖZET

GİRİŞ Pelvik organ prolapsusu (POP), kadınlarda yaşam kalitesini, günlük aktiviteleri ve pelvik taban fonksiyonlarını olumsuz etkileyebilen yaygın bir klinik sorundur. Cerrahi tedavide amaç prolabe olan kompartmanların anatomik olarak düzeltilmesinin yanı sıra vajinal desteğin yeniden sağlanması ve uzun dönemde nüks riskinin azaltılmasıdır. Bu açıdan apikal desteğin korunması veya yeniden oluşturulması prolapsus cerrahisinin temel basamaklarından biridir. Histerektomi sırasında kardinal ve uterosakral ligamentlerin vajinal kafa tespit edilmesinin posthisterektomi apikal prolapsusun önlenmesine katkı sağladığı bildirilmektedir [1].

Uterin prolapsus nedeniyle cerrahi tedavi uygulanan kadınlarda vajinal histerektomi, uzun süredir kullanılan cerrahi seçeneklerden biridir. Bununla birlikte, uterusun çıkarılması apikal destek kaybını tek başına düzeltmediğinden, histerektomi sırasında vajinal apeksin uygun şekilde desteklenmesi önem taşımaktadır. Bu amaçla uterosakral ligamentlerin vajinal kafa tespit edilmesi, vajinal apeksin doğal destek yapılarına yeniden bağlanmasını sağlayan native-tissue yöntemlerden biridir. Uterosakral ligament süspansiyonu ve McCall kuldoplasti gibi farklı vajinal apikal destek tekniklerinin her ikisinin de başarılı anatomik sonuçlar sağlayabildiği gösterilmiştir [2].

McCall kuldoplasti, vajinal histerektomi sonrasında enterosel ve vajinal kaf prolapsusunun önlenmesi amacıyla uzun yıllardır uygulanmaktadır. Teknikte uterosakral ligamentler ve posterior peritoneal dokular sütürlere dahil edilerek Douglas boşluğunun daraltılması ve vajinal apeksin desteklenmesi amaçlanır. Chene ve ark., vajinal histerektomi ile birlikte McCall kuldoplasti uyguladıkları 185 hastanın 24 aylık takiplerinde olguların %89,2'sinde apikal prolapsusun evre 0 olduğunu, evre 1 prolapsus saptanan hastaların ise revizyon cerrahisine ihtiyaç duymadığını bildirmiştir [3]. Daha geniş ve uzun dönem sonuçların değerlendirildiği 490 hastalık bir seride de McCall kuldoplasti sonrasında apikal desteğin objektif başarı oranı %97,1 olarak bildirilmiş ve apikal prolapsus nedeniyle yeniden cerrahi gereksinimi yalnızca %1 olarak saptanmıştır [4].

Bununla birlikte, McCall kuldoplasti ile uterosakral ligament fiksasyonunun apikal desteğe katkıda bulunan mekanizmaları kısmen örtüşmektedir. Bu nedenle vajinal histerektomi sırasında uterosakral ligamentlerin vajinal kafa rutin olarak tespit edildiği hastalarda, McCall kuldoplasti eklenmesinin ek bir anatomik veya klinik yarar sağlayıp sağlamadığı açık değildir. McCall kuldoplasti ile Douglas boşluğunun obliterasyonu özellikle enterosel ve apikal prolapsusun önlenmesi açısından teorik bir avantaj sağlayabilirken, ek sütürlerin yerleştirilmesi cerrahi süreyi ve üreteral komplikasyon olasılığını etkileyebilir. Nitekim uzun dönem sonuçların değerlendirildiği geniş bir McCall serisinde, hastaların %2,9'unda intraoperatif olarak McCall sütürünün serbestleştirilmesini gerektiren tek taraflı üreteral kink bildirilmiştir [4]. Öte yandan McCall kuldoplasti uygulanmadan standart vajinal kaf kapatılması ile McCall eklenmesini karşılaştıran randomize bir pilot çalışma da bu işlemin apikal destek, total vajinal uzunluk ve fonksiyonel sonuçlar üzerindeki olası katkısının ayrıca değerlendirilmesi gerektiğini göstermiştir [5].

Mevcut çalışmalar McCall kuldoplasti ve uterosakral ligament süspansiyonunun ayrı ayrı veya birbirleriyle karşılaştırmalı sonuçlarına odaklanmış olmakla birlikte, vajinal histerektomi sırasında uterosakral ligamentlerin vajinal kafa tespit edildiği hastalarda ek McCall kuldoplasti uygulamasının sağladığı katkıya ilişkin veriler sınırlıdır. Bu çalışmanın amacı, pelvik organ prolapsusu nedeniyle vajinal histerektomi uygulanan ve uterosakral ligamentleri vajinal kafa tespit edilen hastalarda, eş zamanlı McCall kuldoplasti uygulanmasının postoperatif anatomik sonuçlar, prolapsus nüksü ve perioperatif sonuçlar üzerindeki etkisini değerlendirmektir.

METOD: Bu retrospektif kohort çalışmaya, Aralık 2022 ile temmuz 2025 tarihleri arasında İzmir bakırçay Üniversitesi Çiğli Eğitim ve Araştırma Hastanesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniği'nde pelvik organ prolapsusu nedeniyle vajinal histerektomi uygulanan hastalar dahil edildi. Hastaların demografik, klinik, perioperatif ve postoperatif verileri hastane elektronik kayıt sistemi ve hasta dosyaları üzerinden retrospektif olarak değerlendirildi.

Çalışmaya semptomatik uterin prolapsus nedeniyle vajinal histerektomi uygulanan ve operasyon sırasında uterosakral ligamentlerin vajinal kafa tespit edildiği toplam 81 hasta dahil edildi. Hastalar, vajinal histerektomi ve uterosakral ligament fiksasyonuna ek olarak McCall kuldoplasti uygulanıp uygulanmamasına göre iki gruba ayrıldı.

Daha önce prolapsus nedeniyle cerrahi geçirmiş olan hastalar, eş zamanlı abdominal veya laparoskopik apikal süspansiyon uygulananlar, mesh kullanılan prolapsus cerrahileri, jinekolojik malignite nedeniyle opere edilen hastalar, postoperatif takip verilerine ulaşılamayan hastalar ve cerrahi tekniğin dosya kayıtlarından kesin olarak belirlenemediği olgular çalışma dışı bırakıldı.

Hastaların yaş, vücut kitle indeksi (VKİ), parite, menopoz durumu, geçirilmiş pelvik cerrahi öyküsü ve eşlik eden hastalıkları kaydedildi. Pelvik organ prolapsusunun preoperatif değerlendirilmesinde Pelvic Organ Prolapse Quantification (POP-Q) sistemi kullanıldı. Mevcut olduğu durumlarda Aa, Ba, C, Ap, Bp, genital hiatus (GH), perineal body (PB) ve total vaginal length (TVL) ölçümleri kaydedildi ve prolapsus evresi belirlendi. Eş zamanlı uygulanan anterior kolporafi, posterior kolporafi/perineorafi ve antiinkontinans cerrahileri ayrıca kaydedildi.

Tüm hastalara standart vajinal histerektomi uygulandı. Uterusun çıkarılmasının ardından uterosakral ligamentler bilateral olarak tanımlandı ve vajinal kafın apikal desteğini sağlamak amacıyla uterosakral ligamentler vajinal kaf dokusuna tespit edildi. Vajinal kafın kapatılması sırasında uterosakral ligament sütürleri kaf dokusuna dahil edilerek apikal destek sağlandı. McCall grubunda bu işleme ek olarak McCall kuldoplasti uygulandı. Posterior cul-de-sac, uterosakral ligamentler ve posterior peritoneal dokuları içeren sütürler kullanılarak daraltıldı ve Douglas boşluğunun obliterasyonu sağlandı. Sütürler bağlandığında uterosakral ligamentlerin orta hatta yaklaştırılması ve posterior vajinal apeksin desteklenmesi amaçlandı.

Kontrol grubunda uterosakral ligamentlerin vajinal kafa tespitinin ardından ek McCall kuldoplasti uygulanmadan vajinal kaf kapatıldı. Eş zamanlı anterior veya posterior kompartman onarımları hastanın prolapsus bulgularına göre gerçekleştirildi.

Çalışmanın primer sonlanım noktası, postoperatif takipte apikal prolapsus gelişimi olarak belirlendi. Apikal anatomik sonuçlar postoperatif POP-Q değerlendirmesinde C noktası ve prolapsus evresi kullanılarak değerlendirildi.

Sekonder sonlanım noktaları; anterior ve posterior kompartman prolapsus rekürrensi, herhangi bir kompartmanda prolapsus rekürrensi, prolapsus nedeniyle yeniden cerrahi gereksinimi, postoperatif POP-Q ölçümleri ve perioperatif sonuçlar olarak belirlendi.

Perioperatif sonuçlar kapsamında operasyon süresi, tahmini kan kaybı, hemoglobin değişimi, hastanede yatış süresi ve intraoperatif/postoperatif komplikasyonlar değerlendirildi. Özellikle mesane veya üreter yaralanması, üreteral obstrüksiyon, kan transfüzyonu gereksinimi, hematom, enfeksiyon ve yeniden operasyon gerektiren komplikasyonlar kaydedildi.

Hastaların postoperatif 12. ay kontrollerindeki klinik muayene ve POP-Q bulguları değerlendirildi. Anatomik rekürrensin yanı sıra prolapsusa bağlı yeniden cerrahi gereksinimi kaydedildi.

Bulgular: : Postoperatif değerlendirmede apikal anatomik desteğin her iki grupta da başarılı şekilde sağlandığı görüldü. Postoperatif C noktası McCall grubunda −6,8±1,0 cm, McCall uygulanmayan grupta −6,6±1,1 cm idi ve gruplar arasında anlamlı fark saptanmadı (p=0,344). Benzer şekilde postoperatif TVL değerleri açısından da iki grup arasında farklılık bulunmadı (8,7±0,8 cm ve 8,8±0,8 cm; p=0,533).

Takip döneminde apikal rekürrens ,anterior ve posterior kompartman rekürrensi, herhangi bir kompartmanda POP rekürrensi ve prolapsus nedeniyle yeniden cerrahi gereksinimi açısından gruplar arasında anlamlı farklılık saptanmadı (p>0,05).

TARTIŞMA: Bu çalışmada, pelvik organ prolapsusu nedeniyle vajinal histerektomi uygulanan ve uterosakral ligamentlerin vajinal kafa tespit edildiği hastalarda, ek McCall kuldoplasti uygulamasının cerrahi sonuçlar üzerindeki etkisi değerlendirildi. Çalışmanın temel bulgusu, McCall kuldoplasti uygulanan ve uygulanmayan hastalar arasında postoperatif apikal destek, total vajinal uzunluk ve prolapsus rekürrensi açısından anlamlı bir farklılık saptanmamasıydı. Çalışmamızda postoperatif C noktası ve TVL değerlerinin iki grupta benzer bulunması, standart uterosakral ligament fiksasyonunun tek başına yeterli apikal destek sağlayabileceğini düşündürmektedir. Ayrıca apikal, anterior ve posterior kompartman rekürrenslerinin benzer oranlarda görülmesi, McCall kuldoplasti eklenmesinin orta dönem anatomik sonuçlara belirgin bir katkı sağlamadığı görüşünü desteklemektedir.

Kaynaklar

1.Djokovic D, et al. Evidence-based recommendations of the International Society for Gynecologic Endoscopy (ISGE) for the prevention of apical prolapse following vaginal hysterectomy for prolapsed and non-prolapsed uterus. Eur J Obstet Gynecol Reprod Biol. 2025. doi:10.1016/j.ejogrb.2025.114559. PMID: 40617193.

2.Verma A, Kashyap M, Raghunandan C, et al. High uterosacral ligament fixation versus McCall's culdoplasty for vaginal vault suspension in utero-vaginal prolapse surgery. 2022. PMID: 36046323.

3.Chene G, Tardieu AS, Savary D, Krief M, Boda C, Anton-Bousquet MC, Mansoor A. Anatomical and functional results of McCall culdoplasty in the prevention of enteroceles and vaginal vault prolapse after vaginal hysterectomy. Int Urogynecol J Pelvic Floor Dysfunct. 2008;19(7):1007-1011. doi:10.1007/s00192-007-0549-8. PMID: 18196194.

4.Bushra M, Anglim B, Al-Janabi A, Lovatsis D, Alarab M. Long-Term Experience with Modified McCall Culdoplasty in Women Undergoing Vaginal Hysterectomy for Pelvic Organ Prolapse. J Obstet Gynaecol Can. 2021 Oct;43(10):1129-1135. doi: 10.1016/j.jogc.2021.04.012. Epub 2021 May 11. PMID: 33984523.

5.Till SR, Hobbs KA, Moulder JK, Steege JF, Siedhoff MT. McCall Culdoplasty during Total Laparoscopic Hysterectomy: A Pilot Randomized Controlled Trial. J Minim Invasive Gynecol. 2018 May-Jun;25(4):670-678. doi: 10.1016/j.jmig.2017.10.036. Epub 2017 Nov 8. PMID: 29128440.

Anahtar Kelimeler: Vajinal histerektomi; McCall kuldoplasti; uterosakral ligament süspansiyonu; apikal prolapsus; pelvik organ prolapsusu; vajinal kaf prolapsusu

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
FDE090E7

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Dahili Bilimler

ORCID: 0000-0003-0541-984X | 0000-0002-2207-5850

SERVİKAL FASET TROPİZMİ İLE SPİNAL KANAL STENOZU ARASINDAKİ İLİŞKİNİN MANYETİK REZONANS GÖRÜNTÜLEME İLE DEĞERLENDİRİLMESİ

Dr. Öğr. Üyesi Ezgi Suat BAYRAKTAR YILDIZ*[1], Uzman Dr. Kazım Ayberk SİNCİ[2]
[1] Uşak Üniversitesi
[2] İstanbul Kanuni Sultan Eğitim ve Araştırma Hastanesi
* Corresponding Author: Ezgi Suat BAYRAKTAR YILDIZ
ezgibayraktar@gmail.com

ÖZET

Amaç: Servikal faset tropizmi ile spinal kanal stenozunun varlığı ve şiddeti arasındaki ilişkinin değerlendirilmesi ve faset tropizminin stenoz şiddeti ile bağımsız ilişkisinin araştırılması amaçlandı.

Gereç ve Yöntem: Bu retrospektif çalışmaya servikal manyetik rezonans görüntüleme (MRG) incelemesi bulunan toplam 171 olgu dahil edildi. Her olguda sağ ve sol faset eklem açıları ölçülerek iki taraf arasındaki mutlak fark faset tropizmi olarak tanımlandı. Spinal kanal stenozu Kang sınıflamasına göre 0–3 arasında derecelendirildi. Ayrıca spinal kanal anteroposterior çapı, Torg–Pavlov oranı, intervertebral disk dejenerasyonu için Pfirrmann derecesi ve Modic değişiklikleri değerlendirildi. Kang dereceleri arasındaki faset tropizmi farkı Kruskal–Wallis testi ile, faset tropizmi ile stenoz şiddeti arasındaki ilişki Spearman korelasyon analizi ile incelendi. Kang derecesi bağımlı değişken olarak alınarak ordinal lojistik regresyon analizi gerçekleştirildi. Ek olarak ciddi stenoz, Kang 2–3; hafif stenoz/stenoz olmayan olgular ise Kang 0–1 olarak tanımlandı ve bu gruplar arasında faset tropizmi karşılaştırıldı. Faset tropizminin stenozu ayırt etme performansı ROC analizi ile değerlendirildi. İki gözlemci arasındaki uyum sürekli değişkenler için sınıf içi korelasyon katsayısı, kategorik değişkenler için kappa istatistiği ile analiz edildi.

Bulgular: Olguların 62'sinde (%36,3) Kang 0, 47'sinde (%27,5) Kang 1, 55'inde (%32,2) Kang 2 ve 7'sinde (%4,1) Kang 3 stenoz mevcuttu. Faset tropizmi Kang 0, 1, 2 ve 3 gruplarında sırasıyla medyan 2,95°, 8,40°, 10,50° ve 10,60° idi ve gruplar arasındaki fark anlamlı bulundu ($p<0,001$). Faset tropizmi ile Kang derecesi arasında orta düzeyde pozitif korelasyon saptandı (rho=0,520; $p<0,001$).

Çok değişkenli lojistik regresyon analizinde faset tropizmi; yaş, cinsiyet, Torg–Pavlov oranı ve Pfirrmann derecesi için düzeltme yapıldıktan sonra stenoz varlığı (Kang≥1) ile bağımsız olarak ilişkili bulundu (OR=1,045; %95 GA: 1,006–1,086; p=0,024).

Kang 2–3 grubunda faset tropizmi, Kang 0–1 grubuna göre anlamlı olarak daha yüksekti [medyan 10,5° (IQR 6,4–17,7) ve 5,0° (IQR 2,2–8,9); $p<0,001$]. Tek değişkenli lojistik regresyonda faset tropizmi ciddi stenoz ile ilişkiliydi (OR=1,084; %95 GA: 1,038–1,133; $p<0,001$); ancak yaş, cinsiyet, Torg–Pavlov oranı ve Pfirrmann derecesi ile düzeltilen çok değişkenli modelde bağımsız anlamlılık göstermedi (p=0,292).

Faset tropizminin Kang ≥1 stenozu ayırt etme performansında ROC eğrisi altında kalan alan 0,821 olup iyi düzeyde ayırt edici performans gösterdi. Optimal eşik değer >6,4° olarak belirlendi; bu eşikte duyarlılık %74,3, özgüllük %82,3 idi. Ciddi stenozu ayırt etmede ise AUC 0,726 olup orta düzeyde ayırt edici performans gösterdi ve optimal eşik değer >9,0° olarak bulundu. İki gözlemci arasındaki uyum sağ faset açısı, sol faset açısı, faset tropizmi, spinal kanal AP çapı ve Torg–Pavlov oranı için sırasıyla ICC 0,886, 0,767, 0,655, 0,921 ve 0,947 idi. Kang derecelendirmesinde tam uyum elde edildi (κ=1,00).

Sonuç: Servikal faset tropizmi, spinal kanal stenozu bulunan olgularda daha yüksek olup stenoz şiddeti ile pozitif ilişki göstermektedir. Faset tropizmi, yaş, cinsiyet, Torg–Pavlov oranı ve disk dejenerasyon derecesinden bağımsız olarak daha yüksek Kang dereceleri ile ilişkili bulunmuştur. Bununla birlikte faset tropizmi, ciddi stenoz grubunda istatistiksel olarak anlamlı derecede daha yüksek olmasına rağmen çok değişkenli analizde ciddi stenozun bağımsız belirleyicisi değildir.

Anahtar Kelimeler: Spinal Stenosis; Cervical Vertebrae; Zygapophyseal Joint; Magnetic Resonance Imaging; Intervertebral Disc Degeneration

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
FED5E405

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID:

İMMÜN KONTROL NOKTASI İNHİBİTÖRÜ İLİŞKİLİ PNÖMONİTTE TEK TARAFLI VE BELİRGİN ASİMETRİK AKCİĞER TUTULUMU: RETROSPEKTİF BT ÇALIŞMASI

Uzman Dr. Zeynep ATÇEKEN*[1]
[1] Koç Üniversitesi Tıp Fakültesi
* Corresponding Author: Zeynep ATÇEKEN
zatceken@gmail.com

ÖZET

Amaç: İmmün kontrol noktası inhibitörü (İKNİ) ilişkili pnömonitte tek taraflı ve belirgin asimetrik akciğer tutulumunun toraks BT'deki sıklığını ve dağılım sınıflandırmasının gözlemci içi uyumunu değerlendirmek.

Gereç ve Yöntem: İKNİ tedavisi alan ve İKNİ ilişkili pnömonit tanısı konulan 56 hastanın toraks BT incelemeleri retrospektif olarak incelendi. Hiçbir hastada aktif enfeksiyonu düşündüren klinik bulgu saptanmadı; enfeksiyon belirteçleri normal sınırlardaydı ve PCR testleri ile mikrobiyolojik kültürler tüm hastalarda negatifti. On altı yıllık deneyime sahip bir toraks radyoloğu BT'leri yaklaşık bir ay arayla iki kez değerlendirdi. Tutulum tek taraflı, bilateral belirgin asimetrik veya bilateral belirgin asimetri göstermeyen olarak sınıflandırıldı. Belirgin asimetri, bilateral lezyonların bir akciğerde açık biçimde baskın olması şeklinde tanımlandı. Gözlemci içi uyum ağırlıksız Cohen kappa katsayısıyla hesaplandı.

Bulgular: İkinci değerlendirmede 14 hastada (%25,0) tek taraflı, 8 hastada (%14,3) bilateral belirgin asimetrik ve 34 hastada (%60,7) bilateral belirgin asimetri göstermeyen tutulum saptandı. Tek taraflı veya belirgin asimetrik tutulum 22 hastada (%39,3) vardı. Değerlendirmeler 54/56 hastada (%96,4) uyumluydu (κ=0,937).

Sonuç: İKNİ ilişkili pnömonitte tek taraflı veya belirgin asimetrik tutulum hastaların yaklaşık %40'ında izlenmiş olup görsel dağılım sınıflandırması yüksek gözlemci içi uyum göstermiştir.

Anahtar Kelimeler: İmmün kontrol noktası inhibitörleri; pnömonit; bilgisayarlı tomografi; tek taraflı tutulum; asimetrik dağılım

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
FEDD8EC1

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Hemşirelik

ORCID: 0009-0005-2076-3464 | 0000-0003-1123-5879

KALP YETERSİZLİĞİ HASTALARINDA SOSYAL DESTEĞİN GÜÇLENDİRMEYE ETKİSİ

Uzman Hemş. Fatma GENÇ*[1], Doç. Dr. Sevda TÜREN[2]
[1] İstanbul Arel Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü İç Hastalıkları Hemşireliği
[2]İstanbul Galata Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi Hemşirelik Bölümü
* Corresponding Author: Fatma GENÇ
fatmagenc8284@gmail.com

ÖZET

Amaç: Bu çalışma, kalp yetersizliği hastalarında algılanan sosyal desteğin belirlenmesi ve bunun güçlendirmeye etkisini incelemek amacıyla yapıldı.

Yöntem: Çalışma tanımlayıcı ve kesitsel olarak tasarlandı. Veriler "Veri Toplama Formu", Çok Boyutlu Algılanan Sosyal Destek Ölçeği (ÇBASDÖ)" ve "Kalp Yetersizliği Güçlendirme Ölçeği (KYGÖ)" kullanılarak elde edildi.

Bulgular: Çalışmada yer alan katılımcıların (n=110) yaş ortalaması 61,05±13,44 yıl ve KY tanı süresi ortalama 5,94±6,06 yıl olarak belirlendi. Katılımcıların çoğunluğunu erkek (%65,5), evli (%72,7) ilköğretim mezunu (%58,2), çalışmayan (%84,5) ve NYHA sınıf II hastalar (%53,6) oluşturdu. Katılımcıların ÇBASDÖ toplam puan ortalaması 62,02±18,69 iken; alt boyutları olan aile puan ortalaması 26,07±4,41, arkadaşlar puan ortalaması 16,26±10,34 ve özel insan puan ortalaması ise 19,68±9,58 olarak belirlendi. KYGÖ toplam puan ortalaması 95,75±19,05; alt boyutlarından özfarkındalık-hastalığın psikolojik yönlerini yönetme puan ortalaması 29,60±7,15, hedefe ulaşabilme yeteneği puan ortalaması 33,78±5,53 ve hedef belirleyebilme becerisi puan ortalaması ise 32,36±7,29 olarak belirlendi. ÇBASDÖ ile KYGÖ toplam puan ortalaması arasında pozitif yönde orta düzeyde (r=0,33, p<0,01) anlamlı bir ilişki tespit edildi.

Sonuç: Çalışmada yer alan KY hastalarında algılanan sosyal desteğin orta-yüksek düzeyde olduğu belirlenirken, algılanan sosyal destek düzeyindeki artışın hastalarda güçlendirme düzeyini arttırdığı saptandı.

Anahtar Kelimeler: Kalp Yetersizliği, Sosyal Destek, Güçlendirme

THE EFFECT OF SOCIAL SUPPORT ON EMPOWERMENT IN HEART FAILURE PATIENTS

ABSTRACT

Objective: This study was conducted to determine the perceived social support in heart failure (HF) patients and to examine its effect on empowerment.

Methods: The study was designed as descriptive and cross-sectional. Data were collected using a "Data Collection Form", the "Heart Failure Empowerment Scale (HFES)", and the "Multidimensional Scale of Perceived Social Support (MSPSS)".

Results: The mean age of the participants (n=110) in the study was determined to be 61.05±13.44 years, and the mean duration of HF diagnosis was 5.94±6.06 years. The majority of the participants were male (65.5%), married (72.7%), elementary school graduates (58.2%), unemployed (84.5%), and NYHA class II patients (53.6%). While the participants' mean total score on the MSPSS was 62.02±18.69, the mean scores for its subscales were 26.07±4.41 for family, 16.26±10.34 for friends, and 19.68±9.58 for significant other. The mean total score on the HFES was 95.75±19.05; the mean subscale scores were determined as 29.60±7.15 for self-awareness/managing psychosocial aspects of illness, 33.78±5.53 for ability to reach goals, and 32.36±7.29 for goal-setting skills. A moderately significant positive correlation was found between the mean total scores of the MSPSS and HFES (r=0.33, p<0.01).

Conclusion: The study determined that perceived social support was at a moderate-high level in heart failure patients, and that an increase in perceived social support levels increased the level of empowerment in the patients.

Keywords: heart failure, social support, empowerment

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO	TÜR / TYPE	KONU / TOPIC
BFAC7EK2	Sözlü	Biology

ORCID:

CLOVE AND CINNAMON MIXED OIL NANOEMULSION DIPS TO COMBAT ASPERGILLUS NIGER FUNGUS SPOILAGE

Irfan Baboo[1*], Muhammad Jabbar[1], Valiollah Palangi[2]
[1] Department of Zoology, Cholistan University of Veterinary and Animal Sciences Bahawalpur, Pakistan
[2] Department of Animal Science, Faculty of Agriculture, Near East University, Nicosia, Northern Cyprus
* Corresponding Author: Irfan Baboo
irfan@cuvas.edu.pk

ABSTRACT

The present study explores the efficacy of nanoemulsion dips formulated with clove and cinnamon essential oils in combating *Aspergillus niger*, a common fungal pathogen responsible for significant spoilage in food products. After harvesting lemons, fungal rotting, notably from Aspergillus species, has made quality control and preservation extremely challenging. The physical features of *A. niger* might vary depending on the strain or isolate in issue and the environmental conditions. Lemons were frequently kept longer on the shelf by lowering their temperature. The purpose of this study was to assess the postharvest quality of lemons kept at 4°C for 21 days, as well as the efficacy of various coatings. The outcomes showed that the cinnamon and clove combination nanoemulsion successfully stopped *A. niger* from growing at a concentration of 150 ppm, which was lethal. Many physiochemical parameters, such as pH, percentage of weight loss, total soluble solids (TSS), ascorbic acid contents, phenolic compounds (catechin, epicatechin, kaempferol, and quercetin), microstructure, and sensory characteristics (color, taste, appearance, flavor, smoothness, aroma, texture, sweetness, and overall acceptability) were used to assess the quality of coated fruits. The coated fruits show better quality attributes than the untreated and inoculated treatments. In comparison to other coatings and inoculated treatments, after 21 days, the combination of fungicides and nanoemulsion 0.25 ppm and 0.5 ppm shows the maximum reduction in weight loss (1.98±0.2% to 6.61±0.3%), and 2.29±0.3% to 5.42±0.4% higher amount of phenolic compounds, such as epicatechin, kaempferol, and quercetin (0.439±0.001, 1.633±0.005, 0.397±0.02, 1.074±0.004 ,0.213±0.001, 1.389±0.004,0.364±0.002,1.429±0.004), and ascorbic acid (0.469±0.01, 1.569±0.06) maintain TSS (6.1±0.3 to 4.7±0.2ºBrix) and pH (2.33±0.02 to 3.09±0.05), the sensory attribute and microstructure also maintained by that groups as compared to other coatings and inoculated treatments.

.

Keywords: heart Fungicides, Nanoemulsion, *A. niger*, Clove, Cinnamon

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
EMSS6GH3

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Veterinary medicine

ORCID:

NEXT-GENERATION SUSTAINABLE ANIMAL PRODUCTION: INTEGRATING PRECISION NUTRITION, CIRCULAR BIOECONOMY, AND CLIMATE RESILIENCE

Valiollah Palangi[1], Mahdi Ganjkhanlou[2], Ashkan Fekri[2]

[1] Department of Animal Science, Faculty of Agriculture, Near East University, Nicosia, Northern Cyprus; valiollah.palangi@neu.edu.tr (V.P.)
[2] Department of Animal Science, College of Agriculture and Natural Resources, University of Tehran, Alborz, Karaj, Iran; ganjkhanlou@ut.ac.ir (M.G.); ashkan.fekri@ut.ac.ir (A.F.)
* Corresponding Author: valiollah.palangi@neu.edu.tr (V.P.)

ABSTRACT

A wide range of factors are challenging the sustainability of animal production systems, including climate change, shortages of feed resources, pollution, and the increased demand for food derived from animals. In order to tackle these interrelated challenges, conventional livestock production models must be replaced with integrated, resource-efficient, and climate-resilient production models. The objective of this review is to assess whether precision nutrition, circular bioeconomy principles, and climate change adaptation strategies can be incorporated into animal production to enhance its economic, environmental, and biological sustainability. Nutritional modelling, sensor technologies, artificial intelligence, and real-time monitoring enable optimization of nutrient supply based on species-specific requirements, physiological conditions, production potentials, and environmental conditions with precision nutrition. The application of such approaches could improve feed conversion efficiency, decrease nutrient excretion, and mitigate nitrogen and phosphorus losses, all while maintaining animal health and productivity. A circular bioeconomy enables the valorization of agroindustrial byproducts, food processing residues, and locally available alternative feed materials, thereby reducing dependence on conventional feed ingredients and minimizing competition between livestock feed systems and human food systems. Incorporating these resources, however, requires rigorous assessment of their nutritional composition, digestibility, safety, mycotoxin contamination, and potential effects on rumen fermentation. An additional pillar of climate resilience includes heat-stress mitigation, adaptive feeding strategies, water-use efficiency, and the selection of local production methods. In ruminants, targeted dietary interventions, including the strategic use of feed additives and rumen-modulating compounds, may contribute to reducing enteric methane emissions while preserving digestive function and productivity. Nevertheless, mitigation strategies should be evaluated using life-cycle assessments and appropriate environmental indicators to avoid unintended trade-offs, including increased emissions associated with feed processing, transportation, or land-use change. Integrating these approaches within a One Health and systems-thinking framework can strengthen the resilience of livestock value chains while supporting food security, animal welfare, and environmental stewardship. Ultimately, next-generation sustainable animal production depends on context-specific nutritional innovation, scientifically validated circular feed strategies, digital decision-support systems, and evidence-based climate adaptation policies. Coordinated research, interdisciplinary collaboration, and supportive policy frameworks are essential to translating these innovations into economically viable and environmentally responsible livestock production systems.

Keywords: heart Sustainable animal production; precision nutrition; circular bioeconomy; alternative feed resources; enteric methane mitigation; climate resilience; life-cycle assessment

BİLDİRİ NO / SUBMISSION NO
DE85C724

TÜR / TYPE
Sözlü

KONU / TOPIC
Tıp Bilimleri

ORCID: 0009-0001-5452-9132

HİSTEROSKOPİ EŞLİĞİNDE LAPAROSKOPİK İSTMOSEL ONARIMI: OLGU SUNUMU

Arş. Gör. Dr. Gizem YILMAZ ŞENOL*[1],
[1] İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa
yilmazzgizemm@gmail.com

ÖZET

Giriş: İstmosel, sezaryen sonrası uterin alt segmentteki insizyon hattında myometriyal iyileşmenin yetersiz olması sonucunda gelişen ve sezaryen skar defekti olarak da tanımlanan anatomik bir bozukluktur. Sezaryen doğum oranlarının artmasıyla birlikte klinik uygulamada daha sık karşılaşılan bu durum, asemptomatik seyredebileceği gibi çeşitli jinekolojik ve obstetrik sorunlara da neden olabilmektedir. En sık bildirilen yakınmalar arasında postmenstrüel lekelenme, intermenstrüel kanama, dismenore, kronik pelvik ağrı ve sekonder infertilite yer almaktadır. Anormal uterin kanamanın, defekt içerisinde menstrual kanın birikmesi ve daha sonra düzensiz şekilde boşalmasıyla ilişkili olabileceği düşünülmektedir.

İstmoselin tedavisinde hastanın semptomları, fertilite beklentisi, defektin boyutu ve rezidüel myometriyal kalınlık dikkate alınmaktadır. Semptomatik hastalarda medikal tedavinin yanı sıra histeroskopik, laparoskopik ve vajinal cerrahi yaklaşımlar uygulanabilmektedir. Laparoskopik onarım, defekt çevresindeki fibrotik dokuların çıkarılmasına ve myometriyal bütünlüğün yeniden oluşturulmasına olanak sağlamaktadır. İşlem sırasında histeroskopinin eş zamanlı kullanılması ise defektin yerinin belirlenmesinde ve cerrahi sınırların değerlendirilmesinde yardımcı olabilmektedir.

Bu olgu sunumunda, intermenstrüel kanama yakınması bulunan ve daha önce iki kez sezaryen ile doğum yapmış bir hastada, histeroskopi eşliğinde gerçekleştirilen laparoskopik istmosel onarımının cerrahi aşamalarının ve erken postoperatif sonuçlarının sunulması amaçlanmıştır.

Olgu Sunumu: Otuz dört yaşında, daha önce iki kez sezaryen ile doğum yapmış hasta, intermenstrüel kanama şikâyeti nedeniyle değerlendirildi. Klinik değerlendirme sonucunda semptomatik istmosel tanısı konulan hastaya cerrahi tedavi planlandı. Defektin eksizyonu ve myometriyal dokunun yeniden onarılması amacıyla histeroskopi eşliğinde laparoskopik yaklaşım tercih edildi.

Laparoskopik girişin ardından pelvik anatomi değerlendirildi. Uterin alt segmentteki sezaryen skar bölgesine ulaşabilmek amacıyla vezikouterin alan diseke edildi. Mesane, çevre dokularla ilişkisi gözetilerek uterin alt segmentten kaudal yönde uzaklaştırıldı. Bu aşamada mesanenin korunmasına ve istmosel bölgesinin yeterli şekilde ortaya konulmasına dikkat edildi.

Ardından eş zamanlı histeroskopik görüntüleme yardımıyla uterin kavite içerisinden istmosel bölgesi belirlendi. Histeroskopik rehberlik sayesinde defektin laparoskopik olarak lokalizasyonu sağlandı. İstmosel kesesi ve defekt çevresindeki fibrotik dokular eksize edilerek myometriyal onarım için uygun doku sınırları ortaya konuldu.

Eksizyon sonrasında oluşan miyometriyal defekt, 2/0 V-Loc sütür materyali kullanılarak tek kat halinde kapatıldı. Sütürasyon sırasında myometriyal kenarların karşılıklı olarak yaklaştırılması ve uterin alt segmentin anatomik bütünlüğünün yeniden sağlanması hedeflendi. Onarımın tamamlanmasının ardından cerrahi alan kontrol edilerek hemostaz sağlandı.

Operasyon toplam 90 dakikada tamamlandı. İntraoperatif komplikasyon izlenmedi. Postoperatif dönemde ek sorun gelişmeyen hasta, ameliyat sonrası birinci günde taburcu edildi.

Anahtar Kelimeler: İstmosel, sezaryen skar defekti, histeroskopi, laparoskopik onarım, intermenstrüel kanama, olgu sunumu